

ТЕРИ ГУДКАЙНД ПРИЗРАЦИ

Част 12 от „Мечът на истината“

Превод от английски: Невена Кръстева, 2006

chitanka.info

*Който е дошъл с омраза, нека си върви още
сега, понеже по омразата си личи човекът.*

Преведено от
„Книгата на живота“

ПЪРВА ГЛАВА

КАЛАН СТОЕШЕ ПРИТИХНАЛА, с облепени очи сред сенките. Злото почука тихичко на вратата. Сгушена отстрани под тясната козирка, се надяваше, че няма да има кой да му отвори. Макар никак да не ѝ се щеше да прекара нощта на открито под дъжда, предпочиташе да не докарва неприятности на невинни хора. Но знаеше добре, че никой не я пита. През прозорците от двете страни на вратата се процеждаше мъждива светлина на фенери, която, бледа и немоцна, се отразяваше върху влажния под на преддверието. Табелата над вратата, закачена на два железни обръча, проскърцваше на поривите на вятъра, подгонен от дъжда. Калан успя да различи тъмната мокра табела с нарисувана на нея призрачно бяла фигура на кон. Светлината от прозорците не беше достатъчна, че да ѝ даде възможност да прочете и надписа, но тъй като през последните дни разговорите на трите ѝ спътнички се бяха въртели едва ли не само около това, предположи, че се намират пред „Бялото конче“.

Миризмата на тор и влажно сено ѝ подсказа, че конюшната се намира в някоя от съседните потънали в мрак сгради. Сегиз-тогиз в далечината проблясваха светкавици, на чийто фон тя успя да различи масивните силуети на сърдити сгради, изплували като призраци зад плюющите пелени от дъжд. Въпреки постоянния тътен на потопа и грохота на мълниите селото сякаш бе потънало в мъртвешки сън. В такава отвратителна и окаяна нощ Калан си мечтаеше само за топли завивки, под които да се сгуши, скрита от всякакви опасности.

Сестра Улиция почука пак и в близката конюшня изцвили кон. Ударите по вратата прозвучаха по-силни и настоятелни, с явното намерение да бъдат чути въпреки вилнеещата буря, но не чак толкова, че да звучат враждебно. Обикновено подвластна на необузданите си импулси, този път Сестра Улиция явно бе решила да действа преднамерено сдържано. Калан нямаше представа защо, но предположи, че е нещо свързано с причината, довела ги на това място. Но пък, от друга страна, можеше и да е просто ей така. Подобно на

светкавица, тлеещото мрачно настроение на жената бе не само опасно, но и непредвидимо. Калан никога не знаеше кога точно Сестра Улиция ще избухне и това, че още не бе дала воля на чувствата си, не означаваше, че няма да го направи. Останалите две сестри бяха в не по-добро настроение и не по-малко склонни да изгубят контрол над нервите си. Калан си каза, че съвсем скоро трите ще се почувстват по-добре и ще отпразнуват подобаващо очакваната среща.

Поредната светкавица блесна доста близо и ослепителната ѝ, макар и мимолетна светлина озари цяла улица със сгради, сгущени край калния, прорязан от дълбок коловоз път. Гръмотевицата отекна в планинското село и разтърси земята под краката им.

Калан си мечтаеше и в нейната душа да просветне и подобно на светкавицата, изкарала наяве скритите в мрака на нощта къщи, да бликне сила, която да осветли скритите спомени от миналото, да разбули мрачната тайна, обвила самоличността ѝ. Изпитваше неистово желание да избяга от Сестрите, да заживее собствения си живот, да разбере какво представлява той — поне това го знаеше със сигурност. Знаеше още и че е преживяла нещо — беше убедена в това. Явно имаше фактори — хора и събития, — които са помогнали тя да се превърне в жената, която е в момента. Но колкото и да се напругаше да си ги спомни, не успяваше.

В онзи ужасен ден, когато открадна кутиите по заповед на Сестрите, си обеща, че все някога ще открие истината за себе си, ще разбере коя е и ще бъде свободна.

Щом Сестра Улиция почука за трети път, отвътре се чу приглушен глас.

— Чух те! — Беше мъж. По дървената стълба затрополиха боси крака. — Идвам! Ей сега! — Раздразнението, че са го събудили посред нощ, бе замаскирано под принудена любезност към евентуалните клиенти.

Сестра Улиция изгледа намусено Калан.

— Както знаеш, тук сме по работа. — Вдигна предупредително пръст пред носа ѝ. — Хич да не ти е минало през главата да създаваш проблеми, че да не ти се случи като предния път.

При тази забележка Калан преглътна.

— Да, Сестра Улиция.

— Дано Тови да ни е запазила стая — проплака Сестра Сесилия.
— Не съм в настроение да ми кажат, че няма места.

— Ще има места — успокои я Сестра Армина, като прекъсна вечната песимистка Сесилия.

Сестра Армина не беше на възрастта на Сесилия, а млада и красива като Улиция. В очите на Калан обаче, която ги познаваше като характери, външността беше без значение. За нея и трите бяха усойници.

— Така или иначе, стая ще имаме — додаде тихичко Сестра Улиция и хвърли гневен поглед към вратата.

Светкавицата насече мътните зеленикави облаци, последва оглушителен гръм.

Вратата се откряна едва-едва. Измежду сенките надзърна мъжка физиономия; човекът закопчаваше панталона си под нощницата. Завъртя глава насам-натам, за да огледа по-добре пътничките. След като се увери, че не са опасни, отвори по-широко вратата и ги покани вътре.

— Хайде, влизайте. Влизайте всички.

— Кой е? — провикна се жена, която слизаше по стълбата в дъното на помещението. В едната си ръка носеше фенер, а с другата повдигаше нощницата си, за да не се спъне, докато бърза надолу по стъпалата.

— Четири жени, тръгнали на път посред нощ — отвърна мъжът ѝ със сърдит тон, по който недвусмислено си личеше мнението му по въпроса.

Калан замръзна наскред крачка. Той каза „четири жени“.

Значи ги е видял и четирите и ги е запомнил достатъчно дълго, че да има време да изрече тези думи. Доколкото си спомняше, подобно нещо ѝ се случваше за първи път. Никой освен господарките ѝ, четирите Сестри — трите, които пътуваха с нея, и четвъртата, с която трябваше да се срещнат, — не си спомняше, че я е видял.

Сестра Сесилия блъсна Калан пред себе си, очевидно без да обръща внимание на това знаменателно изказване.

— За бога, Орлан! — Жената забърза между две дървени маси.
— Покани ги бързо вътре, че времето е направо ужасно.

Едрите капки дъжд ги подгониха навътре, като все пак успяха да образуват мокро петно на боровия под. Онзи изкриви недоволно устни

и затвори вратата, за да прогони навън влагата и виелицата, после върна тежкото желязно резе на мястото му и заключи.

Жената, чиято коса бе захваната на хлабав кок на тила, повдигна фенера да огледа среднощните гости. Присви очи и обиколи с изумен поглед подгизналите непознати, после ги измери с очи още веднъж. Зяпна да каже нещо, но сякаш в същия миг си забрави мисълта.

Калан бе виждала този празен поглед хиляди пъти и разбра, че домакинята е запомнила само трите жени. Никой не помнеше Калан достатъчно дълго време, че да успее да каже, че я е видял. Все едно беше невидима. Калан си рече, че този Орлан явно се е объркал заради тъмнината и дъжда, та затова каза на жена си, че са дошли четири гостенки.

— Заповядайте да се сгреее — подкани ги домакинята и им се усмихна сърдечно. Подхвана под мишница Сестра Улиция и я подбутна към неголямата дневна. — Добре дошли в странноприемница „Бялото конче“.

Другите две Сестри огледаха стаята с неприкрито любопитство, свалиха си пелерините, тръснаха ги набързо и ги метнаха на една пейка. Калан забеляза само една врата, потънала в сенките край стълбището. Вдясно по-голямата част от стената беше заета от огнище, изградено от плоски камъни. В слабо осветената стая беше топло и от тенджерата, увесена на кука в единия край на огнището, ухаеше съблазнително на яхния. Под дебел слой пепел все още тлееха нагорещени въглени.

— Същински мокри кокошки сте и трите. Сигурно ви е студено — рече жената и се обърна към мъжа си: — Запали огъня, Орлан.

Калан забеляза надолу по стълбите да се промъква момиченце на около единайсет-дванайсет години, което застана така, че да може да надзърта в долното помещение изпод ниския таван. Дългата ѝ бяла нощница с надиплени маншети бе украсена с извезано на гърдите конче, като вместо грива и опашка имаше свободни кафяви конопени конци. Малката седна на стълбите, за да гледа какво става долу, като преди това подпъхна нощницата под кокалестите си колене. Усмивката ѝ разкри наниз големи бели зъби. Пътници, пристигнали посред нощ — това явно се считаше за атракция в странноприемница „Бялото конче“. Калан искрено се надяваше атракциите да се изчерпат с това.

Едрият като мечок Орлан коленичи пред огнището да накладе огъня. В сравнение с дебелиите му месести пръсти, нацепените дъбови трески изглеждаха тънки като клечки.

— Какво ви накара да тръгнете на път в дъжда, и то посред нощ, дами? — попита той през рамо.

— Бързаеме да настигнем една приятелка — отвърна Сестра Улиция и му се усмихна многозначително. Стараеше се тонът ѝ да остане делови. — Имахме уговорка да се срещнем тук. Казва се Тови. Сигурно ни очаква.

Мъжът се подпря с ръка на коляното, за да се изправи.

— Нашите гости, особено в размирни времена като днешните, са доста дискретни. Повечето не се представят по име. — Повдигна вежда към Сестра Улиция. — Впрочем и с вас е така, дами.

— Орлан, те са наши гости — сопна му се жената. — Мокри, а несъмнено и уморени и гладни гости. — Усмихна им се щедро. — Тук ми викат Еми. Мъжът ми се казва Орлан. Въртя „Бялото конче“ вече от доста години, откак родителите му напуснаха тоя свят. — Еми взе три дървени паници от един рафт. — Сигурно сте прегладнели. Хапнете по една яхния. Орлан, донеси чаши и сипи на дамите горещ чай.

Пътюм Орлан вдигна месестата си длан и показа паниците, които носеше жена му.

— Взела си с една по-малко.

— Напротив, точно три са — смръщи чело тя и го изгледа. Орлан взе четири чаши от най-горния рафт на бюфета.

— Така де, значи са с една по-малко.

Калан не смееше да гъкне. Нещо не беше наред. Сесилия и Армина застинаха по местата си, облещили очи срещу ханджията. Репликите, разменени между него и съпругата му, не им бяха убягнали.

Калан хвърли поглед към стълбището и видя надвесеното напред момиченце, което, стиснало перилото, напрягаше взор към стаята долу и се опитваше да проумее за какво си говорят родителите му.

Сестра Армина сграбчи Сестра Улиция за ръкава.

— Улиция — подхвана припряно през стиснати зъби, — той вижда...

Сестра Улиция ѝ изшътка да мълчи. Щом се обърна към Орлан, лицето ѝ беше помръкнало, погледът ѝ святкаше гневно.

— Имаш грешка. Само три сме.

Докато говореше, ръгна Калан с дъбовата пръчка, която носеше, и я блъсна в сенките отзад, сякаш те щяха да я направят невидима за очите на мъжа.

На Калан не ѝ се щеше да стои в сенките. Искаше да е на светло, да я виждат — да бъде истинска. Досега подобно нещо ѝ се бе струвало непостижима мечта, а ето че изведнъж мечтата се превърна в реалност. И трите Сестри бяха сериозно притеснени.

Орлан сбърчи чело срещу Сестра Улиция. Стиснал и четирите чаши в огромната си лапа, с другата той посочи всяка от посетителките в странноприемницата си.

— Една, две, три... — Наведе се и надзърна зад Сестра Улиция, за да покаже Калан — четири. Всички ли искате чай?

Калан примигна изумена. Имаше чувството, че сърцето ѝ е заседнало в гърлото. Този човек я виждаше... и помнеше, че я е видял.

ВТОРА ГЛАВА

— ТОВА Е НЕВЪЗМОЖНО — прошепна Сестра Сесилия, кършейки ръце. Наведе се към Сестра Улиция, очите ѝ се стрелкаха във всички посоки. — Не може да бъде. — Нямахте и следа от вечната ѝ тъповата усмивка.

— Нещо не е наред... — подхвана Сестра Армина, но щом сините ѝ очи погледнаха към Улиция, изречението ѝ увисна във въздуха.

— най-обикновена аномалия — изръмжа шепнешком Сестра Улиция и ги изгледа в упор с леденостуден поглед. Макар и да не бяха раболепни по природа, двете нямаха намерение да спорят с избухливата си водачка.

Само с три големи крачки Сестра Улиция вече стоеше пред Орлан. Сграбчи го за нощницата. С другата си ръка замахна с дъбовата пръчка към Калан, спотаена в сенките край вратата.

— Как изглежда тя?

— Като мокра кокошка — направи неуспешен опит да се пошегува Орлан. Близостта на гостенката явно не му бе особено приятна.

Калан знаеше с абсолютна категоричност, че не бива да се говори със Сестра Улиция с такъв тон, но Сестрата, вместо да избухне от ярост, явно бе не по-малко изумена от Калан.

— Това се подразбира. Искам да ми я опишеш — кажи ми какво виждаш.

Орлан се дръпна, за да се освободи от хватката ѝ. Чертите на лицето му се изопнаха, докато разглеждаше жената, която само той и Сестрите забелязваха на слабата светлина на фенерите.

— Гъста коса. Зелени очи. Красавица. Като изсъхне, ще изглежда още по-добре, но пък така мокрите ѝ дрехи разкриват по-добре какво има отдолу. — Усмивката му никак не се понрави на Калан, макар че, от друга страна, бе много щастлива от факта, че той я вижда. — Има страхотно тяло — додаде той повече на себе си, отколкото на Сестрата.

От краткото му, но красноречиво описание Калан се почувства напълно гола. Докато погледът му я оглеждаше от горе до долу, той повдигна ръка да отрие крайчеца на устните си. Тя чу как пръстът му простърга в неизбръснатото му лице. Една цепеница в огнището се запали и огънят затрептя в стаята, като му осигури още по-добра видимост. Погледът му се плъзна нагоре, докато в един момент застина на място.

— Косата ѝ е дълга като... — Лъстивата му усмивка внезапно се изпари. Примигна изненадан. — Добри духове! — прошепна накрая, бял като платно. Свлече се на коляно. — Простете ми — рече към Калан. — Не ви познах.

Сестра Улиция стовари дъбовата пръчка върху главата му и в стаята проехтя отчетлив пукот; Орлан подгъна и другото си коляно.

— Млък! — изсъска Улиция.

— Какво ти става! — изкрещя ханджийката и се спусна към мъжа си. Коленичи, прегърна го през раменете, за да го подкрепи. Той простена и вдигна огромната си лапа към главата, за да покрие кървавата си рана. Русата му коса под пръстите вече беше подгизнала и потъмняла.

— Всички сте откачили! — Тя притисна главата на мъжа си към гърдите си и върху нощницата ѝ веднага изплува червено петно. Орлан беше като замаян. — На вратата ни почукаха само три жени — освен ако не пътувате в компанията на дух. Как смеете да...!

— Млък! — изръмжа Сестра Улиция с тон, от който Калан потръпна, а ханджийката мигом си затвори устата.

По прозорците продължаваше да ромоли дъжд, в далечината грохотът на мълниите разтърсваше горските масиви. Калан чуваше скърцането на табелата над вратата, която се люлееше напред-назад, подмятана от поривите на вятъра. В къщата цареше мъртвешка тишина. Сестра Улиция стрелна с очи момичето, което вече беше слязло до долната площадка на стълбището, обхванало с ръчички четвъртитата дървена колона.

Сестра Улиция втренчи в нея убийствен поглед, типичен за разярена магьосница.

— Според теб колко сме? — Малката стоеше, облещила очи, твърде стресната, за да може да отговори. — Колко! — повтори Сестра Улиция, този път през зъби и с глас, който накара момичето да стисне

колоната така, че пръстите ѝ побеляха от напрежението на фона на почернялото дърво.

— Три — успя най-сетне да пророни детето.

Сестра Армина, която бе придобила вид на затворена в бутилка мълния, се надвеси към другарката си.

— Улиция, какво става? Това би трябвало да е невъзможно. Няма как да стане. Нали направихме верификационни заклинания.

— Външни — додаде Сестра Сесилия.

— Моля? — примигна Сестра Армина срещу по-възрастната си спътничка.

— Направихме външни верификационни заклинания. Вътрешен преглед не сме правили.

— Ти какво, да не откачи? — озъби ѝ се Сестра Армина. — Първо на първо, не е нужно, и второ на второ, де тоя глупак, дете ще тръгне да прави аспекти анализ на верификационно заклинание от вътрешна перспектива! Такова нещо не е правено никога! А и не е нужно!

— Казвам само...

Унищожителният поглед на Сестра Улиция ги накара да млъкнат. Сесилия, чиито мокри къдрици бяха залепнали за главата, явно искаше да довърши изречението си, но размисли и млъкна.

Орлан като че се покопити, отдели се от прегръдката на жена си и се надигна на крака. От челото му капеше кръв, която се стичаше на струйки от двете страни на широкия му нос.

— На твое място, ханджийо, бих останал на колене — предупреди го Сестра Улиция.

Заплахата в гласа ѝ го разколеба само за миг. Щом се изправи, цялото му същество се тресеше от гняв, окървавената му ръка се отдели от раната на главата му. Изопнал гръб, напъчил гърди, той сви дланите си в юмруци. Калан видя ясно, че яростта му го заслепява и му пречи да различи опасността.

Сестра Улиция даде знак на Калан да стои настрана, като насочи към нея пръчката си. Калан не я послуша и пристъпи напред, с надеждата да промени хода на събитията, преди да е станало твърде късно.

— Моля те, Сестра Улиция, той ще отговори на всичките ти въпроси... убедена съм. Остави го.

Трите сестри изгледаха Калан с изненада и недоволство. Никой не се бе обърнал към нея, нито бе искал мнението ѝ. Тя знаеше, че подобна дързост ще ѝ струва скъпо, но наред с това бе наясно и какво би могло да се случи с домакина, ако нещата не се променят, а точно в този момент ѝ се струваше, че е единствената, която би могла да допринесе за това.

Освен това Калан видя в ситуацията единствения си шанс да разбере нещо за себе си — може би да узнае коя е, а вероятно и да си отговори на въпроса защо единствените ѝ спомени са свързани със съвсем непосредственото минало. Този човек явно я разпозна. Дали не би могло да се окаже, че именно той е ключът, който ще отключи изгубеното ѝ минало. Не можеше да допусне шансът да ѝ се изплъзне, дори да си навлече яростта на господарките си.

Преди Сестрите да са имали възможност да кажат каквото и да било, Калан заговори на мъжа:

— Моля ви, господин Орлан, чуйте ме за момент. Търсим възрастна жена на име Тови. Трябваше да се срещне с тези жени тук. Закъсняхме, така че вероятно вече е пристигнала и ни чака. Моля ви, отговорете на въпросите относно приятелката им. Ако изтичате по стълбите и доведете Тови, всичко ще приключи за нула време. След това, също като стихващата буря навън, ще напуснем бързо-бързо живота ви.

Мъжът сведе глава почтително, сякаш към него се бе обърнала за помощ кралицата му.

Калан остана не само изумена, но и напълно объркана от подобен израз на уважение.

— Но ние наистина нямаме гостенка, на име Тови, Майко...

В стаята блесна ослепителна светкавица, която по нищо не можеше да се сравнява с посестримите си от вилнеещата навън буря. Нагорещената течна ивица светлина, която изригна измежду пръстите на Сестра Улиция, блъсна Орлан в гърдите още преди да е довършил обръщението, което му беше на устата. Разтърсващият тътен от близостта до епицентъра на взрива отекна дълбоко в гърдите на Калан. Ударната вълна запрати Орлан назад и той се стовари върху масата и двете пейки, след което се претърколи и се залепи за стената. Смъртоносната сила на взрива едва не го разполови. От останките от

ризата му се виеше пушек. Там, където тялото му се блъсна в стената, преди да се свлече на пода, остана кървава диря.

След като оглушителният грохот отшумя, в ушите на Калаи зазвуча болезнена тишина. Еми, облещила невярващ поглед пред ужасното събитие, което щеше да промени хода на целия ѝ живот, успя да изкрещи само една-единствена дума: „Не!“

Калан притисна с длан устата и носа си не само от отвращение, но и за да се предпази от миризмата на кръв и обгорена плът. Фенерът, поставен на масата, се бе прекатурил на пода и бе угаснал; в стаята трептяха неспокойни сенки, хвърляни от огъня и сегиз-тогиз от някоя светкавица, нахлула през тесните високи прозорци.

В спокойна нощ без гръмотевици и светкавици подобен взрив със сигурност би събудил цялото градче. Дървените паници, които носеше Еми, изтрополиха на пода и се изгърколиха надалеч. Тя изпищя от ужас и се втурна към мъжа си.

Сестра Улиция беше неконтролируема. В яростта си пресрещна Еми, която така и не успя да стигне до Орлан.

Сестра Улиция залепи ханджийката за стената.

— Къде е Тови! Искам отговор! Казвай!

Калан видя дакрата, блеснала в ръката на Сестрата. Непретенциозното оръжие приличаше на най-обикновен нож, но от дръжката му вместо острие, стърчеше наточена метална пръчка. И трите Сестри имаха дакри. Калан ги бе виждала да използват това оръжие при сблъсъците им със съгледвачите от Императорския орден. Беше се уверила, че е достатъчна безобидна драскотина по тялото на жертвата плюс бърза мисъл от страна на Сестрата, използваща дакрата, за да се стигне до летален изход. Всъщност убиваше не самата дакра, а Сестрата, която използваше посредничеството на оръжието, за да потуши искрата на живота. Ако Сестрата не отдръпнеше ножа паралелно с желанието си да убие, за противника нямаше никакъв шанс за избавление.

През тесните прозорчета край вратата примигна светкавица, чиито дълги заострени сенки побягнаха по пода и към стените, докато Сестрите се опитваха да обуздаят обезумялата ханджийка. Щом над помещението се спусна мрак, третата Сестра хукна нагоре по стълбите. Калан се метна към момичето.

Докато малката тичаше към майка си, Калан я пресрещна и я сграбчи през кръста, за да я задържи на място. Детето ококори очи в ужас, тъй като паметта ѝ не можеше да задържи спомена за Калан дори за толкова време, че да осъзнае кой или какво я е сграбчило — сякаш към нея бе протегнало ръка нищото. по-ужасното беше, че малката току-що бе станала свидетел на убийството на баща си. Калан знаеше, че подобна потресаваща картина не се забравя цял живот.

През оглушителното трополене на дъжда и вятъра Калан дочу стъпките на Сестрата, която тичаше по коридора. От време на време спираше, за да отвори поредната врата. Всеки гост, събуден от гълчавата и виковете, който бе посмял да излезе от стаята си в сумрачния коридор, щеше да се изправи лице в лице срещу разярена Сестра на мрака. Останалите, които още спяха в леглата си, щяха да бъдат сполетяни от същата съдба.

Еми виеше от болка. Калан знаеше защо.

— Къде е! — крещеше Сестра Улиция в лицето на ханджийката.
— Къде е Тови!

Еми ѝ отвърна с викове да не наранява дъщеря ѝ.

Калан знаеше, че е сериозна тактическа грешка да издаваш пред врага най-големите си страхове. В този случай обаче информацията едва ли беше от значение: едно, че бе прекалено очевидно от какво се страхува една майка и, второ, че Сестрите не се нуждаеха от този коз. Видът на обезумялата от ужас майка плашеше детето напълно достатъчно. Малката се мятеше неистово. Въпреки всичките си усилия обаче бе прекалено крехка, за да може да се възпротиви на Калан.

Стиснала здраво момичето, Калан я дръпна през вратата край стълбището и я скри в тъмната стаичка. Благодарение на светкавиците, които продължаваха да осветяват прозорците, Калан видя, че се намират в кухня, която явно служеше и за склад на провизии.

Момичето крещеше, изпаднало в дива паника, съизмерима с ужаса на майка ѝ.

— Всичко е наред — прошепна Калан в ухото ѝ, като не отпускате хватката си около нея, докато се опитваше да я успокои. — Ще те защитя. Не се притеснявай, няма нищо страшно. — Калан съзнаваше, че я лъже, но сърце не ѝ даваше да изрече истината. Детето продължаваше да се мята в обятията ѝ с неизчерпаема енергия. Явно от нейна гледна точка бе попаднала в ръцете на дух, който се

пресягаше да я издърпа в Отвъдното. Дори да я виждаше, Калан знаеше, че момичето я забравя още преди мисълта ѝ да превърне възприятието в познание. Същото беше и с думите на Калан — те стигаха до слуха на детето, но се изпаряваха от съзнанието му още преди да са имали възможност да бъдат осмислени. Секунда след като някой видеше Калан, той не си спомняше за нейното съществуване.

Така бе с всички освен с Орлан. А ето че той беше мъртъв.

Калан притискаше към себе си уплашеното момиченце. Не беше съвсем ясно дали го прави заради себе си или заради нея. За момента усилието да опази детето от ужаса на това, което сполетяваше родителите ѝ, бе единственото, което Калан можеше да направи. Момичето от своя страна, продължаваше да се гърчи в ръцете ѝ, да се опитва да се изплъзне, сякаш бе в лапите на чудовище, което възнамеряваше да я разкъса хладнокръвно. За Калан бе мъчително да вижда, че и вдъхва още повече страх, отколкото успокоение, но ако я пуснеше в съседната стая, щеше да стане още по-лошо.

Блесна поредната светкавица, която привлече погледа на Калан към прозореца. Беше достатъчно широк, за да може да се измъкне през него. Навън бе тъмно, около сградите се простираше гъста гора. Можеше да разчита на дългите си крака, на силата и пъргавостта си. Знаеше, че стига да реши, би могла за нула време да се шмугне през прозореца и да потъне в горските дебри.

Но и преди се беше опитвала да избяга от Сестрите. Знаеше, че нито нощта, нито гората биха могли да я скрият от жени с техните коварни способности. Коленичила в тъмното, притиснала детето до гърдите си, Калан затрепери. Дори при самата мисъл за бягство по челото ѝ изби пот от страх, че подобни идеи биха могли да обтегнат поставените ѝ ограничители. При спомена за предишни подобни опити ѝ се зави свят, припомни си болката. Не би могла да понесе пак такова страдание — не при положение, че беше безсмислено. Беше невъзможно да избяга от Сестрите.

Щом вдигна поглед, видя как тъмната сянка на една от Сестрите се спуска по стълбището.

— Улиция! — беше гласът на Сестра Сесилия. — Всички стаи горе са празни. Няма никакви гости.

Сестра Улиция изруга с мрачна клетва.

Сянката на Сестра Сесилия се завъртя и запълни рамката на вратата, сякаш самата смърт положи унищожителния си поглед върху живите. В съседната стая Еми виеше и ридаше. В мъката, болката и ужаса си бе неспособна да отвърне на грубо зададените въпроси на Сестра Улиция.

— Искаш ли майка ти да умре? — попита Сестра Сесилия със смразяващия си глас.

Бе не по-малко жестока и опасна от Армина и Улиция, но говореше тихо и спокойно, което бе дори по-стряскащо от крясъците на Сестра Улиция. Неприкритите заплахи на Сестра Армина бяха елементарни и непресторени, но отправени с повече злъч. Сестра Тови като че ли изпитваше някакво извратено удоволствие от подхода си към въдворяване на дисциплина и дори в прилагането на мъчения. Калан от опит знаеше, че да откажеш да изпълниш тяхно желание означава да си причиниш почти невъобразими страдания. В края на краищата те винаги постигаха своето.

— Искаш ли? — повтори Сестра Сесилия невъзмутимо.

— Отговори й — прошепна Калан в ухото на момиченцето. — Моля те, отговори на въпроса й. Хайде.

— Не — пророни детето.

— Тогава ни кажи къде е Тови.

В стаята зад Сестра Сесилия майката на момичето простена за последно и притихна. Калан чу как тялото й се стовари върху пода. Къщата притихна.

От сумрака зад вратата изпълзяха още две мрачни сенки и застанаха зад Сестра Сесилия. Калан разбра, че Еми няма да може да отговаря на повече въпроси.

Сестра Сесилия влезе в стаята и пристъпи към момичето, което Калан държеше здраво в прегръдката си.

— Всички стаи са празни. Защо в странноприемницата ви няма гости?

— Никой не е идвал — успя да отвърне малката, цяла разтреперана. — Слуховете за нашествия откъм Стария свят плашат пътниците.

Калан го знаеше. След като напуснаха Народния дворец в Д'Хара и се отправиха в южна посока с неголямо речно корабче, за да прекосят доста необитаем и отдалечен район, на няколко пъти се сблъскваха с

части от войските на император Джаганг или попадаха на изоставени биваци край реката, където бяха нощували тези безскрупулни зверове. Слуховете за техните жестокости вероятно се разпространяваха по-бързо от горски пожар.

— Къде е Тови? — настоя Сестра Сесилия.

Калан дръпна момичето зад себе си, за да я отдалечи от Сестрите, и ги изгледа с гневен поглед.

— Не виждате ли, че е дете! Оставете я на мира!

Прониза я остра болка. Имаше чувството, че мускулите ѝ са разкъсани до последната фибра. За миг изгуби представа за това къде се намира и какво става. Стаята се залюля. Гърбът ѝ се блъсна в стенните шкафове с невъобразима сила. Вратичките се отвориха. Отвътре изхвъркнаха тенджери, тигани и друга посуда и се изтърколиха с грохот по дървения под. Чинии и чаши се счупиха с трясък.

Калан се стовари по лице на пода. Опита се да омекоти удара, като протегна ръце напред, но дланите ѝ бяха изпорязани от назъбени парчета глинени съдове. Усети нещо остро да опира в основата на езика ѝ и осъзна, че бузата ѝ е пронизана от остра като бръснач стъклена отломка. Стисна зъби и прекърши стъклото, за да не му позволи да прободне целия ѝ език. С усилие успя да изплюе кървавото стъклено острие.

Остана да лежи просната на пода, смаяна, дезориентирана, неспособна да дойде на себе си. От гърлото ѝ се изтръгваха стонове, не можеше да помръдне. Установи, че с всеки следващ стон губи способността да си поеме обратно дъх. Губеше въздуха си глътка по глътка, без да успее да го възстанови. Напрегна мускули, за да се опита да напълни дробовете си. Болката, която я прерязваше през стомаха, бе парализираща, парираше всякакви опити за дишане.

Отвори уста в последен отчаян опит и най-сетне успя да всмуче толкова необходимата ѝ глътка въздух. Изплю още кръв и остри парченца стъкло. Вече започваше да усеща и болката от забитото в езика острие. Калан бе неспособна да накара ръцете си да се движат, да се надигне от пода, камо ли да направи усилие да извади заседналото парче стъкло.

Извърна очи нагоре. Различи тъмните силуети на Сестрите, които ограждаха момичето. Вдигнаха я във въздуха и долепиха гърба ѝ

в огромен топор, поставен в средата на стаята. Трите се бяха хванали за ръце, а Сестра Улиция се наведе напред, за да може ужасеното дете да я погледне право в очите.

— Знаеш ли коя е Тови?

— Старицата! — извика детето. — Възрастната жена!

— Именно — възрастната жена. Какво друго знаеш за нея? Малката си пое дълбоко въздух, думите сякаш отказваха да се изтръгнат от гърлото ѝ.

— Беше едра. Огромна. Възрастна и едра. Едва ходеше. Сестра Улиция се наведе още по-близо и впи пръсти в крехкото вратле на детето.

— Къде е? Защо не е тук? Трябваше да се срещнем в странноприемницата. Защо си е тръгнала?

— Няма я — извика момичето. — Тръгна.

— Защо? Кога беше тука? Кога си тръгна? Защо?

— Преди няколко дни. Беше тук. Отседна при нас за няколко ноци. Но преди два-три дни си тръгна.

Сестра Улиция изкрещя от ярост и запрати детето в стената. Събрала всички сили, Калан успя да се надигне на длани и колене. Малката се свлече на пода. Въпреки мизерното си положение Калан запълзя по пода през натрошените стъкла и глинени съдове и закри детето с тялото си. Малката не можеше да разбере какво става и зариде още по-горко.

Към нея се приближиха стъпки. Калан забеляза наблизко сатър. Момичето пицеше и се мяташе, за да се освободи, но Калан я притискаше към пода.

Щом сенките на жените се приближиха, пръстите на Калан обвиха дървената дръжка на тежкия сатър. Не мислеше, просто действаше: заплаха, оръжие. Все едно гледаше как някой друг го прави. Оръжието в ръката ѝ я дари с дълбоко вътрешно задоволство. Юмрукът ѝ се стегна около кървавата дръжка. Оръжието оживя. По стоманеното острие пробягаха отблясъци.

Когато жените бяха достатъчно близо, Калан внезапно вдигна ръка, готова да нанесе удар. Преди да е успяла да осъществи намерението си, усети силен удар в областта на корема, сякаш я фраснаха с дебела цепеница. Отхвъркна в другия край на помещението.

Оказа се закована за стената под въздействието на мощен натиск. Стаята сякаш се бе отдалечила в дъното на дълъг, мрачен тунел. Болката я погълна. Понечи да повдигне глава, но не успя. Мракът я обгърна.

Когато отвори очи, Калан видя как момичето се опитва да угоди на Сестрите, които се бяха надвесили над нея.

— Не знам. Нямам представа защо си тръгна. Каза, че трябвало да замине за Каска.

Над стаята надвисна тишина.

— За Каска ли? — попита накрая Сестра Армина.

— Да, така каза. Трябвало да отиде в Каска.

— Носеше ли някакъв багаж със себе си?

— Със себе си ли? — проплака момичето, все още треперейки.
— Не ви разбирам. Как така със себе си?

— Със себе си! — изкрещя Сестра Улиция. — Какво носеше със себе си! Все е носела нещо — чанта, мях за вода. Други вещи. Забеляза ли нещо, което носеше със себе си?

Момичето се поколеба и Сестра Улиция я зашлеви през лицето достатъчно силно, че да ѝ избие зъб.

— Забеляза ли какво носеше със себе си? От носа на детето потече струйка кръв.

— Един ден, докато беше слязла да вечеря, отидох да ѝ кача чисти кърпи и забелязах нещо. Нещо странно.

Сестра Сесилия се надвеси над нея.

— Странно ли? Какво по-точно!

— Приличаше на... на кутия. Беше я увила в бяла рокля, но коприненият плат беше толкова гладък, че кутията се беше изсулила малко. Приличаше на кутия, само дето беше чисто черна. Ама не просто черна като обикновеното черно. Беше черна като самата нощ. Толкова черна, че като че ли би могла да погълне светлината на деня.

Трите сестри се изправиха мълчаливо. Калан знаеше точно за какво говори момичето. Защото лично бе отишла в Градината на живота в Народния дворец, двореца на Господаря Рал, и бе взела и трите такива кутии.

Когато Калан се появи на прага на градината с първата кутия, Сестра Улиция ѝ беше бясна, защото не донесе и трите кутии наведнъж. Но те се бяха оказали по-големи от очакваното и нямаше

място да ги скрие едновременно в раницата си. Затова тя изнесе първо едната. Сестра Улиция бе увила зловещия предмет в бялата рокля на Калан и го бе връчила на Тови със заръката да избърза напред и да ги чака на уреченото място. Сестра Улиция не искаше да рискува да ги хванат в двореца с една от кутиите, затова предпочете да не оставя Тови да чака, докато Калан се върне в Градината на живота за другите две кутии.

— Защо Тови е заминала за Каска? — попита Сестра Улиция.

— Не знам — изхленчи детето. — Наистина не знам, кълна се. Просто я чух да казва на родителите ми, че трябва да тръгва. За Каска. Беше преди няколко дни.

В тишината, просната на пода, Калан се бореше за всяка глътка въздух. И всяка глътка въздух ѝ причиняваше раздираща болка в дробовете. Беше наясно, че това е само началото на агонията ѝ. След като Сестрите приключеха с момичето, щяха да насочат вниманието си и към нея.

— Дали да не поспим, след като така или иначе вали — предложи Сестра Армина. — Можем да тръгнем утре рано сутринта.

Сестра Улиция, вдигнала дакрата в юмука си на хълбока, крачеше между детето и топора, потънала в размисъл. Под ботите ѝ хрущяха парчетата от натрошени керамични съдове.

— Не! Нещо не е наред — рече накрая към останалите.

— Нещо със заклинанието ли имаш предвид? Задето ханджията я видя ли?

Сестра Улиция махна с ръка.

— Не, това беше най-обикновена аномалия. Имам предвид, че по принцип нещо се е объркало. Защо Тови ще тръгне без нас? Беше получила ясни инструкции да се срещнем тук. Така е и станало — пристигнала е, но после си е тръгнала. Нямало е други гости, наблизно не са се мотаели войници от Императорския орден, знаела е, че пътуваме към нея, и въпреки това е тръгнала. Няма логика.

— И защо към Каска? — продължи мисълта ѝ Сестра Сесилия. — Защо е тръгнала към Каска?

Сестра Улиция се обърна пак към момичето.

— Някой дойде ли при Тови, докато беше тука? Кой я посети?

— Вече ви казах — никой. Докато старицата беше отседнала при нас, никой друг не е идвал. Нямахме други гости освен нея.

Странноприемницата ни се пада встрани от главния път. Никой не попада тук случайно.

Сестра Улиция продължи да кръстосва насам-натам.

— Не ми харесва тая работа. Нещо не е наред, но не мога да разбера какво точно.

— Съгласна съм с теб — подкрепи я Сестра Сесилия. — Тови не би си тръгнала просто така.

— Но точно това е сторила. Питам се защо? — Сестра Улиция спря пред момичето. — Каза ли нещо друго? Остави ли някакво съобщение, може би писмо? — Малката преглътна сълзите си и поклати глава. — Нямаме друг избор — пророни Сестра Улиция. — Ще трябва да последваме Тови до Каска.

Сестра Армина махна с ръка към вратата.

— Тази вечер? В дъжда? Не мислиш ли, че ще е по-добре да изчакаме до сутринта?

Сестра Улиция, потънала в размисъл, погледна жената.

— Ами ако се появи някой? Не ни трябва повече усложнения, ако искаме да изпълним задачата си. най-малкото, което искаме, е Джаганг и хората му да надушат, че сме наблизко. Трябва да настигнем Тови и да вземем кутията — знаем колко голям е залогът. — Измери с очи мрачните лица на двете жени пред себе си, после продължи: — Освен това не ни трябва свидетели, които да докладват, че сме минали отгук, и да кажат какво сме търсели.

Калан разбра точно какво има предвид Сестра Улиция.

— Моля ви — успя да пророни тя, надигайки се на треперещите си ръце, — оставете я. Та тя е само едно малко момиче. Не разполага с информация, която би могла да бъде полезна на когото и да било.

— Но знае, че Тови е била тук. Знае какво е носила със себе си. — Сестра Улиция сбърчи недоволно чело. — Знае, че я търсим.

Калан се опита да придаде повече сила на гласа си. — Тя не е никаква заплаха за вас. Та вие сте магьосници — тя е само дете. Как би могла да ви навреди?

Сестра Улиция хвърли бърз поглед през рамо към детето.

— Освен това знае къде отиваме. — Сестра Улиция се вгледа право в очите на Калан. Без да се обръща към момичето зад себе си, заби дакрата си в корема ѝ с изненадваща сила. Малката ахна от изненада.

Без да откъсва очи от Калан, Сестра Улиция се ухили зловещо. Калан си рече, че сигурно това означава да гледаш Пазителя на мъртвите право в очите в бърлогата му в най-неизбродимите дебри на вечността в отвъдното му царство.

Сестра Улиция повдигна вежда.

— Нямам намерение да оставям каквито и да е следи.

От ококорените очи на момичето сякаш заструи светлина. Тя се отпусна и се строполи на пода, разперила ръце под неестествени ъгли. Безжизненият ѝ поглед остана втрещен в Калан, сякаш я обвиняваше, че не си е удържала на думата.

Обещанието, което Калан даде на детето — „Ще те защитя“, — отекна в главата ѝ.

Изкрещя в безпомощна ярост, започна да удря с юмруци по пода.

Следващият вик бе от болка, която я изстреля директно към стената. Този път не се свлече на пода, а остана да виси като закована, сякаш я държеше невидима сила. Знаеше, че тази сила е магическа.

Не можеше да диша. Някоя от сестрите се бе погрижила да притисне гърлото ѝ. Напрегна всичките си сили, за да си поеме въздух, ръцете ѝ задрапаха към желязната яка на врата ѝ.

Сестра Улиция се приближи и почти допря лицето си до нейното.

— Днес извади голям късмет — изсъска с отровен глас. — Нямаме време да се занимаваме с поведението ти — поне не веднага. Но не се заблуждавай — няма да ти се размине, без да си понесеш последствията.

— Да, Сестро — успя да пророни Калан с огромно усилие. Знаеше, че липсата на отговор ще утежни положението ѝ допълнително.

— Предполагам, че си твърде глупава, за да осъзнаеш нищожеството и безсилието си в сравнение с по-могъщите от теб. Може би този път, когато получиш още един урок, дори мижитурка като теб ще проумее някои неща.

— Да, Сестро.

Макар да беше напълно наясно, че ще се постараят тя да бъде в достатъчно добра форма, че да научи и следващия си урок, Калан пак би постъпила по същия начин. Единственото ѝ съжаление беше, че не успя да предпази момичето, както ѝ обеща. Когато открадна трите кутии от двореца на Господаря Рал, тя остави на тяхно място най-

скъпото, което притежаваше: статуетка на горда жена, стиснала юмруци покрай тялото си, извила гръб, отметнала назад глава, сякаш готова да се изправи срещу силите, които се опитват, но не успяват да я прекършат.

Онзи ден в двореца на Ричард Рал Калан бе натрупала сила. Докато стоеше в градината му и гледаше статуята, която реши да остави там, Калан се закле, че ще си върне живота. А това означаваше да се бори за живот, пък дори за живота на малкото непознато момиче.

— Да вървим — изръмжа Сестра Улиция и се насочи към вратата, като очакваше останалите да я последват.

Силата, която държеше Калан за стената, внезапно я отпусна и тя се строполи на пода.

Падна на колене, окървавените ѝ ръце разтриваха гърлото ѝ, опитваше се да си поеме въздух. Пръстите ѝ обходиха ненавистната яка, чрез която Сестрите я контролираха.

— Хайде, движение! — заповяда Сестра Сесилия с тон, който подтикна Калан незабавно да се изправи на крака.

Хвърли поглед през рамо и видя втренчените в нея безжизнени очи на детето, които я изпращаха.

ТРЕТА ГЛАВА

РИЧАРД ВНЕЗАПНО СЕ ИЗПРАВИ. Краката на масивния дървен стол, на който седеше, простъргаха шумно по грубия каменен под. Дланите му все още бяха опрени на ръба на масата с отворената отгоре книга, която той четеше пред сребърния фенер.

Във въздуха се усещаше някакъв проблем.

Не че миришеше на нещо, не беше и заради влажността или температурата — нощта си беше топла и лепкава. Проблемът беше в самия въздух. Нещо във въздуха не беше наред.

Ричард не можеше да си обясни откъде му хрумна тази изненадваща мисъл. Нямаше ни най-малка представа каква би могла да бъде причината. В миниатюрната читалня нямаше прозорци, така че не знаеше какво става навън — дали времето е ясно, ветровито или е излязла буря. Беше сигурен само, че е нощ.

Кара, която седеше на мекия кожен стол зад него и също четеше, скочи от мястото си. Изгледа го с очакване, но не каза нищо. Ричард я бе помолил да прочете няколко исторически книги, които бе открил. Всякаква информация за древните времена, когато бе написана книгата, озаглавена „Лавинен огън“, би могла да се окаже полезна. Кара не се беше възпротивила. Всъщност тя нямаше навика да се оплаква от каквото и да било, стига да не ѝ бъде отнета възможността да закриля Господаря Рал. След като имаше възможност да стои в една стая с него, нямаше нищо против да прочете всички книги, които той ѝ даде. Друга Морещица, Бердин, умееше да чете на високо Д'харански и преди време му помогна изключително много с разчитането на текстове, писани на този древен език, на който често биваха написани много редки книги. Сега обаче Бердин беше доста далеч — в Народния дворец. Но пък разполагаха с предостатъчно книги на собствения им език, които и Кара би могла да прегледа.

Кара проследи погледа му, който се плъзна по покритите с ламперия стени и обходи чудатите украшения по рафтовете: лакираните кутии с инкрустирани сребърни орнаменти, миниатюрните

костени фигурки, лъскавите камъчета, поставени в кутийки с кадифена подплата, декоративните стъклени вазички.

— Господарю Рал — не се сдържа накрая, — нещо не е наред ли?

— Усещам нещо лошо във въздуха. — Ричард ѝ хвърли поглед през рамо.

Едва след като забеляза напрежението, изписано на лицето ѝ, той си даде сметка колко абсурдно са прозвучали думите му.

За Кара обаче нямаше никакво значение дали звучат абсурдно или не, важното беше, че според Господаря Рал има някакъв проблем — тоест потенциална заплаха. Агиелът скочи в юмука ѝ, при което кожената ѝ униформа проскърца. Стиснала оръжието си в ръка, тя огледа стаичката, като се взираше в сенките, сякаш очакваше от тях всеки миг да излезе призрак.

На челото ѝ се изписа напрежение.

— Звярът ли е?

На Ричард не му бе хрумнало. Звярът, който Сестрите на мрака бяха създали по заръка на Джаганг, за да преследва по петите Ричард, все още представляваше потенциална заплаха. На няколко пъти досега това същество се бе пръквало буквално от нищото.

Колкото и да се напругаше, Ричард не можа да определи какво точно го притеснява. Макар да не можеше да посочи точния източник на безпокойството си, имаше чувството, че би трябвало да е нещо познато, нещо, което му е известно и което би трябвало да разпознае. Не можеше да прецени дали чувството му е реално, или е плод на въображението му.

Поклати глава.

— Не... едва ли е звярът. по-различно е.

— Не стига другото, Господарю Рал, ами прекара почти цялата нощ в четене. Може би просто си изтощен.

Беше му се случвало да се сепва тъкмо преди да се унесе в дрямка, дезориентиран и объркан от плавното потъване в мрачната хватка на кошмари, от които в будно състояние не му оставаше никакъв спомен. Но този път беше различно; нямаше нищо общо с унеса и дрямката. Пък и въпреки умората нямаше никакво намерение да заспива — чувстваше се прекалено напрегнат и обезпокоен.

Едва ден по-рано бе успял да убеди останалите, че Калан наистина съществува, че не е плод на въображението му, нито пък заблуда, родена в резултат на нараняване. Най-накрая всички около него повярваха, че Калан не е негов налудничав сън. Сега, когато най-сетне можеше да разчита на помощта им, чувството, че е неотложно важно да я намери, го подтикваше да върви напред и не му даваше да заспи. Не можеше да си позволи да губи време за почивка — не и сега, когато част от мозайката започваше да се подрежда.

Докато Ничи разпитваше Тови в Народния дворец, точно преди смъртта ѝ, успя да научи потресаващите подробности за това как четирите жени — Сестрите Улиция, Сесилия, Армина и Тови — са предизвикали ефекта на лавинния огън. След като освободиха сили, държани в тайна между кориците на древна книга в продължение на хиляди години, спомените за Калан на всички, освен на Ричард, бяха заличени мигновено. Незнайно как, но мечът му го бе предпазил. Докато все още пазеше спомена си за Калан, той бе принуден да се раздели с меча в усилието си да я открие.

Теорията за лавинния огън бе създадена от древните магьосници. Някога те се нуждаели от средство, което да им позволи да се придвижват незабелязани сред врага, без никой да им обръща внимание. И намерили начин да променят човешката памет чрез Субстрактивна магия, която разкъсвала на парченца спомените на даден човек, след което ги реконструирала и свързвала по нов начин. Прякото следствие на този процес било пораждането на нереален спомен, който запълвал празнините, създадени при изтриването от мислите на хората на набелязания субект.

Магьосниците, които създали тази теория, в крайна сметка започнали да вярват, че отприщването на подобен процес би могло да породи лавина от непредвидени и неконтролируеми събития. Според тях подобно явление би имало ефекта на горски пожар и би продължило да унищожават и връзките с други хора, чиято памет първоначално не е била засегната. В крайна сметка осъзнали, че благодарение на тези си необятни, поголовни и разтърсващи последици лавинният огън крие реалната опасност да различи самия свят на живота, така че изобщо не посмели да го изпробват.

А тези четири Сестри на мрака го бяха сторили — и то върху Калан. Тях не ги беше грижа дали ще унищожат света на живите. В

крайна сметка нали това бе дългосрочната им цел.

Ричард нямаше време за спане. Сега, след като най-сетне бе успял да убеди Ничи, Зед, Кара, Натан и Ан, че не е луд и че Калан съществува наистина, макар да е заличена от паметта им, те бяха готови на всичко, за да му помогнат.

Той отчаяно се нуждаеше от помощта им. Трябваше да намери Калан. Тя бе неговият живот. Тя бе неговата половинка. Тя бе всичко за него. Несравнимият ѝ интелект го бе поразил още от първата им среща. Споменът за красивите ѝ зелени очи, за усмивката и докосването ѝ не му даваше мира. Всеки един миг, докато беше буден, бе истински кошмар, защото беше убеден, че не прави всичко възможно, че сигурно има и още нещо, за което не се е сетил.

Макар че никой друг не си спомняше Калан, Ричард не можеше да мисли за нищо друго. Често го обземаше усещането, че той е единствената ѝ връзка със света и ако престане да си я спомня, ако спре да мисли за нея, в крайна сметка тя наистина ще престане да съществува.

Но съзнаваше, че ако иска да постигне нещо, ако има намерение да открие Калан, трябва от време на време да изтласква встрани мислите си за нея и да се съсредоточи върху непосредствената си работа.

Обърна се към Кара.

— Ти не чувстваш нищо особено, така ли?

— Намираме се в Магьосническата кула, Господарю Рал — изгледа го тя изпод вежди. — Тук по принцип се чувствам особено. От това място кожата ми настръхва.

— Имам предвид повече от обичайното.

Тя въздъхна и прокара ръка по дългата си руса плитка, праметната отпред на рамото.

— Не.

— Да вървим. — Ричард грабна един фенер.

Излезе от стаичката и се озова в дълъг коридор, застлан изобилно с няколко слоя дебели пътеки, сякаш натрупани тук, защото нямаше къде другаде да бъдат оставени. Преобладаваха убитите цветове и класическите мотиви, макар че от по-долните пластове надничаха по-ярки оранжеви и жълти багри.

Меките тъкани заглушаваха шума от стъпките му, докато минаваше покрай двойни врати от двете страни на коридора, зад които се криеха мрачни стаички. Дългокраката Кара го следваше с лекота. Ричард знаеше, че доста от стаите, покрай които минаваха, са библиотеки, други бяха просто преходни помещения, които водеха към други зали, едни оскъдно обзаведени, други пищни — малки кубчета в сложния лабиринт на необятната Кула.

Щом стигнаха разклонение, Ричард зави надясно и пое по коридор със стени, боядисани със спираловидни мотиви, които с вековете бяха придобили топъл златистокафеникав оттенък. Озоваха се пред стълбище, където Ричард заметна длан през полираната бяла мраморна колона и пое надолу по стълбите. Нагоре стълбището се виеше около квадратна галерия, която се губеше в тъмното, в далечните горни катове на Кулата.

— Къде отиваме? — попита Кара.

— Не знам — отвърна Ричард, леко сепнат от въпроса. Кара го изгледа мрачно.

— Искаш да кажеш, че просто ей така ти хрумна да тръгнеш да претърсваш хиляди и хиляди стаи, кула с големината на планина, дори вградена в планината, докато междувременно очакваш най-случайно да попаднеш на нещо?

— Има нещо във въздуха. Просто гоня интуицията си.

— Гониш вятъра — каза хладно и леко подигравателно Кара. Подозрителността ѝ се събуди наново. — Нали не се опитваш да използваш магия?

— Кара, знаеш не по-зле от всеки друг, че не умея да използвам дарбата си. Не бих могъл да прибягна до магия, дори да исках.

И определено не искаше.

Прибегнеше ли до дарбата си, звярът би го открил по-лесно. Неизменната му пазителка Кара се притесняваше да не би той по невнимание да направи нещо, с което да призове звяра, създаден по заповед на император Джаганг.

Ричард се съсредоточи върху непосредствения проблем и напрегна сили да определи какво по-точно странно има във въздуха. Мисълта му се зае да анализира усещанията му. Установи, че въздухът се е променил и е като при буря. Беше станал един такъв нагнетен, тревожен.

най-сетне, след като минаха по няколко мраморни стълбища, се озоваха наред непретенциозен коридор от каменни блокове. Продължиха по него, като подминаха няколко разклонения, докато накрая спряха, а Ричард втренчи поглед в тъмната спирала от каменни стъпала, обезопасени с железен парапет. Той заслиза, Кара го последва. Щом стигнаха до долу, прекосиха със коридор с таван от дъбови греди, след което се озоваха в стая, от която като лъчи излизаха множество коридори. Отвън кръглото помещение бе заобиколено от сиви гранитни колони, които поддържаха позлатените трегери на всеки от обвитите в мрак коридори.

Ричард вдигна фенера и напрегна взор да пробие тъмнината. Самата стаичка му беше непозната, но установи, че се намират в някак по-различна част на Кулата — дотолкова по-различна, че изведнъж разбра какво имаше предвид Кара, когато му каза, че тук я побиват тръпки. Единият от коридорите, за разлика от останалите, тръгваше под доста сериозен наклон към самата утроба на Кулата. Ричард се запита защо в този случай няма друго стълбище, а е предпочетен стръмният наклон.

— Насам — рече той на Кара и я поведе по наклона в тъмнината.

Слизаха сякаш безкрайно дълго. най-накрая все пак се озоваха в просторно помещение, което макар да не бе широко повече от три-четири метра, на височина достигаше около двайсет и няколко. Ричард се почувства като мравка на дъното на дълга тясна просека в земните недра. Вляво се издигаше естествена скала, издялана направо от самата планина; стената отдясно бе иззидана от гигантски каменни блокове. Минаха през множество стаи и потъваха все по-дълбоко и по-дълбоко в просеката. Колкото по-навътре отиваха, толкова по-вяло се справяше фенерът.

Ричард изведнъж осъзна какво всъщност е почувствал. Въздухът беше такъв, какъвто понякога се усещаше около хора с изключителна дарба. Спомни си как всичко около някогашните му учителки, сестрите Сесилия, Армина, Мериса и особено около Ничи, пращеше и пукаше. На моменти бе имал чувството, че въздухът около Ничи направо ще се възпламени — толкова могъща бе силата, извираща от нея. Но това усещане винаги се бе пораждало при непосредствена близост до съответния човек. А не просто ей така, в пространството.

Още преди да забележи светлината, която се процеждаше от една от стаите в далечината, той разбра, че причината е именно там. Не би се учудил, ако въздухът в целия коридор засияеше. Пред него бе разтворена огромна двойна порта с обков от месинг, която водеше към слабо осветена библиотека. Веднага разбра, че това е мястото, което търси. Едва прекрачил прага, отвъд изкусно орнаментирани със символи врати, Ричард застина напред крачка, ококорен от учудване.

Просторното помещение разполагаше с десетина сводести прозореца, през които нахлу ослепителна светкавица, която озари дълги редици с рафтове. Високите и тесни прозорци опасваха цялата зала. Между тях се издигаха лакирани махагонови колони, скрити зад тежки тъмнозелени кадифени драперии, поръбени със златни ширити и прихванати с въженца с пискюли, за да не закриват прозорците. Парченцата стъкло на прозорците не бяха съвсем прозрачни, а доста плътни. При всяко блясване на светкавицата прозорците като че ли също засияваха. Фенерите с рефлектори, разположени навсякъде из помещението, го огряваха с меко сияние и светлината им се отразяваше от лакираните плоскости на масите, отрупани с разтворени книги.

Рафтовете не отговаряха на първоначалните очаквания на Ричард. На доста от тях наистина имаше книги, но останалите бяха отрупани с други вещи — имаше всичко, от прилежно сгънати парчета лъскав плат, през метални спирали, зелени стъклени шишета, сложни конструкции от дървени пръчки, пергаментови свитъци, до древни кости и дълги, закривени зъби, които Ричард не успя да разпознае и нямаше никаква идея откъде са.

При следващата светкавица сенките от прозоречните рамки заподскачаха из цялата стая, обиколиха маси, столове, колони, шкафове и бюра, така че сякаш цялата стая бе прорязана на парчета.

— Какво правиш, Зед?

— Господарю Рал — отвърна Кара тихичко точно зад гърба му, — май дядо ти е откачил.

Зед се обърна и изгледа Ричард и Кара, които стояха на прага. Вълнистата бяла коса на стареца, която стърчеше във всички посоки, леко оранжевееше на светлината на свещите, но при всяко проблясване на светкавицата ставаше бяла като сняг.

— Малко сме заети точно в момента, момчето ми.

В средата на стаята Ничи висеше във въздуха над една масивна маса. Ричард примигна, за да се увери, че наистина вижда това, което му се стори, че вижда. Краката ѝ бяха отделени на цяла педя от плота. Тя стоеше неподвижна във въздуха.

Колкото и невъзможно и смайващо да изглеждаше това, не то беше най-ужасното. Върху масата беше начертан магически символ, наречен Милостта. Май беше изобразен с кръв. Над самия знак, подобно на завеса около Ничи, бяха увиснали неподвижни линии. Ричард не за пръв път виждаше магьосник да чертае магически символ, така че беше убеден, че може да вярва на очите си — макар че точно подобна картина срещаше за пръв път.

Изключително сложният символ от сияещи зелени линии висеше във въздуха като триизмерна фигура.

Ничи, неподвижна като статуя, се носеше в средата на тази сложна геометрична фигура. Изящните ѝ черти сякаш се бяха вкаменили. Едната ѝ ръка беше леко повдигната. Пръстите на другата, спусната покрай тялото ѝ, бяха разперени. Стъпалата ѝ не бяха хоризонтални, като на изправен човек, а бяха увиснали като при скок. Пищната ѝ руса коса бе леко повдигната, сякаш наред скока ѝ във въздуха се бе отлепила от главата ѝ, точно преди краката ѝ да докоснат земята... и точно в този миг нещо я бе превърнало в камък.

Не изглеждаше съвсем жива.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

РИЧАРД, ОСТАНАЛ БЕЗ УМА И ДУМА, гледаше как Ничи се рее във въздуха над масивната маса, заобиколена от кръстосващи се геометрични линии, които пулсираха в зелено край нея. По тялото ѝ не потрепваше нито фибра. Сякаш изобщо не дишаше. Сините ѝ очи бяха втренчени в далечината, без да мигат, като че взрени в свят, достъпен само за тях. Познатите ѝ изящни черти изглеждаха като консервирани на фона на зеленикавата светлина, която струеше от опасващите я линии.

Ричард си помисли, че прилича повече на мъртва, отколкото на жива — като труп в ковчег точно преди да бъде положен в земята.

Гледката беше едновременно невъзможно красива и дълбоко разтърсваща. Ничи приличаше на безжизнена статуя от плът и светлина. Кичури руса коса бяха застинали на плавни вълнички, дори отделни дълги косми бяха спрели неподвижно във въздуха. Ричард имаше чувството, че тя всеки миг ще се строполи върху масата.

В един момент установи, че е престанал да диша, и си пое дълбоко дъх.

Сякаш в унисон с бушуващата сила на светкавиците отвъд прозорците, въздухът в стаята пращеше от енергията, съсредоточена в тази изключително — дори за нетренираното око на Ричард — сложна магия. Именно това необичайно състояние на въздуха бе привлякло вниманието му и го бе подмавило да напусне малката читалня.

Ричард по никакъв начин не можеше да си обясни случващото се, не можеше да разбере какво е наложило използването на подобен род магия. Мигновено бе заплепен от нея, но в същото време се чувстваше и разочарован, понеже всичките тези неща му бяха доста далечни. Преди всичко обаче гледката му се струваше някак зловеща и плашеща.

Тъй като бе израсъл в Западната земя, където магията бе непозната, понякога се чудеше какво ли е пропуснал — особено в моменти като този, когато се чувстваше безнадеждно невеж. В други

случаи обаче, както при залавянето на Калан, изпитваше дълбока омраза към магията и му се искаше никога да не му се бе налагало да се сблъсква с нея.

Верните последователи на Императорския орден биха намерили цинично задоволство в подобни хладни мисли по отношение на магията, родени от Господаря Рал.

Въпреки че бе израсъл далеч от всяка магия, с течение на времето Ричард беше принуден да научи едно-друго за нея. Най-малкото, поне беше наясно, че Милостта, начертана под Ничи, е мощно средство, използвано от хората, родени с дарбата. Знаеше още и че изобразяването на този символ с кръв се прави рядко и само в изключително сериозни случаи.

Докато оглеждаше искрящите кървави нишки, които очертаваха Милостта, Ричард забеляза нещо, от което косъмчетата по тила му настръхнаха. Едното стъпало на Ничи бе повдигнато точно над центъра на Милостта — онази част, която представляваше светлината на Създателя, откъдето извираше не само животът, но и лъчите, изобразяващи дарбата, която минава през живота, през воала и накрая отива във вечността на Отвъдния свят.

Другото ѝ стъпало беше застинало на сантиметри над масата, извън най-външния обръч на символа — над онази част, която представляваше Отвъдния свят.

Ничи висеше между света на живота и света на смъртта. За Ричард беше ясно, че това не е нещо обичайно.

Плъзна поглед отвъд стряскащата гледка на реещата се в пространството Ничи и различи в сенките силуетите на Натан и Ан, които сегиз-тогиз биваха осветявани от светкавици — заприличаха му на призраци, които ту се скриваха, ту се появяваха. Двата също бяха вперили очи в издигнатата над сияйното заклинание Ничи.

Зед, вдигнал ръка на кокалестия си хълбок, докато с другата се почесваше по голобрадото лице, бавно заобиколи масата и огледа внимателно набъбващата и все по-сложна плетеница от светещи зелени линии.

Отвъд високите прозорци светкавиците продължаваха да блестят ослепително, но тътенът на гръмотевиците бе заглушен от дебелите стени на Кулата. Ричард се вгледа в лицето на Ничи.

— Тя... добре ли е?

Зед го изгледа така, сякаш напълно бе забравил за присъствието му в стаята.

— Моля?

— Питам дали е добре?

— Откъде да знам? — повдигна вежди Зед.

Ричард разпери ръце и ги остави да се отпуснат безпомощно покрай тялото му, невярващ и изумен.

— Нима не си ти този, който я постави в това положение, Зед?

— Не съм — пророни Зед и пристъпи напред, като разтъркваше длани една в друга.

Ричард се приближи към масата под Ничи.

— Какво става тук? Ничи добре ли е? В опасност ли е? най-сетне Зед го погледна и въздъхна.

— Не сме съмсем сигурни, момчето ми.

Натан се измъкна от сенките и се приближи до масата, обляна от зеленикава светлина. В тъмносините очи на Пророка се четеше недвусмислена тревога. Разпери ръце в успокоителен жест, дългата му бяла коса обърса раменете му, които се повдигнаха леко.

— Надяваме се, че е добре, Ричард.

— Нищо й няма — увери го Ан, която бе пристъпила зад Натан.

Широкоплещестият Пророк се надвеси над нея. С непретенциозната си вълнена рокля и посребряла коса, събрана на тила на хлабав кок, край Натан тя изглеждаше още по-скромно облечена. Ричард си помисли, че всъщност почти всеки би изглеждал скромно в сравнение с Натан.

Ричард вдигна ръка към гнездото от геометрични линии, които опасваха Ничи.

— Какво е това?

— Верификационна мрежа — отвърна дядо му.

— Верификационна ли? — свъси чело Ричард. — Че какво проверява?

— Лавинния огън — отвърна мрачно Зед. — Опитваме се да разберем как точно работи едно лавинообразно събитие, за да намерим начин да преобърнем процеса.

— Аха — почеса се по слепоочието Ричард.

Цялата тази работа му се струваше все по-съмнителна. Отчаяно копнееше да намери Калан, но в същото време беше сериозно

притеснен какво ще стане с Ничи при този опит да бъдат разкрити тайнствените сили, създадени от древните магьосници. В качеството си на Първи магьосник Зед притежаваше способности и таланти, които Ричард изобщо не би могъл да си представи, а онези магьосници от древните времена бяха несравнимо по-могъщи от него. Макар да притежаваха голяма сила, Зед, Натан, Ан и Ничи бяха принудени да се борят с неща извън своя опит, извън своите способности — с неща, от които се бяха страхували дори онези древни магьосници. Но нима имаха избор?

Освен че беше лично загрижен за Ничи, Ричард се нуждаеше от помощта ѝ, за да открие Калан. Макар че другите по всяка вероятност бяха по-могъщи и опитни от Ничи, сборът от всичките ѝ качества я поставяше в по-друга плоскост. Тя беше може би най-могъщата магьосница, раждала се някога. Онова, което другите постигаха с цената на много усилия, за Ничи беше въпрос на един поглед. Макар сам по себе си този факт да бе наистина забележителен, за Ричард Ничи бе много по-ценна с други свои качества. С изключение на Калан, той не познаваше друг човек, способен да се съсредоточи върху поставената цел с такова упорство като Ничи. Кара притежаваше подобна целеустременост, когато се касаеше за безопасността на Господаря Рал, но Ничи бе способна да фокусира цялата си енергия върху всяка поставена цел. Някога, когато тя беше негов враг, непоколебимото ѝ упорство я правеше не само дълбоко ефективна, но и ужасно опасна.

Ричард се радваше, че всичко това се промени. Откакто той започна да издирва Калан, Ничи се превърна в най-близкия му и най-верен приятел. Като в същото време съзнаваше ясно, че сърцето му принадлежи на Калан и това не би могло да се промени.

Той прокара пръсти през косата си.

— Е, защо виси там, наред онези линии?

— Тя единствена сред всички нас знае как да си служи със Субстрактивна магия — обобща Ан. — Лавинният огън се възпламенява и поддържа чрез субстрактивни елементи. Опитваме се да разберем цялото заклинание — както адитивните, така и субстрактивните му компоненти.

Ричард си каза, че сигурно са прави, но от това не му стана по-добре.

— И Ничи се е съгласила?

— Всъщност идеята беше нейна — прокашля се Натан. Естествено. Понякога Ричард имаше чувството, че тази жена умишлено търси път към смъртта.

В подобни моменти му се искаше да знае повече за тези неща. Пак го обзе познатото усещане, че е пълен невежа. Вдигна ръка към онова, което се рееше над масата.

— Нямах представа, че при верификационните заклинания се използват хора. Искам да кажа, не знаех, че тези мрежи биват хвърляни около хора като нея.

— И ние не знаехме — отвърна Натан с дълбокия си, властен глас. Ричард се почувства неловко под погледа на Пророка, затова побърза да се обърне към Зед.

— Какво искаш да кажеш?

— За пръв път някой от нас извършва аспектен анализ на верификационна мрежа от вътрешна перспектива — сви рамене Зед. — За подобно нещо се изисква Субстрактивна магия, така че тази верификационна мрежа вероятно не е хвърляна от хиляди години насам.

— Тогава откъде знаехте как да го направите?

— Това, че никой от нас не го е правил — намеси се Ан, — не означава, че не сме проучвали различни източници по въпроса.

Зед посочи една от съседните маси.

— Прочетохме книгата, която ти намери — „Лавинен огън“. Оказа се, че никой от нас не се е сблъсквал с по-сложна материя, така че се опитахме да вникнем във всяка дума. Макар че никога досега не бяхме прибягвали до вътрешна перспектива, тя всъщност е само продължение на онова, което вече знаем. Ако човек знае как се борави със стандартна верификационна мрежа и притежава нужните елементи от дарбата, може да извърши аспектен анализ от вътрешна перспектива. Точно това прави Ничи и точно затова се наложи именно тя да го стори.

— Ако става въпрос за стандартен процес, тогава защо е нужно да се прави по този начин?

Зед посочи линиите, обгръщащи Ничи.

— Вътрешната перспектива би трябвало да разкрива в подробности самата същност на заклинанието — до най-елементарно

ниво, — а не само онова, което се вижда при стандартния верификационен процес. Тъй като се предполага, че така би могло да се научи повече, отколкото по обичайния начин, а Ничи от своя страна притежава способностите, необходими, за да го активира, решихме единодушно, че би било полезно да прибегнем до това.

Ричард започна да диша малко по-леко.

— Значи използвате Ничи просто за да бъде направен абстрактен анализ. И само толкова.

Зед не устоя на погледа на Ричард и побърза да разтърка веждите си с ръка.

— Става въпрос само за верификационен процес, Ричард, не за възпламеняване на действително събитие, така че в известен смисъл не е нещо реално. Това, което истинското заклинание постига за един миг, тази инертна форма разтяга до продължителен верификационен процес, който дава възможност за детайлен анализ. Макар и не без рискове, това, което виждаш около Ничи, не е жизнеспособно заклинание.

Зед се прокашля.

— Само че когато е било хвърлено истинското заклинание, вместо Ничи то е намерило Калан и всичко е било повече от реално.

По ръцете на Ричард пробягаха иглички. Устата му така пресъхна, че дума не можеше да отрони. Усети как сърцето му пулсира през вените на шията му. Надяваше се това да не е истина.

— Но нали каза, че Ничи ви е била необходима, за да направите това заклинание. Понеже само тя умее да борави със Субстративна магия. Калан не би могла да стори подобно нещо за Сестрите — а и във всеки случай не би им сътрудничила.

Зед поклати глава.

— Сестрите са хвърлили истинското заклинание около Калаи. Те владеят Субстративната сила и не са се нуждаели от сътрудничеството на Калан. Ние искахме Ничи да действа отвътре, като използва елементи както на Адитивната, така и на Субстративната магия, за да се опитаме да разберем как действа. Двата случая са съвсем различни.

— Ами тогава...?

— Ричард — прекъсна го дядо му, — както вече ти казах, имаме доста работа. Не му е сега времето да обсъждаме всичко това. Трябва

да наблюдаваме процеса, за да се опитаме да вникнем в поведението на заклинанието. Би ли ни оставил да си вършим работата, а?

Ричард пхна ръце в задните си джобове.

— Разбира се.

Плъзна поглед към Кара. За хората, които не я познаваха добре, лицето ѝ изглеждаше безизразно, но за Ричард то беше красноречиво и отразяваше собствените му подозрения. Извърна очи към дядо си.

— Имате ли някакви... затруднения?

Зед стрелна останалите с очи и изсумтя в отговор, след което се зае да изследва геометричните фигури, които обгръщаха носещата се във въздуха жена.

Ричард познаваше дядо си достатъчно добре, за да прецени, че е или мрачен, или крайно притеснен. Нито едното, нито другото не му се стори приемливо. И самият той започна да се притеснява — за Ничи.

Докато всички останали отстъпиха назад, за да огледат поотдалеч сияещата верификационна мрежа, която продължаваше да чертае все нови и нови линии в пространството, Ричард пристъпи напред. Бавно заобиколи масата, докато накрая за пръв път се вгледа в линиите, които се кръстосваха във всички посоки около Ничи.

С приближаването си до масата той осъзна, че линиите всъщност образуват цилиндър в пространството, а Ничи е поставена вътре в него. Тоест линиите обикаляха около Ничи, докато се срещнат. Ричард си представи цилиндричната форма в двуизмерен образ, все едно разгърна свитък, за да може да изгради по-ясна представа в главата си. Така постепенно започна да осъзнава, че в плетеницата от линии има нещо странно познато.

Колкото повече го изучаваше, толкова повече не можеше да откъсне поглед от него, сякаш нещо го привличаше неустойимо... всмукваше го в модела от линии, ъгли и арки. Имаше чувството, че би трябвало да знае какво вижда, само дето не можеше да се сети какво е.

Помисли си, че вероятно би трябвало да гледа на това заклинание, хвърлено над Калан — подобно на това, което виждаше в момента пред очите си, — като на нещо лошо, но не се чувстваше така. Заклинанието си беше там; то не би могло да е нито добро, нито лошо.

Лошите бяха онези, които бяха обвили Калан с тази мрежа. Онези четири Сестри бяха използвали заклинанието като инструмент за постигане на зловещите си намерения. То се бе превърнало в част от

плана им да се сдобият с кутиите на Орден и да освободят Пазителя от отвъдния свят — да пуснат смъртта при живота. Всичко това заради някакви си празни обещания за безсмъртие.

Както гледаше линиите, Ричард започна да разпознава ритъма в тях, фигурите, които описваха, потока. И постепенно като че започна да вниква в смисъла им.

Започна да прозира целта на изображението.

Ричард посочи една точка в близост до протегнатата дясна ръка на Ничи, точно под лакътя.

— Това тук не е както трябва — рече той и сбърчи чело пред изваяната от светлина материя.

— Не е както трябва ли? — сепна се Зед.

Ричард изобщо не беше усетил, че е изрекъл на глас мислите си, при това достатъчно силно, че да го чуят останалите.

— Да, именно. Има нещо сбъркано.

ПЕТА ГЛАВА

РИЧАРД ПРОДЪЛЖИ ДА ОБСЛЕДВА ЛИНИИТЕ, като килна глава на една страна, за да ги проследи по-добре по сложната плетеница, която продължаваше във всички посоки, за да се събере в средата на тялото на Ничи. Започваше да проумява смисъла им и повисшия замисъл на символа.

— Струва ми се, че липсва една поддържаща структура. — Посочи с пръст вляво. — Имам чувството, че би трябвало да започва оттук, какво ще кажете? Оттук би трябвало да тръгва линия, която да се връща обратно към лакътя ѝ.

Вниманието му се съсредоточи върху ритъма на линиите и той сякаш потъна в свой собствен свят.

— Невъзможно е да знаеш подобно нещо — отбеляза вяло Ан. Скептицизмът ѝ не го обезкуражи.

— Когато видиш окръжност, която е сплескана от едната страна, разбираш, че нещо не е както трябва, нали? Знаеш, че не би трябвало да е сплескана.

— Но това тук не е просто окръжност, Ричард. Ти нямаш ни най-малка представа за какво става въпрос. — Успя да се овладее, преди да е повишила тон още повече, склочи ръце пред себе си и си пое дълбоко дъх. Накрая продължи: — Просто исках да кажа, че конкретно в този случай има доста усложнения, с които не си наясно. Ние тримата все още не успяваме да разкрием механизма, който задвижва заклинанието, макар всеки от нас да има зад гърба си огромен опит. Въпреки всичките си знания и школовка сме ужасно далеч от разгадаването на начина на действие. А ти нямаш и минимална представа от подобна сложна материя.

Без да се обръща към нея, Ричард махна с ръка, за да разсее тревогата ѝ.

— Все едно. Формата е емблематична. Натан килна глава на една страна.

— Ембле-каква?

— Емблематична — повтори Ричард, като не откъсваше очи от плетеницата от линии, опитвайки се да отличи основната нишка в структурата.

— Е, и? — обади се Зед, след като Ричард отново потъна в дълбокомислено мълчание.

— Разбирам езика на символите — отвърна разсеяно той, като следваше внимателно основната нишка, която се виеше зигзагообразно през изображението. — Вече го споменах.

— Кога?

— Още докато бяхме при Калните. — Ричард потъна в очертанятията на символа, като се опитваше да схване доминиращата структура сред по-низшите разклонения. — И Калан беше там. Както и Ан.

— Боя се, че не си спомняме — призна Зед, забелязал, че Ан поклаща смутено глава. После въздъхна тъжно: — Поредният спомен, свързан с Калан, който е изгубен заради стореното от онези Сестри.

Думите му минаха покрай ушите на Ричард. Като се увличаше все повече и повече в наблюдението, той размаха пръст напред-назад към едно място под лакътя на Ничи, където линиите се прекъсваха. — Казвам ти, тук липсва една линия. Убеден съм.

Ричард се обърна към дядо си. И видя, че всички са го зяпнали. — Ето тук — посочи отново той, — от края на тази извивка до тези пресичащи се триъгълници — тук трябва да има линия.

— Линия ли? — сбърчи чело Зед.

— Да. — Не можеше да повярва, че не я е забелязал досега. Струваше му се напълно очевидно, все едно да започнеш да пееш песен, а да оставиш част от мелодията неизпята. — Липсва една линия, при това много важна.

— Важна, казваш — отрони уморено Ан.

Ричард, който ставаше все по-неспокоен с всеки изминал момент, отри устните си с длан.

— Много важна.

— Какво имаш предвид, Ричард? — въздъхна Зед.

— Няма откъде да знаеш подобно нещо — присмя му се Ан, чието търпение започваше да се изчерпва.

— Вижте — възкликна Ричард, като се обърна с гръб към тях, — става въпрос за емблема, за символ.

Зед се почеса по тила, хвърли бърз поглед през прозореца точно в мига, в който блесна такава ослепителна светкавица, че последвалият гръм разтърси масивните каменни стени на Кулата.

После се обърна към Ричард.

— Тоест този символ... ти е познат по някакъв начин, така ли, Ричард?

— Да. Подобен символ е като превод от друг език. В известен смисъл той е именно онова, което се опитвате да разберете, като чертаете тази верификационна мрежа.

Тази форма характеризира една идея, горе-долу по същия начин, по който математическото уравнение изразява физически свойства, например уравнение, което изразява съотношението на обиколката на окръжността към диаметъра ѝ. Символните форми също са един вид език, също както математиката е форма на език. И двете разкриват по нещо за природата на нещата.

Зед търпеливо приглади косата си назад.

— Гледаш на символите като на вид език, така ли?

— В една или друга степен. Ето например Милостта, начертана под Ничи. Това е символ. Външният кръг представлява началото на Отвъдния свят, а вътрешният — границите на света на живите. Квадратът, който ги разделя, представлява воалът между двата свята. В центъра е звездата с осем лъча, която представлява Светлината на Създателя. Осемте линии, които излизат от върховете на лъчите и пресичат външния кръг, представляват дарбата, носена от Сътворението през целия живот, през воала и отвъд него, в смъртта. Всичко това е един символ. Видиш ли символа, го възприемаш като цялостна идея. Един вид, разбираш неговия език.

Ако в процеса на правене на това заклинание човек с дарбата не начертае правилно Милостта — тоест ако не е използвал правилния език, — заклинанието няма да подейства по желания начин, а дори е възможно да създаде неприятности. Да речем, че видиш Милост, при която звездата е с девет лъча или пък един от кръговете липсва — нима няма да разбереш веднага, че нещо не е наред? Ако квадратът, който изобразява воала, е начертан не както трябва, то при правилните обстоятелства той би могъл, дори теоретично, да прокъса воала и да позволи на световите да се смесят.

Става въпрос за символ. И ти разбираш идеята, скрита зад него. Знаеш как би трябвало да изглежда. Ако не е начертан както трябва, ще разбереш, че има нещо нередно.

Щом светкавиците утихнаха, стаята сякаш бе оставена на мъждивата светлина на свещите. От долината под Кулата се надигна далечен тътен.

Онемял от почуда, Зед се втренчи в Ричард по-съсредоточено, отколкото докато изучаваше верификационната мрежа.

— Никога досега не бях гледал на нещата от тази гледна точка, Ричард, но не мога да не призная, че в думите ти има логика.

— Определено — изви вежда Натан.

— Да речем, че не е изключено — додаде и Ан с въздишка. Ричард загърби мрачните им физиономии и се съсредоточи обратно върху сияйните линии.

— Ето тук има нещо сбъркано — посочи той. Зед изпружи врат да разгледа посоченото място.

— Нека приемем, в името на диалога, че си прав. Е, какво според теб означава това?

Докато Ричард обикаляше масата, за да проследи отблизо линиите на заклинанието, сърцето му заби лудо. Проследи с пръст, като внимаваше да не стъпва върху светлинните лъчи, основните контури, структурата на формата.

Откри каквото търсеше.

— Тук. Погледнете насам, към тази нова структура, която се е оформила около по-старите, първоначални линии. Забележете колко хаотична изглежда; това е променлива, но в контекста на нашия символ всичко би следвало да е константа.

— Променлива ли...? — заекна Зед, който до един момент явно се бе заблуждавал, че следва мисълта на Ричард, докато сега внезапно установи, че няма никаква представа за какво говори внукът му.

— Да — отвърна Ричард. — Тази форма не е символна, а биологична. Двете са напълно различни.

Натан прокара пръсти през белите си коси, въздъхна, но запази мълчание.

Лицето на Ан бе станало аленочервено.

— Това е заклинателна форма! При това инертна! Тук няма нищо биологично!

— Точно в това е проблемът — обърна се към нея Ричард, без да се обижда от раздражението в гласа ѝ. — Не може подобни променливи да въздействат на нещо, което би трябвало да е константа. Все едно да имаш математическо уравнение, в което всяко от числата внезапно променя стойността си. Подобно нещо би опровергало валидността на математиката. Алгебричните символи са променливи, но дори променяйки се, те запазват съотношенията помежду си. Числата обаче са константи. Същото е и с тази структура; символите трябва да бъдат съставени от инертни константи — може да се каже, нещо като просто събиране или изваждане. Вътрешната променлива разрушава константата на символната форма.

— Изгубих нишката — призна Зед.

Ричард вдигна ръка към масата.

— Начертали сте Милостта с кръв. Милостта е константа. Кръвта е биологично вещество. Защо решихте така?

— За да се задейства — сопна му се Ан. — Наложил се да го направим така, за да инициираме вътрешна перспектива на верификационната мрежа. Просто така се прави. Това е начинът.

— Именно — вдигна пръст Ричард. — Съвсем съзнателно сте въвели контролирана биологична променлива — кръв — в константата — Милостта. Все пак не забравяйте, че тя остава извън формата на заклинанието; че тя е просто задействащ агент, катализатор. Според мен такава променлива в Милостта позволява на заклинанието да действа без влиянието на константата — Милостта. Сега разбрахте ли? Така верификационната мрежа получава не само дадената от Милостта сила, но и свободата, придобита чрез биологичната променлива, която ѝ позволява да нараства както си пожелае, за да разкрие същинското си намерение и природа.

— Не ме гледай — обади се Кара в отговор на погледа на Зед. — Започне ли да говори така, аз само кимам и се усмихвам и чакам да започнат неприятностите.

Зед се усмихна кисело. Вдигнал ръка на хълбока си, направи няколко крачки, преди да продължи.

— За всичките си години живот за пръв път чувам подобно обяснение на верификационна мрежа. Доста необичайна гледна точка към проблема. най-притеснителното е, че по някакъв извратен начин

звучи наистина логично. Не твърдя, че си прав, Ричард, но определено си струва да се замисли човек.

— Ако е така — намеси се и Натан, — излиза, че през всичките тези години сме се държали като деца, които си играят с огън.

— Само в случай че той е прав — додаде едва чуто Ан. — На мен ми се вижда доста смело твърдение.

Ричард огледа пак жената, застинала насред празното пространство, която за момента не можеше да се включи в разговора със свое становище.

— С чия кръв начертахте Милостта? — попита той.

— На Ничи — отвърна Натан. — По нейно предложение. Каза, че така се правело и че само така щяло да подейства.

Ричард застана с лице към тях.

— На Ничи — използвали сте кръвта на Ничи?

— Точно така — кимна Зед.

— Създали сте променлива... с нейната кръв... и сте я пъхнали вътре в нея?

— Освен че Ничи ни каза какво трябва да се направи — продължи Ан, — проучихме въпроса доста подробно и вярваме, че именно това е начинът да се инициира вътрешна перспектива.

— Сигурен съм, че сте прави — при нормални обстоятелства. След като на всички ви е известен правилният начин да се извърши подобно нещо, това би могло да означава само, че изопачаването е далеч по-различно от кой да е нормален проблем който би могло да се очаква да възникне в процеса на верификация. — Ричард прокара пръсти през косите си. — Би трябвало да е нещо... знам ли. Нещо невъобразимо.

Зед сви рамене.

— Значи наистина вярваш, че затварянето на Ничи вътре, при положение че символът е начертан с нейната кръв, би могло да създаде проблеми, така ли, Ричард?

Ричард закричи напред-назад, прехапал долната си устна.

— Вероятно не би създадо проблеми, ако заклинателната форма, която проверявате, беше чиста. Но тя не е. Тази форма е заразена от друга биологична променлива. Мисля, че използването на източника на контролната променлива, тоест Ничи, би могло да помогне на заразата да се развихри.

— Тоест? — не разбра Натан.

— Ами все едно да наливаш масло в огъня — продължи да крачи напред-назад Ричард.

— Според мен бурята развихря въображението ни — намеси се Ан.

— Каква е тази биологична променлива, която би могла да замърси верификационната мрежа? — попита Натан.

Ричард се обърна и се втренчи в линиите, като ги проследи по контурите на ужасяващата арка, която свършваше най-внезапно там, където би трябвало да бъде поддържана. Огледа празното пространство край извитата в очакване дъга.

— Нямам представа — призна накрая.

— Идеите ти са оригинални, Ричард — приближи се към него Зед, — и определено стимулират мисленето — в това няма спор. И е възможно да ни дарят с полезни прозрения, които да ни помогнат да разберем повече, отколкото бихме разбрали иначе. Но не всичко, което казваш, е така. В някои неща просто грешиш.

— Така ли? В кое например? — погледна го през рамо Ричард.

— Ами, първо, биологичните форми също биха могли да бъдат символни — сви рамене Зед. — Нима дъбовото листо не е биологично? Тази символна форма не ти ли е позната? Нима змията не може да бъде изразена чрез символ? Нима не бихме могли да изобразим чрез символ цялостна единица, като например дърво или човек?

— Прав си — примигна Ричард. — Не съм се замислял от такава гледна точка, но си прав.

Съсредоточи вниманието си обратно върху заклинанието, като огледа областта на биологична зараза с нови очи. Вторачи се в объркващата маса, като се напрегна да разгадае смисъла ѝ, да определи някаква форма. Но колкото и да се опитваше, не успя да постигне резултат. Защото форма просто нямаше.

Но как така? След като изображението е биологично по своя произход, а то бе наистина такова, то тогава според Зед би трябвало да съществува някакъв вид базова структура, която да се изобразява в рамките на конкретната картина. Но такава нямаше. Имаше само плетеница от нищо не значещи линии.

И в следващия миг му се стори, че част от цялата плетеница му се изяснява. Изглеждаше някак... течна. Но не, това е абсурдно, понеже различни и друга частица, която изглеждаше почти пълната противоположност. Другият фрагмент приличаше повече на символно изображение на огън.

Освен ако не намереше и третия елемент. Дървото би могло да се свърже със символа на дъбовото листо, с жълда или с форма, изобразяваща цялото дърво. Което ще рече, че не би могло да бъде три различни неща, които едновременно да влияят на заклинанието.

Три неща. Изведнъж той ги различи — всяка от трите стихии. Вода. Огън. Въздух. И трите бяха там, оплетени една в друга.

— Добри духове! — пророни Ричард с ококорени очи. Изправи се. По ръцете му пробягаха иглички. — Изведете я оттам!

— Ричард — намеси се Натан, — тя си е съвсем...

— Извадете я! Веднага!

— Ричард — подхвана Ан.

— Казах ви, че в заклинанието има грешка!

— Е, нали се опитваме да разберем точно това? — пресилено спокойно занарежда Ан.

— Но вие не разбирате. — Ричард посочи стената от обвити в меко сияние линии. — Това не е просто грешка. Тя е смъртоносна за Ничи. Заклинанието вече не е инертно — то мутира. Става жизнеспособно.

— Жизнеспособно ли? — На лицето на Зед се изписа недоверие. — Че откъде би могъл...?

— Трябва да я изкарате оттам. При това незабавно!

ШЕСТА ГЛАВА

МАКАР ДА НЕ МОЖЕШЕ нито да се движи, нито да говори, Ничи следеше всяка дума, изговорена в стаята, макар гласовете да се чуваха глухи и далечни, сякаш идваха от откъснат свят, скрит зад зеленикав плащ.

Искаше ѝ се да извика: „Послушайте го!“, но притиснатата плътно в сърцевината на калъпа, не можеше да издаде нито звук.

Повече от всичко на света копнееше да се освободи от ужасяващата плетеница от съкрушителна сила, която я бе обладала.

Досега не бе осъзнавала какво точно означава да градиш вътрешна перспектива — всъщност беше първата, която разбра това. Никой от присъстващите нямаше ни най-малка представа за какво се касае. Едва след като процесът бе пуснат в ход, Ничи установи, че вътрешната перспектива не е просто начин на детайлно разглеждане отвътре на една верификационна мрежа, както се бяха заблуждавали всички, а по-скоро средство, благодарение на което анализаторът има възможност сам да изпита случващото се. Вече беше твърде късно и тя нямаше как да каже на останалите, че усеща заклинанието, възпламенено вътре в тялото ѝ. Онази част, която я обгръщаше, бе просто аурата на напластената в нея сила. Отначало това бе откровение, граничецо с божественото.

Но малко след като започна всичко, нещата се объркаха. Прекрасното видение се изроди в разтърсваща агония. Всяка следваща линия, която разсичаше пространството около нея, имаше своя вътрешна проекция, която сякаш пронизваше душата ѝ.

В началото тя установи, че удоволствието е част от механизма, по който човек възприема разгръщащото се пред очите му заклинание. Така както удоволствието би могло да служи за утвърждаване на някои благотворни и полезни аспекти на живота, то спомогна и за разкриването на сложната природа на заклинанието в целия му блясък. Беше като да гледаш изумително красив изгрев или да опиташ вкусен сладкиш, да потънеш в погледа на любим човек и той да ти отвърне с

взаимност. Или поне така си представяше тя, че ще се чувства, ако любимият отвърне на погледа ѝ.

Наред с това тя установи още и че както и в живота, болката е показател за сериозни смущения.

Ничи никога не би предположила, че в миналото този метод се е използвал често за анализ на вътрешното функциониране на дадена магия — за преценка на нейното вътрешно състояние. Тя никога не би предположила сложността или дълбочината на онова, което би могъл да разкрие той. И нямаше ни най-малка представа колко боли, когато нещо във вътрешната структура на заклинанието се е объркало.

Запита се дали ако знаеше всичко това, пак би настоявала да го направи. Сигурно — стига да имаше и минимален шанс да се помогне на Ричард.

Точно в този миг обаче не я занимаваше нищо друго освен болката. Толкова силна болка не бе изпитвала никога в живота си. Дори самият пътешественик по сънищата не ѝ бе причинявал подобно страдание. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за това как да избяга от агонията. Петното, разляно върху заклинанието, бе толкова огромно, че за нея нямаше никакво съмнение, че бъде ли засегната от него, ще пострада фатално.

Ричард им бе посочил мястото, откъдето нещата бяха започнали да се объркват. Беше им разкрил фундаменталната грешка. Заразата, скрита вътре в заклинанието, раздираше Ничи. Тя усещаше как животът ѝ се процежда през ужасния външен кръг на Милостта. Милостта, начертана със собствената ѝ кръв, се бе превърнала в неин живот и щеше да бъде нейната смърт.

За известен период от време Ничи обитаваше в два свята, нито един от които не бе напълно реален за нея. И макар все още да имаше досег със света на живите, усещаше как личността ѝ бавно пълзи към мрачната бездна отвъд.

И през цялото време светът на живота около нея губеше по мъничко от жизнеността си.

Искаше ѝ се да се отърси от всичко това, да се отпусне във вечността на несъществуването — само и само болката да спре.

Макар да не можеше да помръдне, Ничи виждаше всичко в стаята — не с очите, а с дарбата си. Физическите страдания не ѝ пречеха да разпознае в екзотичната гледка необикновено преживяване.

Дарбата отваряше пред нея способност едва ли не за всеобщ поглед. Виждаше повече, отколкото ѝ позволяваха очите. Въпреки болката съзнаваше цялостното величие на всичко наоколо.

Оттатък мрежата от зеленикави линии Ричард оглеждаше едно подир друго слисаните лица на останалите.

— Какво ви става? Веднага трябва да я измъкнете оттам! Ан понечи да се впусне в подробни обяснения, но Зед ѝ направи знак да замълчи. След като се увери, че тя няма да заговори, съсредоточи вниманието си обратно върху внука си.

От плетеницата се откъсна поредната ивица, която начерта пътека през пространството. Ничи имаше чувството, че пробождат душата ѝ със затъпена игла; ивицата светлина прониза всяко кътче на съществуването ѝ и я привърза още по-здраво към мрака на смъртта. Едва съумя да остане в съзнание. В момента ѝ се стори далеч по-приемливо да се предаде.

Зед вдигна ръка към нея.

— Не можем да го направим, Ричард. Тези неща си имат свой ход. Верификационната мрежа преминава през поредица връзки и по този начин разкрива информацията за себе си. Започне ли верификационният процес, е невъзможно да го спреш. Трябва да стигне до края и да затихне от само себе си.

Ничи знаеше, че за жалост наистина е така.

Ричард стисна дядо си за ръката.

— Още колко остава? — Разтърси стареца като парцалена кукла. — Колко време отнема този процес?

Зед отвори насила пръстите на Ричард, за да освободи ръката си.

— За пръв път се сблъскваме с подобно заклинание. Трудно е да се каже. Но като гледам колко е сложно, не ми се вярва да отнеме по-малко от три-четири часа. Досега мина вече час, така че остават още няколко часа до завършването на процеса.

Ничи знаеше, че няма да издържи още няколко часа. Оставаха ѝ броени минути, докато заразата я погълне и я всмуче завинаги отвъд воала, в света на мъртвите.

Струваше ѝ се странно животът ѝ да приключи по този начин. Тъй неочаквано. Тъй безлично. Тъй безсмислено. най-малкото би ѝ се искало, като ще умира, поне да помогне на Ричард, или да стане след

като се изясни, че са постигнали нещо. Щеше ѝ се смъртта ѝ да означава нещо за него.

Ричард вдигна очи към нея.

— Няма да издържи толкова. Трябва веднага да я извадим оттук.

Преодоляла болката и агонията, тя се усмихна вътрешно. До последен дъх. Ричард щеше да се бори до последен дъх срещу смъртта.

— Ричард — подхвана Зед, — умът ми не го побира как е възможно да знаеш нещо такова. Не, не че не ти вярвам, но не можем просто ей така да прекъснем една верификационна мрежа.

— Но защо?

— Как да ти кажа — въздъхна Зед, — истината е там, че изобщо нямам представа дали е възможно, но дори да е, никой не знае как да го направи. Стандартният верификационен процес си изгражда един вид защита, която предпазва от външна намеса. А в случая става въпрос за нещо още по-сложно и объркано.

— Все едно да се опитваш да слезеш от коня, докато препуска в галоп покрай пропаст — обади се високият Пророк. — Първо трябва да изчакаш коня да намали и да спре, в противен случай скокът ще завърши със смърт.

Ричард се върна при масата и заразглежда трескаво светлинната мрежа. Ничи се запита дали той съзнава, че макар в известен смисъл структурата пред него да е осезаема, онова, което вижда, всъщност съществува предимно като аура, представляваща реалната сила, която бушува вътре в нея.

С пропълзяването на поредната нишка под невъзможен ъгъл Ничи ахна вътрешно. Усети как бавно се раздира някаква жизненоважна част от съществото ѝ. Болката я прониза до мозъка на костите. Видя как стаята се обгръща в мрак и разбра, че погледът ѝ прониква в друг свят — в онзи тъмен свят, където болката щеше да секне.

Позволи си бавно да отплува към този свят. И в следващия миг различи нещо сред сенките на отвъдния свят. Стегна се и се отдръпна от мрачния ръб на смъртта. От тъмните сенки се вираха две искрящи очи, сякаш горящи въглини. Зловещият и злонамерен пламнал поглед бе фиксиран върху Ричард. Ничи направи отчаян опит да го

предупреди. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от мъка, че не успя да стори нищо.

— Вижте — пророни Ричард, облещен насреща ѝ, — по бузата ѝ се изтърколи сълза.

— Сигурно защото не мига — поклати тъжно глава Ан.

Ричард сви безпомощно юмруци и закрачи около масата, като продължаваше да се мъчи да разгадае смисъла на линиите.

— Трябва да намерим начин да прекратим всичко това. Не може да няма вариант.

Дядо му внимателно отпусна ръка на рамото му.

— Кълна ти се, Ричард, ако можех, щях да изпълня желанието ти, но не ми е известен начин за прекратяване на верификационна мрежа. Пък и наистина не мога да разбера защо си толкова притеснен? Какво според теб заразява заклинанието?

Вниманието на Ничи бе съсредоточено върху съществото, което надничаше от отвъдния свят. При всяко блясване на светкавица, която озаряваше стаята, то като че ли изчезваше. Тя успяваше да го види едва след като в стаята отново се възцаряваше тъмнина.

Ричард остави линиите и съсредоточи вниманието си върху лицето на Ничи. Нейното единствено желание бе той да се протегне и да я изтръгне от агонията на заклинанието, приковало я към смъртоносната магия, но в същото време съзнаваше, че това е невъзможно. В този момент бе готова доброволно да пожертва живота си за един миг в неговите обятия.

— Хармониите — пророни примирено Ричард.

Ан забели очи. Натан въздъхна с облекчение, сякаш внезапно осъзнал, че всичко е плод на въображението на Ричард.

— Хармониите ли? — повдигна вежди Зед. — Ричард, боя се, че този път си на грешна следа. Това е просто невъзможно. Хармониите принадлежат към отвъдния свят. И макар много да им се ще да проникнат в нашия свят, няма как да стане. Те завинаги ще си останат в отвъдния.

— Знам прекрасно какво представляват Хармониите — прошепна едва чуто Ричард. — Калан ги освободи. Освободи ги, за да ми спаси живота.

— Няма начин да знае как да направи подобно нещо.

— Натан й каза всичко, каза й имената им: Реччани, Сентроси, Васи. Вода, огън, въздух. Единственият начин Калан да ми спаси живота бе като ги призове по имена. Направи го в момент на отчаяние.

Натан зяпна в изненада, но не възрази на думите му. Ан хвърли подозрителен поглед на Пророка.

— Ричард — разпери ръце Зед, — Калан може да е повярвала, че ги призовава, но мога да те уверя, че това е изключително сложно нещо. Освен това, ако Хармониите бяха освободени в нашия свят, щяхме да разберем. Така че по този въпрос можеш да бъдеш спокоен. Хармониите не са на свобода.

— Вече не са, вярно е — отвърна с мрачна категоричност Ричард, — защото аз ги прогоних обратно в отвъдния свят. Но Калан бе твърдо убедена, че като ги пусна в нашия свят, постави началото на унищожението на магията — каскадният ефект, както ти сам се изрази преди време.

Думите му свариха Зед неподготвен.

— Каскадният ефект... това може да си го чул само от мен. Ричард кимна, отдаден на спомените си.

— Калан се опита да ме убеди, че магията е белязана от присъствието на Хармониите и че прогонването им обратно в света на отвъдното не би могло да сложи край на това. Така и нямах възможност да разбера дали беше права или не. Е, вече се уверих. — Посочи към ужасяващото място пред Ничи — източникът на болката й, на агонията, на края й. — Ето го доказателството. Не Хармониите, а проблемите, съпътстващи присъствието им: заразяването на магията. Тази зараза плъзна по света. Тя изсмука силата на тази магия. Зарази лавинното заклинание и ще убие Ничи, ако не я измъкнем оттам.

В стаята притъмня още повече. Ничи едва виждаше през пелената на болката. Въпреки това успяваше да различи зловеците очи зад Ричард, скрити в сенките, които наблюдаваха зорко и чакаха. Тя бе единствената, която ги виждаше, която знаеше, че са притаени там, в призрачната ивица между двата свята.

Ричард изобщо нямаше да разбере откъде му е дошло. Ничи нямаше как да го предупреди. Усети как по бузата й се изтърколва още една сълза. Ричард, забелязал как сълзата се откъсва от брадичката й, се надвеси по-близо. С мълчалива упоритост проследи с пръст

основните линии, поддържащите свръзки и основната схема на символа.

— Би трябвало да е възможно — настоя той.

Ан се огледа, но не каза нищо. Натан също наблюдаваше мълчаливо.

Зед запретна ръкавите върху кокалестите си ръце.

— Ричард, невъзможно е да затвориш традиционна верификационна мрежа, камо ли такава като тази.

— Напротив, не е невъзможно — сопна се Ричард. — Ето, погледни тук. най-напред трябва да се прекъсне тази линия.

— Да му се не види, момче, как да го направя! Заклинанието се предпазва само. Тази мрежа се охранява както от Субстрактивна, така и от Адитивна магия. Разполага с полета, изградени и от двете.

Ричард се втренчи в аленото лице на дядо си, после пак се съсредоточи върху плетеницата от линии. Вдигна глава към Ничи и внимателно пхна ръка между нишките, докато докосна черната рокля на Ничи.

— Няма да позволя да те загубя — прошепна ѝ. Това бяха най-милите думи, които бе чувала в живота си, макар да знаеше, че той няма как да изпълни обещанието си.

Щом пръстите му докоснаха роклята ѝ, двуизмерните форми станаха триизмерни и заприличаха повече на трънак, отколкото на заклинание.

Ничи имаше чувството, че той я прободя с остър нож. С усилие остана в съзнание. Съсредоточи се върху искрящите в тъмното очи. Трябваше да намери начин да предупреди Ричард.

Ръката му трепна. Той внимателно я издърпа обратно. Изображението отново стана двуизмерно.

Ако можеше да диша, Ничи би въздъхнала с облекчение.

— Видяхте ли това? — попита той.

— Определено — кимна Зед. Ричард го изгледа през рамо.

— Така ли би трябвало да стане? — Не.

— И аз така предполагах. Би трябвало да е инертно, но биологичната променлива, която го заразява, е променила характера на заклинанието гостоприемник.

Зед потъна в размисъл и на лицето му се изписа загриженост.

— На мен ми се вижда доста очевидно, че това, което се случва, променя начина на действие на заклинанието.

— Още по-лошо — кимна Ричард. — Става въпрос за произволна променлива. Заразата, причинена от присъствието на Хармониите в този свят, е биологична — тя се развива. Вероятно по такъв начин, че може да атакува различни видове магия. Това заклинание несъмнено ще продължи да мутира. Вероятно няма начин да се предвиди как би могло да се промени, но по това, което се вижда дотук, изглежда, че само ще става по-опасно. Като че ли лавинният огън не беше достатъчно сериозен проблем, та сега нещата ще се усложнят още повече. Дори допускам, че е възможно всички, заразени от него, да изгубят част от паметта си, при това не само тази част, свързана с Калан.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Зед.

— Ами виж само колко много спомени, свързани дори най-бегло с Калан, загубихте всички вие. Изгубените спомени биха могли да се превърнат в средство, чрез което заразата обхваща хората, докоснати от влиянието на лавинния огън.

Като че ли сам по себе си лавинният огън, пуснат да вилнее в света на живите, не представляваше достатъчно голяма опасност, че сега и това.

Ан едва сдържаше гнева си. Стисна зъби.

— Къде ги научи тия врели-некипели?

— Тихо! — смръщено я изгледа Зед.

— Казах ви, че разбирам от символи. Този е пълен хаос. Натан изгледа осветените от светкавицата прозорци. Щом стаята пак потъна в тъмнина, Ничи различи съществуването, което ги наблюдаваше от света на мрака.

— И наистина вярваш, че по някакъв начин вредим на Ничи, така ли? — попита Зед.

— Убеден съм. Погледни тази извивка. Подобно нещо е смъртоносно дори без допълнителното пропукване ей там. Знам доста за изображенията, свързани със смъртта.

Зед изгледа Ричард строго.

— Настоявам да ми кажеш какво точно имаш предвид под „изображения, свързани със смъртта“.

— После. най-напред трябва да я измъкнем от тук по най-бързия начин.

Зед поклати примирено глава.

— Де да знаех как, Ричард. Повярвай ми, наистина бих искал, но както вече ти казах, нямам представа. Ако се опиташ да я измъкнеш, преди верификационната мрежа да е завършила цикъла си, Ничи със сигурност ще загине. Това поне ми е напълно ясно.

— Но защо?

— Защото животът ѝ, така да се каже, е прекъснат. Не виждаш ли — тя не диша? Заклинанието около нея поддържа живота ѝ вместо нея, докато мрежата извършва проверката. Би могло да се каже, че Ничи се е превърнала в част от самото заклинание. Изтръгнеш ли я от там, ще я откъснеш от механизма, който поддържа живота ѝ.

Сърцето на Ничи потръпна. Тъкмо бе започнала да вярва на Ричард, да се надява, че той ще успее. Но не, беше невъзможно.

А искрящите очи през цялото време наблюдаваха. Тя ги различаваше съвсем ясно, спотаени в тъмните сенки край високата библиотека. Имаше чувството, че там стои човек, трансформиран в страховит звяр от жили и възлести мускули. Очите му сияеха от тъмнината на самата смърт.

Това бе звярът, който преследваше Ричард. Звярът, изпратен от пътешественика по сънищата Джаганг.

Тя бе готова на всичко, за да му попречи да стигне до Ричард, но точно в момента не можеше да помръдне. С всяка следваща светла ивица биваше привързана все по-здро̀во и непоклатимо към съдбата си, биваше всмукана все по-надълбоко в тъмнината на вечността отвъд живота.

— Макар да е мутирало — продължи да разсъждава на глас Ричард, — все още има елементи, които го поддържат, докато расте.

— Ричард, верификационната мрежа подхранва сама себе си. Дори да мутира, както смяташ, няма начин да прекратим този процес.

— След като може да бъде спряна — пророни Ричард, — тя ще я освободи — и няма да се наложи да я изтръгваме, докато животът ѝ е поддържан от заклинанието.

Зед поклати глава с въздишка, един вид, Ричард не бе разбрал и дума от онова, което му каза дядо му.

Ричард се вгледа в линиите за последен път, след което посегна рязко и вкара пръста си в един процеп преди заразената зона.

Ивицата светлина на това място угасна.

— Добри духове! — възкликна Натан и се приближи. Сянката направи крачка напред. Ничи вече виждаше зъбите на звяра.

Угасналата линия сякаш изсмука част от вътрешностите ѝ. Ничи се вкопчи в живота си със зъби и нокти. Ако той наистина можеше да стори нещо, ако можеше да анулира заклинанието, тя трябваше да го предупреди.

Ако успееше да издържи толкова време.

Ричард дръпна пръста си. Линията пак грейна. Прониза Ничи като наострено копие. Светът затрептя.

— Видяхте ли?

Зед протегна ръка да повтори стореното от Ричард, но изохка от болка и дръпна пръста си, все едно че нещо го изгори.

— Защитена е от Субтрактивна магия — отбеляза Ан. Зед ѝ хвърли убийствен поглед.

— Помниш ли щитовете в Двореца на пророците? — попита я Ричард. — Помниш ли, че можех да минавам през тях?

— Като си спомня, тръпки ме побиват — кимна Ан. Ричард пак се пресегна, този път по-бързичко, и пак блокира светлинната линия. Тя пак угасна.

Тогава Ричард постави пръста на другата си ръка в процеп преди угасналата линия. Тутакси угаснаха още няколко нишки. Той изтегли първия си пръст и го пъкна на друго ключово място, като постепенно започна да се придвижва по мрежата и да принуждава заклинанието да се дезактивира.

Угасналата линия се спусна покрай Ничи, претича през няколко кръстосани нишки, спусна се към вътрешността на плетеницата и премина под дъги, които потъмняха. Нишката, която Ричард угаси, престана да съществува в схемата и отсъствието ѝ смути жизнеността на ритъма.

Ничи се удиви на реакцията на заклинанието в тялото си. Усещаше в детайли процеса на разпадането му, сякаш цвете прибра венчелистчетата си.

Благодарение на дарбата си тя пак видя как стаята затрептя, сякаш блесна светкавица, но този път знаеше, че не е светкавица.

Искрящите очи следяха зорко ставащото вътре, сякаш също усещаха нестабилността в потока на силата, прекъснат от Ричард.

Нима само Ничи съзнаваше, че Ричард използва дарбата си, за да проникне в подобни полета? Слепи ли са другите? Като използваше дарбата си, той измъкваше звяра от отвъдния свят.

Навън блесна реална светкавица, последвана от гръмотевица. Стаята затрептя не само от блясъка, но и от освободената вътре в заклинанието енергия. Стената с многото прозорци ту блясваше ослепително, ту потъваше в мастиленочерен мрак.

Ничи имаше чувството, че и двата мощни прилива преминават с тътен право през нея. Направо не беше за вярване как е още жива. Единственият възможен отговор беше, че Ричард прекратява действието на заклинанието, без да го унищожава. Просто методично го обезсилваше, все едно духаше пламъка на редица фитили.

Съсредоточен в действията си, Ричард плъзна надолу другата си ръка и блокира поредната линия. Тя угасна със светкавично пробягване през сложната матрица.

Сянката на звяра започна да пристъпва от отвъдния свят, да се показва частично в света на живите, да прокарва с усилие ръцете си, изпробвайки здравината на новообразуваните си мускули. Челюстите се разтвориха, на светлината на лампата проблеснаха зъби.

Тъй като всички бяха съсредоточили погледите си върху линиите около Ничи, никой не забеляза. Блокирал една част от мрежата, Ричард внимателно пъхна пръст, за да продължи към предходната мрежа.

Цялата плетеница, загубила не само поддържащата си структура, но и целостта си, започна да се разпада. Тъглите се разгърнаха. Пресичащите се нишки се разделиха и увиснаха свободни. Други нишки се кръстосаха, при което заискриха ивици от бяла светлина, а те от своя страна причиниха угасването на още линии.

Внезапно останалата част от мрежата рухна, все едно завеса се стовари на земята. Ничи усети как мрежата от сила, която я обгръщаше, започва да се отпуска. Щом падащите линии светлина докосваха Милостта, мигом угасваха. Изчезваха за секунда.

Освободена от клопката си, Ничи се строполи върху масата и зяпна да си поеме дъх. Краката ѝ бяха изгубили силата си и тя се прекатури през ръба на масата и полетя към земята.

Ричард успя да я подхване в последния момент. Тежестта на отпуснатото ѝ тяло го принуди да подвие крак. Все пак успя да запази равновесие и като я пое в обятията си, не ѝ позволи да се стовари върху каменния под.

Навън светкавиците побесняха, в стаята заискри на талази ослепителна светлина.

В този миг звярът — създание без душа, сътворено с една-едничка цел — се материализира напълно от света на мъртвите и скочи в света на живите.

За да се хвърли право към Ричард.

СЕДМА ГЛАВА

ОТПУСНАТА И БЕЗПОМОЩНА в обятията на Ричард, Ничи, въпреки всичките си усилия, просто не успя да събере достатъчно сила, за да го предупреди за летящия към него звяр. Бе готова да пожертва и последния си дъх, за да го стори, но дъх нямаше.

Не тя, а Кара се хвърли директно към атакуващото чудовище и осуети неистовия му набег, с което спаси Ричард от сигурна смърт. Звярът прелетя на сантиметри от Ричард и зъбите му захапаха само въздух, но острите нокти на лапите му се забиха в задната част на рамото на мишената. Изваден от равновесие от летежа на Кара, звярът се претърколи покрай Ричард и се стовари фронтално върху една от масивните етажерки, от която се посипаха кокали, книги и кутии.

Съществото се надигна с рев, оголило зъби, изопнало мускули. След миг вече се бе възправило в цял ръст — беше с цяла педя по-високо от Ричард, а в плещите бе почти двойно по-широко. От огънатия му гръб стърчаха костни образувания. Мощните му мускули бяха покрити с тъмна козина.

Това същество на практика не беше живо, но се движеше и действаше като живо. Ничи знаеше, че то няма душа, което го правеше още по-опасно. Бяха го създали живи хора, с помощта на своя Хан, на своята дарба. Водеше го единствената цел, заложена от създателите му: Сестрите на мрака на Джаганг.

Възстановило се почти мигновено, то се хвърли пак към Ричард. В същия момент Кара го нападна с Агиела си. Оръжието не нарани звяра ни най-малко, но той спря и се обърна към Морещицата с изненадваща скорост и сила, като я зашлеви така, че тя отхвъркна във въздуха. Кара се стовари върху една етажерка и я прекатури. Остана на пода сред купища книги и натрошени дъски.

Щом във високите прозорци блесна светкавица, Зед използва случая да протегне ръка, за да предизвика огнена мълния, която озари цялата стая. Тъмната козина на звяра бе обляна в ослепителна нагорещена лава, при което от гърбината му се надигна натежал от

сажди дим като доказателство за осъществяването на контакт, който не бе причинил никакво сериозно нараняване.

След като Ричард остави Ничи на пода, тя постепенно започна да идва на себе си и да се опитва да изпълни дробовете си с толкова нужния ѝ въздух. Все още задъхана, се надигна на лакът. Видя от рамото на Ричард да тече кръв, която бе обагрила цялата му ръка. Докато ставаше, той инстинктивно посегна към меча си, който вече не бе на мястото си на хълбока му.

Забавен само секунда, той издърпа ножа си от ножницата на колана. Посрещна летящата към него заплаха, като замахна мощно с острието и то проникна в тялото на съществото, за да го накара да изгуби почва под краката си. Замайано от удара, чудовището се строполи на каменния под и се претърколи, докато се блъсна в масивните библиотеки. От нараненото му рамо бе провиснало парче космата плът. Без да забавя ход, без миг почивка, звярът направи салто и се приземи на крака, готов да поднови нападението си.

Ан и Натан едновременно му отвърнаха с огнени мълнии. Вместо да го подпалят, пламъците отскочиха от тялото на звяра. Непокътнат, той само изръмжа разярен. Острието, застинало неподвижно в ръката на Ричард, отрази поредната ослепителна светкавица. Озъбено и наострило нокти, съществото се хвърли напред към целта си.

Ричард отстъпи встрани и избегна елегантно устремната атака на звяра, след което се завъртя и с точно премерен удар заби ножа си до дръжката право в гърдите на противника. За жалост и този път резултатът не бе по-различен от предишните опити.

Съществото се завъртя с невъобразима скорост и докопа Ричард за китката. Преди то да е успяло да затегне хватката на мощните си ръце, Ричард се завъртя и изненада нападателя си в гръб. Стиснал зъби, успя да извие мускулестата ръка на звяра зад релефния му гръб. Ничи чу как се изопват сухожилия, пропука кост. Нараняването не забави звяра ни най-малко, напротив, той се завъртя в кръг, като размаха счупената си ръка като флаг. Ричард се приведе напред и се измъкна на милиметри от смъртоносните нокти, които профучаха покрай него.

Зед използва случая, за да запали кълбо от течен огън. Дори светкавицата като че се сепна в присъствието на толкова мащабна

сила, извикана на живот. Стаята затрептя, захвърлена в смъртоносния огнен ад, запален от Зед. Възелът от кипнали пламъци засвистя из тъмната стая, озари масите и столовете, рафтовете и колоните, лицата на всички присъстващи, втренчили поглед в кълбото.

Звярът хвърли поглед през рамо към подскачащото и съскащо жълто кълбо, което се мятеше из стаята, и се опълчи на приближаващия огън, като го посрещна с оголени зъби.

На Ничи ѝ се видя странно, че съществото реагира по такъв начин, сякаш изобщо не се страхуваше от създадения от магьосника огън. Тя трудно можеше да си представи жива твар, която би устояла на подобна атака или не би се стреснала. В крайна сметка това не беше просто огън, а заплаха, разгоряла се с невероятна жестокост.

Миг преди развихрилата се топка магьоснически огън да достигне целта си, съществото внезапно изчезна.

Лишено от мишена, кълбото се разля по каменния под, изригна върху килимите и по масите като пакостлива вълна, блъснала се в каменист бряг. Макар кълбото да бе създадено за конкретен враг, Ничи знаеше, че магьосническият огън с лекота би могъл да унищожи всички присъстващи.

Преди да е затрил стаята и хората в нея, Зед, Натан и Ан побързаха да хвърлят и други мрежи. Зед правеше всичко възможно да регенерира силата си, докато другите двама укротяваха пламъците, за да не им позволят да излязат извън контрол. Докато всички се опитваха да потушат непослушните искрици упорит огън, към тавана се стрелнаха облаци дим. Минаха още няколко напрегнати минути, преди магьосниците да се уверят, че са се справили успешно.

Зад пелената от дим Ничи видя как звярът се материализира от тъмнината.

Появи се зад Зед, откъм сенките, където тя го бе забелязала за пръв път. Ничи бе единствената, която съзнаваше, че това същество намира убежище другаде. Никога досега не го бе виждала да се промъква и да напуска света на мъртвите по собствено желание, но знаеше, че именно по този начин е успявало да проследи Ричард на огромни разстояния. Знаеше още и че независимо от приеманата форма, то няма да се примири, докато не сполучи да се докопа до Ричард.

Ричард забеляза атакуващия звяр преди другите и извика на Зед, който стоеше точно на пътя на неистовото нападение. Зед пресече пътя му, като сгъсти въздуха до непробиваем щит и по този начин отклони траекторията на звяра. Ричард използва паузата, за да контраатакува. Но преди ножът му да е намерил плътта на врага, звярът за пореден път се изпари, за да се завърне секунда по-късно, но вече от другата страна на острието на Ричард.

На пръв поглед изглеждаше, че зловецата твар си играе с Ричард, но Ничи знаеше, че не става въпрос за игра. Съществуването просто изпробваше различни тактики, за да се добере до преследвания обект. Дори привидно яростното му ръмжене бе просто тактически ход на лишено от душа тяло, който имаше за цел да всее страх у противника и да осигури възможност за атака. Вкарването на чувства в това тяло би довело до ограничения. Ето защо Сестрите на мрака бяха предпочели да го лишат от тях. На практика звярът не беше способен да изпитва гняв. Той просто преследваше упорито жертвата си.

Ан и Натан изпратиха в пространството поток от сила, съсредоточена в хиляди миниатюрни, твърди като камък смъртоносни иглички, които спокойно биха могли да пробият козината и на бизон, но преди да се врежат в съществуването, то пак така неусетно избегна атаката, като потъна в сенките, за да се появи миг по-късно на друго място.

Ничи осъзна, че никой от тях няма да може да се справи с това създание.

Докато се мъчеше да възстанови силите си, тя се надигна от пода и се огледа за Кара. Залепена до стената, Морещицата изглеждаше замаяна и явно не можеше да дойде на себе си. Ничи притисна пръсти до слепоочията ѝ и пусна магическа нишка, за да ѝ помогне да се окопоти и да възстанови силите ѝ. Щом Кара внезапно се опита да стане, Ничи я сграбчи за кожените дрехи.

— Чуй ме — подхвана Ничи, — ако искаш да спасиш Ричард, ще трябва да ме чуеш. Няма начин да спреш това същество.

Кара не беше от хората, склонни да се вслушват в чуждо мнение, особено ако то касаше сигурността на Ричард, така че съзряла непосредствената опасност, тя незабавно скочи на крака. Докато звярът се завърташе, за да вземе Ричард на мушката, Кара се хвърли към него, пхна се между краката му и го повали на земята. Преди то да се

окопите, тя се метна на гърба му, сякаш яхваше див жребец, и заби Агиела си в тила му. Ударът ѝ би бил смъртоносен за човешко същество. Щом звярът се вдигна на задните си крака, тя премести оръжието си при гръкляна му.

Със здравата си ръка съществото докопа Агиела ѝ и го изтръгна от хватката ѝ без никакво усилие. Кара успя да реагира навреме и да си го върне почти веднага, но това ѝ костваше удар, който я запрати директно на пода.

Докато всички в помещението отстъпваха от съществото, като се стараеха да стоят максимално далеч от смъртоносните му лапи, то отметна глава назад и изръмжа. Оглушителният звук принуди всички да запушат уши. Отвън блесна светкавица, през тъмната стая пробягаха ослепителни искри и смутени сенки, които затрудниха видимостта.

Зед, Натан и Ан издигнаха щитове от сгъстен въздух и ги използваха, за да изтикат противника назад, но звярът успя да преодолее всички прегради, след което погна тримата, за да не му се пречкат на пътя.

Ничи разбираше, че тримата магьосници са безсилни пред такъв противник, че силата им е недостатъчна, за да го сломи. Подозираше, че Ричард също не би се справил.

Докато другите продължаваха да се борят с всички сили и средства, Ничи пак сграбчи Кара за кожените дрехи и я придърпа към себе си.

— Готова ли си да правиш каквото ти кажа? Или искаш Ричард да умре?

Задъхана от усилието, Кара бе готова да бълва огън и жупел, но се съобрази с думите на Ничи.

— Какво искаш от мен?

— Да си готова да ми помогнеш. Да направиш точно онова, което те помоля.

След като получи съгласието на Морещицата, Ничи се изкатери обратно на масата. С единия си крак стъпи точно в центъра на Милостта, начертана със собствената ѝ кръв, а другия остави извън външния кръг.

Зед, Натан и Ан започнаха да замерят разярения звяр с всички видове магия, за които се сетиха: мрежи от дъгообразна сила, които

можеха да прережат и камък, силно концентрирана енергия, готова да огъне и желязо, градушка от сбит на топчета въздух, достатъчно твърди, че да пробият кокал. Нищо не помагаше. Или силата им не оказваше никакво влияние на съществуто, или то успяваше да отблъсне или избегне набезите, като изчезваше от полезрението за малко, за да се появи веднага, щом опасността отмине.

Чудовището фиксира целта си и се хвърли към Ричард, който се метна встрани да избегне атаката и пак посегна с ножа си да разпори козината на звяра, като този път засегна ръката му. Ничи знаеше, че и това няма да донесе резултат.

Докато останалите крещяха напътствия, опитвайки се да намерят начин да унищожат заплахата, Кара, разкъсвана между порива да помогне на Ричард и това да следва съветите, които ѝ даваха, се обърна и погледна Ничи.

— Какво правиш?

— Би ли вдигнала този свещник? — помоли я вместо отговор Ничи, тъй като нямаше време за обяснения.

Кара хвърли поглед през рамо. Въпросният свещник беше от тежко ковано желязо, в него бяха поставени двацет и четири свещи, нито една от които запалена.

— Добре.

— Използвай го като копие и избутай чудовището към прозореца.

— И какво ще постигнем?

Звярът скочи към Ричард и се опита да го обгърне с ръце.

Ричард се извъртя и успя да стовари тежък ритник върху главата му, но единственият резултат бе, че съществуто залитна на една страна.

— Просто го направи. Избутай го. И гледай другите да стоят на разстояние.

— Мислиш, че ако го пробода със свещника, ще му попреча да нападне ли?

— Не. То се учи. Това ще бъде ново за него. Просто го изтичай. Така ще се обърка, най-малкото ще се сепне. Щом го избутаеш, хвърли свещника върху него и изчезвай оттам.

Стиснала устни и обезумяла от ярост, Кара се поколеба само секунда. Знаеше, че нерешителността може само да вреди. Сграбчи тежкия свещник с две ръце и го вдигна с неистово усилие. Свещите

изпопадаха от гнездата си и се изтърколиха по каменния под. Ничи прецени, че желязната стойка е достатъчно тежка. Надяваше се Кара да е достатъчно силна, че да я издържи. Относно силата на характера ѝ нямаше никакво съмнение.

Но Ничи не разполагаше с повече време, за да мисли за Кара. Изтласка я от съзнанието си и като изпружи ръце, посегна към кървавото изображение на Милостта под краката си. Разсея съмненията и страховете си, както бе правила безброй пъти преди това, и потопа мисълта си в сърцевината на своя Хан, дълбоко в съществуването ѝ. Този път, над Милостта, имаше чувството, че е попаднала в ледено езеро от сила.

Без да обръща внимание на съдбата, на която се обричаше, тя извърна длани нагоре и използва това ледено езеро от сила вътре в нея, за да започне да връща верификационната мрежа обратно към индукционната ѝ точка. Попаднала под въздействието на Милостта, Ничи се съсредоточи върху мисловния образ на премахването на балансиращите парчета вътре в заклинанието, които запазваха формата и инертността му. Съвсем съзнателно, след като веднъж бе изложила на показ вътрешното поле, видимо само за нейните очи, тя използва двете страни на дарбата си, за да свърже противоположните елементи.

Миг по-късно зелените линии пак започнаха да се извиват нагоре като лакома лоза от светлина. За броени секунди плетеницата от нишки се издигна на височината на хълбоците.

Кара се хвърли към чудовището и го блъсна. Нанесе няколко мощни удара с желязното си оръжие и съществуването отстъпи назад. При всяка следваща крачка, която то правеше, Кара незабавно го мушваше пак и пак, за да го принуди да се оттегли още по-назад. Ничи се оказа права — съществуването реагира предпазливо на неочаквания характер на нападението.

Надяваше се Кара да успее да го изтика не само достатъчно надалеч, но и навреме.

Нощното небе бе прорязано от светкавици, които озариха стената, заета от прозорци с дебело стъкло. В сравнение с природните стихии, газените лампи бяха толкова слабички, че изглеждаха едва ли не безполезни. Ослепителната светлина, последвана от тъмнина затрудняваше видимостта.

Докато сияйните зеленикави нишки, отразяващи вътрешната структура на заклинание, създадено преди хиляди години, се увиваха около нея, вътрешната форма на заклинанието се задейства наново, като този път премина през нея далеч по-бързо. Ничи се оказа не напълно подготвена. Изведнъж най-неочаквано ѝ причерня пред очите и тя не виждаше нищо. С усилие си пое дъх, докато все още можеше.

Вътрешното ѝ око, свързано с дарбата, заподскача между двата свята, между светлината на живота и вечната тъмнина. Тъмната бездна отвъд затрептя на пресекулки, почти като светкавицата в бурята навън, само че в случая ослепителна бе тъмнината, а не светлината. Яхнала едновременно два свята, Ничи имаше чувството, че душата ѝ ще бъде разкъсана на парчета.

Не обърна внимание на болката и се съсредоточи върху конкретната си дейност. Знаеше, че сама няма да се справи с този звяр. В крайна сметка Сестрите на мрака го бяха сътворили с помощта на древни сили, каквито тя не би могла и да си представи. Сътвореното посредством магия същество не можеше да се сравнява с нищо, което Ничи би могла да създаде. В случая се изискваше повече от обикновена магия.

Стигнал до прозорците, звярът нямаше накъде повече да отстъпва. Кара го мушна за пореден път, но той не можа да се отдръпне по-назад. Морещицата с мъка удържаше тежестта на железния свещник. Ричард се втурна да ѝ се притече на помощ, но тя му извика да стои настрана. След като той не се подчини, тя се завъртя и насочи свещника към него, при което той, разбрал, че Кара не се шегува, бе принуден да отскочи.

Съсредоточила в усилието всичките си сили, Ничи обърна длани нагоре, подготвяйки се да извърши невъзможното.

Трябваше да намери пресечната точка между небитието и възпламеняването на силата.

Трябваше ѝ не силата, а енергията, която я предшества.

Зелените нишки продължаваха да пълзят нагоре и да я обвиват все по-настойчиво в пашкула на заклинанието. Ничи понечи да си поеме дъх, но мускулите ѝ не се отзоваха. Имаше нужда от този дъх — от един-единствен дъх.

Щом светът на живите изплува пред вътрешния ѝ поглед, отворен от дарбата, тя направи последен напън и най-сетне успя да

вдиша.

— Кара — сега!

Без секунда колебание Морещицата замахна с тежкия свещник. Звярът с лекота сграбчи масивната желязна поставка на свещника в гигантската си лапа с остри нокти, после я вдигна във въздуха. Навън блесна поредната светкавица, последвана от гръм.

Ничи застина неподвижна, докато изчака стихията да утихне.

Щом стаята потъна в тъмнина, Ничи освободи не сила, а енергията, предшестваща силата.

Вълната хвърли звяра в състояние на агония и недоумение: всмукващото изригване на силата... липсата на последствия.

Ничи усети как чудовището изпита странното чувство, че му е обещано нещо дълбоко и абсолютно... но все още несътворено, все още липсващо. Звярът примигна смаян, без да е сигурен дали наистина е почувствал нещо. Беше изпълнен с желание да действа, но не знаеше какво точно е изпитал, нито срещу кого да насочи действията си.

Тъй като Ничи не го атакува директно със силата си, звярът явно реши, че опитът ѝ се е провалил, и пак вдигна свещника над главата си, един вид като трофей, спечелен в битка.

— Сега! — извика Зед към Ан и Натан и се спусна напред: — Докато вниманието му е отклонено.

Щяха да провалят, всичко. Ничи нямаше как да им попречи да се намесят. Кара, която никога не си бе поплювала в изпълнението на задълженията, предприе крути мерки — изтика тримата като овчарско куче, което връща отклонили се овце обратно в стадото. Те започнаха да протестират и да ѝ викат да се махне от пътя им.

Ничи наблюдаваше случващото се от онази далечна просека между двата свята. Вече не можеше да помогне на Кара. Морещицата трябваше да се оправя сама. Някъде далеч в света на живите, Зед фучеше и се опитваше да преодолее препятствието, но Кара го избута странично и той не само изгуби равновесие, но и за миг забрави за намеренията си.

В онзи друг свят, мрачния свят отвъд живота, Ничи съзнателно бе създала една пустота на очакването, причина без следствие, предвестие на материалния поток на мрачните ѝ способности, които също толкова съзнателно не освободи.

Сякаш времето се закова на място, в очакване на онова, което би трябвало да се случи, но така и не дойде.

Напрежението във въздуха около Ничи беше осезаемо. Зелените нишки около нея се стрелкаха все по-бързо във въздуха, устремени да изтъкат наново верификационната мрежа, да превземат живота ѝ.

Потоъкът, подобно на паяк в паяжина, я дебнеше в очакване. Тя бе наясно, че ѝ остава само кратък миг, преди да ѝ бъде напълно отнета възможността за по-нататъшно действие. Този път поне кончината ѝ щеше да спечели нещо ценно. Ничи насити полето около звяра с още от отворения портал към дълбинния взрив на сила, който тя съзнателно съдържаше. Напрежението между съществуващото и онова, което още не бе родено и нямаше да се роди, бе непоносимо.

В един миг тази ужасна, извънмерна празнота, вакуумът от сила, създаден от Ничи и в двата свята, се изпълни с оглушителния взрив на мълнията, която се блъсна в прозореца, докато нейната сестра, родена в света отвъд живота, продра воала, привлечена към неизпълнената необходимост около звяра — призована да осъществи онова, което Ничи започна, но нямаше да довърши. Този път не съществуваше сигурен път за бягство към друг свят. И двата свята едновременно бяха освободили яростта си.

В стаята се посипа натрошено стъкло. Мощният тътен разлюля стените на Кулата. Сякаш самото слънце изригна през прозореца.

Нишките около Ничи я обгърнаха като воал.

Благодарение на вътрешното си око тя видя как създадената от нея връзка се изпълва докрай, видя как светкавицата намира пролуката около звяра и запълва потресаващото празно очакване, което тя бе създавала.

Изригването на светкавицата не можеше да се сравни с нищо, с което се бе сблъсквала в живота си досега. Създаването на енергията, предшестваща силата, насити светкавицата със силата на двата свята, Адитивна и Субстрактивна, съзидателна и разрушителна, които се обединиха в един общ гибелен поток.

Заклинанието вкамени Ничи, която не успя дори да затвори очи пред ослепителната мълния от светлина и тъмнина, оплетени в едно, които се стовариха върху свещника и пробягаха през цялото тяло на звяра.

Впримчен под арката от свистяща бяла светлина, звярът се разпадна на парчета, които станаха на пепел и дим, смазани от горещината и силата, съсредоточени в създадената от Ничи пролука.

През счупения прозорец нахлу дъжд и вятър. По бушуващите зеленикави облаци навън пробягваха все нови и нови светкавици. Щом светкавицата навън озари стаята, всички видяха, че звярът е изчезнал.

Поне засега го нямаше.

През мрежата от зелени нишки Ничи видя как Ричард се спуска към нея.

Стаята ѝ се видя толкова далеч. Светът на мрака я обгърна.

ОСМА ГЛАВА

КОНЯТ НА КАЛАН ВЗЕ ДА ЦВИЛИ и да рие с копита в земята, затова тя плъзна ръка към мундщука, за да успокои нервното животно. Миризмата, която се усещаше, не се хареса нито на коня, нито на Калан. Тя се пресегна и лекичко го погали по брадичката, докато чакаше зад Улиция и Сесилия.

Светлината шумолеше в листата на тополите над главите им и те проблясваха закачливо. Короните на огромните дървета пръскаха килим от искрици и сенки върху затревения хълм, а високо горе по безупречно синьото небе пробягваха пухкави облачета. Щом вятърът се обърна и взе да духа в гърба им, облекчи не само усещането за непосилна жега. Калан си позволи да си поеме по-дълбоко дъх.

Бръкна под металния нашийник около врата си, за да избърше потта и мръсотията. Толкова ѝ се искаше да се изкъпе или поне да се топне в някое езерце или поточе. Лятната жега и прашните пътища бяха превърнали косата ѝ в заплетено гнездо, което я сърбеше непрестанно. Но знаеше, че на Сестрите изобщо не им пука колко зле се чувства тя. Хич нямаше да ѝ се зарадват, ако ги помоли да се изкъпе — впрочем самите те често го правеха. Тези жени не се интересуваха ни най-малко от нейните желания, камо ли от това дали ѝ е комфортно. Тя беше тяхна робиня — нищо повече; нямаше никакво значение дали нашийникът около врата ѝ я прежулва или е твърде стегнат.

Докато чакаше, мисълта ѝ отлетя към статуетката, която бе принудена да остави в двореца на Господаря Ричард Рал. Макар да не си спомняше нищо от миналото си, тази статуетка на жена с развята коса и роба се бе запечатала в съзнанието ѝ до най-малката подробност. В духа ѝ имаше нещо достолепно и благородно — в стойката ѝ с извития гордо гръбнак, в заключените в юмрук длани и в отметнатата непримиримо назад глава, сякаш готова да се пребори с невидими сили.

Калан знаеше прекрасно какво е да се изправиш срещу невидими сили. От притихналия хребет тя наблюдаваше как Сестра Армина си

проправяше път през открития терен. Наоколо не се виждаше никой друг. Високите треви изглеждаха едва ли не като вълни, които се поклащаха на вятъра. Сестра Армина най-сетне изкачи хълма, яхнала едрата си кобила. Направи едно кръгче и застана до другите.

— Няма ги — обяви тя.

— Каква преднина имат? — попита Сестра Улиция.

— Рядко съм стигала отвъд онези хълмове — посочи с глава Сестра Армина. — Не искам да рискувам да ме забележи някой от глутницата на Джаганг. Доколкото мога да преценя, струва ми се, че опашката на войската се е изнесла преди не повече от ден-два.

Щом вятърът в гърбовете им поутихна, миризмата пак завладя хълма. Калан сбърчи нос. Улиция забеляза гримасата ѝ, но не каза нищо. Вонята като че ли не притесняваше Сестрите ни най-малко.

Сестра Улиция се извърна рязко и пхна крак в стремето.

— Да отидем да хвърлим един поглед отгатык тия хълмове — рече тя, като се метна на седлото.

Калан яхна коня си и последва трите жени, които се запускаха по склона. Необичайната им нервност и тревожност ѝ се видя странна. Обикновено бяха откровено дръзки в действията си, а ето че сега се държаха предпазливо.

Вляво се издигаше назъбеният синкав силует на внушителни планини. Скалистите баири и зъбери бяха толкова сурови, че дърветата бяха успели да си извоюват доста ограничени позиции. По някои от най-високите планински върхове дори имаше сняг, нищо, че беше лято. Откакто напуснаха Народния дворец, Калан и Сестрите следваха планинските пътеки, докато откриха проход, през който да се прехвърлят от другата страна. При пътешествието си Сестрите избягваха всячески контактите си с хора.

Калан отпусна още малко юздите на коня си. По пътя си минаваха през множество дерета и оврази, което затрудняваше придвижването. Калан се бе надявала в полите на планината да намерят по-удобни пътища, но Сестрите нямаха желание да се движат по обичайните маршрути и ги избягваха, когато това бе възможно. Докато се придвижваха из високата трева между редките дървета, използваша прикритието на планинските дипли между хълмовете.

Преди Калан да успее да види какво ги очаква напред, характерната задушаваща миризма на смъртта стана толкова ужасна,

че почти я остави без дъх. Още щом стъпи на билото на хълма, пред погледа ѝ се ширна градът. Всички се спряха, втренчили погледи в пустите пътища, опожарените сгради и трупове на животни, най-вероятно коне.

— Да побързаме — подкани ги Сестра Улиция. — Ще тръгнем по пътя, който излиза от другата страна на града, и ще се приближим достатъчно, за да сме напълно сигурни накъде са поели и къде се намират в момента.

Пришпориха конете си в галоп и заслизаха мълчаливо към покрайнините на града. Поселището явно бе организирано около завоя на река, там, където се пресичаха няколко търговски пътища. поголемият от двата дървени моста бе изгорен. Докато минаваха по потесния мост в колона по един, Калан погледна към водата. В тръстиките се бяха заплели подпухнали трулове на хора, понесени от водата по корем. Още преди да ги види с очите си, тя бе усетила противната миризма на смъртта да се носи във въздуха, така че желанието ѝ да се изкъпе в реката се изпари безвъзвратно. Единствената ѝ мисъл сега бе да се махне по-скоро от това място.

Докато яздеха между сградите, Калан закри носа и устата си с кърпа. Не че ѝ помогна кой знае колко. От гнусната миризма на разлагаща се плът ѝ се доповръща. Стори ѝ се странно, че вони така силно.

Скоро разбра защо.

Навлязоха в странични улички, където имаше натрупани на купища стотици тела. Сред тях се виждаха и кучета, и мулета с щръкнали вкочанени крака. Телата бяха буквално наблъскани в тесните странични улички; явно хората са били подгонени насила към места, откъдето е било трудно да избягат, след което са били изклани. Повечето от трупове, все едно на хора или на животни, бяха разпорени и от тях зееха грозни рани. Тук-там от телата стърчаха копия, други бяха убити със стрели. Но повечето явно бяха заклани. Калан забеляза и друго: всички хора бяха на години.

Един от кварталите на града бе почти изцяло опожарен. Тук-там от по-плътните купчини отломки все още се извиваха тънки струйки дим. Обгорелите дървени греди приличаха на овъглени скелети на чудовища. Вероятно бяха минали ден-два, откакто пожарищата бяха угаснали от само себе си.

Докато се придвижваха между двуетажните къщи, които се издигаха от двете страни на пътя, жените оглеждаха мълчаливо гротескните картини на унищожението. Която сграда се бе спасила от пожара, бе опустошена от грабители. Вратите зееха отворени или бяха направо изкъртени и захвърлени наред улицата. Калан не видя нито един здрав прозорец. Над две-три балкончета, надвиснали над улицата, се вееха пердета. На едното бе проснат човешки труп. Освен парчетата дъски от вратите и счупените стъкла из улиците се валяха и всякакви битови вещи: парчета от дрехи, натрошени мебели, счупени оръжия, части от каруци. Калан мярна кукла с коса от слама, стъпкана от конско копито. Всички тези предмети като че бяха преминали през много ръце, за да бъдат накрая захвърлени като непотребни.

Когато дръзваше да надникне в тъмните сгради, покрай които минаваха, Калан виждаше ужасиите, разигравали се там. Не бяха само труповете на убитите местни хора. Имаше хора, които явно бяха изтребени просто ей така, в прилив на непреодолима жестокост. За разлика от купчините трупове из страничните улички, тези хора не бяха възрастни. Вероятно ставаше въпрос за мъже, опълчили се да защитят домовете и занаятчийниците си. През един счупен прозорец тя видя мъж с ковашка престилка, закован за китките си на стената. От гърдите му стърчаха десетина стрели, при което той приличаше на гротесков игленик. Имаше стрели дори в очите и устата му. Този човек не само бе използван за тренировъчна мишена, ами явно е бил превърнат и в обект на присмех.

В други тъмни сгради Калан видя жени, които очевидно бяха изнасилени. Една от тях, просната на пода, беше покрита само с ръкав от риза. Гърдите ѝ бяха обезобразени. В друга къща имаше момиче, все още дете, проснато на масата, с пола, вдигната около кръста. Гърлото ѝ бе разпорено чак до гърдите. Краката ѝ бяха разчекнати, а по средата стърчеше дръжка от метла, като че в последен израз на презрение. Станала свидетел на безчет ужасяващи гледки, Калан изгуби ума и дума. Навсякъде личаха следите на зловеща и мрачна жестокост. Тя не можеше да си представи що за хора са били способни да извършат подобни гнусни дела.

Ако се съдеше по облеклото на повечето мъртъвци, явно ставаше въпрос за обикновени трудови хорица, не за войници. Били са изклани заради престъпните си опити да защитят домовете и препитанието си.

В ъгъла до една тухлена стена, опасваща неголяма сграда, Калан забеляза купчина детски телца, почти пеленачета. Сякаш тук се бяха скупчили събрани от вятъра есенни листа, само дето тези листа някога са били хора от плът и кръв, на които е предстояло да изживеят цял един живот. Засъхналата кръв по тухлената стена показваше къде са били разбивани главиците им. Беше очевидно, че убийците им са искали да ги ликвидират до крак. по-нататък, докато се придвижваха из града, Калан забеляза още няколко подобни купчини, където бяха нахвърляни детски трупчета, послужили за забавление на тези чудовища.

Сред мъртвите имаше малко жени, но Калан не видя нито една от тях да е облечена. Всъщност всичките бяха или възстарички, или още момичета. Към тях се бяха отнесли по възможно най-зверски начин, а споходилата ги смърт бе дошла мъчително бавно.

Калан преглътна буцата в гърлото си и избърса очи. Отвътре ѝ напираше да извика. Трите сестри не изглеждаха особено развълнувани от гледката на касапницата. Те оглеждаха страничните улички и далечните хълмове, явно притеснени за знаци на предстояща опасност.

Когато се озоваха на югоизточния път, който извеждаше извън града, Калан имаше чувството, че никога в живота си не е била пощастлива. Оказа се, че пътят не предлага тъй желаното облекчение. В канавките се валяха трупове на невъоръжени млади мъже и юноши, най-вероятно убити при опит за бягство. Някои от тях вероятно са били наказани заради отказа си да се предадат в робство, други са били изтребени просто заради самото убийство.

Калан се чувстваше замаяна, беше ѝ горещо. Помисли си, че може да се е разболяла. От поклащането на седлото ѝ ставаше още по-зле. Миризмата на смърт и обгорена плът ги последва под ослепителното слънце, докато се приближаваха към хълмовете в далечината. Миризмата бе толкова упорита, че ѝ се струваше, че се е просмукала в дрехите ѝ и дори че се излъчва в потта ѝ.

Беше почти сигурна, че до края на живота си няма да може да се отърве от кошмари.

Калан не знаеше името на този град, пък и нямаше значение, понеже той вече не съществуваше. Населението беше изтребено до крак. Всичко по-ценно бе или унищожено, или плячкосано. По броя на

трупове, макар и да бе съкрушително голям, тя можеше да прецени, че много от гражданите, предимно жените на прилична възраст, са били взети в робство. Видяла съдбата на жените, избити вътре в града, Калан съвсем ясно можеше да си представи какво ли се е случило с избраните за робини.

Полето и хълмовете от двете страни на града, до там, докъдето стигаше погледът на Калан, бяха утъпкани от стотици хиляди мъже. Тревите не само бяха изпомачкани от безчет ботуши, копита, колела от каруци, но бяха буквално превърнати в прах под тежестта на невъобразима по числеността си армия. По тази гледка можеше да се съди за броя на хората, преминали през града. В известен смисъл бе дори по-страховита от грозните сцени на смърт. Човешка сила от подобен мащаб граничеше с природна стихия, сякаш безпощадна виелица бе покосила лицето на земята, унищожавайки безмилостно всичко по пътя си.

по-късно през деня, докато приближаваха билото на един хълм, Сестрите се постараха да застанат така, че слънцето да блести в гърба им, за да може, ако има някой пред тях, да бъде заслепен. Сестра Улиция забави ход и се надигна на стремената, за да огледа щателно околността, после направи знак на спътничките си да слязат от седлата. Всички вързаха конете си за скелета на стар бор, разцепен на две от мълния. Сестра Улиция заповяда на Калан да ги следва плътно.

На хребета на хълма, приведени мълчаливо сред високите треви, те най-сетне видяха за пръв път силата, преминала през опустошения град. Докъдето поглед стига, чак до мъглявия хоризонт, се разстиляше мътно, кафяво море, което всъщност представляваше армия с нечувана численост. В тихия следобед вятърът донесе до слуха на Калан далечните, смразяващи кръвта звуци на викове, женски писъци, дрезгав мъжки смях, надигащи се от многочислената тълпа.

Дори само масата на такова множество би могла да срине защитата на всеки град. Войска като тази не би обърнала внимание на никого по пътя си. Нищо не би могло да спре толкова много мъже, събрани на едно място.

Но макар че на пръв поглед армията приличаше на сган без порядки и правила, Калан знаеше, че съвсем не е така. Това бяха огромен брой личности, събрани на едно място. Тези мъже не бяха родени чудовища. Всеки от тях някога е бил бебе, прегръщано от

любяща майка. Всички са били деца със своите страхове, надежди и мечти. И ако е възможно сегиз-тогиз да се появи по някой индивид, който поради душевно страдание да се превърне в безскрупулен убиец, то за толкова много самостоятелни личности това бе просто абсурдно. Тези тук се бяха превърнали в убийци, понеже бяха верни на своята кауза, бяха избрали да станат убийци, събрани под знамето на извратени лозунги, оправдаващи дивашкото им поведение.

Всички те бяха отделни личности, които, имайки възможност за избор, бяха решили да захвърлят доброволно наследственото си благородство и да станат слуги на смъртта.

Калан беше потресена от касапницата, която видя долу в града, ужасяващите картини я накараха да потръпне. Известно време тя трудно си поемаше дъх не само защото вонята на смъртта бе непоносима, а и защото не можеше да се примири с подобна безмозъчна арогантност, с подобна мащабна и съзнателна греховност и развала. Тя изпита чувство на влудяващ ужас за тези безпомощни души, които тепърва щяха да се сблъскат с ордите и да изживеят съкрушителна загуба на всяка надежда, че животът някога ще си струва да се живее, че някога ще бъде смислен и безопасен, камо ли щастлив.

Но сега, при вида на източника на всичката тази жестокост, на могъщата сила, способна да извърши доброволно такива извращения, всички тези отчаяни чувства изведнъж се изпариха. На тяхно място изригна неукротим гняв, такава вътрешна ярост, каквато тя бе убедена, че човек рядко изпитва в живота си. Калан си спомни посечените старци, невръстните деца с размазани по зидовете главици, поруганите млади жени и не можеше да мисли за друго освен за изгарящото желание за мъст.

Яростта изпълни цялото ѝ същество, надигна се тъй мощна и разпалена, че ѝ се струваше, че промени завинаги нещо вътре в нея. В този миг изпита дълбока привързаност към мъничката статуетка, която по принуда трябваше да остави в прелестната градина на Ричард Рал — сякаш се свърза с духа на статуетката както никога преди.

— Джаганг — отрони горчиво Сестра Сесилия. Сестра Армина кимна.

— И ако искаме да стигнем до Каска, ще трябва да го заобиколим.

— Тази войска, с всичките коне, каруци и провизии, няма да успее да премине през тесните планински проходи — вдигна ръка Сестра Улиция към планинската верига вляво от тях. — Но за нас няма да е проблем. Джаганг се придвижва толкова бавно, че ще прехвърлим планината и ще се доберем до Каска много преди да са успели да заобиколят планините от юг и да се върнат обратно в Д'Хара.

Сестра Сесилия впери поглед в далечината.

— Д'Харанската армия няма никакъв шанс срещу тези.

— Това не ни касае — отвърна Сестра Улиция.

— Но какво ще стане с връзката ни с Ричард Рал? — попита Сестра Армина.

— Не ние нападаме Ричард Рал — обясни Сестра Улиция. — Джаганг го преследва и иска да го унищожи — не ние. Ние ще се сдобием със силата на Орден, след което ще дарим Ричард Рал с онова, което само ние ще можем да му дадем. Това е достатъчно, за да съхраним връзката си и да се предпазим от пътешественика по сънищата. Джаганг и войската му не са наш проблем и не сме отговорни за техните действия.

Калан си спомни, че попадна в Народния дворец и се питаше как ли изглежда този човек. Макар да не го познаваше, се страхуваше за него и за онова, с което щеше да се сблъска народът му.

— Ако стигнат до Каска преди нас, ще бъде и наш проблем — намеси се Сестра Сесилия. — Като изключим, че трябва да настигнем Тови, Каска е единственото друго място, където бихме могли да отидем засега.

— Чака ги доста път до Каска — махна с ръка Сестра Улиция. — Лесно ще ги изпреварим, като минем направо през планината, вместо да слизаме, да заобикаляме и после пак да се качваме, както ще им се наложи на тях.

— Значи не ти се струва възможно да забързат ход? — попита Сестра Армина. — Защото Джаганг сигурно очаква с нетърпение да довърши Господаря Рал и Д'Харанските войски.

— Джаганг е наясно, че Д'Харанската армия няма къде другаде да отиде — изпуктя Сестра Улиция. — Ричард Рал няма друг избор, освен да се изправи и да се бие. Всичко е предрешено. Въпрос на време е.

Пътешественикът по сънищата нито бърза, нито би могъл да бърза — не и с тази огромна и неуправляема армия. И дори да могат да се позабързат малко, пак им предстои да изминат доста голямо разстояние, така че е изключено да стигнат до Каска преди нас. Освен това армията на Джаганг е същата, с която той превзе Стария свят преди десетилетия и с която се би през цялата война. Те никога не забързват ход. Те са като годишните времена — могъщи, но бавни.

Тя изглежда многозначително двете сестри.

— Има и още нещо: току-що са похитили всички жени от града. Хората на Джаганг няма да имат търпение да се порадват на плячката си.

Сестра Армина пребледня като платно.

— Не знаем дали наистина е така.

— Джаганг и хората му никога не се уморяват да се възползват от пленничките си — не се съгласи Сестра Сесилия.

Армина внезапно пламна.

— С огромно удоволствие ще хвърля примка около врата на Джаганг и ще му покажа на какво съм способна.

— Всяка от нас с удоволствие би дала урок на тези мъже — заключи Сестра Улиция, без да сваля очи от хоризонта, — но ни чакат по-смислени дела. — Усмихна се злорадо. — Но ще дойде ден...

Известно време трите сестри мълчаха, оглеждайки многобройните орди, проснали се чак до хоризонта.

— Ще дойде ден — продължи Сестра Сесилия тихо и злостно, — когато ще отворим кутиите на Орден и ще притежаваме силата, с която да накараме този човек да се гърчи.

Сестра Улиция се извърна и се насочи към конете.

— За да имаме възможност да отворим някоя от трите кутии, ще трябва най-напред да намерим Тови и третата кутия. И да стигнем до Каска. Забравете за Джаганг и войската му. Днес ги виждаме за последно — до деня, в който ще освободим силата на Орден и ще можем да си отмъстим подобаващо на пътешественика по сънищата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

НИЧИ ОТВОРИ ОЧИ. Виждаше само смътни силуети.

— Зед ти е направо бесен.

Макар думите да прозвучаха като че от далечно и затулено място, тя разпозна гласа на Ричард. Изненада се да го чуе. Изненада се, че изобщо чува. Би трябвало да е мъртва.

Щом погледът ѝ започна да се прояснява, Ничи извърна глава надясно и го видя сгушен на един стол, който бе придърпан плътно до леглото ѝ. Наведен напред, подпрял лакти на коленете си, сключил пръстите на ръцете си, той я гледаше.

— Защо? — попита тя.

Очевидно облекчен, че я вижда, той се облегна на обикновения дървен стол и ѝ се усмихна с онази типична негова усмивка, която тя така обичаше.

— Задето счупи прозореца в онази стая, където правехте верификационната мрежа.

На светлината на лампата, която мъждукаше под млечнобелия абажур, тя забеляза, че е покрита до подмишниците със златиста кувертюра с пищни бродерии и лъскава зелена обшивка. Беше облечена в сатенена нощница, която не ѝ беше позната. Ръкавите се спускаха чак до китките ѝ. На цвят бе бледорозова — не можеше да се каже, че ѝ е любимият цвят.

Запита се откъде ли е тази нощница и, по-важното, кой ли ѝ я е облякъл. По време на престоя им в Народния дворец преди толкова време Ричард беше първият човек, когото тя срещаше, който не смяташе, че има запазени права върху тялото или друга част от живота ѝ. Неговото приятелско и открито отношение ѝ бе помогнало да започне да осъзнава неща, които постепенно бяха довели до осъзнаването на необходимостта да отхвърли като погрешна идеологията на Императорския орден, насаждана ѝ цял живот. Благодарение на Ричард Ничи постепенно започна да осъзнава, че

нейният живот си е само неин. След като го проумя, тя разбра що е достойнство и чувство за себеуважение.

Точно в този момент обаче си имаше други грижи и не можеше да мисли за розовата нощница, в която се видя. Главата ѝ пулсираше болезнено и тежеше като камък върху меката възглавница.

— Всъщност прозорецът бе счупен от светкавицата, а не от мен.

— Не знам защо — обади се Кара, седнала на друг стол, опрян до стената, — но си мисля, че това обяснение няма да го впечатли особено.

— Сигурно — въздъхна Ничи. — Тази стая се намира в укрепено крило на Кулата.

— Моля? — сбърчи чело Ричард.

Тя присви очи, за да фокусира по-ясно лицето му.

— Тази част на Кулата е специална. Заздравена е както срещу преднамерено нападение, така и срещу случайни посегателства.

— Което означава? — скръсти ръце Кара, която беше облякла червената си униформа.

Ничи се зачуди дали не са се появили нови проблеми, или просто Морещицата е кисела от посещението на звяра.

— Това е зона с ограничения — обясни Ничи. — Знаем прекалено малко за древната и доста сложна конструкция на лавинния огън. Това е твърде опасна магия и е рисковано да се правят експерименти с нея. Ето защо избрахме да задействаме верификационната мрежа именно в тази част на Кулата. Това помещение сенамира в най-древните недра на сградата и представлява своеобразен олтар, където някога са се справяли с различни аномалии. Различните видове конструирана и свободна магия понякога съдържат вродени периферни потоци, които биха могли да предизвикат нарушения в средата, така че при работа с тях е най-добре такива потенциално опасни компоненти да бъдат вкарани в зона с ограничения.

— Ами, благодаря за обяснението — тросна се Кара. — Вече ми стана къде-къде по-ясно. Някаква си зона, разбрах.

— Именно, зона с ограничения — кимна Ничи, доколкото можа. Видяла, че през лицето на Кара премина сянка, тя додаде: — Да се извършва магия на подобно място е все едно да задържиш оса в бутилка.

— О! — Кара въздъхна, най-сетне разбрала за какво става въпрос. Ясно защо Зед толкова се разфуча.

— Може би ще успеем да възстановим всичко в предишното си състояние — предложи Ричард. — Изненадващо, но стаята не изглежда чак толкова съсипана. Той мрънка най-вече за прозорците.

Ничи вдигна вяло ръка.

— Не се и съмнявам. Стъклата на тези прозорци са уникални. В тях са вложени свойства, благодарение на които магията остава вътре в помещението, като наред с това се предотвратяват всякакви опити за посегателство от страна на магьосници и подобни. Те са нещо като щитове, само че регистрират по-скоро енергии, а не хора.

Ричард се замисли за момент.

— Да, но не успя да осуети нападението на звяра. Ничи заби поглед в библиотеката, издигната до стената срещу леглото.

— Нищо не би могло да му попречи — рече тя. — В този случай звярът не идва през прозорците или през стените, а през воала, появява се от отвъдния свят и нахълтва право в стаята; не минава през никакви щитове, зони с ограничения или огнеупорни стъкла.

— И за малко да ти откъсне ръката — троснато рече Кара и столът ѝ изтропа по пода. Закани се с пръст на Ричард. — Ти използва дарбата си и по този начин го привлече. Ако не беше Зед да те излекува, щеше да умреш от кръвозагуба.

— О, Кара, всеки следващ път, когато разказваш тази история, кървя все повече и повече. Нищо чудно скоро да се окаже, че съм бил разкъсан на две и защит обратно с магическа нишка.

Тя скръсти ръце и пак опря стола си в стената.

— Още малко и наистина щеше да те разпори на две.

— Не пострадах чак толкова тежко. Добре съм. — Ричард се наведе напред и стисна Ничи за ръката. — Добре че успя да го спреш.

Тя го погледна в очите.

— Засега.

— Засега е достатъчно и това — усмихна се доволно той. — Справи се чудесно, Ничи.

Сивите му очи отразяваха чистотата на душата му. Светът винаги изглеждаше по-хубав, когато Ричард бе доволен, че някой се е справил с трудна задача. Той беше човек, който ценеше постиженията на хората и се радваше на техните победи. Ничи винаги се чувстваше щастлива,

когато виждаше, че му е доставила удоволствие с нещо, което е направила.

Погледът ѝ се отклони встрани от лицето му. Забеляза статуетката на масата зад него. Светлината на лампата озаряваше развети коси и роба, които Ричард бе изваял с толкова прецизност във фигурата, която отразяваше представата му за духа на Калан. Лъскавата статуетка, издялана от орехово дърво, се бе възправила като че в ням протест срещу невидимата сила, опитваща се да потисне духа ѝ.

— В твоята стая съм — рече тя сякаш на себе си.

— Как разбра? — На лицето му се изписа любопитство.

Ничи отвърна очи от статуетката, за да погледне сводестия прозорец, врязан в масивната каменна стена вляво. Навън се развиделяваше и черното, обсипано със звезди небе започваше плавно да изсветлява в периферията.

— Просто налучках — излъга тя.

— Беше най-близо — обясни Ричард. — Зед и Натан държаха да те сложат да легнеш, да ти бъде удобно, за да могат да преценят какво трябва да се направи, за да ти се помогне.

По гъделичкането, което усещаше във вените си, Ничи разбра, че не са се ограничили само до теоретична преценка.

— Двете с Рика те съблякохме и ти сложихме нощницата, която ни даде Зед — обясни Кара в отговор на незададения въпрос в погледа на Ничи.

— Благодаря. Колко време бях в безсъзнание? Какво стана?

— Ами, след като скочи в очертанята на заклинанието онзи ден — заобяснява Ричард — и предизвика светкавицата, за да спреш звяра, верификационната мрежа едва не те унищожи завинаги. След като те измъкнах от там, Зед реши, че преди всичко ти е нужна почивка, затова направи нещо, което да те приспи. Ти не беше на себе си от болка. Според Зед той ти е помогнал да заспиш, за да не се мъчиш. Каза ни, че ще спиш цял ден и цяла нощ, след което ще се събудиш днес на зазоряване. Явно е познал.

Кара стана, изправи се зад Ричард и погледна Ничи.

— Никой не вярваше, че Господарят Рал ще успее да те измъкне за втори път. Според тях духът ти беше отлетял толкова надалеч в

отвъдния свят, че нямаше да може да се върне обратно — но той те върна. Изкара те от там.

Ничи премести очи от самодоволната усмивка на Кара към сивите очи на Ричард. По нищо не личеше да му е било трудно. А на нея ѝ беше трудно да си представи как е успял да постигне подобно нещо.

— Чудесно се справи, Ричард — рече тя, с което предизвика усмивка на устните му.

На вратата се почука и двамата с Кара извърнаха глави. Зед отвори предпазливо и надзърна в стаята. Щом видя, че Ничи е будна, влезе.

— О, явно сме се върнали от отвъдното. Ничи се усмихна.

— Злочесто пътешествие. Не го препоръчвам никому. Съжалявам за прозорците, но...

— по-добре прозорците, отколкото да пострада Ричард.

— И аз така си помислих. — Думите му я ободриха.

— Някой път ще трябва да ми обясниш точно какво и как направи. Нямах представа, че някакъв вид магия е способна да счупи тези прозорци.

— Не може. Аз просто... поканих през тях да потекат няколко потока от природна енергия.

Зед я изгледа с неразгадаем поглед.

— Относно прозорците — заключи накрая с премерен тон, — можем да използваме способността ти с двете страни на дарбата, за да ги възстановим.

— Ще се радвам да помогна. Кара пристъпи напред.

— Щом Том и Фридрих се върнат от обиколката си из околността, съм сигурна, че ще помогнат в дърводелската работа. Особено Фридрих умее да борави с дърво.

Зед кимна и се усмихна, после насочи вниманието си към внука си.

— Къде беше? Тази сутрин те търсих, но не можах да те открия. Цял ден те няма.

Ничи разбра, че прозорците изобщо не са най-важната му грижа.

Ричард стрелна с очи статуетката.

— Снощи доста почетох. Щом се развидели, излязох да се поразходя, за да помисля какво да предприема оттук насетне.

— Е, както ти казах, след като развали първата магия около Ничи — въздъхна Зед, — трябва да поговорим за някои от нещата, които спомена.

Стана ясно, че не бе просто проява на случайно любопитство, а целенасочено желание.

Щом Ричард видя, че Ничи се кани да се надигне на леглото, той стана, за да намести вазглавниците зад гърба ѝ. Болката започваше да се превръща в далечен спомен. Зед явно бе направил повече от това да я приспи. Главата ѝ започна да се прояснява. Установи, че е гладна.

— Е, говори. — Ричард се отпусна на стола си.

— Искам да ми кажеш точно как успя да разбереш какво трябва да направиш, за да елиминираш верификационната мрежа — особено толкова сложна мрежа, като свързаната с лавинния огън — продължи Зед.

— Вече ти обясних. — Ричард изглеждаше доста отегчен и изтощен. — Просто разбирам езика на символите.

Зед склочи ръце зад гърба си и закрачи напред-назад. На лицето му се изписа загриженост.

— Да, що се отнася до това, ти спомена, че знаеш доста за „изображенията, свързани със смъртта“. Интересува ме какво по-точно имаше предвид.

Ричард си пое дълбоко дъх, после издиша бавно и се облегна назад. Тъй като бе израсъл край Зед, явно знаеше добре, че когато дядо му иска да разбере нещо, е най-добре просто да отговаря на въпросите му.

Ричард обърна китки на коленете си. Двата сребърни накитника с кожени подплънки, които носеше, бяха обсипани със странни символи. В центъра на всеки от тях, от вътрешната страна на китките му, имаше по едно изображение на Милостта. Това само по себе си беше достатъчно притеснително, тъй като Ничи с очите си бе виждала как Ричард ги използва, за да призове Плъзгата, с която да пътуват. Изобщо не би могла и да си представи какво означават другите символи.

— Всички тези изображения и символи представляват различни неща. Както вече споменах, това е един вид език.

— Език, който ти разбираш, така ли? — посочи с пръст Зед. — Както успя да разгадаеш заклинанието?

— Да. Повечето от тях са начини за бой с меч — така ги разпознах първия път и започнах да ги разбирам. — Пръстите на Ричард тайничко потърсиха успокоение в докосването на ефеса на меча, но той вече не беше на хълбока му. Усети се и продължи: — Повечето от тези символи са същите като изобразените пред анклава на Първия магьосник. Нали се сецаш — върху медните плаки върху актаблемана над изпъстрените червени каменни колони, върху кръглите метални дискове по продължение на фриза, както и издяланите върху корниза.

Той хвърли поглед през рамо на дядо си.

— Повечето от тези символи са свързани с боя с меч. Ничи го слушаше смаяна. Ричард никога не ѝ бе разказвал за символите на китките си. Като Първи магьосник Зед бе натоварен със задължението да съхранява Меча на истината и с привилегията да посочи следващия Търсач на истината, когато му дойде времето. Но по реакцията му Ничи отсъди, че дори той чува за пръв път казаното от Ричард. Вероятно бе обяснимо. В крайна сметка мечът бе изкован преди хиляди години от магьосници с несравнима сила.

— Този съм го виждал. — Зед заби клечестия си пръст в един от символите върху накитниците на Ричард. — Има го на вратата пред анклава на Първия магьосник.

Ричард обърна другата си китка и посочи фигура, като че посипана с пясък, изрисувана най-отгоре на сребърния накитник.

— Както и този.

Зед придърпа по-близо до себе си ръцете на Ричард, за да огледа символите на светлината на лампата.

— Точно така... и двата ги има на вратата. — Присви очи. — Значи наистина вярваш, че те означават нещо и че си се научил да ги разчиташ?

— Ами да, естествено.

Зед, сбърчил сериозно вежди, явно не беше убеден.

— И как мислиш, какво означават?

Ричард посочи един от символите на накитника си и един на шпорите на ботуша си. Същия символ го имаше и на златния колан, пристягащ черната му туника. Досега Ничи не бе обръщала внимание, че там, сред привидно декоративната украса, бе скрит и този символ.

Представляваше два триъгълника, опасани от криволичеца двойна линия.

— Това тука показва ритъма на боя, когато си обграден от многочислен противник. Той създава чувство за ритмичност на танца, за движения, които не са сковани в железен калъп.

— Движения, които не са сковани в железен калъп ли? — повдигна вежда Зед.

— Ами да, движението не е сковано, не е статично и лишено от пластичност, но в същото време си остава преднамерено, целенасочено. Този символ описва една неразделна част от танца.

— От танца ли? Ричард кимна.

— От танца със смъртта.

Известно време Зед остана зяпнал, преди да успее да си върне гласа.

— Танц. Със смъртта. — Отвътре му напираше поток от въпроси, които той понечи да зададе като че наведнъж, но в един момент се окопити, замълча и се спря на нещо по-простичко: — И как се свързва това със символите пред анклава на Първия магьосник?

Ричард прокара пръст по символите на лявата си китка.

— Тези символи биха означавали нещо само за магьосник воин — всъщност именно така успях да ги разгадая и аз. Символите имат своя смисъл в редица професии. Шивачите рисуват ножици по прозорците си, майсторът, който кове оръжия, изобразява на вратата си ножове, над вратата на кръчма може да се види халба, ковачът се свързва с наковалня или подкова и така нататък. Има знаци, например череп с кръстосани кости под него, които предупреждават за нещо смъртоносно. Така и магьосниците воители поставят символи пред анклава на Първия магьосник.

Още по-важното е, че отделните професии говорят на свой език, имат си специализиран речник, характерен само за тях. Същото е и с магьосниците воители. Езикът на неговата професия е свързан със смъртта. Тези символи тук и пред анклава на Първия магьосник отчасти символизират неговия занаят: да носи смърт.

Зед се прокашля, след което посочи още един символ от накитника на Ричард.

— Ей този тук. Има го на вратата на моя анклав. Знаеш ли какво означава? Можеш ли да ми го обясниш?

Ричард завъртя китката си и огледа звездообразния символ.

— Това е предупреждение да не си позволяваш погледът ти да се фиксира върху едно-единствено нещо. Звездата ти казва да гледаш във всички посоки едновременно, да не пренебрегваш едно нещо за сметка на друго. Това е напомняне, че не бива да позволяваш на врага си да привлече вниманието ти в избраната от него посока. Направиш ли го, ще видиш само онова, което той желае. И така ще бъдеш заслепен, а той ще може да те нападне, без изобщо да го видиш, при което най-вероятно ще изгубиш живота си.

Вместо това, също като звездата, погледът ти трябва да е открит във всички посоки, да не се установява на едно място, но да остава все така проникателен. Да танцуваш със смъртта означава да разбираш врага си и да се слееш с него, да проникнеш в начина му на мислене в рамките на онова, което той знае, така да се каже, да познаваш мечта му не по-зле от своя собствен — точното му местоположение, бързината му, следващия му ход, още преди да го е извършил. Отвориш ли полезрението си по този начин, разгърнеш ли сетивата си, ще проникнеш в съзнанието на врага си и ще можеш да се довериш на инстинктите си.

Зед се почеса по слепоочието.

— Значи се опитваш да ми кажеш, че тези символи, характерни за магьосниците воители, всъщност представляват инструкции за използването на меч?

— Думата „меч“ би трябвало да обединява всякакви видове борба — поклати глава Ричард, — не само битката с оръжие. Тя, наред с други аспекти на живота, е свързана със стратегия, с водачество.

Да танцуваш със смъртта означава да си отдаден на стойността на живота — отдаден с душа и сърце, с мисъл, така че да си напълно готов да направиш всичко необходимо за опазването на живота. Да танцуваш със смъртта означава, че си възплъщение на смъртта, дошло да пожъне живите, за да спаси живота.

Зед беше като гръмнат. Реакцията му като че изненада Ричард.

— Всичко това е тясно свързано с нещата, които си ме учил цял живот, Зед.

Лампата хвърляше ръбати сенки по изсеченото лице на Зед.

— Предполагам, че в известен смисъл е така, Ричард. Но в същото време е далеч повече.

Ричард кимна и прокара пръст през проблясващата сребриста повърхност на накитника си. Подбираще внимателно думите си.

— Зед, съзнавам, че би искал именно ти да ми кажеш всичко, свързано със собствения ти анклав — както искаше ти лично да ми кажеш всичко за Милостта. В качеството ти на Първи магьосник ти би трябвало да го направиш. Може би трябваше да те изчакам. — Стисна юмрук и продължи твърдо: — Но тук беше заложен на карта животът на много хора и нямаше време за губене. Трябваше да науча всичко това без теб.

— Да му се не види, Ричард, нима бих могъл да те науча на всичко това — пророни отчаяно старият магьосник. — Смисълът на тези символи бе изгубен преди хиляди години. Никой магьосник от... от... така де, никой магьосник от моето обкръжение не успя да ги разшифрова. Трудно ми е да повярвам, че ти се справи.

— Веднъж като ми просветна, нататък беше направо очевидно — сви рамене Ричард.

Зед хвърли притеснен поглед към внука си.

— Ричард, аз съм израсъл тук. Прекарал съм на това място голяма част от живота си. Бях Първи магьосник, когато тук все още управляваха магьосниците. — Поклати глава. — През цялото това време символите са били на вратата на анклава на Първия магьосник, а аз така и не съм разбрал какво означават. На теб може би ти се струва просто и очевидно, но не е така. Доколкото мога да преценя, ти просто си въобразяваш, че разбираш символите — просто влагаш в тях смисъл, който ти се ще да носят.

— Не си въобразявам. Тези символи са ми спасявали живота безброй пъти. Научих много за боя с меч, като започнах да разбирам езика на тези символи.

Зед не възрази, само посочи амулета на врата на Ричард. В средата, заобиколен от сложна плетеница от златни и сребърни нишки, имаше рубин във формата на сълза с големината на нокътя на Ничи.

— Това го намери в моя анклав. Имаш ли представа какво означава?

— Рубинът е част от тези дрехи, част от облеклото на магьосника воин, но за разлика от другите елементи на това облекло, както сам каза, е бил оставен под закрилата на анклава на Първия магьосник.

— А какво означава?

Ричард благоговейно плъзна пръсти по амулета.

— Този рубин представлява капка кръв. Символите, гравирани върху талисмана, са символното изображение на постулатите на Основния указ.

Зед притисна челото си с пръсти, сякаш изправен пред поредната неразрешима гатанка.

— Основният указ ли?

Погледът на Ричард сякаш потъна в амулета.

— Означава едно-единствено нещо, което е всичко — сечи. Веднъж взел решение да се биеш — сечи. Всичко друго е второстепенно. Сечи. Това е твой дълг, твоя цел, в това се изразява твоят глад. Няма по-важно правило, никой устрем не е по-смислен от този: сечи.

Думите на Ричард се лееха плавно и с такава ледена сериозност, че Ничи направо се вцепени. Той повдигна амулета от гърдите си, вперил поглед в богатата му украса.

— Гравираните линии изобразяват танца и носят специфичен смисъл. — Докато говореше, прокарваше пръст по виещите се линии, сякаш следваше текст, изписан на древен език. — Сечи, защото си осъзнал дълбокия смисъл на това движение, а не защото си объркан. Сечи врага възможно най-бързо и директно. Сечи категорично. Сечи с увереност, с решимост. Пресечи силата му. Пробий гарда му. Посечи го. Сломи го изцяло. Не му давай да диша. Съкруши го. Посечи го безжалостно до дълбините на духа му. — Ричард вдигна поглед към дядо си. — Това е равновесната сила на живота — смъртта. Това е танцът със смъртта или, по-точно казано, механизмът на танца със смъртта — същината му, сведена до форма, формата му, описана в идеи.

Това е законът, по който живее магьосникът воин. Не го ли спазва, е мъртъв.

Кафявите очи на Зед бяха непроницаеми.

— Значи тези знаци и символи в крайна сметка разглеждат магьосника воин като най-обикновен фехтовач?

— Същият принцип се прилага и при други символи. Основният указ няма за цел само да постулира как магьосникът воин трябва да се бие с оръжие, а, което е по-важно, как да използва мисълта си. Това е фундаментално разбиране на природата на действителността, която

обхваща всичките му действия. Ако един воин се придържа към Основния указ, всяко оръжие ще се превърне в продължение на мисълта му, в проводник на намерението му. В известен смисъл това се доближава до нещата, които ти някога ми каза за Търсача. Важно е не толкова оръжието, колкото човекът, който го използва.

Последният, който е носил този амулет преди мен, бил Първи магьосник. Казвал се Баракус. Той също бил роден магьосник воин, какъвто съм и аз. Той също ходил в Храма на ветровете, но щом се върнал, отишъл в анклава на Първия магьосник, оставил там този амулет и се самоубил, като скочил от Кулата.

Погледът на Ричард потъна в далечни видения и спомени.

— По едно време аз го разбирах напълно и копнеех да последвам примера му.

Ничи въздъхна с облекчение, когато видя, че отнесенният му поглед се прояснява и усмивката се връща на лицето му.

— Но вече се вразумих.

Над стаята надвисна тишина, сякаш самата смърт тихичко бе пропълзляла вътре, застинала за миг и продължила нататък.

Зед най-сетне се усмихна, стисна Ричард за рамото и го разтърси приятелски.

— Радвам се, че направих правилния избор, като те оповестих за Търсач, момчето ми.

Ничи съжаляваше, че мечът на Търсача вече не е у Ричард, но се бе наложило той да го пожертва, за да получи нужната му за освобождаването на Калан информация.

— И така, фактът, че си разгадал тези символи, те кара да мислиш, че разбираш и символите от заклинанието на лавинния огън, така ли? — рече най-накрая Зед, като върна разговора към конкретната тема.

— Все пак успях да спра процеса, нали? Зед склочи ръце зад гърба си.

— В думите ти има известна доза истина. Но това не означава непременно, че умееш да разгадаваш формите вътре в заклинанията като символи, още по-малко, че формата на заклинанието е била повредена от Хармониите.

— Не самите Хармонии — обясни търпеливо Ричард, — а замърсяването след тях, получило се в резултат от пребиваването на

Хармониите в този свят, е заразило заклинанието на лавинния огън.

Зед, скрил лице в сенките, извърна глава.

— Въпреки това, Ричард, дори да си установил някаква връзка между символите и магьосниците воители, откъде можеш да си сигурен, че си разбрал правилно това — вдигна ръка в посоката на стаята, където се бе разиграло всичко. — Имам предвид случилото се с лавинния огън и Хармониите?

— Просто го знам — тихо настоя Ричард. — Видях за какъв вид зараза става въпрос. Беше причинена от Хармониите.

Звучеше уморен. Ничи се запита колко ли време не е спал. По вялия му тон и отпуснатите му движения можеше да съди, че не е подвивал крак дни наред. Но колкото и да беше уморен, в гласа му звучеше категоричност. Ничи знаеше, че това, което го движи, е тревогата за Калан.

Ничи, която вече два пъти бе изтръгвана от мрежата на това заклинание, не можеше с лека ръка да отхвърли теорията му. Нещо повече — тя бе разбрала, че Ричард прониква в магията по начин, далеч по-различен от конвенционалния. В началото си бе мислила, че разбирането му за функционирането на магията посредством художествени идеи е в резултат на това, че е отрасъл далеч от всяка магия. Впоследствие обаче осъзна, че уникалната му интуиция, наред с изключителния му интелект са му дали възможност да вникне в същинската природа на магията, която е фундаментално различна от ортодоксалните теории.

Ничи бе започнала да вярва, че Ричард може би схваща магията по начин, непознат за хората от древни времена насам.

Зед се обърна към тях, лицето му бе озарено от топлата светлина на лампата, примесена с хладното сияние на зората.

— Ричард, да допуснем, че си прав за значението на символите на накитниците ти, които са изобразени и върху вратата на анклава на Първия магьосник. Това, че тълкуваш символите, не означава, че разбираш нишките, съставляващи верификационната мрежа. Става въпрос за тотално различен и уникален контекст. Не подлагам на съмнение способностите ти, момчето ми, повярвай ми. Просто боравенето с формите на заклинанията е изключително сложна материя. Не можеш да си правиш прибързани заключения...

— Да си виждал дракон през последните няколко години? — прекъсна го Ричард.

Внезапната смяна на темата накара всички в стаята да замлъкнат смаяни. При това той не просто смени темата, ами заговори за нещо, което, меко казано, беше доста странно.

— Дракон ли? осмели се да попита Зед след малко, но толкова колебливо, все едно стъпваше по наскоро замръзнало езеро.

— Точно така — дракон. Да имаш спомен да си видял дракон, откакто напуснахме дома си в Западната земя и дойдохме в Средната земя?

Зед приглади назад няколко туфи бяла коса. Преди да отговори на въпроса му, стрелна с бърз поглед Кара и Ничи.

— Ами, не, не бих казал, че имам спомен да съм виждал дракон, но какво общо има това с...?

— Къде изчезнаха драконите? Защо не си виждал дракон? Зед започваше да губи търпение.

— Ричард, драконите се срещат рядко — разпери ръце той. Ричард се облегна назад в стола си и праметна крак връз крак.

— Това важи за червените дракони. Но Калан ми е разказвала за други видове, които се срещали относително често, като например по-дребните, използвани за лов.

— Накъде биеш? — попита Зед подозрително.

— Къде са драконите? — вдигна ръка Ричард. — Защо не сме видели нито един? Питам те.

— Предавам се. — Зед скръсти ръце на гърдите си. — Е, казвай какво имаш предвид?

— Ами, първо, не си спомняш — ето това имам предвид. Лавинният огън е обхванал не само спомените ти за Калан.

— Какво да си спомням? Не те разбирам.

Вместо да отговори на дядо си, Ричард хвърли поглед през рамо.

— Ти виждала ли си дракон? — попита той Кара.

— Не си спомням да съм виждала. — Погледът ѝ не трепна. — Да не би да искаш да кажеш, че би трябвало?

— Мрачният Рал имаше дракон. Тъй като преди време той беше Господарят Рал, а ти живееше при него, би трябвало да си виждала дракона му.

Зед и Кара се спогледаха смутено.

Ричард заби суровия си поглед в Ничи.

— А ти?

— Винаги съм смятала, че драконите са митични същества — прокашля се Ничи. — В Стария свят няма дракони. Ако някога е имало, са изтребени от векове. От Голямата война насам никъде не се споменава за тях.

— А след пристигането ти в Новия свят?

Ничи се поколеба, преди да отговори. Но като го видя как търпеливо я чака да продължи, разбра, че няма намерение да остави въпроса недовършен. Ничи знаеше, че при всички положения уравнението, над което си блъскаше главата Ричард, е важно и ключово. Под строгия му поглед тя не само се почувства задължена да отговори, но и изпита някакво мрачно предчувствие.

Отметна кувертюрата и провеси крака от леглото. Не ѝ се лежеше повече — особено като се заговори за онова време. Стисна таблата на леглото и погледът ѝ попадна в очите на Ричард.

— Когато те отвеждах към Стария свят, преди да напуснем Новия, попаднахме на един гигантски скелет. Не слязох от коня си, за да го разгледам, но си спомням как ти вървеше между ребрата — гърдният кош се извисяваше високо над главата ти. Никога не бях виждала подобно нещо. Ти каза, че според теб това е скелет на дракон.

Аз си помислих, че вероятно е на някое древно животно. Но ти каза, че не е, защото още имало останки от плът по костите. Показа ми рояците мухи, които кръжаха над скелета, като доказателство, че става въпрос за разлагащ се труп, а не за древни останки.

Ричард кимна, припомнил си случилото се. Зед се прокашля.

— Е, Ричард, а ти виждал ли си дракон? Имам предвид жив дракон.

— Скарлет.

— Моля?

— Така се казваше — Скарлет. Зед примигна невярващо.

— Виждал си дракон... и той е имал име?

Ричард се изправи и пристъпи към прозореца. Отпусна длани на каменния перваз и се наведе напред.

— Да — рече най-накрая. — Беше женска и се казваше Скарлет. Помагала ми е преди. Беше благородно същество. — Извърна глава от

прозореца. — Но не това е важното. Работата е там, че вие също я познавахте.

— Познавал съм този дракон? — повдигна вежда Зед.

— Не толкова добре, колкото я познавахме ние с Калан, но все пак си я виждал. Лавинният огън явно е унищожил спомена ти за нея. Лавинният огън имаше за цел да накара всички да забравят Калан, но забравата явно се разпростира и върху други неща, свързани с нея.

Така че допускам, че някога си знаел значението на символите пред анклава на Първия магьосник, дори по-добре от мен. Но сега споменът ти е заличен. Колко ли още неща са изгубени? Не ме бива много в различните начини за използване на магията, но когато се бихме със звяра онази нощ, ми се стори, че преди всички вие умеехте да боравите с доста по-широк кръг от магии и заклинания, отколкото протичките фокуси, с които се опитахте да прогоните опасността. Като изключим онова, което направи Ничи, разбира се.

Именно от това се опасявах най-много хората, които са създали лавинния огън. Затова не са искали да това заклинание да бъде задействано. И са се страхували да го изпробват. Опасявали са се, че бъде ли активирано, то би могло да унищожи връзки, далеч от първоначалната мишена на заклинанието — в случая, Калан. Вашият спомен за Калан е изтрит. Както и споменът ви за Скарлет. Изобщо не си спомняте, че някога сте виждали дракони.

Ничи стана на крака.

— Ричард, никой не спори, че лавинният огън е изключително опасно заклинание. Всички го знаем. Наясно сме, че спомените ни са увредени от него. Имаш ли представа колко е смущаващо да си наясно, че си вършил различни неща, че си познавал хора, че си имал някакви знания, които сега не си спомняш? Осъзнаваш ли колко е притеснително да изпитваш постоянен страх от празнините в спомените си, от онова, което другите евентуално са забравили? От мисълта, че съзнанието ти ерозира? Всъщност какво по-точно искаше да ни кажеш?

— Исках само да кажа, че има и други забравени неща. Според мен пораженията се разпространяват през спомените на всички хора — както ти се изрази, съзнанието на хората ерозира. Не мисля, че лавинният огън е изолирано събитие, което води само до забравянето на Калан. по-скоро заклинанието, веднъж активирано, се превръща в

развиващ се, динамичен процес. Мисля, че загубата на паметта у хората става все по-мащабна.

Зед, Кара и Ничи отвърнаха очи от нетрепващия поглед на Ричард. Ничи се запита как очакват да му помогнат, след като никой от тях не може да разчита на паметта си.

Как би могъл Ричард да им вярва?

— Боя се, че макар положението да е ужасно тежко, нещата се усложняват все повече и повече — заключи Ричард без предишната жар в тона. — Драконите, подобно на много същества в Средната земя, се нуждаят от магия и я използват, за да живеят. Ами ако пораженията, причинени от Хармониите, унищожат магията, която им е необходима, за да живеят? Ако причината никой да не е виждал дракони през последните две-три години е в това, че те просто не съществуват, а благодарение на лавинния огън вече са и забравени? Това означава, че вероятно и други магически същества са изчезнали, престанали са да съществуват.

Всички ние сме магически творения — потупа се в гърдите Ричард. — Притежаваме дарбата. Колко ли време ще мине, докато покварата, разпространявана от Хармониите, ще засегне и нас?

— Но може би... — гласът на Зед заглъхна. Старият магьосник не можа да намери с какво да обори твърдението на внука си.

— Самото заклинание, наречено Лавинен огън, е заразено. Видяхте с очите си какво стори то на Ничи. Тя беше вътре в него и знае горчивата истина. — Ричард взе да крачи напред-назад. — Не може да се каже как разложението вътре в самото заклинание би могло да промени начина му на работа. Възможно е дори заразата да е причината загубата на паметта сред хората да се разпространява в мащаби, които иначе биха били избегнати.

Още по-ужасното е, че заразата и лавинният огън си взаимодействат по символичен начин. Зед го погледна.

— Какво имаш предвид?

— Каква е целта на Хармониите? И преди всичко — защо са били създадени те? За да унищожават магията — това е едничката им цел — заключи Ричард в отговор на собствения си въпрос.

Ричард спря на място, за да застане с лице към другите.

— Заразата, оставена от Хармониите, унищожават магията. Създанията, които се нуждаят от магия, за да живеят, като например

драконите, най-вероятно ще бъдат първите заразени. Каскадният ефект ще продължи да действа. Но никой не го знае, тъй като в същото време лавинният огън въздейства върху паметта на хората. Според мен това се случва, тъй като лавинният огън е заразен и поради тази причина всички забравят самите неща, които са изгубени.

По подобен начин пиявицата прави жертвата си безчувствена, за да не усеща нищо, докато изпива кръвта ѝ. Така и лавинният огън кара всички да забравят онова, което е изгубено, вследствие въздействието на Хармониите.

Светът се променя драматично, а хората дори не го осъзнават. Сякаш всички забравят, че светът, който е повлиян от това, до голяма степен функционира посредством съществуването на магията. Магията загива и заедно с това си отива и споменът за нея. — Ричард пак се облегна на прозореца и се загледа навън. — Идва нов ден, през който магията ще продължи да загива, а никой дори не го забелязва. Когато си отиде окончателно, се съмнявам, че изобщо някой ще си спомня, че тя е съществувала. Сякаш всичко, което е представлявал този свят, потъва в царството на легендите.

Зед притисна пръсти о масата и заби поглед в далечината. Светлината на лампата подчертаваше дълбоките бръчки по изпитото му лице. Беше преbledнял. В този миг Ничи си помисли, че е ужасно остарял.

— Добри духове — рече Зед, без да вдига очи. — Ами ако си прав?

На вратата се почука лекичко и всички извърнаха глави. Кара отвори вратата. От прага надникнаха Натан и Ан.

— Задействахме стандартна верификационна мрежа — подхвана Натан още с влизането и огледа мрачните им физиономии.

— И? — погледна го очаквателно Зед.

— Няма никакви грешки — отвърна Ан. — Непокътната е във всяко едно отношение.

— Как е възможно? — попита Кара. — Нали всички видяхме, че с предната имаше проблем. Едва не уби Ничи. Всъщност щеше да я убие, ако Господарят Рал не я бе измъкнал.

— И ние това се чудим — подкрепи я Натан. Зед сведе поглед.

— Известно е, че вътрешната перспектива е способна да разкрива повече от стандартния верификационен процес — обясни той

на Кара. — Това не е добър знак. Никак даже. Заразата очевидно е проникнала надълбоко, за да прикрие присъствието си. Ето защо не се е проявила в стандартната верификационна мрежа.

— Или пък на заклинанието му няма нищо — предположи Ан, пъхнала ръце в противоположните ръкави на дрехата си. — В крайна сметка никой от нас не беше задействал вътрешна перспектива. Подобно нещо не е правено от хиляди години. Възможно е да сме направили нещо не както трябва.

— Де да беше така — поклати глава Зед, — но не ми се вярва.

Натан го изглежда подозрително, но Ан заговори, преди той да си отвори устата.

— Дори Сестрите, задействали заклинанието, да са начертали верификационна мрежа, едва ли са активирали вътрешна перспектива, така че няма как да са разбрали, че има зараза.

Ричард прокара пръсти по челото си.

— Дори да са знаели за съществуването на заразата, едва ли ги е било грижа. Едва ли биха се притеснили за щетите, които подобна зараза би могла да нанесе на света. Целта им в крайна сметка е да се сдобият с кутиите и да освободят силата на Орден.

— Какво става тук? Какво се е случило? — попита Натан, оглеждайки тревожните им лица едно по едно.

— Боя се, че загубата на паметта е само началото на една далеч по-страшна загуба. — Ничи се чувстваше доста странно да стои пред тях в розова нощница и да им говори за настъпването на края на света, в който живеят. — Губим себе си, губим това, което сме. Губим не само нашия свят, но и самите себе си.

Ричард явно бе престанал да следи разговора. Стоеше като истукан и гледаше през прозореца.

— Някой се качва по пътя към Кулата.

— Може да са Том и Фридрих — предположи Натан.

Зед поклати глава.

— Невъзможно е да се върнат от обиколка на околността за толкова кратко време.

— Е, може пък да са...

— Не са Том и Фридрих — прекъсна го Ричард и тръгна към вратата. — Две жени са.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— КАКВО СТАВА? — извика Рика, видяла Ричард, Ничи и Кара да тичат насреща ѝ. Натан и Ан бяха изостанали далеч назад. Зед беше някъде по средата.

— Тръгвай с нас! — заповяда ѝ Ричард, без да спира.

— Някой се качва по пътя към Кулата — отвърна Кара през рамо, щом Рика се присъедини към тях.

Ричард заобиколи огромна каменна маса, поставена до стената под мащабна картина с езеро. През потънали в сенки борови горички минаваха заслонени пътеки. В далечната мараня се синееха величествени планини, озарени от златисти слънчеви лъчи. Тази гледка изпълни Ричард с копнеж по родната му Еленова гора и пътеките, които познаваше толкова добре. Картината обаче бе преди всичко напомняне за онова вълшебно лято, прекарано с Калан в планинската къща, която той построи специално за нея.

Лятото, през което Калан се възстановяваше от ужасните рани и когато той разкри пред нея естествената красота на горския му свят. Тогавя тя оздравя напълно. Това бе най-щастливият период от живота на Ричард. Но приключи внезапно с неочакваното пристигане на Ничи, която отведе Ричард. Той обаче знаеше, че ако не беше Ничи, щеше да е нещо друго. Бяха изживели вълшебен период, който бе обречен на край. Докато не предотвратяха надвисналата опасност от нашествието на Императорския орден, никой нямаше да има възможност да изживее сънищата си. Напротив — всички щяха да бъдат захвърлени в ужасен кошмар.

Завиха покрай зелена мраморна колона със златен капител и основа и се спуснаха по спираловидна стълба с гранитни стъпала. Ричард и Ничи бяха най-отпред, следвани от двете Морещици. За мащабите на Кулата това стълбище бе доста скромно, но в сравнение с него всичко, което Ричард бе виждал в родната си Западна земя, изглеждаше миниатюрно.

Щом слязоха, той се спря за миг, за да прецени кой е най-бързият път. В Кулата не всичко беше такава, каквото изглежда на пръв поглед. Пък и не бе никак трудно да се изгубиш.

Кара се пъкна между него и Ничи не само за да осигури охраната му и от двете страни, но и за да му покаже, че възнамерява да върви най-отпред. Доколкото му беше известно, при Морециците не съществуваше йерархия, но Рика, както и другите й посестрими, сякаш бяха постигнали негласно споразумение да превърнат Кара в свой лидер.

Ричард разпозна уникалната украса на златисто-черните ивици по изящната махагонова ламперия на един от страничните коридори. Още от най-ранно детство Ричард се бе научил да се ориентира по детайлите на околната среда. Също както познаваше дърветата в гората по някоя тяхна особеност, като например извит клон или белег, така се научи да се движи и из Кулата и други подобни места, като се ориентира по архитектурните детайли.

— Насам! — посочи той и Кара се шмугна пред него.

Докато тичаха, тежките им стъпки отекваха надалеч в коридорите. Ничи беше боса. Ричард почти се изненада, че и без обувки тя успяваше да ги следва плътно и да не изостава въпреки грубата каменна настилка. Ничи не беше жена, за която Ричард би предположил, че е възможно да тича боса. И въпреки босите си нозе тя пак изглеждаше някак... царствено.

Съвсем допреди малко Ричард не би могъл и да помисли, че е възможно Ничи пак да хукне да бяга. Все още не можеше да повярва, че успя да я измъкне от очертанията на заклинанието, след като тя удари онази мълния в прозореца. За известно време той беше почти сигурен, че са я изгубили. Ако не беше Зед да помогне, след като Ричард изключи верификационната мрежа, вероятно щяха наистина да я изгубят.

Свиха към друг коридор; стъпките им потънаха в дълги пътеки, които най-сетне ги изведоха до две излъскани до блясък червени мраморни колони, зад които се отвори овално фоайе. Околовръст помещението беше опасно от балкон, поддържан от пилони и сводове. По продължение на балкона имаше множество врати, всяка от които се отваряше към коридор. Коридорите тръгваха странично, като спици на колело, и отвеждаха към различни нива и крила на Кулата.

Ричард взе на един скок петте стъпала, които се спускаха към нивото на помещението под колоните, и профуча покрай фонтана, изваян във формата на лист от детелина, разположен в средата на плочника. Водите на фонтана преливаха каскадно в уголемяващи се купи, за да утихнат най-накрая в бял мраморен басейн с бордюр, оформен като пейка. През стъкления покрив, извисяващ се на трийсетина метра височина, влизаше топлина и светлина.

Щом стигнаха отсрещната страна на залата, Ричард изпревари Кара и отвори тежка двойна порта. Озова се на горната площадка на стълбище с дузина широки гранитни стъпала. Ничи спря от лявата му страна, до нея се закова Рика. Кара зае защитна позиция плътно вдясно до него. Всички се бяха задъхали от краткия, но скоростен крос през Кулата.

Сутрешното слънце обливаше щедро тучната трева на падока отсреща. Отвъд ливадата се издигаше отвесно стената на Кулата, благодарение на която вътрешният двор изглеждаше като уютен каньон. Хилядолетията бяха оставили по тъмния камък фин сивкав филм. Светлите струйки калциеви отлагания създаваха впечатлението, че камъкът бавно се топи.

През сводестия тунел, който пробиваше през част от Кулата и извеждаше до вътрешния двор, изтрополиха два коня. Ричард не можеше да види ездачите, скрити в сенките под широкия и нисък тунел, но неканените гости явно познаваха пътя и не се бояха да проникнат по-навътре в Кулата — на място, използвано не от гости, а от магьосници или хора от персонала. Но такива отдавна вече нямаше.

Ричард прекрасно си спомняше колко притеснен се почувства първия път, когато дръзна да проникне толкова навътре в Кулата. Косъмчетата на тила му настръхнаха при мисълта кой ли би се осмелил да влезе без покана на подобно място.

Щом двамата ездачи излязоха на светло, Ричард разпозна силуета на Шота.

Вещицата го погледна право в очите и му се усмихна с онази своя кротка, многозначителна и особена усмивка, която стоеше тъй неподправено на устните ѝ. Както повечето неща, свързани с Шота, Ричард не се доверяваше на усмивката ѝ и не смяташе, че е искрена, така че не можеше да е сигурен, че тя вещае нещо добро.

Жената, която яздеше на няколко крачки зад Шота, не му беше позната, но на пръв поглед му се стори десетина-петнайсет години по-възрастна от вещицата. Имаше приятно лице и къса руса коса. Очите ѝ бяха с наситения цвят на небето в прекрасен есенен ден. За разлика от Шота, на устните на другата жена нямаше небрежна усмивка. Докато приближаваха, тя въртеше глава и сините ѝ очи оглеждаха внимателно всичко наоколо, сякаш се страхуваше от внезапна атака на демони, изплували от потъналите в мрак околни стени.

Шота, напротив — беше спокойна и самоуверена. Кара се надвеси пред Ричард към Ничи.

— Вещицата Шота — прошепна тя поверително.

— Знам — отвърна Ничи, без да сваля очи от красавицата, която яздеше към тях.

Шота спря коня си пред стълбището. Изопна гръб и небрежно отпусна длани върху седлото.

— Трябва да те видя — рече тя на Ричард, сякаш той бе сам пред нея. Усмивката, искрена или не, се бе изпарила. — Чака ни дълъг разговор.

— Къде е подлото ти приятелче Самюъл?

Шота, седнала по женски на седлото, се плъзна надолу така, както Ричард си представяше, че би се изсулил дух — ако духовете можеха да яздят коне.

— Това е едно от нещата, за които трябва да поговорим. — В присвитите бадемови очи на Шота проблесна възмущение.

Другата жена също слезе от седлото и пое юздите на коня на Шота, щом вещицата ги повдигна леко встрани с царствен жест, без да я е грижа кой ще ги поеме, но напълно сигурна, че това ще се случи. Докато се приближаваше до гранитните стъпала, погледът ѝ не се откъсна от Ричард. Гъстата ѝ червеникава коса се спускаше на вълни отпред на раменете и отразяваше сутрешните лъчи. Ефирната ѝ рокля с щедро деколте и ръждив цвят допълваше перфектно багрите на косата ѝ и подчертаваше лекотата на движенията и извивките на тялото ѝ.

Шота най-сетне откъсна очи от Ричард и изгледа Ничи предизвикателно. Почти всеки друг би потръпнал пред този поглед. Но не и Ничи. Ричард установи, че се намира в компанията на две от най-

опасните жени на света. Не би се учудил, ако около тях започнат да присвяткват мълнии, въпреки че небето бе безоблачно синьо.

— Приятелят ти Чейс пострада сериозно — продължи Шота, щом погледът ѝ се върна върху Ричард.

Той нямаше представа какво му предстои да чуе от устата на Шота, но тези ѝ думи наистина го изненадаха.

— Чейс ли?

В този момент дотича и Зед и си проправи път между Ричард и Кара.

— Шота! — изпуфтя той. Лицето му бе пламнало, но не от тичането из коридорите. — Как се осмеляваш да дойдеш в Кулата! Първо изигра Ричард и му отмъкна меча, а сега...

Ричард вдигна ръка върху гърдите на дядо си, за да не му позволи да слезе по стъпалата.

— Успокой се, Зед. Шота току-що ми каза, че Чейс е пострада сериозно.

— Как я мисли тя...?

Зед най-после осъзна чутото и въпросът му увисна недовършен.

— Чейс е ранен? Добри духове, какво е станало? — облеци се той насреща ѝ.

Зед изведнъж забеляза другата жена, застанала малко по-назад с юздите на двата коня в ръце. Той примигна на ярката светлина.

— Джебра? Джебра Бивинвиър?

— Доста време мина — усмихна му се топло жената. — Не бях сигурна дали още ме помниш, магьоснико Зорандер.

Този път Ричард не направи опит да спре Зед, който се втурна надолу по стъпалата и прегърна топло жената.

— Магьоснико Зорандер...

— Преди бях Зед, не помниш ли?

Тя се дръпна назад, за да го погледне в лицето. Тъжните ѝ очи просветнаха и зад скръбта проби усмивка, която обаче бързо се скри обратно.

— Зед, вече не получавам видения.

— Наистина ли? — Той я изгледа със загриженост и я стисна за раменете. — Откога?

В сините ѝ очи се настани ужасна мъка.

— Вече близо две години.

— Две години... — повтори Зед.

— Сега си спомних коя си — обади се Ричард и пристъпи надолу. — Калан ми е разказвала за теб.

— Кой? — изгледа го смутено Джебра.

— Призракът, който гони — отвърна вместо него Шота, без да сваля поглед от очите му, сякаш за да го предизвика да обори казаното.

— Жената, която търси Ричард, не е призрак — намеси се Ничи, привличайки вниманието на Шота. — Отчасти благодарение на твоите безценни и доста двусмислени предположения успяхме да разкрием истината в думите на Ричард. Но ти явно още не си я разбрала.

Леденият поглед на Ничи напомни на Ричард, че някога прозвището ѝ беше Господарката на смъртта. Властните нотки в тона ѝ съответстваха на този поглед. На пръсти се бояха жените като Ничи, каквато беше преди, които всяваха такъв ужас у хората. Шота бе сред малкото изключения на онези, които не се стряскаха от нея. Поведението на Ничи даваше ясно да се разбере, че тя все още е жена, която вдъхва страх. Шота огледа розовата нощница на Ничи невъзмутимо и преднамерено бавно. Ричард очакваше да види на лицето ѝ надменна усмивка. Вместо това в очите на вещицата заблестя гняв.

— Спала си в леглото му! — Звучеше едва ли не изненадана от собствените си думи, сякаш информацията бе изплувала в съзнанието ѝ най-внезапно.

Ничи посрещна яростта на Шота с доволно повдигане на рамене.

— Да, така е.

— Но все още не си успяла да преспиш с него. — Устните на Шота се закривиха в едва доловима усмивчица, която постепенно се разля. — Опита ли се, скъпа? Или се страхуваш от жилото на отхвърлянето?

— Не знам, защо не ми разкажеш какво е да те отхвърли Ричард. Така ще мога да реша.

Ричард леко дръпна Ничи от ръба на стъпалато, преди двете жени да са направили някоя глупост — като например да се опитат да си издерат очите. Или да се изпепелят една друга.

— Каза, че си дошла по работа, Шота — надявам се не по този въпрос.

— Намерих приятеля ти Чейс — въздъхна вещицата. — Беше тежко ранен.

— Това вече ми го каза. Как е пострадал?

— Ранен е от меч, който ти е до болка познат — отвърна Шота, без да откъсва очи от неговите.

— Чейс е бил ранен с Меча на истината! — примигна Ричард слисан. — Самюъл е нападнал Чейс?

— Боя се, че да.

— Ти си виновна! — Зед ѝ се закани с пръст.

— Глупости. — Тя също вдигна пръст срещу него, по-скоро като предупреждение, отколкото за да го обвинява. Жестът и думите ѝ сепнаха Зед и той не продължи. — На мене не ми трябва меч, за да раня някого. Да ти го докажа ли, магьоснико?

— Престанете! — Ричард взе стъпалата по две наведнъж и застана между Шота и дядо си. После на свой ред я измери с пламнал поглед. — Какво става?

— Боя се, че не съм съвсем наясно — въздъхна мрачно вещицата.

— Ти беше тази, която даде меча ми на Самюъл. — Ричард полагаше усилия да не се пали, да сдържа гнева си, но май не се получаваше особено добре. — Предупредих те. Въпреки това ти настоя и му го даде. Искам да знам какво е направил. Къде е Чейс? Много ли е зле? И къде е Рейчъл?

— Рейчъл ли? — повдигна вежди Шота.

— Момиченцето, което е с него — осиновената му дъщеря. Двамата бяха тръгнали да се връщат в Западната земя. Чейс искаше да доведе семейството си в Кулата. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че малката не е била с него?

— Когато го намерих, беше тежко ранен. — За първи път Шота изглеждаше объркана. — С него нямаше никакво момиче.

Докато следеше как Рика поема поводите на двата коня и ги отвежда към падока, Ричард се запита какво ли става и защо Рейчъл не е с Чейс. Тревожеше се каква ли би могла да е причината и какво ли може да се е случило с Рейчъл. Като я познаваше каква е находчива и всеотдайна, Ричард се запита дали не е отишла да потърси помощ и не се скита някъде сам-самичка.

После му хрумна нещо.

— А как така изведнъж си попаднала на Чейс? — попита той.

Шота облиза устните си. Явно ѝ беше трудно да го изрече, но накрая все пак го стори.

— Дебнех Самюъл.

Изненадан, Ричард стрелна с очи Ничи. Лицето ѝ остана безизразно, а от цялото ѝ същество не се излъчваше никаква емоция. Видът ѝ му напомни за състояние, в което бе виждал понякога Калан. Тя го наричаше „Изповедническа маска“. Изповедниците рядко показваха чувствата си, когато извършваха ужасните неща, които влизаха в задълженията им.

— Как е Чейс? — попита Ричард по-спокойно. Щеше му се да узнае защо Шота е преследвала Самюъл, но засега имаше по-съществени въпроси, на които трябваше да получи отговор. — Ще се оправя ли?

— Надявам се — отвърна Шота. — Пронизан е с меч.

— С моя меч. Шота не възрази.

— Не съм лечител, но притежавам известни способности и поне успях да го върна от пътя към смъртта, по който беше поел. Намерих хора, които да се грижат за него и да му помогнат да се възстанови. Засега би трябвало да е на сигурно място. Но ще мине време, докато си стъпи на краката.

— И защо Самюъл не го е убил? — попита Кара от най-горното стъпало.

— По същия начин прониза и Тови — обади се Ничи. — Пак без да я убива.

— Самюъл със сигурност е способен да убие — подчерта Ричард.

Шота склочи длани пред себе си.

— Но явно не е събрал куража да убие с този меч. Правил го е преди, когато мечът е бил у него, така че му е позната болката, която това оръжие причинява, ако бъде използвано за убиване. Убедена съм, че разбираш какво имам предвид.

— Това оръжие не бива да попада в грешни ръце — продължи Ричард.

Шота пропусна забележката на Ричард покрай ушите си и продължи:

— Той е страхливец. Такъв като него предпочита да остави човека да умре сам, далеч от погледа му.

— Така жертвата страда още повече — обади се Зед. — Това е още по-жестоко. Може би затова постъпва по този начин.

— Самюъл е страхливец — поклати глава Шота. — Целта му не е да прояви жестокост, по-скоро е просто егоцентричен. Страхливците не мислят за другите. Те са първосигнални. Правят каквото и когато си поискат.

Самюъл не е свикнал да мисли за последствията от действията си; той просто се вкопчава във възможността и я използва, щом види нещо, което желае. Дръпва се от болката, която ще му причини убиването с меча, и така не успява да довърши убийството, към което е посегнал импулсивно. За него няма значение дали раненият от него човек ще страда дълго и продължително, понеже той няма да го види с очите си. Далече от очите, далече от сърцето. Точно така е постъпил и с Чейс.

— А ти му даде меча — отрони Ричард, без да крие гнева си. — Знаеше много добре що за човек е, но въпреки това му даде възможност да извърши това.

Шота го изгледа продължително, преди да отговори.

— Не беше точно така, Ричард. Дадох му меча, понеже мислех, че така ще се почувства доволен. Надявах се да се зарадва, че си го е върнал. Че по този начин ще уталожи негодуванието му, че оръжието му е било отнето толкова грубо.

Шота хвърли светкавичен убийствен поглед на Зед.

— Значи не си помислила за последствията от действията си — заключи Ричард. — Просто задоволи едно свое желание на момента.

Погледът на вещицата се плъзна към Ричард.

— След толкова време и след всичко, което се случи, продължаваш да се държиш все така непочтително. — Ричард не беше в настроение да се извинява. — Боя се, че далеч не е само това — продължи Шота малко по-кратко. — Че се е случило и още нещо.

— Самюъл сигурно е намушкал Чейс и е отвлякъл Рейчъл — рече Зед, потърквайки брадичката си.

Предположението му изненада Ричард, на когото не бе хрумвало нищо подобно. Той бе решил, че Рейчъл е тръгнала да дири помощ.

— Възможно ли е Самюъл да е сторил нещо подобно? — попита мрачно той Шота.

— Боя се, че нямам никаква представа. — Шота погледна Ничи, която продължаваше да стои на гранитните стъпала.

— Коя е тази жена, която казваш, че бил намушкарал? Тази Тови?

— Сестра на мрака. И не говоря празни приказки. Тови не познавала човека, който я намушкарал, но определено разпознала Меча на истината. Тя е от учителките на Ричард в Двореца на пророците. Преди да умре, тя ми каза, че тя и три други Сестри на мрака са активирали заклинанието лавинен огън срещу Калан, за да накарат всички хора да я забравят. После принудили Калан да открадне кутиите на Орден от Народния дворец.

Шота сбърчи чело. Изглеждаше искрено озадачена.

— Кутиите на Орден са в действие — додаде Ричард.

— Това и сама го разбрах — махна с ръка вещицата и потъна в размисъл. — Само дето не знаех какво точно е станало.

Ричард се запита какво ли още ѝ е известно, но реши да продължи с разказа си.

— Тови била на път да отнесе една от кутиите на Орден от Народния дворец и да я скрие в Д'Хара, когато Самюъл я нападнал и я пронизал с меча, после откраднал кутията.

Шота пак го изгледа с изненада, но след малко в очите ѝ заблестя гняв.

— Познавам Чейс, откакто се помня — продължи Ричард. — Знам, че всеки допуска грешки, но досега никой не го бе изненаждал от засада. Предполагам, че и Сестрите на мрака трудно се поддават на внезапни нападения. Хора с дарбата от тяхната класа и с техните способности обикновено усещат дали наблизо има човек.

— И заключението ти е...? — подкани го Шота.

— Незнайно как, но Самюъл е успял да изненада Сестра на мрака и граничен надзирател. — Ричард скръсти ръце на гърдите си. — Има и друго. Всеки път, когато Самюъл извърши нещо лошо, ти се правиш на крайно изненадана и отричаш да знаеш каквото и да било по въпроса. Какво е твоето участие във всичко това, Шота?

— Никакво. Нямах никаква представа какво е намислил.

— Доколкото те познавам, едва ли ще се оставиш да си толкова неинформирана.

Ти нищо не знаеш. — Лицето ѝ пламна. Накрая му обърна гръб и се насочи към стълбището. — Както ти казах, чака ни дълъг разговор.

Ричард я хвана за ръката и я обърна към себе си.

— Имаш ли нещо общо с нападението на Самюъл над Чейс или убийството на Тови и открадването на кутията? Като изключим това, че му даде меч и че без съмнение си му разказала всичко за силата на кутиите на Орден.

— Искаш ли да ме убиеш, Ричард? — попита тя, като потърси с поглед очите му.

— Да те убия ли? Шота, аз бях най-добрият приятел, който някога си имала.

— Тогава остави гнева си настрани и чуй какво дойдохме да ти кажем. — Тя се освободи от ръката му и продължи нагоре по стълбите. — Да влезем, че времето е ужасно. Ричард вдигна поглед към синьото небе.

— Напротив, прекрасно е.

Щом стигна горната площадка, Шота стрелна с блеснал поглед Ничи, после се обърна към Ричард. В очите ѝ той видя онзи смущаващ поглед, извън всяко време, който според него можеше да има само една вещица.

— Не и в моя свят — почти прошепна тя. — В моя свят вали.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ШОТА СЕ ПЛЪЗНА НАДОЛУ по стъпалата и спря пред фонтана. Прозирната материя на роклята, обгърнала изваяната ѝ фигура, изпърха леко, сякаш погалена от нежен бриз. Бликащите и пенливи води танцуваха и искряха на светлината, нахлуваща отгоре и изпълняваха пищен спектакъл пред погледа на събралата се публика. Шота хвърли разсеян поглед към водата, сякаш потънала в собствените си мисли, после се обърна към останалите, които чакаха до масивната двойна врата. Всички бяха притихнали и я гледаха, сякаш очакваха изявлението на кралицата си.

Зад гърба ѝ фонтанът изпращаше струи високо във въздуха. Изведнъж бликналата стрела се срина като прерязана с нож и отгоре се посипаха последните изостанали пръски. Десетките ручейчета, които преливаха каскадно от купа в купа, сякаш озадачени от тупналата пяна, забавиха ход и постепенно утихнаха.

Зед, на чието лице бе застинала заплашителна гримаса, се закова на ръба на горната площадка. От рязкото спиране полите на дрехата се увиха около краката му. Ричард си помисли, че в този момент дядо му наистина има вид на Първи магьосник. Вярно, Ничи и Шота внушаваха страхопочитание, но това важеше в не по-малка степен и за Зед. Точно сега приличаше на буреносен облак, в който се е спотаила разтърсваща мълния.

— Няма да допусна да се месиш точно на това място. Пуснах те тук, понеже това, което те води в Кулата, може да се окаже важно за всички нас, но колкото и да съм снизходителен, няма да допусна да си развяваш байрака на моя територия.

— Допускам, че няма да искаш да ме пуснеш по-надалеч от прага — махна с ръка Шота. — Фонтанът беше много шумен. Не искам Ричард да пропусне и думичка от това, което двете с Джеббра имаме да му кажем. — Обърна се към Ан, която стоеше до Натан и я наблюдаваше измежду сенките, които хвърляха балконът и високите

червени пилони. — Става въпрос за кауза, която ти е била присърце през половината ти живот, Прелате.

— Вече не съм Прелат — отвърна уж кротко Ан, но в гласа ѝ имаше толкова скрита сила, че тонът опровергаваше думите ѝ.

— Защо преследваш Самюъл? — привлече вниманието на вещицата Кара.

— Защото не биваше да напуска моята долина в Агаден. Още повече без моето изрично съгласие.

— Но е факт — отбеляза Ричард.

— Трябваше да тръгна да го търся — кимна Шота.

— И как така, Шота, не си заподозряла, че Самюъл се кани да те напусне? — попита Ричард. — Като се имат предвид способностите ти и огромните ти познания, плюс всичко онова, което си ми разказвала за таланта на вещиците да виждат потока на събитията във времето. Та как е успял Самюъл да избяга без твое разрешение?

— Има само един начин. — Въпросът му не я смути.

Ричард преглътна саркастичната забележка, която напираше на устните му, и вместо това попита:

— А именно?

— Самюъл е бил омагьосан.

— Омагьосан ли? — Ричард си помисли, че не е чул правилно. — Че ти си вещица. Ти си тази, която би трябвало да се занимава с подобни неща.

Шота склочи ръце и заби поглед в пода.

— Омагьосал го е друг човек. Ричард слезе по петте стъпала.

— Имаш предвид друга вещица ли? — Да.

Ричард въздъхна дълбоко и огледа останалите, които се споглеждаха смутено. Явно никой не смееше да ѝ зададе въпроса, затова го направи той.

— Значи смяташ, че се е появила друга вещица, която е омагьосала Самюъл, за да ти го отнеме — така ли?

— Мисля, че се изразих съвсем ясно.

— Тогава... къде е тя?

— Нямам представа. Определени аспекти в потока на времето са мое дело — погрижих се за това. Според мен фактът, че съм сляпа за събития, тясно свързани с моята сфера, може да означава само едно — друга вещица съзнателно отклонява тези потоци от мен.

Ричард бръкна в задните си джобове, докато се мъчеше да осмисли чутото. Повървя малко напред-назад, после се обърна към Шота.

— Може би не е била вещица. Може да е била, да речем, Сестра на мрака. Някой с дарбата. Може би дори магьосник. Джаганг разполага с достатъчно.

— Да манипулираш вещица по подобен начин не е никак лесно. — Тя стрелна с очи Зед. — Питай дядо си.

Шота посочи неколцина от присъстващите с ръка, после пак се обърна към Ричард.

— Човек с дарбата, дори такъв като тях, независимо колко е надарен, не би могъл да извърши измама от подобен мащаб. Само друга вещица е способна да се вмъкне незабелязано на моя територия. Само друга вещица може да замъгли зрението ми и да омагьоса Самюъл, като го накара да извърши подобно нещо.

— След като зрението ти е замъглено — прекъсна я Кара, — откъде си сигурна, че Самюъл е омагьосан? Може би просто е действал на своя глава. Доколкото го познавам, не му е нужна тайнствена чародейка, за да го накара да действа импулсивно. И бездруго си е достатъчно коварен.

Шота бавно поклати глава.

— Подобно нещо изисква не само коварство, а доста по-сериозни познания и способности, от тези, които притежава Самюъл. Както ви казах, била е нападната Сестра на мрака и ѝ е била отнета кутия на Орден. Първо на първо, откъде Самюъл е знаел, че тази жена притежава нещо ценно? Самата аз не го знаех, понеже е било скрито от мен, така че няма как да съм му го казала — невъзможно е дори да съм се изпуснала случайно или от разсеяност, както сигурно си мислите. Така че Самюъл не го е научил от мен. Е, признавам, че ако Самюъл попадне на каквото и да е съкровище, би направил всичко по силите си, за да се сдобие с него.

— Имаш предвид най-вече начина, по който се е сдобил с Меча на истината? — прекъсна я Зед.

Шота го изгледа за момент, но реши да продължи мисълта си, вместо да се поддава на предизвикателството.

— Второ, как е разбрал Самюъл къде да намери Сестрата с кутията? Несериозно е да мислите, че просто се е шляел из Д'Хара и

случайно е срещнал точно тази Сестра на мрака, пронизал я е, ограбил я е и изведнъж се е оказало, че всъщност се е сдобил с кутия на Орден?

— Трябва да призная — отвърна Ричард, — че никога не съм вярвал в съвпаденията. Та и в този случай не ми се вижда много вероятно.

— Именно — кимна Шота. — После стигаме до случая с Чейс. Заради тежкото му състояние не успях да науча много от него, но стана ясно, че е бил нападнат от засада. Второ съвпадение — Самюъл среща и решава да нападне друг човек, когото ти познаваш? Не мисля. Това поставя въпроса защо Самюъл ще дебне да нападне твой познат? Какво ценно нещо е носел Чейс?

— Рейчъл — отвърна Зед и разтърка замислено брадичка.

— Но за какво ще му е момиче? — попита Кара. След като останалите я изгледаха с тревожни очи, додаде: — Искам да кажа, за какво ще му е точно това момиче?

— Не знам — отвърна Шота. — И точно в това е проблемът. Както вече казах, събитията около всичко това не са достъпни за мен. При това дотолкова, че изобщо нямах представа, че има нещо скрито. Очевидно някой направлява Самюъл. И това би могло да бъде само друга вещица.

— Познаваш ли я? — попита Ричард. — Знаеш ли коя е или поне имаш ли някакви предположения?

Шота го изгледа със свиреп поглед, какъвто той никога не бе виждал на женско лице.

— Нямам абсолютно никаква представа.

— Откъде се е взела? Някакви идеи? Лицето ѝ помръкна още повече.

— Ами да, би трябвало да е дошла от Стария свят. След като ти унищожи границата преди няколко години, може би някой е съзрял подходяща възможност да се промъкне в земите ми — така както Императорският орден се възползва от шанса да нахлуе в Новия свят и да го завладее. Като е омагьосала Самюъл, тази жена вероятно иска да ми покаже, че се кани да заеме мястото ми, да ми отнеме каквото е мое, включително и територията ми.

Ричард се обърна към Ан, която стоеше по-встрани.

— Познаваш ли вещица от Стария свят, която евентуално би искала да проникне тук?

— Аз управлявах Двореца на пророците и се грижех за това младите магьосници и Сестрите да поемат по пътя на Светлината. Занимавах се най-вече с пророчества и извън тях не бях особено запозната със спецификата на Стария свят. Случвало се е до ушите ми да достигат слухове за вещици, но не мога да ви кажа нищо конкретно. Ако наистина съществува такава жена, то не я познавам лично.

— И аз не съм чувал нищо за никаква вещица — додаде с въздишка Натан. — Дори слухове.

— Ние сме доста потайна каста — скръсти ръце Шота. Ричард съжали, че не знае повече за тези неща — макар да бе убеден, че да познаваш вещица е доста рисковано и може да създаде неприятности. А неприятностите, които се задаваха в момента, явно бяха двойно повече.

— Казва се Шеста — обяви Ничи в притихналото фоайе.

Всички погледи се втренчиха в нея.

— Моля? Какво каза? — повдигна вежда Шота.

— Вещицата от Стария свят. Казва се Шеста, от числото шест. — Лицето ѝ пак беше станало напълно безстрастно, чертите ѝ бяха спокойни като заледено горско езеро на зазоряване. — Не я познавам лично, но Сестрите на мрака говореха за нея шепнешком.

Шота бавно отпусна ръце покрай тялото си и пристъпи към Ничи, която стоеше на горната площадка на мраморното стълбище.

— Какво знаеш за нея?

— Нищо конкретно. Само съм чувала името ѝ — Шеста. Запомнила съм го, понеже звучи странно. Някои от по-старшите Сестри — имам предвид Сестри на мрака — явно я познаваха. Чувала съм ги на няколко пъти да споменават името ѝ.

Шота бе придобила застрашителен и мрачен вид като на отровна змия, оголила зъбите си, за да нападне.

— Каква работа са имали Сестрите на мрака с вещица?

— Не знам подробности — отвърна Ничи. — Може да са вършили нещо заедно, но какво — не знам. Не винаги ме включваха в заговорите си. Възможно е да са я познавали само бегло или дори да не са я срещали никога.

— Или пък точно обратното.

— Не изключвам и това — сви рамене Ничи. — Ще трябва да ги питаш. Но е добре да побързаш — Самюъл вече уби една от тях.

Шота пропусна заядливата забележка покрай ушите си, обърна се и заби поглед в притихналите води на фонтана.

— Все трябва да си чула нещо, което са си говорили за нея.

— Нищо конкретно.

— Поне би трябвало да си спомняш общия тон на разговорите им — продължи Шота, като се опитваше гласът ѝ да звучи спокойно.

— Останал ми е спомен за две неща. Първото е, че тази вещица, Шеста, живее далече на юг. Сестрите споменаваха, че обитавала самите недра на Стария свят, живеела сред непристъпни гори и тресавища. — Ничи погледна открито Шота право в очите. — И второто е, че се страхуваха от нея.

— Страхували са се, значи — рече Шота с монотонен глас, скръстила ръце на гърдите си.

— по-правилно е да се каже, че бяха ужасени.

Шота изгледа продължително Ничи, после се обърна рязко и пак се загледа във фонтана, сякаш неподвижните води можеха да ѝ разкрият някаква тайна.

— Няма никакви доказателства, че става въпрос за същата жена — прекъсна ги Ричард. — Не може да се каже със сигурност, че е била тази вещица — Шеста — от Стария свят.

— Точно ти ли ще ми говориш за съвпадения — погледна го Шота през рамо, после отново се загледа във водите на фонтана. — Няма никакво значение дали е тя или не. Важното е, че е вещица и че ми създава проблеми.

— Някак си не мога да повярвам — пристъпи към нея Ричард, — че тази, другата вещица е омагьосала Самюъл и ти го е отнела само за да ти се представи и да отнеме нещо твое. Сигурно нещата са по-дълбоки.

— Може да те предизвиква — предположи Кара. — За да излезеш и да се биеш.

— В такъв случай би трябвало да ми се покаже — поклати глава Шота. — А тя прави точно обратното. Старае се всячески да остане незабелязана, за да не мога да ѝ сторя нищо.

Замислен, Ричард вдигна крак на мраморния парапет на фонтана.

— Продължавам да твърдя, че нещата са по-дълбоки. Това, че някой е подтикнал Самюъл да открадне кутия на Орден, не е направено самоцелно.

— Колкото повече се замислям, толкова повече оставам с впечатлението, че всичко това е твое дело, Шота. — Думите на Зед привлякоха вниманието на всички. — Струва ми се, че е поредната ти мащабна лъжа.

— Разбирам какво те кара да мислиш така, но ако го бях направила аз, защо ще идвам точно при вас?

Погледът на Зед не трепна.

— За да се направиш на света вода ненапита, докато всъщност точно ти дърпаш конците.

— Нямам време за детински игрички, магьоснико. Не аз подтикнах Самюъл към подобни действия. Посветила съм времето си на други, по-смислени дела.

— Като например?

— Пътувах до Галеа.

— До Галеа ли?! — изсумтя невярващо Зед. — Че каква работа имаш ти в Галеа?

Джеббра постави ръка на рамото му.

— Дойде да ме освободи. Бях в плен в Ебинисия. Шота дойде и ме спаси.

Зед изгледа подозрително Шота.

— Отишла си в столицата на Галеа, за да освободиш Джеббра?

Вещицата стрелна Ричард с многозначителен поглед.

— Налагаше се.

— Но защо? — продължи да настоява Зед. — Разбира се, радвам се, че си спасила Джеббра от сигурна смърт, но все пак какво означава това „налагаше се“?

— Събитията крачат напред към мрачния си завършек — рече Шота. — Ако ходът им не бъде променен, ще паднем под игото на нашествениците, а те са хора, които, наред с другото, смятат магията за зло, обречено да бъде изкоренено от света. Според тях човек е греховно и покварено създание, което трябва да остане незабележимо и безпомощно пред лицето на всемогъщия спектакъл на природата. Тези от нас, които притежаваме магически способности, точно защото не сме незабележими и безпомощни, ще бъдат преследвани и унищожени.

Погледът на Шота обиколи лицата на всички присъстващи.

— Но това е просто нашата лична трагедия, а не истинската напасть на Ордена. Ако ходът на събитията не се промени, тогава чудовищните правила, които Ордена налага, ще се разстелят над целия свят като погребална плащаница. Няма да остане безопасно място, няма да има къде да се скрием. Около врата на всички, които останат живи, ще щракне желязното иго на робството. Ще бъде пожертвано всичко добро и благородно. Цивилизованите хора ще бъдат превърнати в шайка жадни за плячка главорези.

И какво ще остане от живота на нашествениците, след като похитят всичко ценно и стойностно? Чрез пренебрежението си към красивото и презрението си към доброто те отварят обятията си за жалкото и пошлото. Чрез неистовата си омраза към всеки, който просперира в живота, Ордена обрича всички хора да ровят в калта, за да оцелеят.

Човечеството го очаква обща съдба — хората ще станат зли. Това верую, налагано чрез безскрупулна бруталност, ще се превърне в смисъл на живота. Императорският орден ще завещае на човечеството съществуване в мрачната ера на страданието и нищетата, от които може би никога няма да изплуваме. Това е най-ужасното, което може да ни причини Ордена — не смъртта, а живота, скован от техните догми. — Думите на Шота отекнаха в залата. — В крайна сметка мъртвите не страдат. Страданието е за живите. — Вещицата се обърна към сенките, където стоеше Натан. — А ти какво ще кажеш, Пророко? Пророчеството друго ли казва, или говоря истината?

— Що се отнася до Императорския орден — отвърна тихо Натан, — боя се, че пророчеството не дава доказателства за обратното. С няколко изречения ти даде точна и ясна картина на онова, което ни чака.

— Древните текстове трудно се разгадават — прекъсна го Ан. — Писаното слово може да звучи доста двусмислено. Пророчеството не е лъжица за устата на неопитния. На човек, който не е обучен, то би могло...

— Искрено се надявам, че това е твърдение, основащо се на външния ми вид, Прелате, а не на способностите ми.

— Исках само... — заоправдава се Ан.

Шота махна с ръка и се обърна. Погледът ѝ намери Ричард и го фиксира, сякаш той бе единственият в стаята. Вещицата се обърна

лично към него.

— Ние може да се окажем сред последните, живели на свобода. Твърде е вероятно това да е краят на всичко хубаво, на стремежа към доброто, на потенциала на всеки от нас да се развива и да постигне нещо повече. Ако ходът на събитията не се промени, значи в момента ставаме свидетели на зората на най-лошото, което може да се случи на човешкия род. И ако никой не се заеме да се бори за живот, в който са важни собствените усилия, човечеството ще бъде принудено да живее според правилата на Ордена и да води живота на невежи диваци.

— Това ни е известно — прекъсна я Ричард, стиснал юмруци покрай тялото си. — Нима не разбираш колко неистово се борихме, за да го предотвратим? Нямаш ли представа през какви битки преминахме? Как мислиш, срещу какво се борих аз?

— Не знам, Ричард. Твърдеше, че си целеустремен, а в същото време не успя да промениш хода на събитията, не можа да се справиш с Императорския орден. Казваш, че разбираш, но нашествениците продължават да прииждат и да тъпчат все повече и повече хора с всеки изминал ден.

Но дори това не е толкова важно. Важно е бъдещето. А бъдещето показва, че ти ще ни предадеш.

Ричард не повярва на ушите си. Не беше просто ядосан, а направо ужасен от думите на Шота Сякаш всичко, което бе направил, всичките жертви, всичките усилия не означаваха нищо за нея — и нямаше да означават и за в бъдеще.

— Дошла си да ми кажеш, че ще се проваля, така ли?

— Не. Дойдох да ти кажа, че ако не промениш нещо, ще загубим битката. — Шота вдигна ръка към Ничи. — Ти му показва ужасната, безчувствена смърт, която е единственият резултат от веруюто на Ордена. Показва му мизерното съществуване, което е единственият възможен начин на живот под тяхно управление — че единствената ценност на живота е онова, което жертваш, че единствената цел на живота е да те отведе оттатък — в мъртвата вечност на следващия свят.

За всичко това ти ни беше от помощ, за което ти благодарим. Ти изпълни ролята си на учител на Ричард, макар и не по начина, по който очакваше. Но това също е само част от цялото.

Ричард не разбираше как пленничеството му — това, че беше принуден да води онзи клет живот в Стария свят — може да бъде

възприемано като услуга. Не му беше нужно да изживее всичко онова, за да разбере колко обезнадежден и ялов е животът под игото на Императорския орден. Не възрази на нито една дума, казана от Шота относно съдбата на човечеството, в случай че Императорският орден победи. Но го ядоса фактът, че според нея има нужда да му бъде повторено пак — все едно не му беше ясно за какво се борят и не беше напълно отдаден на тази борба.

Ричард не разбра как стана, но Шота изведнъж се озова точно пред него, лицето ѝ едва ли не докосваше неговото.

— И въпреки всичко преживяно продължаваш да не виждаш нещата в тяхната цялост, продължаваш да не действаш с нужната решителност.

Ричард я изгледа с гневен поглед.

— Не действам решително ли? Какви ги говориш?

— Трябваше да намеря начин да те накарам да разбереш, Търсачо, да те накарам да осъзнаеш действителността. Трябваше да намеря начин да те накарам да осъзнаеш какво очаква хората не само в Новия, но и в Стария свят — какво очаква цялото човечество.

— Как е възможно изобщо да мислиш, че аз не...

— Ти си избраният, Ричард Рал. Ти стоиш начело на последните воители, опълчили се на идеите, които подхранват Императорския орден. По една или друга причина ти си този, който трябва да ни поведе в битката. Може да вярваш в онова, за което се бориш, но не правиш необходимото, за да промениш хода на войната. Иначе нямаше да виждам онова, което виждам в потока на събитията. Сега нещата стоят така — обречени сме.

Трябва да чуеш каква съдба очаква хората ти — всъщност всички хора. Затова заминах за Галеа, за да намеря Джебра и тя да ти разкаже какво е видяла. За да може прорицателката да ти помогне да видиш.

Ричард установи, че би трябвало да се подразни от тази лекция, но вече не можеше да призовава гнева си и той му се изплъзна.

— И сам знам какво ще стане, ако се провалим, Шота. Знам какво представлява Императорският орден. Знам какво ни чака, ако изгубим в тази битка.

Шота поклати глава.

— Знаеш какво е отвъд. Знаеш какво е да видиш мъртвите. Но мъртвите престават да усещат. Те не могат да крещят. Те могат само да

вият от ужас. Мъртвите не могат да молят за милост.

Знаеш какво е да видиш разрушенията на сутринта след бурята. Трябва да чуеш от човек, който е бил там, когато е вилняла бурята. Трябва да чуеш какво е, когато дойдат ордите. Трябва да чуеш какво ще сполети всички. Трябва да разбереш какво ще се случи с живите, ако не направиш онова, на което само ти си способен.

Ричард вдигна глава към Джебра. Зед бе обгърнал раменете ѝ в утешителна прегръдка. По пребледнялото ѝ лице се стичаха сълзи. Трепереше от главата до петите.

— Добри духове — прошепна Ричард, — как е възможно да проявиш такава жестокост и да помислиш макар и за миг, че вече не ми е известна истината за съдбата ни, в случай че загубим?

— Тук съзирам потока на бъдещето — рече му кротко Шота. — Това, което виждам, е, че не си направил достатъчно, за да промениш предстоящото, иначе нямаше да стане онова, което виждам. Така стоят нещата. Тук не става въпрос за жестокост, просто казвам истината.

— И какво очакваш да направя, Шота?

— Не знам, Ричард. Но каквото и да е, не го правиш, нали така? Всички хора се приближават до невъобразимия ужас, а ти не правиш нищо, за да предотвратиш това. И предпочиташ да гониш призраци.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

РИЧАРД ИМАШЕ ДА РАЗКАЗВА НА ШОТА толкова много неща. Искаше да ѝ каже, че Императорският орден далеч не е единствената заплаха, надвиснала над тях. Искаше да ѝ каже, че след като кутиите на Орден са задействани, Сестрите на мрака могат да освободят сила, която ще унищожи света на живите и ще прати всички при Пазителя на мъртвите. Искаше да ѝ каже, че ако не намерят начин да неутрализират лавинния огън, той може да унищожи спомените и разума на всички хора, да ги лиши от средства за препитание. Искаше да ѝ каже, че ако не намерят начин да прочистят света от заразата, оставена от Хармониите, магията ще бъде изкоренена, а заразата вероятно вече е отприщила каскаден ефект, който, ако не бъде прекъснат, е достатъчно мощен, че и сам да унищожи живота.

Искаше да ѝ каже, че тя изобщо не познава неговата любима — жената, която лежи на сърцето му. Искаше да ѝ каже колко много означава Калан за него, колко се страхува за нея, колко много му липсва тя, как ужасът му от онова, което са ѝ сторили, не му дава миг покой.

Искаше да ѝ каже, че точно в момента Императорският орден е само един от многото сериозни проблеми, които стоят пред тях. Но като видя Джебра, която трепереше като лист в утешителната прегръдка на Зед, си помисли, че трябва да намери по-подходящ момент за всичко това.

Ричард направи знак с ръка на Джебра да се приближи. В небесносините ѝ очи напиреха сълзи. Накрая тя все пак се престаши и слезе по стъпалата при него. Той нямаше точна представа през какви ужасни изпитания е преминала тази жена, но измъченото ѝ лице пазеше спомен за всяко едно от тях. Изпитите ѝ черти бяха неми свидетели на трудностите, през които беше преминала.

Той пое ръката ѝ в своята, след което я покри с другата си ръка, за да ѝ покаже приятелските си чувства.

— Пропътувала си огромно разстояние и ние оценяваме усилията ти да ни помогнеш. Моля те, разкажи ни каквото знаеш.

Тя кимна и късата ѝ руса коса падна напред върху челото.

— Ще се постарая, Господарю Рал.

Под зоркия поглед на Шота Ричард поведе Джебра към фонтана. Настани я да седне на ниския мраморен парапет, който ограждаше басейна с притихналата вода.

— Ти замина с Кралица Сирила към родината ѝ — започна той, за да я предразположи към разговор. — Грижеше се за нея, докато беше болна — когато изгуби разсъдъка си след времето, прекарано в тъмницата с онези ужасни мъже. Искаше да ѝ помогнеш да се възстанови и да станеш неин съветник, когато това се случи.

Джебра кимна.

— И така... когато Сирила се върна у дома, стана ли ѝ по-добре? — попита Ричард, макар Калан да му бе дала отговор на този въпрос.

— Да. Тя беше в ступор толкова дълго време, че се опасявахме, че състоянието ѝ никога няма да се подобри. Но след като се прибра у дома, постепенно започна да се подобрява. В началото разпознаваше хората около себе си само за кратки периоди. Колкото по-позната започваше да ѝ се струва заобикалящата среда, толкова по-дълги ставаха тези периоди на просветление. За всеобща радост, постепенно започна да се връща към живота. Стъпка по стъпка изпълзяваше от дългата летаргия — като животно, което се пробужда от зимен сън. Така Сирила успя да се отърси от кошмара и да се върне към нормалния живот. Беше преизпълнена с енергия, толкова се радваше, че отново си е у дома.

— Сирила е Кралицата на Галеа — обясни Шота на Ричард. — Тя наследи короната, вместо...

— Принц Харолд — довърши изречението ѝ Ричард. — Той ѝ е брат. Отказа се от трона и предпочете да застане начело на армията на Галеа.

— Явно си добре запознат с историята на Галеа — повдигна вежди Шота.

— Баща им, Крал Уиборн, е баща и на Калан — погледна я Ричард. — Калан и Сирила са доведени сестри. Затова съм толкова добре запознат.

Дори Шота да остана изненадана от думите му или да не му повярва заради споменаването на Калан, не го показва. След известно време откъсна очи от неговите и пак закрачи напред-назад из залата, за да даде възможност на Джебра да продължи разказа си.

— Сирила се върна на трона, все едно никога не го бе напускала. Населението беше във възторг от нейното завръщане. Хората бяха положили огромни усилия да възродят столицата си, след като безскрупулните императорски орди я бяха сравнили със земята. Градът бе изживял масова трагедия с безчет жертви.

Но от вражеското нашествие вече беше минало доста време и Ебинисия постепенно си беше стъпила на краката. Опожарените сгради бяха издигнати наново. Бизнесът процъфтяваше. Търговията се възроди. Градът пак се превърна в притегателен център за хора от цялата страна, тръгнаха да търсят по-добър живот. Пак се раждаха деца и се създаваха семейства. Упоритият труд даде очакваните плодове и градът възкръсна за нов живот. Завръщането на Кралицата повдигна духовете допълнително и нещата като че ли си дойдоха на мястото.

Хората си казваха, че са си взели поука и няма да допуснат подобно нещо да се повтори. Затова издигнаха нови защитни стени, събраха още по-многочислена армия. Сирила, по примера на повечето си поданици, загърби преживените смутни времена и с усърдие се зае с държавните дела. Даваше аудиенции и се занимаваше с най-разнообразни дейности, свързани с функционирането на страната — от посредничество в търговски спорове до присъствие на официални балове, където танцуваше със сановници.

Принц Харолд, в качеството си на върховен главнокомандващ, я държеше в течение на последните новини около нашествието на вражеските орди в Новия свят и така тя узна своевременно кога Джаганг е достигнал до южните граници на Средната земя. Винаги познавах кога е получила нови сведения. Заварвах я да мачка кърпичката си, да си мърмори нещо и да снове напред-назад в стая без прозорци. Имах чувството, че търси онова тъмно местенце в съзнанието си — ступора, в който бе изпаднала, — но не може да го намери, не може да се върне в него.

Джебра вдигна ръка към стълбището, откъдето я наблюдаваше старият магьосник.

— Зед ми заръча да се грижа за нея, да я съветвам когато мога. Макар външно да изглеждаше като предишната Сирила, макар да не изпаднаше в онова състояние на вцепенение, виждах, че е на ръба на безумието. Виденията ми идваха мъгляви и неясни може би именно поради това — защото макар да изглеждаше отново с всички си, отвътре бе разкъсвана от ужасни страхове. Подобно беше положението и с Галеа — външно всичко изглеждаше нормално, но все пак Императорският орден приближаваше, така че спокойствието и благоденствието бяха измамни. Усещаше се подмолно напрежение.

Щом съгледвачите донесоха вестта, че Ордена се придвижва през долината Калисидрин и приближава сърцето на Средната земя с намерението да разцепи Новия свят, аз посъветвах Кралицата да подкрепи Д'Харанската армия, като изпрати войските на Галеа да се влеят с обединените сили на всички народи от Д'Харанската империя. Двамата с принц Харолд се опитахме да я убедим, че единственият ни шанс да се защитим е да се присъединим към общата армия, опълчила се на Ордена.

Но тя не искаше и да чуе. Дългът ѝ на Кралица на Галеа изисквал от нея да защити страната си, а не да се грижи за други народи и други страни. Опитах се да ѝ обясня, че сама Галеа няма никакъв шанс. Сирила обаче беше чувала разни истории за поробени народи, слухове за жестокостите на Ордена. Изпитваше див ужас от тези мъже. Казах ѝ, че ще бъде в безопасност само ако помогнем да се пресече пътят на нашествениците, преди изобщо да са стигнали до Галеа.

Получавахме дъжд от отчаяни молби да изпратим подкрепления. Сирила не откликна на нито една от тях. Вместо това заповяда на принц Харолд да събере всички налични хора и да се погрижи за защитата на Галеа. Според нея дългът на нашата армия е да защитава само нашата страна. Разпореди да не се допуска нашествениците да преминат държавните граници и да стъпят на галеанска земя.

Принц Харолд, който в началото се опита да ѝ даде разумен съвет за това как трябва да се действа, се отказа от становището си и в безсмислен акт на лоялност изпълни желанията ѝ. Нейната заповед бе Галеа да бъде защитавана на всяка цена. Принц Харолд се съобрази с разпореденията ѝ. Изобщо не я интересуваше дали цялата Средна земя и дори целият Нов свят ще паднат под робството на Ордена, стига армията на Галеа...

— Добре, добре — прекъсна я нетърпеливо Шота и пристъпи пред нея. — Всички знаем, че Кралица Сирила не беше с всички си. Не съм била толкова път, за да ми описваш какво е да те управлява Кралица, на която ѝ хлопа дъската.

— Съжалявам. — Смутена, Джебра се прокашля и продължи: — Та значи, Сирила започна да се дразни от мен и настоятелните ми съвети. Обяви, че решението ѝ е окончателно и не подлежи на обсъждане.

Категоричната ѝ позиция в крайна сметка предреша бъдещето и съдбата на нашия народ. Мисля, че именно това най-сетне отприщи в мен ярко видение. най-напред ми се яви не самото видение, а чух натрапчив звук, от който кръвта ми замръзна във вените. Цялата се разтреперих. След известно време започнаха да изплуват и картините — видях как защитниците са смазани и потъпкани, как градът пада, а Кралица Сирила е хвърлена на разбеснели се тълпи мъже, за да... за да я използват като своя курва и обект за забавление.

Притиснала стомаха си с ръка, Джебра изтри сълзите от бузите си. Усмихна се на Ричард, но усмивката ѝ не успя да скрие ужаса, който лъсна в очите ѝ.

— Няма да ви разказвам всичко, което ме връхлетя във видението ми. На нея обаче не ѝ го спестих.

— Едва ли е имало някакъв ефект — отвърна Ричард.

— Вярно, нямаше. — Джебра зачовърка кичур от косата си. — Сирила изпадна в бяс. Извика кралската стража. Щом гвардейците влетяха през масивната висока двойна врата, боядисана в синьо и златисто, тя ме посочи с пръст и ме обяви за изменник. Заповяда да ме хвърлят в тъмницата. Докато войниците ме сграбчваха, тя им крещеше да ми отрежат езика, ако изрека дори една дума от виденията си — всъщност тя ги нарече богохулни слова. — Последва немощен пресилен смях, който не съответстваше на треперещата брадичка и сбърченото чело на Джебра. Гласът ѝ изтъня почти до скимтене, думите ѝ звучаха като извинение. — Не исках да ми отрежат езика.

Зед, който беше слязъл по стъпалата, вдигна утешително ръка на рамото ѝ.

— Разбира се, скъпа, разбира се. В онзи момент е нямало смисъл да настояваш. Никой не е искал повече от това, което си сторила;

нямало е смисъл да опитваш. Направила си, каквото си могла; разкрила си й истината. Сирила е направила съзнателен избор.

Кършейки пръсти, Джебра кимна.

— Всъщност съм на мнение, че лудостта й никога не я е напускала.

— Дори хора, които изобщо не страдат от душевно разстройство, често пъти действат нелогично и неразумно. Недей да оправдаваш съзнателните й и обмислени действия с удобното извинение на лудостта. — Тя го изгледа неразбиращо и Зед разпери ръце в жест на безсилие. — Мнозина, които желаят силно да вярват в нещо, често пъти отказват да видят истината, независимо колко очевидна е тя. Това е техният избор.

— Сигурно — отрони Джебра.

— Явно вместо да приеме истината, тя е избрала да повярва в една лъжа, която й се е щяло да бъде истина — намеси се Ричард, припомнил си Първото правило на магьосника, което бе научил от дядо си.

— Точно така — съгласи се Зед. — Сирила е повярвала в онова, което е искала да се случи, след което е приела, че действителността ще се подчини на желанията й. — Той отпусна ръка. — Но действителността не изпълнява желания.

— Значи Кралица Сирила се ядосала на Джебра, че е изрекла истината на глас така, че да бъде трудно човек да не я чуе и да не й обърне внимание — заключи Кара. — След което я наказала за избора й.

Зед кимна, докато пръстите му нежно галеха Джебра по рамото. Уморените й очи се затвориха.

— Хората, които по една или друга причина отказват да видят истината, стават подчертано враждебни към нея и я отхвърлят грубо. Често пъти те насочват наслоената омраза срещу всеки, който се осмели да им посочи истината.

— Но от това истината не се изпарява — подчерта Ричард.

— Онзи, който търси истината, прави всичко възможно да държи действителността под око — сви рамене Зед. — Истината се корени в действителността в крайна сметка, не във въображението.

Ричард отпусна длан върху костената дръжка на ножа на колана си. Мечът му липсваше, но го бе разменил за информация, която

постепенно му помогна да намери книгата „Лавинен огън“ и да разкрие истината за случилото се с Калан, така че си струваше. Това обаче не правеше загубата на оръжието по-поносима. Пък и се притесняваше за това как Самюъл ще го използва.

Замислил се за Меча на истината и чудейки се къде ли е сега оръжието му, Ричард заби поглед в далечината.

— Май е трудно да повярваме, че е възможно хората да извържат поглед от нещата, които са в техен интерес.

— Но е факт. — По тона на Зед Ричард разбра, че дядо му вече не води просто учтив разговор, а е намислил нещо сериозно. — И точно в това е сърцевината на проблема. — Щом Ричард го погледна, Зед му отвърна с напрегнат взор. — Да извърщаш съзнателно глава от истината е предателство.

Скръстила ръце, Шота спря да снове напред-назад и се наведе към Зед.

— Някое правило на магьосника, а, магьоснико?

— Десетото правило — повдигна вежда Зед. Шота изгледа многозначително Ричард.

— Мъдър съвет. — След като продължи да го гледа с железния си поглед достатъчно време, че той да се почувства — неудобно, тя продължи да кръстосва фоайето.

Ричард осъзна, че сигурно според нея той пренебрегва Истината — истината за нашествието на Императорския орден. Всъщност той ни най-малко не пренебрегваше истината, просто не знаеше какво още очаква тя от него и как според нея би могъл да ги спре. Ако зависеше от желанията му, отдавна да ги е прогонил обратно в Стария свят. Ако знаеше някакъв начин да ги спре, би опитал — но уви. И бездруго се чувстваше достатъчно зле от мисълта, че ордите на Императорския орден приближават, а той е безпомощен да ги спре. И беше бесен на Шота, задето си бе позволила да мисли, че просто упорства и нарочно не прави нищо по въпроса — сякаш решението бе в неговите ръце. Вдигна поглед към стълбите, откъдето го наблюдаваше изваяната като статуя Ничи. Дори в розова нощница тя изглеждаше достолепна и мъдра. Докато Ричард бе отгледан от хора, които го насърчаваха да приема нещата такива, каквито са, тя бе възпитавана според доктрината на Императорския орден. Изискваше се забележителна

сила на личността, за да можеш, след като цял живот са ти набивали в Главата авторитарни постулати, да пожелаеш да видиш истината.

Остави се да потъне в сините ѝ очи и се запита дали той би имал нейния кураж... куража да проникне в естеството и дълбочината на ужасните грешки, които е допуснал, след което да прегърне истината и да се промени. Малцина имаха тази смелост.

Ричард се запита още и дали Ничи също вярва, че той пренебрегва нашествието на Императорския орден, воден от неразумни и егоистични причини; дали тя също е на мнение, че бездействието му е обрекло невинни хора на нечовешки страдания. Силно се надяваше да не е така. Имаше моменти, когато подкрепата на Ничи бе единственото, което му даваше сили да продължи напред.

Дали тя очакваше от него да се откаже от търсенето на Калан и да се посвети изцяло на опитите да спаси живота на хиляди, а не само на един, независимо колко ценен е за него той? Ричард преглътна болката си. Знаеше, че самата Калан би го поискала от него. Колкото и да го обичаше — поне така беше някога, когато тя си спомняше коя е. Калан не би искала той да тръгне да я търси, ако това означаваше да пренебрегне спасяването на толкова много хора, изправени пред смъртна опасност.

Тази мисъл внезапно си дойде на мястото: някога, когато тя си спомняше коя е... и кой е той. Калан не би могла да го обича, ако не знае коя е; ако не знае кой е той. Коленете му омекнаха.

— Това е моята гледна точка — продължи Джебра, като отвори очи и сякаш се сепна, след като Зед свали ръка от рамото ѝ. — Смятам, че направих всичко по силите си, за да ѝ покажа истината. Но не исках да попадна в тъмница. Тази перспектива ме ужасяваше.

— Е, и какво се случи след това? — подкани я Зед, почесвайки се по хлътналата буза. — Колко време прекара в тъмницата?

— Изгубих сметка за дните. Нямах прозорци, така че след известно време не знаех дали е ден или нощ. Нямах представа кога се сменят сезоните, само съзнавах, че съм там долу достатъчно дълго време, за да може Императорският орден да дойде и да си замине. Постепенно губех надежда.

Хранеха ме — не толкова, че да се заситя, но достатъчно, за да не умра от глад. През доста големи интервали от време оставяха по една свещ да гори в коридора зад желязната врата. Не че тъмничарите

проявяваха преднамерена жестокост към мен, но просто бе ужасно да си заключен сам в тъмната и тясна каменна килия. Аз обаче не се оплаквах. Другите затворници ругаеха, жалваха се, вдигаха врява и сегиз-тогиз, след като не се вслушваха в предупрежденията на тъмничарите да кротуват, биваха наказвани. Някои се задържаха в килиите съвсем за кратко, преди да бъдат екзекутирани. От време на време се появяваха нови попълнения. Доколкото можех да видя през миниатюрното прозорче на вратата си, това бяха опасни и страшни престъпници. Злъчните им клетви в непрогледния мрак понякога ме будеха, а щом отново се отпуснех да заспя, ми докарваха кошмари.

През цялото време изпитвах ужас да не получа видение, което ще разкрие каква съдба ме очаква. Но то така и не се появи. Всъщност не ми бе нужно видение, за да предположа какво ме очаква. Знаех, че започнат ли да приближават нашествениците, Сирила ще бъде склонна да хвърли вината за случващото се върху мен. Цял живот съм получавала видения. Хората, които не харесват онова, което им се случва, често обвиняват мен, задето съм им казала какво виждам. Вместо да използват чутото, за да направят нещо полезно за себе си, им е по-лесно да излеят недоволството си върху мен. Мнозина смятат, че с разказа си за онова, което съм видяла, съм им причинила неприятности — сякаш мога да избирам онова, което виждам.

Пребиваването ми в тъмната килия бе почти непосилно за мен, но нямах избор — трябваше да го изтърпя. Докато седях там, изгубила представа за времето, разбрах какво е преживяла Сирила в тъмницата и защо е изгубила разсъдък си. Аз поне не бях малтретирана от такива зверове — те бяха заключени в други килии. По едно време бях напълно сигурна, че ще си умра там, забравена и захвърлена. Не знаех колко време съм прекарала далеч от светлината, далеч от живота. През цялото това време не получих нито едно видение. Тогава още не знаех, че занапред ще е все така.

Веднъж Кралицата изпрати човек да ме попита дали се отричам от видението си. Казах му, че с радост ще кажа на Кралицата всяка лъжа, която пожелае да чуе, само и само да ме пусне на свобода. Явно не това е очаквала да чуе Сирила, защото пратеникът не се върна и никой не дойде да ме освободи.

Ричард се огледа и видя, че Шота го гледа. В очите ѝ личеше няма обвинение, че той прави именно това — иска от нея да му каже

нещо различно от онова, което е видяла, че е надвиснало над човечеството. Прониза го жилото на вината.

Джебра вдигна очи към небето, което се виждаше през стъкления покрив, сякаш омаяна от чудото на светлината.

— Една нощ — едва по-късно научих, че всъщност е било нощ — пред миниатюрното прозорче на желязната врата дойде тъмничар. Прошепна ми, че ордите на Императорския орден приближават града. Битката щяла да започне всеки момент.

Звучеше едва ли не доволен, че агонията на очакването е към своя край, че развързката е толкова близо и вече няма нужда да се преструват пред Кралицата си, че не виждат истината. Сякаш осъзнаването на предстоящото ги превръщаше в неверници и предатели, но тази измяна спрямо желанията на Кралицата вече щеше да се превърне в реалност. И все пак това бе само част от заблудите на Кралицата — онази част, която бе твърде очевидна, за да я подмине човек.

Прошепнах му в отговор, че ме е страх за жителите на града. Той се засмя, нарече ме малоумна — не съм била виждала как се бият галейските воители. Изрази увереността си, че нашата армия, която наброява над сто хиляди обучени войници, ще смаже нашествениците и ще ги отблъсне с подбити опашки — точно както казва Кралицата.

Аз си замълчах. Не смеех да противореча на Сирила и да оспорвам самозаблудите ѝ и вярата ѝ в нашата непобедимост. Не му казах каква неизброима армия от нашественици бях съзряла във видението си и как тя с лекота потъпква защитниците и помита града. Заключение в килията си, нямаше да мога дори да избягам.

И тогава чух онзи странен, зловещ звук, който предшестваше видението ми. Побиха ме тръпки. Цялата настръгнах. най-сетне разбрах какво е: воят на хиляди вражески бойни рогове. Звучеше като вой на демони, дошли от отвъдния свят, за да погълнат живите. Дори масивните каменни стени не заглушаваха ужасния пронизителен звук. Той оповестяваше приближаващата смърт. Този звук би извикал усмивка дори на устните на Пазителя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖЕБРА ПОТЪРКА РАМЕНЕ, сякаш дори само споменът за пронизителния писък на бойните рогове я накара да потръпне. Въздъхна дълбоко, за да дойде на себе си, после погледна Ричард и продължи разказа си.

— Всички тъмничари се притекоха на помощ на защитниците на града и оставиха тъмницата неохранявана. Разбира се, преди да напуснат постовете си, не забравиха да заключат железните порти, за да не може никой да избяга. След като те си тръгнаха, част от затворниците нададоха радостни възгласи, с които посрещнаха приближаващия Императорски орден и незабавното падане на Галеа, защото вярваха, че ще бъдат освободени. Скоро обаче те също притихнаха, чули нечовешките писъци и викове над нас. В мрачните зандани под двореца пропълзя зловеща тишина.

Скоро започнах да чувам звуците от ръкопашния бой, виковете на мъже, влезли в смъртна схватка — вече по-близо от преди. Наред с бойните викове се чуваха и болезнените писъци на ранените. Колкото по-навътре биваха отблъсквани защитниците, толкова по-силни ставаха бойните викове на нашествениците. Докато най-накрая врагът нахлу в двореца. Бях прекарала там достатъчно дълго, за да познавам лично хората, които съвсем скоро щяха да се изправят пред... — Джебра замълча, за да изтрие сълзите от бузите си. — Съжалявам — пророни тя и извади от ръкава си носна кърпичка, за да избърше носа си и да може да продължи.

Нямам представа колко време е продължила битката, но дойде време, когато чух грохота на таран, с който удряха двойната желязна врата над главите ни. Всеки удар отекваше между каменните стени. Щом вратата поддаде, звуците се чува още по-отблизо; не след дълго проникнаха и през следващата врата.

И изведнъж по стълбището на тъмницата се изля буен поток от войници — десетки войници, които ревяха неистово. Носеха факли, поради което коридорът пред килията ми внезапно беше облян в

светлина. Сигурно са търсели хазната, за да я плякосат. Но намериха само мръсна дупка без нищо ценно в нея. Побързаха да избягат обратно нагоре по стълбите, като ни оставиха сами със страха ни.

Мислех си, че тоза ще е последният път, в който ги виждам, но не след дълго те се върнаха. Сега със себе си водеха и пищящи жени — разпознах в тях част от дворцовия персонал. Явно войниците са искали да останат насаме със свежата си плячка, да се скрият от другарите си горе, които евентуално биха се опитали да им отнемат спечеленото или да се бият за ценната жива плячка.

Онова, което чух, ме накара да се скрия в най-отдалечения ъгъл на килията си, но това не ми осигури добро прикритие. До ушите ми достигаше всеки звук. Не можех да си представя що за мъже биха се заливали от смехове, докато вършат такива пъклени дела. Бедните жени — нямаше кой да им помогне, нямаха никаква надежда за спасение.

Една от по-младите девойки явно успя да се отскубне от похитителя си и изтича към стълбите, изпаднала в нечовешка паника. Чух как мъжът изкрещя на другарите си да я хванат. Тя беше достатъчно бърза и силна, но онези я настигнаха с лекота и я повалиха на земята. Щом я чух да се моли за живота си и да вика „моля ви, недейте, моля ви, недейте“, разпознах гласа ѝ. Един от мъжете я притисна до земята, друг я застъпи с коляно и дръпна рязко крака ѝ нагоре, докато се чу как капачката ѝ препука. Тя изпищя от болка и ужас, а той стори същото и с другия ѝ крак. Мъжете взеха да се смеят и да ѝ казват, че вече няма да може да бяга, така че е време да се съсредоточи върху новите си задължения. След което се заеха с нея. Никога през живота си не бях чувала по-ужасяващи писъци.

Нямам представа колко мъже се изсипаха в тъмницата, но потокът сякаш не секваше. Върволицата продължаваше часове наред. Някои от жените ридаеха и виеха през цялото време, докато ги обезчестяваха. Реакцията им предизвикваше взрив от смехове у похитителите. Това не бяха хора, а чудовища без съвест и без задръжки.

Един от войниците намери връзка ключове и се зае да отключва килиите. Заливайки се от смях, отваряше вратите и обявяваше свобода за потиснатите, подканваше затворниците да се присъединят към тях и да си отмъстят на злосторниците, които са ги преследвали и

унижавали. Момичето, чиито колене счупиха — казваше се Елизабет, — никога не бе сторила нищо лошо никому. Беше винаги усмихната и вършеше работата си с огромно желание, понеже се радваше искрено, че си е намерила място в двореца, а освен това беше и сгодена за един чирак дърводелец, който също работеше там. Затворниците изскочиха от килиите си и с радост се включиха в оргията.

— Теб защо не те измъкнаха? — попита Ричард.

Преди да продължи, Джебра замълча, за да си поеме въздух.

— Щом отключиха и моята врата, аз се свих в най-тъмния ъгъл на килията. Не се и съмнявах какво ще ми се случи, ако изляза, или ако разберат, че съм там. При цялата суматоха, женски писъци и мъжки възгласи и смехове те някак си пропуснаха да забележат, че се крия в ъгъла. В подземията беше доста тъмно. Сигурно са помислили, че килията е празна, понеже не всички бяха заети, а и никой не си направи труда да освети с факла вътре и да огледа — в крайна сметка всички други затворници бяха мъже, до един престъпници, нетърпеливи да изскочат навън. Аз не бях разменила и дума с тях, така че никой нямаше представа, че сред тях в тъмницата има и жена — иначе със сигурност щяха да ме потърсят. Освен това всички бяха доста... заети. — На лицето ѝ бе изписана горчивина и мъка и тя го отпусна в шепите си. — Думи нямам да ви опиша какви ужасии се вършеха с жените само на няколко крачки от мен. Спомените за това ще ми носят кошмари до края на дните ми. Изнасилването бе само една от страстите на тези мъже. Останалите бяха жестокостта, дивашкото желание да унижиш и нараниш безпомощните и слабите, да им докажеш превъзходството си над тях както в живота, така и в смъртта.

Когато жените престанаха да се съпротивляват и да крещат, когато вече не дишаха, мъжете решиха да отидат да си потърсят нещо за ядене и пиене, за да отпразнуват победата си, след което да си потърсят още жени. Като група приятели, тръгнали на почивка, те си дадоха клетва да не подвият крак, докато не обезчестят и последната жена, останала в Новия свят.

Джебра прокара пръсти през косата си и я приглади назад.

— След като всички излязоха, в тъмницата настъпи мъртвешка тишина. Останах притисната до стената в килията си, напъхала парче от роклята си в устата, за да не издам нито звук, който евентуално да

издаде присъствието ми, докато ридаех и се тресях неконтролируемо. Задушавях се от острата миризма на кръв и какво ли още не. Странно, но след известно време носът ти сякаш престава да усеща миризмите, от които в началото ти се е повдигало.

Но треперенето не успях да овладеея — не и след като станах ням свидетел на всичко, което изстрадаха тези жени. Изпитвах ужас да не ме открият и да не ме сполети същата съдба. Докато се криех в килията, страхувайки се да изляза, осъзнах защо Сирила е загубила разсъдъка си след преживените зверства.

През цялото това време битката горе продължаваше, чувах се звуци на болка и ужас, предсмъртни викове. Надушвах миризма на дим. Имах чувството, че битката и убийствата ще продължат вечно. Жените, които лежаха в коридора пред килията ми, не издаваха нито звук. Знаех защо. Знаех, че тях вече не ги интересуват тревогите на този свят. Помолих се да са попаднали в нежните и любящи ръце на добрите духове.

Бях изтощена от постоянното чувство на страх, но не можех да заспя — по-скоро не смеех. Нощта изтичаше и след известно време откъм стълбището просветля — желязната порта на тъмницата вече я нямаше, за да ме откъсва от горния свят. Все още не смеех да изляза. Не смеех да мръдна. Останах на мястото си цял ден, докато отново не се спусна непрогледен мрак, който ми показва, че е настъпила нощта. Зверствата и плякосването горе продължаваха. Това, което бе започнало като битка, вече бе преминало в пиянска оргия. Зората не успокои страстите, развихрили се горе.

Знаех, че не мога да се крия в килията вечно; вонята на трупове започваше да става непоносима, както и мисълта, че се намирам в тъмна дупка, сред разлагащите се тела на хора, които познавам. Но страхът ми от онова, което ме очакваше горе, бе толкова голям, че останах на мястото си още цял ден и цяла нощ.

Бях толкова гладна и жадна, че започнах да ми се привиждат чаши с вода и самуни хляб. Усещах аромата на прясно изпечен хляб съвсем близо до мен. Но протегнех ли ръка да го взема, се оказваше, че е само илюзия. Не знам точно кога се случи, но в един момент изпитах такова силно желание да сложа край на този свой неистов, постоянен, парализиращ страх, че започнах да се примирявам с мисълта, че ще умра — и дори да я приветствам. Знаех прекрасно какво ме очаква, но

поне агонизиращият ужас щеше най-после да приключи. И зачаках това да се случи. Знаех, че ще се наложи да понасям страдания, унижения и болка, но знаех още и че, също като жените, които лежаха мъртви току пред мен, всичко все някога ще свърши и повече няма да страдам.

И така, най-накрая се осмелих да напусна тъмната си килия. Първото, което видях, бяха оцъклените очи на Елизабет, втрени в мен — сякаш ме очакваше да се появя, за да видя какво са й сторили. Сякаш ме молеше без думи да бъда неин свидетел в името на справедливостта. Но нямаше пред кого да свидетелствам, нямаше кой да раздаде справедливост — единствена аз бях видяла окаяната й смърт.

Ужасът от сблъсъка ми с нея и останалите жени ме накара да се върна обратно. Като видях на какви мъчения са били подложени всички те, разбрах какво е породило разтърсващите им писъци. Избухнах в неконтролируеми ридания. Свих се от ужас, представяйки си, че всичките тези зверства биха могли да сполетят и мен.

След това, обзета от сляпа паника, покрих носа с пеша на роклята си, за да не усещам потресаващата воня, и избягах през плетеницата от изкълчени на всички посоки крайници и торсове. Изкачих светкавично стъпалата, без да знам накъде бягам — знаех само от какво. През цялото време, докато тичах, се молех за бърза смърт.

Да видя двореца в такова състояние за мен беше голям шок. Познавах това място като изключително красиво; след разрушенията отпреди няколко години бяха направени изумителни подобрения. Сега пред мен се простираше една неопишуема развалина. Не можех да проумея какво би накарало някого да си направи толкова труд да изпотроши всичко по такъв брутален начин, как е възможно човек да намира удоволствие в съзнателното разрушение. Великолепни врати бяха изтръгнати от пантите си и натрошени на трески. Мраморни колони бяха прекатурени. Навсякъде се въргаляха парчета изпотрошени мебели. Подовете бяха буквално застлани с останките от някога изящни предмети: отломки от гледжосани глинени съдове, останки от носове, пръстчета, ушички от порцеланови фигурки, трески от резбовани красиви дървени плоскости, съсипани масички — произведения на приложното изкуство, разтрошени на миниатюрни

парченца, картини, смазани под тежки ботуши. Всички прозорци бяха изпотрошени, завесите бяха съдрани и захвърлени на земята, статуите — обезобразени или прекършени, стените удряни на места, оцапани с кръв на други, изящните стаи бяха използвани за тоалетни, а с екскрементите бяха изписани мръсотии по стените, наред със смъртни клетви за противниците на Ордена.

Войниците бяха навсякъде, ровичкаха сред останките, захвърлени от миналите преди тях други войници, пребъркваха труповете, завличаха кой каквото свари, унищожяваха красивите орнаменти като знак на презрение, говореха си мръсотии и се шегуваха, докато чакаха реда си пред стаи, пълни с пленени жени. Докато се препъвах като в замая през руините на двореца, все очаквах някой да ме сграбчи и захвърли в някоя от тези стаи. Знаех, че съдбата ми е неизбежна.

Никога не бях виждала такива като тях. Тези мъже вдъхваха необуздан ужас. Огромни, едри, немити мъже в изподрани и омазани с кръв кожени дрехи. Повечето от тях бяха целите във вериги и колани, в шипове. Главите на мнозина бяха обръснати, от което те изглеждаха още по-страховито и внушително. Други надничаха изпод сплъстени гнезда от дълги мазни коси. Всички приличаха на диваци, в тях нямаше почти нищо човешко. Лицата им бяха почернели от саждите на огньовете и набраздени от струйки пот. Езикът им беше шумен, груб и нецензурен.

Гледката на тези мъже, които сновяха из великолепните розови или сини стаи, бе едва ли не комична, но нямаше нищо забавно в кървавите брадви на коланите им, в лътящите от кръв мечове, в ножовете и боздуганите, висящи на кръста им.

Но онова, от което можеше да ти спре дъхът, бяха очите им. Това бяха очите на хора, които не само бяха свикнали да убиват безмилостно... но и бяха започнали да изпитват наслада от това. Те преценяваха всички живи същества, които срещаха по пътя си, по един-единствен критерий: става ли за убиване? В тези очи заблестяваше още по-жесток пламък, когато попаднаха на пленничките, предавани от ръка на ръка. От този поглед дъхът на жената спираше, ако не и сърцето ѝ.

Тези мъже нямаха никакви претенции за цивилизованост. За тях не съществуваха начините за споразумение или водене на преговори, с

които се съобразяваха останалите хора. Те взимаха каквото си пожелаят и бяха готови да се сбият един с друг дори за най-нищожна плячка. Бяха способни да тъпчат, унищожават и убиват просто ей така, без никакви угризения. За тези мъже не съществуваха моралните категории, с които се съобразява всеки цивилизован човек. Това бяха диваци, пуснати на свобода сред невинни хора.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— СЛЕД КАТО ВОЙНИЦИТЕ СА БИЛИ НАВСЯКЪДЕ, как така са пропуснали да те грабнат и отведат? — попита Кара небрежно и абсолютно директно — така както само Морещица би могла да зададе въпрос, без ни най-малко да се замисли дали е уместен.

Ричард бе възнамерявал да попита същото Джебра, но точно в този момент не успя да изрече мислите си на глас.

— Сметнали са, че е била взета за нечия прислужница отвърна вместо нея Ничи. — При положение, че се е разхождала необезпокоявана в двореца толкова време след нападението, мъжете сто процента са решили, че не може да го прави без основателна причина и вероятно началниците им са я натоварили с други задължения.

— Точно така беше — кимна Джебра. — Един офицер ме видя и ме дръпна в стая, където се бяха събрали неколцина мъже с по-висши чинове и разглеждаха карти, проснати върху масите. Стаята беше сред малкото непокътнати в двореца. Поинтересуваха се къде им е храната, при това с тон, от който личеше, че би трябвало да знам отговора.

Имаха абсолютно същия зловец и страшен вид като на всички останали и аз изобщо нямаше да разбера, че са офицери, ако в стаята не влизаха други войници, които се отнасяха към тях с уважение и им докладваха разни неща. Сред офицерите имаше по-възрастни мъже и те изглеждаха дори още по-сурови, в очите им блестеше още побезмилостна пресметливост, отколкото у редовите войници, които явно гледаха да ги избягват. Щом ме погледнаха, разбрах, че от мен се очаква да отговоря незабавно.

Веднага съзрях искрицата надежда и се вкопчих в нея — осъзнах, че ако вляза в тази роля, имам шанс да оцелея. Извиних се с поклон и обещах веднага да проверя какво става с храната. Изпратиха ме незабавно в кухнята, явно ангажирани повече със стомасите си, отколкото да се занимават да ми търсят наказание. Тръгнах да изпълня заповедта, като се опитвах да изглеждам хем целенасочена, хем да не

се изкуша да побягна, защото ако войниците видеха бягаща жена, хищническият инстинкт в тях щеше да заработи и щяха тутакси да хукнат подире ѝ.

В кухнята заварих неколкостотин души, предимно възрастни мъже и жени. Доста от тях познавах, тъй като се грижеха за прехраната в двореца от дълги години. Имаше и някои по-млади и силни мъже, тъй като в кухненската работа понякога се изискват и доста мускули — например при разфасоването на месото или въртенето на тежките шишове. Всички те се движеха трескаво сред накладените огромни огньове и димящите казани, сякаш от това зависеше животът им — което не беше далече от истината.

Щом влязох в кухнята, почти никой не ми обърна внимание, понеже хората бяха заети с работата си. Грабнах един голям поднос с месо и казах, че ще го занеса горе. Готвачите се зарадваха, че някой изявява желание да комуникира с войниците.

Щом се върнах с храната, офицерите зарязаха работата си — явно бяха доста огладнели. Наскачаха от диваните и столовете и се нахвърлиха върху месото от подноса, като го разграбиха направо с мръсните си ръце. Докато оставях тежкия съд на голяма маса, един от мъжете ме изглежда, дъвчейки. Попита защо нямам халка на устната. Нямах представа за какво говори.

— Поставят халки на долните устни на робите — обясни Ничи. — Така ги белязват като собственост на висшестоящите офицери и войниците знаят, че не бива да пипат. По този начин командният състав си осигурява персонал за домакинската работа и всичко, което трябва да се върши.

— Офицерът изрева някакви заповеди — кимна Джебра. — Един мъж ме сграбчи, друг се приближи, издърпа долната ми устна и прокара през нея желязна халка.

Ничи отвърна поглед.

— С желязна халка белязват кухненски работници и подобни — един вид, свързва се с желязната посуда в кухнята.

Ричард забеляза сдържаната ярост, проблеснала в сините очи на Ничи. Някога тя също бе белязана с халка на долната устна, само че нейната беше златна, защото тя бе лична собственост на император Джаганг. Което беше чест. Ничи имаше далеч по-ужасни задължения от вършенето на домакинска работа.

— Така е наистина — потвърди Джебра. — След като ми поставиха халката, ме пратиха обратно в кухните, за да им донеса още храна и вино. Едва тогава забелязах, че и другите работници имаха такива халки. Започнах да кръстосвам като в унес между стаята и кухнята, за да донеса на офицерите онова, което поръчвах. При всеки възможен случай си открадвах глътка вода или хапка храна. Така събрах достатъчно сили, за да не се строполя.

Така се озовах сред тълпа от уплашени хора от персонала на двореца, които сега изпълняваха заповедите на офицерите. Нямах време да си дам сметка, че случайността ми помогна да избегна далеч по-страшна съдба. Колкото и да болеше и кървеше, бях доволна, че се сдобих с тази желязна халка, защото щом я видяха, войниците веднага преосмисляха намеренията си спрямо мен и ме оставяха на мира.

Не след дълго вече бях натоварена с тежки торби храна и напитки, предназначени за офицери, разпределени из други райони на града. Докато обикалях покрайнините на столицата, започнах да осъзнавам истинските мащаби на ужаса, сполетял Ебинисия.

Джебра замлъкна, покосена от горчивината на спомена.

— Какво видя? — използва случая да попита Ричард.

Тя го погледна, сякаш бе забравила, че разказва историята си, после преглътна мъката си и продължи:

— Пред градските стени лежах десетки хиляди жертви, паднали в битката. Докъдето поглед стига, земята бе покрита с обезобразени и разкъсани трупове, някои нахвърляни на купчини, други останали там, където са издъхнали. Гледката изглеждаше нереална, но на мене вече ми беше позната... от видението.

най-ужасното от всичко беше, че сред морето от трупове тук-там се срещаше по някой жив, но тежко ранен галеански войник. Те лежах, пръснати тук-там из бойното поле, редом до мъртвите си събратя, осакатени и неспособни да помръднат. Някои стенеха тихо в очакване на приближаващата смърт. Други бяха в по-добро състояние, но поради една или друга причина не можеха да помръднат. Краката на един войник бяха премазани от счупена каруца. Друг бе прикован за земята от копие, пронизало го в корема. Макар да изпитваше неистова болка, желанието му за живот беше толкова силно, че не смееше да издърпа острието от тялото си. Имаше и войници с изпотрошени нозе и ръце, които не можеха да изпълзят през хаоса от мъртви войници,

коне и отломки. Вражеските войници обикаляха непрекъснато и аз знаех, че ако спра, за да помогна на някой от нашите ранени, ще ме забележат и убият на място.

Докато кръстосвах между двореца и стражевата охрана и обратно, трябваше да минавам все през това потресаващо бойно поле. Хълмовете, където се бе състояла тази последна битка, бяха осеяни със стотици хора, които се придвижваха бавно между трупите и методично ги пребъркваха. По-късно разбрах, че след войските на Императорския орден се движи малка армия от такива хора, които преживяваха от онова, което войниците от Ордена оставяха след себе си. Тези лешояди в човешки образ пребъркваха дрехите на мъртвите войници и оцеляваха благодарение на смъртта и унищожението.

Спомням си една възрастна жена в опърпан бял шал, която попадна на все още жив галеански войник. Освен другите рани кракът му беше разпорен до кокал. Треперещите му ръце с мъка се опитваха да придържат раната затворена. Цяло чудо бе, че изобщо дишаше.

Докато старицата пребъркваше дрехите му в търсене на нещо ценно, той я молеше за глътка вода. Без да му обръща внимание, тя разкъса ризата му, за да види дали няма синджирче на врата или пък кесия, както се случваше при някои войници. Едва чуто, с дрезгав глас, той пак я помоли за водица. Вместо това тя извади от колана си дълга игла за плетене и докато човекът лежеше безпомощен, я вкара в ухото му. Чак езикът ѝ провисна от крайчеца на устата, докато с усилие провираше дългата желязна игла през мозъка му. Ръцете му потръпнаха конвулсивно и миг по-късно той издъхна. Жената издърпа обратно инструмента си и го избърса в панталона му, докато си мърмореше, че ето сега най-сетне той вече ще млъкне. Прибра иглата в колана си и продължи да ровичка из дрехите му. Помислих си, че тази жена явно не за пръв път върши подобно злоещо нещо.

После видях и други като нея, които, вместо да използват игла, размазваха с камъни главата на всеки полужив войник, когото намереха, за да са сигурни, че няма да събере последни сили и да ги нападне, докато плякосват вещите му. Някои от тези мършояди изобщо не обръщаха внимание на ранената си жертва, стига войникът да не се опитваше да ги отблъсне с ръце; ако беше жив, но неспособен да се брани, те просто взимаха каквото намерят и продължаваха напред. Но имаше и такива, които вдигаха победоносно юмрук във

въздуха и крещяха неистово винаги, щом попаднеха на ранен войник, когото можеха да пратят на оня свят — сякаш това ги превръщаше в герои. Имаше и такива, на които им доставяше удоволствие да изтезават ранените по най-ужасен начин, доволни, че не могат нито да избягат, нито да им отвърнат. Още няколко дни и всички ранени щяха да издъхнат — щяха да ги довършат или раните им, или лешоядите, които вървяха след Императорския орден.

През следващите няколко седмици войниците от Императорския орден празнуваха великата си победа с оргии, изпълнени с жестокости, изнасилване и плячкосване. Не остана сграда, която да не е разбита и претърсена щателно. Всяка ценна вещ бе открадната. С изключение на малцината като мен, които бяха взети за прислуга, нито един мъж не се спаси от плен, нито една жена не избегна лъстивите обятия на вражеските войници. — Джебра повече не можеше да сдържа сълзите си. — Някоя жена не бива да изживява онова, което сполетя тези нещастници. Пленените галеански войници, както и мъжете и момчетата от града, съзнаваха ясно какво се случва с техните майки, съпруги, сестри и дъщери — войниците от Ордена се погрижиха те да разберат всичко. На няколко пъти малки групи от пленници решаваха, че повече не могат да търпят това и се опитваха да сложат край на униженията. И биваха посичани.

Не след дълго пленниците бяха изпратени да копаят безкрайни ровове, където да бъдат погребани мъртвите. След като свършиха с тази работа, ги заставиха да съберат всички разлагащи се трупове и да ги хвърлят в общия гроб. Който отказа, сам свърши в ямите.

След като всички мъртви бяха събрани и хвърлени в дупките, бе разпоредено на мъжете да продължат да копаят окопи. И тогава започнаха екзекуциите. Почти всички мъже над петнайсет години бяха изтребени. Мрежата на Ордена се спусна над десетки хиляди души. Съзнавах, че ще отнеме седмици, докато избият всички.

Жените и децата бяха заставени с оръжие да гледат как мъжете биват убивани и хвърляни в дълбоките зейнали ями. Докато гледаха, им обясняваха, че това ще сполети всеки, който отхвърли справедливия и морален закон на Императорския орден. Докато траеха безкрайните екзекуции, им бе изнасяна лекция за това, че е предателство спрямо Създателя да се води егоистичен живот като техния. Беше им обяснено, че човечеството трябва да се пречисти от тази поквара.

Някои от мъжете бяха обезглавени. Други — принудени да коленичат пред гробовете, след което мъжаги с боздугани тръгнаха покрай редицата и нанасяха тежки удари по главите на обречените и ги поваляха директно в рововете. Имаше и пленници, върху които вражеските войници изпробваха бойните си умения, като ги използваша за мишени, по които да стрелят със стрели или копия. Ако някой пиан езекутор пропуснеше и не успееше да убие жертвата, другарите му се заливаха от смях. За тях това беше игра.

Все пак ми се струва, че мащабността на цялата тази зловеща работа натъжи част от войниците от Императорския орден и те се отдадоха на пианство, за да прикрият отвращението си и да се държат така, както се очакваше от тях. В крайна сметка едно е да убиваш в битка, а съвсем друго да отнемаш човешки живот най-хладнокръвно. А те убиваха точно така.

Докато жертвите падаха в окопите, бяха засипвани с пръст от онези, които щяха да паднат долу малко по-късно.

Спомням си един дъждовен ден, когато трябваше да занеса храна на офицери, застанали под навеса на един магазин, превърнат в оръжейна. Бяха принудени да наблюдават езекуция, превърната в грандиозен спектакъл. Ужасените жени, които трябваше да гледат изпълнението на смъртните присъди, бяха извадени направо от стаите, където бяха изнасилвани от похитителите си. Голяма част от жените бяха полуоблечени.

Чувах сърцераздирателни писъци, изкрещени имена и скоро започнах да осъзнавам, че тези изверги са се добрали до информация кой на кого е мъж или жена, за да могат да ги подредят според целите си. Двойките бяха разположени на известно разстояние един срещу друг, така че да се виждат.

Жените, сгушени една в друга и безпомощни, бяха принудени да гледат как китките на мъжете им биват завързани здраво зад гърба с кожени ремъци. Мъжете бяха насилени да коленичат до новоизкопаните ями с лице към жените. Войниците минаваха по редицата и вдигаха главата на всеки от нещастниците за косите, после ги разпорваха през гръкляна. Помня как силните мускули на езекуторите лъщяха в дъжда. След като прерязваха през гърлото всяка жертва, войниците хвърляха тялото в рова и преминаваха към следващия в редицата.

В очакване на своя ред мъжете ридаеха и трепереха, крещейки имената на любимите си, като им се кълняха във вечна любов. Жените им отвърщаха със същото, докато гледаха как мъжете им биват заколвани и хвърляни върху другарите си, някои от които още дишаха. Това бе най-потресаващата и разтърсваща гледка, която съм виждала.

Принудени да гледат екзекуцията на мъжете си, много от жените припадаха, като се сриваха в калта, повръщайки. Под непрестанния дъжд други, обзети от див ужас, крещяха имената на мъжете си, които предстоеше да бъдат убити. Мятаха се в железните хватки на пазачите, които се заливаха от смях и извлачваха жените надалеч, като им разказваха с най-големи подробности какво точно ще се случи на съпрузите им. Тази извратена жестокост пораждаше страдание, каквото все още не мога да осмисля.

Семействата не само биваха разделяни завинаги, но и практически унищожавани. Чували ли сте онзи стар въпрос: „Как според вас ще свърши светът?“ Ето как. Светът свърши за хиляди хора... само че не едновременно, а поотделно. Бе сложен краят на личната вселена на всяка от жертвите.

Ричард притисна с такава сила слепоочията си между палеца и другите пръсти на едната си ръка, че в един момент имаше чувството, че сам ще си счупи черепа. С огромни усилия успя да овладее дишането и гласа си.

— Никой ли не успя да избяга? — попита той в напрегнатата тишина. — По време на всичките тези масови изнасилвания, екзекуции и тъй нататък никой ли не се спаси?

— Струва ми се, че шепа хора все пак успяха, макар че няма как да съм сигурна — кимна Джебра.

— Спасиха се достатъчно — кротко рече Ничи.

— Достатъчно ли? — избухна Ричард, намерил обект, срещу когото да насочи цялата си ярост. Но бързо успя да се овладее и понижи глас: — Достатъчно за какво?

— Достатъчно за целта им — отвърна Ничи, без да отвърща поглед от неговия. — Орденът знае, че винаги има такива, които успяват да се измъкнат. Сред всичкото това безумие и хаос те нарочно позанемаряват охраната, за да са сигурни, че единици ще успеят да се спасят.

Ричард имаше чувството, че в главата му се блъскат хиляди разпокъсани и обезсърчени мисли.

— Но защо?

Преди да му отговори, Ничи го изгледа продължително.

— За да сеят страх и следващият град, към който приближават, да бъде скован от ужас. Този ужас ще гарантира, че хората по пътя на настъпващата армия ще предпочетат да се предадат доброволно, вместо да бъдат подложени на подобно нечовешко отношение. Така победата идва сама, без да се налага войниците на Ордена да си извоюват с оръжие всяка стъпка. Ужасът, разпространяван от бегълците, които разказват на де когото срещнат какво са видели, е мощно оръжие, което срива куража на онези, които тепърва ще бъдат нападнати.

Вслушан в бесния ритъм на собственото си сърце, Ричард разбираше прекрасно какво е да очакваш нападението на Императорския орден. Прокара пръсти през косата си и пак съсредоточи вниманието си върху Джебра.

— Всички пленници ли бяха избити?

— Малцина от мъжете — онези, които по една или друга причина не бяха сметнати за заплаха — бяха изпратени с други жители в крайградските стопанства, за да обработват земята. Нямам представа какво се е случило с тях, но предполагам, че и до днес са си там и се грижат за осигуряване прехраната на Ордена.

Погледът на Джебра помръкна, тя вдигна ръка да отмести кичур коса от лицето си.

— Повечето жени, които оцеляха, станаха собственост на войските. Някои от по-младичките и симпатичните бяха обозначени с медни халки на долните устни и запазени за войниците с по-висок чин.

Из лагера кръстосваха каруци, които събираха трупове на жени, не издържали на мъченията. Никой от офицерите не възразяваше на грубото отношение, което те получаваха във войнишките палатки. Труповете биваха закарвани до рововете и хвърляни там. Нито един загинал, пък било то и войник от Императорския орден, не бе погребан в отделен гроб, обозначен с името му. Всички биваха хвърляни в масови гробове. Орденът не вярва в значимостта на индивида и не уважава смъртта на отделния човек.

— Ами децата? — попита Ричард. — Нали каза, че не убивали момчетата.

Джебра си пое дълбоко дъх, преди да продължи.

— Ами отначало събраха момчетата на едно място и ги разпределиха на групи според възрастта — нещо като младежки отряди. На тях се гледаше не като на пленени галеанци, а като на млади попълнения на Императорския орден, на които е предоставена възможност да не живеят сред сънародниците си, които биха ги потискали и биха промивали мозъците им. Вината за всичко зло, поради което се е наложило да се предприеме този завоевателен поход, беше хвърлена върху по-старите поколения, а не върху тези млади хора, за които се твърдеше, че не са виновни за греховете на родителите си. След като бяха откъснати — и физически, и духовно — от възрастните, започна тяхното обучение.

То протичаше под формата на игра, макар и доста сурова, както смятаха мнозина. С тях се отнасяха сравнително добре, уплътняваха им времето със състезания, в които се изискваше сила и умения. Беше им забранено да тъгуват по семействата си — това се смяташе за проява на слабост. Тяхното семейство вече беше Орденът, независимо дали им харесваше или не.

Нощем, наред с плача на жените, чувах и песните на момчетата, водени от специално назначени обучаващи офицери. Моето задължение бе да нося на тези офицери храна и други неща, така че имах възможност да видя какво става с момчетата — така минаха седмици, които преляха в месеци.

След като преминаха определен курс на обучение, момчетата започваха да се борят за чин и положение вътре в групата си. Това ставаше по различни начини — или с игри, изискващи умения и сила, или със запаметяване на лекциите за справедливите доктрини на Ордена. Докато вършех работата си и обслужвах офицерите, виждах изправени пред групата си момчета, които рецитираха наизуст постулатите на Ордена, възхваляваха го, изразяваха увереността си, че техен дълг е да станат част от него и да споделят стремежите му да се бори за напредъка на човечеството; декларираха желанието си да се жертват за висшето добро.

Макар да нямах възможност да разбера в какво по-конкретно се състои обучението на момчетата, си ги спомням как, строени в редици,

крещяха до припадък: „Когато съм сам, аз съм нищо. Животът ми има смисъл само когато е посветен на другите. Заедно ние всички сме едно — един разум, една цел.“

След това емоционално нахъсване момчетата биваха отвеждани да наблюдават екзекуциите на „изменниците на човечеството“. Насърчаваха ги да посрещат с радостни възгласи смъртта на всеки „предател“. Водачите им от Ордена стояха гордо изправени пред момчетата, с гръб към кървавата баня, и повтаряха: „Трябва да сте силни, млади герои. Ето какво сполетява егоистите и предателите. Вие сте бъдещите спасители на човечеството. Вие сте бъдещите герои на Ордена, затова — бъдете силни.“

И макар в началото момчетата да изпитваха безпокойство и трепет, след безкрайното повтаряне и напътствия, след постоянното нахъсване от страна на офицерите накрая започваха да надават радостни възгласи. Отпърво може би не дотам искрено, но с течение на времето — все повече и повече. Момчетата започваха да вярват, при това доста ревностно, на онова, което ги учеха възрастните.

Обучението им включваше да пронизват с ножовете, които им раздаваха, труповете на „изменниците“. И това бе само едно от упражненията, чрез които ги правеха безчувствени към смъртта. С течение на времето им се даваше възможност да растат в йерархията, като участват в екзекуциите. Изправяха се пред пленниците с оцъкдени празни погледи и започваха да им говорят надълго и нашироко за егоизма им, за предателството към ближния и към Създателя. Щом свършеха с лекциите, осъждаха съответния човек на смърт и понякога дори лично изпълняваха присъдата. Другарите им ги аплодираха за усърдието, което проявяваха в прочистването на човечеството от изчадията, опълчили се на светите учения на Ордена, от онези, които са отвърнали поглед от Създателя и свещения дълг да служат на ближния си.

И така, до края почти всяко от тези момчета бе взело участие в изстребването на пленниците. Те бяха провъзгласени за „герои“ на Ордена. Нощем в спалните помещения малцината, които не бяха убивали, биваха обявени за отрепки и дамгосани като страхливци и дори привърженици на старото мислене, за егоисти, които отказват да подкрепят другарите си. В повечето случаи те биваха пребивани до смърт от собствената си група.

В моите очи именно тези момчета бяха героите. Те загинаха сами в лапите на другарите си — на своите приятелчета, с които някога си бяха играли и се бяха смели и които вече се бяха превърнали в техни врагове. Бих дала какво ли не, за да утеша тези самотни души поне с прегръдка, да им прошепна благодарността си, защото не се превърнаха в изверги. Но нямаше как да го направя и те умряха самотни, отритнати от някогашните си приятели.

Това беше лудост. Имах чувството, че целият свят е откачил, че вече не съществува здрав разум, че самият живот е безсмислен. Животът се бе превърнал в болка и страдание — не съществуваше нищо друго. Спомените за каквото и да е вид радост се бяха превърнали в смътни и нереални мечти. Животът креташе напред ден след ден, сезон след сезон, но нещата не се променяха — смъртта си оставаше неговият център.

В крайна сметка единствените живи галеанци останаха тези момчета и жените, които не бяха издъхнали по време на бруталните изнасилвания и впоследствие се бяха превърнали във войсковите курви. С течение на времето по-големите момчета също започнаха да участват в изнасилванията, като един вид бойно кръщение и награда за ентузиазма, с който изпълняваха задълженията си, включително и екзекуциите.

Разбира се, не малко от жените успяваха да се самоубият. Всяка сутрин на паважа пред по-високите сгради можеха да се видят натрошените тела на жени, които, попаднали в пълна безизходица без никаква надежда за спасение, бяха успели да скочат през някой прозорец или от покрива. Вече съм изгубила бройката на жените, на които съм попадала из забутаните улички с прерязани китки, оставили животът да изтече през вените им заедно с кръвта и надеждата. Не бих казала, че ги обвинявах за решението им.

Ричард стоеше, сключил ръце зад гърба си, забил поглед в притихналите води на фонтана, докато Джебра продължаваше да разказва с най-големи подробности събитията, последвали голямата победа на смелчаците от Императорския орден. Това невъобразимо безумие беше непоносимо.

Ивиците слънчева светлина, нахлуващи през стъкления таван, бавно пълзяха през мраморната пейка около фонтана, през величественния под и нагоре по гранитните стъпала, обливаха

кървавочервените пилони, Джебра продължаваше да описва събитията, случили се по време на пленничеството ѝ.

През цялото време Шота стоя неподвижна като статуя, скръстила ръце пред гърдите си, с леко мрачна физиономия, очите ѝ бавно се плъзваха ту към Джебра, която разказваше историята си, ту към Ричард, който слушаше. Сякаш вещицата искаше да се увери, че вниманието му е съсредоточено изцяло върху разказа.

— Явно Галеа е разполагала с предостатъчно хранителни запаси за своите граждани — продължи Джебра, — но не и за безчетните нашественически орди, които не носеха със себе си почти никакви провизии. Войниците ограбиха складовете и хамбарите до последната троха. Изпразниха всеки килер, всеки шкаф. Всички животни в радиус на много километри, включително многобройните стада с овце, отглеждани за вълна, както и кравите за мляко, бяха изклани. Вместо да запазят кокошките, за да имат постоянен източник на яйца, изклаха и изядоха и тях.

Щом храната взе да привършва, офицерите изпратиха куриери със спешни заявки за попълване на хранителните запаси. Не получиха нищо в продължение на месеци — в голяма степен защото зимата не позволяваше на керваните да се придвижват достатъчно бързо.

Джебра се поколеба, преглътна и след дълга пауза продължи.

— Спомням си този ден. Имаше силна виелица. Получихме заповед да сготвим прясното месо, което войниците от Императорския орден бяха донесли в кухните. Бяха току-що заклани, обезглавени и изкормени човешки трупове.

Ричард се извърна рязко и я погледна. Тя отвърна на погледа му и в очите ѝ той прочете страх да не би да я укорят за думите ѝ, защото онова, което бе видяла, прехвърляше границите на приличието. В сините ѝ очи напиреха сълзи, сякаш молеше за прошка, сякаш се страхуваше, че Ричард може да я убие на място заради онова, което се канеше да му разкаже.

— Налагало ли ви се е да разфасовате човешки труп, за да го сготвите? На нас ни се наложи. Изпекохме месото, част от него обезкостихме, за да го задушим на яхния. Изсушихме огромни количества за редовите войници. Всеки път, когато някой огладняваше, а нямаше какво да се готви, в кухните пак се доставяше човешко месо. Правихме какво ли не, за да стигнат хранителните запаси за по-дълго

време. Варяхме супи и яхнии с плевели, стига да успеем да намерим нещо под снега. Но храната просто не стигаше за всички.

Станах свидетел на ужасни неща, от които ще сънувам кошмари до края на дните си. Сред картините, които ще останат запечатани в съзнанието ми, е как безскрупулните войници стоят на прага на кухнята, снегът набива в гърбовете им, а те стоварват човешките трупове на пода.

— Разбирам — прошепна Ричард.

— най-накрая, щом пукна пролетта, керваните с провизиите започнаха да пристигат. Докараха огромни количества храна за войниците. Но аз знаех, че колкото и несметни да изглеждат запасите, пак няма да стигнат за дълго време.

Освен храната дойдоха и попълнения от войници, които трябваше да сменят убитите си в битката за Галеа другари. Ебинисия беше заляна от истинско море от войници; новите попълнения само засилиха чувството ми за безпомощност.

От новодошлите офицери дочух, че се очакват още провизии, заедно с още хора. Както идваха от юг, така биваха разпрацани на нови мисии из различни области на Средната земя. Очаквах ги други градове, които да бъдат превзети, още места, които да бъдат разрушени, нови крепости на упорство, които да бъдат смазани, и народи, които да бъдат поробени.

Заедно с провизиите и свежата сила дойдоха и писма от хора, останали в Стария свят. Те не бяха адресирани до конкретни войници, разбира се, тъй като в Императорския орден бе невъзможно да се намери конкретен човек, нито пък някой би се опитал да направи подобно нещо, тъй като индивидът се считаше за маловажен и незначителен. Това по-скоро бяха писма до „смелите мъже“ по принцип, които се бият за своя народ и в името на своя Създател, сражават се с езичниците от север, за да им наложат постулатите на Ордена.

Нощем, всяка нощ в продължение на няколко седмици, тези писма, пристигнали с керваните с провизии, щяха да бъдат четени пред насъбралото се множество за хора, повечето от които бяха неграмотни. Тези писма бяха най-различни — от хора, които разказваха за големите жертви, направени с цел да бъдат изпратени храни и вещи на север за техните воители, през писма, които възхваляваха огромните жертви на

войниците, тръгнали на поход за налагане на свещените учения на Ордена, до писма от млади жени, които обричаха телата си в услуга на смелите войници, щом те се завърнат от похода на север, имащ за цел да покори нецивилизования и изостанал враг. Както можете да си представите, последният вид писма бяха на особена почит и се четяха и препрочитаха под дъжд от дюдюкания и смехове.

Хората от Стария свят изпращаха и различни сувенири: амулети за победа; рисунки, с които да украсят палатките на своите воители; отдавна гранясали курабийки и сладкиши; чорапи, ръкавици, ризи и шапки; всякакви билки — от чай до лековити растения за налагане на рани; ароматизирани кърпички от захласнати девойки, готови да паднат в краката на своите воители; бойни колани, изработени от младежки отряди, които се обучават и тренират в очакване на деня, когато самите те ще тръгнат на север в поход срещу онези, които отказват да приемат мъдростта на Създателя и справедливостта на Императорския орден.

Дългите кервани с провизии, преди да поемат обратно към Стария свят, за да бъдат снабдени с още храна, нужна за прехраната на огромната армия в Новия свят, биваха натоварвани с плячката, която трябваше да бъде отнесена в градовете на Стария свят, доставящи нужните на армията храни и вещи. Беше един вид сделка — плячка за храна, храна за плячка. Предполагам, че натоварените с плячкосани вещи кервани също имаха за цел да мотивират хората у дома да продължат да поддържат армията на север и да покриват несметните разходи, които изискваше тази война.

Вражеската армия беше толкова многобройна, че далеч не се побираше в рамките на града, а новите попълнения, които пристигаха с всеки нов керван, разливаха морето от палатки още по-надалеч из околните хълмове и долини. Всички дървета в близката и по-далечната околност бяха изсечени и използвани за огрев още предната зима и земите около столицата на Галеа изглеждаха мъртви и безжизнени. Стъпкана от безчетните орди войници, коне и всякакъв вид каруци, тревата вече не растеше и сякаш цяла Галеа се бе превърнала в едно безбрежно кално море.

Едва що пристигнали, свежите сили от Стария свят биваха разпращани да нападат други обекти, където да налагат властта на

Императорския орден. Потокът от хора, нахлуващи в Новия свят, сякаш никога нямаше да пресъхне.

Работех денонощно, за да бъдат всички офицери нахранени, така че често ми се налагаше да бъда около командния състав и сегиз-тогиз до слуха ми достигаха новини и рапорти за новозавладени градове, тикнати в затвора хора, роби, изпратени в Стария свят. Понякога по-красивите жени биваха изпращани в лагера за забавление на висшите офицери. Очите на тези жени бяха подивели от страх от предстоящото — от онова, в което им предстоеше да бъдат превърнати. Знаех, че животът в тези очи съвсем скоро ще угасне, за да бъде заменен от искрата на желанието за смърт. В моите очи всичко се превърна в една безкрайна атака, в едно безкрайно зверство, което сякаш никога нямаше да свърши.

Дотогава, разбира се, в града не бе останал и помен от населението, което бе живяло в него първоначално. Почти всички мъже над петнайсет години отдавна бяха екзекутирани, а малцината, които бяха избегнали смъртта, бяха изпратени в робство. Много от жените — възстарите или твърде младите, които не можеха да влязат в работа на Ордена — също бяха изтребени, а които не бяха попаднали на пътя на нашествениците, просто бяха оставени да умрат от глад. Живееха като плъхове из тъмните дупки на града. Миналата зима срещнах групи старици и малки момичета, които приличаха на скелети, покрити с блед воал от плът, да се молят за огризки храна. Сърцето ми се късаше, но нахранех ли ги, и аз, и те щяхме да бъдем екзекутирани. Въпреки това при всеки удобен случай им подхвърлях по някоя коричка — стига да успеех да скатая нещо.

В крайна сметка населението на галеанската столица, наброяващо стотици хиляди души, бе почти изтребено. Сърцето на Галеа бе изтръгнато. Сега Ебинисия е превзета от стотици хиляди войници. Лешоядите, които следваха войската, постепенно започнаха да се установяват в изоставените и плячкосани чужди домове. Все повече хора от Стария свят нахлуваха в града, за да се настанят и да започнат нов живот.

Единствените оставени живи жени бяха поробени и използвани от войниците за курви. След време доста от тях забременяха и родиха деца, чиито бащи бяха войници от Императорския орден. Отрочетата им бяха отгледани, за да бъдат превърнати в бъдещи страстни

последователи на идеите на Ордена. Всъщност единствените галеански деца, оставени живи след първата година на окупацията, бяха момчетата.

След безкрайно промиване на мозъците тези момчета станаха част от Ордена. Те забравиха, че някога са имали родители и отечество, забравиха всяко чувство за приличие. Вече бяха част от Императорския орден — новоизковани чудовища.

След дълги месеци обучение групи от по-големите момчета бяха изпратени като първата вълна нашественици срещу други градове. Те трябваше да се превърнат в плътта, поела мечовете на езичниците. Тръгнаха на своята първа мисия с желание.

Някога се бях заблуждавала, че зверовете от Императорския орден са тотално различна, дивашка порода хора, която няма нищо общо с цивилизованите човеци от Новия свят. Като гледах как тези момчета се променят и в какво се превръщат, осъзнах, че мъжете от Ордена на практика не се отличават по нищо от всички нас, само дето ги движат други идеали и друга вяра. Може и да звучи налудничаво, но явно съществува тайнствен механизъм, благодарение на който никой не е застрахован да попадне под булото на Ордена. — Джебра поклати глава в недоумение. — Така и не можах да проумея как е възможно подобно нещо, как успяват тези офицери да подковат момчетата, да ги убедят да се откажат от собствените си стремления и цели и да заживеят с мисълта, че са призвани да се жертват за другите. След което, сякаш по знак, даден с магическа пръчка, тези момчета поемаха с песен на път, готови да умрат в битка.

— Предпоставките са елементарни — безцеремонно отсече Ничи.

— Елементарни ли? — повдигна невярващо вежди Джебра. — Сигурно се шегуваш.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— АМИ ДА, ЕЛЕМЕНТАРНИ. — Ничи слезе по стъпалата с бавна, премерена стъпка. — Братството на ордена обучава по същата схема и момчетата, и момичетата в Стария свят.

— Спря недалеч от Ричард и въздъхна, скръстила ръце пред себе си. — Само че при тях всичко започва доста по-рано. В началото уроците, разбира се, са по-лесни за разбиране, но с течение на времето материалът се усложнява. Не е необичайно на лекциите, които изнасят братята от Братството на ордена, да присъстват дори хора на преклонна възраст.

Повечето са привлечени от социалните структури с ясни правила. Те искат да знаят как се вписват в по-мащабните схеми на вселената. Братството на ордена им осигурява понятно чувство за структурираност — с други думи, учи ги как да мислят и им показва как да живеят живота си. най-ефективно е въздействието му, когато е упражнявано върху млади индивиди. След като веднъж бъде излято по кальпа на Ордена, младото съзнание обикновено остава статично и непроменимо за цял живот. В резултат на това всеки друг начин на мислене, дори самата способност да разсъждаваш, заличава и загива още в млада възраст и е унищожена за цял живот. Дори когато остарее, такъв човек е склонен да седи и да слуша същите основни постулати, без да пропуска нито дума.

— Все пак не разбрах какво наричаш елементарно? — повтори въпроса си Джебра.

— Орденът учи, че светът на живота е краен. Животът е мимолетен. Ние се раждаме, живеем известно време и умираме. Напротив — животът след смъртта е вечен. В крайна сметка всички знаем, че хората умират, но никой не се е върнал от мъртвите, за да разкаже — смъртта е завинаги. Ето защо онова, заради което си струва да се живее, е животът след смъртта.

Това е основополагащият принцип в теорията на Братството на ордена, който бива постоянно набиван в главите на хората. Той води до

убеждението, че човек е длъжен да се бори за своята вечност, закрилян от милостта на Създателя. Животът е средството, което ни подготвя за вечността — един вид репетиция.

— Но все пак животът... ами, как да кажа, животът си е живот — прекъсна я Джебра. — Как е възможно да има нещо по-важно от собствения ти живот? — Смекчи с усмивка собствения си скептицизъм. — Този принцип едва ли е основание хората да възприемат зверското поведение на войниците от Ордена, да ги убеди да отвърнат поглед от живота.

— Живот ли? — В погледа на Ничи внезапно заблестя ярост. Тя се надвеси над Джебра. — Нима не те е грижа за душата ти? Нима не смяташ, че това, което ще се случи с душата ти през вечността, може да се окаже от изключително значение за теб?

— Ами да, разбира се, исках да... — Джебра не довърши изречението си.

Ничи изопна гръб, сви рамене и махна с ръка.

— Този живот е преходен, той има своя край. Така че на фона на вечния живот след смъртта нима е важно колко мизерен е мимолетният ти животец? Каква реална цел би могло да има краткото ти съществуване, освен да служи за изпитание за душата?

Джебра явно не беше убедена, но в същото време не ѝ се щеше да предизвиква Ничи.

— Ето защо — продължи Ничи — жертвата пред всяко страдание, всяко желание, всяка нужда на ближния ти е признак, че осъзнаваш безсмислието на живота, че признаваш важността на това да прекараш вечността в обятията на Създателя. Нали така? Като се жертваш, ти приемаш владичеството на човека над вечността, която е територия на Създателя. Ето защо жертвата е цената, нищожната цена, подаянието, което плащаш за вечното величие на душата си. Това е твоето доказателство пред Създателя, че си достоен да бъдеш в неговата компания през вечността.

Ричард остана изумен да види как подобно логично обяснение, дадено от Ничи с увереност и авторитет, смути Джебра и тя замлъкна. Докато слушаше надвесената над нея Ничи, Джебра хвърляше по някой поглед към останалите — ту към Зед или Кара, ту към Шота и дори към Ан и Натан, но тъй като никой от тях не възрази и не

представи контрааргументи, раменете ѝ се отпуснаха, все едно я обзе внезапно желание да потъне в някоя цепнатина на мраморния под.

— Ако човек ограничи тревогите си до това да бъде щастлив в този живот — Ничи небрежно описа кръг с ръка, за да покаже света наоколо, — ако успее да намери наслада в безсмислените дреболии на този окаян свят, на това празно, кратко съществуване, това е отхвърляне на пълноценния вечен живот в следващия свят, а следователно и на свършените намерения на Създателя за твоята душа.

Коя си ти, че да се съмняваш в Създателя на цялата вселена? Как смееш да поставяш жалките си желания, свързани с мизерния ти и жалък животец, пред неговите висши цели, свързани с подготовката ти за вечността?

Ничи замълча и скръсти ръце с точно премерен жест, в който се четеше преднамерено предизвикателство. Дългогодишният ѝ опит в разпространяването на учението на Ордена ѝ помагаше да изрази същината му с потресаваща прецизност. Облечена в розовата нощница, тя сякаш допълнително подчертаваше презрението си към ежедневието. Ричард помнеше прекрасно как Ничи се държеше и с него по подобен начин, само че тогава всичко, което правеше, бе убийствено сериозно. Джебра избягваше пронизващия поглед на Ничи и вместо това гледаше в ръцете си, прибрани в скута.

— За да достигне доктрината на Ордена до хората, да речем, до народа на Галеа — продължи лекцията си Ничи, без да престава да снове напред-назад, — мнозина от войниците на Ордена трябва да умрат. Но това е върховната жертва — нечий живот — в опит да се покаже на онези, които още не знаят как да следват единствената правилна и истинска пътека към величие в другия свят. Ако човек пожертва живота си в битката в името на Ордена, за да донесе спасение на изостаналите, неграмотните и маловажните хора, тогава те ще му донесат вечността заедно с него в отвъдния свят.

Ничи повдигна ръката си, покрита от розовата копринена материя на нощницата, сякаш за да покаже нещо великолепно, но невидимо, макар и поставено точно пред очите им.

— Смъртта е само входът към тази величествена вечност. — Отпусна ръка. — Тъй като животът на отделния човек е маловажен в структурата на нещата, които наистина имат значение, очевидно е, че

като малтретираш и убиваш онези, които се съпротивляват, само помагаш да бъдат тласнати масите от непросветени към просветлението — и така постигаш избавлението им, служиш на една морална кауза и отвеждаш чедата на Създателя у дома, в неговото царство. — Лицето на Ничи помръкна. — Хората, които са научени на това от раждането си, започват да вярват с такава сляпа ревност, че за тях всеки, който живее по правила, различни от тези на Ордена — с други думи, който пропуска да се отблагодари за вечното си спасение с подобаваща жертва, — заслужава да живее във вечността в невъобразима агония в мрачните студени дълбини на царството на Пазителя, което и ще го сполети, ако не се промени.

Малцина от хората, обучавани по този начин, са успели да запазят непокътнат разума си, за да намерят начин да се измъкнат от този омагьосан кръг — нито пък искат да го направят. За тях да се радват на живота, да живеят за себе си означава да продадат вечността за кратък греховен миг веселба, след което да страдат цяла вечност.

Тъй като трябва да се откажат от радостите на този живот, те веднага забелязват кой пропуска да направи жертва, както би трябвало, кой не спазва каноните на Братството на ордена. Освен това да посочиш чужд грях се счита за достойнство, тъй като помага да се насочат пренебрегналите моралния си дълг обратно към пътя на спасението. — Ничи се надвеси към Джебра и просъска зловец: — Също както убийството на неверници се смята за добродетел, нали? — След като се изправи, продължи: — Последователите на Ордена развиват силна омраза към онези, които не споделят тяхната силна вяра. В крайна сметка Ордена учи, че грешниците, които отказват да се покаят, са последователи на Пазителя. Смъртта е просто онова, което заслужават тези врагове на праведността. — Ничи разпери ръце. — В това няма никакво съмнение, при положение че в крайна сметка постулатите на Ордена са просто желанията на самия Създател и следователно божествено извлечена истина.

Джебра вече беше толкова стресната, че изобщо не можеше да продължи спора.

Кара от своя страна не бе впечатлена ни най-малко.

— О, нима — рече тя с равен, но възмутен глас. — Има обаче един недостатък. Откъде знаят всичко това? Искам да кажа, откъде знаят, че животът след смъртта има изобщо нещо общо с онова, което

описват? — Сключи ръце зад гърба си и сви рамене. — Доколкото ми е известно, никой, който е посетил света на мъртвите, не се е върнал да разкаже. Откъде знаят какво има отвъд воала?

Нашият свят е светът на живота, следователно важното в него е именно животът. Как смеят да го омаловажават, като превръщат единствения ни живот в цената на нещо незнайно? Откъде накъде твърдят, че знаят някакви си неща за други светове? Нали разбирате, може би светът на духовете е само преходно състояние, докато потънем в небитието.

Така че откъде Братството на ордена знае какви са желанията на Създателя — и че той изобщо има някакви желания? Откъде знаят, че Сътворението изобщо е било дело на разумна мисъл?

Джеббра изглеждаше облекчена, че най-сетне и друг е възразил.

— Точно в това е номерът — усмихна се Ничи и повдигна вежда. Без да поглежда, тя вдигна ръка към Ан, която стоеше отсреща сред сенките. — По същия начин Прелатът и Сестрите на светлината вярват в своята версия на същата теория. Пророчеството или върховните жреци, или някаква скромна и искрено отдадена личност е чула съкровения шепот на божеството или е надникнала в свето видение, изпратено им от него, или е била посетена в сънищата си. Съществуват дори древни текстове, които претендират, че знаят със сигурност какво има отвъд воала. Това познание е най-вече сбор от същите шепоти, видения и сънища, които в далечното минало са били приемани за факти и са станали „неопровержими“ просто защото са от време оно.

И как ще установим истинността на това свидетелство? — Ничи описа широк кръг с ръка. — Да подлагаме под съмнение тези неща е най-големият от всички грехове: липсата на вяра!

Самият факт, че непознаваемото е онова, което твърдят, че придава добродетелност на вярата и я прави неприкосновена. В крайна сметка какво добродетелно би могло да има във вярата, ако онова, в което вярваме, е познаваемо?

Човек, който може да вярва в нещо без никакви доказателства, е дълбоко добродетелен. Вследствие на това само онези, които предприемат скока на вярата от скалата на вещественото, са праведни и достойни за вечна награда.

То е все едно да ти кажат да скочиш от скала и да вярваш, че можеш да полетиш, но без да размахваш криле, понеже това би

показало фундаментална липса на вяра, а каквато и да е липса на вяра би била сериозна гаранция, че ще полетиш към земята, като по този начин докажеш, че липсата на вяра е персонална, при това фатална грешка.

Ничи прокара пръсти през русите си коси, повдигна ги от раменете, след което отпусна с въздишка ръце.

— Колкото по-недостоверна изглежда дадена доктрина, толкова по-силна вяра трябва да има човек. Заедно с отдадеността към вярата идва и по-здравата връзка с онези, които споделят същата тази вяра, по-силното чувство за принадлежност към отбраната група просветени. Вярващите, тъй като вярата им е подчертано мистична, се отстраняват още повече от „просветените“, от онези, които са заподозрени, понеже няма да прегърнат вярата. Понятието „неверник“ се превръща в общоприета форма на осъждане, заклеяваща всеки, който е избрал — Ничи вдигна пръст към слепоочието си — да използва разума си.

Вярата сама по себе си, както виждате, е ключът — вълшебната пръчица, която размахват над бълбукащата отвара, забъркана, за да се докаже „очевидното“.

Ан въпреки презрението си към Ничи като някогашна Сестра на светлината, изменила на каузата, не каза нищо. Ричард рядко я бе виждал да реагира по подобен начин, но в случая прецени, че постъпва мъдро.

— Ето къде е пукнатината във внушителната доктринална кула на Ордена. — Ничи вдигна пръст във въздуха, без да престава да снове напред-назад. Тук е фаталната грешка в центъра на всички убеждения, скалпени в човешкото въображение. В крайна сметка такива неща, макар че биха могли да бъдат искрени, не са по-устойчиви от изкусния продукт на капризите и самозаблудата. Без скалата на действителността безумецът, който чува гласове, е също толкова реален и достоверен.

Ето защо Ордентът възхвалява светостта на вярата и учи, че човек трябва да потиска порочния импулс да мисли с главата си и вместо това да се отдаде на чувствата си. Веднъж отдал живота си на сляпата вяра в отвъдния живот, вратата на вечността, поне така твърдят те, ще се отвори по магичен начин пред теб и ти ще разбереш всичко.

С други думи, познанието се постига единствено чрез отхвърляне на всичко, от което всъщност се състои познанието.

Точно поради това Орденът поставя знак за равенство между вярата и светостта, а липсата на вяра се заклеймява като грях. И дори поставянето под съмнение на вярата се счита за ерес.

Оказва се, че без вяра всичко, на което те учат, се разпада.

И след като вярата е задължителното лепило, което слепва олюляващата се кула на вярванията им, вярата постепенно се изражда в жестокост. Без жестокостта, която да я подкрепя, вярата се превръща в най-обикновен блян, в празната увереност на кралицата, че никой няма да нападне дома ѝ, че никой враг няма да престъпи границите на страната ѝ, че никоя сила няма да победи защитниците, стига тя да го забрани.

В края на краищата, не е нужно да ви заплашвам, за да ви накарам да видите, че водата в този фонтан е мокра или че стените в тази стая са от камък, но Орденът трябва да заплашва хората, за да ги накара да повярват, че вечността на смъртта ще е вечна наслада, но само при положение, че човек прави онова, което му е заповядано в този живот.

Тя се загледа в притихналите води на фонтана и Ричард си помисли, че сините ѝ очи могат да превърнат водата в лед. Студената ярост в тези очи бе плод на онова, което Ничи бе видяла в живота си — неща, които той не би могъл дори да си представи. В тихите и спокойни вечери, прекарани насаме с нея, онова, което тя бе решила да му довери, бе достатъчно ужасяващо.

— Далеч по-лесно е да убедиш хората да умрат за каузата ти, ако ги накараш да заобичат смъртта — отрони с горчивина Ничи. — Далеч по-лесно е да накараш млади момчета да оголят гърдите си пред стрелите и мечовете, ако те вярват, че това е самоотвержен акт, който ще докара усмивка на лицето на Създателя и ще ги дари с вечна слава в отвъдния свят.

След като Орденът научи хората да станат дълбоко вярващи, всъщност се оказва, че на практика е изковал чудовища, които не само са готови да умрат за каузата, а и да убиват за нея. Истинските вярващи биват погубени от непреклонна омраза към неверниците. Няма по-опасен, по-злостен и по-жесток човек от онзи, който е бил заслепен от доктрините на Ордена. Такъв човек не се ръководи от разума си и не

разчита на него. Вследствие на това не съществува юзда за неговата омраза. Това са убийци, които са готови да убиват за каузата, напълно убедени, че действията им са морални и правилни.

Ничи стисна юмруци и кокалчетата ѝ щръкнаха бели и обезкръвени. Макар над стаята изведнъж да надвисна потискаща, мъртва тишина, силата на думите ѝ продължаваше да отеква в главата на Ричард. Имаше чувството, че силната аура, която искреше около главата ѝ, всеки миг ще отприщи внезапна гръмотевична буря във фоайето.

— Както вече казах, обяснението е пределно просто. — Ничи поклати глава с горчивина и примирение, сякаш изцедена от всяка емоция. — Повечето хора в Стария, а вече и в Новия свят нямат друг избор, освен да следват доктрините на Ордена. Разколебае ли се вярата им дори за миг, им се напомня сурово, че ги очаква цяла вечност неописуеми страдания. Ако и това не свърши работа, вярата се набива в главите им чрез острието на меча.

— Но все пак не може да няма начин тези хора да бъдат избавени — не се стърпя Джебра. — Нима нищо не би могло да ги вразуми и да ги накара да се отрекат от доктрините на Ордена?

Ничи отвърна очи от Джебра, за да потъне в далечината.

— От деня на раждането си съм възпитавана по правилата на Ордена, а ето, че се осъзнах. — Потънала в мрачната прегръдка на спомените, тя замълча, сякаш съживяваше миналото си на безкрайна битка за живота, на опити да избяга от острите зъби на Ордена. — Нямата представа колко ми беше трудно да изплувам от морето на тези мрачни доктрини. Съмнявам се, че човек, който не е потъвал в задущаващия свят на ученията на Ордена, може да добие макар и минимална представа какво е да вярваш, че животът ти не струва пукната пара, да разбере какво е сянката на ужаса да надвисва над главата ти всеки път, щом се опиташ да извърнеш глава от онова, което според тях е единственият път за спасение.

Влажният ѝ поглед отскочи колебливо към Ричард. Той знаеше какво е. Той го беше изпитал.

— Аз се спасих — прошепна тя сломена, — но изобщо не беше лесно.

Джебра като че доби кураж, макар Ричард да знаеше, че думите на Ничи нямат за цел да окуражават когото и да било.

— След като ти си успяла, може би и други ще успеят.

— Тя не е като другите, които страдат под хомота на Ордена — намеси се Ричард, потънал в сините очи на Ничи, които показваха безапелационно колко много означава той за нея. — Тя бе подтиквана от необходимостта да разбере, да узнае дали онова, на което я бяха учили цял живот, е вярно или няма друг живот — дали има нещо, заради което си струва да се живее.

Повечето от хората, обучавани от Ордена, не изпитват подобни терзания. Те потискат в себе си тези въпроси и вместо това се вкопчват още по-яростно за вярата си.

— Но защо мислиш, че не биха могли да се променят? — Джеббра явно не бе готова да пусне нишката на надеждата. — След като Ничи се е променила, защо да не могат и други?

— Според мен те успяват да преодолеят съмненията си, защото са повярвали дълбоко в онова, което им е било наливано в главите — отвърна Ричард, без да сваля поглед от Ничи. — За тях идеите постепенно са се превърнали в чувства, които прерастват в мощни емоционални убеждения. Мисля, че разковничето е в това. Те са дълбоко уверени, че сами са стигнали до тези убеждения, а не че са им били внушавани от малки.

Ничи се прокашля и отвърна глава от погледа на Ричард, за да съсредоточи вниманието си върху Джеббра.

— Мисля, че Ричард е прав. Аз лично съзнавах същото това нещо в собственото си мислене, съзнавах вътрешното убеждение, родено от внимателно изкования метод на преподаване.

Има хора, които тайничко ценят своя живот и биха се обединили на въстание, ако съзрат реален шанс за победа — именно това се случи в Алтур'Ранг. Но ако такъв шанс няма, те знаят, че трябва да повтарят онова, което последователите на Ордена искат да чуят, защото в противен случай ще изгубят най-ценното — живота. Под хомота на Ордена вярваш на онова, на което те учат, иначе си мъртъв. Нещата са много прости.

В Стария свят има хора, които се мъчат да съберат на едно място съмишленици, готови да вдигнат бунт; стараят се да подклаждат огньовете на свободата за онези, които искат да се възползват от възможността да контролират собствената си съдба. Така че наистина има хора, които чакат възможността да извоюват свободата си и са

готови да я използват. Джаганг също е наясно, че има такива опити, и неведнъж е изпращал войски, за да потушават още в зародиш бунтовническите брожения. В същото време съм напълно наясно, че повечето от жителите на Стария свят няма никога доброволно да изоставят вярванията си; за тях това е грях. Те ще се стараят да направят всичко по силите си, за да смажат всеки опит за бунт. Ако се наложи, ще отстояват вярата си до последния си дъх. Онези...

Шота нетърпеливо прекъсна Ничи, като вдигна ръка във въздуха.

— Добре, добре — едни така, други иначе. Какво значение има. Няма смисъл да се надяваме да избухне въстание. Това са само празни надежди за избавление, което да се появи ей така, изневиделица. Легионите от Стария свят са тук сега, така че ако трябва да се притесняваме за нещо, то е зг Новия, а не за Стария свят и за евентуалните настроения за избухване или неизбухване на въстание. по-голямата част от Стария свят вярва в Ордена и го подкрепя в похода му срещу Новия свят. — Шота се плъзна напред, вперила многозначителен поглед в Ричард. — Единственият начин за оцеляване на цивилизацията е да бъдат изпратени нашествениците от Ордена през онази врата в така мечтаната вечност в света на мъртвите. Няма спасение за онези, чиито сърца са прахосани в убеждения, за които са готови да умрат. Единственият начин да бъде спрян Ордена е да бъдат изтребени достатъчно от войниците му, за да не може да продължи нашествието им.

— Болката променя съзнанието — обади се Кара. Шота кимна в знак на съгласие.

— Ако осъзнаят без всякакво съмнение, че няма да победят, че усилията им ще доведат до смъртта на мнозина, тогава може би някои ще са готови да изневерят на каузата си. Но е възможно, въпреки вярата в ученията на Ордена, шепа хора от тях дълбоко в себе си да копнеят да умрат, за да я изпробват.

Но какво значение има това за нас? Ние знаем само, че броят на фанатиците, които искат да умрат, е огромен. Стотици хиляди вече са посрещнали смъртта и са доказали, че наистина с готовност правят тази жертва. Останалите трябва да бъдат избити, иначе ще убият нас и ще обрекат останалата част от света на дълго и мъчително завръщане към дивачеството.

Ето това ни чака. Това е самата истина.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ШОТА ИЗГЛЕДА РИЧАРД с пламнал поглед.

— Джебра ти разказа какво се случва с хората, попаднали в лапите на тези войници. Ако не ги спреш, това ще сполети и нас. Нима смяташ, че тези мъже се замислят за смисъла на живота си. Или че ако се появи такава възможност, биха участвали във въстание срещу Ордена? Едва ли.

Дошла съм да ти разкажа за случилото се с мнозина, за да осъзнаеш какво ще се случи с всички останали, ако не направиш нещо, за да промениш ситуацията.

Не ни е работа да разсъждаваме как се е стигнало до сегашния вид на войниците от Ордена, какъв избор са имали те в своя живот и защо са тръгнали да разрушават живота на невинни хора. Те са такива, каквито са. Унищожители, убийци. И са тук. Само това е важното сега. Трябва да бъдат спрени. Мъртви, те няма да представляват заплаха. Нещата са прости и ясни.

Ричард не разбираше какво точно очаква от него вещицата и защо си мисли, че именно той ще извърши тези „прости“ неща. Със същия успех би могла да го помоли да свали луната от небето и с нея да смаже армията на Императорския орден.

Сякаш прочела мислите му, Ничи продължи:

— Всички ние приемаме всяка твоя дума. Всъщност изобщо няма нужда ти да ни казваш неща, които вече знаем. Все пак не сме деца, сред които ти си единственият разумен възрастен. Но все пак помисли какво искаш от нас. Армията, с която се е сблъскала Джебра и която е нахлула в Галеа, смазвайки с лекота всяка отбрана и убивайки толкова много хора, е второразредна, бих казала, нищожна част от Императорския орден.

— Това някаква шега ли е? — не се стърпя Джебра.

Ничи най-сетне свали поглед от Шота и го премести върху Джебра.

— Сред тях имаше ли магьосници?

— Моля? О, струва ми се, че не — отвърна тя след кратко замисляне.

— Това е защото на второразредните войски не се полага да разполагат с хора с дарбата — обясни Ничи. — Ако имаше такива, Шота не би успяла да се вмъкне безпрепятствено сред тях и да те измъкне. Но те не са имали. Защото са относително незначителна войска част, която е допустимо да бъде пожертвана.

Това е и причината храната и боеприпасите да стигат до тях толкова бавно. Храна се осигурява най-напред на основната сила на Джаганг, която в момента е разположена на север. Щом бъдат задоволени нейните нужди, едва тогава се изпраща необходимото и на други подразделения, като това в Галеа. Тези войници са били просто една от оборотните части на Джаганг.

— Не, ти не разбираш — възрази Джебра. — Става въпрос за многочислена армия. Нали бях там. Видях с очите си. — Тя потърка ръце и огледа присъстващите. — Работих за тях месеци наред. Разказах ви как се държаха.

— И все пак са нищожна част — поклати глава Ничи. Джебра облиза устни и се огледа неспокойно.

— Може би не съм успяла да пресъздам картината достоверно. Галеа беше залята от море от хора. Съжалявам, че не можах да ви накарам да разберете с каква лекота потъпкаха всичките ни защитници.

— Напротив, справи се чудесно и описа всичко съвсем точно — успокои я Ничи и я хвана приятелски за ръката. — Но просто ти си видяла само един детайл от цялостната картина. И макар той наистина да е бил страшен, все пак е незначителен в сравнение с всичко останало. Видяното от теб е просто бледо напомняне за онова, което представлява основната войска на император Джаганг. Прекарала съм доста време в централния военен лагер на Джаганг. Повярвай ми, знам какво говоря. В сравнение с основната войска, това, което си видяла ти, не би могло да се нарече внушително.

— Права е — потвърди мрачно Зед. — Не ми е приятно да го кажа, но наистина е права. Основната войска на Джаганг е далеч по-мощна и могъща от частите, завладели Галеа. Опитвах се да забавя похода им през Средната земя, докато настъпваха неумолимо към Ейдиндрил, така че знам за какво иде реч. Все едно виждаш океан от създания от отвъдното, излезли да завладеят света на живите.

Изглеждаше стоически в семплата си дреха, застанал на горната площадка на стълбището, наблюдаваше останалите и слушаше какво говорят. Ричард обаче знаеше, че дядо му е всичко друго, но не и безразличен. Зед имаше навика първо да изслуша събеседника си, а чак след това да каже каквото има да казва. В този случай нямаше нужда да уточнява и дообяснява нещата.

— След като в частите на Ордена, нахлули в Галеа, е нямало хора с дарбата — продължи Джебра, — то вероятно ако сред тях бъдат изпратени такива, би било възможно да се справите с тях. Може би ще успеете да спасите онези нещастници, които са все още живи и които са преживели толкова много. Можете да избегнете поне малка частица от тях.

Ричард си каза, че това, което Джебра всъщност искаше да попита, но се страхуваше, бе, че след като това е второразредна част без магьосници в нея, тогава защо никой не е успял да спре клането, на което тя беше станала свидетел. Преди Ричард да напусне родната си Еленова гора, вероятно той също би изпитал подобно смъртно чувство на възмущение и гняв спрямо онези, които не са сторили нищо, за да помогнат. Сега обаче го измъчваше мисълта, че съзнава колко по-сериозни са нещата.

— Не е толкова лесно, колкото може би изглежда — поклати глава Ничи. — Родените с дарбата биха могли да се справят с доста голям брой вражески сили и за момент да създадат суматоха, но дори тази второстепенна войска е достатъчно многобройна, че да устои на всяка атака, организирана от магьосници. Зед например би могъл да използва магьоснически огън, за да намали броя на войниците, но спрели да си поеме дъх, ще бъде залят от нови и нови вълни вражески войници. Може би мнозина от тях ще умрат, но това ни най-малко не ги притеснява. Ще продължат да прииждат. Ще продължат да изпращат нови и нови мъже на бойното поле. Независимо колко много ще умрат, с течение на времето ще успеят да омаломощят дори Първия магьосник. А какво остава за другите?

Дори нещо толкова обикновено като отряд стрелци могат да убият човек с дарбата. — Тя погледна към Ричард. — Достатъчно е само стрелата да намери целта си и роденият с дарбата ще умре, както би умрял всеки друг.

Зед разпери безпомощно ръце.

— Боя се, че Ничи има право. В крайна сметка Ордена ще остане там, където си е, пък било то и с по-малко хора. Ние, от друга страна, ще останем без магьосниците, които сме изпратили срещу тях. Те разполагат с почти безкрайни възможности за попълване на бройките, докато при нас не разполагаме с безкраен брой даровити. Колкото и грубо да звучи, единственият ни шанс е не да прехосваме живота си в безполезна битка, в която знаем, че нямаме шанс за успех, а да успеем да измислим вариант, в който все пак бихме могли да победим.

Ричард съжаляваше, че не вярва в съществуването на някакво решение, на някакъв реално работещ план. Все пак не смяташе, че има каквото и да е шанс да направят друго, освен да удължат агонията си.

Джебра кимна, изгубила и искрицата надежда, която хранеше. Дълбоките бръчки, които придаваха на лицето ѝ тъжно изражение, заедно със ситната паяжина около сините ѝ очи, я правеха да изглежда по-възрастна, отколкото Ричард предполагаше, че е. Раменете ѝ бяха леко заоблени, ръцете ѝ — груби и мазолести от тежкия труд. Макар че войниците от Ордена не я бяха убили, те бяха изцедили и последната капчица живот от нея, оставяйки трайни белези от преживяното и от онова, което бе принудена да види с очите си. Колко ли бяха хората като нея — живи, но смазани завинаги от окупаторите, празни черупки на някогашното си аз, отвънка живи, но отвътре безжизнени?

Ричард се почувства замаян. Не можеше да повярва, че Шота е довела Джебра от толкова далеч само за да му разкаже за издевателствата на Ордена. Той и сам знаеше колко са жестоки, знаеше каква заплаха представляват. Беше живял близо година в Стария свят под управлението на Ордена. Бе станал свидетел на избухването на бунта в Алтур'Ранг.

Думите на Джебра само го убеждаваха за пореден път в нещо, което и бездруго знаеше — че нямат никакъв шанс срещу Джаганг и Императорския орден. Ако се бе вдигнала цялата Д'Харанска империя, вероятно биха могли да победят силите, нахлули в Галеа, но те бяха буквално нищо в сравнение с основната войска на Императорския орден.

Преди време, когато се запозна с Калан, той поведе жестока битка, за да избави всички от заплахата, която представляваше Мрачният Рал. Макар и с доста усилия, Ричард успя да елиминира тази

заплаха, като уби врага си. Този път обаче нещата стояха по различен начин. Макар дълбоко да ненавиждаше Джаганг, Ричард знаеше, че не би могъл да се бори с него така, както бе постъпил при предишната битка. Дори да успееше някак си да убие Джаганг, това нямаше да спре нашествието на Императорския орден. Тяхната кауза беше идеологическа, а не движена от амбициите на отделен индивид. Именно поради тази причина всичко изглеждаше толкова безнадеждно.

Според Ричард видението на Шота — онова, което тя видя в потока на времето като безнадеждното бъдеще на света, ако се провалят в опитите си да спрат Императорския орден — явно не изискваше никакви особени дарби или прозрения. Не беше нужно да е пророк, за да разбере каква страшна заплаха представлява Ордена. Ако не успееш да осуетят хищническите им опити, Ордена ще управлява света. В този смисъл Джебра не му каза нищо ново — нищо, което той вече да не знае.

Ричард разбираше прекрасно какво ще се случи, когато силите на Д'Харанската империя най-сетне се изправят в последна битка пред армията на Джаганг — всичките тези смелчаци, застанали на пътя на Ордена, щяха да умрат. След това пред нашествениците нямаше да има повече пречки. Щяха да върлуват необезпокоявани и в крайна сметка да завладеят целия свят.

Шота далеч не беше глупава, така че явно и тя разбираше всичко това и би трябвало да знае, че и той го съзнава.

Така че, питаше се Ричард, каква е истинската причина за посещението ѝ?

Въпреки мрачното настроение, обзело го след потресаващия разказ на Джебра за видяното, Ричард реши, че най-вероятно има и друга причина, поради която Шота е предприела това пътуване.

При всички положения бе трудно да изслуша разказа на Джебра, без да изпита не само дълбока скръб, но и гняв. Ричард се извърна и заби поглед в притихналите води на фонтана. Имаше чувството, че на плещите му е легнала огромна тежест. Какво да стори? Излизаше, че това, както и всички други проблеми, които ги притискаха, изтласкваха Калан все по-назад в мислите му, все по-надалеч от него.

На моменти тя дори като че ли му се струваше недействителна. Тази мисъл го потискаше дълбоко. Понякога, когато си спомнеше

находчивостта ѝ или пък начина, по който се усмихваше толкова очарователно, отпуснала китки на раменете му и сключила пръсти отзад на тила му, или втренчените ѝ в него красиви зелени очи, или копринения ѝ смях, или докосването ѝ, или онази специална усмивка, предназначена единствено за него, имаше чувството, че тя е просто привидение, плод на въображението му.

Самата мисъл, че е възможно Калан да не съществува в действителност, го изпълни с неистов ужас, който пропълзя като вълна през вътрешностите му. Тази мисъл го бе съпътствала един дълъг и мрачен период. Ужасът да е съвсем сам в увереността си, че тя съществува, беше неописуем, подлагаше на съмнение собствения му здрав разум. Това продължи дотогава, докато не откри, че заклинанието лавинен огън наистина съществува, и не успя да убеди и околните, че Калан не е плод на въображението му. Сега поне можеше да разчита на тяхната подкрепа.

Ричард потръпна вътрешно. Калан не беше привидение. Трябваше да намери начин да я измъкне от лапите на Сестра Улиция и другите две Сестри на мрака. На моменти обаче мисълта за пленничеството на Калан при тези безскрупулни жени го хвърляше в истинска агония — не искаше да си представя какви ужасни неща биха могли да причинят тези Сестри на жената, която бе целият му свят; на жената, която обичаше повече от самия живот. Но колкото и мъчителна да бе мисълта за Калан, той не можеше да мисли за нищо друго.

Въпреки мнението на Шота за това какво е длъжен да направи той, Ричард не биваше да забравя, че освен потъването на Калан във водовъртежа на лавинния огън съществуваха и други страшни опасности, като например пускането в действие на кутиите на Орден, а също и последиците от присъствието на Хармониите в този свят. Не можеше да зарече всичко само защото вещицата е дошла да му каже как според нея би трябвало да постъпи той. Не беше изключено Шота да действа по свой сложен план, да има скрити намерения, които да включват и онази другата вещица — Шеста. Никой не би могъл да каже какво всъщност е намислила Шота.

Въпреки всичко, макар и да не ѝ вярваше напълно, Ричард — както и Калан — изпитваше голямо уважение към Шота. На пръв поглед изглеждаше, че Шота винаги създава проблеми. Но тя не го правеше нарочно — понякога се опитваше да помогне, а друг път

просто се явяваше вестител на истината. И макар онова, което му казваше, да беше истина, беше напълно възможно нещата да се развият по начин, който Шота не беше предвидила — или поне не беше споделила с него. Както обичаше да казва Зед, една вещица никога не ти казва нещо, което те интересува, без да добави и нещо, което не желаеш да чуеш.

При първата им среща Шота му каза, че Калан ще го докосне със силата си и той трябва да я убие, за да не позволи това да се случи. И наистина Калан използва изповедническата си сила върху него, но именно благодарение на това Ричард успя да изиграе Мрачния Рал и да го победи. Шота се оказа права, но предсказаното от нея се случи по съвсем различен начин от този, по който тя представи нещата. И макар на практика да беше права, ако Ричард се беше вслушал в съвета ѝ, нямаше да успее да победи Мрачния Рал и той щеше да освободи силата на Орден и да се превърне във всевластен господар — поне на оцелелите.

Мира не му даваше предсказанието на Шота, че ако той се ожени за Калан, тя ще роди не дете, а чудовище. Двамата с Калан се ожениха. Със сигурност и това ѝ предсказание нямаше да се окаже такова, каквото го тълкуваше Шота. Калан не би могла да роди чудовище.

най-сетне Зед наруши тишината и извади Ричард от унеса му.

— А какво стана с кралица Сирила?

— Стана точно като във видението ми — отвърна Джебра. — Беше хвърлена в ръцете на най-низшестоящите войници, за да правят с нея каквото пожелаят. Те лакомо се нахвърлиха върху плячката си. Това, което ѝ се случи, далеч надхвърляше и най-страшните ѝ кошмари.

Зед килна глава на една страна, като че в очакване да чуе още по въпроса.

— Значи тогава я видя за последно?

— Не съвсем — рече Джебра, скръстила ръце пред гърдите си. — Веднъж, докато бързах да сервирам поднос с прясно изпечено месо, попаднах на шумна тълпа мъже, които играеха на игра, много популярна сред войниците от Ордена. Участваха два отбора, около които се беше насъбрала ентусиазирана публика от поддръжници. Правеха се залагания за това кой отбор ще спечели. Не знам какво точно представляваше играта...

— Джа'Ла — намеси се Ничи. Щом Джебра я изгледа въпросително, тя продължи: — Играта се нарича Джа'Ла. На теория това е игра за атлетични умения, качества и стратегия; на практика обаче по начина, по който се играе в Ордена, в нея освен всичко това има и доста голяма доза жестокост. Джа'Ла е любимият спорт на Джаганг. Той си има отбор. Помня как веднъж те загубиха. И заплатиха за загубата с живота си. Императорът скоро сформира нов отбор от най-умелите, най-издръжливите и най-внушителните откъм физически данни бойци, които можеха да се намерят в лагера. Те не загубиха нито веднъж. Цялото име на играта е Джа'Ла д'Джин. На родния език на императора това означава „играта на живота.“

— Да, наистина, сега си спомням, че я наричаха Джа'Ла — потвърди Джебра. — Играе се с тежка топка. Толкова тежка, че понякога направо чупи костите на състезателите.

— Топката се нарича брока — обади се Ричард, без да извърща глава.

— Точно така — погледна го Ничи.

— И така — продължи разказа си Джебра, — въпросния ден трябваше да сервирам месото на командирите на мястото, където се провеждаше тази игра. Беше се събрала хилядна публика. Упътиха ме към неголяма платформа, издигната за командния състав, и трябваше да си проправам път през крецящата тълпа. Ужасяващо преживяване. Желязната халка на устната ми възпираше мъжете да ме дръпнат в палатките си, но не им пречеше да протягат ръце към мен. — Джебра заби поглед в пода. — Налагаше ми се да понасям това доста често. — Все пак накрая вдигна очи. — Щом пристигнах при командирите, които гледаха от първите редове, забелязах, че играчите не използват обичайната за играта топка. — Тя се прокашля. — За топка им служеше главата на Сирила. — Джебра търсеше думи, за да запълни неловката тишина. — Така или иначе животът в Галеа се промени завинаги. Някогашното търговско средище е превърнато в огромен войсков лагер, откъдето тръгват редица мисии към все още свободни региони на Новия свят. Фермите, където са изпратени да работят роби, вече не произвеждат както преди. Добивът намалява, реколтите са лоши. Многобройните войсков части в Галеа се нуждаят от огромни количества храна, която никога не е в изобилие, но поне редовните

доставки от Стария свят помагат войниците да бъдат в достатъчно добра форма, че да могат да се бият.

Работех денонощно като робиня, длъжна да изпълнява желанията на командирите от Ордена. Видението, които получих за Сирила, ми беше последното. Чувствам се особено без виденията си. Цял живот съм ги имала, но след онова ужасно предзнаменование за съдбата на Кралица Сирила преди няколко години престанаха да ми се явяват. Явно прорицателската ми дарба е изчезнала. Вътрешното ми око помръкна.

По погледа на Ничи Ричард разбра, че тя е прочела мислите му.

— И един ден бях измъкната от вражеския лагер — продължи Джебра. — Шота дойде и ме спаси. Не знам как точно стана всичко. Спомням си само, че изведнъж я видях пред мен. Понечих да я попитам нещо, но тя ми каза да мълча и да я следвам. Помня, че се обърнах един-единствен път, за да погледна, и пред очите ми се ширна безбрежният палатков лагер, който заливаше цялата долина и продължаваше нагоре по хълмовете. Беше на голямо разстояние зад нас. Нямам представа как е станало, честно — как се бяхме озовали толкова далеч. Та ние се придвижвахме пеша. И ето ме тук. Само дете се опасявам, че след като загубих виденията си, не бих могла да съм ви от полза.

Ричард прецени, че е редно тя да узнае истината.

— Вероятно си изгубила виденията си — рече той, — защото преди няколко години Хармониите бяха пуснати в нашия свят и прекараха известно време тук. После бяха прогонени обратно в отвъдното, но пораженията са факт. Според мен присъствието на Хармониите тук е причина за разпадането на магията. Това е повлияло и на твоите способности. Ти вече не можеш да виждаш чрез дарбата си, а дори да успяваш от време на време или за определени периоди, постепенно ще загубиш тази си способност изцяло.

Думите му изумиха Джебра.

— През целия си живот ми се е искало да не се бях раждала с дарба на прорицателка. Тя често ме е карала да се чувствам различна, отхвърлена от обществото. Колко пъти съм ридала нощем, колко съм се молила да се освободя от виденията си, колко съм искала да ме оставят на мира.

А сега, когато желанието ми е изпълнено, се оказва, че не съм го искала наистина.

— Това им е лошото на желанията — въздъхна Зед. — Имат способността да...

— Хармониите ли? — не го остави да довърши Шота. Тонът и смръщеното изражение на лицето ѝ показаха на Ричард, че не ѝ се слуша повече за желанията на Джебра. — Ако това е истина, тогава защо по нищо друго не личи?

— Напротив — личи — сви рамене Ричард. — През последните две-три години никой не е виждал магически същества, като например дракони.

— Дракони ли? — Шота нави около пръста си дълъг, чуплив кичур коса, после го изгледа продължително. — Ричард, някои хора никога през живота си не виждат дракон.

— Ами случилото се с виденията на Джебра? След като Хармониите бяха пуснати в нашия свят, виденията ѝ са спрели. Също като други неща, свързани с магията, уникалната ѝ способност загива. Убеден съм, че за повечето от случващото се нямаме ни най-малка представа.

— Аз бих усетила.

— Не вярвам. — Ричард приглади назад косите си. — Проблемът е, че лавинният огън — за пръв път чух за него от теб — е заклинание, задействано от Сестрите на мрака, за да накарат всички да забравят Калан. Но заклинанието е било заразено от Хармониите, така че освен Калан хората вече забравят и други неща, като например драконите.

Шота не изглеждаше убедена в думите му.

— Продължавам да твърдя, че бих разбрала, ако имаше нещо подобно, поради начина, по който събитията текат във времето.

— Ами онази другата вещица — Шеста? Нали твърдеше, че замъглявала способността ти да виждаш потока на времето.

Шота не отговори на въпроса му, само освободи пръста си от кичура огненочервена коса. Скръсти ръце и втренчи бадемовите си очи в него.

— Ако сянката на Ордена надвисне над човешкия род, всичко това няма да е от значение, нали така? Ще бъде унищожена всяка магия, всяка надежда ще бъде потъпкана.

Ричард не отвърна. Вместо това се обърна към притихналите води, потънал в мислите си.

Шота вдигна ръка към стълбите и се обърна към Джебра.

— Би ли отишла да се видиш със Зед. Трябва да поговоря с Ричард.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДОКАТО ПРИБЛИЖАВАШЕ КЪМ РИЧАРД, Шота стрелна Ничи със заплашителен поглед. Ричард се почуди как така вещицата не каза и на Ничи да върви заедно с Джебра при Зед. Но предположи, че Шота вероятно знае, че Ничи не би изпълнила такава заповед. Определено не му се щеше двете да си опъват нервите. Имаше си достатъчно грижи и не възнамеряваше да стои и да гледа как хора, които стоят от една и съща страна на барикадата, се джавкат помежду си.

Докато изпращаше с поглед Джебра, която изкачваше стъпалата към Зед, Ричард забеляза, че Ан и Натан също са скъсили разстоянието до него. Зед прегърна приятелски Джебра през раменете и ѝ каза нещо утешително, но в същото време погледът му не се отделяше от Ричард. Ричард оцени загрижеността на дядо си, който явно искаше да държи под око вещицата, в случай че тя реши да изиграе някой от прословутите си номера. Зед знаеше може би най-добре от всички на какво е способна Шота. Наред с това таеше към вещицата дълбоко недоверие и изобщо не споделяше мнението на Ричард за нея, че дълбоко в себе си е движена от същите мотиви, които ръководят и тях.

Макар да уважаваше крайната цел на Шота, Ричард съзнаваше ясно, че понякога вещицата преследва тази своя цел по начин, който в миналото му бе причинил доста страдания. Това, което тя смяташе за помощ, понякога се оказваше чиста проба неприятности.

Ричард освен това си даваше ясна сметка, че на моменти Шота действа по свое усмотрение — както когато даде меча му на Самюъл. Ричард подозираше, че и сега е намислила нещо, само че не можеше да предположи какво точно. Чудеше се дали не е свързано с елиминирането на другата вещица.

— Ричард — подхвана Шота кротко и съчувствено, — ти чу каква ужасна съдба е надвиснала над всички нас. Ти си единственият, който би могъл да сложи край на заплахата. Нямам представа защо трябва да си точно ти, но съм убедена в това, което казвам.

Ричард не се заблуди от внимателния ѝ тон и загрижеността ѝ за общия им враг.

— Осмеляваш се да твърдиш, че си дълбоко опечалена от страданията и смъртта, които сее Орденът, споделяш уверението си, че само аз бих могъл да спра заплахата, а в същото време кроиш заговори, за да ми измъкнеш Меча на истината.

Тя не пое ръкавицата.

— Никакви заговори не съм кроила. Сделката си беше съвсем честна — размяна на ценности. — Гласът ѝ остана все така благ. — Пък и за тази работа мечът няма да ти помогне, Ричард.

— Жалки оправдания, задето даде меча ми на отмъстителния Самюъл.

— Както се оказа — повдигна вежда Шота, — ако не му го бях дала, онези Сестри на мрака, дето откраднаха кутиите на Орден, досега да са се събрали. А ако разполагаха и с трите кутии, досега най-вероятно щяха да отворят едната и да задействат силата на Орден, при което е твърде възможно досега вече да сме отишли при Пазителя на мъртвите. А какво щеше да правиш с меча, ако беше свършил светът на живите? Независимо от подбудите, Самюъл предотврати една катастрофа.

— И освен това използва меча, за да отвлече Рейчъл. Като междуременно едва не уби Чейс — защото явно точно това е целял.

— Мисли с главата си, Ричард. Мечът се оказа полезен на всички ни, защото ни осигури допълнително време, пък било то и на цена, която не ни е много по вкуса. Какво ще правиш с времето, което спечели и което в противен случай не би имал? И по-конкретно — как би ти помогнал мечът в борбата срещу Ордена?

Освен това с меча всеки може да стане Търсач — най-малкото, да се прави на Търсач. Защото на истинския Търсач не му трябва меч, за да бъде такъв.

Ричард знаеше, че тя е права. Какво би му помогнал мечът? Нима би могъл да отсече с един замах главата на Императорския орден? Точно както обясни Ничи на Джебра, че хората с дарбата не биха могли да победят многочислена армия само защото те владеят магията, същото важеше и за меча. И все пак Шота бе дала меча на Самюъл, а ето че Самюъл явно действаше по заповед на друга вещица, която очевидно се ръководеше единствено от собствените си интереси.

Още по-лошо, какъв смисъл има да се тормозиш за някакво си оръжие, при положение че толкова хора измират в ръцете на Ордена, след като това оръжие не би могло да запази нито живота, нито свободата им? Ричард знаеше, че мечът не е истинското оръжие; важна беше мисълта, която го ръководи.

Той беше истинският Търсач. Той беше истинското оръжие. Самюъл не би могъл да се справи.

И въпреки всичко той нямаше представа как да спре нашествието, как да се справи с опасностите, които ги притискаха.

Ничи стоеше недалеч — на достатъчно разстояние, за да даде възможност на Шота да разговаря с него, но в същото време и достатъчно близо, за да се намеси незабавно, ако се стигне до заплахи или се случи нещо, което не ѝ се понрави. Ричард задържа поглед върху сините очи на Ничи, преди да се обърне към Шота.

— И какво точно очакваш да направя?

Без да е разбрал кога вещицата се е приближила към него, Ричард изведнъж установи, че усеща дъха ѝ по бузата си. Ухаеше на лавандула. Ароматът сякаш изсмукваше цялото напрежение от тялото му.

— Очаквам от теб да разбереш — прошепна тя страстно и леко плъзна ръка около кръста му. — Да разбереш наистина. — Внезапно смутен от подмолното значение на действията ѝ, Ричард си каза, че трябва незабавно да се измъкне от здравата ѝ прегръдка. Преди да е успял да помръдне и мускул, Шота повдигна брадичката му с пръст. В следващия миг той бе коленичил в калта. Около него забушува буря, пороят барабанеше по покривите и тентите, плющеше в локвите, пръскаше кал по стените на сградите, по изпотрошените каруци и по краката на настъпващата сган. В далечината войници крещяха заповеди. Дръгливи коне с увиснали глави и кални копита стояха апатично под дъжда. Една група войници избухна в смях, други, повстрани, водеха банален, отегчен разговор. Близките каруци трополяха и подскачаха, отминавайки бавно по пътя, докато в далечината пролаяха кучета — без хъс, просто по навик.

В потискащата светлина на оловносивото намръщено небе всичко изглеждаше мрачно и убито кафяво. Щом погледна надясно, Ричард забеляза, че и други мъже са коленичили в калта до него. Опърпаните им, подгизнали дрехи висяха свободно от отпуснатите им

рамене. Лицата им бяха бели като платно, очите им — изпълнени с див ужас. Зад тях зееше дълбок ров, който приличаше на черна дупка, пробита сякаш направо в отвъдния свят.

Обзет от нарастващо чувство за безпокойство, Ричард понечи да помръдне, да се намести така, че да успее да се изправи и да може да се защити. И тогава осъзна, че китките му са завързани зад гърба с кожена връв. Опита се да разхлаби стегнатите връзки, но кожата се вряза дълбоко в плътта му. Не обърна внимание на пронизващата болка и напъна с всички сили, но пак не успя да се освободи. Усети как в душата му се опитва да си проправи път един стар ужас — ужасът да се чувстваш безпомощен и с вързани ръце.

Навсякъде около него пъплеха едри мъжаги, някои в кожени туники, други в доспехи от ръждясали метални плочки или ризници. Оръжията им висяха от широки колани и ремъци с капси. По оръжията нямаше никаква украса или орнаменти. Бяха просто най-обикновени средства за убиване: ножове със собственооръчно издялани дървени дръжки, надянати на задната част на остриетата, мечове с кожени ивици, увити около дървените ефеси, боздугани, изработени от грубо излято желязо, набито върху здрав кривак или желязна пръчка. Грубоватият им вид не ги правеше по-малко ефективни. Ако не друго, липсата на украса идеше да подчертае единствената цел, с която бяха изработени, от което те на свой ред изглеждаха още по-страховити.

Мазните коси на онези, които не бяха обръснали главите си, лъщяха от поройния дъжд. По ушите и носовете на някои от войниците бяха увесени многобройни халки или заострени метални игли. Мръсотията, която покриваше лицата им, бе образувала непромокаем слой. По физиономиите на мнозина личаха черни татуировки. Някои прилепваха плътно като маски, други пъплеха по бузите, носовете и челата им в езически мотиви. Дръзките татуировки придаваха на мъжете още по-дивашки и нечовешки вид. Войниците шареха с очи, рядко задържаха погледа си върху конкретен обект и така приличаха на неспокойни животни.

Ричард примигна, за да прочисти дъждовната вода от клепачите си, тръсна глава, за да отметне назад кичурите коса. И тогава видя, че и от лявата му страна има хора, някои ридяха безпомощно, докато войниците придържаха изправени онези, които не можеха или не искаха да коленичат в лепкавата кал. Чувството на паника бе осезаемо.

То плавно пропълзя в тялото на Ричард, обзе го целия, заплашваше да го задуши.

Всичко това не се случваше наистина, знаеше го... но в същото време изглеждаше толкова истинско. Дъждът беше леден. Дрехите му бяха подгизнали. Сегиз-тогиз потръпваше от студ. Вонята беше отвратителна, може би най-гадната в живота му — смесица от парлив дим, спарена пот, екскременти и разлагаща се плът. Виковете и риданията на хората около него също звучаха съвсем истински. Та нима е възможно да му се причуват толкова безнадеждни стенания, които звучат изпълнени с такъв ужас. Повечето от мъжете трепереха неконтролируемо, при това не от студения дъжд. Докато ги оглеждаше, Ричард осъзна, че е един от тях, че е в същото положение като тях — просто един от многото коленичили в калта мъже, един от многото нещастници със завързани на гърба ръце.

Картината беше толкова невъобразима, че бе направо объркваща. Просто някак си се беше озовал там.

Шота го беше пренесла. Нямаше представа как е възможно да се случи подобно нещо. Направо не можеше да повярва.

В лявото му коляно болезнено се вряза камък, скрит в калта. Тази елементарна, непредвидима подробност му се стори напълно истинска. Нима е възможно човек да си въобрази нещо толкова неочаквано? Опита се да премести тежестта си, но му беше трудно да пази равновесие. Успя леко да помръдне коляното си встрани, да избегне острия камък. Изключено е да си въобразява подобно нещо.

Започна да се пита дали пък всъщност всичко останало не е плод на въображението му. Дали не е просто сън, илюзия. Дали не е възможно лавинният огън някак си да го кара да забрави какво се случва в действителност; или пък действителността да е толкова ужасяваща, че някак си да я е отделил от съзнанието си, за да се оттегли в свой измислен свят. И сега изведнъж, вследствие на напрежението, да се е озовал обратно в нея. Започна да осъзнава, че дори да не знаеше как е възможно да му се случва това и да е толкова объркан, всъщност това, което наистина има значение, е, че е истина. И че той го осъзнава едва сега. Да, точно така се чувстваше — дезориентиран и объркан, все едно току-що се е събудил от сън.

И ако досега се бе чувствал объркан, изведнъж отчаяно се напегна да си спомни, да разбере как всъщност се е озовал на това

място, как така е на колене в калта, сред войниците от Императорския орден. Едва ли не имаше чувството, че си спомня как е стигнал дотук, сякаш аха всичко да изплува в съзнанието му, но си оставаше на една ръка разстояние, като забравена дума, скрита в някое тъмно кътче на съзнанието му.

Ричард огледа редицата вляво от себе си и видя как един войник сграбчва за косата коленичил мъж и изправя главата му назад. Човекът изкрещя — кратки, задавени от ужас звуци, изтръгнати от побесняла гръд. Ричард веднага осъзна, че въпреки съпротивата човекът е обречен и няма никакъв шанс за спасение. Сърцераздирателните му умолителни викове накараха Ричард да настръхне. Войникът зад гърба на мъжа извади дълъг и тънък нож и го опря до оголеното гърло на нещастника.

Ричард за пореден път се опита да си внуши, че това не е истина, че просто си го въобразява. Но в същото време виждаше всяка извивка на грубо издялания нож, виждаше как коленичилият мъж преглъща отново и отново, дишайки учестено, виждаше злокобната усмивка на мургавото лице на войника.

Щом ножът се вряза дълбоко в гърлото на мъжа, Ричард се сепна ужасен, а жертвата потръпна от болка.

Мъжът започна да се мята, но за войника, който го държеше за косата, не представляваше никакъв проблем да го озапти. Хлъзгавите от дъжда мускули на силната му ръка изпъкнаха релефно, щом онзи замахна да нанесе втори, още по-дълбок удар в гърлото на човека, като почти го обезглави. Сърцето на все още живата жертва започна да изтласква кръв, чийто цвят се открие ярко на фона на сивкавата светлина. Ричард усети мириса на прясна кръв и ноздрите му потръпнаха.

Пак се опита да си внуши, че това не е истина, но в същото време, докато гледаше как животът напуска тялото на нещастника до него, а кръвта попива по предната част на ризата му и се спуска надолу по панталона, някак си усещаше, че всъщност всичко се случва пред очите му. Накрая мъжът с полуотсечената глава ритна за последно с крак, а войникът, който го държеше за косата, го бутна назад в ямата. Ричард чу как тялото му се стоварва тежко на дъното.

Сърцето на Ричард биеше толкова силно в гърдите, че той имаше чувството, че гръдният му кош ще експлодира. Прилоша му. Сякаш

всеки миг щеше да повърне. Напругна всичките си сили, за да се опита да се освободи, но коженият ремък само се заби по-дълбоко в плътта му. Дъждът плискаше в очите му. Китките му бяха стегнати толкова отдавна, че всяко движение предизвикваше болезнено парене върху разранената плът и очите му се напълваха със сълзи. Но и това не му попречи. Изпухтя от усилието и впрегна всичките си мускули в борбата да скъса връвта. Усети как кожата проскърца върху оголените жили на китките му.

И изведнъж чу как някой го извика по име. Моментално разпозна гласа.

Калан.

Животът му изведнъж спря на място. Вдигна глава и видя насреща си ослепителните ѝ зелени очи. В тази секунда през него преминаха всички чувства, които бе изпитвал някога, а след тях остана една омаломощаваща и разтърсваща агония, която проникна чак до мозъка на костите му.

Толкова дълго бе държан далеч от нея...

След като сега я видя, след като видя всички черти на лицето ѝ, миниатюрната, извита на дъга бръчица на челото ѝ, която бе забравил, извивката на гърба ѝ, щом се извърна леко на една страна, след като видя как дъждът е разделил косата ѝ на две, а накрая потъна в очите ѝ, в онези невероятни зелени очи, той разбра, че няма начин да си го въобразява. Калан протегна ръка към него.

— Ричард!

Звукът на гласа ѝ го парализира. Толкова отдавна не го беше чувал — същият онзи глас, който още при първата им среща го бе впечатлил с кристалната си чистота, с интелигентността и изящството си, с несравнимото си очарование. Сега обаче в него нямаше и следа от тези качества. Сега там бе останала да трепти само една непоносима болка.

В унисон с отчаянието в гласа ѝ, изящните черти на Калан също се бяха сгърчили от ужас при вида на коленичилиия в калта Ричард. Очите ѝ бяха кръвясали. По бузите ѝ се стичаха сълзи, които се сливаха с дъжда.

Ричард стоеше на колене, вкочанен от ужас, шокиран, че я вижда пред себе си, и в същото време тя е толкова далеч. Кръвта замръзна в жилите му, щом я видя да стои там, сред хилядите вражески войници.

— Ричард! — Ръката ѝ се протягаше отчаяно да го стигне. Тя искаше да го докосне, но не можеше. Държеше я едър здравеняк с бръсната глава. Ричард едва сега забеляза, че копчетата на ризата ѝ ги няма, че са изтръгнати, а самата риза виси разтворена и излага на показ тялото ѝ пред похотливите погледи на войниците.

Но нея не я беше грижа. Единствената ѝ цел бе да привлече вниманието на Ричард, сякаш това бе единственият смисъл на живота ѝ, сякаш това бе целият ѝ свят. Сякаш само това ѝ беше нужно, за да живее.

В гърлото ѝ се надигна болезнена буца. В очите ѝ напиреха сълзи. Ричард прошепна името ѝ, твърде шокиран, за да може да изтръгне глас от гърлото си.

Обезумяла, Калан пак протегна ръце към него, като се дърпаше да се спаси от месестите лапи на здравеняка, който я държеше. Той стискаше толкова здраво, че пръстите му оставяха бели следи по ръката ѝ.

— Ричард! Ричард, обичам те! Добри духове, обичам те!

Докато тя се опитваше да се изскубне и да се хвърли към Ричард, войникът плъзна ръка около кръста ѝ, под разгърнатата риза, и я задържа. Пръстите му продължиха нагоре и рязко стиснаха едното ѝ зърно, после го извъртяха грубо. Докато правеше това, мъжът се хилеше нагло и гледаше право в Ричард, за да е сигурен, че той е видял какво правят на жена му.

Калан ахна от изненада, но пак не обърна никакво внимание на войника, а продължи да креци в ужас и отчаяние името на Ричард.

Обезумял от ярост, Ричард бясно се опита да се изправи на крака. Трябваше да стигне до нея. Войникът продължи да се хили, докато гледаше неистовите гърчове на Ричард. Друга възможност нямаше да му се отвори — това бе единственият му шанс.

А-ха да се изправи и войникът зад него го изрита толкова мощно, Ричард се преви одве. Друг го блъсна в главата за всеки случай, при което той едва не изпадна в несвят. Погледът му се замъгли. Звучите се сляха в монотонна приглушена мелодия. Ричард положи усилия, за да остане в съзнание. Не искаше да губи Калан от поглед. Нищо друго на този свят не бе по-важно от нея.

Трябваше да намери начин да я измъкне от този кошмар.

Докато се бореше да си поеме дъх, огромната лапа на войника го сграбчи за косата и го изправи назад. Ричард ахна, като продължи да се мъчи да диша въпреки вцепняващата болка от ударите. Усети как по бузата му шурва топла кръв.

Щом главата му се вдигна нагоре, погледът му пак намери Калан, дългата ѝ коса вече се беше сплъстила от калта и дъжда. Зелените ѝ очи бяха толкова прекрасни, че Ричард имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне от болката, че я вижда, без да има възможност да я поеме в обятията си.

Така копнееше да я прегърне, да я утеши, да я защити.

А ето че я виждаше в обятията на друг. Тя се опитваше да се освободи. Онзи покри гърдата ѝ с шепа и започна да стиска, докато ѝ причини силна болка, която Ричард видя в погледа ѝ. Тя го засипа с дъжд от юмруци, но той я държеше здраво и посрещна със смях безполезните ѝ опити. Погледът му отново намери Ричард.

Калан се съпротивляваше яростно, но в същото време не обръщаше внимание на онова, което войникът ѝ причиняваше. Не това бе важното за нея в момента. Единственото, което имаше значение, беше Ричард. Протягаше като обезумяла ръце към него.

— Ричард, обичам те! Толкова ми липсваше! Добри духове, помогнете му! Някой да му помогне!

Вляво от него следващият мъж в редицата се бореше неистово да се освободи, но острието на ножа намери гръкляна му. Чу се гъргоренето в разпорената му дихателна тръба.

На Ричард му прилоша от ужас. Не знаеше как да постъпи.

Магия. Трябва да призове дарбата си. Но как? Нямаше представа. И въпреки това нали преди бе успявал.

Гняв.

Преди дарбата му винаги се бе задействала чрез гнева. Да гледа как войникът държи Калан и ѝ причинява болка, бе повече от изобилен източник на гняв. След малко към нея пристъпи още един от онези изверги и я огледа с неприкрито лъстив поглед. Това само разпали още повече гнева на Ричард.

Яростта боядиса света му в червено.

С всяка фибра на съществуото си Ричард напрегна сили да запали дарбата си чрез кипналата си ярост. Стисна зъби, съсредоточен в усилията си. Цял се разтресе в очакване на взрив от сила, която да

съответства на яростта му. Разбра какво трябва да направи. Разстоянието не бе голямо. Представи си как посича войниците. Притаи дъх, за да посрещне бурята, която щеше да изригне всеки момент.

Всичко се случи неочаквано, сякаш нямаше почва под краката си, която да го поеме.

Дъждът продължаваше да се излива от оловносивото небе в неистов опит да омаловажи усилията му. В пространството между Ричард и мъжа, който държеше Калан, не се зароди никаква магия. Не блесна светкавица. Не бе въздадена справедливост.

Беше напълно сигурен, че ако изобщо притежаваше каквато и да е магия, това бе моментът, в който тя трябваше да се прояви. Не би могла да съществува по-осезаема нужда, по-силно желание, по-справедлив гняв за жената, която обичаше. Но нямаше нищо — не последва възмездие.

Все едно бе роден без дарбата. Дарбата му просто я нямаше. Беше изчезнала. Имаше чувството, че светът около него се затваря. Искаше всичко да се забави, да му се отвори време, през което да намери изход, само че всичко се завъртя в бясна вихрушка. Нещата се случваха прекалено бързо. Не беше честно да умре по този начин — без да има шанс да живее, без никаква възможност да бъде заедно с Калан. Обичаше я толкова много, а така и не успя да поживее с нея — само двамата, на спокойствие. Искаше да има време да се смее и да се усмихва заедно с нея, да я прегръща, да изживее живота си с нея. Просто да си седят един до друг пред камината в студена, снежна вечер, прегърнати, в безопасност, на топличко, и да разговарят за важните за двамата неща, за общото им бъдеще. Защото двамата трябваше да имат общо бъдеще.

Не беше честно. Искаше да изживее живота си. Не биваше всичко да приключи така, на това ужасно място, без да знае защо. За нищо. Дори не успя да направи така, че смъртта му да има някакъв смисъл — да загине, борейки се за живота. Не, щеше да си умре в дъжда и калта, заобиколен от хора, които ненавиждаха красотата и доброто, докато Калан бе принудена да гледа как му отнемат живота.

Не искаше тя да вижда това. Знаеше, че тази картина ще се запечата завинаги в съзнанието ѝ. Не искаше последният ѝ спомен за

него да бъде свързан с тази потискаща сцена — как той се гърчи в кървавите лапи на смъртта.

Направи още един опит да се изправи — както повечето мъже. Войникът зад него му стъпи на прасците и се отпусна отгоре с цялата си тежест. Болката идваше някъде отдалеч. Ричард бе като замаян.

най-много от всичко на света копнееше да изтръгне Калан от ръцете на мъжете, които я опипваха така нагло. Тя крещеше от ярост насреща им, дереше ги с нокти, размахваше юмруци, докато в същото време ридаше, обзета от отчаяние и ужас пред онова, което щеше да се случи с Ричард.

Задържа с все сила кожените ремъци, които пристягаха китките му, но единственият резултат беше, че те се врязаха още по-надълбоко в плътта му. Чувстваше се като диво животно, попаднало в капан. Ръцете му бяха изтръпнали. Вече не усещаше топлата кръв, която капеше от пръстите му.

Не му се умираше. Какво би могъл да стори? Трябваше да намери начин да сложи край. Все някак трябваше да намери изход. Но не знаеше как. Преди можеше да достигне до дарбата си и да извика силата си посредством гнева. Сега единственият резултат, който постигна, бе, че се сдоби с чувство на безпомощност и обърканост.

— Калан!

Явно не намираще начин да изплува от буйния поток на ужаса и паниката, който го заливаше. Не можеше да спре стремителния му ход. Не можеше да възвърне чувството за контрол над себе си. Реката на събитията го завлече и той беше безпомощен срещу стихията. Всичко беше толкова абсурдно и безсмислено. Толкова безумно и жестоко.

— Калан!

— Ричард! — извика тя и пак протегна ръка към него. — Обичам те повече от живота, Ричард! Обичам те безумно много. Ти си всичко за мен. Винаги си бил. — Задави се в собствените си ридания. — Ричард... толкова се нуждая от теб.

Сърцето му се късаше. Беше я предал.

Един войник го сграбчи за косата.

— Не! — изкрещя Калан и протегна ръка. — Не! Моля ви, не! Някой да му помогне! Добри духове, нека някой му помогне!

Войникът се надвеси над него и върху зацапаното му лице лъсна мазна усмивка.

— Не се тревожи, ще се погрижа за нея... лично. — Изсмя се в ухото на Ричард.

— Моля те — чу се да казва Ричард, — моля те... не го прави.

— Добри духове, моля ви, нека някой да му помогне — продължаваше да повтаря Калан.

Тя не можеше да направи нищо и го знаеше. Ричард беше обречен — знаеше и това. Но продължаваше да се надява на чудо. Сам по себе си този факт разпалваше пламъците на неописуем ужас, който бушуваше неконтролируемо в душата му. Това беше краят.

— Бива си я, няма спор — ухили се войникът, облещен насрещай.

— Моля те... остави я.

Онзи избухна в смях. Точно това бе искал да чуе. Ричард потисна стенанието, което се надигаше в гърлото му. То го задушаваше. По лицето му, наред с дъждовните капки, потекоха и сълзи. Тя бе единствената жена, която някога бе обичал, човекът, който бе всичко за него — който бе по-важен от самия живот.

Без Калан нямаше живот, имаше само съществуване. Тя бе неговият свят.

Без Калан животът беше изпразнен от съдържание.

Без него, Ричард знаеше това, и за нея животът беше лишен от смисъл.

Видя и други жени около нея, които също се мятаха отчаяно в ръцете на войниците и крещяха имената на мъжете си. Те изричаха същите нежни думи на любов, същите молби някой да спаси мъжете им. Войниците дразнеха коленичилите в калта мъже с безчестни и срамни клетви.

Видял жените в ръцете на войниците, един от коленичилите мъже вдясно от Ричард се бореше толкова яростно, че бе светкавично пронизан с нож в корема. Ударът не го уби, но бе достатъчно болезнен, че да го принуди да изчака смирено реда си. Както бе коленичил, облещените му очи се впериха в собствените му розови, лъщящи от кръв вътрешности, които бликнаха през прореза. Письците на жена му бяха толкова пронизителни, че сякаш биха могли да раздерат облаците над главите им.

Мъжът от лявата страна на Ричард си пое дъх за последно и зарита неконтролируемо с крака, докато войникът зад него, стиснал го

за косата, прокараваше огромния си нож напред-назад през оголеното му гърло.

Щом приключи, войникът изпръхтя шумно и блъсна мъжа в зейналата яма. Ричард чу как тялото му тупва върху другите тела. От тъмната дупка се чуваха гъргорещи хрипове.

— Твой ред е — рече войникът, който държеше Ричард, и пристъпи зад него, за да поеме ролята си на екзекутор. Надвеси се по-близо. Дъхът му вонеше на бира и наденица. — Да приключваме. Имам среща с хубавата ти женичка. Калан беше, нали? Да, точно така — една от другите фусты призна, че жена ти се казва Калан. Не се тревожи, друже, няма да оставя Калан да тъгува по тебе. Ще прикова цялото й внимание — имаш думата ми. А щом си получа своето, след мен има и други желаещи.

Ричард беше готов да му пречупи врата.

— Разсъждавай върху това, докато покварената ти душа потъва в черната, вечна агония на отвъдното, докато потъваш в студената, безжалостна прегръдка на Пазителя. Там отиват всички като тебе — за да си получат заслуженото вечно страдание. И така би трябвало да бъде, защото нали всички ние сме дошли тук, в тази забравена земя, жертвайки всичко, за да благословим вас, егоистичните еретици, с божествената светлина и закона на Ордена. Вашият греховен начин на живот, самото ви съществуване е обида за Създателя. То обижда и нас, неговите верни поданици. — Мъжът се разгорещяваше все повече и повече. — Имаш ли представа какво съм пожертвал аз за спасението на душите на тези като теб? Семейството ми гладува, близките ми останаха без нищичко, защото изпратиха всичко на нашите смели войски. Двамата с брат ми се борим самоотвержено за каузата, за онова, в което вярваме. И двамата дойдохме на север, за да изпълним дълга си към императора и Създателя. И двамата посветихме живота си на каузата да работим за благоденствието на твоя народ. Участвали сме в безчет кървави битки срещу онези, които възпрепятстват опитите ни да въздадем справедливост. Видели сме безброй наши братя да загиват в тези битки.

И докато нашата велика армия продължава да се бие за избавлението ви, вие изпращате срещу нас зли вещици и магьосници, които забъркват черни магии. Брат ми изгуби зрението си от такава магия. Пищя от болка, докато онова ужасно творение избождаше очите

му и изгаряше дробовете му. Възпаленията се разпространиха светкавично, цялата му глава се поду, незрящите му очи се изцъклиха. А той можеше само да стене, агонизирайки. Оставихме го да умре сам, за да продължим напред, в преследване на благородната си кауза.

И сега жена ти и другите като нея ще принесат в жертва себе си, за да ни компенсират поне донякъде за мизерията и трудностите, с които се сблъскваме, докато водим тази благородна борба. Така тя ще заплати своята малка лепта и ще изрази благодарността си за жертвата, която правим за ближния си, за да разпространим словото на Ордена сред онези, които иначе биха отвърнали глава от дълга си към вярата.

Някой ден греховната ти жена ще дойде при теб в тъмнината на отвъдния свят, но не преди да сме приключили с нея, Но не я очаквай много скоро, защото така като я гледам, доста време ще забавлява нашите смели воители. Мога да те уверя, че нашите момчета на драго сърце ще се развличат от задълженията си с красавица като нея. Предпола • гам, че ще бъде доста заета, защото и нашите задължения никак не са малко. — Той размахна ножа си пред погледа на Ричард. — Като например тази работа тук. Благодарение на облекчението, което ще получаваме чрез нея, ще имаме достатъчно сила, за да удвоим усърдието си и да елиминираме всички онези, които не се подчиняват на правилата на Ордена.

Това беше чиста лудост. Ричард не можеше да повярва, че съществуват толкова сляпо отдадени на безумни каузи хора — но ето че беше факт. Сякаш прииждаха отвсякъде, размножаваха се като ларви, отдадени на унищожението на всичко красиво и светло в живота.

Преглътна думите си, яростта си. Нищо не ядосваше подобен тип хора повече, отколкото разума, истината, живота и доброто. Тези категории ги подтикваха да унищожават. Тъй като Ричард знаеше, че всичко, което каже, само ще настърви още повече ексектора му, а от там и положението на Калан ще се утежни още повече, си замълча. Това бе единственото, което можеше да стори за нея засега.

След като не успя да накара Ричард да му се моли, войникът се изхили пак и изпрати на Калан въздушна целувка.

— Ей сега идвам, скъпа. Само да приключа с безполезния ти съпруг.

Този човек беше чудовище, което съвсем скоро щеше да се отпрати към любимата на Ричард, към една беззащитна и ужасена жена, която щеше да понесе неопишуеми жестокости от тези изверги.

Чудовище. Нима това бе имала предвид Шота?

Веднъж вещицата му каза, че ако двамата с Калан се оженят, тя ще зачене чудовище. Двамата останаха с впечатлението, че Шота е имала предвид, че ако заченат свое дете, то ще бъде чудовище, понеже ще притежава дарбата на Ричард и изповедническата сила на Калан.

Но това далеч не беше смисълът, заложен в пророчеството на Шота.

В крайна сметка никое от предупрежденията на Шота не се бе оказало такова, каквото изглеждаше — пък дори и според собственото ѝ тълкувание. Предупрежденията и пророчествата на Шота винаги се случваха по изненадващ начин, така, както никой не бе очаквал, но в същото време се оказваха съвсем верни.

Дали и това предсказание на Шота не означаваше нещо друго? Нима сложната конфигурация от събития най-сетне не бе достигнала връхната точка на пророчеството ѝ? Шота го беше предупредила най-сериозно да не се жени за Калан, за да не роди тя чудовище. Но двамата се ожениха. Възможно ли е пророчеството на Шота да се осъществяваше по този начин? Възможно ли е през цялото време зад предупреждението ѝ да се е крило именно това? Нима тези чудовища щяха да станат бащи на чудовище?

Ричард се задави от сълзи. Имаше нещо далеч по-страшно от смъртта му. Калан щеше да изстрада най-ужасното от всичко, да изживее смъртта си в ръцете на тези изверги, да роди тяхното чудовище.

— Ричард, нали знаеш, че те обичам! Всичко друго е без значение. Обичам те, Ричард!

— И аз те обичам, Калан!

Не знаеше какво друго да каже — не можеше да намери по-силни думи. За него нямаше нищо по-важно, нищо по-значимо. Тези най-простички слова изразяваха една цяла вселена от смисъл.

— Знам, любов моя — отвърна тя и на устните ѝ грейна мимолетна усмивка, която за секунда озари и красивите ѝ очи. — Знам.

Ричард видя как над главата му изсвистява острие. Отдръпна се инстинктивно. Мъжът, който бе стъпил върху краката му, беше готов и

заби коляно между плешките на Ричард, с което не му позволи да падне назад, после го дръпна за косата.

Калан, видяла случващото се, изпищя за пореден път и пак започна да се мята в ръцете на войниците, които я държах.

— Не им обръщай внимание, Ричард! Погледни ме! Ричард! Погледни ме! Мисли си за мен! Мисли си колко те обичам!

Ричард разбра какво се опитва да направи тя.

— Помниш ли деня на нашата сватба? Спомни си го, Ричард. Никога няма да го забравя. — Опитваше се да го дари с една последна прекрасна мисъл. — Спомням си деня, в който ми предложи. Обичам те, Ричард. Помниш ли сватбата ни? Помниш ли къщата на духовете?

В същото време тя се опитваше да го разсее, да отклони мислите му от случващото се. Но той не преставаше да мисли за предупреждението на Шота, че ако се ожени за Калан, тя ще зачене чудовище.

— Трогателно — обади се войникът зад него. — Тия страстните като нея са огън в леглото, нали?

Ричард би го обезглавил на секундата, но не каза нищо. Онзи го провокираше да крещи, да се моли, да се дърпа, да вие от болка. Но напук на него и на всички като него, Ричард му отказа това удоволствие.

Калан продължаваше да го уверява в любовта си, припомни му първата им целувка. Въпреки положението, в което се намираше, думите ѝ го накараха да се усмихне. В този момент тя не се интересуваше какво ще се случи с нея. Единственото ѝ желание бе да го разсее, да облекчи болката и ужаса на последните му мигове живот. Последните му мигове. Всичко свършваше. Край. Животът приключи. Повече никога нямаше да бъде с жената, която обичаше. Никога повече. Светът свърши.

— Ричард! Ричард! Толкова те обичам! Погледни ме, Ричард! Обичам те! Погледни ме! Точно така, погледни ме! Ти си единствената ми любов! Единственият! Останалото е без значение, важното е, че те обичам. Ти обичаш ли ме? Каж ми, Ричард, моля те. Каж ми го. Искам да го чуя сега.

Той усети как острието докосва гърлото му.

— Обичам те, Калан. Само теб. Завинаги.

— Сърцераздиращо — изръмжа войникът в ухото му, притискайки острието в гърлото му. — Докато кръвта ти изтича в ямата, аз ще обарвам жена ти навсякъде. Ще изнасиля сладката ти малка женичка. Дотогава ти ще си мъртъв, но преди да издъхнеш, искам да знаеш какво смятам да направя с нея, да знаеш, че няма да можеш да ѝ помогнеш по никакъв начин, защото такава е волята на Създателя.

Трябваше отдавна да си минал на страната на Ордена, но вместо това ти избра да останеш егоист, да мислиш само за себе си, да отвърнеш глава от всичко добро и справедливо. За престъпленията ти спрямо човечеството ти не само ще умреш, но и ще страдаш за вечни времена в ръцете на Пазителя на отвъдния свят. Ще страдаш неопишуемо.

И докато пътуваш към отвъдния свят, искам да знаеш, че ако скъпоценната ти Калан оживее, тя ще бъде наша курва. Ако живее достатъчно дълго и роди момче, той ще расте и ще стане велик войник на Ордена и ще ненавижда еретиците като тебе. Ще се погрижим един ден да дойде тук и да се изплюе на гроба ти, да се изплюе върху теб и другите като теб, които биха го възпитали в противоречие с волята на Създателя.

Помисли над това, докато душата ти потъва в мрака. Докато тялото ти изстива, аз ще прегръщам красивото топло тяло на любимата ти. Държа да го чуеш, преди да умреш.

Вътрешно Ричард вече беше мъртъв. Всичко свърши, животът и светът приключиха. Изгуби толкова много. Изгуби всичко. И за какво? Заради безсмислената ненавист на онези, които бяха избрали да прегърнат пустотата на смъртта; ненавист към всичко ценно, към самия живот.

— Обичам те сега и завинаги. С цялото си сърце — пророни той с дрезгав глас. — С теб животът ми беше песен.

Видя как Калан кимва с глава, за да му покаже, че е чула думите му. Устните ѝ помръднаха и той разчете по тях думите „Обичам те“.

Беше толкова прекрасна.

Ако имаше нещо на света, което не искаше да вижда, то това бе страданието, изписано на лицето ѝ.

Вгледаха се в очите си, застинаха в тази секунда, след която светът щеше да изчезне.

Ричард нададе вик на ужас. В следващия миг острието потъна в плътта му и направи смъртоносен прорез в шията му. И той изпита внезапна остра болка.

Всичко свърши.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— СТИГА! — изръмжа Ничи.

Ричард примигна. Беше объркан и замаян. Ничи се бе вкопчила здраво в китката на Шота и се опитваше да я отдалечи от него. Но вещицата продължаваше да го стиска за кръста.

— Нямам представа какво правиш — изсъска Ничи толкова застрашително, че Ричард очакваше едва ли не Шота да отстъпи стресната, — но ще престанеш незабавно.

Шота не само не отстъпи, ами изобщо не изглеждаше уплашена.

Правя каквото трябва.

Ничи нямаше намерение да се предава.

— Махай се от него или ще те убия на място!

Кара, стиснала Агиела си в ръка, по-недоволна и сърдита дори от Ничи, стоеше плътно от другата страна на вещицата, препречвайки пътя ѝ. Преди Шота да има възможност да отвърне на заплахата, Ричард се стовари тежко на мраморната пейка, опасваща фонтана.

Дишаше тежко, на пресекулки и очевидно преживяваше някакъв ужас. В съзнанието си той все още виждаше Калан в ръцете на онези изверги, усещаше как острието потъва в плътта му. Прокара пръсти през шията си, но не намери нито зейнала рана, нито кръв. Отчаяно се беше вкопчил в образа на Калан, но в същото време гледката беше толкова ужасяваща, че единственото му желание в момента бе да я заличи завинаги от съзнанието си.

Не беше сигурен къде се намира. Не беше сигурен какво става. Не можеше да определи кое се случва в действителност и кое не.

Дали пък не се намираше в прегръдката на смъртта и не бълнуваше в предсмъртен унес, в очакване нишката на живота да се изплъзне между пръстите му. Дали не беше последен измамен образ, който терзае съзнанието му, преди той да престане да съществува. Протегна ръце да напипа и други тела в рова край себе си.

Докато Кара продължаваше да стои неотлъчно до него, за да го предпази от вещицата, Ничи веднага заряза препирнята с Шота и седна

на парапета. Прегърна го през рамо.

— Добре ли си, Ричард? — наведе се да го погледне в очите. — Изглеждаш така, все едно си видял самата смърт.

Без да обръща никакво внимание на Кара, Шота скръсти ръце и се втренчи в Ричард.

Дълбоко в душата му продължаваха да отекуват писъците на Калан; сърцето му се късаше, като я гледаше как креци името му. Не беше я виждал от толкова време. Да я види изведнъж, при това в подобна ситуация, му подейства наистина съкрушително.

— Всичко е наред, Ричард — успокои го Ничи. — Ти си тук, с мен, с всички нас.

— Колко време ме нямаше? — попита той, притиснал челото си с ръка.

— Моля? — сбърчи чело Ничи.

— Шота направи нещо. Колко време... й отне?

— Не й позволих да ти стори абсолютно нищо. Спрях я, преди още да е започнала. В мига, в който те докосна под брадичката, я сграбчих за ръката. Нямаше достатъчно време, че да ти стори каквото и да било.

Ричард продължаваше да вижда Калан в съзнанието си, продължаваше да чува писъците ѝ, докато мръсните ръце на войниците от Императорския орден се впиваха в тялото ѝ.

— Докосването ѝ беше напълно достатъчно — рече той и прокара треперещи пръсти през косата си.

— Съжалявам — прошепна Ничи. — Бях убедена, че съм я възпряла навреме.

Не му бяха останали сили да продължи. Нямаше сили дори да си поеме следващия дъх. Имаше чувството, че оттук насетне няма да има сили за нищо друго, освен да се остави на отчаянието си.

Не можеше да крие мъката и болката си, да преглъща сълзите си.

Ничи прислони лицето му на рамото си, като му предложи безмълвна утеха.

Всичко изглеждаше толкова безсмислено. Всичко свършваше. Беше свършило. Винаги бе твърдял, че нямат никакъв шанс срещу армията на Джаганг. Ордентът бе твърде силен и щеше да спечели тази война. Ричард не можеше да направи нищо. Вече нямаше за какво да живее, оставаше му само да чака страшната смърт да ги сграбчи в

обятията си. Шота пристъпи до него и понечи да вдигне ръка на рамото му, но Кара беше по-бърза и я стисна за ръката.

— Съжалявам, че трябваше да го направя, Ричард — подхвана вещицата, без да обръща внимание на Морещицата, — но трябваше да видиш и да разбереш...

— Млъквай и си дръж ръцете далеч от него! — прекъсна я Ничи. — Не мислиш ли, че му докара достатъчно болка? Непременно ли трябва да го нараниш? Не можеш ли поне веднъж да пропуснеш, не можеш ли да не му създаваш неприятности?

Щом Шота дръпна ръката си, Ничи протегна своята и изтри една сълза от бузата му.

— Ричард...

Той кимна, за да ѝ покаже, че приема загрижеността ѝ, но не можа да изтръгне нито дума от гърлото си. Продължаваше да вижда Калан, която го викаше по име и се опитваше да се изтръгне от ръцете на онези мъже. Тази сцена щеше да го преследва до последния му дъх. В този миг повече от всичко на света искаше да ѝ спести болката от това да присъства на екзекуцията му, да я освободи от жестокия плен на Ордена. Искане да се върне там, да направи нещо, да я спаси от нечовешките мъки. Не можеше да допусне светът ѝ да свърши така — докато гледа как убиват любимия ѝ.

Но това не се случваше в действителност. Не би допуснал подобно нещо. Абсурд! Явно просто си го е въобразил. Започна да го обзема облекчение. Не се случваше в действителност. Изключено е. Калан не беше пленничка на Ордена. Не присъстваше на неговата екзекуция. Всичко беше просто жестока илюзия, създадена от вещицата. Поредният ѝ номер.

Само дето за цялото население на Галеа, както и за жителите на още толкова много градове из Новия свят, това се случваше в действителност. За Ричард бе просто илюзия, но те го изживяваха наистина. Случило им се е точно по този начин. Световете им са свършили именно така. Знаеше точно какво са преживели. Знаеше точно какво е усещането.

Колко незнайни, безименни добри хора са изгубили шанса си да живеят именно по този начин. И за какво! Заради болните амбиции на нашествениците от Стария свят.

Внезапно го обзе непознат ужас. Той притежаваше дарбата. Беше магьосник воин. При повечето хора, родени с дарбата, тя се проявяваше в една определена област. Но да бъде магьосник воин означаваше, че притежава елементи от всички различни аспекти на дарбата, а единият от тях беше пророческата дарба. Ами ако това, което видя, всъщност е било пророчество? Ако бе нещо, което тепърва ще се случи? Ако онова, което видя, на практика е видение от бъдещето?

Но той не вярваше, че бъдещето е предрешено. Това, че имаше неизбежни категории, като например смъртта, не означаваше, че всичко е фиксирано, че човек няма право да се бори за една или друга цел в живота, да се опитва да избегне нещастията или да промени хода на събитията. Ако ставаше въпрос за пророчество, то означаваше само, че е видял какво е възможно да се случи, а не че не бива да се опитва да му попречи да се случи.

В крайна сметка пророчествата на Шота никога не се бяха осъществявали така, както ги бе представяла тя. Пък и онова, което той видя и изживя, най-вероятно е било просто номер на Шота.

Ричард стисна ръката на Ничи, за да изрази благодарността си без думи. Тя отвърна на жеста му с леко докосване по рамото. Като видя усмивката на устните му, до известна степен се поуспокои, защото разбра, че се е поокопитил.

Ричард се надигна и застана до Шота така, че видът му би трябвало да я накара да отстъпи. Тя обаче не помръдна.

— Как смееш да ми причиниш подобно нещо? Как смееш да ме изпратиш там?

— Никъде не съм те пращала, Ричард. Собствените ти мисли го направиха вместо мен. аз само ги освободих, след като ти ги бе потискал достатъчно дълго време. Спестих ти нещо, което иначе щеше да изживееш под формата на кошмари.

— Никога не си помня сънищата.

Шота кимна и се вгледа в очите му.

— Но този щеше да си го спомниш. Щеше да е далеч по-страшен от обичайните. по-добре да се сблъскаш с подобни видения, когато можеш да разбереш какво всъщност представляват.

Ричард усети как кръвта му кипва.

— Това ли имаше предвид, когато каза, че ако се ожения за Калан, тя ще роди чудовище? Това ли бе скритото значение на заплетеното ти пророчество?

— Означава това, което означава — отвърна Шота монотонно и безстрастно.

Ричард още чуваше думите на войника от Императорския орден, който му обясняваше какво възнамерява да прави с Калан, как ще се отнасят останалите с любимата му, как тя ще роди деца, които ще плюят върху гробовете на всички егоисти — на хората, които вярваха в ценностите, споделяни и от Ричард.

Той се нахвърли изведнъж върху Шота и в следващия миг се вкопчи в гърлото ѝ. От инерцията и устремната му атака и двамата се прекаатуриха през ниския парапет, плюснаха във фонтана и се изгубиха под водата.

— Това ли имаше предвид! — Ричард я издърпа за гърлото.

По лицето ѝ се стичаше вода. Тя я изкашля.

— Това ли искаше да ми кажеш! — разтърси я той.

Ричард примигна. Беше прав. И сух. Шота стоеше пред него. Също суха. Ръцете му бяха отпуснати покрай тялото.

— Стегни се, Ричард — повдигна вежда. — Още не си се отърсил напълно от сънищата си.

Ричард се огледа. Вярно беше. Не беше мокър — нито той, нито Шота. И чупливата ѝ, огненочервена коса си беше съвсем в ред. Той погледна Ничи, която му отвърна с учудена гримаса. Явно беше озадачена от причината за неговото объркване. Сигурно е така — сигурно още сънува. Наистина беше само сън, също като екзекуцията му, също като срещата с Калан. Само си е представил, че сграбчва Шота за гърлото.

Наистина му се щеше да го направи.

— Това ли имаше предвид като каза, че Калан ще роди чудовище? — попита Ричард, този път по-кратко, но пак толкова застрашително.

— Нямам представа коя е тази Калан.

Ричард стисна зъби и скулите му потръпнаха. Прииска му се наистина да я сграбчи за гърлото.

— Отговори ми на въпроса! Така ли е?

Шота вдигна предупредително пръст във въздуха.

— Повярвай ми, Ричард, наистина не би искал върху теб да се излее гневът на една вещица.

— Както и ти не би искала да те споходи моят гняв, така че ми отговори. Това ли имаше предвид?

Тя приглади ръкавите на роклята си и продължи, като подбираше внимателно думите си.

— Първо на първо, по различно време, чрез различни свои видения ти разкривах какво виждам в потока на събитията във времето. Не си спомням никаква Калан, нито каквото и да било, свързано с нея. Така че не знам за какво събитие или предсказание говориш.

Лицето на Шота придоби застрашително изражение, което напомни на Ричард, че разговаря с вещицата, чието име кара повечето хора в Средната земя да треперят от страх.

— Но трябва да ти кажа, че нагазваш в сериозни проблеми, касаещи бъдещи събития. — Тя го изгледа с недоволство. — Какво точно имаш предвид под... чудовище?

Ричард извърна поглед към притихналите води на фонтана, замислен за ужасиите, които му се привидяха. Нямахше сили да изрече мислите си на глас. Не можеше да го направи пред други хора, не можеше да каже пред тях, че преди време Шота му предсказа нещо, което би могло да означава, че Калан ще зачене дете от чудовищата от Императорския орден. Сякаш изричането на глас би сбъднало това предсказание. Тази мисъл бе толкова болезнена, че той я загърби и реши да зададе нов въпрос.

— Какво означава това, че не бих могъл да призова дарбата си чрез гняв? — обърна се той към нея.

— Ричард, трябва да разбереш нещо — въздъхна тежко Шота. — Аз не те дарявам с видения. Аз просто ти помагам да освободиш скрити мисли, които са си само твои. Не ти вкарвам в главата сън, измислен от мен, нито посаждам в съзнанието ти идеи. Просто ти помагам да чуеш самия себе си. Не мога да ти кажа нищо за онова, което си видял, тъй като не знам какво е то.

— Тогава защо...?

— Знам само, че ти си този, който трябва да спре Ордена. Помогнах ти да изкараш наяве собствените си потиснати мисли, за да можеш да осмислиш по-добре нещата.

— Какво да осмисля?

— Каквото трябва. Не знам какво трябва да осмислиш, както не знам и какво си видял и какво толкова те разстрои. Може да се каже, че аз съм просто вестносец. Не съм прочела вестта, която нося.

— Но ти ме накара да видя неща, които...

— Нищо не съм те карала. Просто повдигнах завесата, Ричард. Дъждът, който виждаш през прозореца, не е мое дело. Искат ти се да ме обвиниш за дъжда, вместо да оцениш факта, че не съм направила нищо, освен да повдигна завесата, за да погледнеш със собствените си очи.

Ричард погледна Ничи. Тя не каза нищо. Той вдигна глава към дядо си, който стоеше на горната площадка на стълбището, отпуснал ръце пред себе си, смълчан. Зед винаги го бе учил да се придържа към действителността, такава, каквато е, да не вярва в невидимата ръка на съдбата, която контролира и поражда събитията. Така ли постъпваше с Шота? Нима се опитваше да я обвини, задето му разкрива неща, които не е видял, които не е искал да види?

— Съжалявам, Шота — рече той успокоен. — Права си. Ти наистина ми показва дъжда. Нямам представа какво да правя оттук нататък, но го видях. Не биваше да те обвинявам за стореното от други. Извинявай.

Шота се усмихна.

— Това е една от причините ти да си Избраният, Ричард — единственият, способен да спре тази лудост. Ти имаш желание да видиш истината. Точно затова доведох Джебра да ти разкаже всичките тия ужасни неща за онова, което причиняват войските на Ордена. Трябва да знаеш какво се случва.

Ричард кимна; чувстваше се още по-зле, още по-отчаян, задето не бе способен да направи това, което тя смяташе, че би могъл.

Срещна ледения поглед на Шота.

— Ти положи изключителни усилия да доведеш Джебра тук. Измина толкова дълъг път. Бъдещето ти, животът ти зависи от това не по-малко, отколкото моят живот или животът на всички свободни хора, на всички, родени с дарбата. Ако Ордена спечели, всички ние сме мъртви, включително и ти. Не можеш ли да ми кажеш нещо, което би ми помогнало да сложа край на тази лудост? Всичко би ми било от полза. Не можеш ли да ми кажеш нещо?

Преди да му отговори, тя помълча известно време, втренчила поглед в незнайни земи.

— Всеки път, щом дойда при теб с някаква информация — рече накрая, — те разгневявам. Сякаш аз съм тази, която създава бъркотията. При положение, че съм просто вестоносец.

— Всички ние сме изправени пред робство, мъчения, смърт, а изведнъж ти се тревожиш за наранените си чувства.

При тези думи Шота не можа да се сдържи и се засмя.

— Сигурно си мислиш, че просто щраквам с пръсти и откровенията се появяват. — Усмивката ѝ се изпари, щом погледът ѝ се зарея в далечината. — Нямах ни най-малка представа какво ми коства да разбуля пред теб това, което е предназначено само за мен. Не искам да се подлагам на всичко това, ако цялото безценно познание е пропиляно напразно.

Ричард пхна ръце в задните си джобове.

— Ясно, разбрах. След като така или иначе правиш усилие, искаш от мен да се вслушам внимателно в думите ти. Всеки от нас е заложил максимум, Шота. Ще оценя всяка помощ.

Макар Ричард наистина да вярваше, че Шота му казва онова, което вижда в потока на събитията във времето, не беше убеден, че значението на думите ѝ е толкова ясно или пък че е такова, каквото си мисли Шота. Все пак трябваше да признае, че тя винаги му бе предлагала информация, която по един или друг начин се бе оказвала ключова за дадения момент — последният пример беше лавинният огън. Макар понятието „Лавинен огън“, което тя му каза, да не беше обяснено, дори само споменаването му помогна ужасно много в намирането на отговора на въпроса какво се е случило с Калан. Без това понятие той никога не би видял точно в тази книга ключа към разгадаването на истината.

Шота въздъхна дълбоко, най-сетне примирила се със ситуацията. Наведе се едва забележимо към него, сякаш за да подчертае сериозността на думите си.

— Ще ти го кажа на четири очи.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

РИЧАРД СТРЕЛНА С ОЧИ КАРА И НИЧИ. По изражението на лицата им разбра какво мислят за идеята да остане насаме с вещицата, далеч от тяхната закрила. Макар да знаеше, че двете са убедени в необходимостта да са на една ръка разстояние от него, той всъщност не вярваше, че по този начин ще е в по-голяма безопасност, отколкото ако е по-далеч от тях — Шота го доказва току-що. Беше очевидно, че двете не поддържат това мнение.

Ричард се надяваше да намери разрешение на проблема, удовлетворяващо всички.

— Те са на наша страна. Какво като...?

— Такова. Просто така искам аз. — Шота се обърна към него и скръсти ръце. — Ако искаш да чуеш какво имам да ти кажа, ще се съобразиш с моето желание.

Ричард не можеше да прецени дали тя просто проявява характер, или има нещо друго, но знаеше, че не му е сега времето да си отговаря на този въпрос. Ако искаше да получи помощ от Шота, трябваше да ѝ покаже, че ѝ има доверие. По същия начин и Ничи и Кара би трябвало да му се доверят.

— Моля ви и двете, качете се при Зед и чакайте — посочи им стъпалата той.

Беше очевидно, че Ничи е също толкова недоволна от идеята, колкото и Кара, но по погледа на Ричард тя разбра, че той я моли да удовлетвори желанието му. Тя стрелна с яростен поглед Шота.

— Само да заподозра, че се каниш да му сториш нещо лошо, ще те превърна в пепел, преди да успееш да гъкнеш.

— Че защо ще искам да му навредя? — погледна я Шота през рамо. — Ричард е единственият, който има шанс да попречи на Ордена.

— Именно.

Ричард проследи с поглед как Ничи и Кара безмълвно се завъртяха и тръгнаха нагоре по стъпалата. Бе очаквал Кара да прояви

повече упорство, но се зарадва, че тя прояви здрав разум.

Втренчи се продължително в дядо си. Зед му се стори доста кротък — нещо нетипично за него. Всъщност това се отнасяше и за Натан и Ан. И тримата го наблюдаваха като странна твар, изпълзяла изпод камък. Зед му кимна едва забележимо, един вид, давай, прави каквото трябва.

Ричард чу как от фонтана зад него изведнъж бликна вода. Щом се обърна, видя как струята се стрелва нагоре, за да полети обратно и да затанцува от купа в купа, докато стигне до басейна най-долу.

Шота се настани на ниската мраморна пейка с гръб към Ричард и небрежно прокара пръсти през водата. Нещо в езика на тялото ѝ накара косъмчетата по тила на Ричард да настръхнат.

В мига, в който тя се обърна, за да го погледне през рамо, Ричард установи, че срещу него седи майка му.

Мускулите му се напрегнаха до скъсване.

— Ричард. — Тъжната ѝ усмивка разкриваше цялата ѝ обич към него, показваше му колко ѝ е липсвал. Не беше остаряла с нито ден от времето, когато я бе видял за последно като малък.

Докато той стоеше като ударен от гръм на мястото си, тя се надигна плавно.

— О, Ричард! — възкликна тя с кристално чист като водите на фонтана глас. — Толкова ми липсваше. — Прегърна го с ръка около кръста и прокара другата си ръка през косата му. Вгледа се с копнеж в очите му. — Толкова, толкова ми липсваше.

Ричард преглътна емоциите си. Нямахше да се поддаде на заблудата, че това наистина е майка му.

При първата им среща Шота му се яви пак в образа на майка му, която бе загинала при пожар още в детските години на Ричард. Тогава той бе обзет от желание да обезглави вещицата с меча си заради дебелашката ѝ шега. Шота разбра намеренията му и го укори за тях, като му обясни, че въплъщаването ѝ в този образ било просто невинен дар за него, защото така тя му припомнила живата и неумираща любов на майка му. Според Шота Ричард не бил способен да разбере и оцени добрината, която тя му била сторила.

Ричард не мислеше, че и този път тя прави това като дар. Нямахше представа какво и защо прави вещицата, но реши да не прибързва със заключенията и да си съдържа нервите.

— Благодаря ти за прекрасния спомен, Шота, но защо трябва да ми се явяваш в образа на майка ми?

Шота сбърчи чело с характерната за майката на Ричард гримаса.

— Познато ли ти е името... Баракус?

Ричард тъкмо се беше поуспокоил и ето че косъмчетата по тила му пак щръкнаха. Внимателно я прихвана с ръце на кръста ѝ и леко я изтика назад.

— По време на голямата война човек на име Баракус е бил Първи магьосник. — Ричард повдигна с пръста си амулета, който висеше около врата му. — Това му е принадлежало.

— Точно за него става въпрос — кимна майка му. — Бил е велик магьосник.

— Така е.

— Също като теб.

Ричард усети как се изчервява, щом майка му го нарече велик — въпреки че съзнаваше, че пред него всъщност стои Шота.

— Той е можел да използва способностите си, за разлика от мен.

Майка му пак кимна и крайчетата на устните ѝ леко се закривиха в усмивка, която той добре си спомняше. Тя му се усмихваше по този начин, когато бе горда, че синът ѝ е разбрал някой особено труден урок. Дали Шота не влагаше нещо по-специално в този спомен?

— Имаш ли представа какво е станало с него — с този Баракус?

— Ами да, всъщност имам — въздъхна Ричард. — По негово време възникнал проблем с Храма на ветровете. Самият храм и неговото безценно съдържание били изпратени в друг свят.

— В отвъдния свят — уточни тя.

— Именно. Баракус отишъл там, за да се опита да реши проблема.

Майка му пак се усмихна по същия начин и прокара пръсти през косата му.

— Точно като теб.

— Да речем.

Когато ръката ѝ най-сетне се откъсна от косите му, прекрасните ѝ очи потънаха в неговите.

— Отишъл е там заради теб.

— Моля? Как така заради мен? — Ричард я изглежда подозрително. — Какви ги говориш?

— Субстрактивната магия била заключена в Храма, в отвъдното, откъсната от света на живота, така че никой магьосник оттам нататък е нямало да се роди с тази дарба.

Ричард не знаеше дали тя само повтаря онова, което той бе научил, или просто му казва нещо, което смята, че е вярно.

— Научих го от хрониките от онова време, с които се запознах. Вследствие на това престанали да се раждат хора със Субстрактивната страна на дарбата.

Тя го изглежда с такова спокойствие и сериозност, че Ричард чак се стресна.

— Но ти все пак я притежаваш — рече накрая уж кратко и ясно, но в същото време многозначително.

— Нима твърдиш, че е направил нещо, докато е бил в Храма на ветровете, за да може пак да се роди магьосник със Субстрактивна магия? — примигна Ричард.

— Предполагам, че под „магьосник“ имаш предвид себе си. — Тя изви вежда, сякаш за да подчертае сериозността на това, което казва.

— Е, и? Слушам те.

— Оттогава насетне не се е раждал магьосник със Субстрактивна магия, камо ли магьосник воин — имам предвид, откакто Храмът е прогонен от този свят.

— Виж, не съм сто процента сигурен, че това е така, но дори да е вярно, пак не означава...

— Знаеш ли какво направил магьосникът воин Баракус, след като се завърнал от Храма на ветровете?

Въпросът ѝ свари Ричард неподготвен. Нямаше представа какво общо има това с разговора им.

— Ами, да. След като се завърнал от Храма на ветровете, той... се самоубил. — Ричард вдигна ръка към гигантския комплекс над тях. — Хвърлил се от Магьосническата кула, от външната стена, която гледа към долината и Ейдиндрил.

— И към мястото, където по-късно бил издигнат Дворецът на Изповедниците — кимна майка му.

— Да.

— Но преди да го направи, оставил нещо за теб. Ричард я изглежда, като не беше сигурен, че е чул добре думите ѝ.

— За мен ли? Сигурна ли си? Майка му кимна.

— Твоите източници не са съвсем точни. Щом се върнал от Храма на ветровете, преди да се хвърли от външната стена на Кулата, дал на жена си една книга и я помолил да отиде в библиотеката му.

— В неговата библиотека ли?!

— Баракус имал тайна библиотека.

Ричард имаше чувството, че стъпва по тънък лед.

— Изобщо нямах представа, че е имал жена.

— Но ти я познаваш, Ричард. — Майка му се усмихна по начин, от който и бездруго щръкналите му косъмчета по тила се наостриха още повече. Той едва дишаше.

— Познавам ли я? Но как е възможно?

— Е, поне си чувал за нея. Знаеш ли кой е първият магьосник, създал първия Изповедник?

— Да — отвърна Ричард, смутен от смяната на темата. — Казва се Мерит. Първата Изповедничка е жена на име Магда Сеарус. На тавана на Двореца на Изповедниците има фреска, на която са изобразени двамата.

— Е, това е тя — рече майка му по начин, от който коремът му се сви на топка.

— Коя?

— Жената на Баракус.

— Не може да бъде... — отрони Ричард и допря пръсти в челото си, за да се опита да осмисли чутото. — Не, тя е жената на Мерит, магьосникът, който я е превърнал в Изповедник, а не на Баракус.

— За Мерит се е омъжила по-късно — махна с ръка майка му. — Първият ѝ съпруг е бил Баракус.

— Сигурна ли си?

Тя кимна утвърдително.

— Щом Баракус се върнал от Храма на ветровете, Магда Сеарус го чакала там, където той я помолил — в анклава на Първия магьосник. Чакала го дни наред, страхувайки се, че той може и да не се върне при нея. Но той се върнал, за нейно огромно облекчение. Целунал я, уверил я в неувяхващата си любов, след което я накарал да му се закълне, че ще запази завинаги тайната му, и я помолил да занесе една книга в тайната му лична библиотека.

След като тя тръгнала, той съблякъл одеждите си — същите, които носиш сега, включително кожените накитници, наметалото, което сякаш е изтъкано от злато, и амулета — в анклава на Първия магьосник, завещал ги на магьосника, който щял да се роди в света на живота благодарение на неговите усилия. . . Оставил ги за теб, Ричард.

— За мен ли? Сигурна ли си, че наистина ги е оставил точно за мен?

— А ти как си обясняваш факта, че толкова много пророчества те споменават — очакват появянето ти, споменават името ти — „камъкът в езерото“, „онзи, който носи смърт“, „Кахарин“...? Защо според теб са се появили тези пророчества, в които се говори за теб? Защо според теб ти успя да разгадаеш част от тях, при положение че от векове, дори от хилядолетия насам, никой друг не е успял да го направи? Защо според теб сбъдна други пророчества?

— Но това не означава, че се има предвид точно мен.

С безпристрастен жест майка му отказа както да го подкрепи, така и да опровергае думите му.

— Кой може да каже кое е първото — дали Субстрактивната магия най-сетне е намерила дете, в което да се всели, или се е появило детето, в което е трябвало да се въплъти тя. Пророчеството се нуждае от зърно, от която да покълне. Трябва да има нещо, което да отприщи процеса, пък било то и цветът на очите ти, който ти е бил предаден по наследство. Трябва да има активатор. В този случай дали е случайно или нарочно?

— Склонен съм да мисля, че е случайна поредица от събития.

— Щом така предпочиташ. Но всъщност, Ричард, какво значение има? Ти си роден със способността, която Баракус е освободил от клетката ѝ в друг свят. Ти си този, чието раждане той е очаквал — било то случайно или нарочно. В крайна сметка единственото, което има значение, е това, че ти си роден с тази способност.

Ричард си каза, че сигурно е права; детайлите не променяха същността на нещата.

Майка му въздъхна и продължи нататък:

— Както и да е, едва след като се подготвил за онова, чието случване той направил възможно, Баракус напуснал анклава си и скочил от Кулата. Хроникьорите не са знаели, че той е имал

достатъчно време след завръщането си, за да изпрати жена си на тайна мисия. Когато тя се върнала, установила, че мъжът ѝ е мъртъв.

Ричард се почувства замаян. Не вярваше на ушите си. Зави му се свят от неочаквания разказ за древните събития. Но тъй като самият той бе ходил в Храма на ветровете, знаеше, че подобни неща са напълно възможни. Той се раздели с всичко научено там, защото това беше цената, която трябваше да плати, за да се върне в света на живите. Макар да изгуби наученото, му остана чувството, че е знаел нещо огромно. Онзи, който поиска от него да заплати тази цена, за да му позволи да се върне при Калан, бе духът на Мрачния Рал — неговият роден баща.

— В мъката си Магда Сеарус пожелала доброволно да се подложи на опасния експеримент, замислен от Мерит — съгласила се да стане Изповедник. Знаела, че има голяма вероятност да не преживее процеса, но сега, след като любимият ѝ, Първият магьосник, бил мъртъв, нейният свят и бездруго бил свършил. Тя не намирала друг смисъл да продължи да живее, освен за да установи кой е отговорен за злощастните събития, довели до смъртта на съпруга ѝ, затова се съгласила да участва в този експеримент, за който мнозина се опасявали, че може да има фатални последици.

Но тя оцеляла. Минало доста време, преди да се влюби в Мерит — и той в нея. Благодарение на него животът за нея продължил. Хрониките за този период са непълни, на места липсва информация, има хронологично разменени събития, но истината е, че Мерит ѝ е втори съпруг.

Ричард трябваше да поседне на мраморната пейка. Информацията му дойде твърде много. Съвпаденията бяха удивителни: това, че е първият от хиляди години, роден със Субстрактивна магия, че Баракус е последният магьосник, влязъл в Храма на ветровете, преди това да стори самият Ричард, че Баракус е бил женен за жената, превърната в първия Изповедник, че Ричард се е влюбил и оженил за Изповедник — тоест за Майката Изповедник, за Калан.

— Магда Сеарус използвала новопридобитата си изповедническа сила върху магьосник Лотаин и разбрала какво е правил той в Храма на ветровете — неща, които били известни само на Баракус.

— И по-точно? — вдигна глава Ричард.

Майка му се вгледа в очите му, но все едно надзърташе в душата му.

— Лотаин ги предал, като влязъл в Храма през Коридора на предателя, и се погрижил една много специална магия, която била заключена там, да бъде пусната в света на живите, когато му дойде времето. И така, Джаганг се родил със силата, която Лотаин позволил да се изплъзне от клетката си в другия свят. Тази магия била силата на пътешественика по сънищата.

— Но защо Лотаин, главният обвинител, е сторил подобно нещо? В крайна сметка нали се е погрижил членовете на групата на Храма да бъдат екзекутирани заради вредите, които са нанесли.

— Лотаин вероятно е започнал да вярва, както и враговете ни в Стария свят, че магията трябва да бъде заличена от човешката раса. Мисля, че неговият фанатизъм си намерил нова цел: той се виждал като спасител на човечеството. Поради което осигурил връщането на пътешественика по сънищата в света на живите, за да прочисти света от магията.

По някаква причина Баракус не успял да затвори пролуката, отворена от Лотаин, и не могъл да развали стореното. И затова се справил с проблема както могъл. Погрижил се да балансира направеното чрез някой, който да се бори срещу силите, решени да унищожават хората с дарбата. Трябвал му човек, който да притежава нужните способности за това.

Това си ти, Ричард. Баракус се погрижил ти да се родиш, за да компенсираш стореното от Лотаин. Ето защо ти, Ричард Рал, си единственият, който може да спре Ордена.

Ричард усети как му прилошава. Излизаше, че той е просто пионка, използвана за тайни цели, наивник, който просто изпълнява чужди желания, касаещи собствения му живот; играе предназначаната си роля в битка, замислена преди хилядолетия.

Сякаш прочела мислите му, Шота, която все още бе в образа на майката му, отпусна съчувствено ръка на рамото му.

— Баракус се погрижил да се появи равновесна сила, която да компенсира стореното. Той нямал представа как ще действа тя. Но не е отстранил свободната ти воля от уравнението, Ричард.

— Така ли мислиш? Защото на мен ми се струва, че съм просто последният играч в една игра, започната преди векове. Не виждам тук

да става въпрос за моята свободна воля, за моя живот, за моя избор. Явно други са предначертали пътя ми.

— Не е така, Ричард. Може да се каже, че това, което те са направили, е един вид трениране на войник за битка. Обучението му прави възможно евентуалното спечелване на битката, ако до такава изобщо се стигне. Това не означава, че когато битката започне, войникът няма да избяга, че ще избере да остане и да се бие, или пък че дори да остане и да даде всичко от себе си, ще победи. Баракус се погрижил ти да имаш съответния потенциал, Ричард — екипировката, оръжията, възможностите, за да се биеш за собствения си живот и за своя свят, ако се появи такава нужда — нищо повече. Той просто ти е протегнал ръка за помощ.

Ръка, протегнатата през потока на времето. Ричард се почувства изцеден и объркан. Сякаш вече не познаваше самия себе си, не знаеше кой е в действителност и каква част от своя живот дължи на самия себе си.

Сякаш Баракус изведнъж се беше материализирал пред него, изскочил от прахта на древни кости; призрак, дошъл да обладае живота на Ричард.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ОЩЕ НЕЩО НЕ МУ ДАВАШЕ МИРА и не се вписваше в картинката. Как е възможно главният обвинител Лотаин да измени на вярата си, да предаде всички в Новия свят? Обяснението, че бил подложен на натиск, че бил изкушен от вярванията, разпространени в Стария свят, се видя на Ричард твърде удобно.

И тогава му просветна — осъзнаването го изпълни ненадейно като внезапно бликнал буен поток. За миг остана без дъх. Имаше нещо в древните хроники, което винаги го бе глождило. Шота разбуди спомените му за някои епизоди от миналото и така всички парченца от мозайката си дойдоха на мястото. Сега вече разбра какво не му бе давало мира. Чак не можеше да повярва, че едва сега го забелязва.

— Лотаин беше фанатичен обвинител — отрони Ричард повече на себе си. Продължи да говори, облещил очи, без да мига: — Не е намерил нова мишена за фанатизма си. Не се е обърнал срещу тях. Не е бил предател — бил е шпионин.

Винаги е бил шпионин. Действал е като къртица, бавно си е пробивал път към целта. В течение на много години е успял да се добере до ключова позиция, която му осигурява власт. Освен това е имал и съучастници, които са били под негово разпореждане.

Лотаин е бил магьосник, сдобил се не само с огромно уважение, но и с голяма сила. Благодарение на политическите си позиции имал достъп до най-високите етажи на власт та. Когато най-сетне му се отворила възможност — всъщност сам се погрижил това да се случи, — той не я пропуснал. Направил така, че съзаклятниците му да бъдат включени в групата на Храма. Подобно на днешната ситуация в Ордена, Лотаин и хората му вярвали фанатично в своята кауза. Именно те опростили мисията. Не става въпрос за промяна в отношението или нещо подобно. Всичко е било планирано. Всичко е било обмислено.

Всички те са били готови да пожертват себе си, да умрат за висшата си кауза. Не знам колко точно шпиони е имало в този екип,

може би всички са били такива, но е факт, че достатъчно от тях осъществили целта си. Не изключвам и вероятността да са убедили и други да ги последват, водени от чувството, че са морално задължени.

Било неизбежно, разбира се, другите магьосници в Кулата скоро да осъзнаят, че проектът, свързан с Храма на ветровете, е провален. И когато това станало, Лотаин бил напълно подготвен да унищожи цялата група на Храма — погрижил се всички да бъдат екзекутирани. Не искал живи свидетели, които някой ден да разкрият какво всъщност се е правило.

Лотаин през цялото време се грижел действията им да бъдат пазени в тайна, за да не е възможно да бъдат вземани успешни контрамерки. Шпионите, които Лотаин включил в персонала на Храма, доброволно паднали в гробовете си, като отнесли тайните със себе си. Като осъдил на смърт цялата група на Храма, Лотаин успял да погребее заговора, замислен от него. Унищожил всички, които знаели какви щети са нанесени. Той бил убеден, че един ден каузата му ще смаже всяка опозиция и той ще управлява света. И когато това стане, щял да бъде най-великият герой от войната.

Оставал само един нищожен проблем. След процеса управниците настояли някой да отиде в Храма на ветровете, за да поправи щетите. Лотаин, естествено, не можел да позволи там да влезе някой друг, защото така би бил разкрит саботаждът. Така че той казал, че ще се заеме лично. Всъщност така било замислено — да отиде в Храма по-късно, ако се наложи, и да прикрие истината.

Тъй като бил главен обвинител, всички вярвали, че той отива да оправи нещата, воден от най-искрени чувства. Щом най-сетне пристигнал в Храма на ветровете, той се погрижил не само да бъдат прикрити щетите, ами и използвал натрупаната там информация, за да нанесе още по-големи вреди, така че никой да не може да намери и поправи разкъсването. След това прикрил следите си, като направил нещата да изглеждат така, все едно всичко е наред.

Но имало и още нещо: промените, които направил, използвайки познанията на самия Храм, се оказали достатъчно, че да бъдат задействани защитите на Храма. От Храма, в онзи друг свят, Лотаин не знаел за червените луни, които Храмът бил пробудил в този свят, и когато се върнал, бил заловен. Но на него изобщо не му пукало; той очаквал с нетърпение смъртта, за да получи вечна слава за всичко

постигнато, точно както каза и Ничи за мисленето на хората от Стария свят.

Магьосниците от Кулата трябвало да разберат какви точно щети е причинил Лотаин. Колкото и да го измъчвали, той не разкрил тайната си. За да разбере истината за случилото се, Магда Сеарус станала Изповедник. Но в началото тя не разполагала с нужния опит и трябвало да трупа знания. Макар да използвала Изповедническата си сила, тя още не била осъзнала колко е важно да бъдат зададени точните въпроси.

Ричард погледна майка си.

— Веднъж Калан ми каза, че самото изтръгване на самопризнанието не е никак трудно. Трудното е да разбереш как да зададеш правилните въпроси, за да стигнеш до истината. Мерит току-що бил създал Изповедниците. Все още никой не разбираше как точно действат тяхната сила.

Калан цял живот е била обучавана как да си върши добре работата, но тогава, преди хиляди години, Магда Сеарус все още не знаела как да зададе правилните въпроси и в какъв порядък. Макар да вярвала, че е успяла да накара Лотаин да признае какво е извършил, не могла да разкрие пълния мащаб на предателството му. Той бил шпионин и въпреки че за пръв път бил използван Изповедник, заговорът му не бил разкрит. Вследствие на което така и не се разбрало каква точно подривна дейност са водили хората на Лотаин.

Майка му го изгледа съсредоточено.

— Сигурен ли си в това, Ричард?

— най-сетне всичко си дойде на мястото — кимна той. — След като и ти разкри някои подробности, всички парченца от мозайката, които досега ми се бяха губили, най-сетне си паснаха. Лотаин е бил шпионин и е отнесъл със себе си в смъртта истинската си самоличност, както и истината за подставените лица в Храма. Те загинали, без никой от тях да разкрие същинските мащаби на стореното. Никой, дори Баракус, не осъзнал реалните размери на щетите.

Майка му въздъхна и втренчи поглед в неясна посока.

— Това определено обяснява белите петна в информацията, която получавах аз. — Погледна го, сякаш го виждаше с нови очи. — Много добре, Ричард. Наистина се справи чудесно.

Ричард отри с ръка уморените си очи. Не изпитваше никаква особена гордост, задето бе нагазил в дълбоките кални води на историята, за да извади от там такива жалки и презрени дела, последствията от които се усещаха хилядолетия по-късно.

— Спомена, че Баракус оставил за мен някаква книга?

— Помолил жена си да я прибере на сигурно място — кимна тя.
— Предназначена е за теб.

— Сигурна ли си?

— Да. — Майка му внимателно скръсти пръстите си. — Докато бил в Храма на ветровете, Баракус написал тази книга благодарение на събраното там познание. Никой освен него не я е виждал. Никой не е отгърщал страниците ѝ, откакто е написана от Баракус и той лично затворил тази корица. Оттогава тя стои недокосната в тайната му библиотека.

При мисълта за съществуването на подобна ценност Ричард потръпна. Нямаше никаква представа къде ли се намира тази библиотека, но дори да я откриеше, пак не би разбрал онова, което го интересуваше. Не очакваше да получи отговор на въпроса си, но все пак реши да го зададе.

— Имаш ли някаква представа как се нарича тази книга? Или какво пише в нея?

Майка му кимна тържествено.

— Нарича се „Тайните на силата на един магьосник воин“.

— Добри духове! — прошепна Ричард и я погледна. Опря лакти в коленете си, пое лицето си в шепи. Беше толкова превъзбуден, че вече не можеше да се владее. Последният човек преди Ричард, посетил Храма на ветровете преди повече от три хиляди години, беше направил така, че Храмът да освободи Субстрактивна магия, с каквато бе роден Ричард, донякъде за да може той да влезе в Храма и да спре заразата, разпространена от пътешественика по сънищата, който се бе появил, защото онзи магьосник Лотаин се бе погрижил да подготви почвата за неговото раждане, за да може той да поеме управлението на света в свои ръце и да унищожи магията. И още нещо, същият онзи човек, който се бе погрижил Ричард да се роди със Субстрактивна магия, му е оставил книга с напътствия, с която да му помогне да се справи с пътешественика по сънищата.

След като Баракус се върнал и се самоубил, магьосниците изоставили всякакви опити за проникване в Храма на ветровете, защото ги смятали за невъзможни. Те така и не поправили злото, сторено в Храма от Лотаин и хората му. Единствен Баракус предприел мерки за справяне със заплахата.

Твърде е възможно Баракус лично да се е погрижил никой след него да не може да проникне в Храма на ветровете, за да не се опита друг шпионин да съсипе онова, което Баракус бил сторил, за да се противопостави на заплахата — а именно раждането на Ричард.

Ричард вдигна глава. Майка му беше изчезнала. На нейно място стоеше Шота, свободните краища на роклята ѝ се носеха леко във въздуха, сякаш понесени от бриз. На Ричард му стана мъчно за майка му, но в същото време се почувства и по-добре, защото се чувстваше объркан, принуден да разговаря с вещицата през привидението на майка си.

— Къде се намира библиотеката, в която Баракус изпратил жена си, за да скрие книгата „Тайните на силата на един магьосник воин“?

— Боя се, че не знам — поклати тъжно глава Шота. — Мисля, че единствените, които са знаели нейното местоположение, са били Баракус и жена му — Магда Сеарус.

Ричард носеше одеждите на магьосник воин, завещани му от Баракус, както и неговия амулет. Субстративната магия, с която се бе родил, най-вероятно също му бе дадена благодарение на Баракус. Този човек му бе оставил и книга, която най-вероятно съдържаше указания за това как да използва силата, с която се е родил Ричард благодарение на него.

— Тук има толкова много библиотеки. Личната библиотека на Баракус би могла да е във всяка от тях. Имаш ли някаква представа къде да търсим?

— Знам само, че тя не се намира в друга библиотека, както предполагаш. Библиотеката на Баракус е само и единствено негова. Както и книгите в нея. До днес никой не е успял да ги открие.

— И поради някаква причина е решил да не оставя тези книги на сигурно място в анклава на Първия магьосник?

— На сигурно място ли? Неотдавна Сестрите на мрака, изпратени от Джаганг, проникнаха там. Наред с другото отнесоха на своя император и книги. Джаганг събира книги, понеже там се

съдържа познание, което му помага в битката за надмощие на Ордена. Ако книгата, която Баракус е написал специално за теб, беше оставена в Кулата, най-вероятно вече да е попаднала в ръцете на Джаганг. Баракус е проявил достатъчно здрав разум да не оставя такава сила тук, където всеки би могъл да я намери, където всеки Първи магьосник след него би могъл да я използва или дори да я унищожи, за да не позволи да попадне в лоши ръце.

Нали точно това сполетя „Книгата на преброените сенки“. За да изпълнят пророчеството, Ан и Натан помогнаха на Джордж Сайфър да занесе книгата в Западната земя, с намерението, когато Ричард порасне достатъчно, да го накарат да я научи наизуст, за да не попадне тя в неподходящи ръце. Оказа се, че Мрачният Рал в един момент изявил желание да се сдобие с тази книга, за да отвори кутиите на Орден — същите, които вече са пуснати в действие заради някогашните Сестри на Ан. Същите, които плениха Калан, последния Изповедник. Благодарение на написаното в книгата Калан помогна за унищожаването на Мрачния Рал.

Ричард повдигна амулета, завещан му от Баракус, който носеше на шията си. Огледа символите, които изобразяваха танца със смъртта. Едва ли всичко това беше съвпадение.

Погледна Шота.

— Да не би да смяташ, че Баракус е предвидил какво ще се случи и е скрил книгата на по-сигурно място.

— Съжалявам, Ричард, но не знам — сви рамене Шота. — Може би просто е бил по-предпазлив. Предвид ситуацията и големия залог, предвидливостта му определено е не само основателна, но и доста мъдра постъпка.

Казах ти всичко, което мога. Ти си наясно с всички парченца от мозайката, от историята, които не са ми известни. Това, разбира де, не е всичко, но ти разполагаш и с други източници, които допълват картината, така че знаеш повече от мен. Всъщност вероятно знаеш повече от всеки друг човек, откакто Баракус е бил Първи магьосник.

Въпреки всичко, което тя му каза, информацията ѝ едва ли щеше да му е от полза, ако не откриеше книгата, която Баракус бе написал специално за него. Без тази книга силите на Ричард като магьосник воин щяха да си останат загадка за него и да са едва ли не безполезни. Без тази книга сякаш нямаше надежда за победа над армията, нахлула

от Стария свят. Ордена щеше да надделее и светът на магията щеше да бъде заличен от света на живите, точно както го бе замислил Лотаин. Без тази книга планът на Баракус бе обречен на провал, а Джаганг щеше да победи.

Ричард вдигна поглед към стъкления покрив на трийсетина метра над главата му, откъдето нахлуваше мека привечерна светлина, която подсилваше мъждивата светлина на лампите, поставени в средата на стаята. Не бе забелязал кога са запалили газените лампи.

— Шота, това е може би най-важното, което трябва да знам. Как бих могъл да спра Ордена, щом като не съм способен да използвам уменията си на магьосник воин? Не можеш ли да ми подскажеш как да намеря тази книга? Ако не намеря отговори, при това в най-скоро време — край. С всички нас е свършено.

Тя повдигна брадичката му в шепа и се взря в очите му.

— Надявам се знаеш, Ричард, че ако знаех как да намеря тази книга, бих ти казала. Знаеш колко много искам да спрем Императорския орден.

— А защо точно ти получаваш тази специфична информация? Откъде идва тя? Защо я получаваш в точно определени моменти, като например сега? Защо не при първата ни среща? Или когато се опитвах да вляза в Храма на ветровете, за да спра чумата?

— Предполагам, че идва от същото място, откъдето и ти получаваш отговори или вдъхновение при разрешаването на даден проблем. Защо ти знаеш отговорите, когато възникне проблем? Замислям се за дадена ситуация и понякога отговорите ми се явяват. Предполагам, че като цяло това е не по-различно от начина, по който на всеки му хрумват идеи. Само дето моите идеи са уникални, родени в главата на вещица, и включват събития от потока на времето. Предполагам, че по същия начин и ти изведнъж си прозрял истината за стореното от Лотаин. Как разбра това? Мисля, че и при мене се получава същото.

Ако знаех къде е тази книга, „Тайните на силата на един магьосник воин“, или ако имах някаква представа къде да я търсим, веднага щях да ти кажа.

Ричард въздъхна и се изправи.

— Знам, Шота. Благодаря ти за всичко. Ще се опитам да се възползвам от всичко, което ми каза.

Шота го стисна за рамото.

— Време е да вървя. Трябва да намеря една вещица. Поне знам името ѝ — благодарение на Ничи.

— Защо ли се казва Шеста? — попита Ричард, сетил се нещо.

Шота помръкна.

— Това е пренебрежително име. Вещиците виждат много неща в потока на времето, особено неща, свързани с дъщери, които евентуално всяка от нас би имала. За една вещица седмото дете е специално. Да кръстиш едно дете Шеста, означава да кажеш, че нещо не ѝ достига, че е на крачка от съвършенството. Това си е явна обида, при това от рождението, и то показва какво предвижда съответната вещица за характера на дъщеря си. Един вид признание, че дъщеря ѝ е несъвършена.

Като е кръстила дъщеря си Шеста, майката най-вероятно си е заслужила да бъде убита от същата тази дъщеря.

— Тогава защо една майка би обявила на всеослушание такова нещо? Защо не е кръстила дъщеря си другояче, предотвратявайки евентуалното си убийство.

Шота му се усмихна тъжно.

— Защото има вещици, които вярват в истината, понеже истината ще помогне на други да избегнат опасностите.

За тези жени една лъжа би била зародиш на доста по-големи неприятности. За нас истината е единствената надежда за бъдещето. За нас бъдещето е живот.

— Е, май в този случай името пасва на неприятностите, които причинява тази вещица.

Тъжната усмивка на Шота се изпари. Изражението ѝ стана мрачно и сериозно. Вдигна предупредително пръст.

— Тази жена спокойно може да си скрие името. Но тя предпочита да не го прави, също както змията оголва демонстративно зъбите си. Ти си имаш други грижи, занимавай се с тях — тази остави на мен. Една вещица би могла да бъде много опасна.

— Като тебе ли? — попита Ричард със сянка на усмивка.

— Като мен. — Тя не отвърна на усмивката му.

Ричард остана сам край фонтана и се заизкачва по стъпалата. Ничи, Кара, Зед, Натан, Ан и Джебра се бяха скупчили на една страна,

увлечени в своя си разговор. Не обърнаха никакво внимание на Шота, която мина покрай тях като невидим призрак.

Ричард я последва нагоре. На прага, обляна в светлина, Шота се извърна, сякаш самата тя бе съзряла призрак. Протегна ръка и я отпусна на рамката на вратата.

— Само още нещо, Ричард. — Замълча за миг, втрещена в очите му. — Когато ти беше дете, майка ти загина в пожар.

— Да, така е — кимна Ричард. — Един мъж се сбил с Джордж Сайфър — човекът, който ме отгледа и когото по онова време смятах за свой баща. Побойникът, дето се сбил с баща ми, обърна една газена лампа на масата и подпалил къщата. Дватамата с брат ми сме спели отзад в спалнята. Докато онзи издърпал баща ми навън, за да продължат да се бият, майка ми изтичала и измъкнала мен и брат ми от горящата къща.

Ричард се прокашля; болката от случилото се още не бе отшумяла. Спомни си облекчението, изписано на лицето на майка му, когато видя, че двамата с Майкъл са невредими, както и последната целувка по челото, която получи от нея.

— След като се увери, че на нас нищо ни няма, тя се върна в къщата, за да спаси още нещо — така и не разбрахме какво. Писъците ѝ отрезвиха двамата мъже и те се втурнаха да я спасяват, но... беше твърде късно. Жегата не им позволи да припарят до сградата и така и не успяха да помогнат на майка. Обзет от чувство за вина, мъжът се разрида и започна да повтаря, че съжالياва.

Беше ужасна трагедия, особено при положение, че в къщата нямаше никого, че нямаше нищо ценно, което да си струва живота ѝ. Майка ми загина напразно.

Както стоеше на прага, изваяна като статуя, Шота го дари с един безкрайно дълъг поглед. Ричард чакаше смълчан. Позата ѝ, бадемовите ѝ очи издаваха мрачна тържественост и сериозност. Накрая тя рече тихо:

— Майка ти не беше единствената, която загина при пожара.

Ричард усети как по краката и ръцете му пробягват иглички. Мълнията на думите ѝ се стовари върху него с цялата си мощ, унищожавайки нещо, в което той бе вярвал през целия си живот.

— Как така? Какво искаш да кажеш? Шота поклати тъжно глава.

— Кълна се в живота си, Ричард, но не знам нищо повече.

Той се приближи до нея и я стисна за ръката, като внимаваше да не ѝ причини болка под напора на внезапната сила на изгарящото желание да разбере защо тя му каза подобно нещо.

— Как така не знаеш нищо повече? Как можеш да изтърсиш такава невъобразима глупост, след което просто да кажеш, че не знаеш нищо повече? Как можеш да говориш така за смъртта на майка ми, а след това да спреш донякъде просто ей така. Не разбирам. Трябва да продължиш и нататък.

Шота вдигна ръка към лицето му.

— При последното ти посещение в Агаден ти направи нещо за мен. Отхвърли предложението ми и каза, че струвам повече от това да задържа някого пряко волята му. Каза, че заслужавам човек, който ще ме оцени заради това, което съм.

Макар тогава да ти бях много ядосана, думите ти ме накараха да се замисля. Никой до този момент не ми беше отказвал, но ти го направи, защото ме цениш, защото искаш в живота ми да се появи някой, заради когото да си струва да живея. Уважаваш ме достатъчно, за да рискуваш да излея върху теб гнева си.

Докато бях в образа на майка ти, това по някакъв начин повлия на потока от информация, който се излива в мен. Поради тази причина преди малко, докато се канех да си тръгна, в съзнанието ми изплува тази мисъл: „Майка ти не беше единствената, която загина при пожара.“

Както всички неща, които събирам от потока на събитията във времето, това ми се яви като интуитивно видение. Не знам какво означава и не знам нищо повече за него. Кълна ти се, Ричард — не знам. При други обстоятелства изобщо не бих ти казала толкова откъслечна информация, тъй като тя е заредена с ужасно много възможности и въпроси. Но обстоятелствата сега са по-особени. Предполагах, че ще знаеш какво точно означава това изречение. Предполагах, че ти е известна всяка дума от онова, което знам. Не всичко, което научавам от потока на времето, е полезно — поради тази причина не винаги разкривам пред хората откъслечни изречения като това. Но в този случай реших да ти го кажа, защото би могло да означава нещо за теб, да ти помогне някак си.

Ричард се почувства онемял и объркан. Не беше убеден дали вярва на чутото.

— Възможно ли е това да означава, че тя не е била единствената загинала, понеже в онзи ден част от нас е умряла с нея? Че сърцата ни са променени завинаги? Възможно ли е да се тълкува в такава плоскост?

— Не знам, Ричард, наистина не знам, макар че сигурно е възможно. Не винаги знам дали онова, което ми показва потокът на времето, е важно или не. Може да е просто това, което казваш, и нищо повече.

Мога да съм ти от помощ само ако ти предам точно информацията, което и сторих. Яви ми се точно така, точно с тези думи: „Майка ти не беше единствената, която загина при пожара.“

Ричард усети как по бузата му се отронва сълза.

— Чувствам се толкова самотен, Шота. Ти доведе Джебра, за да ми разкаже неща, от които' ще сънувам кошмари. Не знам какво да правя отгук нататък. Просто не знам. Толкова много хора ми вярват, разчитат на мен. Не можеш ли да ми кажеш нещо, което поне да ме насочи в правилната посока, преди да е станало безнадеждно късно?

Шота изтри сълзата от бузата му. Приятелският ѝ жест донякъде стопли сърцето му.

— Съжалявам, Ричард, не зная отговорите, които ще те спасят. Ако ги знаех, повярвай ми, нямаше да имам търпение да ти ги кажа. Но виждам доброто в теб. Вярвам в теб. Зная, че притежаваш онова, което ти е нужно, за да успееш. Ще дойдат времена, когато ще се съмняваш в силите си. Не се предавай. В такива мигове си спомни, че вярвам в теб, че съм убедена в способността ти да завършиш започнатото. Ти си рядко срещан човек. Вярвай в себе си.

Знай — аз вярвам, че ти си онзи, който е способен да го направи.

Навън, преди да тръгне надолу по гранитните стъпала, тя се обърна — черен силует на фона на гаснещата светлина на деня.

— Вече не е важно дали Калан е съществувала или не. Сега залогът е целият свят на живите, животът на всички хора. Трябва да забравиш живота на един човек, Ричард, и да помислиш за всички останали.

— Пророчество ли е, Шота? — Ричард бе толкова обезсърчен, че гласът му прозвуча вяло като шепот. — Нещо от потока на времето?

— Просто съвет от една вещица — поклати глава Шота. — Тръгна към коня си. — Залогът е твърде голям, Ричард. Трябва да

престанеш да преследваш този призрак.

Щом се върна обратно вътре, Ричард завари всички скупчени около Джебра, увлечени в приглушен разговор, изпълнен със съчувствие към преживяното от нея. Щом го видя да приближава, Зед се сепна наред думата.

— Странно, а, момчето ми? Ричард огледа озадачените им лица.

— Кое е странно?

— Че наред разказа на Джебра Шота просто стана и изчезна — разпери ръце Зед.

— Изчезна — повтори внимателно Ричард. Ничи кимна.

— Надявахме се да остане да ни каже нещо, след като Джебра приключи.

— Сигурно е бързала да си намери друга жертва, която да унижава и обижда — изсъска Кара.

— Или пък е хукнала да преследва онази, другата вещица — додаде Ан.

— Или пък като вещица не е много-много по сбогуванията — не се стърпя и Натан.

Ричард не каза нищо. И друг път бе виждал Шота да реагира така, както когато се появи изневиделица на сватбата му и подари на Калан колието. И тогава никой не бе разбрал, че е разговаряла с него и с Калан. И никой не я бе видял да си тръгва.

И те си продължиха разговора — всички освен дядо му.

Зед изглеждаше отстранен и разсеян.

— Какво има? — попита Ричард.

Зед поклати глава и прегърна Ричард през раменете, после се надвеси към него, за да му каже нещо, предназначено само за неговите уши.

— Не знам защо, но се улових да мисля за майка ти.

— За майка ми.

— Толкова ми липсва — кимна Зед.

— И на мен — призна Ричард. — Сега като го спомена, ми се струва, че и аз си мисля за нея.

— Част от мен умря заедно с нея онзи ден. — Зед заби поглед в далечината.

На Ричард му бе нужно известно време, докато събере сили да продължи.

— Случайно да знаеш защо се върна в горящата къща? Дали вътре е имало нещо важно? Може би някой, за когото не сме знаели, че е вътре.

Зед поклати глава.

— Надявах се наистина да има основателна причина, но лично прерових пепелта. — Очите му се наляха със сълзи. — Открих само нейните кости.

Ричард хвърли поглед през вратата и видя призрачната сянка на Шота, яхнала коня си, да се отдалечава по пътя, без да обръща глава.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

РЕЙЧЪЛ ПРИСТЪПИ КОЛЕБЛИВО в мрачния вход. Видимостта прогресивно намаляваше. Не ѝ се щеше да вижда рисунките по стените, но все още ги различаваше. През цялото време, докато вървеше из пещерата, се стараеше да не гледа странните сцени по стените. От някои от картините настръхна. Умът ѝ не го побираше как е възможно някой да рисува такива потресаващи сцени на жестокост, но поне разбираше защо са ги скрили в пещера, а не са имали смелостта да ги покажат на дневна светлина.

Мъжът я блъсна неочаквано. Рейчъл политна напред и се просна по лице на земята. Вдиша дълбоко, за да напълни дробовите си с въздух след рязкото им изпразване. Изплю малко пръст и се надигна на ръце. Беше твърде ядосана, за да се разплаче.

Обърна се да го погледне през рамо и установи, че вместо да гледа нея, онзи е забил поглед в тъмнината, неспокойните му златисти очи святкаха, сякаш мисълта му бе отлетяла някъде надалеч и бе забравил напълно за присъствието ѝ. Рейчъл хвърли поглед към светлината и се опита да прецени дали би могла да се измъкне покрай дългите му крака. Можеше да пробва да го финтира и да избяга в противоположната посока — сигурно щеше да се получи. Но пък той беше огромен в сравнение с нея и със сигурност бягаше по-бързо, особено сега, когато крачетата ѝ бяха отекли от продължителното връзване. Ако обаче не ѝ беше взел ножовете... И все пак, ако е достатъчно бърза, може би щеше да успее да му се измъкне.

Но преди да е понечила да пробва, онзи пак я забеляза. Сграбчи я за яката и я дръпна да стане, после я блъсна напред, още по-дълбоко в пастта на пещерата. Рейчъл политна и едва намери къде да стъпи между камънаците. Нещо пред нея се размърда и тя се закова на място.

— Виж ти, виж... — вряза се в тъмнината остър като бръснач глас. — Посетители.

Особено последната дума прозвуча като просъскване на змия.

По кожата на Рейчъл пропълзяха ледени тръпки, докато се взираше в тъмнината с облещени очи. Изобщо не ѝ се мислеше на кого ли принадлежи този глас.

От мрака, сякаш направо от отвъдния свят, се материализира сянка, която се плъзна напред към приглушената светлина.

Само че сенките не се усмихват, каза си Рейчъл. Пред нея стоеше жена — висока жена в дълга черна роба. Дългата ѝ чуплива коса също беше черна. За сметка на това кожата ѝ беше толкова бяла, че лицето ѝ сякаш се носеше като отделено в тъмнината. Напомни на Рейчъл на кожата на саламандър албинос, скрит под горския килим от листа денем, недокоснат от слънчева светлина. Всичко у нея — от грубата черна канава на роклята ѝ, през пергаментовата ѝ плът, изопната върху кокалчетата, до твърдата ѝ коса — изглеждаше изсъхнало като опечен на слънцето труп.

Усмихваше се така, както Рейчъл си представяше, че би се усмихнал вълк, ако в леговището му най-неочаквано тупне вечеря.

Макар очите ѝ да бяха сини, цветът им бе воднистобял като кожата ѝ, така че едва ли не изглеждаше сляпа. Но се насочи право към Рейчъл, така че явно виждаше прекрасно не само на светло, ами по всяка вероятност и в пълен мрак.

— Дано поне да си струва — рече мъжът зад Рейчъл. — Малката кучка ме намушка в крака.

Рейчъл го стрелна с очи през рамо. Тя не знаеше името на мъжа. Той не си направи труда да ѝ се представи. Откакто я плени, говореше съвсем малко, едва ли не сякаш тя беше не човек, а неодушевен предмет, който бе взел отнякъде. По същия начин би се отнасял и към чувал зърно, метнат през седлото.

— Ти уби Чейс — рече Рейчъл. — Заслужаваш много повече от едно намушкване.

— Кого си убил? — смръщи чело жената.

— Мъжа, който беше с нея.

— А, той ли. Значи си го убил? — Явно любопитството ѝ бе събудено. — Сигурен ли си? Погреба ли го?

— Мисля, че е мъртъв. Хората не се възстановяват след такива рани. Заклинанието ме скри достатъчно добре, точно както ти ми обеща, така че той изобщо не ме забеляза. Нямах време за губене, за да

тръгна да го закопавам, защото знаех, че искаш да се върна възможно най-бързо.

Тя се ухили широко. най-сетне се приближи и като протегна ръка, прокара кокалестите си пръсти през гъстата му коса. Призрачните ѝ сини очи го огледаха най-внимателно.

— Много добре, Самюъл — изгука тя. — Чудесно. Самюъл приличаше на куче, почесано зад ушите.

— Благодаря, Господарке.

— Донесе ли и другото?

Той кимна енергично. На лицето му грейна усмивка. Може би заради особените му златисти очи Рейчъл го бе определила като студен човек, но усмивката скри истинската му същност. Сега ѝ се стори доста по-симпатичен, макар че беше убедена, че за нея винаги ще си остане чудовище. Една топла усмивка едва ли щеше да промени стореното от него.

Настроението на Самюъл изведнъж се приповдигна. Рейчъл никога не го бе виждала толкова щастлив. Тъй като обаче през повечето време той я държеше вързана в чувал, завързан за седлото на коня, тя не можеше да е сигурна дали е бил в добро или лошо настроение. Пък и не я интересуваше.

Единственото ѝ желание бе той да е мъртъв. Беше убил Чейс — най-хубавото нещо в целия ѝ живот. Чейс беше най-прекрасният човек на света. Чейс я беше прибрал, след като тя избяга от кралица Милена, двореца в Тамаранг и онази ужасна принцеса Вайълет. Чейс обичаше Рейчъл и се грижеше за нея. Научи я да се грижи сама за себе си. Той имаше семейство, което обичаше и което се нуждаеше от него.

Чейс беше огромен здравеняк и толкова вещ в боравенето с оръжие, че на Рейчъл и през ум не ѝ беше минавало, че е възможно някой да го надвие. Но Самюъл се бе появил като призрак и бе пронизал Чейс в съня му, беше го намушкал с прекрасния меч на Ричард, за който Рейчъл беше убедена, че не може да е на Самюъл. Направо не ѝ се мислеше как се е сдобил с този меч и кого още е наранил с него.

Самюъл имаше вид на пълен идиот, стоеше, отпуснал ръце покрай тялото си, увесил рамене, докато жената прокарваше пръсти през косата му и му шепнеше успокоително в ухото. Струваше ѝ се твърде нетипично за него. Дотогава Самюъл си бе давал вид на уверен

в себе си човек. Бе давал на Рейчъл да разбере съвсем ясно, че той държи нещата в свои ръце. Винаги знаеше какво точно иска. В присъствието на тази жена обаче беше различен. Рейчъл едва ли не очакваше да го види с увиснал език и потекли лиги.

— Каза, че си донесъл и другото, Самюъл — изсъска тя.

— Да. — Той вдигна ръка към светлината. — На коня е.

— Ами не го оставяй навън — подкани го нетърпеливо жената, — върви и го донеси.

— Да, добре... ей сега. — Сякаш нетърпелив да изпълни желанието ѝ, той хукна навън.

Рейчъл го изпрати с поглед как излезе от пещерата, проправяйки си път между камъните, сегиз-тогиз се подпираше с ръце на земята за равновесие, прелетя през смразяващите кръвта рисунки по стените и се отправи към изхода. Рейчъл забеляза по стените да пробягва светлина. Щом чу пращенето, разбра, че гори факла. Обърна се и видя от тъмнината да изплува друга фигура.

Рейчъл зяпна.

Беше принцеса Вайълет.

— Виж ти, виж, сирачето Рейчъл се върна при нас — рече Вайълет, докато поставяше факлата си в стойка на каменната стена, за да заеме мястото си до жената в черно.

Рейчъл имаше чувството, че очите ѝ ще изскочат от орбитите си. Нямахте сили да затвори уста. Гласът ѝ потъна в недрата на корема ѝ.

— Ех, Вайълет, скъпа, струва ми се, че изкара акъла на бедното мъниче. Езика ли си глътна, малката?

Принцеса Вайълет бе тази, която си бе глътнала езика, но ето че пак говореше. Колкото и невероятно да изглеждаше, тя наистина говореше.

— Принцесо Вайълет...

Вайълет изопна гръб и разгърна широките си плещи. Беше станала двойно по-едра от последния път, когато се видяха. Изглеждаше по-масивна, по-възрастна.

— Кралица Вайълет.

— Кралица...? — Рейчъл примигна слисана. Усмивката на Вайълет би смразила и клада.

— Да, точно така. Кралица. Нали знаеш, майка ми беше убита, когато онзи Ричард избяга. Той го направи. Той е виновен за смъртта

на майка ми, за смъртта на обичаната от всички нас предишна Кралица. Той ни донесе само море от скръб и ужасни мигове. — Въздъхна. — Но нещата се промениха. Сега Кралицата съм аз.

Рейчъл не можеше да повярва. Кралица. Струваше ѝ се невъзможно. Но най-удивителното беше, че Вайълет, при положение че бе изгубила езика си, можеше отново да говори.

На устните на Вайълет се разля хладна усмивка.

— На колене пред твоята Кралица!

Рейчъл като че ли не я разбра. Ръката на Вайълет изскочи изневиделица и нанесе на Рейчъл толкова силен удар, че тя се строполи на земята.

— На колене пред твоята Кралица!

Писькът на Вайълет отекна в тъмнината. Зяпнала от ужас и болка, Рейчъл вдигна ръка пред лицето си и се свлече на колене. Усети по брадичката ѝ да се стича топла кръв. Вайълет беше станала много по-силна отпреди.

Болезнената плесница сякаш стовари отгоре ѝ цялото ѝ минало, сякаш всичко бе сън и тя пак извикваше наяве кошмара на предишния си живот. Пак беше съвсем сама, без Гилер, без Ричард, без Чейс — без никой, който да ѝ помогне. Пак беше безпомощна пред Вайълет, самсамичка на този свят.

Усмивката на Вайълет се беше изпарила. Докато Рейчъл бе коленичила пред нея, тя така присви очи, че Рейчъл преглътна.

— Той ме нападна. Тогава беше Търсач. Ричард ме нападна, причини ми болка без причина. — Вдигна юмруци на хълбоците си. — Ужасна болка. Нападна и нарани едно дете! Счупи ми челюстта. Разби ми зъбите. Нарани ми езика, точно както ми беше обещал. Останах няма. — Гласът ѝ се сниши до ръмжене, от което кръвта на Рейчъл замръзна в жилите. — И това бе най-малкото, което изстрадах. — Вайълет си пое дъх, за да се успокои. Приглади с длани розовата си копринена рокля. — Съветниците на майка ми не можаха да направят абсолютно нищо. Станеше ли въпрос да се свърши нещо свястно, те бяха пълни некадърници. Предлагаха какви ли не помади и отвари и аромати и заклинания. Правеха жертвоприношения на добрите духове. Използваха пиявици и вендузи. Нищо не помогна. Майка ми бе погребана без мен. Защото бях в несвят.

Дори звездите не можаха да кажат нищо за моето състояние и шансове за оцеляване. Съветниците само стояха отстрани и кършеха пръсти — и вероятно крояха заговори кой да отмъкне короната, след като умра. Подозирам, че ако се бях забавила, все щеше да се намери кой да ми помогне да отида при майка си. Чух ги как си шушукат, притеснени да не би да стана Кралица. — Вайълет си пое дъх, за да се успокои. — Насред кошмарните болки и страдания, насред мъката и агонията, докато бях обладана от страх, че някой ще дойде и ще ме убие, се появи Шеста и ме спаси. — Посочи жената до себе си. — Точно когато имах най-голяма нужда, Шеста дойде и ми помогна да спася короната и Тамаранг. В момент, когато всички бяха отвърнали глава от мен.

— Но... но вие не сте достатъчно възрастна, за да станете Кралица — заекна Рейчъл.

Разбра, че е допуснала грешка, още щом думите излязоха от устата ѝ, преди да е имала време да ги осмисли. Вайълет замахна с другата си ръка и зашлеви Рейчъл и по другата буза. После я сграбчи за косата и грубо я дръпна да застане на колене. С едната си ръка Рейчъл прикри пулсиращата си буза, докато с другата изтри кръвта от устните си.

Вайълет сви рамене, без да обръща внимание на болката и кръвта, които бе предизвикала.

— Грешиш, през последните няколко години пораснах достатъчно. Вече не съм онова дете, което си спомняш от времето, докато живееше в двореца и се радваше на нашата щедрост и добрина.

Рейчъл не беше на мнение, че Вайълет е пораснала достатъчно, за да бъде Кралица, но бе достатъчно умна, че да не повтори грешката си. Освен това не би нарекла робството си и отношението, което получаваше, „добрина“.

— Шеста ми помогна да се възстановя. Тя ме спаси.

Рейчъл се вгледа в бледото усмихнато лице.

— Предложих ѝ услугите си. Вайълет ме прие в двореца. Съветниците на майка ѝ определено не си вършеха работата както подобава.

— Шеста използва силата си, за да излекува счупената ми и лошо инфектирана челюст. Бях доста поотслабнала, понеже единствената ми храна бе само рядък бульон. Благодарение на Шеста

постепенно започнах пак да се храня и възвърнах силите си. Пораснаха ми нови зъби. Не бях чувала на някого да са му поникнали трети зъби, но ето че това се случи с мен.

Но колкото и да бях добре, все още не можех да говоря. И когато укрепнах достатъчно, Шеста използва удивителните си способности, за да направи така, че да ми израсте нов език. — Тя стисна ръцете си в юмруци. — Защото бях изгубила езика си заради Търсача.

— Заради предишния Търсач — поправи я тихо Шеста. Вайълет кимна утвърдително, вече доста поуспокоена.

Усмивката се върна на пухкавото ѝ лице. Рейчъл познаваше добре тази усмивка.

— А ето че сега и ти си тук. — В тона ѝ се долавяше недвусмислена заплаха.

— Ами другите? — попита Рейчъл в опит да печели време. — Какво стана със съветниците на Кралицата.

— Аз съм Кралицата! — Явно, наред с всичко останало, избухливостта на Вайълет също бе набъбнала.

Шеста лекичко я докосна по гърба, при което Вайълет се извърна и я погледна с усмивка. Пак си пое дъх, за да се успокои, все едно някой ѝ бе казал да внимава с обноските. най-сетне отговори на въпроса на Рейчъл.

— Съветниците на майка ми не са ми нужни. Те и бездруго бяха напълно безполезни. Сега тази роля изпълнява Шеста, при това доста по-добре от онези глупаци. Все пак никой от тях не би могъл да ми даде нов език, нали така?

Рейчъл погледна Шеста. Вълчата усмивка пак беше на устните на жената. Призрачните сини очи сякаш надзъртаха право в разголената душа на Рейчъл.

— Подобно нещо е далеч над възможностите им — рече онази с тих глас, в който се долавяше тежест и авторитет. — За мен обаче нямаше никакъв проблем.

Рейчъл се запита дали Вайълет е заповядала съветниците на майка ѝ да бъдат екзекутирани. Докато Рейчъл живееше в двореца, принцеса Вайълет, застанала до майка си, правеше първите си стъпки в издаването на смъртни присъди. Днес, когато вече беше Кралица, при това със съветничка като Шеста до себе си, едва ли имаше граници за прищевките ѝ.

— Шеста ми върна езика. Върна ми гласа. Търсачът се заблуждаваше, че ми е отнел всичко това, но ето че аз си го върнах. Тамаранг е в сигурни ръце под мое ръководство.

Ако не знаеше съвсем точно какви последствия би имало това за нея, Рейчъл би се изсмяла при мисълта, че Вайълет е станала Кралица. Рейчъл бе живяла в двореца в Тамаранг като компаньонка на Вайълет, но на практика това означаваше нейна лична робиня. Майката на Вайълет, Кралица Милена, бе взела Рейчъл от едно сиропиталище с идеята дъщеря ѝ Вайълет да има върху кого да се учи; да разполага с някой по-слаб до себе си, когото лесно може да тормози и обижда.

Рейчъл не само че избяга, ами и взе със себе си безценната кутия но Орден, която беше у Кралица Милена, за да я предаде впоследствие на Ричард, Зед и Чейс.

Това се случи преди доста време. Вайълет би трябвало да е в девическа възраст, макар че Рейчъл много-много не я биваше да познава кой колко е голям. Във всеки случай беше значително пораснала в сравнение с последния път, когато се видяха. Косата ѝ беше още по-дълга. Тялото ѝ беше наедряло. Лицето ѝ бе станало обло като питка, но очичките ѝ бяха останали все така мънички, чернички и пресметливи. Нямаше и следа от детинското ѝ излъчване. Гръдта ѝ се беше наляла, изглеждаше като истинска жена, току-що излязла от пубертета. Тя и бездруго беше по-голяма от Рейчъл, но сега разликата в годините им изглеждаше значителна.

И въпреки всичко Рейчъл не я смяташе за достатъчно пораснала, че да носи корона на главата си.

Вайълет обаче беше Кралица.

Голите колене на Рейчъл, опрени в твърдия камък, я боляха неистово. Не посмя да помоли за разрешение да се изправи, но все пак не се стърпя и зададе въпрос.

— Вайълет...?

Пляс.

Вайълет я зашлеви изневиделица, явно бе очаквала извинение, не въпрос. На Рейчъл ѝ се зави свят. Ударът беше толкова силен, че нищо чудно да ѝ се бе разклатил зъб. Предпазливо опипа с език, за да провери дали не се е отворила дупка.

— Кралице Вайълет! — изръмжа Вайълет. — Не повтаряй тази грешка, че да не бъдеш подложена на мъчения като подстрекател към

измяна.

— Да, Кралице Вайълет. — Рейчъл преглътна буцата на ужаса. Вайълет се усмихна победоносно. Тя наистина беше Кралица.

Рейчъл знаеше, че Вайълет си пада само по най-изискани вещи, все едно дали става въпрос за пердета или за чинии; обичаше само най-красивите рокли и най-скъпите бижута. Държеше около нея всичко да е на ниво — и това Рейчъл го знаеше още от детските й години. Затова доста се учуди, че я вижда в пещера.

— Кралице Вайълет, какво правите на това ужасно място?

Вайълет я изгледа продължително, после тикна под носа на Рейчъл парче тебешир. — Това е моето наследство.

— Моля? — не разбра добре Рейчъл.

— Моят дар — сви рамене Вайълет. — Е, не точно дар, но нещо подобно. Как да ти кажа, аз произхождам от артистичен род. Нали си спомняш Джеймс? Дворцовият художник?

— Дето имаше само една ръка — кимна Рейчъл.

— Именно — провлачи Вайълет. — Беше доста дързък. Мислеше си, че само защото е роднина на Кралицата, ще му се разминат някои провинения. Но не позна.

— Роднина ли? — примигна Рейчъл.

— Далечен братовчед или нещо подобно. Имаше далечни родствени връзки с кралския род. Този изключителен ген носи уникална дарба за... художественост. Кралската фамилия на Тамаранг продължава да носи гена на тази древна дарба. Майка ми не притежаваше тази способност, но по тази кръвна линия явно я е предала на мен. По онова време обаче единственият, за когото знаехме, че притежава тази дарба, беше Джеймс. И така, той бе избран за дворецов художник в двора на майка ми — кралица Милена.

Търсачът, имам предвид предишният Търсач, Ричард, преди да създаде неприятностите, довели до убийството на майка ми, уби и Джеймс. Страната ни, за пръв път в историята, остана без своя художник, който да пази короната.

Тогава ние не знаехме, че всъщност този древен талант е запазен и у мен. — Посочи високата жена до себе си. — Но Шеста го забеляза и ми каза за удивителната ми способност. Оттогава ми помага да се науча да я използвам, напътства ме в моите... уроци по изкуство.

Мнозина не бяха съгласни аз да се възкача на трона — сред тях и някои от най-висшите сановници в двореца. За щастие обаче Шеста ми разкри техните тайни комплоти. — Вдигна тебешира пред лицето на Рейчъл. — Изменниците се намериха изобразени на тези стени. Погрижих се всички да разберат какво се случва с тях. Благодарение на това, както и с помощта и съветите на Шеста, аз се възкачих на трона. Вече никой не дръзва да ми се опълчи.

Някога, докато живееше в двореца, Рейчъл бе възприемала Вайълет като изключително опасна. Навремето обаче тя не бе и подозирала колко по-опасна може да стане тя. Обзе я чувство за съкрушителна безнадеждност.

Вайълет и Шеста чуха Самюъл да се връща и вдигнаха глави. Страхувайки се да не получи нов удар от Вайълет, Рейчъл реши да не гледа. Усети, че Самюъл приближава само по тежкото му дишане.

Вайълет вдигна ръка и даде знак на Рейчъл да се отстрани от пътя. Рейчъл незабавно се подчини, ужасно щастлива, че ѝ се удава възможност да се отдалечи от плесницата на Вайълет.

Самюъл носеше кожена торба, завързана с шнур. Остави я внимателно на земята и я отвори. Погледна към Шеста. Тя го подкани с ръка да продължи.

Вътре явно имаше някаква кутия. Щом кутията се показа от торбата, Рейчъл видя, че е черна като смъртта. Имаше чувството, че всички ще бъдат всмукани в черната бездна на отвъдния свят.

С една ръка Самюъл вдигна страховитата вещ към Шеста. Тя се усмихна и протегна ръка.

— Както обещах — рече тя на Вайълет. — Представям ви кутията на Орден на Кралица Вайълет.

Рейчъл си спомни как Кралица Милена се отнасяше към този предмет със същото благоговение. Само дето сега кутията не беше обсипана със злато, сребро и скъпоценни камъни. От Зед Рейчъл знаеше, че истинската кутия на Орден се намира под всичките тези скъпоценности. Вероятно пред нея сега беше кутията, която е била скрита, докато Рейчъл я отмъкваше от двореца по заръка на магьосник Гилер.

Сега Гилер беше мъртъв, Ричард вече не притежаваше Меча на истината, а Рейчъл пак бе в лапите на Вайълет. А ето че Вайълет се сдоби и с безценната кутия на Орден, принадлежала някога на майка ѝ.

— Виждаш ли, Рейчъл? — ухили се самодоволно Вайълет.

— За какво са ми онези дърти, безползни съветници? Могат ли те да постигнат онова, което съм постигнала аз? За разлика от тези безволеви хора, с които си се събрала, аз винаги преследвам целите си докрай. Така се става Кралица.

Получих си обратно кутията на Орден. Върнах си и теб.

— Пак размаха тебешира. — И ще получа и Ричард, за да си понесе наказанието.

— Да сложим край на тази радостна среща — въздъхна Шеста. — Вие получихте онова, което искахте. Сега двамата със Самюъл трябва да обсъдим следващата му задача, а за вас е време за нов урок по изкуство.

— Да, урокът ми — усмихна се заговорнически Вайълет и изгледа гневно Рейчъл. — В двореца те чака желязна клетка. Коего ме навежда на мисълта за наказанието ти.

— В такъв случай, аз да вървя, Кралице моя — сведе глава Шеста.

Вайълет я освободи с махване на ръка. Шеста подхвана Самюъл под мишница и двамата се отдалечиха. Той трябваше да внимава да не падне, докато стъпваше опипом върху камъните и между тях. Шеста като че се плъзгаше напред без никакви затруднения въпреки слабата светлина.

— Хайде — рече Вайълет с преднамерено жизнерадостен глас, от който Рейчъл тръпки я побиха. — Можеш да ме погледаш как рисувам.

Докато Вайълет вземаше факлата си, Рейчъл се изправи на разтрепераните си крака и тръгна след Кралицата си. Мъждукащият пламък осветяваше стените, покрити с безчет рисунки на ужасни сцени на изтезавани хора. По стените нямаше празно местенце, което да не е изрисувано с някоя грозна картина. Рейчъл изпитваше нужда да е с Чейс, липсваше ѝ неговата увереност, усмивката му, с която я насърчаваше, бащинската му ръка на рамото ѝ. Толкова го обичаше. А Самюъл го уби; уби всичките ѝ надежди и мечти. Обладана от неизразима безнадеждност, тя потъна след Вайълет в тъмната паст на пещерата, още по-дълбоко в недрата на лудостта.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

НИЧИ ЗАБЕЛЯЗА РИЧАРД да стои на назъбения крепостен вал, недалеч от високата кула, втренчил поглед в изоставения град далеч долу. Здрачът потъмняваше цветовете на гаснещия ден и обливаше в сиво тучните зелени ливади. Кара бе застанала малко по-встрани, безмълвна, но нащрек.

Ничи го познаваше достатъчно добре, че веднага да забележи напрежението в тялото му. Познаваше и Кара, за да види как състоянието му се отразява и на нея и скована пресилено спокойното ѝ поведение. Ничи притисна с юмрук корема си, където усещаше да се затяга възел от тревожност и безпокойство.

Сплесканите сиви облаци бяха помътнели и сегиз-тогиз от тях политаха капки дъжд. Откъм планинските проходи се чуваше далечен тътен — обещание за бурна нощ. Въпреки неспокойните облаци въздухът бе необичайно кротък. Горещината на деня внезапно бе изчезнала, сякаш побягнала пред приближаващата буря. Щом спря, Ничи отпусна ръка на стената и вдиша дълбоко влажния въздух.

— Рика каза, че си искал да ме видиш. Спешно. Ричард бе планинска буря, затворена в човешки образ.

— Трябва да замина. Веднага.

Ничи някак си бе очаквала да чуе точно това. Погледна Кара, но Морещицата не реагира. Той беше потиснат вече дни наред. Напоследък избягваше всички, явно имаше нужда да обмисли добре чутото от Джебра и Шота. Зед посъветва Ничи да го остави сам с мислите му. Тя и бездруго щеше да постъпи точно така — никой не познаваше по-добре от нея мрачните му настроения.

— Тръгвам с теб — рече тя с категоричност, която не допускаше възражения.

— Би било добре да мога да разчитам на присъствието ти — кимна разсеяно той. — Особено сега.

Ничи се радваше, че той се съгласи с нея, но възелът на безпокойството се затегна още повече при последните му думи.

Наоколо се усещаше недвусмислено чувство за опасност. Точно в този момент нейната задача бе да гарантира, че каквото и да е намислил той, тя ще се погрижи за неговата сигурност.

— Кара също идва.

— Разбира се — кимна той, без да отвърща поглед от далечината.

Ничи установи, че вниманието му е съсредоточено на юг.

— Сега, след като Том и Фридрих се върнаха, Том ще настоява и той да дойде. Уменията му биха ни били от полза.

Том бе от елитната гвардия защитници на Господаря Рал. Въпреки приветливия си вид едрият д'харанец демонстрираше удивителни качества при изпълнението на задълженията си. Никой не поставяше левенти като него на отговорни постове около Господаря Рал заради милите им усмивки. Както и редица други д'харанци, защитници на Господаря Рал, Том прие присърце задължението да охранява Ричард.

— Той не може да дойде с нас — отвърна Ричард. — Ще използваме Плъзгата. Само Кара и ние с теб можем да пътуваме с нея.

При мисълта за пътуване по този начин Ничи преглътна.

— Къде отиваме, Ричард?

най-накрая сивите му очи се обърнаха към нея и погледът му като че я прониза право в душата.

— Разбрах — рече той.

— Какво разбра?

— Какво трябва да направя.

Ничи усети как по пръстите ѝ пропълзява безформен ужас. Непоклатимата решимост в сивите му очи я разтрепери.

— И какво е то, Ричард? Той помълча известно време.

— Благодарих ли ти, че дръпна Шота от мен, когато тя ме докосна?

Внезапната смяна на темата не изненада Ничи. Вече знаеше, че това е типично за Ричард. Особено в моменти, когато е под голямо напрежение. Колкото по-притеснен беше той, толкова повече мисли се блъскаха в главата му, сякаш завихрени от някаква вътрешна виелица, която ги превръщаше в буен поток, напирещ да излезе навън.

— Благодаря ми, Ричард. — Стотина пъти.

— Е, пак ти благодаря — кимна леко той.

Гласът му беше станал отнесен, далечен, сякаш Ричард потъваше обратно в мрачните дълбини на някаква загадка, от която зависеше бъдещето.

— Причини ти болка, нали.

Не беше въпрос, а констатация, в чиято истинност Ничи постепенно се бе убедила в дните, след като Шота си тръгна от Кулата. Ничи нямаше представа какво е направила вещицата, но съжаляваше, че не успя да се намеси по-рано. Дори това мимолетно докосване явно бе причинило на Ричард невъобразими щети. В крайна сметка светкавицата също блясва внезапно и за кратко. Ричард така и не й каза какво му е показала Шота, но незнайно защо, Ничи се страхуваше да го попита.

— Да, наистина — въздъхна Ричард. — Показа ми истината. Благодарение на тази истина най-сетне разбрах какво трябва да направя. Въпреки ужаса, който изпитвам...

Той замлъкна и Ничи внимателно го подкани да продължи.

— И какво всъщност трябва да направиш?

Пръстите на Ричард се вкопчиха в каменния парапет, погледът му се плъзна по ливадите, обвити в мрак, продължи нататък към надиплените планини в далечината.

— Бях прав още в началото. — Обърна се да погледне Кара. — Трябваше да направя точно това — да ви заведа, теб и Калан, в Средната земя, в планината.

— Помня, че тогава ми обясни — смръщи чело Кара, — че се връщаме в онази пустош, понеже си разбрал, че не можем да спечелим войната, като се изправим срещу армията на Императорския орден. Каза, че не можеш да застанеш начело на една обречена битка.

— И бях прав — кимна Ричард. — Вече съм убеден. — Нямаме шанс срещу тях. Шота ми помогна да го проумея. Вероятно се е опитвала да ме убеди, че трябва да вляза в тази битка, но отчасти благодарение на онова, което ми разказаха тя и Джебра, аз вече знам, че нямаме шанс да победим. И знам какво трябва да се направи.

— Е, и какво е то? — настоя Ничи. Ричард най-сетне се отдръпна от каменната стена.

— Да побързаме. В момента нямам време да ви обяснявам всичко с подробности.

— Събрах част от багажа — каза Ничи и го последва. — Почти сме готови. Ричард, защо не можеш да ми кажеш какво си решил.

— Ще ти кажа. по-късно.

— Губиш си времето — прошепна ѝ кисело Кара, настигайки ги. — Този път съм го извървяла, вече сили не ми останаха.

Ричард, чул забележката на Кара, стисна Ничи за ръката и я дръпна напред.

— Още не съм обмислил нещата докрай. Трябва да изчистя някои детайли. Ще ти обясня, когато пристигнем. Всички ще разберат. Но точно сега нямаме време. Става ли?

— Като пристигнем къде? — попита Ничи.

— В лагера на Д'Харанската армия. Основната войска на Джаганг скоро ще тръгне към Д'Хара. Трябва да предупредя нашите, че нямаме шанс за победа в предстоящата битка.

— Това определено ще ги ободри — отбеляза Кара. — Няма нищо по-окриляващо за един войник пред битка от това главнокомандващият да му каже, че ще бъде победен и ще умре.

— Значи предпочиташ да ги лъжа, така ли? — попита Ричард.

Кара само го изгледа изпод вежди. В края на насипа Ричард отвори масивната дъбова врата в основата на Кулата. Озоваха се в стая, където вече бяха запалени няколко газеника. Ничи чу по каменното стълбище отстрани да изтрополяват стъпки.

— Ричард! — Беше Зед, който подтичваше след едрия русоляв д'харанец Том.

Ричард спря и изчака дядо му да изкачи стъпалата и да влезе в непретенциозната каменна стая. Зед едва си поемаше въздух.

— Ричард! Какво става? Рика буквално влетя при мен, за да ми каже, че заминаваш.

— Изпратих я да ти каже, че се налага да замина — кимна Ричард. — Но няма да е задълго. Само за няколко дни. Да се надяваме, че междувременно Натан и Ан ще открият нещо полезно за лавинния огън в книгите. Или пък че ти ще намериш някакво решение на въпроса със заразата от Хармониите.

— А случайно да искаш да излекувам небето от тази буря? — махна нервно с ръка Зед.

— Не се дразни, Зед, моля те. Наистина се налага да вървя.

— Добре, но поне ми кажи къде отиваш. И с каква цел?

— Готов съм, Господарю Рал — извика Том, като влетя в стаята.

— Съжалявам, но не може да пътуваш с нас — отвърна му Ричард. — Налага се да използваме Плъзгата.

— Плъзгата! — вдигна ръце във въздуха Зед. — Направи всичко възможно, за да ме убедиш, че магията загива, а сега възнамеряваш да повериш живота си на едно изтъкано от магия същество? Ти какво, откачи ли? Какво става?

— Съзнавам опасността, но се налага да поема този риск. Нали го знаеш онзи звездообразния символ, изобразен на вратата на анклава на Първия магьосник?

Зед кимна.

— Същият е, като този тук — потупа Ричард сребърния си накитник.

— Е, и? — погледна го въпросително Зед.

— Нали помниш, че ти казах какво означава — предупреждение да не оставяш погледа ти да се съсредоточи върху един обект, а да гледаш във всички посоки; да не пренебрегваш едно нещо за сметка на друго. С други думи, да не позволяваш на врага да привлече вниманието ти в посоката, в която той желае. Допуснеш ли го, значи ще бъдеш сляп за всичко друго.

Аз направих точно това. Джаганг ме принуди — не само мен, но и всички нас — да гледам в една посока. И като последния глупак аз се поддадох.

— Какво имаш предвид — войската му ли? — попита Ничи. — Това, че всички сме съсредоточили вниманието си върху завоевателния му поход.

— Именно. Звездата означава, че човек трябва да отвори сетивата си във всички посоки, да не се вторачва в конкретен обект. Това е валидно дори когато влизаш в двубой. Вместо да се съсредоточаваш върху прекия си противник, трябва да разгърнеш съзнанието си към всичко, което те заобикаля, като, разбира се, не губиш връзката с основната заплаха.

— Ричард, трябва да се съсредоточиш върху заплахата, която се опитва да ти отнеме живота — напомни му Зед. — Армията на Джаганг наброява хиляди войници. Те тъпчат всичко по пътя си, заробват наред.

— Знам това. Ето защо не бихме могли да се изправим насреща им — ще загубим.

Лицето на Зед пламна.

— Значи предлагаш да ги оставим да завладеят Новия свят необезпокоявани? Възнамеряваш да позволиш на армията на Джаганг да нахлуе безпрепятствено във всеки град, който се изпречи на пътя ѝ, да допуснеш да се случи всичко онова, за което ни разказа Джебра? Искаш да им позволиш да колят и бесят наред?

— Мисли за разрешението, не за проблема — напомни на дядо си Ричард.

— Тази максима едва ли звучи успокоително за жертвите, посечени от войниците на Ордена.

Ричард застина на място и се втренчи в дядо си, като че думите на Зед го оставиха без ума и дума.

— Виж, точно сега нямам време за всичко това — отрони накрая и прокара пръсти през косата си. — Ще говорим, когато се върна. Всяка минута е ценна. Вече изгубих твърде много време. Надявам се все още да не е станало твърде късно.

— Твърде късно за какво! — изпухтя Зед.

Ничи чу нечий стъпки да приближават по стъпалата. В стаята връхлетя Джебра.

— Какво става? — попита тя Зед.

— Внукът ми е решил, че трябва да загубим войната, че не бива да влизаме в битка с армията на Джаганг.

— Сигурно се шегуващ, Господарю Рал — възкликна тя. — Не може да оставиш онези изверги да... — Гласът ѝ увисна във въздуха. Тя пристъпи напред и се вгледа в лицето на Ричард. Закова се на място, после отстъпи назад. Лицето ѝ беше станало бяло като платно. Долната ѝ челюст увисна, тя понечи да каже нещо, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Лицето ѝ бе сковано от ужас. Забели очи и припадна. Том успя да я улови във въздуха и внимателно я положи на гранитния под. Всички се събраха около падналата в несвяст жена.

— Какво стана? — попита Том.

— Нямам представа — призна Зед, докато коленичеше, опрял пръсти в челото на Джебра.

— Припадна. Не знам защо.

Ричард се запъти към вратата, зад която започваше желязна стълба към вътрешността на Кулата.

— Погрижи се за нея, Зед, ти разбираш от лечителство. Джебра е в добри ръце. Не мога да си позволя да изгубя нито миг повече. — На прага се обърна. — Ще се върна веднага щом мога — обещавам. Не би трябвало да отнеме повече от няколко дни.

— Но, Ричард...

Вече беше тръгнал надолу по железните стъпала.

— Ще се върна — провикна се към тях, гласът му отекна в мрака.

Без да се замисли, Кара тръгна след него в тъмната Кула. Ничи не искаше да го оставя да се отдалечи прекалено, но знаеше, че ще му отнеме няколко мига, докато призове Плъзгата, затова прецени, че разполага с още малко време. Докато Зед се суетеше около Джебра, Ничи клекна от другата ѝ страна и опипа челото ѝ.

— Гори.

Зед погледна Ничи така, че едва не ѝ спря сърцето.

— Получава видение.

— Откъде знаеш?

— Знам туй-онуй за прорицателките, а тази специално я познавам добре. Виденията ѝ са много силни. Джебра е почувствителна от повечето прорицателки. Понякога, докато получава видение, не издържа на емоциите. Явно този път е било толкова мощно, че е изпаднала в несвяст.

— Мислиш ли, че е свързано с Ричард?

— Не бих могъл да знам — отвърна старият магьосник. — Тя сама ще трябва да ни каже.

Зед явно нямаше желание да налучква. Но все пак точно преди да припадне, Джебра погледна Ричард в очите. Ничи нямаше време за любезности. Не можеше да допусне Ричард да замине без нея — а беше убедена, че той ще го направи, ако тя не бъде където трябва, щом той е готов. Но в същото време не можеше да тръгне, без да разбере дали видението на Джебра е свързано с него и дали няма да им разкрие нещо важно.

Ничи пхна ръка под главата на жената и притисна пръсти в основата на черепа ѝ.

— Какво правиш? — попита подозрително Зед. — Ако е онова, което си мисля, трябва да те предупредя, че е твърде безразсъдно и опасно.

— Невежеството също е безразсъдно и опасно — отвърна Ничи, докато освобождаваше струйка магия.

Джебра отвори очи и ахна.

— Не...

— Спокойно, ето така... — успокои я Зед, — всичко е наред, скъпа. Тук сме, до теб.

— Какво видя? — попита направо Ничи, без да губи време. Изпълнените с ужас очи на Джебра намериха Ничи. Протегна се и я сграбчи за яката на роклята.

— Не го оставяй сам!

Нямаше нужда да я пита кого има предвид.

— Защо? Какво видя?

— Не го оставяй сам! Не го изпускай от поглед — дори за миг.

— Но защо? Какво ще стане, ако го оставя сам?

— Оставиш ли го, ще го изгубим.

— Как така? Какво видя?

Джебра се пресегна и с две ръце придърпа към себе си лицето на Ничи.

— Върви! Не го оставяй сам. Няма значение какво съм видяла. Ако не остава сам, няма да се случи. Разбра ли? Ако допуснеш да се отдели от тебе и от Кара, ще бъде все едно какво съм видяла. Не бива да го допускаш за нищо на света. Само това е важното. Върви! Бъди с него!

Ничи преглътна и кимна.

— по-добре я послушай — посъветва я Зед. — Аз не мога нищо да направя. Всичко зависи от теб.

Хвана ръката ѝ и я стисна — не като Първи магьосник, а като дядо на Ричард.

— Не се отделяй от него, Ничи. Пази го. Той може да е Търсачът, Господарят Рал, предводителят на Д'Харанската империя, но дълбоко в сърцето си е най-обикновен горски водач. Нашият Ричард. Разчитаме на теб.

Ничи го погледна. Думите му изведнъж прозвучаха дълбоко по човешки, нямаха нищо общо с мащабните цели за опазване свободата

на Новия свят — в тях личеше просто обич към човека Ричард. В този миг тя разбра, че без дълбоката и искрена загриженост към Ричард като към човек всичко останало е без значение. Ничи понечи да се надигне, но Джебра я дръпна към себе си.

— В това видение не става въпрос за нещо, което евентуално би могло да се случи. Сигурно е. Не го оставяй сам, иначе ще го унищожи.

— Кой ще го унищожи?

Джебра прехапа долната си устна и сините ѝ очи се изпълниха със сълзи.

— Черната вещица.

Ничи усети как към раменете ѝ пропълзява внезапен леден ужас.

— Върви! — прошепна Джебра. — Моля те, побързай. Не допускай да тръгне без теб.

Ничи скочи и се втурна през стаята. На прага спря и се обърна. Сърцето ѝ биеше толкова бясно, че едва се държеше на краката си.

— Кълна ти се, Зед. Докато дишам, той ще бъде под моя закрила.

Видя как Зед ѝ кимна, по старческото му лице се отрони сълза.

— Побързай.

Ничи се обърна и изтича по железните стъпала, като вземаше по две наведнъж. Какво ли друго бе видяла Джебра, какво ли очакваше Ричард, ако се отдели от тях, ако го оставят сам. Всъщност едва ли имаше особено значение каква съдба го очаква според видението — важното беше, че Ничи нямаше да позволи да се случи.

Стъпките на Ничи надолу по стълбата подплашиха вълнист облак прилепи, които се стрелнаха през отворените прозорци под покрива и поеха на нощен лов. Плющенето на хиляди мрежести крила прозвуча като продължителен, плътен стон, изтръгнат от гърлото на Кулата. Ничи прелиташе, без да спира, през железни врати на стълби. Сегиз-тогиз се налагаше да потърси опора в някой парапет. Щом стигна най-долу, заобиколи тичешком алеята около езерце със застояла вода на дъното на Кулата. Из черната вода плуваха дребни твари.

Тя изтича през вратата, която бе разбита, откакто Ричард унищожи голямата бариера, която някога разделяше Стария и Новия свят. Кулите, които поддържаха тази бариера, бяха издигнати по времето на Голямата война — преди три хиляди години. В по-нови времена Джаганг и армията му бяха затворени от другата страна на

барьерата и не можеха да я преминат. Но Ричард унищожи кулите, за да може да се върне в Новия свят, след като го държаха насила в Двореца на пророците, и в резултат на това Императорският орден нахлу в Новия свят. Войната не избухна по вина на Ричард, но без неговата намеса не би била възможна.

Ричард и Кара стояха в очакване върху парапета на кладенеца на Плъзгата — създание, което бе държано отвъд тази бариера, в Стария свят.

Зад Ричард и Кара живачното лице на Плъзгата посрещна Ничи, която влетя в стаята.

— Искаш ли да пътуваш? — попита тя с призрачния си глас, който затрептя в стаята.

— Да, искам — отвърна останалата без дъх Ничи и грабна раницата си, явно донесена от Кара. — Благодаря — рече тя на Морещицата.

Ричард ѝ подаде ръка, докато тя мятеше раницата си на гръб.

— Да вървим.

Ничи му позволи да я повдигне на парапета. Сърцето ѝ бе заседнало в гърлото. Бе пътувала и преди и това удивително преживяване ѝ бе познато, но въпреки всичко се страхуваше да видиш живата материя на Плъзгата. Самата мисъл за това сякаш противоречеше на самата идея за дъха на живота.

— Ще ти хареса — рече Плъзгата, щом Ничи се присъедини към другите двама. Тя не възрази.

— Хайде — намеси се Ричард. — Искам да пътувам.

От кладенеца се надигна една лъскава ръка и обгърна Ричард и Кара, но без Ничи.

— Почакай! — извика тя. — Трябва да пътувам с тях. — Плъзгата се сепна. — Чуй ме, Ричард. Хвани се за Кара и за ръцете ми. Не се пускай за нищо на света.

— Ничи, вече си го правила. Ще бъде...

— Замълчи! Двете с Кара ти се доверяваме, довери ни се и ти. Не бива да се отделяш от нас. За нищо на света. Нито за миг. Допуснеш ли го, ще бъдеш изгубен за нас. Случи ли се, няма да имаш възможност да осъществиш планове си.

Ричард се вгледа мълчаливо в лицето ѝ.

— Да не би Джебра да е получила видение за нещо предстоящо.

— Само ако се отделиш от нас. Само ако останеш сам.

— Какво е видяла?

— Онази вещица, Шеста. Джебра я нарече „черната вещица“.

Ричард се вгледа внимателно в лицето ѝ.

— Шота тръгна да я търси.

— Нали си спомняш, че Шеста вече победи Шота, при това на нейна територия.

— За момента да. Но не искам да съм на нейно място, когато Шота я настигне. Тронът на Шота е тапициран с кожата на последния, който искаше да отнеме дома ѝ — а той все пак беше магьосник.

— Не се съмнявам, че Шота е много опасна, но не знаем на какво е способна Шеста. При различните хора дарбата е различна. Може да се окаже, че в крайна сметка Шота не може да се мери с Шеста по възможности. Знам само, че Сестрите на мрака се страхуваха от нея. Джебра имаше ужасно видение и каза, че не бива да те оставяме сам за нищо на света. Нямам намерение да дам дори минимален шанс за осъществяване на видението ѝ.

Ричард сигурно разпозна категоричността в гласа на Ничи, затова кимна.

— Добре. — Хвана я за ръката, после хвана и Кара. — В такъв случай не се пускайте и няма да имаме причина за притеснение.

Ничи му показва съгласието си, като на свой ред го стисна за ръката. Надвеси се пред него и се обърна към Кара.

— Разбра ли? Не бива да го губим от поглед дори за секунда.

— Че кога съм го губила от поглед? — свъси вежди Кара.

— Къде искаш да отидеш? — попита Плъзгата.

Ничи погледна Ричард и Кара и установи, че въпросът е насочен към нея.

— Там, където отиват и те.

— Не мога да разкривам желанията на другите си клиенти. Кажете ми твоето желание и ще го удовлетворя.

Ничи изгледа Ричард изпод вежди.

— Тя е много дискретна. Умее да пази тайната на клиентите си. Отиваме в Народния дворец.

— Народния дворец — каза Ничи. — Искам да отида в Народния дворец.

— Ще пътува заедно с Кара и с мен — обърна се Ричард към Плъзгата. — До същото място. Разбираш ли? Трябва да пътуваме заедно.

— Да, Господарю. Ще пътуваме. — Лицето, което изглеждаше като полирана статуя, се усмихна. — Ще ви хареса.

Течната сребриста ръка ги обгърна, свали ги от парапета. Ничи стисна Ричард за ръката.

Щом потънаха в абсолютната тъмнина на Плъзгата, Ничи задържа дъха си. Знаеше, че трябва да вдиша, но самата идея да погълне сребристая течност я ужасяваше.

Дишай.

Тя най-сетне вдиша и Плъзгата нахлу в дробовите ѝ. Цветове, светлина и форми се сляха в изумителна картина. Ничи стискаше здраво ръката на Ричард, докато се плъзгаха в коприненото пространство. Беше величествено, плавно, воднисто изживяване, устремно спускане с невъобразима скорост.

Вдиша още веднъж и пое материята на Плъзгата. Освободи се от всичките си мрачни мисли, отърси душата си от всички тежести. Остана ѝ единствено връзката с Ричард. Нищо друго. Никой друг.

Беше неземно.

Не ѝ се искаше да свърши.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КАЛАН ГЛЕДАШЕ как трите Сестри са вперили поглед в далечината и следят всяко движение. Слънцето клонеше към заник и сенките започваха да преливат в мрачна мъглявина. Под надвисналите оловносиви облаци, увиснали на черно-виолетовото небе на южния хоризонт, се процеждаше къделя чезнеща светлина. Отгоре облаците бяха близнати в червено и така вечерта изглеждаше необичайна и призрачна.

Тук небето приличаше на гигантски похлупак, притиснат от огромни бухнали облаци. На неговия фон Калан се чувстваше нищожна. Равнините на юг се протягаха необезпокоявани чак до самотния хоризонт. В тази пустош не вирееше почти нищо, а и оскъдната растителност, която се срещаше, се бе събрала по най-ниските места.

Облаците, плъпнали над пейзажа, влачеха след себе си дъждовни стълбове, но мястото бе толкова необятно, че дъждът бе просто далечно, изолирано явление. Калан си помисли, че ако човек стои неподвижен на мястото си в продължение на една година, в очакване да го полее дъжд, пак може да остане излъган. На фона на тази пустош животът изглеждаше крехък и жалък. Сякаш само планините на север можеха да изстискат дъжд от облаците. Поради което дърветата не смееха да напуснат тамошните си убежища и да се спуснат към равнината.

Конете започнаха да пръхтят и да рият с копита и Калан ги дръпна за юздите, като разсеяно погали едно от животните под брадичката, за да го успокои. Конят ѝ отвърна, като я подбутна лекичко с муцуна, за да ѝ покаже, че му е харесало. Докато чакаше, Калан извърна глава от потискащия пейзаж и почеса коня по-продължително. Планинският масив в далечината изтъняваше до гигантски нос с формата на опашка на заспал звяр. Това явно беше южният връх на планинската верига, по която се движеше. На Калан не ѝ се слизаше от планината. В планината се чувстваше защитена като в храм —

вероятно защото, за разлика от откритите равнини, не беше изложена като на длан, върху която можеха да я забележат от много километри разстояние. В равнината сякаш беше без дрехи. Осъзна, че не би трябвало да се чувства така, след като едва ли би могла да изпадне в по-жалка ситуация от това да е забравена от всички робиня на Сестрите.

На края на планинския синор Калан като че мярна сгради. Ако не бе зрителна измама, то явно не ставаше въпрос за руини. Май наистина приличаха на сгради, а няколко от тях дори имаха нещо като покриви. Отначало гледката ѝ се видя доста странна, но постепенно осъзна, че стените са срутени и затова видът на целия комплекс е толкова необичаен.

Следи от хора не се виждаха. Явно и те бяха отдавна забравени.

Дори сградите наистина да бяха изоставени, Сестрите не се почувстваха по-спокойни, отколкото където и да било. Предпазливостта им се дължеше на чувството за тотално владение на ситуацията. На това конкретно място Калан споделяше неспокойствието им.

Трите Сестри почти не си размениха дума цял ден, говореха само ако се наложеше. Калан още усещаше болка в плешката си от изненадващия удар на Сестра Улиция. Ударът не бе наказание за престъпване на нещо — било то реално или въображаемо, — а по-скоро предупреждение да не им създава грижи. Сегиз-тогиз Сестрите изпитваха необходимост да демонстрират превъзходството си над околните, пък било то и като покажат на Калан, че са способни да ѝ причинят болка просто защото им се е приискало. Тя трябваше да внимава какво си мисли, за да не би Сестрите да разберат отношението ѝ към начина, по който се държат с нея. Та и в този случай просто преглътна достойнството си и каза само: „Да, Сестро“.

На Калан не ѝ се щеше да се спъне някъде в тъмното, особено при положение, че навлизаха в местност, където земята бе доста поизровена от стичащите се от по-високите плата води. На такъв терен конете като нищо можеха да си счупят крак. Но тъй като бързаха да стигнат в Каска, Сестрите не искаха да спират, преди да е напълно мръкнало. А поискаха ли нещо, го получаваха. Калан знаеше, че никак няма да е приятно да започнат да си организират бивак след като е паднала нощта.

— Май усещам присъствие — прошепна Сестра Армина, напрегнала взор в тъмнината.

— И аз — отвърна Сестра Сесилия.

— Може би е Тови — додаде Армина.

— Може да е просто планинско муле. — Сестра Улиция явно не беше в настроение да стои и да умува. — Хайде. — Хвърли поглед през рамо на Калан. — Следвай ни плътно.

— Да, Сестро — отвърна Калан и подаде на спътничките си поводите на конете им.

Сестра Сесилия, която беше по-възрастна от останалите, с усилие напрегна уморените си мускули, за да се качи на седлото.

— Доколкото си спомням какво показват картите, скрити в подземията на Двореца на пророците, би трябвало да приближаваме мястото.

— И аз помня една древна карта — кимна Сестра Улиция, след като се настани на седлото. — Там го наричаха Необятната пустош. Така че би трябвало Каска да е разположена на онзи нос в далечината.

Сестра Армина въздъхна нетърпеливо и подкара коня си след другите.

— Значи най-сетне ще настигнем Тови.

— И ще се съберем — додаде Сестра Сесилия. — Ще има доста да ни обяснява.

Сестра Армина вдигна ръка в далечината.

— Нали си я знаете Тови — склонна е да пренебрегва някои свои задължения, понеже е убедена, че тя знае най-много. по-опърничава жена не съм срещала никога.

Калан беше на мнение, че същото се отнася и за самата Армина.

— Само да я пипна за гърлото, ще видим колко е опърничава — закани се Сестра Сесилия.

Сестра Армина пришпори коня си, за да настигне Сестра Улиция.

— Какво ще кажеш, Улиция, едва ли е била целия този път напразно?

— Тови ли? — Сестра Улиция я погледна през рамо. — Едва ли. Вярно, на моменти е голяма досадница, но в крайна сметка преследваме едни и същи цели. Освен това прекрасно знае, че ни трябва и трите кутии. Знае и какъв е залогът.

— Съвсем скоро ще разполагаме и с трите кутии — това е важното. А и вече ще сме в Каска, така че и по-рано да я бяхме настигнали, все тая. Така или иначе щеше да се наложи да тръгнем насам.

— Само не мога да разбера защо го е решила на своя глава — продължи да упорства Сестра Сесилия.

Сестра Улиция сви рамене. За разлика от другите две, тя като че ли бе по-спокойна, щом приближиха Каска.

— Може просто да се е озовала близо до части на Императорския орден и да е искала да ги избегне. И затова се е махнала от района възможно най-бързо. Мислила е с главата си — това е. Нали и бездруго знаеше, че трябва да дойдем тук. Може би ѝ се е отворила възможност и тя я е използвала. В предпазливостта ѝ няма нищо лошо — напротив. Така или иначе, планирахме да тръгнем към Каска. Не вярвам да е намислила някоя необмислена постъпка.

— Дано. — Сестра Сесилия изглеждаше разочарована, че няма върху кого да си излее гнева.

Продължиха да яздят в мълчание почти час, докато не стана съвсем ясно, че придвижването в тъмнината може да коства не само счупен крак на някой кон, но и безопасността на самите Сестри. Според Калан заветната цел на пътуването им си оставаше все толкова далеч. На фона на голото поле разстоянията бяха далеч по-големи, отколкото изглеждаха. Обекти, които на пръв поглед се струваха на човек едва на няколко километра, всъщност се оказваха отдалечени на дни път. Въпреки нетърпението си да се срещнат с Тови и да пристигнат в Каска Сестрите бяха уморени и решиха, че е време да спрат за нощуване.

Сестра Улиция слезе от седлото и подаде поводата на Калан.

— Оправи бивака. Гладни сме.

— Да, Сестро — сведе глава Калан.

Незабавно спъна всички коне, за да не се отдалечават, после отиде при товарните мулета, за да разтовари багажа. Беше смъртно уморена, но знаеше, че има още доста часове, преди да има възможност да поспи. Трябваше да стъкми бивака, да стотви, да нахрани и напои конете, а също и да ги вчеше.

Сестра Улиция стисна Армина за ръката и я придърпа към себе си.

— Докато се оправим тук, ти иди да пообиколиш района. Трябва да разберем дали е било муле или нещо друго.

Сестра Армина кимна и веднага се отдалечи пеш в мрака. Сестра Сесилия изпрати с поглед Сестра Армина, която бързо изчезна в нощта.

— Наистина ли смяташ, че е муле?

Сестра Улиция я изгледа мрачно.

— Ако е муле, се придвижва с нашето темпо. Ако някой ни следи, Армина ще разбере.

Калан извади завивките, за да седнат Сестрите на меко върху голата земя. После понечи да вземе тенджерата, за да започне приготвянето на вечерята.

— Тази вечер без огън — предупреди я Сестра Улиция. Калан я изгледа.

— Тогава какво да приготвя за вечеря, Сестро?

— Имаме сухари и сушено месо. И малко ядки. — Загледа се в нощта. — Няма да палим огън наскоро — вижда се отвсякъде. Извади само един от малките фенери.

Калан нямаше представа какво толкова притеснява Сестрите. Подаде фенера на Армина. Сестрата го запали с щракване на пръстите си и го сложи на земята пред себе си и Сестра Улиция. Пак не се виждаше достатъчно, че да може Калан да разопакова багажа спокойно, но все бе по-добре от нищо.

Беше се случвало на бивака им да попаднат патрулиращи войници. Сестрите не се стряскаха особено от такива неочаквани срещи — просто се справяха с препятствието с лекота и без капка милост.

При подобни сблъсъци Сестрите внимаваха да не оставят живи свидетели, които да се измъкнат, за да не достигне до войската някаква информация за тях. Калан допускаше, че подобни рапорти биха довели до тръгването на многобройни отряди от разярени мъже подире им. Не че Сестрите се страхуваха от това — просто бяха тръгнали да вършат работа и не искаха да губят излишно време.

Сега най-важната им задача бе да се доберат до Тови и последната кутия и те даваха всичко от себе си, за да я свършат колкото се може по-скоро. Калан едва ли не остана изненадана, че още не бяха успели да открият Тови — особено при положение, че явно в

момента за Сестрите нямаше нищо по-важно и ценно от техните три кутии.

Само дето не бяха техни, а на Господаря Рал. Сестрите ги бяха откраднали от двореца на Ричард Рал.

Веднъж в бързината попаднаха на доста многобройна част на Императорския орден. Сестрите бързаха да си продължат по пътя, но онези се бяха разположили напъйко. Сестрите изчакаха да се стъмни и минаха през спящия бивак. Всеки път, когато някой от войниците ги видеше, една от Сестрите хвърляше безмълвно заклинание, което поваляше човека на място, без гък. Сестрите убиваха всички по пътя си без никакви угризения. Придвижваха се през бивака безшумно, без страх, самоуверено. Онази нощ Калан преброи доста жертви. Сестрите ги тъпчеха като мравки.

Но от този случай бе минало доста време; оттогава не бяха срещали военни части. Армията на Императорския орден бе изостанала далече назад и от известно време не бе на дневен ред като проблем. Но това не означаваше, че не ги дебнат други опасности. Така че Сестрите бяха доста изнервени. За нула време бяха готови да се превърнат на истински усойници.

Доста време след като Сестра Армина се върна от безплодната си обиколка и трите Сестри вечеряха, Калан все още имаше задължения. Едва когато приключи с всичко, ѝ бе позволено също да хапне. Тъкмо разресваше конете, когато ѝ се стори, че чува стъпки по каменистия терен. Звукът я изтръгна от мислите ѝ за войниците. Ръката ѝ с гребена увисна.

Погледна през рамо и с изненада видя на ръба на осветения от фенера кръг да стои слабичко момиче с къса тъмна коса.

Единствената светлина освен мимолетното надничане на луната между облаците идваше от мъждукащия фенер на Сестрите, така че не се виждаше много добре, но Калан беше сигурна, че бледите очи на младата жена гледат точно в нея.

Беше съвсем ясно, че тя вижда Калан.

— Моля ви... — пророни тя. Калан вдигна пръст пред устните си, за да не би Сестрите да ги чуят. Също като онзи мъж в странноприемницата, това момиче виждаше Калан и я помнеше. Калан бе удивена и в същото време се боеше, че с непознатата ще се случи същото, което сполетя и ханджията.

— Моля ви — повтори момичето, този път по-тихо, — бихте ли ми дали нещо за ядене. Умирам от глад.

Калан хвърли поглед към Сестрите. Те бяха увлечени в разговор, затова тя бръкна в торбата до краката си и извади парче сушено еленско. Пак вдигна пръст на устните си и подаде месото на момичето. Тя кимна и не издаде нито звук. Пое месото жадно в две ръце и моментално отхапа от него.

— Върви си — прошепна ѝ Калан, — изчезвай, преди да са те усетили. Бързай!

Момичето погледна Калан, после леко встрани и се облеци. Долната ѝ челюст увисна.

— Виж ти, виж — чу се страховит глас иззад гърба на Калан. — Май малкото муле е дошло да краде от храната ни.

— Моля ви, тя беше гладна — проплака Калан с надеждата да потуши гнева на Сестра Улиция, преди да се е распалил. — Помоли за нещо за хапване. Не го е откраднала. Дадох ѝ от моята дажба, не съм докосвала вашето.

Другите две Сестри застанаха до Улиция и трите заприличаха на същински хищници. Сестра Армина вдигна фенера, за да виждат по-добре.

И трите имаха вид, все едно се канят да оглозгат детето до кокал.

— Сигурно ни е чакала да заспим — продължи Сестра Улиция и се надвеси към малката, — за да се промъкне и да ни пререже гърлата.

Очите на уплашената млада жена заблестяха на светлината, щом се вдигнаха да ги погледнат.

— Не съм ви дебнала. Бях гладна. Просто се надявах да се добия с нещо за хапване. Помолих, не съм откраднала.

Жената напомни на Калан на малкото момиченце в странноприемница „Бялото конче“, което тя обеща да закриля — детето, което Сестра Улиция уби жестоко. Вечер, преди Калан да заспи, ужасният спомен продължаваше да я преследва. Неизпълненото обещание прогаряше болезнена рана в душата ѝ. Дори момичето да не бе запомнило думите на Калан достатъчно дълго, че да останат в съзнанието ѝ, тя ненавиждаше факта, че е обещала нещо и не го е спазила.

Това момиче обаче беше по-голямо, малко по-височко. По очите ѝ Калан разбра, че тя осъзнава истинските размери на заплахата. Явно

разбираше за какво става въпрос. Зрелостта тепърва щеше да се разстеле върху хоризонта на нейния живот.

Сестра Армина най-неочаквано я зашлеви, при което тя се завъртя и падна на земята. Сестрата скочи отгоре ѝ. Момичето покри главата си с ръце, като в същото време се опита да се извини, задето бе помолила за храна. Сестра Армина продължи да я налага, като същевременно дереше яростно дрехите ѝ.

Щом Сестрата се изправи, в ръката ѝ блесна нож, който Калан не разпозна. Размаха го на светлината, после го хвърли в краката на Сестра Улиция.

— Вижте какво намерих. Както предположи и ти, сигурно е възнамерявала да ни изчака да заспим и да ни нападне.

— Не съм искала да ви навреда! — извика момичето, щом Сестра Улиция вдигна дъбовата си пръчка. Калан знаеше прекрасно какво предстои и се хвърли да прикрие с тялото си момичето, да я защити. Пръчката на Сестра Улиция се стовари върху нейния гръб, точно там, където я бе уцелила и предишния път. Малката трепна, щом пръчката изтрака в кост. Калан изпищя от болка. С всички сили тя изтика младата жена встрани от Сестрите, като се стараше да я предпази да не я наранят.

— Оставете я! — изкрещя Калан. — Та тя е още дете. Едно гладно дете — това е всичко! Не може да ви направи нищо!

Изпаднала в паника, малката се вкопчи във врата на Калан с клечестите си ръчички, все едно той беше единственият корен на ръба на скала. Ако в този миг Калан имаше силата да убие Сестрите, би го направила. Тя обаче можа само да препречи пътя им към нещастното създание; знаеше, че опита ли се да им се опълчи, те ще си отмъстят подобаващо и тогава няма да е от никаква полза на детето. Затова направи каквото ѝ позволяваше ситуацията.

Сестра Улиция ѝ нанесе още един удар в плешката. Калан стисна зъби, за да посрещне болката. Пръчката забарабани яростно по гърба ѝ.

— Пусни хлапачката! — крещеше Сестра Улиция, докато налагаше Калан.

Момичето трепереше от ужас.

— Спокойно — успя да пророни Калан, щом си пое дъх. — Няма да им позволя да ти сторят нищо. Обещавам.

Момичето успя да прошепне в ухото ѝ едно „благодаря“.

Въпреки отчаяното си желание да защити невинното дете Калан също толкова отчаяно се стараяше и да запази връзката си с този свят. Момичето знаеше, че Калан съществува. Виждаше я, чуваше я, помнеше я. Калан се нуждаеше именно от тази нишка, за да се завърне по нея обратно в света на хората.

Сестра Улиция пристъпи напред и нанесе още по-силен удар по гърба на Калан. Калан съзнаваше опасността за себе си, но нямаше да допусне да причинят на това дете същото, което сториха на предишното. Малката не бе направила нищо, с което да заслужи онова, което ѝ крояха.

— Как смееш...?

— Ако искате да убиете някого — изкрещя Калан в лицето на Сестра Улиция, — убийте мен, но нея не я закачайте. Тя не представлява заплаха за вас.

Сестра Улиция би го направила с удоволствие, така че продължи да я налага усърдно като обезумяла. Болката започваше да замъглява съзнанието на Калан, но тя нямаше да се мръдне и нямаше да позволи на Сестрата да удари момичето.

Девојката се криеше зад по-едрата от нея Калан и крещеше не от страх пред онова, което биха могли да ѝ сторят Сестрите, а от мъка от това, което причиняваха на Калан. Пръчката изпраця потресаващо, щом намери черепа на Калан. Този удар едва не я запрати в несвят на земята. Но тя продължаваше да закриля момичето с тялото си. Кръвта полепна по косата ѝ и потече на струйки по бузите ѝ.

При следващия удар пръчката се счупи в гърба на Калан. по-голямото парче изхвъркна някъде в тъмното. Сестра Улиция се спря задъхана, обезумяла от ярост, стиснала безполезната дръжка. Калан очакваше, че ще я убие, но всъщност вече ѝ беше все едно. Нямаше накъде да бяга. Пред нея нямаше бъдеще. След като не можеше да се пребори за живота на едно невинно младо момиче, значи животът ѝ няма никакъв смисъл.

— Улиция — прошепна Армина и стисна другата за ръката. — Тя вижда Калан. Също като оня мъж в странноприемницата.

Сестра Улиция се облеци срещу посестримата си, явно удивена от думите ѝ. Сестра Армина повдигна вежда.

— Трябва да разберем какво става.

Сестра Сесилия, която не бе чула думите на Армина, пристъпи към Калан с разкривено от ярост лице.

— Как смееш да се опълчваш на една Сестра? Ще одерем жива тая пикла и ще те принудим да гледаш, та да ти е за урок.

— Сестра ли? — попита момичето. — Вие сте Сестри?

Над нощта се спусна непоносима тишина. Светът на Калаи се въртеше бясно. При всеки следващ дъх имаше чувството, че в ребрата ѝ се забиват ножове. По лицето ѝ се стичаха сълзи от болката. Не можеше да престане да трепери, но продължаваше да стои пред момичето.

Сестра Улиция захвърли парчето пръчка, което продължаваше да стиска в ръката си.

— Сестри сме. Е, и? — попита подозрително тя.

— Тови ми заръча да се оглеждам за вас. Макар че вие не ми приличате много на нейни сестри.

Всички млъкнаха.

— Тови ли каза? — попита предпазливо Сестра Улиция. Малката кимна. Погледна иззад рамото на Калан.

— Една такава по-възрастна. Едра, по-едра от всички вас, та затова не ми прилича много на ваша сестра. Но ми заръча да отида да потърся сестрите ѝ. Спомена, че сте три и че с вас пътува още една жена.

— И защо момиче като теб се е съгласило да изпълни желанието на Тови?

Девойчето отметна назад тъмната си коса. Поколеба се, но все пак отговори на въпроса ѝ.

— Тя държи дядо ми в плен. Каза, че ако не изпълня желанието ѝ, ще го убие.

Улиция се усмихна така, както Калан си представяше, че би се усмихнала една змия — ако змиите можеха да се усмихват.

— Виж ти, виж. Май ще излезе, че наистина познаваш Тови. И къде е тя?

Калан се надигна на една ръка. Момичето посочи напред.

— Ей там. На едно място със стари книги. Накара ме да ѝ покажа къде се пазят книгите. Искаше да ви заведе при нея.

Сестра Улиция погледна другите две Сестри.

— Сигурно вече е намерила центъра на Каска.

Сестра Армина се изкикоти доволно и доволно тупна Сестра Сесилия по рамото, при което получи подобна реакция.

— Далече ли е? — попита нетърпеливо Сестра Улиция.

— Два дни път, може би три. Ако тръгнем на зазоряване. Сестра Улиция втренчи поглед в тъмнината.

— Два-три дни, значи... Как се казваш? — Джилиан.

Сестра Улиция скрива Калан отстрани, при което я събори от момичето.

— Е, Джилиан, можеш да вземеш завивката на Калан. На нея няма да ѝ трябва. За наказание тя ще стои на пост.

— Моля ви — Джилиан вдигна ръка на рамото на Калан, — ако не беше тя, щяхте да останете без водач, който да ви покаже къде е Тови. Моля ви, не я наказвайте. Та тя ви направи услуга.

Сестра Улиция се замисли за миг.

— Дай да се разберем така, Джилиан. След като защитаваш непокорната ни робиня, ще ти позволя да се погрижиш да не подвива крак тази нощ. Ако не ни се подчинява, така ще я напердаша, че ще я осакатя за цял живот. Ще я избавиш от това, ако се погрижиш да изкара тази нощ на крака. Какво ще кажеш?

Джилиан преглътна, но не отговори. Сестра Улиция сграбчи Калан за косата и я дръпна да стане.

— Погрижи се да остане права, защото в противен случай това, което ще ѝ сторим, ще бъде по твоя вина, защото ще си спомогнала тя да не изпълни заповедта ни. Разбрахме ли се?

Джилиан облеци очи и кимна. Сестра Улиция се ухили лукаво.

— Добре тогава. — Обърна се към другите две. — Да вървим да поспим.

След като те се оттеглиха, Калан нежно погали по главницата на девойчето, седнало в краката ѝ.

— Приятно ми е да се запознаем, Джилиан — прошепна Калан, за да не я чуят Сестрите.

Джилиан ѝ се усмихна.

— Благодаря ти, че ме защити — отвърна също шепнешком тя. — Удържа на думата си. — Нежно пое ръката на Калан и я задържа до бузата си за момент. — Ти си най-смелият човек, когото виждам след Ричард.

— След Ричард ли?

— Ричард Рал. Той беше тук преди време. Спаси дядо ми, но сега...

Гласът на Джилиан увисна във въздуха, тя отвърна глава от Калан, която нежно я погали по главата, с надеждата да облекчи мъката по дядо ѝ. После ѝ посочи с брадичка.

— Ей там в онази торба има още храна, Джилиан. Хапни си.

Калан трепереше от болка и изгаряше от желание да си полегне, но знаеше, че Сестра Улиция не е по празните заплахи.

— После... би ли постоела с мен през нощта? Имам нужда от приятел.

Джилиан ѝ се усмихна. Искрената ѝ усмивка стопли сърцето на Калан.

— Сутринта ще дойде още един приятел. — Калан повдигна въпросително вежди, в отговор на което Джилиан посочи небето. — Имам си гарван, казва се Локи. През деня ще дойде. Има си номера, които много ме разведряват.

Самата идея да си имаш гарван за приятел развесели Калан и тя се усмихна.

— Ще остана цялата нощ с теб, Калан. Обещавам. — Момичето я стисна за ръката.

Въпреки физическата болка и неясното бъдеще Калан беше щастлива. Джилиан остана жива. Калан спечели първата си битка и това постижение ѝ подежда въодушевяващо.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

РИЧАРД ВЪРВЕШЕ между насъбралите се войници и приемаше поздравите им с усмивка и кимане. Не че му беше до усмивки, но се опасяваше, че в противен случай войниците ще го разберат погрешно. Очите на всички бяха вперени в него с очакване и надежда. Мнозина стояха мълчаливо изправени, притиснали юмрук до сърцето си, не само за да го поздравят, но и за да изразят гордостта си, че са негови воини. Ричард нямаше намерение да им преразказва ужасиите, които му показа Шота, затова се усмихваше топло — доколкото му бе възможно. Някъде отвъд лагера проблесна светкавица. Въпреки лагерния шум, създаван от хиляди хора и коне, дрънченето на ковашки чукове, разтоварването на провизии, разпределянето на дажди и крещенето на заповеди, Ричард успя да различи застрашителния тътен, който разтърси равнината Азрит. Под гневните буреносни облаци се сплъстяваха черни сенки. От време на време в неподвижния влажен въздух се връзваше вятър на талази, който подгонваше знамената и те заплющяваха. Едва надигнал се, вятърът утихваше внезапно — като авангард, хукнал обратно да докладва за надвиснала буря.

Но явно никой не обръщаше внимание на почернялото небе. Всички искаха да зърнат Ричард, който си проправяше път през лагера. Имаше времена, когато същата тази армия бе готова на всичко, за да го види мъртъв или пленен. Но това беше преди Ричард да стане Господаря Рал.

Веднъж поел тази отговорност, той даде възможност на Д'Харанската армия да се изправи и да се бие за полезна кауза, вместо да воюва в услуга на тиранията. Онези, които приеха с ненавист промяната, преминаха на страната на Ордена и сега вилнееха из Новия свят, водени от сляпа жестокост, готови да изтръгнат от корен идеята, че човек има право върху собствения си живот.

Но останалите, на практика голямото мнозинство, не само приеха предизвикателството на Ричард, но и прегърнаха новата кауза със страст и плам, на каквато са способни само хора, живели в

условията на деспотизъм и тирания. За пръв път от много поколения насам на тези хора се предоставяше истинска свобода и те за пръв път осъзнаха какво означава свободата на практика. И се вкопчиха със зъби и нокти във възможността да изживеят живота си в света, който разкри пред тях Ричард. Това беше най-големият и подходящ подарък, който тези мъже на свой ред можеха да направят на своите семейства и близки — шансът да живеят свободни, да живеят за себе си. Мнозина заплатиха благородните си усилия с цената на живота си.

Също като Морещиците тези хора го последваха по своя воля, а не защото бяха принудени да го направят. Когато го наричаха „Господарю Рал“, влагаха в думите си смисъл, какъвто това обръщение никога не бе носило.

Но сега тези мъже бяха изправени пред море от стомана, пред враг, който се опитваше да им наложи убеждението, че те и близките им нямат право на собствения си живот. Ричард не се съмняваше в сърцата на тези мъже, но знаеше, че не биха могли да надделеят в битка срещу многобройните орди на нашествениците от Императорския орден. Днес повече от всякога той трябваше да бъде Господарят Рал. Ако искаше да даде шанс на хората да изживеят едно стойностно бъдеще, Ричард трябваше да бъде Господарят Рал в най-чист смисъл, Господарят Рал, който обича народа си. Трябваше да им помогне да видят онова, което виждаше той.

Вирна, която топуркаше край него, го стисна за ръката и се надвеси към ухото му.

— Не можеш да си представиш колко мотивиращо въздействие има присъствието ти тук преди битката, която ни очаква, Ричард — преди битката, за която пророчеството ни предупреждава от хиляди години. Наистина не можеш да си представиш.

Ричард се съмняваше, че тези хора биха могли да си представят какво се кани да ги помоли той.

— Знаем това, Прелате — усмихна се той към Вирна.

Тъй като армията се беше насочила право на юг, за да посрещне заплахата на Императорския орден, усилието да ги настигне от Народния дворец до тук бе отнело значително повече време, отколкото при последната му среща с тези войници. Поемеше ли Орденът нагоре през Д'Хара, тази армия щеше да е единствената преграда пред тях.

Тези мъже бяха последната надежда на Д'Харанската империя. Това бе тяхното признание, техният дълг.

И Ричард знаеше без всякакво съмнение, че ще изгубят битката. Неговата задача сега беше да ги убеди в това, че със сигурност ги очаква крах и гибел.

Кара и Ничи бяха буквално залепени за него. Той не смяташе, че е необходимо да са чак толкова близо, за да го пазят, но знаеше, че нито едната, нито другата ще се вслуша в протеста му. Хвърли поглед през рамо и Ничи му се усмихна напрегнато.

Как ли щеше да посрещне тя онова, което той се канеше да каже на войниците. Надяваше се да го разбере. Знаеше, че сред всички, които щяха да чуят словата му, само тя ще го разбере. Всъщност разчиташе на това. Имаше моменти, когато нейното разбиране и подкрепа бяха единственото, което го мотивираше да продължи напред. В случаите, когато бе искал да се откаже, Ничи му бе вдъхвала кураж да се изправи и да предприеме следващата крачка.

От друга страна, Ричард знаеше, че Кара ще приветства думите му, макар и по съвсем различни причини.

Макар Морецицата да изглеждаше сериозна и мрачна както винаги, сякаш бе готова да изстреби до крак цялата армия, ако войниците внезапно се обърнат против Господаря Рал и го нападнат, по нервните движения на пръстите ѝ върху шева на червената ѝ униформа Ричард разбра, че всъщност тя няма търпение най-сетне да види пак генерал Мейферт, тоест Бенджамин. След последната им среща с армията Морецицата бе по-малко сдържана в чувствата си към симпатичния д'харански генерал. Ричард подозираше, че Ничи има известна заслуга за това.

Макар да се чувстваше смазан, защото светът около него се разпадаше, вътрешно той се радваше, че една Морецица е успяла да събуди у себе си подобни чувства, а още повече, че беше склонна да ги признае — поне пред него. Това бе потвърждение, че въпреки жестокото обучение, което преминаваха тези жени, все пак те бяха личности, у които дълго потисканите чувства и желания все още не бяха загинали и че истински човешкото вътре в тях можеше да разцъфти с нова сила. Това потвърждаваше вярата му в по-доброто бъдеще — все едно да намериш красиво цвете сред необятна пустош.

Докато Ричард крачеше между редиците палатки, каруци, коне, полеви ковачници и тенти за провизии, виждаше как към него от всички страни прииждат хора, захвърлили работата си — било то грижа за конете, поправка на оръжията, готвене, опъването на нови палатки или нещо друго. Бързият поглед към надвисналото небе му подсказа, че би било добре поне да довършат с палатките.

Ричард мярна генерал Мейферт сред морето от мъже в тъмни униформи. Стърчеше почти с цяла глава сред офицерите, застанали в очакване пред полевия щаб. Ричард се обърна леко през рамо и по усмивката на Кара разбра, че и тя го е забелязала.

Командният състав бе твърде многоброен, за да се побере в една палатка, така че бяха избрали да чакат на открито, като бяха опънали няколко сенници, за да са на сушина, в случай че завали. Това едва ли щеше да ги предпази от вятър, но поне нямаше да ги навали директно, докато планираха следващите ходове на огромната армия.

Ричард се надвеси към Вирна в мига, в който изтрещя гръмотевица.

— Сестрите ти ще присъстват ли?

— Да — кимна Вирна. — Изпратих вестonosци, за да им предадат, че държиш да присъстват на срещата заедно с офицерите. Няколко от тях са изпратени на далечни мисии, но повечето ще бъдат тук.

— Господарю Рал! — поздрави генерал Мейферт и удари юмрук в гърдите си.

— Генерале! — сведе глава Ричард. — Радвам се да те намеря в добро здраве. Всичко в лагера изглежда наред както винаги.

— Благодаря, Господарю Рал. — Сините му очи вече обхождаха Кара. Поклони й се дълбоко. — Господарке Кара.

Тя му се усмихна широко.

— Ти си радост за очите ми, Бенджамин.

Ако Ричард не бе толкова разстроен заради делата, довели го тук, би изпитал огромно удоволствие да види как двамата се изпиват с очи. Той си спомни как гледаше Калан по този начин, спомни си вътрешната радост, която изпитваше при всяка тяхна среща.

Капитан Зимер, чиято кожена туника бе изрязана така, че да подчертава извивките на мускулестото му тяло, стоеше точно зад генерала. Недалеч от двамата се беше събрала групичка офицери,

облечени в подобни, макар и по-семпли униформи, а всички останали стояха в очакване под сенника. Щом видяха Господаря Рал, предводителя на Д'Харанската империя, офицерите притихнаха, изоставяйки шумните си разговори за по-късно. Ричард нямаше време за любезности и започна без предисловия. Събралото се множество от редови войници също замлъкна в очакване да чуе словата на Господаря Рал.

— Всички ли офицери са налице, генерале? — попита Ричард.

— Тъй вярно, Господарю Рал. Поне всички налични в лагера. Някои са изпратени да патрулират из по-отдалечени местности. Ако знаехме предварително за посещението ти и че ще искаш да ги видиш, щяхме да ги отзовем. Но сега ще ни трябва известно време, за да го сторим. Ако желаш, веднага ще изпратя вестonosци да ги повикат.

Ричард вдигна ръка, за да откаже предложението.

— Не, няма да е необходимо. Ще трябва да се задоволим с наличните в лагера. Другите ще бъдат уведомени за волята ми по-късно.

Лагерът бе твърде многоброен, за да стигнат думите на Ричард до ушите на всички войници. Затова намерението му беше да обясни всичко с подробности на офицерите, които от своя страна да разпространят чутото сред подчинените си. Събралите се офицери бяха достатъчно за целта.

Генералът вдигна небрежно, но недвусмислено властно ръка към мъжете, които бяха наобиколили щаба и наблюдаваха случващото се. Те незабавно се разпръснаха, за да се върнат към прекъснатата си работа, като оставиха съдбата си в ръцете на своите командири.

Генерал Мейферт протегна ръка и покани Ричард и ескорта му под сенника. Преди да пристъпи напред, Ричард хвърли бърз поглед към небето и прецени, че най-вероятно съвсем скоро ще завали. Под огромния брезентов сенник го очакваха стотици мъже, застанали плътно един до друг. Ричард вдигна юмрук до сърцето си, за да отвърне на колективния поздрав.

— Дойдох тук днес — подхвана той, след като се увери, че погледите на всички са вперени в него, — за да ви кажа нещо ужасно... свързано с предстоящата последна битка с напредващата войска на Императорския орден.

Трябва да съм сигурен, че сте ме разбрали съвсем ясно. Искам всеки от вас да съзнава напълно какъв е залогът, какво ще ви помоля и защо. Става въпрос за живота на всички ни. Няма да скрия от вас нищо и ще отговоря откровено и възможно най-подробно, доколкото мога, на всички въпроси, които ще ми зададете. Моля ви, чувствайте се свободни да ми задавате всякакви въпроси, да изричате на глас възраженията си и дори да изразявате несъгласието си с един или друг момент от онова, което съм решил да изложа пред вас. Уважавам дълбоко уменията и познанията на всички вас. И се доверявам на способностите и опита ви.

Искам да знаете, че бях принуден да претегля и обмисля въпроси извън вашата компетентност. След като взех под внимание всички аргументи, стигнах до решението. Оценявам факта, че тъй като не разполагате с информацията, която имам аз, може би мнозина няма да приемат добре моите доводи, затова ще се опитам да ви обясня всичко по възможно най-разбираемия начин. Но знайте, че решението ми е окончателно и не подлежи на обсъждане. — Гласът на Ричард стана рязък и категоричен. — Ще се подчините на заповедите ми.

Мъжете се спогледаха. Ричард никога не им бе говорил с такъв тон.

В смълчания следобед той закрачи бавно напред-назад, като явно се стараше внимателно да обмисли думите си. Накрая вдигна ръце към множеството.

— Питам ви като офицери и командващи — каква е най-голямата ви тревога?

След кратко напрегнато мълчание един офицер, застанал по-встрани, се осмели да заговори.

— Предполагам, че всеки от нас си мисли за онова, което вече споменахте, Господарю Рал: за последната битка.

— Именно — последната битка — кимна Ричард и като спря на място, ги погледна: — Това е стандартният начин, по който разсъждаваме — че всичко зависи от този решителен момент, че това е кулминацията на общите ни усилия, че ще има една последна величествена битка, която ще определи всичко — кой печели и кой губи, кой управлява и кой служи, кой живее и кой умира. Джаганг разсъждава по същия начин.

— Нямахте да е техен предводител, ако не мислеше така — обади се един по-възрастен офицер. Сред тълпата се чу спорадичен кикот.

— Вярно е — рече тежко Ричард. — Особено в случая на император Джаганг. Неговата цел е да доведе каузата си до тази последна битка и да приключи с нас веднъж завинаги. Джаганг е изключително умен враг. Той се постара всичките ни мисли и енергия да бъдат съсредоточени към тази финална битка. Стратегията му действа.

От смеховете не бе останала и следа. Мъжете останаха леко недоволни, задето Ричард говореше така за Джаганг. Войници като тях не обичаха да признават качествата на враговете си, защото така рискуваха да вдъхнат несигурност в редиците на своите бойци.

Ричард нямаше интерес да омаловажава опасността, която ги грозеше и конкретно качествата на Джаганг. Напротив, искаше да създаде на хората си точна представа срещу какво се изправят; да ги накара да осъзнаят истинските мащаби на заплахата.

— Джаганг е запален по една игра, наречена Джа'Ла д'Джин. — По реакцията на част от мъжете Ричард разбра, че са наясно за какво им говори. — Той си има собствен отбор по Джа'Ла, също както Братството на ордена си има своя войска. Единствената мисъл на Джаганг, когато изпраща отбора си да играе, е победата. За тази цел той е подбрал в своя отбор най-едрите и най-силни играчи. Не гледа на играта като на съревнование, като на състезание, както смятат повечето хора. За него е важно не само да спечели победата, но и да смаже противника, да го унищожи.

Веднъж отборът на Джаганг допусна загуба. Неговото решение бе не да ги амбицира следващия път да се потрудят повече, да тренират, да се усъвършенстват. Просто отиде и си избра нови играчи. Събра нов отбор от още по-силни, по-бързи и по-едри мъже. Между другото, в превод Джа'Ла д'Джин означава „Играта на живота“.

В началото, когато все още присъединяваше различни страни и царства от Стария свят към една обща нация, Джаганг допусна да загуби няколко битки. Той научи уроците на живота. Сдоби се с възможно най-многобройната и най-непоколебима армия и в крайна сметка обедини целия Стар свят под знамето на Ордена. Когато започна тази война по повелята на Братството на ордена, Джаганг направи така, че да има на свое разположение нужните ресурси, за да

си осигури достатъчна голяма за целите му армия. Вие трябва да направите същото.

От време на време Джаганг все още губи битки. И продължава да се учи. Продължава да привлича все повече и повече сили. И така върви напред към целта си — окончателната победа в тази война, която той води от името на Ордена. В резултат на това днес той разполага с армия, способна да стъпче всеки противник. Джаганг знае, че победата е негова. И затова очаква с нетърпение последната битка.

Наред с другото Джаганг е и пътешественик по сънищата — човек, който владее сили, предадени му чрез древна магия. Благодарение на тези си способности той похити мислите на мнозина не само за да се възползва от техните познания, но и за да ги контролира. Днес, както всички знаете, той контролира голям контингент от магьосници, Сестри на светлината и на мрака. Така той управлява не само физическата сила, но и магията.

— Господарю Рал — прекъсна го един от по-възрастните офицери, — с твърде лека ръка зачеркват качествата на нашите хора. В основата на армията ни стоят д'харански сили, към които сме прибавили и специално обучени войници. Тези хора знаят какво можем да загубим. Това не са зелени патрули, а войници с опит и бойни умения. Освен това с нас са Вирна и Сестрите ѝ, които са се доказали неведнъж. Да не говорим, че освен войниците и Сестрите на светлината на наша страна е и справедливостта.

— Няма гаранция, че щом Императорският орден символизира злото, ще загуби. Погледнато мащабно, злото все някога ще се обърне срещу себе си, но това едва ли ще се случи, докато сме живи ние и онези, които защитаваме. Злото може да продължи да доминира върху човешкия род още хиляда, две хиляди години, дори повече, докато накрая загине, повалено от собствената си отрова. — Ричард пак тръгна да кръстосва напред-назад, като заговори още по-разпалено: — Историята познава случаи, когато всичко е зависело от усилията на отделни индивиди — това е така. Всъщност точно на това разчитам. Дошло е време да определим собствената си съдба. Дошло е време да направим каквото трябва, колкото и болезнено да е — ако искаме ние и децата ни да имат бъдеще. Нашето бъдеще, свободното ни бъдеще зависи от нас, от това дали ще успеем или не.

— Господарю Рал — обади се кротко, но достатъчно категорично същият по-възрастен офицер, — хората ни съзнават, че гърбът ни вече опира в стената. Ако се опитвате да ни убедите да се бием, знайте, че сме готови да го направим.

Ричард си даде сметка, че тези мъже все още не разбират какво се опитва да им каже. Спря на място и се обърна към тях, склучил ръце на гърба си. Някъде дълбоко в себе си продължаваше да наблюдава страховитата картина, която му показва Шота — кървавата касапница и всичко останало. Тя бе като камък на шията му, който го теглеше надолу.

— Винаги съм казвал, че не съм аз човекът, който може да ви поведе в тази последна битка — продължи след кратко мълчание Ричард. — Поведа ли ви аз, ще загубим. От последната ни среща се случиха доста неща и вече съм убеден в това, което казвам, повече от всякога.

Надигна се вълна от недоволство, мъжете изразиха бурно възмущението си от чутото. Но преди да допусне да го отклонят от темата, Ричард продължи:

— Армията на Ордена много скоро ще нахлуе в Д'Хара от юг и ще се насочи към Народния дворец. Всички вие се придвижвате на юг, за да ги пресрещнете. И те го знаят. И го очакват. Искат го. Следователно ние изпълняваме заповедите на Джаганг. Той контролира тактиката ни. Привлича ни в битка, която знае, че не можем да спечелим — и която той не може да загуби.

Чуха се възражения, мъжете започнаха да крещат, че бъдещето не е предрешено, че ще имат силите да победят. Ричард вдигна ръка, за да ги накара да замълчат.

— Бъдещето може и да не е предрешено, но действителността е такава. Като войници вие планирате тактиката си според своята информация, не според желанията си.

Дори да стане чудо и да спечелим битката, победата ни няма да е категорична. Ще платим твърде висока цена, докато Ордена просто ще спечели малко време и ще се върне с още по-голяма армия. Дори да можехме да победим в предстоящата битка — а, убеден съм, това е невъзможно, — съвсем скоро ще бъдем принудени да започнем следващата, още по-тежка и срещу още по-многоброен враг.

Защо? Защото след всяка следваща битка губим все повече мъже и силите ни отслабват все повече.

Почти не са ни останали ресурси, на които да се опрем. Докато Джаганг разполага с почти неизчерпаем контингент от свежа сила, която се влива в армията му при първа необходимост и така могъществото му расте ли расте.

В крайна сметка ние ще изгубим по една проста причина: няма война, спечелена от защитници. Битка да, но не и цяла война.

— В такъв случай — попита един от присъстващите — какво предлагате? Да се опитваме да сключим примирие ли?

Ричард отхвърли предположението с категоричен, възмутен жест.

— Орденът не би приел мирно споразумение. Може би в самото начало, когато започна всичко, биха приели капитулацията ни, биха ни позволили да паднем на колене и да целунем ботушите им, да сложим на врата си оковите на робството — но не и сега. Сега те биха се примирили само и единствено с победа, закупена и заплатена с кръв. Но какво значение има? В крайна сметка резултатът ще е един и същ: ще бъдем поробени и смазани. Общо взето, не е важно точно как ще загубим. Дали ще се предадем или ще бъдем победени на бойното поле е все едно. Така или иначе, всичко е загубено.

— Ами... тогава? — заекна същият мъж и продължи разпалено: — Да се бием до последна капка кръв, докато бъдем или убити, или пленени?

Останалите погледнаха към пламналия си другар. Тези хора водеха битка с Ордена от дълго време. Те не чуваха нищо, което вече да не знаят. Но изправянето срещу врага им се струваше единствената алтернатива. Това бе техен дълг. Единственото, което умееха да вършат.

Ричард се обърна и погледна Кара. Застанала до него в червената си кожена униформа, разтворила крака, сключила длани на гърба си, тя имаше вид на човек, който е готов да скочи и сам да се изправи срещу ордите на Императорския орден.

Ричард посочи жената, която стоеше до Кара.

— Това е Ничи. Някога тя бе на страната на Ордена. — Изчака да утихнат шушуканията, че сред тях е проникнал враг, и продължи: — По подобен начин някога и вие служихте на Мрачния Рал, а част от вас дори на баща му — Панис Рал. Защото няхахте избор. Мрачният Рал

не се интересуваше от това какво искате да правите с живота си. Единствената му грижа беше кой спазва заповедите му. Сега, след като ви бе дадена възможност за избор, вие решихте да се посветите на нашата кауза. Ничи направи същото.

Мъжете от Ордена са по-различни. Вие се биехте, защото бяхте принудени да го правите под заплахата да бъдете изтезавани и дори убити. Те се бият, понеже вярват в своята кауза. Те се бият със страст. Искат да бъдат част от войната.

Тъй като Ничи е била от близкото обкръжение на Джаганг, тя разполага с информация от първа ръка. Видяла е неща, които могат да ви помогнат да разберете цялата картина.

Ричард пак я погледна. Приличаше на статуя, кожата ѝ гладка и бяла, русата ѝ коса плиснала по раменете. Ако трябваше да я извае от камък или дърво, Ричард не би променил нито един детайл от лицето или фигурата ѝ. Тя бе възплъщение на красотата и в същото време бе видяла грозотата в най-чистия ѝ вид.

— Ничи, моля те, разкажи на тези мъже какво ще се случи с тях, ако бъдат пленени от Императорския орден.

Ричард нямаше представа какво ще им каже тя, но беше сигурен, особено след онова, което сподели с него Джебра, че Орденът изпитва към живота само и единствено дълбоко презрение.

— Орденът не ексутира веднага пленниците си. — С мъртвешко спокойствие Ничи направи крачка напред към мъжете, които бяха вперили погледи в нея. Изчака смълчана до Ричард, докато тишината започна да звучи болезнено в ушите им и тя бе напълно сигурна, че всички я слушат с пълното си внимание. — Първото, което правят с всеки заловен мъж, е да го кастрират.

Всички ахнаха в един глас.

— След това пленниците са подложени на непоносима агония и унижения, а ако някой е все още жив, започват изтезанията. Оцелелите след изтезанията биват ексутирани по един или друг нечовешки начин.

Онези, които се предават без бой, получават по-различно отношение. Жестокостта към пленниците всъщност има съвсем ясна цел — така се внушава страх в сърцето на потенциалния враг, за да се предаде без бой. Същото се отнася и за похитените градове. В резултат много градове се предават доброволно на Ордена.

Вие водихте с тях дълга и трудна битка. И няма да ви бъде спестено нито едно мъчение. Ако бъдете пленени от хората на Джаганг, за вас няма никаква надежда. Ще ви накарат да съжалявате от все сърце, че изобщо сте се родили на тази земя. Смъртта ще е единственото ви спасение.

Не че има значение. Животът под хомота на Ордена не е различен от това да очакваш смъртта си като техен пленник. Животът под хомота на Ордена е бавна и мъчителна смърт. Само дете продължава по-дълго — точи се с години.

Успява само онзи, който ненавижда живота и всичко добро и красиво. Всъщност Ордена покровителства и насърчава хората, което мразят положителната страна на живота. В крайна сметка техните учения се базират именно на жестоката ненавист към доброто. Средата, създадена благодарение на това кредо, може да се опише само така — пълна мизерия. Изпълнените с омраза нещастници могат да изпитат радост само от чуждата болка и страдание, тъй като всичко добро ги вбесява.

Мъжете стояха и я слушаха в пълно мълчание, останали без ума и дума. В надвисналата тишина Ричард чу тихото ромолене на дъжда върху сенника. Бурята приближаваше. Ничи продължи най-безцеремонно.

— Пържените тестиси на техните врагове са любим деликатес на войниците от Императорския орден. Ордата от мършояди, които опоскват бойното поле след битката, търсейки плячка, следят с особено внимание за все още живи ранени, които да кастрират. Тези кървави скъпоценни камъни, събрани от полуживия враг, са търсена стока по време на пианската оргия, която обикновено се развихря след спечелена победа. Войниците вярват, че този деликатес им вдъхва сила, мъжество и юначност. След това насочват вниманието си и към пленничките.

Ричард се почеса по носа.

— Нещо друго?

— Нима това не е достатъчно? — повдигна вежди Ничи.

Той въздъхна и отпусна ръка покрай тялото си.

— Права си, достатъчно е. Обърна се пак към мъжете.

— Простата истина е, че е напълно невъзможно да спечелим предстоящата битка. Разберете го — ще загубим.

Пое си дълбоко дъх и най-сетне произнесе трудните за произнасяне думи, заради които дойде тук.

— Ето защо финална битка няма да има. Няма да се бием с император Джаганг и неговия Орден. В качеството си на Господаря Рал, предводител на Д'Харанската империя, няма да допусна подобен акт на безсмислено самоунищожение. Няма да се бием с тях.

Дойдох, за да разпусна армията. Последна битка няма да има. Джаганг ще превземе Новия свят, без да срещне съпротива.

Ричард видя сълзи в очите на повечето мъже.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ДУМИТЕ НА РИЧАРД им подействаха като плесница.

— Тогава защо се бихме досега? — викна един разгневен офицер и обиколи с ръка другарите си. — От години водим тази война. Мнозина от другарите ни вече не са сред нас, защото пожертваха живота си, за да защитават каузата и близките си. Ако е нямало шанс за победа, ако в крайна сметка сме били обречени да загубим, тогава защо изобщо се бихме? Защо да вървим напред в тази борба.

— Точно в това е смисълът — усмихна се горчиво Ричард.

— Кой смисъл? — избоботи мъжът. — Ако хората не виждат никакъв шанс за победа, а са убедени, че ги чака само унищожение и смърт, започват да губят желанието си да се бият. Ако видят, че нямат възможност да разпространяват убежденията си, че ако се опитват да го сторят, ще ги сполети сигурна смърт, тогава те ще искат да забравят всичко свързано с тази война. — Личеше си как човекът се разпалва все повече с всяка следваща дума. Това важеше и за голяма част от другарите му. — Значи се опитвате да ни убедите да забравим тази война? Че не можем да победим волята на Ордена? Че след като това е невъзможно, изобщо не бива да влизаме в бой?

Ричард склучи ръце зад гърба си и вдигна решително брадичката си. Изчака, докато се увери, че всички го слушат с внимание.

— Не. Опитвам се да ви кажа, че искам да накараме хората от Стария свят да се почувстват по този начин.

Мъжете сбърчиха неразбиращо чела и започнаха да си шушукат.

— Джаганг е насочил армията си към Д'Хара — продължи Ричард. — Искане да се изправим един срещу друг на бойното поле. Защо? Защото е сигурен, че ще ни победи. И аз смятам така. И то е не защото си мисля, че ви липсва смелост, опит, сила или умения, а просто защото знам с каква огромна армия разполага той.

Известно време живях в Стария свят. Знаем колко необятно е това място. Именно защото съм обиколил тук-там из Стария свят, имам лични впечатления за многочислеността на населението, за изобилието

на добитък, реколта и всичко останало. Става дума за мащаби, каквито никой от вас не би могъл да си представи. Повярвайте ми — и аз не знаех за какво става въпрос, докато не се уверих с очите си.

Джаганг е събрал огромна войска от диваци, верни на своята кауза. Те са готови да смажат всеки и всичко, което дръзне да им се противопостави. Те жадуват да се превърнат в завоеватели и да разпространяват идеите си. Джаганг си е осигурил всичко, което от опит знае, че би му било от полза — дори в двойни количества. И за да е абсолютно сигурен, е удвоил всичко още веднъж.

Джаганг не изповядва погрешни морални закони на военното дело, като например да не използваш повече ресурси от тези, с които разполага противникът ти. Той не вярва в равния старт, когато става въпрос за смъртна битка. Балансът на силите не му е приоритет — и не би трябвало. Единственото, което го интересува, е да победи. Това е неговата цел.

За да я постигнат, войските му се опитват да ни принудят да се защитаваме от позицията, в която сме най-уязвими — да се бием на бойното поле, в класическа последна битка. Джаганг е съсредоточил всичките си усилия в тази посока, защото това се очаква от всички. Те искат да се изправим едни срещу други именно по този начин, защото знаят, че така нямаме никакъв шанс срещу многобройната им армия. Просто е невъзможно да излезем насреща им с равностойна на тяхната многочислена войска. Ще ни смажат.

После ще отпразнуват своя триумф — като че ли е имало изобщо някакво съмнение в победата, — като изпържат тестисите ви и организират пиянски оргии, където да изнасилват вашите жени, сестри и дъщери! — Ричард се надвеси напред и заби пръст в слепоочието си. — Помислете! Нима идеята за класическа битка дотолкова ви е заслепила, че сте забравили за какво всъщност се биете? Нима за вас е по-важно, че „така се е правило винаги“, а не се замисляте над причината, поради която сте принудени да го правите? Единствената причина да влезете в такава битка е за да извоювате победа над врага, да решите въпроса веднъж завинаги. Идеята за последна битка е подплатена от убеждението, че трябва да постъпите по този начин, понеже винаги се е правило по този начин.

Няма смисъл да робувате сляпо на тая идея. Помислете. Не се оставяйте на течението само защото вече сте се били по този начин

преди. Не допускайте сами да паднете в гробовете си. Помислете... Помислете как бихте могли да постигнете целта си.

— Да не би да ви е хрумнала по-добра идея как да ги победим? — попита един младичък офицер. Той, както между впрочем и почти всички останали, изглеждаше искрено удивен.

Ричард си пое дълбоко дъх, за да се овладее. Сниши глас и огледа мрачните лица на войниците.

— Да — продължи след малко той. — Вместо да постъпим така, както всички очакват, и да се хвърлим презглава в последната битка, аз просто предлагам да ги унищожим. Та нали това в крайна сметка е основната цел на великата финална битка. Ако тя не може да постигне тази цел, значи трябва да намерим друг начин.

За разлика от онези, които се бият на страната на Ордена, никой от нас не изпитва необходимост да се пъчи с величавата победа на бойното поле. Тук изобщо не става въпрос за величие. Има само успех или провал. Провалът означава нова мрачна ера. Успехът — живот на свобода. Цивилизацията е на кантар. Нещата са много прости.

В тази битка на живот и смърт, в тази битка, в която става въпрос за физическото ни оцеляване срещу хора, чиято единствена движеща сила е желанието да ни унищожат, понеже според тях нямаме право да съществуваме, не можем да се ограничаваме до едно дефинирано бойно поле. Такава битка не се води на някакво избрано място, тя е в главите на хората, подклаждана от идеите, които ги мотивират.

Една победа на бойното поле няма да донесе нищо по-добро на нашите близки. За тях важното е да победим в борбата на идеи.

Генерал Мейферт най-сетне вдигна ръка, за да даде знак, че иска да каже нещо.

— Господарю Рал, ако не се изправим срещу тях на бойното поле, как предлагаш да осъществим целта си срещу враг, който сам ти определи като толкова многочислен, че чак е непобедим? В крайна сметка дори движещата сила да са убежденията, нали физически те разчитат на мечовете си.

Мъжете закимаха, доволни, че генералът им е задал въпроса, който интересува всички. Именно този въпрос очакваше и Ричард. Първата стъпка беше да ги убеди, че не могат да победят по традиционния начин. Беше време да им покаже кой път трябва да изберат.

Трополенето на дъжда по сенника се усилваше. Ричард, сключил ръце зад гърба си, огледа всички вперени в него лица.

— От вас се иска да станете светкавицата и гръмотевицата на свободата. Трябва да се превърнете в отмъщението, което ще залее това море от хора с покварени идеи, които не само са позволили злото да се настани в сърцата им, ами са започнали да го прокламират и защитават.

Трябва да се бием по нашите правила. Трябва да се бием заради истинската причина — не като две войски, които спорят за надмощие на своите идеи, а във война за бъдещето на човечеството.

В този смисъл това е война, на която Старият свят се е посветил изцяло. Те преследват разгорещено своята кауза. И вярват в онова, което правят. Смятат, че правото е на тяхна страна, убедени са, че действията им са дълбоко морални и че изпълняват волята на Създателя. Това им дава правото да убиват наред, за да определят правилата, по които ще живее човечеството оттук насетне.

Те влагат в тази война всичко — имущество, труд, благосъстояние, дори живота си. Техният народ — не само войниците — иска да ни покори и да ни наложи кредото си. Искат да ни превърнат в роби на своята вяра, каквито са те самите. Насърчават армията да издевателства над хората от Новия свят, за да наложи догмите си тук. Искат да ни спечелят за своята кауза и да ни накарат и ние да сме готови на саможертва, да живеем живота, който те са избрали за нас, да диктуват в какво ще вярват децата ни... Ако се наложи — чрез сила.

Всички, които вярват в постулатите на Ордена, които дават своя принос, насърчават, подкрепят и се молят тяхната армия да ни смаже, са част от тези усилия. Всеки от тези хора дава своя личен принос. Следователно обикновените цивилни граждани са наши врагове в не по-малка степен от войниците, които размахват мечовете си вместо тях. Именно те наострят мечовете им, като вливат в редиците им свежа сила от млади мъже и всичко, от което се нуждаят бойците, за да ни преследват — от храна до морална подкрепа и насъскване. — Ричард посочи на юг. — На практика тези хора, заради които тази война стана възможна, са вероятно същинският ни враг, тъй като всеки от тях е наш зложелател, който ни изпраща отдалеч своята омраза, който вярва, че злонамереността му ще остане безнаказана.

Плячкосаното от нас се превръща в награда за подкрепата на цивилното население. Робите биват изпращани в Стария свят, за да работят там, където с кръв и сълзи им се налага да приемат чуждата вяра.

Тези хора са избрали да вярват, избрали са да мислят, че имат права над нашия живот, избрали са да направят всичко необходимо, за да ни поробят. Би следвало да си понесат последиците за избора, особено при положение, че по този начин съсипват живота на хора, които не са им направили нищо лошо.

И какво ще направим, за да си понесат те последиците? — разпери ръце Ричард, после ги сви в юмруци. — Ще пренесем войната там, при хората, които я подкрепят и насърчават. Няма само нашите приятели, нашите близки, семействата ни да бъдат хвърлени в кървавия казан, подклаждан от населението на Стария свят. Техният живот също ще бъде застрашен.

Те гледат на това като на битка за бъдещето на човечеството. Възнамерявам да се погрижа наистина да е така. Искам да разберат съвсем ясно, че ако смятат да ни тъпчат и убиват поради каквито и да е причини, ще трябва да си понесат последствията.

От днес нататък започваме истинската война, тоталната война, безмилостната война. Няма да се ограничаваме от лишени от съдържание постулати за справедливост и честност. Нашата цел е да победим. Само така имаме шанс да оцелеем не само ние, но и нашите близки, свободата ни. Единственият ни морал оттук насетне ще бъде победата. Искам всеки, който поддържа Ордена, да си плати за това. И цената ще бъде тяхната съдба, тяхното бъдеще, техният живот.

Дойде време да се изправим срещу тези хора, водени единствено от хладна черна ярост в сърцата си. — Ричард вдигна юмрук. — Да ги превърнем на кървава пихтия!

Настъпи всеобщо мълчание, множеството си пое едновременно дъх, след което изригна мощен взрив от радостни възгласи, сякаш всички тайничко бяха вярвали, че нямат никакъв шанс за успех и че са обречени на смърт и провал, а ето че изведнъж се оказа, че има изход. най-сетне видяха шанс да спасят своите домове и семейства, да спасят бъдещето си.

Ричард ги остави известно време да се порадват, после вдигна ръка, за да ги усмири, и продължи:

— Армията на Ордена разчита на подкрепата на хората у дома. Войниците от Ордена знаят, че техните семейства, приятели и съседи са с тях. Те изпитват необходимост да поддържат връзка с близките си в Стария свят. От сега нататък искам да се погрижим единствените звуци, които войниците чуват от родината си, да са писъци от болка. Искам да знаят, че домовете им са изтърбушвани, градовете и селата — сравнявани със земята, реколтите им унищожавани, а любимите им оставяни без нищичко.

Орденът учи, че животът на този свят е само нищета и мизерия. Нека да бъде така. Разкъсайте тънкото було на цивилизацията, която те тъй яростно ненавиждат.

Ричард погледна Вирна и жените до нея — всичките Сестри на светлината.

— Те мразят магията — накарайте ги да изпитат ужас от нея. Те са на мнение, че хората, които владеят магията, трябва да бъдат унищожени — накарайте ги да се убедят, че това е невъзможно. Те искат да живеят в свят без магия — накарайте ги да си пожелаят никога повече да не ни гневят. Искат да завладяват нови територии — накарайте ги да копнеят само за едно: да се предадат.

Мрачният следобед бе разтърсен от нова мълния, по сенника заплююща силен дъжд. Ричард насочи вниманието си обратно върху мъжете. Щом и последните звуци на мълнията отшумяха, той продължи:

— За да постигнем целта си, трябва да разчитаме на координиран план, който да покрива всички аспекти на заплахата. Ето защо част от силите ни трябва да се заемат с нещо много важно: преследването и изстребването на керваните с храна. Те са от изключителна важност за оцеляването на Ордена. Така войниците не само получават нужните подкрепления. Тези кервани непрекъснато им осигуряват нужните количества храна, за да оцеляват. Ордите на Императорския орден плякосват безогледно и наред, но това пак не е достатъчно, за да ги изхрани. Тяхната многочисленост си има и своите недостатъци. Трябва да ги лишим от провизиите, необходими им, за да изхранват тези многохилядни орди. Трябва да прекъснем тази важна връзка. Няма никакво значение от какво ще умрат войниците на Императорския орден — в бой или от глад. Важното е да са мъртви.

Всеки вражески войник, загинал от глад, е един проблем по-малко за нас. Само това е важното.

После, попълненията, които идват от юг, са несравнимо по-уязвими, преди да са се втели в редиците на опитните, изпечени в битки воители, преди да са станали част от необятното море от хора. Те нямат нужната подготовка и са едва ли не сган от недорасляци, тръгнали да изнасилват и плячкосват. Покосете ги навреме, преди да са се качили на север и да са натрупали опит. На войската ще ѝ бъде много по-трудно да си набавя нови попълнения, ако отрядите биват изстребвани още преди да са напуснали границите на родината си, преди да са започнали да избиват безпомощни чужденци. Още по-добре би било, ако насочите вниманието си към малки отряди, едва-що напуснали родните си градове. Пренесете войната там. Избийте ги, преди те да успеят да я пренесат при нас. Ако сред младежите тръгне слух, че запишат ли се за доброволци, няма да имат шанс да станат герои, няма да успеят да се докопат до плячката и младите пленнички, ако се погрижите да бъдат нападнати от нашите войници още преди да са се отдалечили от дома, когато никой не очаква нападение, ако не им се отвори възможност да се включат в безплодната последна битка, страстта им да участват във войната внезапно ще изстинее. Ако не, те също ще умрат, преди да са имали шанса да се присъединят към войската на север. Гледката на разлагащите се пред прага на собствените им домове млади тела ще ни помогне да слоим духа на населението в Стария свят.

Ричард плъзна поглед по втречените в него напрегнати лица.

— Идеята за последна битка ще умре тук и сега. Днес ние ще се изпарим яко дим. От днес нататък няма да съществува армия на Д'Харанската империя, която Императорският орден да може да увлече в последна битка и да унищожи. В крайна сметка те целят да направят точно това, за да лишат народа ни от нашата закрила, да останат близките ни сами и уязвими. Няма да го допуснем. От днес нататък тази война ще се води по нов начин — по нашите правила. Те ще бъдат внимателно обмислени и в крайна сметка ще ни донесат победа.

Искам всички в Стария свят да изпитват страх от вас, да виждат във ваше лице отмъстителни духове. От днес нататък вие ще се превърнете в призрака на д'харанските легиони.

Никой няма да знае местоположението ви. Никой няма да знае кога ще се втурнете в атака. Никой няма да знае къде ще нанесете следващия си удар. Но искам всички в Стария свят да осъзнаят без сянка на съмнение, че ще сте по петите им и ще ударите с такава мощ, че все едно самият отвъден свят се е отворил да ги погълне и унищожи. Искам да изпитват страх от д'харанските легиони, все едно вие сте самата смърт.

Те копнеят за смъртта, защото смятат, че тя е пътят към вечната слава в живота отвъд... Изпълнете желанието им.

Един офицер от последните редици се прокашля.

— Господарю Рал — подхвана той, — ще загинат много невинни хора. Ние няма да нападаме войници. Това означава, че ще загинат и много деца.

— Да, за жалост това е така, но не допускайте разумът ви да бъде замъглен или решимостта ви разколебана от такива измислени угризения. Орденът е отговорен за започването на една насилствена война срещу невинни хора, които не са им сторили нищо лошо — включително жени и деца. Нашата единствена задача е да сложим край на агресията по възможно най-бързия начин. Вярно е, че ще пострадат невинни хора, сред които и деца. Мнозина от тях ще умрат. Но какво друго ни остава. Да продължим да жертваме живота на своите сънародници от страх да не пострада някой невинен? Всички ние сме невинни. Нашите деца са невинни. Но ето че те страдат. Орденът покосява всички по пътя си, без да прави разлика дали са деца или не. Орденът ще превърне много от тези деца в чудовища. Ако Орденът спечели в крайна сметка, ще загинат много повече хора.

Нещо повече, ние не сме отговорни за живота на хората в Стария свят — за тях би трябвало да се грижи Орденът. Не ние започнахме тази война, не ние нападнахме първи — напротив, бяхме нападнати. Единствената ни разумна реакция е да сложим край на войната колкото се може по-бързо. И не виждам друг начин да го сторим. В края на краищата какво по-хуманно от това решение, след като по този начин жертвите ще бъдат най-малко.

Разбира се, когато е възможно, трябва да избягвате да наранявате невинни хора, но не това трябва да бъде водещият мотив в действията ви. Водещият ви мотив е да бъде прекратена тази война. За да го

направим, трябва да ги обезкръвим, да не им дадем възможност да влязат във войната. Това е нашата задача като войници.

Ние защитаваме правото си на съществуване. Справим ли се, ще помогнем на безчет други да живеят на свобода. Но нямаме за цел да освобождаваме техния народ. Ако искат да живеят на свобода, могат да се присъединят към нас и да ни помогнат в нашите усилия. В интерес на истината, познавам хора в Стария свят, които са организирали бунтове срещу Ордена и са на наша страна в битката. Например един най-обикновен ковач на име Виктор и неговите приятели в Алтур'Ранг запалиха искрата на свободата в Стария свят и вече се бият редом с нас. Попаднете ли на такива хора, които копнеят да бъдат свободни, насърчавайте ги, възползвайте се от помощта им. Те сами ще се погрижат да опожарят градовете и селата си, за да изгорят в пламъците всички онези изверги, които посягат на живота им.

Каквото и да правите, никога не забравяйте, че целта ни е да попречим на Императорския орден да ни изтреби. За да го направим, трябва да ги накараме да изгубят волята си за борба. А за да стане това, трябва да пренесем войната при тях.

Скъря за изгубените невинни жертви, но те са пряк резултат от аморалните действия на Ордена. Не е наша работа да жертваме живота си, за да предпазим техните близки. Не можем да носим отговорност за техния живот в тази битка, започната не от нас.

Имаме пълното право да защитаваме правото ни на съществуване. Не позволявайте на никого да ви убеждава в противното. Заплахата трябва да бъде унищожена. Всичко друго е просто проправяне на път към гроба.

Мъжете стояха мрачни и безмълвни под навеса, който ги предпазваше от проливния дъжд. Никой не намери подходящи аргументи, за да спори с Ричард. Отдавна водеха тази битка, в която бяха губещата страна. Бяха дали хиляди жертви. Разбираха, че вече не са им останали алтернативи.

Ричард вдигна ръка към капитан Зимер — млад здравеняк с волева брадичка, който стоеше, скръстил ръце пред мускулестите си гърди. Слушаше Ричард с цялото си внимание. След като Калан произведе генерал Мейферт в главнокомандващ Д'Харанската армия, Зимер застана начело на специалните части. Калан бе споделяла с Ричард, че капитан Зимер и хората му са много добри в работата си, че

са опитни, издържат на напрежение и наред с това са неуморни, безстрашни и хладнокръвни в убиването. Гледки, от които повечето войници пребледняваха, извикваха усмивки на техните лица. Пак от Калан Ричард бе чувал, че тези момчета имат навика да колекционират уши от враговете си.

— Капитан Зимер, за теб имам специална задача.

Младежът му се усмихна заразително, отпусна ръце покрай тялото си и застана мирно.

— На вашите услуги, Господарю Рал.

— Наша приоритетна задача е да изтребваме всеки — всеки, — който разпространява учението на Ордена. Тези хора са източник на омраза, извор на порочни идеи, които тровят живота.

Братството на ордена си е поставило за цел завладяването на човешкия род и заразяването на всички хора с техните идеи.

Те насърчават унищожаването на всеки, който не приеме техните убеждения. Идеите на тези хора са искрата, от която пламват убийства. Ако не бяха тези учения, техните орди нямаше да върлуват по нашите земи и да избиват близките ни.

Орденът е змия, която се храни от техните убеждения, от техните идеи, от техните учения. Опашката на тази змия се простира чак до тук, а главата ѝ е в Стария свят. От сега нататък вашата цел е да обезглавите змията. Убийте всеки, който разпространява идеите им. Чуete ли някой да чете лекция, на следващата сутрин искам трупът му да лежи наред площада и да стане абсолютно ясно на всички, че не е умрял от естествена смърт. Искам да се разчуе, че който разпространява ученията на Ордена, ще го сполети незабавна смърт.

Не ме интересува как ще бъдат убити — важното е да са мъртви. Мъртви, те няма да могат да разпространяват отровата и да разпалват страстите сред хората, които ги подтикват да ни унищожат. Това е вашата задача — да ги убивате. Колкото по-малко време ви отнеме да убиете един, толкова по-скоро ще стигнете и до останалите.

Само не забравяйте, че първосвещениците на Ордена притежават дарбата. Помнете също така, че макар да са магьосници, те също имат сърца, които изпомпват кръв във вените им. Стрелите ви ще ги убият по същия начин, по който биха убили всеки друг.

Знам го от опит, тъй като неотдавна за малко да бъде повален от стрела, изстреляна по мен от засада. — Ричард посочи двете жени до

него. — За късмет, Кара и Ничи бяха с мен и ми спасиха живота. Мисълта ми беше, че колкото и да са силни, тези хора си имат слаби места. И вие можете да ги убиете.

Нали все повтаряте, че сте стомана срещу стомана, за да бъда аз магия срещу магия. В тази максима се съдържа фундаменталната истина, че магьосниците са уязвими и смъртни като всеки друг човек.

Уверен съм, че ще намерите начин да се справите с тях. Искам всеки, който проповядва идеите на Ордена, които сеят омраза, да намери смъртта си. Искам да стане напълно ясно, че никой няма да се спаси от съдбата си, понеже притежава дарбата. Вие и хората ви трябва да им го докажете.

В крайна сметка всичко опира до истината и заблудата — на кое от двете ще служи човешкият род. Те заблуждават с вяра в нереални неща, говорят за царства в други светове, за възмездия и награди, които ще получим, когато вече ни няма. Готови са да убиват, за да принудят хората да приемат техните убеждения.

Срещу това ние поставяме обещанието, че всеки, който ни навреди, ще си получи заслуженото. Трябва да удържим на думата си. Нашето обещание е самата истина. Провалим ли се в битката, човечеството ще потъне в една безкрайно дълга мрачна ера.

Ричард плъзна поглед по смълчаните мъже, и заговори кротко, но така, че всички да го чуват.

— Разчитам на опита и преценката на всеки един от вас, за да постигнем целите си. Ако видите нещо, което ви се стори, че може да им е от полза — унищожете го. Ако някой се опита да ви попречи — убийте го. Искам да изгорите до пепел реколтите им, домовете им, градовете и селата им. Искам да видя от тук как Старият свят гори. Не искам да остане тухла върху тухла. Искам Старият свят да претърпи такава разруха, че да не може повече да сее смърт и унищожение. Искам да прекършите волята им за борба. Искам да сломите духа им.

Уверен съм, че сте достатъчно изобретателни, за да намерите начин да осъществите всичко това. Не се ограничавайте само с това, което изредих. Намерете онова, което е ценно за тях, разберете какво им върши работа. Помислете как най-добре да изпълните новите си заповеди.

Вгледа се в очите на мъжете. Пред тях стояха задачи, каквито никой от тях не бе очаквал да получи.

— Няма да има последна битка с войската на Ордена. Няма да се изправим срещу тях по начина, по който искат. Вместо това ще ги вкараме в гроба по неочакван начин.

Офицерите вдигнаха юмруци към гърдите си.

— Ти получи своята конкретна задача — обърна се Ричард към капитан Зимер. — Бъдете безскрупулни. Отрежете им всички пътища. Нека смъртта бъде единствената им алтернатива. Убивайте светкавично, безкомпромисно и без капка милост.

— Благодаря ви, Господарю Рал — рече капитан Зимер, изпъчил гърди, — задето позволихте на мен и хората ми да отървем света от вредителите, които разпространяват тази отрова.

— Имам още една задача за вас.

— Да, Господарю Рал?

— Донесете ми ушите им.

Капитан Зимер се усмихна и вдигна юмрук към сърцето си.

— За тях няма да има нито милост, нито спасение, Господарю Рал. Ще ви донеса доказателствата.

Офицерите бързо свикнаха с новата цел и започнаха да се надпреварват един през друг да дават предложения за обекти, които трябва да бъдат унищожени, както и за конкретни начини, по които да стане. Ентусиазмът оживи лицата им, които до преди миг носеха дълбоките белези на тревогата и примирението, че ги очаква неизбежното. Сега Ричард видя блясък в погледите, въодушевление от намереното решение и радост, че краят е близо.

Мъжете предлагаха да се сипе сол върху нивите, да се отровят водоизточниците с разлагащи се трупове, да се унищожат бентове, да се изсекат овощни градини, да се изколи добитък и да се подпалят мелници. Ничи отхвърляше някои от предложенията, като обясняваше защо няма да са ефективни или че ще изискват твърде много усилия, след което предлагаше алтернативни варианти. Други идеи доразвиваше, за да станат още по-мащабни и унищожителни.

На Ричард едва не му прилоша от нещата, които чу — все пак знаеше, че той е инициаторът на целия този хаос. Но след това се сети за видението, което му внуши Шота, преживя отново ужасите, които се бяха разиграли пред очите му и в крайна сметка изпита облекчение, че е намерил начин да отвърне и да направи възможно прекратяването

веднъж завинаги на всички подобни ужаси. В крайна сметка Ордент сам си беше виновен за всичко това.

— Времето ни притиска — припомни Ричард на офицерите и Сестрите. — С всеки изминал ден Ордент завладява нови територии, поробва, изтезава и убива повече хора.

— Да, ако тръгнем пеша на юг, няма да успеем — съгласи се генерал Мейферт.

— Изключено е — поклати глава Ричард. — Трябва да препускате с все сила и да нанесете изненадващ удар. Ордент разполага с огромна армия и унищожавя всичко по пътя си. Но в същото време числеността им ги прави доста тромави. Придвижват се доста бавно. Джаганг използва това като тактика. Така всеки град, попаднал на пътя му, изживява агонията на очакването; хората имат достатъчно време да си представят всичко, което ги чака. Така страхът расте и набъбва, докато стане непоносим.

Нашето предимство е в това, че ако използваме малки и пъргави кавалерийски отряди, ще можем да удряме като мълния ту на едно място, ту на друго. Тяхната тактика е да заливат градовете с море от хора и да ги завладяват. Ние няма да прахосваме толкова сили и средства. Просто ще дебнем в засада и ще унищожаваме светкавично всичко, което ни попадне на пътя, след което веднага ще се преместваме към следващата мишена. Нашата задача е да вселим страх у жителите на Стария свят, да ги накараме да осъзнаят, че отмъщението ни ще ги намери навсякъде.

Един брадат офицер вдигна ръка към лагера.

— Но ние не разполагаме с достатъчно коне, за да превърнем цялата армия в кавалерия.

— Тогава трябва да се постараете да осигурите коне — отвърна Кара. — Заемете се и го направете.

Онзи се почеса по брадата и се замисли, после се усмихна на Кара.

— Не се тревожете, ще измислим начин.

— Знам доста места в Д'Хара, където се отглеждат коне — обади се друг. — Мисля, че ще успеем да си набавим необходимите ресурси за сравнително кратко време. — След като Ричард му кимна одобрително, онзи вдигна юмрук към сърцето си. — Ще се заема незабавно — отсече той и излезе в дъжда.

— Трябва да разпределим войската на малки отряди — обърна се Ричард към генерал Мейферт. — Не трябва да задържаме по много войници на едно място.

Генералът се замисли над думите му.

— Ще ги разпределим на множество ударни отряди и ще ги изпратим незабавно на юг. Ще трябва да разчитат сами на себе си, сами да се грижат за прехраната си. Щабът няма да се ангажира нито с това да ги направлява в действията им, нито с осигуряването на каквото и да било.

— Но все пак трябва да разчитаме на комуникация между отделните отряди — прекъсна го един от по-възрастните офицери. — Иначе сте прав, едва ли ще съумеем да координираме действията на всички отряди. Просто трябва да дадем ясни инструкции и да ги оставим да си вършат работата. Старият свят е достатъчно голям, че да може всеки отряд да си избере къде ще нападне.

— най-добре да няма никаква комуникация помежду им — не се съгласи Ничи. Погледите на мнозина се насочиха към нея и тя продължи: — Всеки заловен вестonosец ще бъде подложен на мъчения. Ордeнът разполага с истински специалисти в тази област. Заловят ли някого, той ще им признае всичко, което знае. Ако отрядите поддържат връзка един с друг, съществува риск от разкриване на цялата схема. Ако пленят някого и той не знае къде са другите отряди, няма как да издаде когото и да било.

— Мъдър съвет — подкрепи я Ричард.

— Господарю Рал — подхвана внимателно Генерал Мейферт, — ако цялата ни армия нахлуе в Стария свят, без да има кой да ѝ се противопостави, ще настъпи невиджано опустошение. Ако ги пуснем да върлуват с поставената пред тях конкретна цел, при това на коне, хм, трябва да ти кажа, че едва ли бихме могли да си представим какво ще сполети Стария свят.

Генералът явно искаше да даде на Ричард последен шанс да си промени решението. И се постара да се разбере ясно, че не възнамерява да губи разума си за тяхна сметка. Ричард нямаше да остави въпроса му без отговор. Пое си дълбоко дъх и склучи ръце зад гърба си.

— Как да ти кажа, Бенджамин, имаше времена, когато дори само споменаването на д'харанските войници събуждаше в сърцето ми

страх. Привличайки ни в битка, която няма как да спечелим — продължи Ричард, — Джаганг успя да направи така, че д'харанските войници да изглеждат слаби и уязвими. Вече никой не се страхува от нас. Тъй като виждат, че сме слаби, си мислят, че могат да правят каквото си искат с нас.

Убеден съм, че това е последният ни шанс за победа в тази война. Изгубим ли го, сме загубени.

Не искам да пропиляваме шанса си. Не бива да си спестяваме нищо. Искам Джаганг да получава сведения от вестоносец след вестоносец, че Старият свят е опожарен. Искам те да си помислят, че самият отвъден свят се е отворил, за да ги погълне.

Искам хората пак да треперят, обзети от парализиращ страх, само като си помислят, че към тях приближават жадни за мъст д'харански войници. Искам всеки мъж, жена и дете от Стария свят да се страхува от призрака на д'харанските легиони, които нахлуват от север. Искам всички в Стария свят да започнат да изпитват дълбока омраза към Ордена, задето им докара такива страдания. Искам откъм Стария свят да се надигне вой, който да сложи край на войната.

Това е всичко, което искам да ви кажа, господа. Нямаме никакво време за губене, така че — на конете.

Мъжете, изпълнени с нови чувства, мотивирани, се отправиха навън, като пътьом вдигаха ръце за поздрав и благодаряха на Ричард, като му обещаваха, че ще се справят със задачата. Ричард ги гледаше как потъват зад пелената от дъжд и изчезват сред легионите.

— Господарю Рал — рече генерал Мейферт и пристъпи напред, — искам само да ти кажа, че макар физически да не си сред нас, ти ни поведе в предстоящата битка. Въпреки че няма да е мащабната битка, която всички очаквахме, ти даде на хората нещо, което без теб не биха имали. Ако нещата потръгнат, значи твоето водачество е променило хода на войната.

Ричард гледаше как дъждът капе от ръба на навеса и образуваше завеса от забързани капки. Земята под ботушите на войниците се беше разкаляла, но това не им пречеше да се щурат забързано във всички посоки. Гледката напомни на Ричард за видението, където бе коленичил в калта със завързани на гърба ръце и опрян в гръкляна нож. В съзнанието си чу как Калан го вика по име. Спомни си обзелото го чувство за безпомощност, за това, че светът му е свършил.

Преглътна надигналия се в гърлото му ужас. От звука на писъците на Калан го прониза болка до мозъка на костите.

До генерала застана Вирна.

— Той е прав, Ричард. Не ми се нрави идеята в битката да въвличаме цивилни. Иначе всичко, което каза, е истина. Те започнаха всичко. Тук става въпрос за оцеляването на цивилизацията и в това те станаха част от битката. Няма друг начин. Сестрите ще изпълнят всяко твое желание — имаш думата ми на Прелат.

Ричард се бе опасявал, че тя ще бъде против. Беше й безкрайно благодарен, че го подкрепя. Прегърна я крепко.

— Благодаря ти.

Винаги бе вярвал, че неговите съмишленици трябва не само да разбират за какво се бият, но да могат да го правят със или без него — сами за себе си. Сега се убеди, че разбираха в дълбочина какво могат да загубят и се включваха в битката не само защото бе техен дълг, а и заради самите себе си.

Вирна се отдръпна от Ричард и се вгледа в очите му.

— Какво има?

— Нищо, просто се чувствам ужасно, като гледам какви ужасни неща се случват на хората — поклати глава Ричард. — Искам този кошмар да свърши.

Вирна му се усмихна.

— Ти ни показва пътя, по който трябва да тръгнем, ако искаме това да се случи, Ричард.

— А твоята роля, Господарю Рал, ти какво ще правиш? — попита генералът, щом Ричард извърна глава от Вирна. — Ако мога да попитам, разбира се.

Ричард въздъхна и се отърси от отвлечените си мисли, за да прогони ужасното видение.

— Боя се, че се е появил сериозен проблем с магията. Армията на Императорския орден е само една от заплахите, които трябва да бъдат елиминирани.

— Какъв по-точно проблем? — намръщи се генерал Мейферт.

Ричард нямаше сили да обяснява всичко наново, затова реши да се придържа само към най-основните моменти.

— Жената, която те произведе в генерал, изчезна безследно. Похитиха я Сестри на мрака.

— Която ме произведе в генерал ли? — Човекът изглеждаше искрено объркан. Напрегна се и заровичка в спомените си. — Не си спомням...

— Всичко е заради проблемите, свързани с магията.

Генералът и Вирна се погледаха.

— Става въпрос за жената на Господаря Рал — Калан — обясни Кара. — Тя е тази, която те произведе в генерал, Бенджамин.

Той я погледна с неразбиращ поглед. Кара повдигна рамене.

— Дълга история. Сега няма време да ти я разказвам — рече тя и отпусна ръка на рамото му. — Никой освен Господаря Рал не си я спомня. Всичко е заради едно заклинание, наречено „лавинен огън“.

— Лавинен огън ли? — Вирна стана още по-подозрителна. — И какви са тия Сестри?

— Сестра Улиция и неколцина други — отвърна Ничи. — Те откриха древно заклинание, наречено „лавинен огън“, и го активираха.

— Сигурно си доста наясно какви проблеми биха могли да създадат тези Сестри — просъска Вирна и изгледа Ничи с леден поглед. — Все пак беше една от тях.

— Да, бях — отвърна уморено Ничи. — А ти отвлече Ричард и го заведе в Двореца на пророците. Ако не беше го направила, той нямаше да унищожи голямата бариера и Императорският орден щеше да си остане заключен в Стария свят, без изобщо да може да припари до Новия. Ако ще си приписваме вина, Сестрите на мрака никога нямаше да се срещнат с Ричард, ако ти не го бе намерила и превела през бариерата в Стария свят.

Вирна прехапа устни. Ричард познаваше това нейно изражение и знаеше какво следва.

— Добре, добре — намеси се той, преди да са влезли в открита препирня. — Всеки от нас е постъпил така, както е смятал за удачно навремето. Аз също нося отговорност за грешките си. Можем да моделираме само бъдещето, но не и миналото.

Вирна направи гримаса, от която личеше, че би дала какво ли не, за да продължат да спорят, но успя да се овладее.

— Прав си.

— Разбира се, че е прав — тросна се Кара. — Та той е Господарят Рал.

Вирна не можа да сдържи усмивката си.

— Да, Кара, той е Господарят Рал. И дойде да осъществи пророчеството, колкото и да не му се ще.

— Не — отвърна Ричард, — дойдох да се опитам да помогна на всички ни да се спасим. Нещата не са приключили, а пророчеството, което ти имаш предвид, носи по-различен смисъл.

Подозрителността на Вирна се надигна с нова сила.

— Какъв смисъл?

— В момента нямам време за обяснения. Трябва да се върна при Зед и останалите, за да видя дали са измислили нещо.

— Имаш предвид, дали са намерили жена ти ли, Господарю Рал?

— Да, генерале, само че не е само това. Случват се и други неща. Проблемът с магията е много сериозен.

— Тоест? — настоя Вирна.

Ричард я изгледа.

— Хармониите заразиха света на живота. Самата магия е заразена. Части от нея вече са повредени. Не е ясно кога ще се повредят още — дали ще бъде по-скоро или не. Трябва да се върнем и да видим какво може да се направи — ако изобщо има някакъв вариант. Там са Ан, заедно с Натан, и те работят със Зед по разрешаването на проблема.

Преди Вирна да го е засипала с лавина от въпроси, Ричард насочи вниманието си към генерала.

— И още нещо — последно. Сега, когато нашата армия няма да се пречка на пътя му, съм убеден, че Джаганг ще се опита да завземе Народния дворец.

Генерал Мейферт се почеса по русата глава и се замисли над думите му.

— най-вероятно — рече той и вдигна глава. — Но дворецът се намира на огромно и високо плато. До горе водят само два пътя — тесният с падащия мост и гигантската вътрешна порта. Ако портата бъде залостена, няма да бъде допуснато нападение. А пътят е твърде тесен за въоръжена атака.

И все пак — продължи генералът, — просто за сигурност, бих посъветвал да изпратим елитни части от най-добрите си воители като подкрепления. Сега, когато всички ще се насочим на юг, командващият генерал Тримак и Първият гвардейски отряд ще трябва да се изправят сами срещу армията на Джаганг. Но пък като се замисля, нападение

над двореца? — Той поклати скептично глава. — Този дворец е непревземаем.

— Джаганг разполага с магьосници — напомни му Кара. — И не забравяй, Господарю Рал, че негови Сестри вече са прониквали в двореца. Нали си спомняш?

Преди Ричард да е успял да отговори, Вирна го дръпна за ръката и го обърна към себе си.

— Защо онези Сестри са задействали заклинанието, което спомена — този „лавинен огън“?

— За да накарат хората да забравят за съществуването на Калан.

— И за какво им е да го правят?

— Сестра Улиция искаше да вкара Калан в Народния дворец — въздъхна Ричард, — за да я принуди да открадне кутиите на Орден. Лавинният огън е заклинание, което прави избрания човек невидим. Благодарение на него никой не си спомня Калан. Никой не помни, че тя е влязла право в Градината на живота и е откраднала кутиите.

— Откраднала е кутиите? — примигна невярващо Вирна. — Че за какво са й?

— Сестра Улиция ги задейства — обясни Ничи.

— Скъпи Създателю — рече Вирна и допря ръка в челото си. — Ще пратя там няколко Сестри, като ги предупредя да си отварят очите на четири.

— Може би ще е добре и ти да си сред тях. — Ричард погледна навън и видя как дъждът вали косо и на талази. — Не можем да допуснем Дворецът да бъде превзет. Причиняването на хаос в Стария свят е относително лесна задача за Сестрите. Защитата на Двореца от ордите на Джаганг и неговите магьосници могат да се окажат далеч по-голямо предизвикателство.

— Сигурно си прав — призна тя и отметна от лицето си непокорен кичур коса. — Междувременно ще видя какво мога да направя, за да попреча на Улиция и нейните Сестри на мрака.

Ричард погледна Ничи и Кара, после обиколи с очи и мъжете, които сновяха насам-натам в дъжда и се готвеха за новата си мисия.

— Трябва да се върна в Магьосническата кула. Генерал Мейферт удари юмрук в сърцето си.

— Ще бъдем стомана срещу стомана, Господарю Рал, за да бъдеш ти магия срещу магия.

Вирна докосна Ричард по бузата и го погледна.

— Пази се, Ричард. Имаме нужда от теб.

Той кимна и я дари с топла усмивка, която говореше повече от думите.

Генерал Мейферт плъзна ръка около кръста на Кара.

— Може ли да ви изпратя до конете? Кара му се усмихна съвсем по женски.

— За мен би било огромно удоволствие.

Ничи придърпа качулката на главата си и всички се плъзнаха в проливния дъжд. Тя погледна Ричард и смръщи чело подозрително.

— Откъде ти хрумна това за „призрачния легион“? Той вдигна ръка на кръста ѝ и я поведе към конете.

— Шота ми подсказа идеята, когато ми каза, че е време да спра да гоня призраци. Имаше предвид, че призрака не можеш нито да го видиш, нито да го хванеш. Искам тези мъже да се превърнат в призраци.

Тя нежно обви раменете му с ръка, докато тичаха към конете.

— Постъпи правилно, Ричард.

Тя явно бе прочела мъката в погледа му.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

РЕЙЧЪЛ СЕ ПРОЗЯ. Като че изневиделица, Вайълет се извъртя и я зашлеви толкова силно, че я събори от камъка, върху който седеше.

Слисаната Рейчъл се надигна на една ръка. Тя покри бузата си с длан и зачака пронизващата болка да отшуми и погледът ѝ да се проясни. Видимо доволна, Вайълет се върна към работата си.

Рейчъл беше толкова изтощена от прекараната безсънна нощ, че не внимаваше и позволи ударът на Вайълет да ѝ дойде като гръм от ясно небе. Очите на Рейчъл плувнаха в стипчиви сълзи от болка, но тя не беше толкова глупава, че да каже нещо или да покаже, че я боли.

— Да се прозяваш е, меко казано, неучтиво и показва грубо неуважение. — Пухкавото лице на Вайълет се извърна през рамо. — Ако не се държиш както трябва, следващия път ще използвам камшика.

— Да, Кралице Вайълет — отвърна Рейчъл треперливо. Знаеше прекрасно, че Вайълет не е по празните заплахи.

Рейчъл беше толкова уморена, че едва си държеше очите отворени. Някога тя бе изпълнявала ролята на компаньонка на Вайълет, но сега явно не беше нищо повече от обект на малтретиране.

Вайълет беше станала изключително отмъстителна. Нощем пристягаше устата на Рейчъл с метално приспособление. Рейчъл бе принудена да си пъхне езика в нещо като клюн, изкован от две плоски, набраздени парчета желязо. След това пристягаха челюстта ѝ, докато си прехапе езика.

Рейчъл разбра, че съпротивата само ѝ докарва камшични удари, след което стражите идваха, отваряха ѝ устата насила, измъкваха ѝ езика с клещи по ужасно болезнен начин и в крайна сметка пак постигаха своето. Нямаше начин да им се измъкне — езикът ѝ нямаше къде да отиде. След като пъхнеха езика ѝ в клюна, желязната маска, която бе свързана с него, щракваше около главата ѝ, за да обездвижи езика ѝ.

При това положение Рейчъл не можеше да говори. Всъщност дори трудно преглъщаше.

После Вайълет я заключваше в някогашната ѝ желязна клетка, за да прекара там нощта. Обяснението ѝ беше, че иска Рейчъл да разбере какво е да не можеш да говориш и да те боли.

А болката беше влудяваща. След цяла нощ в желязната клетка, при това с ужасното метално приспособление около езика си, Рейчъл имаше чувството, че е на ръба на лудостта. В началото, ужасена от това, че е сама, че не може да помръдне, камо ли да излезе от клетката или да свали отвратителната щипка, тя се мятеше и крещеше. Вайълет само се изкикотваше и мятеше върху клетката тежко чергило, за да заглуши писъците на Рейчъл. Но единственото, което постигаше с пищенето, беше, че металните челюсти се забиваха още по-болезнено в езика ѝ и го разкървавяваха.

Това, което успя да я накара да престане да вдига врява, беше, че Вайълет дойде и долепи лице до прозорчето, след което каза, че ако Рейчъл не млъкне, ще накара Шеста наистина да ѝ изтръгне езика. Рейчъл знаеше, че вещицата няма да се поколебае да изпълни желанието на Вайълет.

От този момент нататък тя не издаде нито звук. Просто се сви на кълбо в миниатюрния си затвор и се опита да си припомни всичко, на което я бе учил Чейс. В крайна сметка това я успокои.

Чейс би ѝ казал да не мисли за положението, в което се намира, а да търси начин да се измъкне. Чейс я бе учил да търси в поведението на хората повтарящи се модели и моменти, когато не внимават. Докато лежеше в желязната клетка нощ след нощ, тя правеше точно това. Така или иначе сън не я хващаше, само чакаше да дойде утрото и стражите да я измъкнат от клетката и да махнат приспособлението от устата ѝ.

Рейчъл почти не можеше да яде, защото езикът ѝ беше разранен — не че по принцип ѝ даваха кой знае какво за ядене. Всяка сутрин, след като сваляха клюна от устата ѝ, езикът ѝ пулсираше болезнено в продължение на няколко часа. Челюстта също я болеше, защото приспособлението държеше устата ѝ отворена цяла нощ. Когато ядеше, изпитваше болка. А храната имаше вкус на метал. Болеше я и когато говори, затова казваше нещо само когато трябва да отговори на въпрос на Вайълет. Вайълет, виждайки, че Рейчъл избягва да говори, понякога се усмихваше презрително и я наричаше „малката ми мълчаливка“.

Рейчъл се почувства тотално сломена от факта, че пак попадна в лапите на злата Вайълет, но онова, което разбиваше сърцето ѝ, бе липсата на Чейс. Не можеше да си избие от главата спомена за тежко ранения си приятел. Мъката ѝ беше неописуема. Самотата, душевната болка и нищетата ѝ сякаш нямаха край. Когато Вайълет не беше заета с уроците си по рисуване или с раздаването на заповеди, или с пробването на накити и дрехи, се забавляваше, като причиняваше болка на Рейчъл. Обичаше да ѝ припомня как някога я бе заплашвала с факла, след което хващаше Рейчъл за ръката и слагаше в шепата ѝ жив въглен от огнището. Въпреки всичко мъката на Рейчъл по Чейс ѝ причиняваше по-силна болка от всичко, което ѝ правеше изобретателната Вайълет. Без Чейс нямаше почти никакво значение какво ще се случи с нея.

Вайълет искаше да „превъзпита“ Рейчъл, така казваше, заради ужасните неща, които Рейчъл бе извършила. Вайълет беше решила, че отрязването на езика ѝ до голяма степен се дължи именно на Рейчъл. Вайълет ѝ каза в прав текст, че ще мине доста време, докато Рейчъл заслужи прошка за такова тежко престъпление, за това, че бе проявила неуважение, като избяга от двореца. Вайълет тълкуваше бягството на Рейчъл като недопустима липса на благодарност от страна на едно безполезно сираче за проявената към него „щедрост“. Обичаше да се връща отново и отново и с най-големи подробности към това колко неприятности си били създали тя и майка ѝ заради Рейчъл и как в замяна получили само груба неблагодарност.

Рейчъл подозираше, че когато Вайълет в един момент се умори да ѝ причинява болка, просто ще я убие. Беше я чувала да дава смъртни присъди на затворници заради „тежки престъпления“. Беше достатъчно някой да не ѝ хареса или пък Шеста да ѝ каже, че еди-кой си е заплаха за трона, и Вайълет на мига заповядваше да бъде екзекутиран. И ако въпросният човек допуснеше ужасната грешка да се усъмни в легитимността на поста ѝ, Вайълет разпореждаше той да получи бавна и мъчителна смърт. Понякога дори присъстваше на екзекуцията, за да се увери, че всичко е така, както е заповядала тя.

Рейчъл си спомни времето, когато Кралица Милена заповядваше екзекуции, а Вайълет обичаше да ходи да гледа. Като нейна компаньонка Рейчъл също трябваше да присъства. Рейчъл винаги извърщаше очи от потресаващата гледка. Не и Вайълет.

Шеста бе създавала стройна система, която даваше възможност на хората да доносничат тайно за хора, казали нещо против Кралицата. Беше посъветвала Вайълет да раздава награди на доносниците — за проявената лоялност към трона. Вайълет плащаше щедро за всяко име на изменник.

В сравнение с времето, когато Рейчъл бе пребивавала в двореца на Кралица Милена, Вайълет бе развила нова страст към причиняването на болка. Шеста обичаше да казва, че болката е добър учител. Вайълет се главозамайваше от мисълта, че държи живота на хората в свои ръце, че притежава властта да раздава болка.

Наред с другото, бе станала и изключително подозрителна към всички. Към всички, освен към Шеста, която за нея бе единственият човек, на когото можеше да има доверие. Вайълет нямаше капка доверие на никой от „верните си поданици“ и често ги наричаше нищожества. Рейчъл си спомни, че Вайълет наричаше и нея по този начин.

По времето, когато Рейчъл живееше в двореца, всеки внимаваше да не попадне на когото не трябва. Хората се страхуваха от Кралица Милена, и то с основание. Но въпреки това от време на време се случваше тук-там да се чуе весел смях и да се види усмивка. Перачките клюкарстваха, готвачите си позволяваха да направят по някоя гримаса над храната, чистачките си подсвиркваха, докато си вършеха работата, случваше се дори войниците да си разкажат по някой виц, докато патрулират из коридорите на двореца.

Но появеше ли се Кралица Вайълет или Шеста, настъпваше гробна тишина. Никой, било то чистачки, перачки, шивачки, готвачи или войници, не се усмихваше, не се смееше. Те бяха сковани от постоянен страх, който бе изписан на лицата им през цялото време, докато си вършеха работата. Сега в атмосферата в двореца се усещаше неподправен ужас, че по всяко време всеки би могъл да бъде уличен в нещо. Хората се надпреварваха един през друг да демонстрират уважението си към Кралицата, особено пред мрачната ѝ съветничка. Страхуваха се от Шеста не по-малко, отколкото от самата Вайълет. Щом Шеста се усмихнеше с онази нейна особена, безчувствена, змийска усмивка, всички се вкаменяваха, облещваха очи, по челата им избиваше пот. Отдалечеше ли се вещицата, си отдъхваха.

— Ето тук — рече Шеста.

— Какво тук? — попита Вайълет, дъвчейки.

Рейчъл се отпусна обратно на камъка, където седеше.

Отбеляза си наум, че трябва повече да внимава. Този шамар си беше по нейна вина, задето допусна да се разконцентрира. Не, побърза да се поправи тя. Вината е изцяло на Вайълет. Чейс я бе научил да не поема чужда вина.

Чейс. При мисълта за него сърцето ѝ пак се сви. Побърза да насочи мислите си в друга посока, защото ако продължаваше да мисли за него, щеше да избухне в плач. Вайълет проявяваше пълна нетърпимост към всичко, което Рейчъл правеше без нейно позволение. Включително да плаче.

— Погледни тук — • повтори Шеста, като явно започваше да губи търпение. Вайълет продължи да я гледа с неразбиращ поглед, а Шеста прокара пръст по озарената от факлата стена. — Какво липсва?

Вайълет се надвеси и се втренчи в стената.

— Ами...

— Къде е слънцето?

— Ето го тук — сопна ѝ се Вайълет и се изправи, за да размаха пръст пред жълтия диск. — Не виждаш ли, че това е слънце?

— Разбира се, че виждам, че това е слънце, Кралице — рече Шеста и задържа погледа си в нейния. — Но къде се намира то в небето? — усмихна се след малко тя.

Вайълет потупа брадичката си с тебешира.

— На небето ли?

— Да. Къде е на небето? Точно отгоре ли? — Шеста вдигна пръст право нагоре. — Дали от нас се иска да разберем, че гледаме право нагоре към слънцето в небето? Пладне ли е?

— Ами не, разбира се, че не е пладне — невъзможно е и ти го знаеш. Би трябвало да е късен следобед — и това го знаеш.

— Нима? И откъде го разбираме? В крайна сметка няма никакво значение какво знам, че трябва да бъде. Рисунката трябва да говори сама за себе си. Аз няма да съм тук, за да я допълвам, нали така?

— Ами да — призна Вайълет.

Шеста пак прокара пръст по стената под слънцето.

— Е, и какво липсва?

— Какво липсва, какво липсва... — заповтаря Вайълет. — А! — Бързо дръпна една права линия там, където Шеста бе прокарала

пръста си. — Хоризонт! Трябва да обозначим кое време от деня е, като дадем хоризонт. Казвала си ми го и преди. Сигурно ми се е изплъзнало от мисълта. — Стрелна Шеста с гневен поглед. — Все пак трябва да помня толкова много неща. Не е никак лесно.

— Да, Кралице моя, разбира се, че не е. — Студената усмивка на Шеста бе като залепена за лицето ѝ. Извинявам се, че забравих колко ми беше трудно на мен самата да науча всичко това, когато бях на твоята възраст.

Рисунката, върху която работеше Вайълет, беше по-сложна от всичко друго, изобразено в пещерата, но Шеста не пропускаше да напомни на Вайълет какво и кога трябва да нарисува.

— Гледай оттук насетне да не го забравяш — закани ѝ се с тебешира Вайълет.

— Да, Кралице моя, разбира се. — Шеста внимателно склочи пръсти, присви устни и най-сетне отклони погледа си от Вайълет и го заби в стената. — Сега ни е нужна звездната карта. по-късно, ако желаеш, бихме могли да вземем и този урок, но за момента дали да не ти покажа какво трябва да се направи?

Вайълет погледна натам, накъдето ѝ сочеше Шеста, и сви рамене.

— Добре. — И докато чакаше, продължи да смуче сухара, който ядеше.

Шеста отвори малка книжка. Вайълет се наведе напред и напрегна взор в мъждивата светлина. Шеста почука по страницата с дългия си нокът, а Вайълет най-сетне отхапа от хрупкавия сухар.

— Виждаш ли азимута? Припомни си урока за референтния ъгъл спрямо хоризонта за тази звезда?

— Да... — провлачи Вайълет с вид на човек, който наистина разбира какво има предвид Шеста. — Значи тук трябва да използвам такъв референтен ъгъл, нали?

— Да, точно така. Това е аспект на свързващия елемент, който обединява всичко.

— И на свой ред осъществява връзката с него — кимна Вайълет. — Точно така — продължи замислено тя. — Връзката е едно от нещата, които са нужни, за да бъде поставен на място в момента на осъществяване на окончателната връзка. Това на свой ред превръща

хоризонта, който ти начерта току-що, в необходимост за установяването на ъгъла. Иначе ще се получи свободна корелация.

Вайълет продължи да кима.

— Мисля, че сега разбирам защо трябва да се свържат. Ако връзката не е фиксирана — изправи се и посочи дъга от символи, — това би могло да се случи във всеки един момент. Днес, утре, или... или... знам ли, след хиляди години.

— Точно така — усмихна се Шеста.

Вайълет се почувства горда от постижението си.

— Но откъде вземаме всичките тези символи и как разбираме къде да ги използваме в рисунката? И после, откъде знаем, че са ни необходими точно там, където ме накара да ги нарисувам?

Шеста си пое дъх, за да не изгуби търпение.

— Виж сега, бих могла да те науча на всичките тези неща, но ще отнеме около двайсет години обучение. Искаш ли да чакаш толкова дълго, за да си отмъстиш?

— Не — смръщи чело Вайълет.

— Тогава ти предлагам да оставиш на мен да избира най-краткия път към постигането на резултата — сви рамене Шеста.

— Добре.

— Получи основата, Кралице моя. Справяш се чудесно за този етап от разгръщането на таланта ти. Уверявам те, че макар да ти помагам с някои от по-сложните схеми, нямаше да постигнем нищо без забележителния ти талант. Не бих могла да се справя без твоите способности.

Вайълет се усмихна като ученичка, получила похвала. Разгледа още веднъж изображението на страницата, която Шеста държеше отворена пред погледа ѝ, и се върна при стената, за да пречертае внимателно видяното.

Рейчъл остана дълбоко изненадана от факта, че Вайълет се справя толкова добре с рисуването. Всички стени в пещерата, от входа чак до отдалечената зала, където работеха, бяха покрити с рисунки. Беше запълнено буквално всяко ъгълче. На места изглеждаше сякаш новите изображения са наместени в свободните кътчета между по-стари рисунки. Някои от тях бяха доста добри, виждаха се светлосенките. Но повечето бяха доста елементарни — кости, растения, змии или други животни. Имаше нарисувани хора, които

пият от чаши с украса от череп и кръстосани кости. На едно място жена, която сякаш бе направена от клечки, излизаше тичешком от горяща къща; самата тя също гореше. Другаде мъж плуваше във водата край потъваща лодка. Следваща сцена изобразяваше как змия ухапва един мъж по глезена. Имаше купища нарисувани ковчези и гробове — всякакви видове. Но всички рисунки си приличаха по едно: изобразяваха ужасни неща.

В цялата пещера обаче нямаше нито една рисунка, която да се доближаваше дори бегло до сложната картина, върху която работеше Вайълет в момента.

Някои от рисунките изобразяваха хора в цял ръст, едни под угрозата на падащи камъни, други — стъпквани от буйни коне. Повечето, макар и с подобно съдържание, бяха по няколко педи високи. Картината на Вайълет обаче беше висока няколко фута, от земята до където можеше да се протегне тя, и продължаваше към дълбините на пещерата. Вайълет бе нарисувала всичко съвсем сама, под зоркото око на Шеста, разбира се.

Това, което най-много притесняваше Рейчъл, бе, че след като Вайълет бе работила известно време над картината, след като бе нарисувала звезди, формули, диаграми и странни сложни символи, в средата на всичко това реши да нарисува човешка фигура.

Човекът беше Ричард.

Картината на Вайълет не приличаше на нищо друго в пещерата. В сравнение с нея останалите рисунки бяха недодялани и детински. Те изобразяваха разбираеми, простички неща — буреносен облак с излизащи от него пунктири вместо дъжд; вълк с оголени зъби; човек, който, падайки на земята, беше притиснал гърдите си с ръце. На стените нямаше почти нищо друго, освен няколко простички символа около фигурите.

Картината на Вайълет беше изпъстрена със съвсем различни неща. Имаше какви ли не числа и мотиви, думи на странни езици, някои написани под схеми, ъглите бяха прилежно обозначени с цифри, из цялата илюстрация бяха разхвърляни странни геометрични символи. Щом Вайълет започнеше да чертае някой от тези символи, Шеста тутакси заставаше до нея, изцяло съсредоточена, напътстваше я за всяка линия, която тя чертаеше, понякога коригираше положението на тебешира още преди Вайълет да го е допряла до стената, за да не би

да сбърка. Веднъж Шеста дори се стресна сериозно и сграбчи Вайълет за китката, преди тя да успее да докосне стената. Въздъхнала с облекчение, Шеста внимателно постави ръката на Вайълет където трябва и ѝ помогна да начертае нужния символ.

За разлика от всички други рисунки в пещерата, тази на Вайълет беше разноцветна. Всички останали бяха надраскани набързо с тебешир. На картината на Вайълет се виждаха зелени дървета, синя вода, жълто слънце и червени облаци. Някои от мотивите бяха изцяло бели, докато други бяха разноцветни, но явно боядисани систематично.

Пак за разлика от всички други рисунки, щом излязоха от пещерата и Рейчъл се обърна, видя как различни елементи от картината сияят в мрака. Не беше от тебешира, защото с него бяха нарисувани и други елементи, които обаче не сияеха.

Имаше и една част от един символ, която сияеше на пълна тъмнина. Представляваше странно лице, което се открояваше на фона на тъмната картина, съставена от сложни символи. Осветиш ли го с факла, лицето не се виждаше, превръщаше се в плетеница от линии. Рейчъл така и не можа да разбере коя част на символа на практика съставлява лицето. Но на тъмно то се втрещаваше в нея, очите му я следяха, изпращаха я от пещерата.

Но онова, от което я побиваха тръпки, беше фигурата на Ричард. Беше нарисувана толкова добре, че Рейчъл всъщност го разпозна само по лицето.

За нея беше голяма изненада, че Вайълет може да рисува. Но дори да не беше толкова добра, изображението на Ричард пак би било разпознаваемо — по някои детайли. Черните му дрехи бяха нарисувани съвсем точно, съвсем както си ги спомняше Рейчъл. Имаше ги дори някои от символите, които украсяваха пеша на туниката му. Шеста следеше зорко за точното изобразяване специално на тези символи. В картината на Вайълет Ричард бе наметнат с онова златоткано наметало.

Вайълет го бе нарисувала така, че все едно бе стъпил във вода.

Навсякъде около него бяха изобразени вълнисти цветни зони, които Шеста наричаше „аури“. Всеки цвят носеше сложни формули и мотиви, които стояха между зоните и Ричард. Шеста бе казала, че накрая, като последна стъпка, тези вмъкнати елементи между него и същността му ще бъдат свързани, за да създадат преградна бариера.

Рейчъл нямаше представа какво означава това, но беше очевидно, че е важно за Вайълет.

Шеста, изглежда, бе много горда с тази част — с елементите на преградната бариера. На моменти просто заставаше пред тях и ги гледаше.

На картината Ричард бе изобразен с Меча на истината, който обаче бе само загатнат — уж беше при него, но и не беше. Изглеждаше едва ли не като част от него. Ричард го държеше така, че пресичаше гърдите му, но Рейчъл някак си не беше сигурна дали наистина би трябвало да го държи, защото бе нарисуван много бледо. Вайълет се постара доста, за да постигне този ефект. Шеста я накара да го коригира няколко пъти, защото бил се получил твърде „веществен“.

Рейчъл се изненада, че Ричард бе нарисуван с меча, който понастоящем се намираще у Самюъл. Но пък, от друга страна, бе напълно естествено да нарисуваш Ричард с меча. Може би и Шеста е била на това мнение.

Вайълет се отдръпна, килна глава на една страна и огледа работата си. Шеста стоеше вцепенена и я гледаше, все едно бе сама с картината. Протегна ръка и внимателно опипа символите около Ричард.

— Колко още остава, докато свържем окончателно отделните елементи? — попита Вайълет.

Пръстите на Шеста се плъзнаха лекичко и плавно по символите, някои от елементите откликнаха на допира ѝ и засияха в сумрачната пещера.

— Малко — прошепна тя. — Съвсем малко.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— ГОСПОДАРЮ РАЛ!

— Ричард се обърна тъкмо навреме, за да види как Бердин се втурна и със скок се хвърли към него. Стовари се върху гърдите му и го обгърна с ръце и крака. Сблъсъкът изкара въздуха от дробовете му. Прибраната ѝ в дълга плитка къдрава кестенява коса се уви около него като камшик. Той отстъпи крачка назад и я прегърна през кръста, за да ѝ попречи да падне, въпреки че тя нямаше нужда от помощ, както се беше вкопчила с ръце и крака в него.

Ричард рядко беше виждал дори летяща катерица да прави подобър скок. Въпреки всичките налегнали го мисли той не можа да се сдържи да не се усмихне при този изблик на обич от страна на Бердин. Кой би могъл да помисли, че една Морешица може пак да изразява радостта си така спонтанно като малко момиче.

Тя се отдръпна, хвана го за раменете, продължавайки да го държи с краката си през кръста, и му се усмихна. Погледна към намръщената Кара.

— Той все пак си пада най-много по мен... сигурна съм. Кара само повдигна очи.

С ръце все още на кръста на Бердин, Ричард я повдигна и я остави на земята. Беше по-ниска от останалите Морешици, които Ричард познаваше. Освен това беше по-чувствена и много по-жизнена. Ричард винаги я беше намирал за обезоръжаваща комбинация от непресторена чувствителност, съчетана с дяволита, закачлива натура. Обаче, подобно на всяка Морешица, тя беше способна също на внезапно, безмилостно насилие, което прикриваше под ярката повърхност на своята присъща на децата възторженост. Освен това тя обичаше Ричард страстно и открито, но по искрен, невинен начин.

— Ти си гледка, която стопля сърцето ми, Бердин. Как си? Тя го погледна с недоумение.

— Господарю Рал, аз съм Морешица. Как мислите, че съм?

— Както винаги, правиш колкото може повече бели — рече тихо той.

Тя се усмихна, доволна от забележката му.

— Чухме, че си пристигнал преди известно време, но аз просто те изпуснах. Затова напоследък ми липсваше два пъти повече. Нямах намерение да те пусна да изчезнеш отново, без да те видя. Имаме толкова много да си говорим, че дори не знам откъде да започна.

Ричард погледна надолу по широкия коридор, чийто под бе покрит със златисти мраморни плочи, наредени диагонално и оградени в рамки от черен гранит. Видя група войници да маршируват бързо към него. Високо горе дъждът се лееше непрестанно върху стъкления покрив, от който проникваше сивкава светлина. Но макар и слаба, тази светлина все пак успяваше да се отразява от лъскавите нагръдници на войниците.

Наред с мечовете и дългите ножове, всички имаха на коланите си сърповидни секири. Някои бяха въоръжени с арбалети, които бяха заредени и готови за стрелба. Тези мъже се отличаваха видимо от останалите и носеха черни ръкавици. Арбалетите им бяха заредени със смъртоносни на вид стрели с червени върхове.

Коридорите бяха препълнени с всякакви хора, като се започне от тези, които живееха и работеха там, и се стигне до търговците, дошли да купуват и продават стоки. Всички сториха широко път на приближаващите се войници. Същевременно тайно наблюдаваха Ричард. Когато той срещаше погледите им или ги хващаше, че го гледат, някои свеждаха за поклон глави, а други падаха на коляно. Ричард се усмихваше, за да им покаже да не се притесняват.

През последните години беше рядко събитие Господарят Рал да си е в двореца и Ричард не можеше да очаква, че хората няма да се тълпят да го видят. В черните си одежди на магьосник воин и с развято на гърба златоткано наметало беше трудно да не бъде забелязан. Въпреки всичко все още не можеше да възприеме това място като свой дом. В сърцето си считаше за свой дом Еленовата гора. Беше израснал сред високи дървета, а не сред високи каменни колони.

Командирът на Първи гвардейски отряд на Народния дворец генерал Тримак се приближи, закова се на място и го поздрави, като опря палец в кожената броня на гърдите си. Подрънкването на метални доспехи затихна, след като и дузината мъже с него също го поздравиха.

Тези мъже, които патрулираха непрестанно из коридорите и оглеждаха всеки от минаващите покрай тях хора, бяха личните стражи на Господаря Рал, когато той беше в двореца. Те изгледаха Кара и бързо прецениха Ничи, които бяха застанали точно до Ричард. Тези мъже бяха стоманеният обръч, който пазеше да не се случи нещо лошо на Господаря Рал. Служеха в Първи гвардейски отряд, защото бяха най-опитните и най-верните от всички д'харански войници.

След като поздрави, командирът се поклони първо на Кара, а после и на Ричард.

— Господарю Рал, радваме се, че най-после сте си у дома.

— Опасявам се, генерал Тримак, че гостуването ми ще е съвсем кратко. Не мога да остана.

Ричард посочи Кара и Ничи.

— Имаме спешна работа, която ни принуждава да си тръгнем веднага.

Генерал Тримак, който изглеждаше искрено разочарован, но не и напълно изненадан, въздъхна. После, изглежда, се сети нещо и се оживи:

— Намерихте ли жената... жена си, дете проникна в Градината на живота и остави онази статуетка?

На Ричард му стана мъчно за Калан. Почувства се виновен, че не е направил повече, за да я намери. Как можа да допусне други проблеми да му попречат да я открие? Нима можеше да има нещо толкова важно, та да му отвлече вниманието дотолкова, че да спре да я търси? Опита се да не мисли за видението, свързано с нея, което му даде Шота. Май покрай цялата суматоха беше престанал да търси най-важния човек в живота си. Е, нещата не стояха точно така, това беше неизбежно, но все пак беше време да се върне в Кулата и пак да потърси начин да я намери.

С каквото и да се захванеше, той не преставаше да мисли за нея. Непрекъснато се опитваше да отгатне къде ли я е отвела Сестра Улиция. Сега, когато разполагаха с трите кутии на Орден — или поне с две от тях, — къде ли биха избрали да отидат Сестрите? Какво бяха замислили? Ако можеше да си отговори на този въпрос, щеше да знае накъде да тръгне.

Мина му през ума и че те пак ще имат нужда от „Книгата на преброените сенки“, за да отворят точната кутия на Орден. Така че

беше възможно, ако просто се задържи достатъчно дълго време на едно място, те сами да дойдат при него, защото сега книгата съществуваше само в паметта му. Работата беше там, че ако не искаха да гадаят и да рискуват да сбъркат, те се нуждаеха от „Книгата на преброените сенки“, за да отворят точната кутия, а Ричард не вярваше да са готови да рискуват онова, което според тях беше шансът им за безсмъртие. Нужен им беше ключът, с който само той можеше да даде решението за отваряне на правилната кутия. Калан беше част от ключа към това решение, но въпреки това те пак имаха нужда от това, което само Ричард можеше да им даде.

Не можеше да се сети за друг начин да намери Калан, освен да научи колкото се може повече за лавинния огън и кутиите на Орден. Тогава може би щеше да попадне на нещо, което би могло да му подсказва каква ще е следващата стъпка на Сестрите. Книгите, които трябваше да изучи до край, както и хората, които разбираха най-много от тези неща и имаха най-голям опит, се намираха в Магьосническата кула. Той трябваше да се върне там.

Погледна генерала, който го гледаше с очакване.

— Боя се, че още не съм. Продължавам да я търся, но ти благодаря за загрижеността.

Никой освен Ричард дори не си спомняше Калан. Никой не помнеше онази нейна специална усмивка, нито зелените ѝ очи, в които прозираше душата ѝ. На моменти Калан изглеждаше нереална дори в неговите очи. Струваше му се невъзможно да е истинска, защото нима е възможно той да е единственият, който си я спомня — сякаш бе плод на неговите най-съкровени желания. Разбираше колко е трудно на най-близките му хора да се справят със ситуацията.

— Съжалявам да го чуя, Господарю Рал. — Генералът се загледа в тълпите, които вървяха надолу по коридора. — Надявам се поне, че този път не сте дошъл тук, воден от неприятности и проблеми?

Ричард въздъхна на свой ред. Откъде да започне?

— В известна степен е точно така.

— Армията на Императорския орден продължава да напредва към Д'Хара, така ли? — отгатна генералът.

— Страхувам се, че да — кимна Ричард. — Казано направо, генерале, разпоредих на нашите войски да не влизат в битка с армията на Джаганг, защото числеността им не е достатъчна, за да имат

някакъв шанс. Единственият резултат ще бъде никому ненужна касапница и в крайна сметка Джаганг пак ще завладее целия Нов свят.

Генерал Тримак се почеса по белега, който се белееше върху зачервената кожа под брадичката му.

— А какво друго ни остава, Гоподарю Рал, ако не влезем в битка с врага?

Той изрече тези прости думи кротко, повече като съвет или предупреждение, породено от опита; като надежда, стъпила на ръба на отчаянието. За момент Ричард се заслуша в тихото шумолене на стъпки върху камък, което се надигаше от безкрайните тълпи, минаващи по коридора.

— Наредих на нашите войски да започнат незабавно опустошение на Стария свят — каза Ричард и погледна генерала с блеснал поглед. — Те искаха война. Възнамерявам да ги накарам да се задавят до смърт със собственото си желание.

При тази стряскаща новина някои от мъжете зяпнаха. Командирът генерал Тримак изгледа Ричард с изненада, а после поглади замислен белега си. Накрая лицето му доби лукаво изражение, което показваше, че въпреки първоначалната изненада идеята беше започнала да му харесва.

— Предполагам това означава, че Първи отряд ще бъде призован да брани двореца от онези изверги.

Ричард го изгледа втренчено.

— Мислиш ли, че ще се справите?

Устните на генерала се изкривиха в загадъчна усмивка.

— Господарю Рал, безопасността на двореца не се крепи само на моите скромни възможности. Вашите предшественици са се погрижили да построят това място така, че никой да не може да го превземе. — Той посочи високите колони, стени и балкони наоколо. — А освен естествените му отбранителни дадености тук има и сили, които ще сломят решимостта на всеки противник — каквато и дарба да притежава той.

Ричард знаеше, че дворецът е построен под формата на закланение, което укрепва силите на всеки представител на династията Рал, намиращ се в двореца, и отслабваше силите на всеки друг човек с дарбата. Самият дворец беше построен във формата на символ. До

известна степен Ричард разбираше неговия смисъл и знаеше как действа.

За съжаление заклинанието щеше да намали силата и на неговите поддръжници, родени с дарбата, като например Вирна. Помощта на Вирна му беше нужна при защитата на двореца, но ако тя и Сестрите ѝ не можеха да разчитат на цялата си сила заради заклинанието, задачата им ставаше извънредно трудна. Каза си, че донякъде това ще се компенсира от обстоятелството, че с този проблем ще се сблъска и всеки нападател. Не му оставаше друго, овен да разчита Вирна да даде най-доброто от себе си.

— Ще ви изпратя подкрепления, както и няколко Сестри, заедно с Прелат Вирна.

— Познавам тази жена — кимна генерал Тримак. — Когато е доволна, може да бъде голям инат, а ядоса ли се, става невъзможна. Ще се радвам да мога да разчитам на помощта ѝ, Господарю Рал.

Ричард не можа да сдържи усмивката си. Този човек наистина познаваше Вирна.

— Ще се върна при първа възможност, генерале. Дотогава ще разчитам на теб да пазиш Народния дворец.

— Трябва да залостим голямата вътрешна порта.

— Направи каквото сметнеш за нужно, генерале.

— Вътрешната порта е не по-различна от коя да е част на двореца и е под закрилата на същото заклинание, така че те не са слабо звено, което би се пропукало при евентуална атака. Единственият проблем със затварянето им е, че това ще сложи край на търговията, която е жизненоважна за двореца... имам предвид в мирно време.

Ричард наблюдаваше тълпите от хора, които минаваха по коридора и покрай балконите горе.

— При перспективата, която ни очаква, търговията и бездруго ще стане невъзможна. Никой няма да може да пътува през равнината Азрит или където и да било из Новия свят. Навсякъде другаде търговията вече е преустановена. Пригответе се за дълга обсада.

— Вражеските армии винаги досега са постъпвали именно така — сви рамене Тримак, — настаняват се и чакат да се предадем от глад. Ще има да почакаат. Те първи ще разберат какво е глад отвън в равнината Азрит. Господарю Рал, ще се върнете ли да ни помогнете при защитата на двореца? Ричард прекара ръка през устните си.

— Не знам кога ще успея да се върна. Но при първа възможност ще го сторя, обещавам. Първо обаче трябва да съсредоточа мислите си върху новата ни стратегия. Трябва да се опитаме да унищожим Ордена, като му изтръгнем сърцето, вместо да се мъчим да слоим силата му.

— А ако междувременно те поставят двореца под обсада, а вие решите да се върнете? Как ще влезете?

— Ами, тъй като не разполагам с дракон, няма да мога да прелетя през обсадата. — Онзи не каза нищо, само продължи да го гледа, Ричард се прокашля и рече: — Когато реша да се върна, ще го направя като днес, с помощта на магия... през Плъзгата.

Генералът явно не го разбра много-много, но прие обещанието на Ричард, без да задава въпроси.

— Време е да вървя, генерале. Ако искаш, си добре дошъл да ни съпроводиш до Плъзгата.

За Тримак бе голямо облекчение да има възможност да защитава лично Господаря Рал. Ричард хвана Бердин за ръката и я поведе по коридора, а войниците се разпръснаха в защитен обръч.

Бердин беше значително по-ниска от Ричард, затова той се наведе малко, за да може да говори, без да повишава глас:

— Имам някои въпроси към теб. Успя ли да преведеш още части от дневника на Коло?

— Да, успях — усмихна му се тя заговорнически. — Но написаното от Коло ме провокира да потърся и други книги, за да се опитам да схвана по-добре цялостната картина. — Тя се наведе по-близо: — Открих неща, за които двамата с теб изобщо не сме и подозирали, докато работехме заедно по превода. Успели сме да зърнем само върха на айсберга.

Ричард беше убеден, че Бердин не знае и половината от това, което си мисли, че знае.

— Някое от нещата, които си открила, свързано ли е с Първия магьосник Баракус?

Бердин се закова на място и го изглежда.

— Откъде знаеш?

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

РИЧАРД СЕ НАВЕДЕ, хвана Бердин за ръката и я повлече със себе си.

— Ще ти обясня по-късно, сега нямам време. Какво пише Коло за Баракус в дневника си?

— Ами, написаното от Коло е само малка част от онова, което открих. Той всъщност само намеква за това, което се случва. За да запълня празнините в познанията си, започнах да ровя из книгите в личните ти библиотеки с ограничен достъп.

Ричард още не бе свикнал с мисълта, че бидейки Господарят Рал, вече имаше достъп до тези библиотеки. Все още не бе успял да се запознае със съкровищницата от знания, които се съдържаха в тях.

— Какви книги?

— Една от тях намерих на място, където малцина са влизали — вдигна ръка Бердин. — Ще ти я покажа. В нея се говори за някакви централни обекти.

Ничи, която вървеше от другата страна на Ричард, се наведе към него.

— Натан също ми спомена, че е попаднал на сведения за такива централни обекти.

— Какво по-точно е прочел? — попита Ричард.

Ничи отметна русата коса от лицето си.

— Централните обекти представляват свръхсекретни библиотеки. По някое време около или след Голямата война централните обекти били създадени като сигурно, надеждно и тайно място, където да се съхраняват книги, считани за твърде опасни, за да не бъдат известни на никого, освен на неколцина избрани. Според Натан съществуват шест-седем такива обекти.

— Точно така — каза Бердин. Огледа се, за да се увери, че никой от войниците, които ги съпровождаха, не е наблизо, за да я чуе. — Господарю Рал, на едно място се споменава, че няколко от тези обекти са белязани с имената на Господаря Рал от пророчеството.

Ричард се закова на място.

— Искаш да кажеш, че са изписали името на Господаря Рал върху надгробна плоча?

— Точно така — изви вежда Бердин. — Споменавах се, че тези места, тези библиотеки, се пазят заедно с костите. Според споменатото в пророчеството са предполагали, че някой бъдещ Господар Рал ще трябва да намери книгите, съхранявани там, затова са поставили името му върху надгробна плоча.

— В Каска.

Бердин щракна с пръсти и го погледна.

— Точно това име се споменавах. Ти откъде знаеш?

— Бях там. Името ми е изписано върху голям надгробен паметник.

— Бил си там? Защо? Какво търсеше? Какво намери?

— Намерих една книга — „Лавинен огън“, благодарение на която успях да докажа на останалите какво се е случило с жена ми.

Бердин плъзна очи към Кара и Ничи, после пак премести погледа си към Ричард.

— И аз чух слухове, че си се бил оженил. Първата ми мисъл беше, че това са врели-некипели. Значи е вярно, така ли?

Ричард пое дълбоко въздух, докато продължаваше да върви по коридора, заобиколен от стражите и наблюдаван от минаващите тълпи. Не му се щеше да обяснява на Бердин, че всъщност тя познава Калан и беше прекарала доста време с нея.

— Вярно е — отвърна без заобикалки.

— Господарю Рал, какво означава всичко това? Ричард не пожела да й отговори.

— Това е дълга история, а нямам време да ти я разказвам точно сега. Ти какво толкова се впечатли от тези централни обекти?

— Нали. помниш, че след като се върнал от Храма на ветровете, Баракус се самоубил? — попита тя, докато вървяха с бърза крачка по широкия коридор.

— Да — погледна я Ричард.

— Нещо в тая работа ми се видя странно.

— Моля? Какво по-точно?

Стигнаха до страничен коридор, пазен от двама мъже с копия. Щом забелязаха Ричард и антуража му, удариха юмруци в гърдите си и

отстъпиха встрани.

Бердин отвори едното крило на двойната врата с метален обков. Върху гладката ѝ повърхност блестеше релефното изображение на вътрешна градина. Зад вратата се виждаше по-малък коридор с пищна махагонова ламперия. Беше празен. Това беше входът към покоите на Господаря Рал.

— Не разбрах какво точно ме притесни, но съм убедена, че в Храма на ветровете Баракус е направил нещо. — Бердин го погледна, за да се увери, че я слуша. — Нещо голямо. Нещо важно.

Ричард кимна и я последва по празния коридор.

— Докато е бил в Храма, Баракус е направил нещо, за да подготви почвата за моето раждане, за да се родя и със Субстрактивната страна на дарбата.

Сега Ничи беше тази, която сграбчи Ричард за ръката, за да го накара да спре и да се обърне към нея.

— Какво? Откъде ти хрумна?

Ричард примигна, виждайки колко е шокирана.

— Шота ми каза.

— И откъде Шота би могла да знае такова нещо?

— Знаеш ги вещиците — сви рамене Ричард. — Те виждат неща в потока на времето. Пък и сам се досетих за някои неща от откъслечните истории, които знам.

Ничи не беше никак убедена.

— Защо изобщо Баракус би направил такова нещо? Значи Шота ти е казала, че както е обикалял из отвъдния свят, древният магьосник просто си е казал... ами така и така е там, защо да не се погрижи онзи Ричард Рал, дете ще се роди след три хиляди години, да се роди и със Субстрактивната страна на магията?

Ричард я изгледа.

— Нещата са малко по-сложни, отколкото ги представяш, Ничи. Баракус го е направил, за да противодейства на стореното от друг магьосник, който е бил там преди него. Имам предвид Лотаин. Сещаш се за него, нали, Бердин?

— Разбира се.

— Лотаин е бил шпионин. Бердин въздъхна тежко.

— И Коло така смята — че той през цялото време е бил шпионин, чиято мисия била да изчака подходяща възможност да

нанесе удар. Коло, за разлика от всички останали, не е вярвал, че Лотаин просто се е побъркал. Навремето всички смятали, че Лотаин е откачил от напрежението и опасностите на работата си. Коло така и не споделил с други хора подозренията си, защото предполагал, че няма да му повярват и защото всеобщото мнение било, че тъкмо Баракус е шпионинът.

— Баракус! Това е лудост — смръщи чело Ричард.

— И Коло е бил на твоето мнение.

— И какво според тях е сторил този магьосник Лотаин? — попита Ничи, повишавайки глас, за да го накара да се върне отново към обсъжданата тема, а също и за да подчертае сериозността на въпроса си.

Ричард се вгледа за момент в сините ѝ очи и видя в тях не просто Ничи, но и могъщата магьосница, каквато всъщност беше тя. Заради ослепителния ѝ външен вид, пронизателните сини очи и уважението ѝ към него, да не говорим за безрезервното ѝ приятелство, беше лесно да забрави, че това е вещица, видяла и вършила такива неща, които той дори не би могъл да си представи. Тя вероятно беше една от най-могъщите магьосници, раждали се някога, и беше сила, с която трябваше да се съобразява.

Нещо повече, Ничи повече от всеки друг имаше право да знае истината. Той не се опитваше да я скрие от нея, а просто не беше имал време да говорят за това. Всъщност дори му се искаше вече да ѝ беше казал, за да знае какво мисли тя за цялата работа, особено пък за онази част, свързана с тайната библиотека, държана от Баракус, и книгата, предназначена за Ричард, която жената на Баракус беше скрила там по молба на мъжа си... за да остане там до деня, в който на света отново се роди магьосник воин, който да вземе присърце тяхната кауза.

Ричард въздъхна. Просто още не му беше останало време. Въпреки че много му се искаше да ѝ разкаже всичко, предпочиташе това да стане в момент, когато ще могат да обсъдят нещата заедно с въпросите, които го глождеха, затова беше решил засега да не се впуска в повече подробности.

— Лотаин е бил шпионин от силите на Стария свят. Може би е предвидил, че те няма да спечелят войната. Може би просто е взел допълнителни предпазни мерки. Така или иначе, когато отишъл в Храма на ветровете, той посял семената на тяхната кауза, които да

покълнат в бъдещето. Или най-малкото, подготвил почвата за раждането на още един пътешественик по сънищата.

Баракус е нямало как да предотврати саботажа, затова направил най-доброто, което могъл. Погрижил се да се роди човекът, способен да противодейства — тоест аз.

Ничи не каза нищо, само продължи да го гледа.

Ричард се обърна към Бердин.

— Е, какво общо има проблемът с Баракус с централните обекти?

Бердин отново се огледа, проверявайки колко близо са войниците.

— Коло е написал в дневника си, че сред група влиятелни хора се говорело, че Баракус може би е предател. И че ако наистина е така, то докато е пребивавал в Храма на ветровете, е сторил нещо пагубно.

— И в какво са го подозирали? — попита нетърпеливо Ричард.

— Още не съм успяла да разбера — сви рамене Бердин. — Всичко е забулено в тайнственост. Всички действали много предпазливо. Никой не искал да излезе открито и да обвини Баракус в предателство. Не искали да ядосат някои хора. Той все още бил уважаван от повечето от тях, включително от Коло.

Дори има вероятност да не са имали никакви конкретни обвинения, а само да са подозирали, че може би е направил нещо. Не забравяй, че преди него никой не е успял да се върне от Храма на ветровете. А очевидно са се страхували и от онази жена, Магда Сеарус. Нали се сещаш — първия Изповедник.

— Да, знам я — каза Ричард. — Но ми се вижда странно, че нещо, за което се е предполагало, че крие потенциална опасност, не е било заявено по-открито.

— Не е — рече шепнешком Бердин, като че ли призраците от миналото можеха да я чуят, — там е работата. Страхували се да не би ако се разчуе за техните подозрения, да настъпи паника или нещо подобно — нещо, което ще сломи духа на мнозина. Не забравяй, че по онова време все още са били във война и оцеляването им е било под въпрос, камо ли извоюването на победа. Всички са се тревожели за бойния дух на войниците. Точно тогава на въпросните сановници им хрумнало, че Баракус може да е сторил нещо ужасно в Храма на ветровете — нещо, което било недопустимо да се прави.

— Като например? — Ричард разпери ръце.

— Не знам. — Лицето на Бердин се изкриви в отчаяние. — Коло пише с недомлъвки. Той е вярвал в Баракус. И го е било яд на онези хора, задето постъпват така, но същевременно не е бил в състояние да спори с тях. Не е бил нито от командването, нито е бил магьосник с висок ранг.

Но в дневника му имаше един пасаж, от който ме побиха тръпки. Не мога да определя дали е свързан със спора около Баракус или не... искам да кажа, че по нищо не личи, че ...

— За какво се отнасяше въпросният пасаж?

Заедно с Ричард Ничи и Кара също се наведоха напред. Бердин въздъхна.

— В дневника си той обяснява колко лошо било времето, как на всички им писнало да вали и тъй нататък. И изведнъж ни в клин, ни в ръкав споменава колко се бил разстроил, когато научил от свои източници, че „те“ направили пет преписа на „книгата, която не бива да бъде преписвана“.

Думите й накараха Ричард да замлъкне. Усети как го побиват тръпки.

— Малко след това — продължи Бердин — той пак се връща на темата за централните обекти.

— Е, и какви са твоите изводи? Че са скрили преписите, които се предполага, че са направили, в тайните централни обекти, така ли?

Бердин се усмихна и почука с пръст слепоочието си.

— Задаваш ми същия въпрос, който си зададох и аз.

— Не споменава ли коя е въпросната книга, която не бива да бъде преписвана? — попита Ничи. — Не намеква ли поне?

Бердин поклати глава.

— Точно от това ме побиха тръпки. Но зад думите му имаше още нещо.

— Тоест? — попита нетърпеливо Ничи.

— Нали знаеш как когато се опитваш да тълкуваш написаното от някой, започваш да усещаш настроението му, усещаш какво иска да каже, какво мисли — въпреки че не го е написал? Е, добре — тя подръпна кестенявата си плитка през рамо и започна да си играе с крайчето й, — така, както го е казал, стигнах до заключението, че го е било страх дори да напише името на тази толкова тайна и важна книга,

която не бива да бъде преписвана. Сякаш дори самото ѝ споменаване в дневника е било като да стъпва по яйчени черупки.

Ричард прецени, че в думите ѝ има логика. Бердин спря пред висока желязна врата, боядисана в черно.

— Ето тук намерих книгите, в които се споменава, че централните обекти са при костите... каквото и да означава това.

— Онова място, където попаднах аз, беше в катакомби — каза Ричард.

Бердин се намръщи, замислена върху думите му.

— Това обяснява поне тази част.

— Натан ми каза — рече тихо Ничи и погледна Ричард и Бердин, — че според него под Двореца на пророците има катакомби и че донякъде самият дворец е бил построен там, за да скрие заровеното под него.

Войниците забавиха ход и спряха, скупчвайки се в група малко по-нататък по коридора. Ричард забеляза, че Бердин ги гледа.

— Би ли изчакал тук с хората си? — обърна се тя към генерал Тримак. — Трябва да отида до библиотеката, за да покажа на Господаря Рал едни книги. Вие останете да пазите в коридора, като внимавате да не се промъкне някой.

Генералът кимна и започна да разпредели хората си на пост по протежение на коридора. Бердин извади ключ от деколтето на дрехата си.

— Вътре намерих една книга, която ми докара кошмари.

Тя погледна Ричард през рамо, после отключи вратата.

Ничи се надвеси към ухото му.

— Това място се охранява от щит. — В тона ѝ се усещаше подозрителност.

— Но тя не притежава дарбата — отвърна ѝ шепнешком Ричард. — Не може да преминава през щитове. Как е успяла да влезе?

Бердин ги чу и размаха ключа, след като го извади от ключалката.

— Имам ключ. Знаех къде го крие Мрачният Рал.

Ничи повдигна вежда и погледна към Ричард.

— Ключът обезврежда щитовете пред вратата. За пръв път виждам подобно нещо.

— Сигурно е замислен така, за да се осигури достъп на доверени помощници и учени, родени без дарбата — предположи Ричард. Той пак се обърна към Бердин, която се опитваше да натисне дръжката на тежката врата.

— Между другото, успя ли да научиш нещо друго за Баракус?

— Не много — рече тя, като му хвърли поглед през рамо. — С изключение на това, че Магда Сеарус, първият Изповедник, някога е била женена за него.

Ричард само я изгледа.

— Как ли е узнала? — промърмори си под мустак той.

— Моля? — попита Бердин.

— Нищо — отвърна Ричард и махна с ръка, преди да натисне дръжката на вратата.

— Е, какво намери тук?

— Нещо, свързано с написаното от Коло.

— Имаш предвид за книгата, дето не бива да бъде преписвана ли?

Бердин само хвърли на Ричард загадъчен поглед и прибра ключа обратно в деколтето си, след което отвори черната врата.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ВЪТРЕ ГИ ПОСРЕЩНАХА три високи прозореца, които изпълваха по-голямата част от стената и пропускаха в помещението сумрака на късния следобед. Дъждът плющеше в стъклата и се стичаше на игриви поточета. Стените на малката стая бяха покрити с рафтове с книги, направени от златен дъб. В центъра имаше място само за една проста дъбова маса, около която имаше четири дървени стола, по един от всяка страна. В центъра ѝ стоеше необикновена лампа с четири глобуса, която предлагаше на всеки от празните столове собствена светлина чрез посребрен рефлектор.

Ничи простря ръка напред и изпрати искра от своята дарба до четирите фитила. Те пламнаха, набраха мощ и малката стая бе залята от златиста топлина. Ричард забеляза, че макар заклинанието на двореца да намаляваше силата на всички, освен на Господаря Рал, Ничи нямаше особени трудности със запалването на лампите.

Бердин отиде до рафтовете отдясно на вратата.

— Мисля, че там, където Коло споменава за книгата, дето не бива да бъде преписвана, той намеква, че онези, които не са имали доверие в Баракус, са същите, които са направили копията. Може би е имал предвид точно тях, но не съм сигурна. Нарича ги „малоумници от «Небивалиците на Янкли»“.

Ничи се извърна към Бердин.

— „Небивалиците на Янкли“?

Ричард премести погледа си от учудената Ничи към Бердин.

— Какво е „Небивалиците на Янкли“? — попита той.

— Книга — каза Бердин.

Ричард изгледа въпросително Ничи, която изпухтя ядно.

— Това не е просто книга, Ричард, а пророческа книга. Много, много особена пророческа книга, която предхожда Голямата война със седем века. В подземията на Двореца на пророците имаше ранен екземпляр от нея. Тази книга е любопитен факт, който всяка Сестра е изучавала, когато е учила за пророчествата.

Ричард огледа книгите по рафтовете.

— И какво ѝ е особеното?

— Това е пророческа книга, в която е пълно със слухове и брътвежи.

— Не разбирам — обърна се към нея Ричард.

— Ами... — подхвана Ничи, като търсеше подходящите думи, — смятало се е, че това не е точно книга, предсказваща бъдещи събития. Тя е... в нея се предсказват, как да кажа... бъдещи слухове.

Ричард потърка уморените си очи и въздъхна. Отново погледна Ничи.

— Искаш да кажеш, че този Янкли е писал предсказания за слухове? — Когато Ничи кимна, не му остана нищо друго освен да попита: — И защо?

— Точно това се питат всички — отвърна Ничи, след като се наведе леко към него.

Той разтърси глава, сякаш се беше омотал в паяжина.

— Виж сега, много неща си остават забулени в тайна. — Тя посочи Бердин. — Като например тази работа с книгата, дето не бивало да бъде преписвана. Такива тайни често отиват в гроба заедно с хората, които ги пазят. Ето защо понякога не успяваме да разрешим загадките, скрити в исторически документи... поради оскъдната информация.

Но сегиз-тогиз се разпространяват откъслеци от информация за неща, които един чул, друг видял... И хората, които са видели или дочули, започват да разпространяват под сурдинка любопитните откъслеци. Някои Сестри в Двореца на пророците вярваха, че в тази пророческа книга за слуховете има скрити намеци за разтълкуването на тези тайни в някой бъдещ момент.

Ричард повдигна вежда.

— Искаш да кажеш, че тези Сестри са се вслушвали в слуховете, с надеждата да чуят нещо, което ще стане в бъдеще?

— Нещо подобно — кимна Ничи. — Как да ти кажа, някои Сестри считат тези откровени глупости за най-важната пророческа книга, съществувала някога. Тя се пазеше в строга тайна. Беше абсолютно забранено да напуска подземията, за да бъде изучавана — за разлика от други пророчески книги.

Някои Сестри посвещаваха много от свободното си време на изучаването на тези врели-некипели. Тъй като по принцип хората не си правят труда да записват слухове, „Небивалиците на Янкли“ се счита за единствената книга от този сорт — единствената писмена хроника на слуховете, които тепърва предстои да се случат. Въпросните Сестри бяха убедени, че е имало събития, за които не би могло да се научи по никакъв друг начин, освен чрез тази книга, която отдавна ги била предвидила. Общо взето, те бяха на мнение, че това са слухове за неща, които ще се случат в бъдеще, слухове за разни тайни. Смятаха, че в „Небивалиците на Янкли“ има безценни указания за тайни, неизвестни на никого, или за такива, които не биха могли да бъдат разгадани по някакъв друг начин.

Ричард се хвана за челото, докато се опитваше да проумее всичко чуто.

— Значи твърдиш, че имало Сестри, посветили се на изучаването на тази книга. Познаваш ли някоя от тях?

Ничи бавно кимна.

— Сестра Улиция.

— О, страхотно! — промърмори Ричард.

Бердин отвори стъклената вратичка на една от библиотечките и извади книга. Обърна се и показа корицата ѝ на Ричард и Ничи.

„Небивалиците на Янкли“.

— Когато прочетох в дневника на Коло за „малоумниците от «Небивалиците на Янкли»“, това име ми се стори толкова странно, че се вряза в паметта ми. Разбирате ли какво имам предвид? по-късно, както се ровех из книгите в тази библиотека, заглавието изведнъж изникна пред очите ми. В началото не разбрах, че е пророческа книга — както каза и ти, Ничи.

Ничи повдигна едното си рамо.

— Някои пророчески книги трудно могат да бъдат разпознати като такива, особено от човек без специално обучение. Подобни важни томове могат да му се сторят просто скучни писания или, както е случаят с „Небивалиците на Янкли“, откровени глупости.

Бердин посочи към пълните с книги етажерки в малката стая.

— Само че в тази стая едва ли би могло да има нещо маловажно.

— Убедителна логика — каза Ричард.

Бердин се усмихна, доволна, че той е оценил находчивостта ѝ. Остави книгата върху масата по средата на малката библиотека и внимателно я отвори. Запрелиства тънките страници, докато намери желаното място. После изгледа подред и двамата.

— Тъй като Коло беше споменал тази книга, си помислих, че трябва да я прочета. Наистина ми се стори скучна. Едва не заспах. Казах си, че в нея няма нищо важно — тя потупа една страница, — докато не попаднах на ето това. То наистина ме разбуди.

Ричард изви врат, за да прочете посочените думи. Трябваше му известно време, докато схване смисъла на пасажа, написан на високо Д'харански. Почеса се по слепоочието и преведе пасажа на глас:

„Тъй неспокойни ще са онези малоумници, дето се месят в чужди дела и се опитват да направят още ключове като онзи, който е единствен и уникален, че ще треперят от страх пред стореното и ще хвърлят сянка върху ключа при костите, за да не се разбере, че само един е истинският ключ.“ Космите по тила на Ричард щръкнаха.

— Значи според теб — склучи ръце на гърдите си Кара, — се има предвид, че като се е стигнало до извършването на самото деяние и са извадили копията на ключа, са се стреснали и са ги направили фалшиви — с изключение само на едно?

— Така изглежда — отвърна Бердин и поглади дългата си лъскава, кестенява плитка.

Ричард като че бе загубил ума и дума.

— „Ще хвърлят сянка върху ключа при костите...“ — Той погледна Бердин. — Скрили са ги в централните обекти. Заровили са ги сред костите.

— Толкова се радвам, че се завърна, Господарю Рал — усмихна се Бердин. — С теб мислим еднакво. Много ми липсваше. Има още много неща като това, които исках да обсъдя с теб.

Ричард я прегърна нежно през раменете в безмълвен израз на взаимност.

Бердин запрелиства пак книгата и накрая спря на една празна страница.

— Установих, че в някои книги липсват текстове, като например тук.

— Защото е имало пророчество — рече Ничи. — Това е резултат от заклинанието лавинен огън, което Сестрите на мрака използваша

върху жената на Ричард. Заклинанието унищожаваше всички пророчества, свързани с нейното съществуване.

Бердин се замисли над думите на Ничи.

— Това определено усложнява нещата още повече. Лишава ни от много информация, която би могла да ни бъде полезна. Вирна беше споменала, че от пророческите книги липсва един екземпляр, но не знаеше причината.

Ничи огледа рафтовете.

— Покажи ми всички книги, за които знаеш, че в тях липсват текстове.

Ричард се запита на какво ли се дължи подозрителността на Ничи.

Бердин отвори стъклените вратички на няколко библиотечни шкафа, извади томове и ги подаде на Ничи. Тя ги прегледа набързо и ги остави на масата.

— Пророчество — каза пак тя, докато оставяше върху купа и последната книга, дадена ѝ от Бердин.

— Накъде биеш? — попита Ричард.

— Има ли още някои книги, в които липсват текстове? — обърна се тя към Бердин, вместо да му отговори.

— Има още една — кимна Бердин.

Тя стрелна с очи Ричард, после отмести един ред книги. Плъзна встрани плочка от задната плоскост на библиотеката. В стената се разкри малка позлатена ниша. Вътре имаше тъмнозелена кадифена възглавница с позлатени ресни, върху която лежеше малка книжка. Кожената ѝ подвързия явно някога е била червена, но сега бе толкова избледняла и протрита, че само тук-там се виждаха малки оцветени парченца, намек за някогашно великолепие. Изящната и красива книга привличаше вниманието с миниатюрния си формат и с орнаментираната си кожена подвързия.

— Някога помагах на Господаря Рал, имам предвид Мрачния Рал, с преводите на книги от високо Д'харански — обясни Бердин. — Тази беше една от стаите, където изучаваше личните си книги. Така разбрах къде да търся ключа и открих тайната ниша на гърба на шкафа. Наистина се надявах тази книга да се окаже полезна.

— И права ли беше? — попита Ричард.

— Боя се, че не съвсем. Тук също липсва текст. Но докато при другите книги липсват отделни пасажии или страници, то в тази няма изписана нито една дума. Тя е абсолютно празна.

— Няма нито една дума ли? — попита скептично Ничи. — Дай да видя.

Бердин подаде книжката на Ничи.

— Абсолютно празна е, нали ти казвам. Виж сама. Напълно безполезна е.

Ничи отгърна старата, избеляла и протъркана кожена корица и разгледа първата страница. Пръстът ѝ се местеше така, сякаш следваше изписани редове. Обърна страницата и разгледа следващата, после отново и отново.

— Добри духове! — прошепна тя, като явно четеше.

— Какво има? — попита Ричард.

Бердин се повдигна на пръсти и надникна в книгата.

— Какво може да има! Виж... празна е.

— Не, не е — прошепна Ничи и продължи да чете. — Това е вълшебна книга. — Вдигна глава. — Този род книги изглеждат неизписани само за хората, родени без дарбата. А за да може човек да прочете конкретно тази книга, му е нужна не само каква да е, а достатъчно силна дарба. Това томче е изключително важно.

— Моля? — сбърчи нос Бердин.

— По принцип всички вълшебни книги са опасни, но някои от тях са особено опасни. Специално тази няма равна на себе си. — Ничи обърна книгата към Морещицата. — Наистина не можеш да си представиш колко е опасна. За да бъдат запазени, обикновено такива книги са защитени по някакъв начин. Онези, които се считат за опасни в достатъчна степен, биват защитени със заклинания, чрез които текстът изчезва от мозъка на човека толкова бързо, че той изобщо не си спомня да го е видял. И затова се заблуждава, че страниците са празни. Човек без дарбата просто не може да задържи думите в главата си. Всъщност вие виждате думите, но забравяте, че сте ги видели толкова бързо... че те изчезват от съзнанието ви, преди още да сте ги осмислили.

Подобно заклинание е заложено и в основата на идеята за лавинния огън. Древните магьосници, които често са използвали такива заклинания, за да защитават опасни книги, постепенно са

стигнали до идеята, че същото може да става и с хора — че хората могат да изчезват така, както се изпаряват думите в някои вълшебни книги. — Ничи махна неопределено с ръка и отново се съсредоточи върху книгата. — Разбира се, когато се касае за заличаването на човек, нещата са доста по-сложни.

Ричард отдавна знаеше, че ако не беше роден с дарбата, нямаше да успее да научи наизуст „Книгата на преброените сенки“. Зед му бе обяснил, че ако не притежава дарбата, не би могъл да задържи думите в главата си достатъчно дълго и не би запомнил абсолютно нищо.

— И за какво става въпрос в тази книга? — попита той.

Ничи най-после отместа очи от страниците и го погледна.

— Това е вълшебна книга с инструкция.

— Инструкция за какво?

Ничи пак огледа страницата и преглътна, после отново се загледа в очите му.

— Мисля, че това е оригиналната инструкция за задействането на кутиите на Орден.

Ричард пак почувства как по ръцете и краката му полазват студени тръпки.

Пое внимателно книгата от ръцете на Ничи. Разбира се, че не е празна. Страниците бяха изпълнени от горе до долу с думи, диаграми, карти и формули.

— Написана е на високо Д'харански. — Той погледна Ничи. — Искаш да кажеш, че разбираш високо Д'харански?

— Естествено.

Ричард и Бердин се спогледаха.

Той веднага разбра, че книгата е изключително сложна. Беше научил високо Д'харански, но му беше доста трудно да си преведе този текст.

— Написана е на много по-изкусен език от този високо Д'харански, с който съм се сблъскавал досега — каза той, като прегледа набързо страниците.

Ничи се наведе и му посочи към едно място на страницата, където се беше загледал той.

— Тук е посочен всичкият ползван материал за формули, необходими за заклинания. Трябва да знаеш формулите и заклинанията, за да можеш наистина да я разбереш.

Ричард се вгледа в сините ѝ очи.

— А ти разбираш ли я?

Тя изви устни и смръщи чело, загледана в страницата.

— Не знам. Ще трябва да се запозная с текста по-подробно, за да разбера дали бих могла да помогна в разтълкуването му.

Бердин отново се повдигна на пръсти и погледна страницата, сякаш да провери дали пък случайно не са се появили думи.

— А защо не можеш да прецениш веднага? — попита тя. — Една книга или я разбираш, или не.

Ничи прекара пръсти през русата си коса и въздъхна дълбоко.

— При вълшебните книги не е толкова просто. То е като съставянето на сложни математически уравнения. Тъй като разпознаваш константите, отначало си мислиш, че разбираш за какво става дума и че можеш да решиш уравнението. Но ако впоследствие откриеш в него непознати символи — символи, които обозначават непознати за теб неща, — тогава уравнението става нерешимо. Не е достатъчно да познаваш константите. Трябва да знаеш какво означава всеки елемент или поне да намериш пътя, по който ще фиксираш неговата стойност.

С тази книга е горе-долу същото, макар че умишлено опростявам нещата, за да можеш да ме разбереш по-добре. Тук има не само символи, а се споменават и много древни заклинания, поради което текстът става много по-труден за разбиране. А това, че е написан на високо Д'харански, допълнително усложнява нещата, защото с течение на времето думите и тяхното значение на високо Д'харански са се променили. Не бива да забравяме и факта, че е използван много стар жаргон.

Ричард я хвана за ръката.

— Ничи, това е важно, мислиш ли, че ще успееш да разбереш за какво иде реч?

В погледа ѝ блесна колебание.

— Ще ми отнеме известно време, докато преведа достатъчно текст, че да мога да преценя дали разбирам написаното.

Ричард взе книгата от ръцете ѝ, затвори я и я подаде обратно.

— Тогава по-добре я вземи с теб. Когато имаме повече време, ще порботиш над нея и ще видиш дали разбираш нещо.

— Защо? Какво си намислил? — изгледа го подозрително тя.

— Нима не разбираш? Това може да се окаже разковничето. Ако успееш да преведеш и разбереш тази книга, може би ще получим нужната информация, която ще ни даде възможност да се противопоставим на стореното от Сестра Улиция, да го променим или да развалим заклинанието. И дори да извадим от играта кутиите на Орден.

Ничи леко поглади с палец корицата на малката книга.

— Звучи логично, Ричард, обаче това, че знаеш как да направиш нещо, не означава, че наистина можеш да го направиш.

— Все едно да се опиташ да „разбременееш“, така ли? — попита Кара.

— Нещо подобно — усмихна се Ничи.

Неочакваната аналогия на Кара върна мислите на Ричард към Калан и времето, когато тя беше бременна. Тогава банда разбойници я бяха спипали сама и я бяха пребили почти до смърт. Тя загуби детето, което бе заченала от Ричард. Бременността ѝ беше прекъсната, преди той да разбере за нея.

От спомена за тежко ранената Калан коленете му омекнаха. Трябваше незабавно да прогони ужасните мисли обратно в мрака, откъдето бяха дошли.

Ничи сбърчи вежди, явно регистрирала болката, изписана на лицето му. Той се направи, че не забелязва мълчаливата ѝ тревога за него.

— Не е нужно да ти напомням колко е важно това — каза Ричард.

Тя го изгледа продължително, сякаш искаше да му каже, че това, което иска от нея, е невъзможно, но в същото време никак не искаше да го разочарова.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, Ричард — кимна тя накрая, свила устни. Изведнъж лицето ѝ се разведри. Прелисти книгата до края и бързо обърна последната страница. Известно време продължи да я гледа замислена. — Виж ти, колко интересно — прошепна тя.

— Моля? — попита Ричард.

Ничи се сепна и го погледна.

— В края на някои вълшебни книги, като предпазна мярка срещу непозволена употреба, понякога се посочва една последна важна

стъпка, която обаче не е включена в книгата. Ако е така, дори кутиите на Орден да са вече задействани, може би ще успеем да прекъснем последователността от нужните конкретни действия. Разбираш ли какво искам да кажа? В някои случаи, ако книгата е много опасна, тя остава незавършена сама по себе си. За да бъде завършена, се нуждае от нещо допълнително.

— Допълнително ли? Какво например?

— Не знам. Точно това ще се опитам да разбера. — Тя заби пръст във въздуха. — Нека прочета още малко от тази част...

След малко тя вдигна очи и потупа страницата.

— Да. Права бях. Това е предупреждение, че за да се използва книгата, е нужен ключ. В противен случай всичко изписано преди това ще бъде не само безполезно, но и фатално. Тук се посочва, че в срок от една година ключът трябва да довърши онова, което е изковано чрез тази книга.

— Ключ — повтори Ричард и погледна към Бердин.

— „...ще треперят от страх пред стореното и ще хвърлят сянка върху ключа при костите“ — цитира тя пасажа от „Небивалиците на Янкли“. — Мислиш ли, че това може да е ключът, за който се говори в тази книга?

Нещо в тъмните ъгли на съзнанието му се размърда. Озарен от проблесналата искра на знанието, Ричард разбра. Усети смразяващ студ по цялото си тяло. Ръцете и краката му се вкочаниха.

— Добри духове... — прошепна той. Ничи го погледна намръщена.

— Ричард, какво не е наред? Лицето ти е бяло като тебешир.

Той не можа да произведе веднага звук.

— Трябва да се върна обратно при Зед — чу се да казва накрая.

— Какво има? — Ничи сложи ръка върху неговата.

— Мисля, че знам какво представлява ключът.

Усети как се задъхва от неудържимото биене на сърцето си. Всичко, което знаеше, се обръщаше с краката нагоре и всички парчета се разпадаха. Имаше усещането, че не може да си поеме дъх.

... Ще треперят от страх пред стореното и ще хвърлят сянка върху ключа при костите.

— Е, какво разбра...?

— Ще ти обясня, когато стигнем. Трябва да тръгваме — веднага.

Разтревожена, Ничи пхна книгата в един джоб на черната си пола.

— Ще направя всичко по силите си, Ричард. Ще го разгълкувам, обещавам ти.

Той кимна разсеяно, докато мозъкът му се опитваше отново да събере парчетата от разпадналата се мозайка. Имаше чувството, че се наблюдава отстрани как тръгва.

Хвана Бердин за ръката.

— Баракус е имал тайна... библиотека. Искам да разбереш къде се е намирала тя.

— Добре, Господарю Рал — закима енергично Бердин. — Ще видя какво мога да науча. Ще направя всичко възможно.

Тя видя как кокалчетата на пръстите му побеляват, докато стискаше ръката ѝ. Ричард си даде сметка, че вероятно ѝ причинява болка, и я пусна.

— Благодаря ти, Бердин. Знам, че мога да разчитам на теб. — Всички останали го гледаха в очакване. — Трябва да се върна при Зед. Трябва да разговарям веднага с него. Трябва да разбере откъде го има.

— Да има какво? — попита Ничи и го спря с ръка на гърдите, преди да е излязъл през вратата. — Ричард, какво е това толкова важно, че...

— Виж. Ще ти обясня, когато се върнем в Магьосническата кула — прекъсна я той. — В момента трябва да обмисля всичко това.

Ничи и Кара тревожно се спогледаха.

— Добре, Ричард. Успокой се. Скоро ще се върнем в Кулата.

Той сграбчи Кара за червената кожена униформа и я тласна напред през вратата пред себе си.

— Заведи ни обратно при Плъзгата — по най-краткия път. Кара внезапно придоби делови вид и завъртя Агиела си в юмрука.

— Тогава да вървим.

Той се обърна към Бердин, която се затича след Кара.

— Искам да разбереш всичко каквото можеш за Баракус. Всичко! Бердин продължаваше да тича пред Ничи.

— Добре, Господарю Рал.

— Вирна ще бъде тук скоро. Кажй ѝ, че съм наредил да ти помогне. Накарай и Сестрите да ти съдействат. Ако трябва, прегледай всички книги из целия дворец, но ми осигури възможно най-пълна

информация за Баракус — къде е роден, къде е отрасъл, какво е харесвал и какво не. Искам да знам кой го е подстригвал, кой му е шил дрехите, кой е любимият му цвят. Интересува ме всичко, до най-малката подробност, независимо колко незначителна може да ти се стори тя. Междувременно виж дали ще успееш да разбереш какво са сторили малоумниците от „Небивалиците на Янкли“.

— Не се безпокой, Господарю Рал, ако съществува информация по тези въпроси, ще стигна до нея. Когато се върнеш, ще разполагам с готов отговор.

Ричард сграбчи Ничи за ръката, за да се увери, че тя не изостава.

— Побързай! — подвикна на Кара.

Бердин, стиснала Агиела си в ръка, тичаше след тях, за да пази тила им.

Ричард не обърна почти никакво внимание на лъскавите брони и оръжия и на дрънченето на доспехи, които го сподиреха, след като войниците хукнаха по петите му, сякаш самият Пазител беше подгонил Господаря Рал.

Мозъкът му работеше трескаво, колкото и краката му. Прецени, че ще е по-добре първо да мине през Каска.

Колкото повече разсъждаваше върху тази идея, толкова повече парчета от пъзела започваха да си идват на мястото и той реши друго. С помощта на Плъзгата нямаше да е никакъв проблем да отиде до Каска от Кулата. Сега най-важното беше да стигне до Зед.

Докато тичаха през лабиринта от зали, стаи и коридори, Ричард чу далечен звън, който призоваваше всички на молитвено отдаване за Господаря Рал.

Може би не беше далеч моментът, когато щяха да коленичат пред Пазителя на отвъдния свят и да отдадат нему верността си.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

ШЕСТА РЯЗКО СЕ ИЗПРАВИ. Без да каже нито дума, тя направи три големи крачки към стената на пещерата с огромната картина на Вайълет. Внимателно притисна кокалестите си ръце върху символите, изрисувани от Вайълет с тебешир няколко дни по-рано. Изведнъж символите бяха започнали да светят. Жълтият тебешир бе засиял с жълта светлина, червеният — с червена, а синият — със синя. Загадъчната светлина озаряваше стените на пещерата.

Рейчъл погледна Вайълет, която седеше на ниска, тапицирана с алено кадифе, табуретка. Отегчената Кралица зачопли с нокът шуплестия камък на стената зад нея. Рейчъл вече наричаше Вайълет кралица на пещерата, защото прекарваха там почти цялото си време.

Когато не рисуваше, Вайълет не обичаше да седи върху камъните. Мръсните стари камъни, обичаше да казва тя, са подходящо място за сядане за Рейчъл, но не и за една Кралица. Шеста изобщо не подвиваше крак. Занимаваха я много по-съществени неща от възглавниците за сядане. Вайълет се умори да чака, докато Шеста мислеше върху тези съществени въпроси, и затова накара Рейчъл да донесе тежката табуретка в пещерата.

Сега на фона на факлите и светещите символи кралицата на пещерата седеше на кадифения си трон и чакаше съветничката си да ѝ даде по-нататъшни указания.

— Той идва — просъска Шеста. — Отново идва през празното пространство.

На Рейчъл ѝ беше ясно, че жената не говори на Вайълет, а на себе си. Все едно, че Кралицата я нямаше.

Вайълет вдигна очи. Изглежда, нямаше намерение да си прави труда да става, освен ако Шеста не ѝ кажеше, че се налага да нарисува още нещо. Но се виждаше, че е заинтригувана. В края на краищата нали тъкмо това искаше и именно поради тази причина бе дошла във влажната и тъмна пещера да рисува всичките тези символи, вместо да

мери рокли, да пробва бижута и да ходи по пиршества, където гостите да се умилкват около младата Кралица.

Докато плъзгаше ръце по рисунките, Шеста сякаш беше попаднала в някакъв свой свят. Допря буза до камъка и същевременно протегна назад ръка.

— Ела, дете мое.

— Искаш да кажеш, „Кралице моя“... — намръщи се Вайълет.

Шеста или не я чу, или нямаше намерение да се коригира.

— Побързай. Време е да започнеш връзките.

— Сега ли? — надигна се Вайълет. — Отдавна е време за вечеря. Умирам от глад.

Шеста отърка бузата си по тебеширеното изображение на Ричард, както котка търка лицето си в нечий крак. Изглежда, изобщо не се интересуваше от вечерята.

Простря дългите си пръсти към Вайълет:

— Трябва да бъде направено сега. Побързай. Не бива да пропускаме тази рядка възможност. За връзките, които ни трябва, е нужно време, а не се знае с колко време разполагаме.

— Тогава защо не започнахме по-рано, когато там...?

— Трябва да се започне сега, докато той е в празното пространство — рече Шеста и разреже въздуха с ръка. — Когато е спял, е по-лесно да го одереш по очите — изсъска тя.

— Не разбирам защо...?

— Това е начинът. Искаш ли го, или не?

Вайълет скръсти ръце, а съпротивата ѝ като че ли поотслабна.

— Искам го — рече мрачно тя.

На лицето на Шеста се появи лукава усмивка.

— Тогава да започваме. Трябва сега да завършиш връзките.

Изпълнена с неочаквана решителност, Вайълет взе цветните тебешери от малката полица в каменната стена зад кралската табуретка. Щом тя застана до Шеста, жената потупа камъка с дългия си, тънък пръст.

— Започни със знака на кинжала, както съм те учила и както си се упражнявала, за да си сигурна, че с въвеждането на връзката това, което си изобразила, може бързо и сигурно да бъде срязано.

— Знам, знам — каза Вайълет и смело допря жълтия тебешир до върха на един от сложните светещи символи откъм Ричард.

Шеста сграбчи китката ѝ и я дръпна, за да отдели тебешира от стената. Премести ръката ѝ няколко сантиметра встрани, после пак отпусна тебешира върху символа, само че върху съседния връх в композицията от дванайсет такива връхни точки.

— Предупредих те — рече Шеста, като се стараеше да не повишава тон, докато помагаше на Вайълет да започне връзката, — една грешка може да ни коства цяла вечност.

— Знам... просто посегнах към грешната точка, това е — тросна се тя. — Вече се поправих.

Шеста не обърна внимание на думите на Кралицата и продължи да гледа рисунките и да кима одобрително, наблюдавайки как тебеширът тръгна да се движи по камъка.

— Сега с червено — нареди тихо Шеста, след като Вайълет беше направила с тебешира няколкосантиметрова черта.

Без да спори, Вайълет уверено взе червения тебешир и започна да го движи под ъгъл спрямо жълтата черта, която беше прекарала. След като измина с него половината от оставащото разстояние до фигурата на Ричард, тя спря и без подсецане взе синия тебешир.

После се поколеба и погледна към Шеста.

— Тук е пресечната точка, нали?

— Да, точно така — кимна тя, доволна от това, което вижда. — Опиши кръг и тръгни в обратна посока, за да направиш първата връзка.

Вайълет описа син кръг в края на червената черта, преди да поеме към празното пространство на гладката, тъмна каменна стена. Щом синият тебешир стигна един от върховете на следващия символ, тя свърна обратно и прекара черта от кръга, за да го свърже с Ричард. Завършената триада от линии, която току-що беше начертала, засия. В синия кръг припламна син лъч светлина, който се вряза в тъмния камък.

Шеста рязко вдигна ръка, за да покаже на Вайълет да спре, преди да е успяла да постави тебешира върху следващия връх.

— Какво има? — попита Вайълет.

— Нещо... не е наред...

Шеста притисна лице към рисунките, като този път постави бузата си точно върху лицето на Ричард.

— Изобщо не е наред....

Ричард вдиша още веднъж сребърната субстанция, която винаги го бе изпълвала с екстаз. Но предвид налегналите го тежки грижи, този път не усети възторженото чувство, което обикновено изпитваше в Плъзгата.

Напомни си, че всъщност в повечето случаи, когато бе пътувал с Плъзгата, го бяха терзали проблеми. Та нали точно сериозните неприятности го принуждаваха да избере този начин на придвижване. Но беше факт, че никога не се беше чувствал чак толкова ужасно. Чувстваше се не толкова изплашен, колкото смазан под голямата, но неизмерима тежест на предчувствието. С всяко следващо вдишване тази невидима тежест го притискаше все повече и повече.

В Плъзгата той губеше сетивността на зрението си, както и чувството си за време и пространство. Все се запазваше някакво подобие на зрително поле, както и цветове, а от време на време пред очите му внезапно изскачаха неясни форми, които изчезваха толкова бързо, колкото се бяха появили. Имаше също визуално възприятие на умопомрачителната скорост, която го караше да се чувства като стрела, изстреляна от мощен лък. И същевременно да изпитва чувството, че само се носи неподвижен в сгъстеното пространство на Плъзгата. Тъкмо смесицата от толкова различни усещания по време на пътуването му създаваше чувството за шеметно опиянение и той потискаше порива си да ги раздели на съставните им части.

Докато се носеше в живачната субстанция на Плъзгата, започна да забравя за тревогата си. И точно в този момент долови някакво странно усещане по кожата си, един прокрадващ се натиск, който моментално разпозна като непознато — не го бе изпитвал при никое от предишните си пътувания. Цялото му същество беше сковано в необясним страх. Каза си, че предчувствието не се усеща по този начин.

Докато продължаваше да се носи в прегръдката на необятната сребърна празнота, Ричард се опита да се отърси от усещането, че е бил докоснат от нещо чуждо. Чувстваше се спокоен сред изолацията на заобикалящата го Плъзга. Тя го галеше и го изолираше от шеметната, главоломна скорост, която в противен случай би разкъсала човек на парчета. Продължаваше да усеща ведрото чувство, което притъпяваше страха му да вдиша в дробовете си течността, сред която се носеше.

Но сред амалгамата от разнородни усещания Ричард регистрира и нещо друго, макар и да не беше в състояние да го обособи от останалите усещания, за да го определи.

Но убеждението му, че нещо не е наред — при това сериозно — се засилваше. Това усещане беше още по-тревожно, защото не можеше да проумее как е разбрал, че има нередно. Помъчи се да разбере какво го е накарало да си го помисли.

Реши, че вероятно е заради онова едва доловимо докосване. За миг си каза, че може да си е въобразил, но после отхвърли тази мисъл. Беше го усетил.

Чувството беше като за нещо гнусно и отвратително. Като че ли в прекрасен ден лежеше върху топла, огряна от слънцето поляна, заобиколен от най-различни цветове и аромати на диви цветя, загледан в пухкавите облаци, зареяни из синьото небе, а ето че изведнъж до носа му достига слаба миризма на разлагащ се труп и се чува бръмчене на мухи.

Пътуването, което обикновено бе вълшебно усещане за реене с главоломна скорост сред безвремието на гладката сребриста Плъзга, започваше да се изражда в мъчително стопиране на всяко движение напред.

Кара стискаше дясната му ръка в желязна хватка, Ничи го сграбчи за лявата още по-силно. Това припряно стискане му подсказа, че тя също е усетила нещо. Де да можеше да я попита какво е почувствала. Но говоренето в Плъзгата беше невъзможно.

Ричард облеци очи още по-широко, за да се опита да види по-добре какво има около него. Но съзря само един сумрачен свят, пронизан от откъслечни лъчи светлина — жълти, червени и сини, — които прорязваха мрака, в който се носеха. Ричард беше почти сигурен, че лъчите светлина се движат по по-различен начин, не както друг път. Макар че в Плъзгата такива неща се определяха трудно, по-скоро се касаеше за някакво мъгляво усещане за събитията, отколкото за действително прозрение.

Ричард си даде сметка, че пред него има нещо, което си проправя път през сребърния мрак. В първия момент му заприлича на красиви, удължени листенца на цветове, които тепърва се разтваряха. С приближаването на странния обект видя, че всъщност повече прилича

на множество ръце — източени и дълги, те се олюляваха и се разгръщаха като ветрило. Но повече от това не успя да види.

Гледката беше объркваща, защото беше неразбираема. След още известно време установи, че въпросното нещо е направено от парчета стъкло, подредени така, че да се разгръщат пред погледа му. През прозрачните, удължаващи се ръце виждаше цветни лъчи и блещукаща отвъд тях светлина.

Никога не беше виждал по-странно нещо. Колкото и да се опитваше, не можеше да разбере какво е. Хем беше там, хем не беше.

После изведнъж му просветна и тялото му се вкочани от смразяващ страх.

В този момент Ничи го дръпна за ръката толкова силно, че едва не я изтръгна от ябълката. От рязкото дръпване явно бе отскочил назад, защото изведнъж видя как Кара, все още вкопчена в другата му ръка, прелетя покрай него, като че ли падаше в празното пространство. Ричард се наведе. Полупрозрачното нещо профуча на сантиметри от лицето му.

Ничи го беше дръпнала тъкмо навреме.

Сега вече Ричард разбра какво е видял.

Беше звярът.

Усещането за присъствието на злото внезапно стана толкова осезаемо, че го обзе задушваща паника. Когато звярът, подобно на някакво мимолетно видение, профуча покрай него, той направи рязък завой. Стъклените ръце отново се разпериха и се протегнаха, опитвайки се пак да го сграбчат.

Ничи отново го дръпна рязко назад от звездообразните, разпрострели се широко пред него пипала. И те пак се опитаха да се сключат около Ричард.

Той издърпа ръката си от ръката на Кара и извади ножа си. Със свободната си ръка Морещицата го сграбчи за ризата и се вкопчи в него.

Ричард направи всичко възможно, за да посече неспирно протягащите се ръце, които се опитваха да го хванат в смъртоносната си хватка. Не му беше нужно много време, за да разбере, че е почти невъзможно да се брани с нож в Плъзгата. Средата беше твърде течна и гъста, за да може той да нанесе бърз удар. Беше все едно да се опитва да се движи в мед. Смени тактиката и позволи на ръцете да го

обгърнат, за да изчака онова, което се намираше в прозрачния център, да се приближи до него.

Когато това стана, насочи острието към предполагаемия център на полупрозрачната заплаха. Но вместо да се натъкне на острието, съществото само се огъна около ножа и без усилие се изви встрани.

После отново се хвърли в атака, този път още по-стремглаво, с ярост, осезаема за Ричард. Това същество се движеше с гъвкавост, на която течната среда като че ли не пречеше ни най-малко.

От едната си страна Ричард виждаше фигурата на Кара, която все още го държеше за ризата, докато се опитваше да атакува звяра със свободната си ръка. Знаеше, че от другата му страна Ничи се опитва да направи магия. Но, изглежда, тя не действаше в Плъзгата.

Една от ръцете на звяра се уви около китката на Ричард, друга обхвана ръката на Кара. Морещицата се вкопчи в Ричард, а звярът — в нея. Без никакво усилие звярът раздели Ричард от Кара. След миг нея вече я нямаше. В полумрака Ричард не можеше да я види, не знаеше дали е близо до него. по-лошото беше, че не знаеше дали е добре, или съществото я е погубило.

Ничи обви с ръка кръста на Ричард, за да го предпази, като продължаваше отчаяно да се съпротивлява. От мрака продължаваха да изплуват още и още поклащащи се ръце, които се увиваха около тях. Сякаш двамата бяха попаднали в гнездо на змии, преплетени една в друга, които започваха да се увиват с голяма сила. Тази около крака на Ричард го дърпаше толкова яростно, че той си помисли, че месото му ще се откъсне от костта.

Въпреки че не можеше да чуе Ничи в стандартния смисъл на думата, той усещаше сподавените ѝ яростни викове, докато тя се съпротивляваше на съществото, в чиято примка бяха попаднали. Около Ничи заблестя странна, не особено ярка светкавица. Ричард знаеше, че тя се опитва да използва силата си, но това не оказваше никакво въздействие върху звяра.

Без да обръща внимание на болката от прозрачните пипала, които го стискаха, той продължаваше упорито да ръга и реже дебелите ръце, които като хем бяха там, хем не бяха. Замахна с яростна решителност и успя да отреже няколко наведнъж. Откъснати от основата си, те започнаха да се гърчат бясно и отплаваха в пространството, сякаш потънали в бездънно море.

Изглежда обаче, от това нямаше много полза, защото от тъмнината срещу Ричард изпълзяха нови пипала. Все едно беше попаднал на дъното на тъмна яма, пълна с раздразнени усойници. Ричард продължаваше да се съпротивлява с всички сили — режеше, ръгаше, посичаше. Ръцете го заболяха от усилието. С едната си ръка Ничи сграбчваше дебелите пипала, а с другата продължаваше да стиска Ричард за ръката. Тялото ѝ се извиваше и гърчеше и той разбра, че тя агонизира. Престана да реже спиралите около себе си и с всички сила започна да размахва ножа срещу лапите на звяра, които се бяха обвили около Ничи и се опитваха да я откъснат от него.

И в крайна сметка успяха да го сторят.

Изведнъж Ричард се озова сам посред нищото, атакуван от едно прозрачно, хлъзгаво и мощно създание, което се опитваше да го изтика към нещо, което Ричард чуваше да ръмжи и да трака със зъби.

Невъзможно беше да се бори с такава сила, да я надвие или да избегне хватката на многобройните пипала. А те ставаха все повече и се увиваха около него като камшици.

Преди да успеят да го докопат за ръката, той с все сила замахна с ножа към центъра на тази маса, който не можеше да различи съвсем ясно.

Този път ударът му попадна в целта. Звярът изрева с такава сила, че Ричард усети как ушите му писват. Лапите отслабиха леко хватката си, без да изпускат плячката си, но Ричард се възползва от случая и изви рязко тялото си, за да се опита да се измъкне. И внезапно, подобно на тиквено семе, стиснато между мокри пръсти, се изсули от смъртоносната хватка.

Опита се да отплува настрани, да избяга от протегнатите към него прозрачни пипала, но те бяха по-бързи, по-силни и по-неуморими от него.

— Тук! — каза припряно Шеста и почука с кокалчетата на пръстите си в центъра на един символ.

Вайълет насочи тебешира към посоченото от нейната съветничка място. Пръстите ѝ се движеха чевръсто и уверено. С opakото на другата си ръка избърса потта от лицето, а после и от очите си. Рейчъл никога не беше виждала Вайълет да работи толкова много и толкова енергично.

Не знаеше какво става, но беше очевидно, че нещо не се е получило според предвижданията на Шеста. Вещицата като че ли балансираше по ръба между паниката и яростта. Рейчъл се страхуваше и от двете.

Докато Вайълет чертаеше връзките, като сменяше тебеширите и се придвижваше към следващата точка, Шеста започна отново да нарежда заклинанията си. Разяжданият звук на тези прошепвани думи като че ли се връзваше право в душата на Рейчъл. Въпреки че не можеше да разбере думите, нито значението им, те бяха изречени със злоба, която я ужасяваше.

Погледна към входа на пещерата, но тъй като навън беше тъмно, не можа да види нищо. Искеше да избяга, но не смееше. Знаеше, че ако тя стане причина Вайълет или Шеста да прекратят заниманията си, за да тръгнат да я гонят, здравата ще си изпати.

Чейс я беше научил да обуздава импулсите си и да изчаква реални възможности. От него знаеше, че ако не се намира в непосредствена смъртна опасност, е добре да действа само по предварително съставен план. Не биваше да се оставя да я ръководи слепият страх, а трябваше да търси начини да увеличи шансовете си за успех.

Независимо колко погълнати от работата си изглеждаха другите две, Рейчъл знаеше, че в напрегнатото състояние, в което се намираха, щяха да реагират на всяка погрешна стъпка от нейна страна с бързо и необуздано насилие. Това не беше нейният шанс — не беше добър план да стане точно в този момент и да хукне навън. И тя го знаеше.

Докато Рейчъл продължаваше да стои неподвижна и безмълвна, като се стараеше да не привлича вниманието върху себе си, Шеста леко почука с опакото на ръката си по няколко светещи пресечни точки от линиите, които Вайълет вече беше прекарала. Всеки ярък кръг, до който се докосна, угасна с глухо ръмжене, от което по гърба на Рейчъл пробягаха тръпки. Пещерата като че ли се изпълни с монотонните ритмични заклинания на Шеста.

Вайълет, която продължаваше да чертае със смели, отсечени движения, погледна встрани, за да види как се справя Шеста. Тя продължаваше да гаси една след друга светещите точки и да настига Кралицата. Като изпаднала в транс, Вайълет започна да чертае още по-бързо. При нанасянето на всяка линия се чуваше тракането на

тебешира върху камъка. Този звук беше в синхрон с ритъма на заклинанията на Шеста.

Шеста продължаваше да изрича напевно и шепнешком заклинанията си около Ричард и постепенно те докараха вятър, който се изви с вой в пещерата. Продължаваше да почуква с опакото на ръката си пресечните точки в линиите на Вайълет, които тя не спираше да прекарва в продължение на часове. Рейчъл си помисли, че Вайълет скоро ще се строполи на земята от изтощение, но стана точно обратното: тя като че беше обхваната от някаква трескавост и единствената ѝ цел бе да изпревари Шеста. Колкото и бързо да се движеше ръката ѝ, всяка начертана от нея линия беше ярна, а всяка пресечна точка беше точно там, където ѝ беше мястото, при това напълно завършена. Шеста беше работила упорито с Вайълет по очертаването на символите и сега усилията ѝ даваха резултат.

Рисунката на Ричард беше почти напълно впримчена в мрежата от символи и свързващи линии.

Шеста произнесе някаква странна дума така, че да бъде чута въпреки воя на вятъра, и угаси и последната светеща точка около фигурата на Ричард. Вятърът моментално изчезна. В стихналия въздух продължаваха да се носят листенца и други останки.

Шеста прекрати монотонните си заклинания. Веждата ѝ помръдваше. С върховете на пръстите си докосна няколко от символите, като че ли за да провери пулса им. Из пещерата заблещукаха разноцветни светлинки.

— Сипа го — прошепна на себе си Шеста.

Вайълет спря да чертае, преглътна и пое дълбоко дъх.

— Моля?

— Апогей до най-долната връхна точка — рече Шеста и изгледа злобно стреснатата Вайълет. — Хайде!

Без да се колебае, Вайълет се обърна към стената, протегна ръка и прекара спираловидни линии надолу от един от централните елементи над главата на Ричард.

Шеста вдигна ръка.

— Бъди готова, но не докосвай основното заклинание, докато не ти кажа.

Вайълет кимна. Шеста повдигна нагоре очи, докосвайки с върховете на пръстите си фигурата на Ричард. Докато Вайълет и

Рейчъл чакаха, тя изрече шепнешком някакви странни думи.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

НИЧИ ИЗСКОЧИ над живачната повърхност на Плъзгата. Тежката като олово течност се стичаше от косата и лицето ѝ. От спокойната, мека тъмнина като че ли експлодираха цветове и светлина.

Дишай.

Максимално напрегната, Ничи побърза да изхвърли сребърната течност от дробовете си.

Дишай.

Нуждата надделя над страха и тя отчаяно пое въздух. Той прогори дробовете, сякаш вдиша киселинни изпарения.

Зави ѝ се свят, имаше чувството, че ще повърне. Видя пред себе си някакво червено петно. Пристъпи вдървено напред сред гъстата течност и отново пое въздух. Успя да стигне до ръба на кладенеца и прехвърли ръка през каменния парапет на Плъзгата, за да се задържи. Започна да я обзема паника.

Една ръка сграбчи нейната. Ничи успя да се повдигне нагоре и да погледне през парапета. Протегна се и някой ѝ помогна да прехвърли и двете си ръце навън. Червеното петно се оказа Кара.

— Къде е Господарят Рал?

Ничи примигна, срещнала втренчените в нея сини очи на Морещицата. Никога не беше предполагала, че синьото може да е толкова болезнено. Затвори очи и тръсна глава — все още се опитваше да проумее случилото се, да преодолее смута, който ѝ внуши гласът на Кара, разтърсил я до мозъка на костите.

— Ричард...

Имаше чувството, че вътрешностите ѝ се свиват в болезнен спазъм. Бе готова на всичко, за да му помогне.

— Ричард...

Кара изпъшка тежко от усилието да повдигне отпуснатото тяло на Ничи и да извлече торса ѝ през парапета. Ничи, която се чувстваше като оцеляла корабокрушенка в бурно море, се плъзна навън, неспособна да направи нищо повече за собственото си избавление.

Кара подложи коляно и прихвана Ничи, преди да се е ударила в камъка. Когато Морещицата я положи върху каменния под, Ничи събра всичките си сили и се повдигна върху разтрепераните си ръце. Изглежда още не беше успяла да възстанови силите си. Усещането, че не може да накара тялото си да ѝ се подчинява, я плашеше. С голямо усилие успя най-после да се изправи и да седне, отпусайки се тежко върху парапета на кладенеца на Плъзгата. Все още едва успяваше да си поеме дъх. Болеше я навсякъде. Остана за малко подпряна на каменния парапет, като се опитваше да си възвърне силите.

Кара я хвана за яката и я разтърси.

— Ничи... къде е Господарят Рал?

Ничи примигна и се огледа, като се мъчеше да си обясни какво е станало. Още изпитваше силна болка. Тя ѝ припомни за побоите, нанесени ѝ от Джаганг, за това как усещаше болката като през мъгла. Но това не беше работа на императора. Беше болка от нещо, случило се в Плъзгата. За пръв път изпитваше болка, докато пътуваше в нея. Никога преди не беше имала болезнено преживяване.

— Къде е Господарят Рал!

Гласът на Морещицата проехтя из стаята. Ничи примигна от болка.

— Не знам. — Подпря лакти на коленете си и прекара пръсти през косата си, като се държеше с две ръце за главата. — Добри духове, не знам.

Кара се наведе над кладенеца толкова рязко и бързо, че Ничи се уплаши да не падне. Инстинктивно посегна да хване Морещицата за краката, убедена, че тя ще политне всеки момент — но Кара се задържа.

— Плъзга! — Викът на Кара разтърси пак древната, потънала в прах каменна стая. Ничи също беше развълнувана, но знаеше, че така няма да постигнат нищо.

Помъчи се да не обръща внимание на парещата болка в крайниците си и олюлявайки се, се изправи на крака. Чувството, че пред очите ѝ всичко продължава да се върти, понамаля. Видя как разлетите очертания на лицето на Плъзгата изплуват над кладенеца върху лъскавата повърхност и се взират в тях.

— Къде е Господарят Рал? — попита Кара.

Плъзгата не ѝ отговори. Гледаше Ничи.

— Не бива да правиш това, когато си в мен. — Зловещият глас отекна в стаята.

— Имаш предвид магията ли? — отгатна Ничи.

— Едва изтърпях силата ти, освободена в мен, но всъщност по-голямата опасност си остава за теб и за всеки друг, който пътува вътре по същото време. За нищо на света не бива да се опитваш да използваш способностите си, докато пътуваш. най-малкото, което може да ти се случи, е да ти прилошее. Но може да стане и много по-лошо. Опасно е за всички.

— Права е — рече поверително Кара. — Когато се опита да използваш магията си, изпитах болка като от Агиел. Краката ми още са като изтръпнали.

— Моите също — призна Ничи. — Но не можех просто да оставя звяра да сграбчи Ричард, без да се опитам да го защитя.

Почувствала се неловко, че е възможно някой да си помисли, че не е направила всичко по силите си, за да защити Ричард, Кара поклати глава.

— И аз бих направила същото, за да защитя господар Рал. Ти постъпи правилно. Все едно какво казва Плъзгата.

— Така е — рече Ничи. В този момент обаче не се тревожеше нито за себе си, нито за Кара. Обърна се към Плъзгата. — Къде е Ричард? Какво стана с него? Къде е той?

— Аз не мога...

Търпението на Кара, ако изобщо го имаше, се изчерпа. Тя посегна към Плъзгата, като че ли се канеше да я стисне за сребристия врат.

— Къде е!

Лицето се отдръпна, за да не може тя да го стигне. Ничи хвана Кара за наметалото, дръпна я назад и я изправи на пода до себе си. Гневното ѝ лице беше придобило цвета на червеното ѝ наметало.

— Плъзга, това е много важно — рече Ничи, като се опитваше да ѝ говори сдържано. — Пътувахме с Ричард... искам да кажа, с Господаря Рал, твоя господар... когато бяхме нападнати. Затова се наложи да използвам силата си. Опитах се да го защитя. Този звяр е изключително опасен.

Гладкото сребърно лице се сгърчи от уплаха.

— Знаем, той нарани и мен.

— Звярът те е наранил? — възкликна изумена Ничи.

Плъзгата кимна. Отраженията на стаята се огънаха и заплуваха в разкривени форми по гладката повърхност на изящното сребристо лице. Ничи изумена видя как от долните клепачи на Плъзгата се отронват блестящи живачни сълзи, които се изтърколват по лъскавата повърхност на бузите ѝ.

— Той ми причини болка. Не искаше да пътува. — Сребрилата вежда се сбърчи в гримаса, която изразяваше не само мъка, но и възмущение. — Нямахме право да ме използва по този начин. Заболя ме.

Ничи и Кара се спогледаха.

Кара изглеждаше по-скоро изненадана, отколкото разтопена от съчувствие. В интерес на истината, в този момент Ничи се безпокоеше най-вече за Ричард — всичките ѝ други грижи бяха останали на заден план.

— Плъзга, съжалявам — каза Ничи, но...

— Къде е той? — отново изрева Кара. — Просто ни кажи къде е Господарят Рал.

Плъзгата се поколеба.

— Никога не давам информация за другите, които са пътували в мен.

— Той не е обикновен пътник! — изкрещя разгневена Кара. — Той е Господарят Рал!

Плъзгата се отдръпна в най-далечния край на кладенеца си. Ничи вдигна ръка към Кара, призовавайки я да бъде малко по-сдържана и да замълчи за момент.

— Докато пътувахме заедно, бяхме нападнати от нещо зло. Ти го знаеш. — Ничи се постара да потисне заплахата в гласа си, макар да съзнаваше, че не ѝ се удава много. Засилващата се в нея паника за Ричард ѝ пречеше да мисли трезво... Към това се прибавяше и изричното предупреждение на Джебра да не оставят Ричард сам нито за миг. — Плъзга, това лошо нещо преследваше господаря ти, преследваше Ричард. Ние сме негови приятели... това също го знаеш. Той се нуждае от помощта ни.

— Господарят Рал може да е ранен — добави Кара. Ничи кимна в потвърждение на думите ѝ.

— Трябва да стигнем до него.

В каменната стая настъпи болезнена тишина. Ничи продължаваше да се опитва да се адаптира към завръщането си от пътуването, все още правеше всичко възможно да потисне болката, която изпитваше. Същевременно се стараше да реши какво да предприеме отгук нататък.

— Трябва да стигнем до Ричард — повтори тя.

Сребристото лице се понадигна, шията изплува над сребрилата течност и се изпружи извън кладенеца. Плъзгата погледна озадачено Ничи.

— Искаш да пътуваш, така ли? Ничи едва сдържаше гнева си.

— Да. Точно така. Искаме да пътуваме.

Кара потвърди думите на Ничи, като посочи кладенеца.

— Да, точно така. Искаме да пътуваме.

— Повече няма да използвам магията си, докато съм в теб, обещавам. — Ничи махна с ръка на Плъзгата да се приближи.

— Искаме да пътуваме сега. Веднага.

Лицето на Плъзгата се проясни, като че ли да покаже, че им прощава.

— Ще ви достави удоволствие. Хайде, ще пътуваме. Ничи прехвърли коляно през парапета. Усети бодване в бедрата. Пренебрегна парещата болка в мускулите и крайниците си. Радваше се, че най-после успяха да накарат Плъзгата да им помогне, и то не като им каже къде е Ричард, а като ги заведе при него.

— Да, ще пътуваме — каза Ничи, все още задъхана. Плъзга проточи една ръка, която уви около кръста на Ничи, за да ѝ помогне да се качи върху парапета.

— Хайде тогава. Къде искате да пътувате?

— Където е Господарят Рал. — Кара се покатери върху парапета и застана до Ничи. — Заведи ни при него — рече тя и се усмихна на Плъзгата — и ще останем доволни.

За момент Плъзгата се сепна и я погледна. Ръката се отдръпна и се стопи във вълнистата повърхност. Сребристото лице изведнъж стана непроницаемо, дори заплашително.

— Не мога да разкривам информация за други клиенти. Ничи стисна юмруци.

— Той не е просто клиент! Той е твой господар и е в беда! Той е наш приятел! Трябва да ни заведеш при него! Замисленото лице на

Плъзгата се отдръпна.

— Не мога да направя такова нещо.

За момент Ничи и Кара останаха безмълвни и объркани, неспособни да измислят как да убедят Плъзгата да им съдейства. На Ничи ѝ се искаше да крещи, да плаче или да употреби достатъчно магическа сила, за да накара Плъзгата да говори.

— Ако не ни помогнеш — подхвана накрая монотонно, — ще изпиташ по-силна болка от тази, която ти причини звярът. Аз ще се погрижа за това. Моля те, не ме принуждавай да прибягвам до тази мярка. Знаем, че искаш да защитиш Ричард. И ние искаме точно това.

Плъзгата я изгледа безмълвна, застинала като сребърна статуя — сякаш се опитваше да прецени сериозността на заплахата.

Кара притисна с пръсти слепоочията си.

— Все едно се мъчим да убедим кофа вода — прошепна тя. Ничи погледна заплашително Плъзгата.

— Закарай ни при Господаря си. Това е заповед.

— по-добре направи каквото ти казва — рече Кара, — защото когато тя приключи с теб, ще трябва да отговаряш пред мен.

Морецицата завъртя своя Агиел за по-голяма убедителност.

И веднага след това замръзна на мястото си, загледана в оръжието. Лицето ѝ побледня. Дори ръцете ѝ побеляха на фона на червената ѝ кожена униформа.

Ничи се надвеси над нея и вдигна ръка на рамото ѝ.

— Какво има?

Увисналата челюст на Кара най-последно помръдна.

— Мъртъв е.

— За какво говориш?

Сините очи на Кара бяха пълни с неприкрита паника.

— Моят Агиел е мъртъв в ръката ми.

Ничи не можеше да разбере причината за покрусата в гласа на Морецицата. Това, че един Агиел е изгубил способността си да причинява болка, не ѝ се струваше повод за паника. Въпреки това неприкритият ужас в очите на Морецицата зарази и нея.

— И какво може да означава това? — попита Ничи, страхувайки се от отговора.

Плъзгата ги наблюдаваше от най-далечния ъгъл на кладенеца.

— Силата на Агиела се крепи на връзката ни с Господаря Рал, тоест на неговата дарба. — Тя протегна оръжието като доказателство. — Щом Агиелът е мъртъв, значи това се отнася и за Господаря Рал.

— Чуй ме, ще използвам силата си, за да накарам Плъзгата да ни отведе при него. Само не прави прибързани заключения — каза Ничи. — Няма как да знаем...

— Той не е там.

— Къде?

— Където и да е. — Кара продължаваше да се взира в елегантното оръжие, което държеше в разтрепераните си пръсти. — Вече не чувствам връзката. — Сините ѝ воднисти очи се втренчиха в Ничи. — Връзката винаги ни казва къде се намира Господарят Рал. Вече не я чувствам. Не знам къде е той. Той не е там. Никъде го няма.

Внезапно на Ничи ѝ прилоша. Почувства, че ще припадне. Пръстите на ръцете и краката ѝ изтръпнаха.

Обърна се към Плъзгата.

Тя си беше отишла.

Ничи се наведе през парапета и се взря в кладенеца. Долу в мрака забеляза слабо сребристо блещукане, но след миг и то изчезна, като остави след себе си пълна тъмнина.

Ничи се извърна към Кара и я сграбчи за рамото. Скочи от парапета и повлече Кара след себе си.

— Хайде. Знаем кой може да ни каже къде е Ричард.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

СЛЕДВАНА ПЛЪТНО ОТ КАРА, Ничи тичаше през осветения с факли коридор, застлан с пъстроцветни килими, които заглушаваха стъпките им. Минаваха покрай потънали в мрак входове, покрай стаи с оскъдна мебелировка, осветени от топлата светлина на газени лампи. Магьосническата кула, грамадна почти колкото планината, приютила я под мощните си каменни рамене, изглеждаше празна и обитавана от духове. Ничи беше прекарала десетилетия в обширния комплекс, известен като Дворецът на пророците, който в някои отношения напомняше на Кулата. Само че в Двореца живееха стотици хора — като се започне от Прелата и се стигне до момчетата, които се грижеха за конюшните. Това бе мястото, където се обучаваха младите магьосници. Магьосническата кула съществуваше, за да служи на хората, но стоеше мълчалива и необитавана от тези, които ѝ бяха дали живот. Ако на света съществуваше изоставено място, то грамадната Кула беше тъкмо такава.

Кара тичаше с всички сили, подтиквана от верността и обичта си към Ричард. И от страха, че му се е случило най-лошото. Ничи тичаше също толкова бързо, подгонена от ужаса дори да си помисли, че е възможно той да е мъртъв, сякаш се опитваше да надбяга самата смърт. Тя не можеше да си позволи дори да предположи подобно нещо, камо ли да се остави да бъде сломена от отчаяние. За нея светът без Ричард би бил мъртъв свят.

Кара се плъзна по гладкия сив мрамор, за да намали скоростта си и да успее да вземе завоя. В същия момент Ничи прегърна централната колона на едно стълбище и се втурна нагоре по широките стъпала от черен гранит. Прозорците високо горе бяха потъмнели и зееха като черни дупки. Стълбището, осветено от полупрозрачни сфери, обикаляше вътрешността на кула, извисяваща се до невероятни висоти, поради което Ничи имаше чувството, че се намира на дъното на много дълбок каменен кладенец.

Шумът от стъпките им отекваше като шепота на духовете на отдавна умрелите хора, които някога бяха вървели по същите коридори, изкачвали същите стъпала, бяха се смели, обичали и живели тук. Стъпила на горната площадка на третата поредица от стъпала, Ничи се втурна по просторния коридор, ширнал се пред погледа ѝ. Краката ѝ пулсираха болезнено от неистовото усилие. Докато тичаше покрай червенокафявите пиластри от черешово дърво, които разделяха огромни цветни панели от оловно стъкло, тя посочи напред, за да даде знак на Кара, че при следващото разклонение ще завият надясно.

Накрая, след като навлязоха в лабиринт от по-малки коридори, които водеха до крилото, където се бяха настанили, Ничи мярна в далечината Зед, който вървеше към тях, следван плътно от Рика. Старият магьосник имаше мрачен вид. Спря и ги изчака да приближат.

— Какво има? — попита той, явно разбрал по изражението на лицата им, че нещо не е наред.

— Къде е Господарят Рал? — попита застаналата зад него Рика.

Изражението на лицето ѝ беше познато на Ничи. Кара изглеждаше по същия начин, след като установи, че Агиелът ѝ не действа. Ничи погледна Рика в ръцете и видя, че тя стиска с побелели пръсти своя Агиел — също като Кара. Значи символите на връзката им с Господаря Рал наистина бяха мъртви.

— Къде е внукът ми? — попита с болезнена тревога в гласа Зед.
— Защо не е с вас?

Последните думи прозвучаха като обвинение, все едно искаше да им напомни за предупреждението, отправено от Джебра, преди да тръгнат, както и за даденото от Ничи обещание.

— Зед — рече тя, — не сме съвсем сигурни.

Магьосникът вдигна рязко глава и рошавата му бяла коса щръкна на всички страни. Погледна я така, както гледа магьосник, поел в свои ръце съдбата на обезсърчен човек.

— Не го усуквай, дете.

Ако положението не беше толкова сериозно, Ничи би се засмяла при тези думи.

— Бяхме заедно в Плъзгата на път за Кулата — заобяснява Ничи.
— Някъде по време на пътуването — не знам къде точно, защото няма как да се разбере — бяхме нападнати от звяра.

— От звяра ли? — изгледа я Зед. Тя кимна в знак на потвърждение.

— И после?

— Не знам какво стана. — Ничи разпери отчаяно ръце, като се опитваше да намери думи, за да опише случилото се. — Опитвахме се да се съпротивляваме. Той ни атакува с ръце, подобни на змии. Посягаше да ни сграбчи с тях. Опитвах се да използвам моя Хан срещу него...

— В Плъзгата!?

— Да, но не постигнах почти никакъв ефект. Опитвах всичко, което ми дойде наум. После звярът буквално ни откъсна от Ричард — и Кара, и мен. Не можахме да го намерим в тъмнината. Опитвахме, но не го намерихме — не се видяхме и една друга. Както споменах, в Плъзгата е невъзможно да определиш къде се намираш. Нито виждаш, нито чуваш. Доста объркващо е. Така че въпреки всичко, каквото и да правехме, просто не можахме да намерим Ричард.

С всеки изминал момент Зед се разяряваше все повече.

— Тогава защо сте тук, вместо в Плъзгата — защо не го търсите?

— Плъзгата ни изхвърли — рече Кара. — Озовахме се обратно в Кулата. Двете с Ничи се опитахме, всяка по свой начин, да намерим Господаря Рал, обаче... всичко се оказа напразно. Не открихме нито звяра, нито Господаря Рал. После Плъзгата ни изхвърли тук, на мястото, към което се бяхме отправили, когато бяхме нападнати.

— Все пак не разбирам какво правите тук? — попита отново със заплашителен тон магьосникът. — Защо не сте се върнали обратно в Плъзгата, за да продължите да го търсите, или още по-добре — да накарате Плъзга да ви каже къде е?

Ничи видя как магьосникът стисна юмруци. Знаеше как се чувства. Стисна го леко за ръката.

— Зед, Плъзгата не пожела да ни каже къде е той. Повярвай ми, опитахме. Не знам, може би има начин да я накараме да го стори, но мисля, че има по-добро решение... Знаем кой може да ни каже къде е Ричард. Джебра. Нямаме повече време за губене. Мисля, че Джебра може да ни даде отговора по-скоро, отколкото Плъзгата.

Зед стисна устни, замисляйки се върху думите ѝ.

— Струва си да опитаме — рече накрая. — Обаче имайте предвид, че тя не е много на себе си, откакто заминахте. Почти през

цялото време плаче, на моменти изпада в неудържима истерия. Какво ли не правихме, за да я успокоим, но уви — нищо не помогна. Опасявам се, че след всичко, което е преживяла, ѝ е още по-трудно да приеме внезапното възвръщане на уникалната ѝ прорицателска способност. Явно за нея е проблем да се справи с виденията, които започна да получава отново — камо ли пък с това последното.

Накрая все пак успяхме да я убедим да си легне, като се надявахме, че почивката ще възстанови силите ѝ и тя ще може по-добре да се оправя в хаоса на виденията си. Добре че не допусна да изпадне в състояние като на кралица Сирила. Бори се, за да не допусне да попадне в лапите на лудостта. Осъзнава, че би трябвало да може да ни помогне, но в момента отчаянието просто замъглява здравия ѝ разум. Освен това съм убеден, че затрудненията ѝ се дължат на пълното изтощение на организма ѝ. Да се надяваме, че след като поотпочине, ще може да ни разкрие повече от това, което вече ни е казала.

— И какво е то? — попита Ничи с надеждата, че отговорът ще я насочи.

Зед я изгледа за момент.

— Каза, че ще се върнеш без Ричард. Ничи се вторачи в стария магьосник.

— А каза ли какво е станало с него?

— Тъкмо това се опитваме да разберем сега — отвърна очи Зед.

— Моят Агиел престана да действа — обади се Рика. — Не чувствам връзката. Не усещам Господаря Рал. Ами ако е мъртъв?

Зед леко се извърна и вдигна ръка, като че за да я успокои.

— Нека не правим прибързани заключения. Причината може да е всякаква.

Обяснението му не се стори много убедително на Кара.

— Като например? — попита тя.

Зед изгледа Морещицата, докато обмисляше отговора си.

— Не знам, Кара. Просто не знам. Откакто Джебра ми каза, че той няма да се върне с вас, през главата ми мина какво ли не. Възможните варианти са цял куп, но в момента не виждам доказателство за нито един от тях. Но това, което мога да ви обещаю, е, че няма да оставим камък необърнат.

Ничи преглътна надигналата се в гърдите ѝ буца.

— Сега най-смисленото, което можем да направим, е да проверим дали ще можем да разберем от Джебра къде е Ричард. Ако успеем да изкопчим това от нея, ще знаем как да действаме. А следователно и ще имаме шанс да му помогнем.

— Ако е все още жив — обади се Рика.

— Жив е — стисна зъби Ничи и я стрелна с гневен поглед.

— Искрах само... — преглътна Рика.

— Ничи е права — прекъсна я Кара. — Все пак говорим за Господаря Рал. Жив е. — По бузата ѝ се отърколи сълза. — Той е жив.

— Все пак трябва да сме подготвени за най-лошото — каза с болка в гласа магьосникът. Забелязал изражението на Кара, леко се усмихна: — Като изречеш нещо на глас, не го правиш действително. Станалото — станало. Казвам само, че трябва да бъдем готови за всяка възможност — нищо повече. Това би било разумно от наша страна. И Ричард би постъпил така, ако беше загубил някого от нас, така че със сигурност би искал и ние да направим същото за него. Да не би да мислиш, че не би продължил да се бори, ако нещо се случи с теб? Нямаме право да загърбваме проблемите, пред които сме изправени. Ричард би искал да продължим да се борим заради самите нас.

Ничи си каза, че сега повече от всякога Зед говори в качеството си на Първи магьосник. Сега разбираше откъде Ричард черпи своята решителност.

Кара изгледа гневно стареца.

— Говориш така, като че ли е мъртъв. А той не е.

Зед ѝ се усмихна и кимна в знак на съгласие — макар и да не се получи много убедително.

— Трябва да говоря с Джебра — каза Ничи. — Засега това е най-доброто начало за нас. Какво ви каза за виденията си?

— Не много — въздъхна Зед. — Минали са години, откакто е получавала видение за последно. А ето че сега получи пак — не само напълно изненадващо, но и явно извънредно ужасно. Вече започвам да мисля, че е изгубила способността си да получава видения заради онова, което Ричард трябвало да каже за отслабването на магията. Ако е така, тогава получаването на това последното видение е наистина знаменателен момент с огромно значение. Докато е в съзнание и разсъждава по-трезво, способността ѝ да обхване видението си в

неговата цялост, заедно с всички събития в него, оставаше някак фрагментарна и непълна.

— Може би ще успеем да ѝ помогнем да събере отделните парчета в едно цяло — подхвана изключително предпазливо Ничи, въпреки че беше твърдо решена да накара прорицателката да стори каквото е нужно.

Зед очевидно не смяташе, че така ще постигнат нещо, но беше готов да опита всичко, вместо да се предаде пред невъобразимото.

— Насам — каза той, обърна се рязко и се втурна по слабо осветения коридор.

Стигнаха до сравнително малка сводеста врата, гравирана със сложна плетеница от лози и листа. Зед, придружаван от Ничи и двете Морещици, леко почука.

— Иди да извикаш Натан — обърна се той към Рика, докато чакаше отговор. — Кажи му, че е спешно и да си стяга багажа. Ще трябва да замине веднага.

Ничи подозираше какво ще иска Зед от Натан, но прогони тази мисъл от главата си. Това би я накарало да приеме немислимото. Предпочете да се съсредоточи върху предстоящата задача. Трябваше да направи така, че Джебра да ѝ каже къде е Ричард; да ѝ каже какво се е случило с него. Ако се наложи, Ничи беше готова да използва дори дарбата си, за да постигне целта си.

Когато Рика се отдалечи надолу по коридора, Зед пак почука, този път малко по-силно. Не последва отговор и той погледна през рамо Ничи, като подръпваше ръкава на семплата си роба.

— Усещаш ли нещо... странно?

Ничи бе толкова вгълбена в тревожните си мисли и терзания, че не беше обърнала внимание. В края на краищата, намираха се в Кулата. Беше пълно с всякакви защити, поставени, за да предпазват от нежелани посетители.

Изтласка мислите си на заден план и се съсредоточи върху усещанията си.

— Сега, след като ми каза, наистина усещам нещо... странно.

— Какво по-точно? — попита Кара и Агиелът се завъртя в ръката ѝ. В първия миг се сепна стресната, после изведнъж се сети.

Ничи леко отклони ръката на магьосника от дръжката, преди той да е понечил да отвори вратата.

— При Джебра няма никой, нали? Да не би да е влязъл Том или Фридрих?

— Едва ли — изглежда я намръщен Зед. — Двамата са навън — патрулират. Бях при нея, когато усетих, че идвате с Кара. Тя беше заспала. Искях да бъда наблизко, ако се събуди и е в състояние да ми каже нещо повече за видението си. Оставих я и излязох да ви посрещна, като се надявах да установя, че е сбъркала за Ричард и той също е с вас. Ан и Натан вече си бяха легнали. Може би някой от тях е дошъл да я види.

— Не са те. Нещо друго е — поклати глава Ничи, напрегнала всичките си сетива.

Зед повдигна очи, докато се мъчеше да си отговори какво ли би могло да е. Имаше вид на човек, който напънга слух да долови някакъв звук. Но Ничи знаеше, че не е точно така — той правеше същото, каквото и тя — използваше дарбата, за да усети онова, което не можеха да видят и чуят; опитваше се да регистрира присъствието на живот. Това, което успя да почувства Ничи, беше, че наблизко са само тримата — тя, Зед и Кара; а зад вратата долови много по-слабо присъствието на Джебра.

Но имаше и още нещо, макар че не би трябвало. Хем усещаше присъствие, хем нямаше чувството, че зад вратата се спотайва друг човек.

Стори ѝ се обаче, че съвсем наскоро изпита нещо подобно. Намръщи се, за да си спомни.

— Защитил съм целия район с допълнителни мрежи — каза ѝ Зед.

— Знам — кимна Ничи. — Усетих ги.

— Абсурд е някой да мине през тях, без да разбере. Дори мишка не би могла да пропълзи през примките, които съм поставил.

— Възможно ли е причината да е в това, за което ни говореше Господарят Рал? — попита тихо Кара. — Дето нещо с магията не било наред? Може ли нещо с дарбата ви да се е объркало и затова да имате странни усещания?

— Искаш да кажеш, че губим дарбата си, така ли? — изглежда я ядосан Зед.

— Не знам много за магията — сви рамене Кара, — но може би точно затова на Агиела ми му стана нещо. Може би това е причината.

Господарят Рал беше твърдо убеден, че нещо с магията се е объркало. Възможно е това да се отнася и за дарбата ви. А може и да си правя погрешни заключения пак поради същата причина — защото й има нещо на магията.

Зед изпуктя презрително, за да отхвърли подобна възможност. Вдигна ръка и газените лампи върху масите отстрани на вратата угаснаха.

— Ето, виждаш ли, че на силата ми й няма нищо — прошепна той. Отново постави ръка върху дръжката на вратата и погледна с решителност Ничи. — Бъдете готови за всичко.

— Почакай — спря го тя.

Зед я погледна през рамо. Чертите на лицето му се губеха на слабата светлина, но не й очите му. В тях Ничи откри нещо от очите на Ричард.

— Какво има? — попита той.

— Току-що си спомних нещо, което ме глождеше през цялото време. — Тя се напрегна, за да си припомни всички подробности. Накрая заби пръст във въздуха: — Когато звярът ни нападна, докато пътувахме, изпитах странно усещане. Не му обърнах внимание, защото когато си в Плъзгата, и бездруго се чувстваш толкова особено, че не можеш да прецениш дали това, което си почувствал, е важно, още по-малко пък дали е нещо необичайно. И най-простото нещо може да ти се види изключително, едва ли не истинско чудо. Не знаеш дали това се дължи на струпването на много нови усещания наведнъж или е нещо повече.

— И кога точно изпита това чувство? — попита Зед, внезапно проявил жив интерес към думите й. — През цялото време, докато пътувахте или в някакъв определен момент?

— Не беше през цялото време, а след като звярът ни нападна.

— Бъди по-конкретна. Помисли. Когато сграбчи Ричард или когато хвана теб?

Ничи притисна върховете на пръстите си към слепоочията и затвори очи, като се опитваше отчаяно да си спомни точния момент.

— Не... не, усетих го, след като бях откъсната от Ричард. Не непосредствено след това, а малко по-късно.

— В каква последователност се случи всичко?

— Звярът ни нападна. Ние се съпротивлявахме. Опитах се да използвам дарбата си, но не се получи. Звярът ми причиняваше болка. Ричард извади ножа си, за да пререже някои от пипалата, увити около мен. Благодарение на него не бях смачкана. После звярът откъсна Кара от Ричард. Малко след това откъсна и мен от него. И тогава, след като бяхме разделени... не веднага след това, а малко по-късно, докато трескаво търсех Ричард, изпитах това странно усещане. — Ничи погледна магьосника. — Когато това се случи, вече не усещах присъствието на звяра. Тогава се оглеждах трескаво да намеря Ричард, но не успях. Когато Плъзгата ни отнесе обратно в Кулата, усещането бързо избледня и аз забравих за него.

— Би ли ми описала това усещане? Ничи махна с ръка.

— Беше същото като това, което усещам зад тази врата. Зед я изгледа продължително.

— Изпитала си същото, каквото усещаш зад тази врата? Нещо като... бръмчащ приток на сила?

— Прилича на усещането за магия, която няма източник — кимна Ничи.

— Често пъти магията се рее съвсем свободно из пространството — обади се Кара. — Какво толкова странно има в това?

— Магията не е нещо, което се рее из пространството просто така, от само себе си — поклати глава Зед. — Магията не е съзнателно същество, а това усещане в известен смисъл имитира съзнателно намерение.

— Да — каза Ничи. — И аз бих го описала по същия начин. Тъкмо затова ми се струва толкова странно — защото магия с такова поведение не може да бъде без източник. Това е доминиращо присъствие, което генерира себе си, като установява контрол над полетата на присъствието, но му липсва животът, необходим, за да породи реално присъствие.

— Ти описа прекрасно това, което усещам и аз — Зед се изопна и погледна подозрително към вратата. — Може би ако се приближим още малко, ще го усетим по-добре и ще разберем какво представлява. Ако сме достатъчно близо, може би ще успеем да го анализираме. — Той изгледа първо Ничи, после и Кара. — Само че действаме изключително внимателно, разбрахме ли се?

Тримата се събраха близо до входа, а магьосникът натисна дръжката и бавно откряна вратата. С откряването на вратата Ничи не регистрира усилване на усещането си. Зед първо надникна вътре, а чак след това отвори вратата до край. В стаята беше тъмно и само слабата светлина, идваща от коридора, разкриваше формите и сенките на това, което беше вътре.

Близо до стената вляво Ничи можа да различи празен стол и прилежно сгъната завивка, метната върху облегалката му. Недалеч от входа, пак от същата страна, имаше ниска кръгла маса с лампа върху нея, която не беше запалена. Леглото оттатък масата беше празно. Смачканите чаршафи бяха съборени на купчина върху пода. Ничи и застаналите зад нея Зед и Кара се огледаха, но не видяха Джебра. Може би беше някъде другаде из стаята, но вътре бе твърде тъмно, за да я забележат. Вътре в стаята странното усещане беше по-силно и вътрешните възприятия на Ничи не ѝ помагаша особено.

Зед изпрати искра от своя Хан в лампата. Фитилът беше много къс и светлината не беше достатъчно силна, за да прогони плътните сенки, наслоени по ъглите или около гардероба в далечния край на стаята. От Джебра нямаше и следа.

Ничи потисна обзелото я вълнение и се съсредоточи върху възприятията си, контролирани от нейния Хан. Мина покрай Зед и застана напрегната и неподвижна в центъра на стаята, ослушвайки се. С дарбата си тя се опита да усети друго присъствие, спотайващо се в тъмнината — не откри.

Слаб бриз разлюля завесите. Двойната балконска врата с продълговати тесни прозорчета се разтвори към малкия балкон. Тъй като стаята на Ничи се намиралше наблизко, тя знаеше, че оттука се вижда тъмният град долу в полите на планината.

Върху парапета на балкона един тъмен силует закриваше осветяваната от луната околност.

Застанал зад Ничи, Зед увеличи фитила на газената лампа. Сега, след като беше станало по-светло, Ничи видя, че на балкона е Джебра. Беше с гръб към тях, стъпила боса върху широкия каменен парапет.

— Добри духове — прошепна Кара, — тя се кани да скочи.

Тримата замръзнаха по местата си, страхувайки се да направят каквото и да било, за да не стреснат жената и тя да скочи, преди да

могат да стигнат до нея. Тя като че ли още не бе усетила присъствието им.

— Джебра — прошепна предпазливо Зед, — дойдохме да видим как си.

Дори да го беше чула, не реагира по никакъв начин. Всъщност Ничи беше на мнение, че Джебра не чува нищо друго, освен обсебващия шепот на магията. Ничи почувства как покрай нея потичат кротки талази непозната сила, които се насочват към прорицателката, застанала като каменна статуя върху парапета. Тя гледаше към град Ейдиндрил, ширнал се в долината далеч долу. Лек бриз разроши късата ѝ коса.

Ничи знаеше, че балконът, който гледаше към долината, не се подава от ръба на Кулата. Но въпреки това под Джебра имаше стотици метри празно пространство, което я делеше от вътрешни дворове, алеи, бастioni и наклонени покриви. При тази височина, ако паднеше случайно или скочеше, нямаше значение, че няма да полети директно към подножието на планината. Със сигурност щеше да се пребие върху каменните стени на Кулата.

— Звезди — отрони с немощен, глух глас Джебра, втренчила поглед в празното пространство пред нея.

Зед стисна Ничи за ръката и я придърпа към себе си.

— Мисля, че някой търси същите отговори като нас — рече той, допрял устни до ухото ѝ. — Подозирам, че някой ровичка в мозъка ѝ. Това е усещане. Имаме работа с крадец — крадец на мисли.

— Джаганг — прошепна Кара.

Ничи знаеше, че предположението ѝ е логично. Сега, след като връзката с Ричард беше прекъсната, теоретично погледнато, Джаганг би могъл да стори такова нещо. Без Ричард, в качеството му на Господаря Рал, всички ставаха уязвими от пътешественика по сънищата.

Вълна от смразяващ страх заля Ничи, когато си спомни как Джаганг обсебваше мозъка и волята ѝ. Без Господаря Рал връзката, която ги защитаваше, беше прекъсната. Докато се рееше в нощта, императорът лесно би установил, че са незащитени. Пътешественикът по сънищата можеше всеки момент, без предупреждение, без да бъде видян и усетен, да се промъкне право в мозъците им и да се настани в мислите им.

Обаче Ничи познаваше Джаганг. Знаеше какво е усещането, когато той обсеби нечий мозък. Та нали в един период от живота си тя бе негова робиня — той я контролираше, властваше над мислите ѝ чрез ужасното си присъствие. Това тук беше различно.

— Не — каза тя, — не е Джаганг. Това, което усещам, е по-друго.

— Как можеш да си сигурна? — прошепна Зед.

Ничи най-после отмести погледа си от Джебра и се обърна към намръщения магьосник.

— Ами, по една причина — прошепна в отговор тя. — Ако беше Джаганг, нямаше да усетиш нищо. Пътешественикът по сънищата не оставя следи. Невъзможно е да разбереш, че е проникнал в мислите ти. В случая е съвсем различно.

Зед потърка голобрадото си лице.

— И все пак усещането ми е някак познато — отрони по-скоро на себе си той.

— Звезди — рече отново Джебра и се обърна към мрака отвъд балкона.

Зед понечи да тръгне към нея, но Ничи го сграбчи за ръката и го задържа.

— Почакай — прошепна тя.

— Звезди, паднали на земята — каза с гробовен глас Джебра.

Зед и Ничи се спогледаха.

— Звезди сред тревата — продължи прорицателката със същия глух глас.

Зед изтръпна.

— Добри духове, най-сетне го разпознах.

— Присъствието ли? — надвеси се към него Ничи. Магьосникът бавно кимна.

— Това е усещането, когато вещица упражнява силата си. Джебра разпери ръце и ги вдигна във въздуха.

— Кани се да скочи! — извика Ничи, щом Джебра започна да се накланя напред, за да полети в мрака.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

РИЧАРД СЕ ЗАКАШЛЯ неистово.

Болката от нежеланата рязка смяна го изтръгна от безсъзнанието. Направи безуспешен опит да простене, но се оказа, че му липсва въздух. С идването в съзнание го заля чувство на паника от необяснимото задушаване — все едно се давеше.

Пак се закашля, при което потръпна от болка. Опита се да извика и се сви на кълбо на земята, притиснал с ръце корема си, за да предотврати нов пристъп на кашлица.

Дишай.

Ричард реши, че призрачният глас, който очевидно идваше от небитието, е гласът на лудостта. Направи всичко възможно, за да не диша. После си пое предпазливо дъх на малки глътки, като се мъчеше да предотврати нов силен пристъп на кашлица.

Дишай.

Не знаеше къде се намира, но в момента това изобщо не го интересуваше. Вълнуваше го само фактът, че се задушава. Не искаше да диша, въпреки че отчаяно се нуждаеше от въздух. Чувството беше толкова потискащо и мъчително, че изстискваше всичките му сили и в същото време го покоряваше напълно. Предпочиташе да умре, отколкото да продължи да изпитва това усещане.

Не смееше да помръдне, защото колкото по-малко се движеше, толкова по-лесно му беше да не диша. Струваше му се, че ако издържи да не диша още малко, ще успее да превали черния хълм, който се мержелееше в далечината пред него и болката и страданието ще изчезнат. Постара се да остане да лежи абсолютно неподвижен на земята, с надеждата, че ще престане да му се вие свят, преди да е повърнал. Сигурно тогава би го боляло още по-неистово. Ако можеше просто да остане да си лежи неподвижен още малко, всичко щеше да се подреди. Само да полежи още малко и ще му попремине.

Дишай.

Не обърна внимание на далечния, гладък като коприна глас. Мислите му отплаваха назад към миналото, когато бе изпитвал подобна болка. Тогава беше покорен слуга на Дена, която го държеше безпомощен и окован във вериги и му причиняваше болка, от която той губеше съзнание.

Но благодарение на Дена се научи да издържа на болка. Представи си я как стои там, наблюдава го и чака да види дали ще се прекатури през ръба на смъртта. С нея имаше моменти, когато беше успявал да стигне билото на далечния, тъмен хълм и беше започвал да се спуска от другата му страна.

И тогава Дена винаги се оказваше до него, допираше устни до неговите и насила му вдъхваше живот. Тя контролиреше не само живота, но и смъртта му. Беше поела всичко в свои ръце. Той не можеше да разполага дори със собствената си смърт. Тя ѝ принадлежеше.

Сега тя го наблюдаваше. Сребристото ѝ лице се приближи в очакване да види какво ще направи той. Ричард се запита дали ще благоволи да го дари със смърт, или пак ще допре устните си до неговите и...

Дишай.

Ричард я погледна с недоумение. Дена изобщо не приличаше на сребърна статуя.

— Трябва да дишаш — каза му мекият копринен глас. — Иначе ще умреш.

Ричард примигна при вида на красивото лице, обляно от студената лунна светлина. Опита се да вкара още малко въздух в дробовете си.

Затвори очи.

— Боли — прошепна той, вдишвайки малка глътка въздух.

— Трябва да дишаш. Това е живот.

Живот. Ричард не знаеше дали иска да живее. Беше толкова уморен, толкова изтощен. Смъртта беше така подкупваща. Нямахте да има повече борба, нито повече болка, нито повече отчаяние, нито повече самота, нито повече сълзи. Нямахте да има повече мъка по Калан.

Калан.

— Дишай.

Ако той умре, кой ще ѝ помогне?

Вдиша по-дълбоко, като вкара насила въздух в дробовете си въпреки изгарящата болка. Вместо за болката си наложи да мисли за усмивката на Калан.

Отново вдиша. Този път по-дълбоко.

Една сребриста ръка го погали отзад по рамото, като че ли се опитваше да облекчи мъките му от усилието да се задържи в живота. Лицето беше тъжно и изпълнено със съчувствие, докато наблюдаваше борбата му.

— Дишай.

Ричард кимна, стисна юмруци и пое студения огън на нощния въздух.

Изкашля рядка червена течност, която имаше метален вкус. Пое още глътка въздух, която му даде сила да изкашля още от течността, изгаряща дробовете му. Известно време остана да лежи на една страна, като ту поемаше шумно въздух, ту откашляше течността.

Когато отново започна да диша, макар и на пресекулки, легна по гръб с надеждата, че ще престане да му се вие свят. Затвори очи, но така само стана по-лошо, защото към световъртежа се прибави и някакво движение — като по наклон, все едно се търкаляше. Стомахът му се разбунтува и беше на ръба да изригне.

Отвори очи и се загледа в тъмнината към листата над него. Надвесените над него клони бяха отрупани с кленови листа.

Видът на нещо познато го накара да се почувства по-добре. На лунната светлина забеляза и други видове дървета. За да отвлече вниманието си от болката и гаденето, започна да се мъчи да разпознае всички дървета, които виждаше. Тук-там имаше заострени липови листа, високо над тях се мержелееха един-две клона на бял бор. Отстрани в далечината се виждаха скупчени на групички дъбове, заедно със смърчове и балсамови дървета. Но в непосредствена близост имаше най-вече кленове. С всеки полъх на бриза ясно различаваше лекото шумолене на листата на канадската топола.

Освен болката, съпътстваща усилието да диша, Ричард съвсем ясно разбра, че с него нещо не е наред. Беше нещо много по-първично, по-базово.

Не беше рана в общоприетия смисъл на думата, но знаеше, че нещо ужасно се е объркало. Опита се да определи усещането, но не

мога. Беше някак кухо, празно, безутешно; нямаше нищо общо с познатите му емоции — като например нуждата да намери Калан или пък решението да пусне Д'Харанската армия срещу Стария свят. Замисли се за тревожните неща, които му беше казала Шота — не беше и това.

Беше по-скоро усещане за смущаваща празнота вътре в него, каквато беше сигурен, че никога досега не беше изпитвал. Затова му беше толкова трудно да го определи — беше напълно непознато състояние. Там имаше нещо — някакво усещане за себе си, — за което си даде сметка, че не се беше замислял никога; никога не го беше различавал като ясно открояващ се елемент, като скрита част от собствената му природа, която сега липсваше.

Ричард се почувства така, сякаш вече не беше той.

Сети се за историята, която Шота му разказа за Баракус и за книгата, която бе написал — „Тайните на силата на един магьосник воин“. Запита се дали неговият вътрешен глас се опитваше да му подсказва, че една такава книга може да му помогне точно в подобна ситуация. Трябваше да признае, че проблемът е свързан по някакъв начин с дарбата му.

Мисълта за книгата го накара да се запита какво точно му каза Шота за майка му — че не била умряла сама в онзи пожар. Зед твърдеше, че се ровил в овъглените останки от къщата и не открил други кости. Но как е възможно? Единият от двамата явно грешеше. Но нямаше начин да бъркат и двамата.

Отговорът се таеше някъде дълбоко в съзнанието му, но колкото и да се опитваше, не можеше да го накара да се разкрие.

Ричард почувства болезнен копнеж по майка си, чувство, което го навестяваше от време на време през целия му живот. Запита се какво би казала тя за всичко, което се беше случило с него. Така и не беше имала възможност да го види пораснал, да го види като мъж. Беше го познавала само като момче.

Знаеше, че майка му би обикнала Калан. Би била толкова щастлива заради него и толкова горда да има снаха като Калан. Винаги беше искала той да има добър живот, а не би могло да има по-добър живот от този с Калан.

Обаче Ричард вече нямаше живот с Калан.

Предположи, че ще има някакъв живот, но предвид обстоятелствата това беше най-много, което можеше да очаква в момента. Можеше поне да помечтае. Мъртвите нямаха мечти.

Ричард остана да лежи по гръб, оставяйки въздухът да проникне в изгарящите го от болка мускули, да възвърне способността си да разсъждава трезво и да възстанови спокойствието си. Беше толкова слаб, че почти не можеше да помръдне, затова не се и опитваше. Вместо това, докато продължаваше да лежи и да се възстановява, насочи вниманието си към всичко, което се беше случило, като се опита отново да свърже всички елементи в главата си.

Пътуваше обратно към Кулата заедно с Ничи и Кара, когато бяха нападнати. Беше звярът. Той бе усетил аурата му, излъчваща зло. Беше се появил под форма, каквато Ричард никога не беше виждал, но за звяра беше типично да възприема различни форми. Единственото постоянно нещо, на което би могъл да разчита, беше, че звярът ще продължи да го преследва, докато го убие.

Спомни си как се бори с него. Ръката му се плъзна към едно място на крака му, където едно от пипалата го беше стискало толкова силно, че си беше помислил, че ще смъкне плътта от костта му. Бедрото му беше подуто и го болеше при докосване, но за щастие не беше разкъсано. Спомни си как сръза с ножа някои от пипалата на съществото и как Ничи се опита да използва силата си. Извика ѝ да престане, защото магията ѝ потъваше в Плъзгата и част от нея вместо да порази звяра, се връза в Ричард. Предположи, че ако не беше субстанцията на Плъзгата, магията на Ничи би го убила. Тя изобщо не засегна звяра — поне не достатъчно, че да забави устрема му. До известна степен той също, изглежда, е бил предпазен от Плъзгата.

Спомни си как нещо откъсна Кара от него, след това същото се случи и с Ничи. Припомни си как звярът се опита да го разкъса, но той някак си успя да се освободи.

Но после се случи нещо, което той не разбираше. След като звярът го откъсна от Ничи и Кара, Ричард беше разтърсен от някакво непознато, болезнено усещане, което се връза право в сърцевината на неговото същество. Беше съвсем различно от болката, причинена му от силата на Ничи и изобщо от болката, която би могла да му докара каквато и да е магия.

Магия.

Още щом думата изплува в съзнанието му, разбра, че е бил прав. Беше някаква магия. Въпреки че беше засегнат от заклинание, абсолютно различно от всичко друго, което някога беше чувствал, той разбра, че е бил докоснат от магия. Въпреки че се беше освободил от звяра и в този момент не знаеше къде се намира той, точно тогава всичко внезапно се беше променило.

Когато дъхът му спря от болката, която изпита при внезапната атака на тази непозната сила, субстанцията на Плъзгата отново изпълни дробовете му. Вдишвайки я, той беше обзет от паника.

Ричард си спомни, че бе изпитал нещо подобно като малък. Беше с няколко други момчета, гмуркаха се до дъното на едно езеро и се надпреварваха кой ще събере повече камъчета. От плуването и от скоковете във водата от клоните, увиснали над малкото, но дълбоко езеро, дъното се беше размътило. Докато се гмуркаше, за да търси камъчета в мътната вода, Ричард загуби чувство за ориентация. Вече беше останал без въздух, когато си удари главата в дебел клон. Тъй като беше дезориентиран, си помисли, че щом се е ударил в клон, значи е изплувал на повърхността и се е блъснал в някой от надвисналите ниско над езерото клони. Обаче грешеше. Това беше клон, потънал под водата. Преди да разбере какво всъщност става, нагълта малко от мътната вода.

Беше близо до повърхността, до брега и до приятелите си. Преживяването беше ужасно, но приключи за кратко и той се съвзе много бързо. Но научи един урок — да се отнася с по-голямо уважение към водата.

Заради детския спомен като момче, когато беше погълнал вода, както и заради естественото си нежелание да вдиша Плъзгата пътуването му в нея ставаше още по-трудно. Но той бе успял да преодолее този страх и с течение на времето този вид пътуване се превърна във възхитително преживяване.

Но ето че изведнъж изпита чувството, че се дави в Плъзгата — нямаше повърхност, нямаше бряг, нито ръка, която да му помогне. Подобно нещо му се случваше за пръв път в Плъзгата. Нямаше как да избяга, да излезе на повърхността и някой да му помогне.

Ричард се загледа в лунната светлина. Плъзгата беше наблизко и го наблюдаваше. Явно беше излязла от кладенеца си, където я бе виждал винаги досега. На мястото, където се намираха, тук-там

растяха дървета. Единствените звуци, които достигаха до слуха на Ричард, бяха тези на природата. Не усещаше нищо освен миризмите на гората.

Под листата, боровите иглички и коренищата той усети груб каменен под. Фугите бяха запълнени с цимент, чиято дебелина бе повече от един пръст. Работата изобщо не беше свършена фино като на други места, но несъмнено тук бе пипала човешка ръка.

А сребристото лице на Плъзгата, вместо да го наблюдава от някой кладенец, се беше понадигнало леко от един неголям, неправилен отвор в стария каменен под. На пода върху сухите листа и купчини клони се виждаха парчета камъни, сякаш подът току-що е бил разбит... като че ли Плъзгата си беше пробила път през него.

Ричард седна на земята.

— Плъзга, добре ли си?

— Да, господарю.

— Знаеш ли какво се случи? Имах чувството, че се давя.

— Така беше.

Ричард се вгледа в осветеното от луната лице.

— Но как е възможно да се случи такова нещо? Какво не беше наред?

Една сребриста ръка се протегна от пода, за да прекара сребърните си пръсти през веждата му и да провери как се чувства той.

— Не притежаваш нужната магия, за да пътуваш. Ричард примигна объркан.

— Не разбирам. Пътувал съм много пъти преди.

— Преди имаше това, което е нужно.

— А сега го нямам, така ли?

За момент Плъзгата само го наблюдаваше.

— Сега го нямаш — потвърди тя. Ричард си помисли, че има халюцинации.

— Но аз притежавам и двете страни на дарбата. Мога да пътувам.

Плъзгата предпазливо протегна ръка и отново докосна лицето му. Ръката ѝ се плъзна надолу по гърдите му, спря за момент и леко ги натисна, после се прибра в дупката сред разбития каменен под.

— Нямах нужната магия.

— Вече го каза. Но в това няма логика. Нали пътувах.

— Докато пътуваше, ти загуби онова, което ти е нужно.

— Искаш да кажеш, че съм изгубил едната страна на дарбата си?
— облеци се Ричард.

— Не. Искам да кажа, че вече не притежаваш дарбата. Нямах магията. Не бива да пътуваш.

Ричард трябваше да си повтори мислено думите, за да се увери, че е чул правилно. Не разбираше как би могъл да разбере погрешно това, което му каза Плъзгата. В главата му се въртяха само откъслечни мисли, докато се опитваше да проумее как е възможно такава нещца.

Изведнъж го осени ужасно прозрение. Възможно ли е причината да е в заразата, докарана от Хармониите? Дали заразата накрая не е обхванала и него и не е разрушила дарбата му? Сигурно я е разрушавала постепенно, до пълното ѝ унищожение.

Но това не би могло да обясни усещането, което изпита в Плъзгата, точно след като се измъкна от хватката на звяра и преди да започне да се дави — внезапното усещане за тъмна и неуловима магия, която се появява и го докосва, когато е най-уязвим.

Ричард се огледа наоколо, но не видя нищо освен дървета. Все пак те бяха достатъчно нагъсто, за да не може да види на лунната светлина какво има отвъд тях. Като горски водач той ненавиждаше усещането да не знае къде се намира.

— Би ли ми казала къде сме? Как се озовахме тук?

— Когато ти загуби необходимото, за да можеш да пътуваш, трябваше да те доведе тук.

— И къде е това тук?

— Съжалявам, но не съм сигурна.

— Как можеш да ме доведеш някъде, но да не знаеш къде? Ти винаги знаеш къде се намиращ, както и местата, до които можеш да пътуваш.

— Вече ти казах. Никога преди не съм била на това място. Това е един вид аварийен изход. Знаех, че съществува, разбира се, но за пръв път ми се налага да го използвам. Защото никога досега не съм преживявала авария. Този ужасен звяр ми причини болка. Постарах се да запазя живота ти. Но после в мен се плъзна и още нещца. Не можах да го спра. Също като звяра то влезе в мен без разрешение. Насила.

Това потвърди впечатлението на Ричард за случилото се — че веднага, след като звярът го изпусна от хватката си, нещца друго,

някаква сила се беше протегнала и го беше докоснала.

— Съжалявам, че си пострадала, Плъзга. Какво стана със звяра?

— След като другата сила влезе в мен, звярът не се появи повече.

— Искаш да кажеш, че другата сила го е унищожила?

— Не. Силата не докосна звяра. Докосна само теб — с цялата си мощ. След като го направи, ти вече нямаше това, което ти е нужно, за да пътуваш. Известно време звярът продължи да се мята из мен, а после изчезна. Вече не можех да продължавам да те държа в мен, затова трябваше да намеря портал за извънредни случаи.

— Ами Ничи и Кара? Те бяха пострадала ли? В безопасност ли са?

— Те също усетиха болката от това, което се случи с мен, и едната от тях се опита да използва силата си в мен — нещо, което не е редно да прави. След като те оставих тук, аз ги върнах обратно в Кулата, където те поискаха да пътуват. Казах на тази, която беше използвала силата си, че е опасно да прави това и че не бива да опитва втори път.

— Мисля, че те разбирам — каза Ричард. — Мен също ме заболя. Те лошо ли пострадала?

— В Кулата са в безопасност.

— В такъв случай явно се намираме някъде между Народния дворец и Кулата — каза повече на себе си Ричард.

— Не.

Той се вгледа в течното сребристо лице.

— Не разбирам. Нали пътувахме от Двореца към Кулата. Ако си ме извадила навън, то това място тук, този аварийен изход, би трябвало да се намира между Двореца и Кулата.

— Въпреки че не познавам конкретното място, горе-долу съм наясно с района. Намираме се в сърцето на Средната земя, отвъд Агаден, недалеч от Дивото.

Ричард имаше чувството, че светът около него се е втурнал напред и го е захвърлил надалеч от мястото, където е бил.

— Но от тук... от тук е много по-далече до Народния дворец, отколкото беше от Кулата. Защо не ме заведе до най-близкото място — до Кулата?

— Аз не действам по този начин. Това, което на теб може би ти се струва като най-късото разстояние между две точки, за мен не е най-

късото. Аз съм едновременно на много места.

Ричард се наведе към Плъзгата.

— Как можеш да бъдеш едновременно на много места?

— С единия си крак ти може да стоиш върху тъмния камък, а с другия — върху светъл. Значи си на две места едновременно.

— Разбрах какво имаш предвид — въздъхна Ричард.

— Аз не пътувам така, както пътуваш ти. Това място тук, въпреки че за теб се намира в сърцето на Средната земя, за мен беше най-близкото. Трябваше да те изведа отново в твоя свят, за да можеш да дишаш. Ти вече не притежаваше това, което е нужно, за да можеш да пътуваш. Дробовете ти бяха пълни с мен. Ако някой, който не притежава дарбата, ме вдиша, все едно вдишва отрова. Това ще го убие. Обаче в твоя случай, тъй като ти беше в мен и вече ме беше вдишал, разполагахме с кратък преходен период, затова, въпреки че бях в теб, това не ти се отрази фатално веднага. Така или иначе, след известно време щеше да умреш, но имаше малко време, преди това да се случи. Знаех, че времето наистина не е много. Затова реших, че за да те спася, трябва да те отведа на място, където отново ще бъдеш в твоя свят и това ще ти помогне да се оправяш. Доведох те тук, разчупих печата и те върнах в твоя свят. Ти беше ранен, но знаех, че живачната субстанция, останала в теб, ще ми помогне да поддържам живота ти още известно време.

— Щом като си знаела, че повече не мога да пътувам, защото вече не притежавам нужната дарба, защо реши така?

— Създадена съм с някои свойства, които да ми помагат при извънредни обстоятелства. Те са в мен, а следователно са били и в теб. Помагат да започне процес на възстановяване. Предназначени са само за критични ситуации. Все пак дори и тогава не е сигурно дали ще подействат, защото това са променящи се неща, които не могат да бъдат контролирани. Докато ти спеше между световите и моите магически способности в теб действаха, за да изкарат навън това, което се беше превърнало в отрова за теб, аз приключих с прехвърлянето на другите в Кулата. Когато се върнах, почаках заедно с теб, докато се възстановиш достатъчно, за да можеш отново да дишаш, и тогава ти помогнах да си спомниш какво трябва да правиш, за да живееш. Известно време не знаех дали това ще подейства. Никога досега не ми се беше налагало да правя подобно нещо. Беше ужасно да

чакам и да те гледам как лежиш, без да знам дали изобщо ще започнеш да дишаш отново. Страхувах се, че не съм се справила и че съм причинила смъртта ти.

Ричард изгледа продължително сребристото лице. Накрая ѝ се усмихна.

— Благодаря ти, Плъзга. Ти ми спаси живота. Направи точно каквото трябва. Добре се справи.

— Ти си моят господар. Бих направила всичко за теб.

— Твоят господар. Господар, който не може да пътува. Ричард се опита да осмисли станалото, да потърси в него някаква логика, но тъй като все още продължаваше да усеща болката от дишането като някаква тежест в гърдите си, не можеше да си събере мислите.

— Предполагам, че няма никаква възможност да ме откараш до Кулата? — попита, подпрял ръце на коленете си.

— Напротив, господарю. Ако искаш да пътуваш, аз мога да те заведа.

— Наистина ли? Но как? — поизправи се Ричард.

— Просто трябва да придобиеш нужната магия и аз отново мога да те взема в себе си. Тогава ще пътуваме и ще ти хареса.

Да придобие нужната магия. Та той дори не знаеше как да използва магическите способности, които беше притежавал. Нямахше представа какво се е случило с дарбата му и как да си я възвърне. Преди се беше случвало да си мечтае да се отърве от дарбата си, а ето че сега, когато това наистина се случи, мислеше само как да си я върне.

Явно когато дарбата му е изчезнала, звярът е изгубил дирите му в Плъзгата. И сега благодарение на изгубената си дарба Ричард щеше да се изправи пред един проблем по-малко, защото звярът повече нямаше да го безпокои. Той надушваше следите му и го преследваше именно чрез дарбата му. В магията винаги се търсеше баланс — вероятно отпадането на проблема със звяра балансираше факта, че е изгубил магическите си способности.

Ричард прекара пръсти през косата си.

— Добре че поне Ничи и Кара са успели да стигнат невредими. — Той погледна към Плъзгата. — Нали си сигурна, че са добре?

— Да, господарю. Те са в безопасност. Отведох ги в Кулата, до която искаха да пътуват. Те притежаваха нужното, за да пътуват.

— Ти нали им каза къде се намирам? И какво ми се е случило?

Тя остана изненадана от думите му, които прозвучаха по-скоро като констатация, неподлежаща на съмнение, а не като въпрос.

— Не, господарю. Никога не разкривам пред едни клиенти това, което правя с другите.

— О, страхотно — промърмори той. Постара се да не показва раздражението си. — Но на мене ми каза какво си направила с тях двете.

— Ти си моят господар. За теб мога да направя неща, които не бива да правя за никого друго.

— Плъзга, те са мои приятелки. Вероятно ще се поболеят от притеснение за мен. Трябва да им кажеш.

Сребрилата глава се надигна към него.

— Господарю, не мога да те предам. Няма да го направя.

— Това не е предателство. Уверявам те, че няма да има нищо нередно в това да им кажеш какво се е случило.

Плъзгата го погледна така, като че ли това беше най-странното нещо, което някой беше искал от нея.

— Господарю, искаш да разкажа на други за нас — за това какво правим, когато сме заедно?

— Плъзга, опитай се да разбереш. Ти вече не си момиче на повикване.

— Но хората ме използват, за да си доставят удоволствие.

— Не е същото — каза Ричард и пак прекара пръсти през косата си, като се стараше да не показва яда си. — Слушай, древните магьосници са сложили край на онова, което си била преди, и са те превърнали в това, което си сега.

— Знам, господарю — кимна Плъзгата тържествено. — Помня. Нали в крайна сметка се случи точно на мен.

— Сега си друга. Не е същото. Не можеш да слагаш знак за равенство между двете неща. Те са различни.

— Получих задължението да служа на другите такава, каквата съм сега, но природата си не мога да променя.

— Обаче някои от нас, които те използваме, ценим дълбоко помощта ти.

— Винаги съм била ценена за онова, което правя.

— Сега правиш нещо различно от онова, което си правила преди.
— Ричард нямаше желание да спори. Имаше си по-важни грижи. — Плъзга, когато пътуваш с нас, ти често помагаш за спасяването на нечий живот. Когато пътувахме до Народния дворец, ти ми помогна да сложа край на войната. Ти вършиш добри дела.

— Щом казваш, господарю. Но трябва да разбереш, че моите създатели са ме направили такава, каквато съм. Използваха това, което бях някога, за да ме създадат такава, каквато съм сега. Не мога да бъда нещо различно от това, което съм. Не мога да искам да съм различна и да съм нещо повече от възможността ти да пътуваш когато пожелаеш.

— Сигурно е така — въздъхна Ричард.

С едната си ръка започна да чупи сухи клонки, докато мислеше. Дълго гледа красивото лице, което го наблюдаваше.

— Понякога нямаш избор, освен просто да се довериш на другите — рече той. — И случаят сега е точно такъв.

Нещо в думите му явно й въздейства. Красивото течено лице се приближи.

— Ти си Избраният — прошепна Плъзгата.

— Избраният ли? Избран за какво?

— Онзи, за чието идване Баракус ме предупреди. Косъмчетата по тила на Ричард настръхнаха.

— Ти си познавала Баракус?

— Някога той беше мой господар — какъвто си ти сега.

— Разбира се — прошепна на себе си Ричард. — Той е бил Пръв магьосник.

— Именно той настояваше да притежавам онези елементи за извънредни обстоятелства, за които ти казах. И той нареди да бъде предвиден този аварийен изход. Ако не беше го направил, сега да си мъртъв. Той беше много умен.

— Вярно е — съгласи се Ричард, ококорил очи насреща й. — Значи Баракус ти е споменал за някой, който ще дойде, така ли?

Плъзгата кимна.

— Той беше много мил с мен. Жена му ме мразеше, но Баракус имаше прекрасно отношение.

— Познавала си и жена му?

— Магда.

— И защо те мразеше тя?

— Защото Баракус беше мил с мен. И защото ѝ го отнемах.

— Искаш да кажеш, че си ѝ го отнемала, когато е искал да пътува.

— Разбира се. Когато му казвах, че ще му хареса, тя скръстваше ръце и ме поглеждаше гневно.

— Ревнувала е — подсмихна се Ричард.

— Тя го обичаше и не искаше той да я напуска. Когато ѝ го връщах, след като бяхме пътували, често седеше там и го чакаше. Той винаги се усмихваше, когато я видеше, а и тя му се усмихваше в отговор.

— И какво каза Баракус за мен?

— Каза ми онова, което току-що изрече ти — че понякога нямаш избор, освен просто да се довериш на другите. Това бяха точните му думи, както сега са твои. Каза, че един ден друг господар ще изрече тези думи и после ще добави точно онова, което добави ти: „Случаят сега е точно такъв.“ Каза ми също, че ако някой господар изрече тези думи, това ще означава, че те са правилните и аз трябва да му кажа някои неща.

Ричард усети как косъмчетата по ръцете му настръхват.

— Ти си отвела някъде Магда Сеарус, нали?

— Да, господарю. След това вече никога повече не видях Баракус. Но когато той ми каза, че един ден някой ще изрече тези думи, ми нареди да предам на този човек неговото послание.

— Оставил е послание? — Когато тя кимна, Ричард сви ръката си в юмрук. — И какво е то?

— „Съжалявам, не зная отговорите, които ще те спасят. Ако ги знаех, повярвай ми, нямаше да имам търпение да ти ги кажа. Но виждам доброто в теб. Вярвам в теб. Зная, че притежаваш онова, което ти е нужно, за да успееш. Ще дойдат времена, когато ще се съмняваш в силите си. Не се предавай. В такива мигове си спомни, че вярвам в теб, че съм убедена в способността ти да завършиш започнатото. Ти си рядко срещан човек. Вярвай в себе си.

Знай — аз вярвам, че ти си онзи, който е способен да го направи.“

Ричард остана на мястото си, изгубил ума и дума. Словата на Баракус продължаваха да отекват в главата му. Бяха му странно познати.

— И преди съм чувал почти същите думи.

Плъзгата се приближи към него и чертите ѝ се изопнаха.

— Така ли?

Ричард се опита да се съсредоточи, докато прехвърляше думите в съзнанието си и се опитваше да си спомни...

И изведнъж му просветна. Беше точно след като Шота му каза за Баракус. Малко преди да си тръгне, тя му каза същите думи. Нещо в тези думи, казани от Шота, извика у него неясен спомен.

— Беше Шота, вещицата — рече Ричард и смръщи чело, за да си спомни по-добре. — Тя ми каза тези думи.

— Съжалявам, господарю — отдръпна се Плъзгата. — Ти не издържа проверката.

— Каква проверка? — погледна я Ричард.

— Тази, на която Баракус заръча да те подложа. Съжалявам — не я издържа. Не мога да ти кажа нищо повече.

Без да добави нищо повече, Плъзгата изчезна в черната дупка в камъка.

Ричард се хвърли по корем и се надвеси над дупката.

— Не! Почакай! Не си отивай!

Гласът му отекна в празната тъмна шахта. Плъзгата си беше отишла. Без дарбата си той нямаше как да я призове обратно.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

НИЧИ ЧУ ЛЕКО ПОЧУКВАНЕ на вратата. Зед повдигна очи, но не се изправи. Кара, която стоеше с кръстосани на гърба ръце и гледаше през прозореца, погледна през рамо. Тъй като стоеше най-близо до вратата, Ничи отвори. Мъждивият пламък на лампата, сложена на масата, не беше в състояние да прогони напълно мрака от стаята, но освети с топла светлина лицето на високия Пророк.

— Какво става? — попита с плътния си глас Натан и хвърли подозрителен поглед към присъстващите в стаята. — Рика не може да ми каже нещо повече от това, че ти и Кара сте се върнали и Зед е поискал веднага да ме види.

— Точно така — каза Зед. — Влез, ако обичаш. Натан влезе и огледа полутъмната стая.

— Къде е Ричард? Ничи преглътна.

— Той не успя да се върне обратно с нас.

— Не успя да се върне ли? — Натан се взря в безизразното лице на Ничи. — Добри духове...

Зед, който седеше край леглото на Джебра, не вдигна глава. Прорицателката беше в безсъзнание. Те се бяха опитали да притворят клепачите ѝ, но очите ѝ пак се отваряха. Накрая се отказаха и я оставиха да се взира в тавана.

Зед вече се беше погрижил, доколкото му позволяваха възможностите, за счупения ѝ крак. Джебра извади голям късмет, че Кара беше не само бърза, но и силна и успя да я хване за глезена в момента, когато отпуснатото ѝ тяло политаше напред от балкона. Въпреки това инерцията запрати прорицателката през балкона и се удари в една от поддържащите колони, като при удара си счупи крака. Ничи подозираше, че жената е изпаднала в безсъзнание в момента, в който политна надолу.

Счупването се оказа лошо. Зед веднага се зае с крака ѝ, но поради необичайното състояние, в което се намираше Джебра, не може да се справи със счупването. Успя само да намести костта и да пусне

искра от дарбата си, за да започне процесът на възстановяване. След като Джебра се събудеше, щеше да довърши лечението. Ако се събудеше. В което Ничи се съмняваше. Знаеше, че счупеният крак на Джебра е най-малкият ѝ проблем. Въпреки всичко, което опитаха, не можаха да я извадят от ступора, в който беше изпаднала. И двамата със Зед се опитаха. Ничи дори прибегна до едно опасно заклинание, включващо Субстрактивна магия. Отначало Зед беше против, но Ничи го убеди, че нямат друг избор и, той с неохота се съгласи.

За съжаление дори и това не помогна. Мозъкът на Джебра беше изключен за тях. Каквато и да беше магията, която вещицата беше използвала спрямо себе си, тя не можеше да се разруши. На Ничи ѝ се струваше, че стореното, каквото и да е то, е необратимо. Ако знаеха от какъв характер е, може би щяха да имат някакъв шанс да премахнат заклинанието, но нямаха представа.

Натан се наведе и докосна с два пръста слепоочието на изпадналата в безсъзнание жена. Изправи се и безпомощно поклати глава пред въпросителното изражение на Зед.

Ничи за пръв път виждаше подобно нещо. Отначало Зед започна да потърква замислен брадичката си и да мърмори, че естеството на магията му се струва странно познато, обаче не може да каже каква е. Въпреки настоятелността на Ничи и собствените му отчаяни усилия да направи нещо Зед не можеше да се сети откъде му е познато това заклинание — макар да беше сигурен, че би трябвало да знае за какво става въпрос. Нали все пак беше Първи магьосник; беше прекарал по-голямата част от живота си в изучаване на подобни неща. Би трябвало да може да определи в каква паяжина е оплетена жената. Ничи беше уверена, че ако Джебра беше в съзнание, работата би била далеч по-лесна, но Зед не искаше да търси извинения за неспособността си да определи с какво заклинание си имаха работа.

Ничи чу някаква суматоха в коридора, а Натан подаде глава през вратата, за да види какво става.

— Какво се е случило? — чуха някой да вика отдалеч. Беше Ан, която тичаше по коридора, придружавана от Рика. Накрая стигна пред вратата. — Какво има?

Тя влезе в стаята, останала без дъх, и Натан отпусна едрата си ръка на рамото ѝ.

— Нещо се е случило с Ричард.

От прошарената ѝ коса, вързана на хлабав кок, стърчаха няколко косъма — сякаш разрошени пера. Изпитателният ѝ поглед се плъзна върху присъстващите в стаята, за да прецени колко сериозно я гледа всеки от тях. Този маниер на влизане в ситуацията беше типичен за Ан. Като Прелат на Сестрите на светлината, от нея винаги се излъчваше някакво властно присъствие, от което се страхуваха всички — като се започне от най-високопоставените Сестри и се стигне до момчетата от конюшната. Въпреки че Ничи вече не беше Сестра на светлината тя винаги заставаше нащрек, когато се появеше бившата ѝ наставница. Ниският ръст на жената в никакъв случай не намаляваше заплашителния ѝ вид.

Ан изгледа изпитателно Натан.

— Какво е станало? Момчето ранено ли е...?

— Още не знам — каза Натан и вдигна ръка, за да предотврати потока от въпроси, с които очакваше да бъде засипан. — Остави жената да обясни.

— Това, което знаем със сигурност, е — каза Ничи, щом Ан насочи строгия си поглед към нея, — че докато се връщаме от Народния дворец в Плъзгата, звярът ни нападна. Двете с Кара се опитахме да помогнем на Ричард да отблъсне атаката му, но бяхме откъснати от него. Веднага след това усетих някаква много странна магия. После, докато се опомним, двете с Кара се озовахме обратно в Кулата. Ричард не беше с нас. Нямаме представа какво е станало с него, след като беше докоснат от странната сила, която усетих. Не видяхме повече и звяра. Когато се върнахме тук, Джебра се оказа оплетена в някаква магическа мрежа, която според мен е била хвърлена от онзи, който употреби силата, докоснала Ричард в Плъзгата. Тъй като Зед разпозна необикновената ѝ структура, сега знаем, че заклинанието е било направено от вещица.

— А и моят Агиел не действа — каза Кара и вдигна оръжието си. — Връзката ни с Ричард е прекъсната. Вече не можем да го почувстваме.

— Свети Създателю! — прошепна Ан и сведе очи.

Зед посочи жената, която лежеше в леглото пред него.

— Каквато и сила да е употребена, от нея Джебра изпадна в безсъзнание. Не можем да я събудим. Макар да знаем, че това е заклинание, направено от вещица, не ми е ясно как една вещица е

способна на подобно нещо — да изпраща магически мрежи от разстояние. От опит знам, че те държат заклинанията при себе си и изобщо не могат да вършат такива неща. Извън техните способности е.

— Убеден ли си, че е работа на вещица? — попита Ан. Зед пое дълбоко въздух, за да обмисли отговора си.

— И преди съм имал работа с вещици. Веднъж одере ли те котка, трудно забравяш болката. Не знам кой точно го е направил, но усещането ми е познато. Била е вещица.

Ничи скръсти ръце.

— Мисля, че знаем съвсем точно коя е била вещицата — Шеста. И не забравяй — това, че разпознаваш в стореното вещерска сила, не означава непременно, че същите способности важат и за човека, който е направил това. В края на краищата това, ако някой разбере, че дадено нещо е извършено от магьосник, това не означава, че той ще знае какви точно качества притежава този магьосник и на какво е способен.

— Така е — призна с въздишка Зед. Натан смени темата за вещицата.

— Джебра каза ли нещо друго за видението, което е получила? Изобщо каза ли нещо?

Зед и Ничи се спогледаха.

— Ами не. Откакто беше докосната от това заклинание, не е проговорила. Миг преди да изпадне в това състояние я чухме да казва: „Звезди. Звезди, паднали на земята. Звезди сред тревата.“

— Звезди... — повтори Натан, докато крачеше напред-назад из малката стая. С едната ръка беше хванал лакътя си, а с пръстите на другата почукваше брадичката си. Накрая той се обърна към Зед: — Страхувам се, че подобно прозрение не ми говори нищо. Вероятно е изказала гласно само част от него. А в такъв случай не остава много, за което да се захвана.

Сърцето на Ничи се сви. Беше се надявала, че Пророкът ще може да дешифрира думите на прорицателката. Ан се почеса по носа, не знаеше какво да каже.

— В такъв случай е възможно... — Тя се прокашля. — ... да сме загубили Ричард. Тази вещица да го е убила.

Кара пристъпи заплашително към нея.

— Господарят Рал не е мъртъв!

Сред отекналата тишина Зед се надигна от стола. Хвърли на Кара предупредителен поглед, после се обърна към Ан:

— Аз също мисля, че не го е убила.

Ан премести погледа си от разгневената Кара към Зед.

— За нея знам защо не вярва. Но защо ти не вярваш?

— Заради жената, която лежи в това легло — посочи той Джебра.

— Какво искаш да кажеш? — сбърчи вежди Ан.

— Ами, първото видение, което получи Джебра след паузата от няколко години, беше за Ричард.

— Така е — обади се Ничи. — Видя какво ще му се случи. Предупреди ме изрично да не го оставяме сам нито за миг.

— И все пак го оставихте — повдигна вежда Ан. Ничи не обърна внимание на подмятането ѝ.

— Да. Бяхме принудени — заради звяра. Той беше непредвидим фактор, едно случайно зло.

Когато Ан я погледна с още по-голямо недоумение, Зед обясни:

— Стигнахме до предположението, че планът на тази вещица е бил да докосне Ричард със силата си. Обаче звярът се е появил в най-неподходящия момент, проваляйки внимателно замисления ѝ план.

Ан се намръщи още повече.

— Как по-точно?

— Звярът ѝ е попречил да хване Ричард, както е планирала — каза Ничи. — Заради него е загубила Ричард в Плъзгата — както го загубихме и ние. Сега и тя има проблем: трябва да го открие.

— Затова е направила същото, което и ние — продължи Зед. — Дойде тук или поне изпрати силата си, за да разбере от прорицателката къде е той.

— Да е търсила пророчество? — възкликна Ан. — Вещиците виждат нещата в потока на времето. Защо ще ѝ е на една вещица прорицателка?

— Да, те виждат някои неща — разпери ръце Зед, — но съм сигурен — и Натан може би ще го обясни по-добре от мен, — че не могат да видят точно каквото искат да видят и когато пожелаят.

Натан кимна утвърдително.

— В пророчеството има елемент на случайност. То идва когато дойде, а не когато ти се ще на теб. Може би магьосниците от древността са знаели как да използват пророчеството, когато си

поискат. Но така или иначе, тяхното познание днес е загубено. При пророчество рядко се случва да видиш събитията, които искаш да видиш.

Зед вдигна пръст, за да подчертае важността на думите си.

— Вероятно Шеста — чрез дарбата си или чрез заклинанието — е видяла, че Джебра вече е получила видение, разкриващо какво ще се случи с Ричард и къде ще се намира той в следващия момент. Затова просто се е намъкнала в мислите на Джебра и е откраднала отговора.

— Мисля, че това е причината да не можем да събудим Джебра — рече Ничи. — Шеста едва ли би искала някой друг да получи информацията, с която тя вече разполага. Чухме Джебра да казва на глас само няколко думи, обаче съм готова да се обзаложа, че Шеста е измъкнала всичко — цялото видение — от мозъка на Джебра. След което е принудила Джебра да скочи от балкона, за да се самоубие и така да не може да разкрие на друг видението си. Но тъй като ние предотвратихме самоубийството, заклинанието я е подтикнало да изпадне в безсъзнание. От разстояние е много по-лесно да накараш някого да се самоубие, отколкото да го убиеш — а резултатът в крайна сметка е един и същ.

Докато слушаше, Натан свъси вежди. Продължи да барабани с пръсти, прехвърляйки събитията в главата си.

— Значи мислите, че във видението си Джебра е разкрила, че Ричард ще намери звезди, паднали на земята? Че ще се озове на място, където сред тревата има звезди? Да речем, някъде, където са паднали метеорити?

— Така изглежда — кимна Зед, кръстосал ръце зад гърба си.

Натан, забил поглед някъде в далечината, размишляваше и от време на време кимаше на себе си. Ан не изглеждаше толкова убедена.

— Значи ти мислиш, че Ричард е жив — каза тя — и че тази вещица, Шеста, го е омагьосала по някакъв начин?

— Двамата със Зед стигнахме до това заключение — потвърди Ничи с уверено кимване.

Ан се наведе по-близо до бившата си възпитаница.

— И с каква цел? Да иска да го убие — това го разбирам, но защо ще иска да го залови?

— Шеста ограби вещицата, която живееше тук, в Новия свят — Шота — отвърна Ничи, без да сваля очи от втренчения поглед на

Сестрата. — Защо? И какво отне Шеста на Шота? Отне ѝ компаньона — Самюъл — отговори тя на собствения си въпрос. — А у Самюъл е Мечът на истината, който преди принадлежеше на Ричард.

Ан я изгледа така, сякаш току-що бе изгубила нишката на мисълта ѝ.

— И какво общо има това с всичко останало?

— За какво използваше Самюъл меча? Какво открадна той? — попита Ничи.

— Една от кутиите на Орден — облеци очи Ан.

— От Сестрата на мрака — продължи Ничи, — с помощта на Меча на истината.

— Но защо тази жена Шеста ще иска Ричард? — Ан погледна Зед в недоумение.

Зед заби поглед в пода, докато потриваше с пръсти веждата си.

— За да отвори точната кутия на Орден, човек трябва да разполага с една много важна книга. Мисля, че тъкмо вие двете би трябвало да сте добре запознати с нея.

Натан зяпна, осъзнал за какво става дума.

— „Книгата на преброените сенки“ — прошепна Ан.

— Единственото копие на тази книга сега съществува в главата на Ричард — кимна Зед. — Той я наизусти, след което изгори оригинала.

— Ние трябва да намерим Ричард преди нея — рече Ан.

Зед изпъшка подигравателно и повдигна театрално вежди в пресилена изненада, един вид, на него не би му хрумнало подобно нещо.

— Сега имаме по-неотложен проблем — каза Ничи.

Кара, застанала в другия край на стаята, размаха Агиела си.

— Докато не намерим Господаря Рал, връзката ще е прекъсната.

— А без връзката всички сме застрашени от пътешественика по сънищата.

Осъзнала този факт, Ан изгуби ума и дума.

— Трябва веднага да предприемем нещо — добави Зед. — Заплахата е съвсем реална, а времето ни притиска. Ако бездействаме, може всеки момент да изгубим войната.

— Накъде биеш? — попита Натан, изпълнен с подозрения. Зед изгледа намръщения Пророк.

— Трябва ти да станеш Господарят Рал. Не можем да рискуваме нашите хора да останат без връзка нито миг повече. След това трябва незабавно да заминеш за Народния дворец.

Натан не каза нищо, само продължи да гледа мрачно. Той беше висок, широкоплещест мъж. Бялата му, дълга до раменете коса му придаваше внушителен вид. Сърцето на Ничи се сви при мисълта, че някой друг може да заеме мястото на Ричард като Господаря Рал.

Обаче алтернативата беше да допуснат пътешественикът по сънищата да опустоши мозъците им. Много добре знаеше какво означава това. Знаеше, че връзката с Ричард не само ѝ спаси живота, но и ѝ показва какво е да изпитваш радост от този живот. Тази връзка не беше просто формално признаване на властта на Господаря Рал, което бе задължен да направи всеки д'харанец. Чрез тази връзка Ничи изразяваше дълбокото си преклонение пред мъжа Ричард — мъжа, когото бе обикнала още в мига, когато съзря искрата на живота в сивите му очи. Той ѝ показва не само как да заживее отново, но и я научи да обича.

Преглътна мъката, която изпита при тази мисъл, защото знаеше, че никога няма да го има... Нещо по-лошо — знаеше, че сърцето му принадлежи на друга, на една жена, която Ничи дори не си спомняше. Тя би се радвала да си спомни тази Калан, да знае, че е умна, влюбена и красива, защото тогава би могла да се радва заради Ричард. Беше ѝ трудно да се радва сега, когато той обичаше някакъв призрак.

— Разбирам — каза накрая с плътния си глас Натан.

Изречението на Ан показваше, че тя има хиляди възражения, едно от които беше възрастта на Пророка. Все пак успя да ги потисне, давайки си сметка за последиците на това да останат без Господаря Рал.

— Д'Харанската армия се намира недалеч от Двореца — рече Натан. — Скоро ще са принудени да се изправят срещу ордите на Джаганг. Мисля, че имате право. Бих помогнал най-добре на каузата ни, ако съм там.

Ничи още не го бе споделила с никого от тях. Прокашля се, за да се увери, че гласът няма да ѝ изневери.

— Ричард разговаря с командния състав на армията. Това бе причината да иска да отиде в Д'Хара. Обясни им, че не бива да влизат

в битка с Императорския орден, защото няма никаква надежда за победа.

Лицето на Ан пламна.

— И какво според него трябва да направят, след като не бива да се сражават с армията на Ордена. Какво им остава?

— Да опустошат Стария свят — отсече Ничи. Зед, Натан и Ан я изгледаха в мълчание.

— Какво им е заповядал да направят? — попита Зед, не повярвал на чутото.

— Това е единственият начин — рече Ничи. — Не можем да се надяваме да разгромим силите им. Вместо това Ричард има намерение армията на Д'Хара да пречупи волята им да се бият. Това е единствената ни възможност.

— Добри духове — прошепна Зед и ѝ обърна гръб. Отиде до прозореца и остана там, загледан в нощта. Накрая се върна, а в очите му напиреха сълзи.

— Бил съм в неговото положение. Наложил ми се да разпоредя нашите сили да постъпят както е нужно. — Той пак поклати глава. — Бедното момче. Страхувам се, че е прав. Трябваше сам да се сетя за това. Предполагам, че просто не съм искал да го сторя. Понякога се иска голям кураж да направиш това, което е нужно.

Кара пристъпи напред и падна на коляно пред Натан. Преклони глава.

— Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Зед също падна на коляно, последван от Рика и Ничи. Накрая, макар и неохотно, примера им последва и Ан.

— Господарят Рал ни ръководи — подхванаха всички в един глас. — Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Натан стоеше сред стаята висок и смълчан, сключил длани, загледан в сведените глави — същински Господар Рал. Когато приключиха с отдаването, всички се изправиха, някак смутени от

неизказаната значимост на стореното току-що и от съзнаването на неговата важност — Ричард вече не беше Господарят Рал.

— Готово — възкликна Кара и като изпробва жизнеността на елегантното си червено оръжие, впери в него воднистите си сини очи. — Моят Агиел отново оживя — рече Кара и тъжно се усмихна. — Връзката е възстановена. Всички д'харанци ще я усетят и ще разберат, че отново имаме господар Рал.

Натан изпусна дълбока въздишка.

— Поне с това можем да се утешим — рече той.

— Натан — каза Зед на Пророка, — трябва веднага да заминеш за Д'Хара. На изток отгук в Д'Хара, в по-широките планински проходи, има вражески войски, които продължават с опитите си да ни изненадат в гръб. Ще ти покажа откъде би могъл да ги заобиколиш.

— най-добре ще е Господарят Рал, пазителят на връзката, да се присъедини към тези, които са сами в Народния дворец.

— Ами армията на Джаганг? — попита разтревожена Ан, след като Натан кимна в знак на съгласие. — Как мислиш ще реагира Джаганг, като разбере, че армията на Д'Хара се е изпарила, малко преди той да е успял да я обкръжи?

— Ще обсади Народния дворец — сви рамене Зед. — Вирна и част от Сестрите ще бъдат там, за да помогнат при защитата. Народният дворец обаче е построен под формата на заклинание, което усилва многократно силата на династията Рал и потиска способностите на всички останали. Вирна и Сестрите няма да могат да разчитат на цялата си сила. В момента Натан е единственият Рал, на когото трябва да помогнем да защити Двореца и народа си.

— Поради което трябва да замине незабавно за Народния дворец — каза Ничи.

— Още тази нощ — добави Зед.

Натан премести погледа си от Зед към Ничи.

— Разбирам. Ще направя всичко, което е по силите ми. Да се надяваме, че един ден Ричард ще може да поеме поста от мен.

От тези му думи на Ничи като че ли й стана малко по-леко.

— Ще работим за това — увери го Зед.

— Можеш да бъдеш сигурен — допълни Ничи. Кара насочи посочи Пророка с Агиела.

— И гледай да си избиеш всякакви налудничави мисли, че ще запазиш този пост. Той принадлежи на Господаря Рал.

— Сега аз съм Господарят Рал — повдигна вежда Натан.

— Разбираш какво имам предвид — изгледа го кисело Кара.

Натан бавно се усмихна.

— Хич не си развихряй въображението, Господарю Рал — сръчка го с пръст в ребрата Ан. — Идвам с теб, за да съм сигурна, че ще се стараеш да не си навличаш неприятности.

— Мисля, че на един Господар Рал няма да му е излишен адютант — сви рамене Натан. — Ти си подходяща.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

СЛЕД КАТО ЛЕЖА ДЪЛГО върху студения каменен под сред самотната гора, загледан надолу в черната пропаст, без да знае какво да прави, накрая Ричард се надигна и седна. Беше викал след Плъзгата, докато прегракна, но не получи отговор. Тя си беше отишла.

Подпря лакти на коленете си, наведе глава и склучи ръце на тила си. Имаше чувството, че се е загубил, и не знаеше какво да предприеме оттук нататък. Колко пъти, откакто напусна Еленовата гора, се беше чувствал точно по този начин — беше си мислил, че краят му е близо? И винаги бе намирал изход. Сега обаче се съмняваше дали ще намери.

В по-ранните си години Ричард нямаше представа, че се е родил с дарбата. Не знаеше нищо за магиите. В един момент откри, че се е родил с дарба, която не желаше да притежава. Искаше му се да се освободи от нея, сякаш беше някаква болест, от която се бе заразил. С течение на времето обаче трябваше да си даде сметка колко ценни са способностите му и да разбере, че са част от самия него. В края на краищата му бяха помогнали в толкова много случаи да спаси не само собствения си живот, но и живота на Калан, както и на много други хора. Дарбата му беше част от него — неразделна част, също като сърцето или дробовете му.

Но ето че сега загуби дарбата си.

В първия момент, когато Плъзгата му каза, че е изгубил дарбата си и не може да пътува, му беше трудно да проумее, че това е възможно, че дарбата му наистина е изчезнала. Искаше му се да мисли, че е някаква магическа грешка, аномалия. Защото когато по-рано си бе мечтал да се освободи от дарбата си, се осведоми как би могло да стане това и разбра, че подобно нещо е невъзможно.

Въпреки че му се струваше невероятно, Ричард знаеше, че е истина.

Знаеше го, защото заедно с дарбата беше загубил и способността си да помни „Книгата на преброените сенки“. Всъщност можеше

изобщо да не я запаметява, защото заедно с дарбата изведнъж загуби и спомена, че е знаел наизуст тази книга.

„Книгата на преброените сенки“ беше вълшебна книга. Дарбата му беше нужна, за да може да я чете и да научи наизуст всяка нейна дума. Без дарбата Ричард вече не можеше да чете вълшебни книги или, по-точно, да помни думите достатъчно дълго, за да знае, че е имало изобщо нещо за четене. Без дарбата вълшебните книги изглеждат празни. Вече не си спомняше нищо от „Книгата на преброените сенки“.

А сега се провали в изпитание, на което дори не знаеше, че е подложен. Изобщо нямаше представа в какво се е състояло, но някак си се беше провалил.

Обзе го чувството, че е предал Калан.

Как би могъл да предположи, че тези думи са проверка, възложена от Баракус. Как са го проверили? И за какво? Нямаше представа за какво изпитание говореше Плъзгата, затова не би могъл да разбере как се е провалил.

Де да беше Зед при него, за да му помогне да си обясни случилото се. Или Ничи, или Натан — изобщо някой, който и да е. Замисли се колко пъти тази нощ бе имал нужда от отговори, от помощ, от спасение. Не му беше отговорено на нито едно желание. Знаеше, че с желанията винаги става така.

Напомни си, че губи ценно време да се самосъжалява. Трябваше да мисли, а не да седи и да се надява някой да дойде и да мисли вместо него.

Излегна се по гръб върху камъка и се загледа през балдахина от клони и листа над него, отвъд тях, към звездите. Усмихна се със самоирония, като си представи как някоя падаща звезда може да откликне на желанията му. Прогони мислите, свързани със желания, и се съсредоточи върху непосредствените си проблеми.

Беше прехвърлил всичко през главата си стотици пъти и продължаваше да не намира никаква логика. Чрез посланието, оставено на Плъзгата, Баракус казваше на Ричард, че не разполага с отговорите, които биха могли да го спасят. Древният магьосник обаче вярваше, че Ричард притежава нужните качества, за да успее. Беше му казал да вярва в себе си и искаше той да знае, че магьосникът му вярва — въпреки че не беше споменал изрично името му.

Ричард си каза, че посланието е било предназначено за онзи, който е роден със Субстрактивната страна на дарбата, за която Баракус се беше погрижил да бъде освободена от Храма на ветровете. Но Баракус не е знаел името на човека, не е знаел конкретно кой ще е той. Поне на Ричард му се струваше, че не е знаел. Имаше повече логика да смята, че Баракус е говорил по принцип, без да използва имена. Посланието беше достатъчно красноречиво, без да е нужно да се използва името на човека, който евентуално ще го чуе.

Как би могло това да е проверка? И как Ричард се беше провалил?

Той въздъхна отчаяно и дръпна дълъг стрък трева, който се подаваше отстрани сред разчупените парчета мазилка. Докато разсъждаваше, задъвка меката основа на тревата.

Дали е възможно Баракус да е дал на Плъзгата и други способности, освен тези за реакция при извънредни обстоятелства — способности, благодарение на които тя да може да разбере дали Ричард притежава нужните качества, за да успее? Да не би именно тези способности да са подсказали на Плъзгата, че Ричард се е провалил по някакъв начин?

Източникът. Докато гледаше към звездите, Ричард се замисли над това. Беше казал на Плъзгата, че преди е чувал тези думи от устата на Шота. И тогава най-неочаквано Плъзгата приключи с него.

Възможно ли е тя да познава Шота? Може би. Според Баракус Ричард не би трябвало да общува с вещица. Може би затова той се провали — защото не беше успял да се справи сам, не беше разчитал на себе си. Намръщи се. Беше му трудно да си представи, че Баракус не би искал той да работи с хората, за да намира отговори и да решава проблемите.

Продължи да прехвърля думите в главата си, като се стараяше да си ги припомни колкото може по-точно. Съжалявам, не зная отговорите, които ще те спасят. Ако ги знаех, повярвай ми, нямаше да имам търпение да ти ги кажа. Но виждам доброто в теб. Вярвам в теб. Зная, че притежаваш онова, което ти е нужно, за да успееш. Ще дойдат времена, когато ще се съмняваш в силите си. Не се предавай. В такива мигове си спомни, че вярвам в теб, че съм убедена в способността ти да завършиш започнатото. Ти си рядко срещан човек. Вярвай в себе си.

Знай — аз вярвам, че ти си онзи, който е способен да го направи.

Това беше посланието на Баракус, предадено му от Плъзгата. Ричард си спомни обаче, че същите думи му беше казала и Шота не много отдавна — при последната им среща, точно преди тя да си тръгне.

Ричард не вярваше в съвпаденията. Особено пък в този случай. Невъзможно е Шота да изрече случайно същите думи, които Баракус е заръчал на Плъзгата да му предаде. Посланието беше твърде дълго и твърде подробно, със специфична изразност.

Ако наистина не е съвпадение — а Ричард беше сигурен, че не е, — тогава защо Шота използва същите думи, с които се бе изразил и Баракус? Дали беше някакво послание? Дали Шота е искала да му каже нещо? Да го предупреди за нещо?

Ако вещицата е искала да му помогне, защо не го предупреди за проверката? Ако не е могла да му каже отговора направо, поне би могла да му каже за какво се отнася проверката. Зед обичаше да казва, че една вещица никога не ти казва това, което искаш да знаеш, без да ти каже и нещо, което не искаш да разбереш. Тази ли беше причината? Едва ли, защото в този ден тя му наговори толкова много ужасни неща — неща, които се оказа, че най-после му помогнаха да разбере какво трябва да направи армията, вместо да води обречена последна битка с Джаганг.

Притесняваше го обаче фактът, че в посланието имаше необичайни фрази: отговорите, които ще те спасят, нямаше да имам търпение да ти ги кажа, виждам доброто в теб, притежаваш онова, което ти е нужно, за да успееш, знай — аз вярвам, че ти си онзи.

Обикновено хората не си говорят така. Не че имаше нещо коренно различно, но все пак звучеше малко ексцентрично, хем някак по детски, хем твърде тържествено. Ричард въздъхна. Не можеше да си обясни причината, но в езика на посланието имаше нещо очевидно необикновено.

Изведнъж му просветна и си спомни.

Сети се защо тези думи му прозвучаха странно познати, когато Шота ги изрече. Той беше чувал същите думи и преди.

Каза му ги нощното дребосъче. Вечерта след първата му среща с Калан.

Тогавя бяха в хралупестия бор. Калан го попита дали се страхува от магия и след като остана доволна от отговора му, извади малко

шишенце, в което имаше нощно дребосъче. Казваше се Шар и беше превела Калан през границата. Същата нощ Шар щеше да умре. Не можеше да живее далеч от родното си място и от останалите създания като нея. А нямаше достатъчно сили да премине обратно границата.

Ричард си спомни думите на Калан: Шар пожертва живота си, за да ми помогне, защото ако Мрачният Рал успее, нейният род ще загине заедно с останалите. От нощното дребосъче Ричард за пръв път чу, че Мрачният Рал го преследва. Шар му каза, че ако той бяга, Мрачният Рал ще го открие. Ричард благодари на Шар, че е помогнала на Калаи, която на свой ред го предпазила от извършването на глупост през онзи ден. После призна на нощното дребосъче, че животът му е станал похубав след запознанството му с Калан. Накрая благодари на Шар, че е помогнала на Калан да премине границата.

Шар му отвърна, че вярва в него, след което изрече всички останали думи, точно както Баракус ги бе предал чрез Плъзгата. Навремето Ричард си помисли, че думите звучат малко странно, но явно това е типичен начин на изразяване за нощните дребосъчета. Може би наистина беше така и Баракус неслучайно се беше постарал да употреби дословно същите изрази.

След което и Шота му каза съвсем същото — дали нарочно или без да има представа за техния източник, — несъмнено водена от желание да му помогне, като му напомни думите, изречени от Шар. Шота вероятно не бе осъзнала защо е употребила точно тези думи, но благодарение на своите способности тя се бе превърнала в движещата сила, чиято цел бе да го накара да се замисли. Да му помогне да си спомни. Вероятно ужасното видение, получено от Ричард, в което Калан ставаше свидетел на неговата екзекуция, му бе попречило да не свърже казаното от Шота със същите думи, които беше чул години преди това от нощното дребосъче. Видението изтласка на заден план всичко останало.

Ричард се заслуша в нощните шумове на гората, в бръмченето на насекомите, в шумоленето на листата, галени от вятъра, и в далечния кръсък на присмехулника. И в главата му изплува друг спомен.

Шар, нощното дребосъче, се бе обърнала към него по име още преди да са се запознавали. Тогава Ричард си каза, че мъничкото създание сигурно го е дочуло, докато беше в шишенцето в кесийката на колана на Калан.

Или пък е знаела името му предварително. Ричард си спомни и още нещо, което го накара да облещи очи. В разговора си с нощното дребосъче Ричард попита защо Мрачният Рал се опитва да го убие — дали причината е, че е помогнал на Калан, или има нещо друго.

Тогава Шар се приближи към него и го попита:

— Друга причина? Тайни. Тайни.

Ричард скочи на крака и нададе вик, шокиран от внезапното прозрение. Стисна главата си с ръце, неспособен да потисне още един вик.

— Разбрах! Добри духове, разбрах! Тайни.

Навремето Ричард си беше помислил, че нощното дребосъче има предвид зъба, скрит под ризата му, но не беше така. Тайната нямаше нищо общо с този зъб. Шар явно е говорила за съвсем различно нещо. Предоставила му е първата възможност да се сдобие с тайната книга, която Баракус беше оставил за него.

Всичко това обаче се бе случило твърде рано. Тогава Ричард все още не беше готов.

И не беше издържал проверката на Баракус. Първият му провал е бил в нощта, когато се запозна с нощното дребосъче. Баракус вероятно не е могъл да знае кога Ричард ще бъде готов. Трябвало е да гарантира начини да го проверява от време на време. Шота беше споменала, че макар Баракус да се е погрижил Ричард да се роди с дарбата, това не означава непременно, че той ще направи точно каквото трябва.

Баракус не му беше отнел способността да разсъждава самостоятелно и затова сегиз-тогиз трябваше да проверява родения с дарбата, за да види дали се е научил да я използва за постигането на онези неща по съответния начин. Ричард се запита колко ли още пречки на пътя му са били дело на Баракус. В момента нямаше как да си отговори на този въпрос.

Но си даде сметка, че когато Плъзгата му каза, че не е издържал изпитанието, се е провалил за втори път. Проверката, на която го беше подложила тя, е била допълнителна — предназначена за времето, когато Ричард натрупа повече информация и съумее да разбере кой е всъщност.

Тайни.

Ричард имаше чувството, че главата му ще експлодира — толкова съкрушително бе това прозрение. Сякаш всичките му емоции се бяха

сблъскали, за да разтърсят цялото му същество. Той се хвърли на каменния под и стисна ръба на дупката с такава сила, че ръцете му побеляха.

— Плъзга! Върни се! Знам какво е имал предвид Баракус! Разбрах! Плъзга!

Само на сантиметри от него течният метал се надигна, осветен от студената сребриста лунна светлина. Очертаха се безупречните черти на Плъзгата. Появи се едно невероятно красиво лице, в което се отразиха надвисналите дървета и Ричард.

Устните на Плъзгата се разтеглиха в усмивка.

— Искаш да промениш отговора си, господарю?

— Да — отвърна Ричард, обзет от желание да целуне живачното лице.

— И какво искаш да ми довериш, господарю? — Плъзгата кил на глава на една страна.

— За първи път тези думи ми каза нощното дребосъче. — Ричард размаха ръце от нетърпение да изрече всичко наведнъж, преди Плъзгата да е успяла да обяви, че не е издържал изпитанието. — Шота беше втора. Нощното дребосъче първа изрече пред мен думите, завещани от Баракус. От нея ги чух за първи път. Баракус е искал да знам точно това — че ги е казало нощното дребосъче.

Ричард таеше искрица надежда, че Плъзгата ще обвие ръце около врата му и ще го привлече по-близо до себе си.

— Нещо друго, господарю? — прошепна тя.

— Да. С посланието си Баракус иска да разбере, че това, което е оставил — което е оставил лично за мен, — е скрито при нощните дребосъчета.

Плъзгата се приближи още повече и се усмихна многозначително. Очите ѝ го изпиваха. За пръв път устните ѝ се движеха заедно с думите и тя прошепна:

— Ти издържа изпитанието, господарю. Доволна съм.

— Винаги има първи път — каза Ричард.

Плъзгата се засмя. Смехът ѝ беше кристално чист и приятен като лунна светлина.

— Знаеш ли къде живеят нощните дребосъчета, господарю?

— Не — поклати глава Ричард, — но Калан ми разказа някои неща за тях, за тяхното родно място. Калан е жена ми. Тя е пътувала в

теб преди и ѝ хареса. Но ти не я помниш, защото бе заловена от едни много лоши хора, които ѝ направиха заклинание, за да могат всички да я забравят — горе-долу като случилото се с теб. Аз се опитвам да я намеря, защото тези лоши хора могат да навредят на всички ни.

Ето в това се състои цялата работа. Точно затова Баракус ми е оставил нещо — искал е да ми помогне.

— Разбирам. Радвам се за теб, господарю.

— Както и да е. Калан ми разказа за мястото, където живеят нощните дребосъчета. Било красиво.

— Същото ми каза и Баракус.

— От Калан знам, че не можеш да видиш дребосъчета през деня — те са нощни създания. Сигурно затова им казват нощни дребосъчета. Тя каза, че те са като звезди — като звезди, паднали от небето. Да видиш нощни дребосъчета е като да видиш звезди сред тревата.

Плъзгата кимна, ням свидетел на вълнението му.

— Радвам се, че си доволен, господарю.

— Можеш ли да отидеш там? Там, където живеят нощните дребосъчета? Можеш ли да ме отведеш при звездите, паднали на земята?

— Боя се, че дори да можеше да пътуваш, отговорът ми щеше да е отрицателен — отвърна Плъзгата. — Баракус неслучайно нареди този авариен изход да бъде направен точно тук. Той не желаше да мога да пътувам до родното място на нощните дребосъчета, защото не искаше никой да разбере, че е ходил там. Не искаше до това място да може да се пътува. Погрижи се то да остане отдалечено и тайно — мястото на звездите, паднали върху земята.

Баракус ми каза, че този портал не е много далеч от дребосъчетата, но че по-близо от това не мога да се приближа. Не искаше да показвам по никакъв начин, че това място съществува, нито да споменавам каквото и да било по въпроса пред бъдещите ми господари. Това беше неговият начин да те защити. Точно затова не можах да кажа на приятелите ти къде се намиращ. Наред с другото, тайнствеността и предпазливостта имаха за цел да предразположат подходящия човек да изрече подходящите думи. Така, от една страна, си защитен ти, а, от друга, се гарантира, че няма да можеш да получиш помощ от приятелите си — следователно ще бъдеш принуден да

мислиш самостоятелно. Баракус каза, че точно мисленето ще е това, което ще отключи вратата за теб.

Ричард се почувства замаян от всичко, което беше научил. Надвеси се към Плъзгата, за да получи потвърждение на това, което вече му беше известно.

— Ти си довела Магда, жената на Баракус, тук, нали? И тя е носела нещо със себе си?

— Да. Това е мястото, където доведох Магда, след като за последен път видях господаря Баракус. Преди да се върне в Кулата, тя поправи камъка. Тогава видях и нея за последен път. Оттогава никой не е минавал отгук. Ти издържа изпитанието, господарю. Това е пътят към тайната библиотека, която Баракус остави за теб.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

КАЛАН ПРИСТЪПВАШЕ ПРЕДПАЗЛИВО сред руините на древните сгради, които хилядолетия наред се бяха рушили и срутвали, а цели части от тях се бяха търкаляли по стръмния склон. Навсякъде из сухата, безплодна земя се валяха парчета тухли и камъни, потънали в прах. Можеше лесно да се спъне и да падне в тъмното, а височината си я биваше. Тъмната, гъвкава фигура на Джилиан пред тях подскачаше из развалините с лекотата на планинска коза. Сестра Улиция вървеше пред Калан, която бе следвана от другите две Сестри. Улиция пухтеше, задъхана от усилието при изкачването на стръмнината. Въпреки че много им се искаше да побързат, Сестрите започнаха да се уморяват. Често пъти стъпваха накриво, подхлъзваха се и а-ха да паднат.

Калан си мислеше, че не би било зле да изчакат да съмне и тогава да завършат катеренето до разрушения град Каска. Обаче нямаше намерение да им дава подобен съвет. Сестрите правеха каквото искат и Калан нямаше думата. Понечеше ли да се обади, само щеше да си спечели още бой, задето си е позволила да се намесва.

Би ѝ доставило голяма радост някоя от Сестрите да падне и да си счупи врата, но знаеше, че дори да останат само две, неприятностите и проблемите ѝ няма да намалееят. Всъщност дори само една Сестра беше повече от достатъчна, за да превърне живота на Калан в мъчителен кошмар. И трите бяха истински специалистки в използването на силата си чрез железния нашийник около врата на Калан, чрез който ѝ причиняваха непоносима болка. Затова тя продължаваше да се катери на лунната светлина, без да коментира колко по-разумно би било да изчакат да съмне.

Тъй като пътеката, по която ги поведе Джилиан, беше изключително коварна, се наложи да оставят конете в подножието на хълма. Но Сестрите искаха някои вещи да са винаги пред очите им и не биха ги оставили долу за нищо на света. Затова Калан беше принудена да ги носи заедно с още торби — толкова, колкото можеше да вдигне. Едва мъкнеше тежкия товар по стръмната пътека. Джилиан

предложи да ѝ помогне, но Сестрите не ѝ позволиха, като заявиха, че Калан е тяхна робиня и трябва да върши робска работа. Обясниха на Джилиан, че нейната работа пък е да ги заведе при Тови. Калан даде знак с очи на Джилиан да прави каквото искат Сестрите и да продължава напред. Каза си, че всичко това само ще я направи по-силна, а Сестрите, които пестяха всяко свое усилие, щяха да стават все по-слаби.

Калан много държеше да си остане силна. Един ден щеше да има нужда от това. Но денят беше ужасно дълъг и умората започваше да я надвива.

Утешаваше се, че поне приближаваха края на дългото, стремглаво пътуване. Скоро Сестрите щяха отново да се съберат, може би щяха да спрат да починат известно време и нямаше да бъдат толкова напрегнати и избухливи. Макар че Калан много искаше да си починат един-два дни, се тревожеше за последствията.

По всичко личеше, че приближава краят на пътуването, краят на борбата на Сестрите и началото на нова ера. Калан нямаше представа какво означава това, но бе силно разтревожена. Сестрите често говореха помежду си за наградата, която ги чакала и която била съвсем близо. Неведнъж, в отговор на нетърпението на другите, Сестра Улиция ги бе успокоявала, че не остава много.

Калан нямаше представа какъв е планът ѝ и какво е това голямо събитие, което предстоеше, но беше сигурна, че е свързано с кутиите, които тя носеше на гърба си — кутиите на Господаря Рал. Двете Сестри зад нея не изпускаха от поглед тези кутии. Предната нощ Калан дочу Сестрите да си говорят, че когато настигнат Тови и вземат и третата кутия, ще започнат приготвянията.

Въздъхна с облекчение, когато най-последно изкачиха хребета и застанаха в основата на рушаща се стена. На места водата в канавките беше подкопала и отнесла части от стената. Калан хвърли последен поглед надолу към огряната от луната равнина, преди да последва Джилиан през един от тъмните отвори във външната стена. След като се пъкна вътре, Калан установи, че зидът е дебел колкото малка къща. Очевидно хората, които са го вдигнали, са се опасявали най-вече от външни нападения.

Стръмната пътека излезе от другия край на зида и ги поведе между скупчени една в друга сгради. На много места те се рушаха или

се бяха наклонили, заплашвайки да се срутят. Масивната стена до голяма степен задържаше развалините, но на някои места части от рушащите се сгради се бяха прекатурили през нея. С течение на времето водите на канавките бяха отмили надолу изпотрошени тухли, блокове и мазилка.

Скоро се озоваха на тясна улица сред сгради, които бяха в по-добро състояние. най-сериозно бяха пострадали външните им стени — бяха засегнати от атмосферните условия. Оставиха сградите зад гърба си и навлязоха в гробище. На лунната светлина то изглеждаше нереално. Тук-там из гробовете стърчаха статуи, сякаш призраци, надигнали се сред мъртвите.

Докато вървяха между гробовете, Калан видя още по-нагоре сградите, които се разстилаха пред тях като безкраен килим. В ясното небе забеляза гарвана на Джилиан, Локи. Момичето не го посочи, с надеждата, че Сестрите ще го помислят за дива птица. Но всеки път, щом Калан погледнеше към нея, Джилиан ѝ даваше знак с очи да погледне нагоре. Локи изпълняваше разни номера във въздуха, което предизвикваше усмивка на устните на Джилиан, стига Сестрите да гледаха в друга посока. Девојката явно търсеше повод за мъничко радост след нещастieto, сполетяло нея и дядо ѝ заради Сестрите. По едно време Сестра Армина забеляза гарвана и го помисли за лешояд, който ги следва сред мрачния пейзаж. Калан не я поправи.

— Още колко остава? — попита Сестра Улиция, поспряла сред надгробните плочи. Калан си помисли, че по някаква причина тя се отнася с подозрение към Джилиан.

— Близко сме — посочи Джилиан. — Там горе, през онази сграда. Това е коридорът към мъртвите.

— Коридорът към мъртвите — изсумтя Сестра Сесилия. — Тови винаги е имала чувство за драматизъм.

— На мен ми се струва напълно подходящо — сви рамене Сестра Армина.

— Продължавай тогава — рече Сестра Улиция, като даде знак на момичето да продължи.

Джилиан веднага се подчини и ги поведе сред плетеницата от гробове към пустия град. На лунната светлина Калан не можеше да каже със сигурност, но ѝ се стори, че всичко — всяка стена, покрив, улица и всяка частица от тях — са белязани с цветовете на прахта и на

смъртта. Призрачната тишина сред сградите беше надвиснала в нощта със зловеща неподвижност. Калан се почувства така, като че ли върви през огромен, приличащ на скелет град, лишен от всякаква жива тъкан — град, от който бяха останали само рушащи се сиви кости.

След като преминаха по широк булевард, който, ако се съди по орнаментите по стените на сградите от двете му страни, някога е бил красив, Джилиан се плъзна като сянка през сводестия вход на една от по-големите сгради. Вътре цареше почти пълен мрак. Калан чу как падналата мазилка скърца под краката на момичето. Сестрите, изглежда, не забелязаха мозайката на пода. Там, където той беше осветен от лунната светлина, Калан успя да види избледнели малки плочки, които очертаваха картина от дървета, пътеки и стена, ограждаща гробище. Върху мозайката дори се виждаха хора.

Загледана в картината на пода, докато вървеше под тежкия си товар, Калан се спъна в една липсваща част от мозайката и падна на колене. Сестра Улиция я удари по тила и тя се просна по лице на пода.

— Стани, непохватно говедо! — изкрещя Сестра Улиция и ритна Калан в ребрата.

Калан се опитваше, но с тежкия товар на гърба беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

— Да, Сестро — рече тя, като се мъчеше да си поема дъх между ритниците, надявайки се да спечели време и да се изправи.

Джилиан застана между тях.

— Оставете я на мира!

Сестра Улиция се изправи и гневно я изгледа.

— Как се осмеляваш да се месиш! Ще ти извия мръсния врат.

— Мисля, че трябва да я запазим жива и да оставим кървящия ѝ труп на лешоядите — обади се Сестра Армина.

Сестра Улиция сграбчи Джилиан за яката.

— Отдръпни се от пътя ми, за да дам урок на това мързеливо говедо.

— Оставете я на мира — повтори Джилиан, отказвайки да се отдръпне.

— Хайде просто да прережем гърлото на малката мърла и да приключваме — рече Сестра Сесилия. — Нямаме време да се разправяме с нея. Вече можем и сами да намерим Тови.

Тъй като разбираше, че трябва да усмири Сестрите, преди да са изпълнили заканите си да наранят момичето, Калан най-сетне успя да се изправи на крака. Хвана Джилиан за ръката и я дръпна настрана.

— Съжалявам, грешката е моя — каза тя. — Вече можем да продължим.

Тя се обърна с намерение да тръгне, но не направи нито крачка. Знаеше, че без разрешение не бива да тръгва. Сестра Улиция не се помръдна. В очите ѝ блестеше желание да убива.

— Не и докато не видиш урока, който от доста време трябваше да ти дадем — рече тя. — Започна твърде много да свикваш да се отърваваш леко за прегрешенията си.

— Оставете Калан на мира — обади се пак Джилиан, като стоеше зад нея и не искаше да отстъпи назад.

Сестра Улиция вдигна юмруци на хълбоците си.

— Или какво?

— Или няма да ви покажа къде е Тови.

— Ти, глупаво дете — изрева Сестра Улиция, — вече знаем къде е Тови. Тя е тук, вътре. Ти вече ни доведе при нея.

Джилиан бавно поклати глава.

— Долу има коридори, които са дълги с километри. Ще се загубите сред костите. Оставете Калан на мира или няма да ви покажа пътя.

— Усещам Тови — обади се Сестра Сесилия и въздъхна пренебрежително. — Прережи гърлото на момичето. Достатъчно близо сме, за да мога да намеря Тови само с помощта на дарбата си.

— Аз също я усещам — рече Сестра Армина.

— Това, че я усещате наблизко, не означава, че ще можете да намерите коридора, който да ви отведе до нея — каза Джилиан. — Долу сред костите може да сте съвсем близо, но вземете ли погрешния завой от многото, през които трябва да минете, ще вървите с километри, без да стигнете до нея. Хора са слизали долу и са умирали, защото не са могли да намерят обратния път.

Сестра Улиция стисна замислена ръце, като гледаше надолу към момичето.

— Точно сега нямаме време за това — каза накрая тя. — Тръгвай. — Хвърли многозначителен поглед на другите две Сестри: — Скоро ще си разчистим сметките заедно с останалите.

Тя се обърна и изгледа така заплашително Джилиан, че чак очите ѝ се облешиха.

— Заведи ни при Тови или тя ще започне да губи търпение и може да реши да изпотроши кокалите на дядо ти... един по един.

На лицето на Джилиан се изписа тревога. Тя ги поведе веднага из лабиринта от коридори и стаи, подредени в задната част на сградата. На места коридорите излизаха на открито и се виждаше светлината на луната. Другаде беше тясно и тъмно — като смъртта. Сестрите запалиха малки пламъчета, които се поклащаха над дланите им, за да могат да виждат. Джилиан с изненада разбра, че жените могат да правят това.

Излязоха от сградата и попаднаха в друго гробище. Без да забавя ход, Джилиан ги поведе през това убежище на мъртъвци сред хълмчета, покрити с криви маслинови дървета и редици от гробове, осеяни с диви цветя. Накрая ги накара да спрат над една надгробна плоча, изправена до черна дупка в земята.

— Надолу в тая миша дупка ли? — попита Сестра Армина.

— Ако искате да стигнете при Тови — каза Джилиан, взе един фенер, който стоеше край плочата, и след като едната Сестра го запали, заслиза надолу.

Всички заслизаха по тясно стълбище, следвайки Джилиан. Старите каменни стъпала имаха неправилна форма, а ръбовете им бяха заоблени и гладки от дългата употреба. С тежкия товар на гърба, за Калан слизането беше мъчително. Сестрите държаха клатушкащите се пламъци, които им помагаша да виждат. Когато стигаха до някоя площадка, трябваше да сменят посоката на стълбите и продължаваха да слизат все по-дълбоко в царството на гробовете.

Накрая стигнаха дъното и коридорът премина в по-широки коридори, издълбани в солидната, но мека скала. Навсякъде се виждаха ниши, издълбани в каменните стени. Калан забеляза, че във всичките има кости.

— Пазете си главите — рече през рамо Джилиан, когато премина през един свод в стената.

Всички се наведоха, последваха я през него и влязоха в една стая, чийто таван беше също толкова нисък, колкото и входът. Когато стигаха до някое разклонение, Джилиан завиваше без всякакво колебание, сякаш следваше някаква линия, прекарана върху пода.

Калан забеляза, че тук-там в праха се виждат отпечатъци от стъпки, които навлизаха в множеството различни коридори. Отпечатъците бяха по-големи от тези, които биха останали от малките стъпала на момичето.

най-после тесният коридор премина в по-големи помещения. Минаха през стаи, които сякаш нямаха край, натъпкани с подредени купчини кости. В други, по-тесни стаи имаше ниши, също натъпкани с кости, като че ли вече не е имало място къде да слагат всички мъртви.

Последва поредица от стаи, пълни само с черепи. Калан прецени, че са хиляди. Всички бяха внимателно наредени един до друг в големи ниши, като всеки череп беше поставен с лицето напред. Всяка ниша беше натъпкана до самия таван. Калан се вглеждаше в празните очи, които се взираха в нея и я наблюдаваха, докато минаваше. Тя си напомни, че някога това са били хора. Всички те някога са били живи. Някога всички са били живи, дишащи, мислещи същества. Живели са живот, пълен със страхове и копнежи. Това ѝ напомни колко ценен и кратък е животът и колко важен е той, защото след като веднъж свърши за някого, той приключва завинаги. Отново осъзна защо си искаше живота обратно.

С присъствието на Джилиан сега Калан чувстваше, че отново има връзка със света, към който принадлежеше. Когато Джилиан я видя и си я спомни, Калан се почувства малко по-жива, като че ли наистина беше някой и животът ѝ имаше смисъл.

Минаха през стаи, пълни само с пищялни кости, наредени в собствени ниши, и през други само с бедрени кости. Покрай стените на трети стаи бяха наредени дълги каменни сандъци. В тях бяха подредените кости.

Това разделяне на скелетите на части се стори странно на Калан. Помисли си, че би било по-достойно скелетите на починалите да бъдат оставени цели. Предположи, че просто не са имали достатъчно свободно място, а с подреждането им по този начин се пестеше доста пространство. Може би просто бе твърде трудоемко да се издълбае ниша само за едно тяло или само за едно семейство, когато имаше толкова много мъртви, които да бъдат погребани. Може да е имало някаква епидемия, покосила голяма част от населението, та затова са били принудени да не се церемонят много-много.

Градът зад тези стени, изглежда, е бил пренаселен. Пространството вероятно е било скъпо. За да останат хората и техните мъртви в рамките на града, живите е трябвало да направят някои компромиси.

Проблемът изглеждаше странен, тъй като земите около града се простираха чак до хоризонта. Може би пък е било по време на война и се е наложило сантименталностите по отношение на мъртвите да бъдат пренебрегнати заради нуждите на живите. Билото на стръмнината наистина изглеждаше най-подходящото място за отбрана наоколо. Някои части от стените бяха надвиснали над самия ръб на пропастите. Местните обаче са могли да разширяват града си навътре по хребета. Само че, рече си тя, вероятно разширяването на стените за такъв голям град е твърде трудна работа.

Дали пък хората, които са живели тук, са имали същото отношение към мъртвите, каквото проявяват хората на други места по света. В края на краищата, какво значение има как ще са подредени костите? Животът на тези мъртъвци е свършил. Те вече не са онези личности, които са били преди това. В крайна сметка само животът има значение. Смъртта слага край на техния свят.

Обаче хората тук ще трябва да са били привързани към тези кости, към хората, на които са принадлежали те — като се има предвид колко трудно е построяването на цял подземен град на мъртвите. Калан забеляза също избледнелите, внимателно изрисувани и издълбани в камъка украси на нишите. Не, явно живите са се грижели за своите мъртъвци. Скърбели са за умрелите.

Дали когато тя напусне този свят, ще има кой да си спомни за нея; изобщо някой, който да знае, че личността Калан е живяла и е обичала живота. Изпита странна завист към тези кости. Приятелите и семействата на всеки скелет тук са познавали човека, по когото са скърбели, и са полагали останките на своя близък да почиват в мир така, че живите да си го спомнят.

Какво ли бе станало с оцелелите — с онези, които са погребали тези кости. Все някой би трябвало да е погребал пък тях. В края на краищата празните сгради бяха мълчаливи доказателства, че тук не е останал никой. Освен Джилиан. Доколкото Калан успя да разбере, Джилиан живееше с малка група номади, които идваха от време на време тук.

Изведнъж стигнаха до едно място в коридора, което сякаш частично се беше срутило и подът беше осеян с отломки. Сестра Армина сграбчи Джилиан за ръката.

— Тази обиколка из катакомбите започва да става нелепа. Надявам се, че не ни разкарваш напред-назад, за да си правиш майтап с нас.

Джилиан посочи с ръка:

— Ама ние почти пристигнахме. Елате и ще видите.

— Добре — рече Улиция, — тогава да продължаваме. Джилиан заобиколи един грамаден каменен блок, който като че ли бе служил за преграда. Върху пода, по който е бил влачен, за да се разчисти входът и да се осигури достъп до пространството отвъд, все още личеше дълбок коловоз. Джилиан премина отгатък и Калан видя, че фенерът ѝ освети стая, в чиито каменни стени бяха издълбани рафтове, пълни с книги. Цветовете на кожените им подвързии бяха избледнели, но си личеше, че повечето са били оцветени в наситено червено и тъмносиньо, а останалите — в най-различни цветове, като се започне от бледозелено и се стигне до златисто.

Когато видяха книгите, Сестрите изпаднаха във възторг. Настроението им определено се повиши. Сестра Армина тихо подсвирна и се повдигна на пръсти, за да надникне по рафтовете. Сестра Сесилия се засмя с глас и дори Сестра Улиция се усмихна, докато прокарваше пръсти по прашните подвързии.

— Оттук — каза Джилиан, за да ги накара да продължат.

Те радостно последваха момичето, докато тя преминаваше през поредица от стаи, повечето малки и тесни, с рафтове, натъпкани с книги. Джилиан се провираше през лабиринта от коридори, изсечени в меката скала, отвеждайки ги още по-дълбоко в подземната библиотека. На Сестрите започна да им се завива свят в старанието да четат заглавията, които можеха да различат, докато продължаваха да вървят след Джилиан и Калан. Светлината на фенера осветяваше тъмните стаи, през които минаваха, разкривайки още рафтове с книги.

— Проклетата да е Светлината! — изруга Сестра Улиция възторжено. — Открихме централния обект в Каска. Книгата би трябвало да е тук. Обзалагам се, че Тови я търси.

— Аз пък се обзалагам, че вече я е намерила — обади се развълнувана Сестра Сесилия.

— Имам чувството, че си права — усмихна се Улиция. Минаха през коридор със сводест таван, богато украсен с фрески от виещи се лози, отдавна загубили някогашното си великолепиe; завиха и стигнаха до двойна врата. Двете ѝ крила бяха гравирани с гроздове и лозови листа и бяха тесни колкото единична врата. Калан си каза, че двете крила бяха предпочетени за повече внушителност.

— Усещам Тови от другата страна... най-последно — въздъхна с облекчение Сестра Сесилия.

— Мисля, че тази вечер трябва да започнем ритуалите — изсъска Сестра Армина.

Сестра Улиция кимна и сложи ръка върху бронзовата дръжка.

— Ако Тови е успяла да намери книгата — а аз се обзалагам, че досега вече е успяла, — тогава, след като най-последно трите кутии са събрани отново, не виждам защо да не започнем веднага. — Тя се усмихна замечтана. — Колкото по-скоро Пазителят бъде освободен от затвора, толкова по-скоро ще си получим наградата.

Калан се замисли дали има някакъв начин да провали плановете им. Беше сигурна, че след като постигнат това, което са намислили, нямаше да има връщане назад за никого. Сети се за кутиите, които носеше, и се запита какво ли би станало, ако докато вниманието на Сестрите е отвлечено от радостта, че най-последно ще видят отново Тови, тя унищожи поне една от кутиите. Може би дори щеше да има време да унищожи и двете.

Калан знаеше, че такова действие ще ѝ навлече необуздания гняв на Сестрите и те вероятно щяха да я убият. Същевременно си даваше сметка, че ако успеят да осъществят намеренията си, това и бездруго би било равносилно на смърт.

— най-напред мисля, че трябва да разчистим една стара сметка. — обади се Сестра Армина със злоецо изражение. — Никога няма да забравя как онзи изверг ни изпрати в палатките. И какво беше позволено на войниците да правят с нас.

Сестра Улиция сбърчи вежди и очите ѝ засвяткаха свирепо.

— О, мисля, че всички с удоволствие ще разчистим тази сметка — каза тя и се усмихна мнгозначително. — Хайде да приключваме с това.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

СЕСТРА УЛИЦИЯ ОТВОРИ ВРАТИТЕ и се озова в стая, потънала в абсолютна тъмнина.

— Тови? Какво правиш в тъмното, спиш ли? — В гласа ѝ се усети досада. — Събуди се. Ние сме. най-последно успяхме да стигнем до тук.

Пламъчетата, които Сестрите държаха в дланите си, хвърляха достатъчно светлина, за да се различат угасените факли по стените, но останалото не се виждаше. Сестрите изпратиха пламъчетата си в студените факли и те в миг се запалиха. Светлината им изпълни неголямата стая с изсечени в жълтеникавата скала рафтове, пълни с книги.

В далечния ѝ край имаше тежка дървена маса, обкована с желязо. На висок и украсен с дърворезба стол зад масата седеше едър мъж, подпрял с пръст брадичка, и ги наблюдаваше.

Калан никога не бе виждала човек с по-свирепо изражение.

Трите Сестри замръзнаха по местата си, а обещените им очи показваха недоумението и шока, в който бяха изпаднали от гледката.

Едрият мъж седеше спокойно зад масата и наблюдаваше трите Сестри. Той нито проговори, нито помръдна и с нищо не показа, че е притеснен, а това засили допълнително усещането за опасност в стаята. Единственият звук идваше от съскането на запалените факли.

Мъжът имаше масивни, мускулести ръце и врат като на бик — възпъщение на истинска заплаха. Беше без риза, а загорелите му рамене се издуваха под елека от агнешка кожа. По средата той беше отворен и разкриваше голите му могощи гърди. Над издутите му бицепси се виждаха сребърни халки. На всеки от дебелиите си пръсти имаше златен или сребърен пръстен, но те като че ли бяха сложени не за украшение, а за да не оставят никакво съмнение, че са плячкосани. Светлината от факлите се отразяваше върху гладко обръснатата му глава. Калан не можеше да си го представи с коса, това би намалило заплашителното му присъствие. От златна халка на лявата

му ноздра висеше тънка златна верижка, която завършваше с друга халка, прокарана през лявото му ухо. Беше гладко избръснат, като се изключат петсантиметровите му засукани мустаци, които висяха от ъгълчетата на устата, и тънката брадичка точно под средата на долната му устна.

Колкото и страховит, могъщ и безмилостен да изглеждаше този мъж, общият му вид беше нищо в сравнение с очите му, които бяха истински кошмар. В тях въобще нямаше бяло. Бяха полузакрити от смръщени черни вежди, под които се виждаха само два черни кръга. Пред този поглед Калан се почувства абсолютно гола. Имаше чувството, че коленете ѝ ще се подкосят под тежестта на обзелата я неудържима паника.

Когато мрачният му поглед се премести върху Сестрите, Калан протегна пипнешком ръка, намери Джилиан и я дръпна към себе си, за да я защити. Усети как момичето трепери, но не изглеждаше изненадана от присъствието на мъжа в стаята.

Калан не можеше да си обясни мълчанието и бездействието на Сестрите. При очевидната заплаха, която лъхаше от мъжа, тя очакваше досега да са го изпепелили, просто за да бъдат по-спокойни. Никога преди Сестрите не се бяха замисляли нито за миг, ако трябваше да убият някого, за когото подозираха, че може да им създаде неприятности, а този мъж съвсем ясно показваше, че е повече от опасен. Изглеждаше способен само с един юмрук да им смаже черепите. По погледа му личеше, че е свикнал да върши подобни неща.

От тъмните ъгли зад Калан изскочиха други двама едри мъже, които затвориха двойната врата. И те имаха свиреп вид, а лицата им бяха нашарени със страховити татуировки. Грамадните им мускули лъщяха от пот и бяха покрити със сажди от стоенето край димящи огньове, без някога да им мине през ума да се измият. Когато застанаха един до друг пред затворените врати, през вонята от горящия катран Калан усети възкиселата миризма на пот.

Беше съвсем очевидно, че двамата бяха напълно подготвени за всякакви изненади. На тежките, покрити с капси ремъци на гърдите им, бяха увесени най-различни ножове. От коланите им висяха брадви и боздугани, осветявани от съскащите факли. Лицата им също бяха осяяни с метални шипове, които се подаваха от ушите, веждите и през ноздрите им. Като че ли бяха забивали гвоздеи по лицата си. Главите

им бяха бръснати. В двамата мъже нямаше почти нищо човешко, още по-малко пък цивилизовано. Приличаха на животни, покрити със стомана и сажди.

Носеха къси мечове, но не ги изтеглиха. Явно не се страхуваха от Сестрите ни най-малко.

— Император Джаганг... — прошепна с нескрит ужас Сестра Улиция.

Император Джаганг!

Шокът от тези думи разтърси Калан до дъното на душата ѝ.

Нещо в представата ѝ за този човек, създадена от далечния поглед върху армията му и от минаването през местата, опустошени от нея, караше Калан да се страхува от него дори повече, отколкото от Сестрите. Неговата мъжественост добавяше още едно непознато измерение на заплахата, която той излъчваше.

Доколкото ѝ беше известно, Сестрите бяха направили всичко възможно, за да стоят далеч от Джаганг, а ето че той седеше пред тях. Изглеждаше спокоен, като човек, който държи положението в ръцете си. Не беше разтревожен. Очевидно дори и Сестрите на мрака не го притесняваха.

Калан знаеше, че тази среща не беше случайна. Беше предварително замислена.

Освен страха от Джаганг, породен от дочути разговори между Сестрите, както и от факта, че те съзнателно избягваха този човек, имаше и нещо друго, по-дълбоко, някаква тъмна заплаха, стаена дълбоко в душата ѝ, почти като неуловим спомен, чиято зловеща сянка тя само смътно усещаше.

Когато Калан крадешком погледна встрани, видя, че Сестрите стоят като замръзнали по местата си — сякаш се бяха вкаменили. Лицата им бяха мъртвешки бледи.

Сестра Улиция беше облякла синята си рокля, специално избрана за срещата с Тови. Сега тя беше покрита с прах не само от катеренето по стръмнината, но и от слизането в утробата на планината. Сестра Армина носеше рокля с бели маншети на китките и бяла яка около врата. При създалите се обстоятелства в прашния гроб и застаналите отпред хилещи се грубияни маншетите и яката изглеждаха смешни. Сестра Сесилия, която беше по-стара и по-старомодна, но

обикновено спретната, с къдрава прошарена коса, сега изглеждаше на ръба на лудостта.

Джаганг мрачно изгледа трите Сестри. Калан знаеше, че той се наслаждава на момента, на техния нескрит ужас. Ако Сестрите можеха да направят нещо в тази ситуация, Калан беше сигурна, че вече биха го сторили.

Сестра Армина бързо облиза устните си.

— Ваше превъзходителство — каза почтително тя. Калан си помисли, че това е жалък опит за любезен поздрав, очевидно породен от паника, а не от уважение.

— Ваше превъзходителство — добави не много по-успешно Сестра Сесилия.

Калан рядко беше виждала Сестрите да проявяват предпазливост и дори тревога, но никога не ги беше виждала уплашени. Никога не би предположила, че са способни да изпитват страх. Видът им винаги бе показвал, че държат положението под пълен контрол. Сега от обичайната им надменност не бе останала и следа.

И трите се поклониха сковано като три кукли на конци.

Когато се изправи, Сестра Улиция се помъчи да потисне обхваналия я ужас. Въпреки че явно беше много уплашена, любопитството и непоносимата тишина я подтикнаха да заговори.

— Ваше превъзходителство, какво правите тук?

При зададения така невинно, типично по женски въпрос в кошмарния поглед на Джаганг грейна лукава усмивка.

— Улиция, Улиция, Улиция... — рече той и въздъхна тежко. — Ти наистина си изключително глупава кучка.

И трите моментално паднаха на коляно, като че ли отгоре им се бе стоварил невидим юмрук. Заскимтяха жално.

— Простете, ваше превъзходителство, имахме предвид...

— Знам точно какво имахте предвид. Знам всяка малка мръсна подробност, която се таи в главите ви.

Калан никога не беше виждала Сестра Улиция уплашена, камо ли разтреперана от ужас.

— Ваше превъзходителство... не разбирам...

— Естествено, че не разбираш — каза той и злобно се усмихна, когато тя не се доизказа и млъкна. — Нали тъкмо затова вие сте на

колене пред мен, а не аз пред вас. А много би ви се искало второто, нали, Армина?

Когато погледът му се премести върху Сестра Армина, тя извика сподавено. От ушите ѝ шурна кръв, която започна да се стича на тънки струйки по бялата ѝ като сняг шия. Като се изключи лекото треперене, тя не помръдна. Ръцете на Джилиан се вкопчиха в Калан, която я придърпа покровителствено към себе си, опитвайки се да я успокои, макар че пред този мъж не би могло да има никакво успокоение.

— Значи вие сте хванали и Тови? — попита Сестра Улиция, все още толкова изненадана от развоя на събитията, че не можеше да се ориентира в тях.

— Тови! — Джаганг избухна в смях. — Тови! Та Тови е мъртва много отдавна!

Сестра Улиция го изгледа ужасена.

— Мъртва ли?

Той махна пренебрежително с ръка.

— най-последно беше изпратена на онзи свят от един наш общ приятел, много неверен и коварен приятел. Да ви кажа, Пазителят на подземния свят беше много ядосан от неспособността ѝ да му служи. Изобщо не можете да си представите колко беше ядосан. — Той отново се усмихна, втренчил поглед в жените. — Ще разберете това едва след като приключи с вас в този живот.

Сестра Улиция сведе глава.

— Разбира се, Ваше превъзходителство.

Калан забеляза, че Сестра Армина се е подмокрила. Сестра Сесилия изглеждаше така, като че ли всеки миг ще се разплаче.

— Ваше превъзходителство — осмели се Сестра Улиция, — как успяхте... искам да кажа, нали връзката...?

— Вашата връзка! — възкликна Джаганг и отново избухна в смях, като заудря по масата. — О, да, вашата връзка с Господаря Рал. Вашата трогателна лоялност към Господаря Рал, която ви „защитава“ от способностите ми на пътешественик по сънищата.

Сърцето на Калан се сви, когато чу, че Сестрите са влезли в някакъв съюз с Господаря Рал. По някаква причина тя имаше по-друго мнение за този човек. С тъга разбра, че се е заблуждавала.

— Ние не сме тези, които нападناха Ричард Рал — извиси глас той и закърши престорено ръце, като явно цитираше нещо, казано от

Улиция в миналото. — Джаганг го преследва и иска да го унищожи, а не ние. Ние сме тези, които ще упражнят силата на Орден и тогава ще дадем на Ричард Рал това, което само ние ще имаме власт да му дадем. То е достатъчно, за да запази връзката ни и да ни предпази от пътешественика по сънищата. — Той престана да се преструва. — Вашата лоялност и преклонение пред Господаря Рал са трогателни. — След това стовари юмрука си върху масата. Лицето му почервения от яд. — Наистина ли, тъпи кучки, вярвате, че една подобна връзка с Господаря Рал, за каквато мечтаехте, ще ви спаси?

Калан си спомни как Сестрите бяха казвали същото, но тогава тя не можа да разбере какво имат предвид. Защо Ричард Рал би трябвало да има нещо общо с тези зловни жени, камо ли пък да влиза в съюз с тях? Нима това беше вярно? Нима той не е по-добър от тях? Нещо в цялата тази работа й се струваше лишено от логика. Ако те се бяха заклели, че ще му бъдат верни, защо тогава откраднаха кутиите от двореца му?

— Но връзката е магия... — рече едва чуто Сестра Улиция и млъкна.

Джаганг се изправи. Това накара трите да занемаят от ужас и да се разтреперят още повече. Калан беше сигурна, че ако можеха, биха отстъпили поне крачка назад, а дори и повече.

Той поклати глава, като че ли не можеше да повярва, че са толкова глупави, та не могат да разберат.

— Улиция, аз бях там, в главата ти и наблюдавах цялата срамна случка. Бях там в онзи ден преди години, когато ти предложи плана си на Ричард Рал. Трябва да ти кажа, не вярвах, че наистина си сериозна. Не можех да повярвам, че е възможно да си толкова глупава, че да си помислиш, че можеш да сключиш такава сделка, с която да се освободиш от мен.

— Но всичко беше обмислено — би трябвало да успеем.

— Не, нямаше начин да стане такава нещо. Идеята беше абсурдна и налудничава. Обаче ти си повярва, че е осъществима.

— Щом като сте били в главите ни — попита Сесилия, — защо ни позволихте да повярваме, че сме успели?

Мрачният му поглед се спря върху нея.

— Не помниш ли, че още първия ден, когато застанахте пред мен, ви казах всичко? Да контролираш е много по-важно от това да

убиваш. Тогава ви казах, че бих могъл да ви убия и шестте, но каква полза от това? Докато сте под мое влияние, вие не ме заплашвате и мога да ви използвам по толкова много начини. Не, разбира се, че не си спомняте, защото вместо това предпочетохте да се заблуждавате, че сте достатъчно умни, за да ме изиграете с абсурдната си идея за връзката към Ричард Рал. Мислехте се за твърде умни, за да бъдете надхитрени, и сега отново стоите тук, пред мен, без да съм ви изпускарал нито за миг от контрол.

— Значи просто сте ни оставили... да действваме според плана си, така ли? — попита Сестра Сесилия.

Джаганг сви рамене и заобиколи масата.

— Можех да ви спра във всеки един момент — стига да поискам. Знаех, че ви държа в ръцете си. Но какво бих спечелил с това? Само още няколко Сестри на мрака, а аз вече имах достатъчно. Е, вече не са толкова много — Той се надвеси над тях. — Много от вас проявяват склонност да умират заради каузата на Ордена. Но с вас — каза Джаганг и се изправи — се получи нещо много интересно — имах Сестри на мрака, които разбираха от някои неща. — Той почука с дебелия си пръст слепоочието си. — Имахте коварни планове и знанията да ги постигнете. А имахте дълъг опит от престоая ви в подземията на Двореца на пророците, където се съхраняват хиляди книги, между другото, вече изгубени завинаги. Независимо колко неразумни се оказваха понякога плановете ви — защото, вижте сегашното си положение, не може да ви се отрече, че притежавате познания, получени от десетилетията обучение, нито пък че всички ваши планове наистина са неприложими.

— Значи сте знаели през цялото време за тях? От онзи ден с Ричард Рал?

Джаганг мрачно изгледа Сестра Улиция.

— Разбира се, че знаех. Знаех за плана ти още в момента, когато той се зароди в главата ти. — Той заплашително сниши глас: — Вие си мислехте, че аз се появявам само в сънищата. Не е така. Мислехте си, че когато сте будни, не съм в главите ви. Обаче аз бях там. Улиция, щом като вляза веднъж в главата ти, оставам в нея завинаги. Каквото и да помислиш, когато и да го помислиш, аз го знам. Знам всяка мръсотийка, която си замислила. Виждам го. Всяка мисъл, всяко действие, всяко долно желание. Знам го, все едно че е изказано гласно

в момента, в който ти е дошло наум. Тъй като не издавах присъствието си, вие наивно вярвахте, че не съм там. Но аз бях там. — Той поклати заплашително дебелия си пръст. — Да, Улиция, аз бях там. Когато разказахте на Ричард Рал за вашия план, как искате да му се закълнете във вярност срещу някой, на когото той много държи, е, тогава наистина не можах да повярвам, че се надявахте планът ви да проработи.

По някаква причина Калан усети, че я прониза тъга, чувайки, че Ричард Рал е държал много на някого. Предположи, че от деня, в който беше в красивата му градина, беше започнала да чувства дълбока лична връзка с него, изразяваща се дори и само в някои общи мисли за красивото в нещата, в природата и изобщо в света около тях. Обаче сега чуваше, че той се бе споразумявал със Сестрите на мрака и че е имал някого, на когото е държал много. Това я накара да се почувства още повече забравена и безлична. Запита се къде ѝ е бил умът.

— Но ... но ... — заекна Сестра Улиция — той проработи... Джаганг поклати глава.

— Сделка за вярност при вашите условия, вярност дори и когато продължите да работите за неговото унищожение, дори и когато продължите да работите за всичко, срещу което той е заставал, лоялност дори и тогава, когато продължавате да се кълнете във вярност на Пазителя на отвъдния свят, вярност, която е предопределена от вашите егоистични желания, си е просто това — едно желание. А желанието не се превръща в действителност само защото го искате.

Калан изпита поне известно облекчение, щом чу, че Сестрите са продължавали да работят за унищожението на Господаря Рал. Може би това означаваше, че той всъщност не им е съюзник. Може би по някакъв начин беше като нея, беше използван против волята му.

— Не можех да повярвам, докато слушах как диктувате условията за лоялността си към него — продължи Джаганг, размахвайки величествено ръце — и твърдахте, че подобна лоялност ще пречисти вас, а не него. Имам предвид, ако си изсмучехте от пръстите някакви свои вярвания. Улиция, защо не си спестихте някои неприятности, защо решихте, че само с една гола упоритост ще направите мозъка си непроницаем за един пътешественик по сънищата? Това би било също толкова ефикасно, колкото един щит. — Той поклати глава. — Боже мой, Улиция, колко жестоко е постъпила

природата, като не ти е позволила да имаш своите ирационални желания. — Той махна с ръка. — Също толкова учудващо е, че и твоите Сестри ти повярваха. Знам, защото бях и в техните мозъци и наблюдавах как се радваха при мисълта, че ще бъдат освободени от присъствието ми само защото ти твърдеше, че можеш да се включиш във връзката към Господаря Рал посредством собственото си разбиране за лоялност.

— Но вие ни позволихте да го сторим — каза Сестра Улиция, все още не напълно дошла на себе си. — Защо не ни наказахте още тогава? Джаганг сви рамене.

— Имах на разположение много Сестри, които бяха под контрола ми. Това беше една интересна възможност. Научавам много неща от познанията на другите. Научаването на такива неща дава на човек сила, която в противен случай не би имал. Реших просто да разбера какво можете да постигнете, ако бъдете оставени сами на себе си, и да разбера какво можете да научите за мен. В края на краищата, бих могъл да ликвидирам всяка от вас когато си пожелае, ако се отегча от малкия си експеримент. Имаше моменти, когато много се изкушавах да го направя, като например този, не много отдавна, когато Армина каза, че много щяло да ѝ хареса да води Джаганг за носа и да го кара да прави каквото тя си поиска. — Той повдигна вежда. — Спомняш ли си това, Армина? Не се притеснявай, ако ти е излязло от главата. Ще ти го напомням от време на време, просто за да ти опресня паметта.

Сестра Армина вдигна ръка като за молитва.

— Аз бях само ...

Той я изгледа заплашително и тя млъкна, неспособна да изрече докрай извинението си.

— Да, аз бях там през цялото време — продължи той. — Да, видях всичко. Да. Бих могъл да ви смачкам по всяко време. Но аз имам нещо, което вие нямате, Улиция. Имам търпение. С търпение човек може да премести планини... или пък да ги заобиколи, или да ги изкачи.

Вие можехте да се докопате до Ричард Рал още тогава, когато му предложихте нашите условия, или да го спипате в лагера му. Наистина можехте да го спипате и в лагера му. Вие го омагьосахте и той беше ваш. Можехте да приключите с него. Тогава защо не го направихте? Защото имахте по-мощен план. Затова го оставихте на мира, като си

мислехте, че връзката ви с него е вашата защита, и същевременно продължихте да се стремите към нещо, което беше по-ценно за вас.

— Но вие нямахте нужда от него — настоя тя. — Вие просто можехте да го ликвидирате.

— Е, въпреки че убиването на хора за наказание е полезно нещо, то не може да ви донесе същата полза, каквато можете да имате, когато са живи. Да вземем вас трите например. Смъртта не е кой знае какво голямо наказание, а само награда да преминете в другия живот, ако сте служили на Създателя в този. На вас трите обаче ще бъде отказана Светлината на Създателя. Каква полза бих имал от това? Ако даден човек е жив, мога да го накарам да страда. — Той се наведе по-близо. — Не си ли съгласна?

— Да, Ваше превъзходителство — успя да каже със сподавен глас Сестра Улиция, а от ухото ѝ потече кръв.

— Някои части от плана ви ми харесаха — каза той и се изправи. — Намерих ги за много полезни за целта ми — такива неща като кутиите на Орден. Защо трябва да убивам Ричард Рал? Имам възможност да го сторя по много по-различен начин, отколкото просто да го убия. Искам той да е жив, за да изтърпи невъобразими страдания. Като го оставих да живее онзи ден в лагера му, направих същото, каквото вие сторихте, когато направихте магията си с лавинния огън. Знаех, че ще мога да използвам тази нова възможност, за да взема всичко от него. Тъй като бях във вашите мозъци, аз също бях защитен от магията на лавинния огън като вас. С всичко, което ми дадохте, можах да лиша Ричард Рал от силата му, от земите му, от хората му, от приятелите му и от тези, които обичаше. Успях да му взема всичко в името на Братството на ордена. — Джаганг сви ръката си в юмрук и изскърца със зъби. — За това, че се противопостави на нашата справедлива кауза, възнамерявам да го смачкам до дъното на душата му и после, когато съм изтръгнал от него всичко и съм му причинил всяка възможна болка на този свят, ще угася пламъка на тази душа. А вие направихте всичко това възможно.

Сестра Улиция закима разплакана, без много-много да разбира за какво става дума. Изглежда, че се беше примирила с новото си задължение.

— Ваше превъзходителство, ние не можем да постигнем нищо от това без книгата, за която дойдохме тук.

Джаганг вдигна една книга от масата и им я показа.

— „Книгата на преброените сенки“. Нали тази книга дойдохте да намерите? Реших да я потърся, докато ви чаках да завършите пътуването си дотук. — Той я хвърли отново на масата. — Изключително рядка книга. Това, разбира се, е един от няколкото преписа, които изобщо не би трябвало да бъдат направени, и затова беше скрит тук. Разбира се, аз бях в главите ви, когато разбрахте всичко това. Вие дори ми дадохте средството за проверка. — Той премести погледа си към Калан. — А ти имаш нашийник, чрез който мога да те контролирам. — Той се усмихна снизходително на Сестра Улиция. — Виждаш ли, тъй като аз съм в мозъка ти, се налага да го командвам и чрез теб контролирам всяко нейно движение също толкова лесно, колкото и ти.

Надеждата на Калан да избяга се изпари. Ако Сестрите бяха жестоки господарки, този мъж беше нещо много по-лошо. Калан все още не знаеше какви са намеренията му, но не си правеше илюзии какви могат да бъдат те. В главата ѝ започна да се заражда една друга мисъл. По някаква причина тя беше ценна за Сестрите, а сега беше също толкова ценна и за Джаганг. Как би могла да бъде тя средството за проверка на някаква стара книга, останала скрита в продължение на хиляди години? Винаги ѝ бяха казвали, че е само една робиня и нищо повече. Беше започнала да разбира, че Сестрите я бяха лъгали. Те само бяха искали да си мисли, че е никоя. Вместо това се оказа, че по някакъв начин е изключително важна за всички тях.

Джаганг сграбчи Джилиан.

— Освен чрез нашийника мога да убедя Калан да прави каквото ѝ кажа и чрез нея. Кажи ми, скъпа, била ли си някога с мъж?

Джилиан се притисна към Калан.

— Ти каза, че ще освободиш дядо ми. Каза, че ако направя точно каквото си ми наредил и доведа Сестрите тук, ще освободиш него и останалите. Направих каквото ми каза.

— Да, направи го и наистина беше много убедителна. Аз бях в главите им през цялото време и наблюдавах изпълнението ти. Ти следваше безпогрешно инструкциите ми. — Гласът му стана също толкова заплашителен, колкото и погледът. — Сега отговори на въпроса или дядо ти и другите ще станат храна на лешоядите до сутринта. Била ли си някога с мъж?

— Не съм сигурна какво имаш предвид — каза едва чуто тя.

— Разбирам. Е, ако Калан не направи всичко, което ѝ кажа, ще бъдеш дадена за забавление на войниците ми. Те обичат да държат в ръцете си млади момичета като теб, които преди не са имали такива преживявания.

Пръстите на Джилиан стиснаха дрехата на Калан. Тя притисна лицето си до ръката ѝ, за да потисне сълзите си. Калан стисна рамото на момичето, опитвайки се да я успокои и да ѝ даде да разбере, че няма да позволи да ѝ се случи нищо лошо, ако бъде в състояние да го направи.

— Имаш мен — каза Калан. — Остави я на мира.

— Третата кутия е у Тови — каза Сестра Улиция.

За Калан беше ясно, че се опитва да шикалкави и да печели време, както и да спечели благоволенieto на Джаганг. Той гневно я изгледа.

— Беше открадната от нея.

— Открадната? Е, в такъв случай ... не мога да ви помогна да я намерите.

Джаганг се облегна назад и скръсти грамадните си ръце.

— Улиция, кога ще се научиш, че аз не само стоя пред теб, но съм и в главата ти? Знам всичко, каквото мислиш, но ти продължаваш да кроиш плановете си. Твърде изобретателна си. Някои от плановете ти наистина бяха много добри — каза той с доволна въздишка и се приближи още повече. — Успя да ги придвижиш доста по-напред, отколкото предполагах, че ще си в състояние. — В гласа му се усетиха нотки, които накараха Калан да потрепери. — Виж сега какво ми донесе моето търпение — каза той и се обърна към нея, поглеждайки я с ужасните си черни очи. — Ти искаше да знаеш защо съм ви оставил да се скитате свободни и да правите каквото си поискате. Ето го отговора. Като ви оставих да правите каквото си искате, Улиция, получих наградата на наградите.

Сега Калан разбра, че е била права. По някаква причина тя беше ценна. Искаше да знае защо. Искаше да знае коя всъщност е. Обаче не можеше да направи нищо, освен да наблюдава как Джаганг се приближава до нея. Нямаше къде да избяга. За да не ѝ минават подобни мисли през главата, тя усети пронизваща болка по гърба си, която стигна чак до краката ѝ и не ѝ позволи да се помръдне. Знаеше,

че болезнената парализа идва от яката, защото Сестрите правеха същото нещо преди. Разбира се, той също го знаеше, тъй като беше в мозъците им през цялото време и беше виждал как го правят. По безмилостното изражение на лицето му тя разбираше, че този път причината за болката ѝ беше той.

Джаганг протегна ръка и прокара дебелиите си пръсти през косата на Калан. Тя не искаше той да я докосва, но не можеше да направи нещо, за да му попречи. Докато я гледаше, той като че ли забрави за всички останали в стаята.

— Да, Улиция, ти наистина ми донесе наградата на наградите. Доведе ми Калан Амнел.

Амнел.

Сега тя вече знаеше и фамилието си име. Беше забелязала леко колебание, след като произнесе името ѝ, почти като че ли към него трябваше да бъде прибавена и титла.

Джаганг се наведе по-близо, а злоещата му усмивка подсказваше за нещо, за което тя не искаше дори да си помисли. Калан се опита да се съпротивлява само чрез силата на волята си, въпреки че нямаше никакъв избор. Мощното мускуесто тяло на Джаганг се притисна в нея. Почувства се така, като че ли на нея се беше подпрял бик. Той отмести с пръст косата от врата ѝ. Мустаците му одраскаха бузата ѝ, когато допря устните си до ухото ѝ.

— Обаче Калан не знае коя е и дори не знае истинската цена на наградата, която тя представлява.

За пръв път Калан поиска да бъде невидима, за да не може този мъж да я вижда както всички други, освен Сестрите и Джилиан. Това не беше мъж, който би искала да я познае. Не беше мъж, който би искала близо до себе си.

— Не можеш изобщо да си представиш — прошепна поверително той с глас, който я изпълни с изгарящ я страх — колко изключително неприятно ще се окаже това за теб. Ти си струваше търпението ми, струваше си всичко, което трябваше да изтърпя от Улиция. Ние ще станем твърде близки, аз и ти. Може да си мислиш, че имам най-лоши намерения спрямо Господаря Рал, но изобщо не можеш да си представиш какви са намеренията ми за теб, скъпа.

Калан никога през живота си не се беше чувствала толкова самотна и безпомощна. Противно на волята си усети как една сълза се

търкулва по бузата ѝ, въпреки че успя да си наложи да не се разплаче с глас.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

КОГАТО ДЖАГАНГ СЕ ОБЪРНА и вече не я гледаше, Калан най-после успя да преглътне с облекчение, че беше махнал ръцете си от нея, въпреки че беше докоснал само косата ѝ. Чувстваше се безпомощна и трепереше от страх, когато той е толкова близо до нея. Знаеше, че може да направи с нея каквото поиска и тя е изцяло под негов контрол.

Не, докато още диша, няма да се предаде пред подобна мисъл. Не можеше да си позволи да се счита за безпомощна.

Трябваше да мисли, вместо да се предава на паниката. Тя нямаше да ѝ помогне да постигне каквото и да било. Може би щеше да се окаже вярно, че не може да контролира живота си, но знаеше, че ще бъде изцяло подчинена на волята на Джаганг, ако се ръководи сляпо от обзелата я паника. Той искаше точно това.

Джаганг прекоси стаята и отиде до тежката маса, придърпа по-близо книгата до себе си. Отгърна горната корица, подпря се на ръцете си и се загледа в първата страница. Мускулите на загорелите му, широки рамене се изопнаха, а вратът му заприлича по-скоро на врат на бик, отколкото на човек. Аксесоарите, които красяха тялото му, само подчертаваха нечовешкия му вид. Той и хората му сякаш нарочно бяха загърбили благородните човешки идеали и ги бяха заменили с просташкото и животинското. Стремещт им към тази по-нисша форма на съществуване, вместо към някоя по-възвишена, беше свидетелство за мащабите на откритата заплаха, която тези мъже представляваха. Те не се стремяха да бъдат човеци — предпочитаха да са диваци.

Застанали отзад недалеч от вратата, двамата грамадни стражи стояха в мълчание с разкрячени крака и сключени на гърба ръце. Калан, забелязала мълчаливия ужас в очите на момичето от присъствието на тези великани, които от време на време ѝ хвърляха заплашителни погледи, постави ръка върху рамото на Джилиан.

Двамата пазачи не виждаха Калан. Поне на нея така ѝ се струваше. Тя следеше поведението им и забеляза, че освен към

Джилиан, сегиз-тогиз хвърляха и по някой поглед към Сестрите, но без особен интерес. Когато Джаганг заговори Калан, пазачите като че ли се озадачиха. Не казаха нищо, но Калан разбра, че са си помислили, че техният лидер си говори сам. Подобно на всички други, с изключение на Джилиан, Сестрите и Джаганг — благодарение на връзката му със Сестрите, — пазачите забравяха Калан още преди да осъзнаят, че са я видели. Де да беше също толкова невидима и за техния господар.

— А какво става с армията, Ваше превъзходителство? — попита сестра Улиция, която явно продължаваше да се опитва да печели време, като разговаря с него. Тя също се стремеше да не се поддава на паниката.

— Близо са — погледна я през рамо Джаганг и лукаво се усмихна.

— Близо ли? — примигна в недоумение Сестра Улиция.

— На север отвъд хоризонта — в Д'Хара — кимна той и продължи да се хили.

— На север... в Д'Хара! — учуди се Сестра Армина. — Но това е невъзможно, Ваше превъзходителство.

Той повдигна вежда, явно наслаждавайки се на изненадата им.

— Сигурно нещо бъркат в докладите за местоположението си — каза Сестра Армина, сякаш съзряла възможност да се подмаже на императора. Тя облиза устни. — Искам да кажа, Ваше превъзходителство, че ние... ами че ние минахме покрай тях много отдавна. Те все още бяха в Средната земя и се придвижваха на юг, за да заобиколят планините. Няма как да са... — Тя не се доизказа. Явно Джаганг толкова я плашеше, че тя едва говореше. Сви се от страх и млъкна окончателно.

— О, вече заобиколиха планините и се насочиха на север в Д'Хара — рече Джаганг. — Аз ви внуших да минете оттам, откъдето ми беше изгодно. Целта ми беше да ви накарам да мислите, че сте в безопасност — да се заблуждавате, че знаете къде съм. Не чувахте шепота ми, но той продължаваше да ви насочва, без да го съзнавате.

— Но ние видяхме войските на Ордена — обади се Сестра Сесилия. — Видяхме ги и ги заобиколихме. Оставихме ги далеч назад.

— Видяхте това, което исках да видите — каза Джаганг и махна пренебрежително с ръка. — Мислехте, че отивате там, където вие искате, но в действителност отивахте там, накъдето ви насочвах аз...

право при мен и при основната част от войската. Заради вас изпратих няколко дивизии от ариергарда и заповядах на някои допълнителни части да се отправят на юг, към други области на Средната земя. Накарах ви да повярвате в това, което ми беше изгодно, за да се чувствате уверени в плановете си. А междувременно се погрижих основната ми армия да действа според предварително начертания план. Нашите сили стигнаха много по-далеч, отколкото си мислехте. Искам да приключа тази война и виждам, че заветната цел най-после е близко — затова смених тактиката. Обикновено не пришпорвам основната сила да се придвижва толкова бързо, защото това изтощава армията и ни коства загуба на хора, от което обикновено няма полза. Сега обаче краят се вижда и си струва жертвите. Освен това нали войниците служат на каузата на Ордена, а не обратното.

— Разбирам — пророни едва чуто Армина, обезсърчена от научените нови подробности за пълната им заблуда и безпомощното им положение.

— А сега ни чака работа.

Трите Сестри изведнъж подскочиха напред, като че ли дръпнати силно от невидими юзди, метнати около вратовете им.

— Да, Ваше превъзходителство — казаха всички в един глас. Явно Джаганг беше издал някаква мълчалива заповед, която само те бяха чули; вероятно просто за да им припомни, че контролира мислите им.

Калан се сети, че Джаганг би могъл да контролира и нея чрез яката около врата ѝ, но явно не директно, а посредством контрола, който упражняваше върху умовете на Сестрите. Освен че изпитваше към нея някаква първична омраза, той като че ли се опитваше да я парализира от страх, за да може да контролира поведението ѝ, като ѝ пречи да разсъждава трезво, а не само посредством нашийника и Сестрите. Изглежда, че в нейната глава не можеше да проникне.

Разбира се, тя не можеше да бъде напълно сигурна в това. В края на краищата, Сестрите бяха подмамани да си мислят същото — че пътешественикът по сънищата не е там, в умовете им, и не следи всяка тяхна мисъл. Затова тя допусна, че е възможно той да е проникнал в главата ѝ, макар и да не го мислеше сериозно. Имаше обаче и още нещо — отношението на Джаганг към нея бе по-различно от това към Сестрите. Те бяха коварни пленнички, докато Калан беше трофей.

Джаганг беше изиграл Сестрите съвсем съзнателно. На практика беше шпионирал мислите им. Те му крояха изненада и той беше решил незабелязано да наднича в плановете им, за да може ги обърне в своя изгода. Знаеше, че Калан нямаше никакви задни мисли, освен да избяга от Сестрите. Други планове тя нямаше. Дори не помнеше коя е в действителност. В мозъка ѝ нямаше нищо интересно, което да си струва Джаганг да шпионира. Това, че тя не би искала доброволно да стане негова пленница и би се стремил да си върне живота, се разбираше от само себе си. Така че нямаше какво толкова да научи, като шпионира тайно мислите ѝ — поне за момента. Но трябваше да се погрижи тя да е все така заслепена от паника, за да не може да мисли трезво.

Обаче, ако наистина не е проникнал в ума ѝ, каква ли е причината? Та той все пак е пътешественик по сънищата, човек с такава сила, че Сестрите се бяха опитали да стоят далеч от него — както се оказа, безуспешно, — най-вече заради неговите способности и сила. За Джаганг Калан беше трофей на трофеите, както я нарече. Ако проникнеше в мозъка ѝ, би могъл да я контролира по същия невидим начин, по който контролираше и Сестрите, без да се налага да използва тяхното посредничество. Не приличаше на човек, който се нуждае от чужда помощ. Ако Калан наистина е толкова важна за него, то той със сигурност би се старал, ако е възможно, да си гарантира същия контрол. Тогава защо да не се вмъкне в мозъка ѝ и да я контролира директно? Явно тук имаше още нещо. При срещата им Калан остана с твърдото впечатление, че Джаганг старателно избягва да изрече някои неща.

— Добре, тогава — рече Джаганг на Сестрите, — това е „Книгата на преброените сенки“. Нали заради нея дойдохте тук, нали тя ви трябваше? Искам да започнете веднага.

— Но, Ваше превъзходителство — обади се Сестра Улиция, стресната от самата идея, — та ние имаме само две от кутиите. Нужни са и трите.

— Напротив, щом разполагате с тази книга, можете да разберете дали една от двете кутии, които са у вас, е тази, която наистина ви трябва. Ако липсващата кутия е тази, която може да унищожи нас или всичко съществуващо, тогава защо ни е тя?

Сестра Улиция явно смяташе, че има много основателни причини третата кутия да им трябва, но се страхуваше да спори с императора.

— Добре — рече тя, като внимателно подбираше думите си, — сигурно сте прав и е точно така. В края на краищата, ние още не сме се запознали с „Книгата на преброените сенки“ и следователно не можем да сме сигурни в предположенията си. В другите преписи може би има грешка. В края на краищата, нали затова сме тук. Книгата ни е нужна. Както справедливо отбелязахте, Ваше превъзходителство, може да се окаже, че третата кутия наистина не ни трябва.

За Калан беше очевидно, че Сестра Улиция не вярва в това, което говори, обаче Джаганг не се интересуваше от съмненията ѝ.

— Ами книгата е тук и чака. — Той погледна томчето, оставено на тежката маса. — След като я проучите, ще можете да кажете коя кутия каква е, коя ни трябва и коя не. Ако се окаже, че двете налични кутии не са правилните... де да знае човек, може пък дотогава да се появи и третата.

Сестрите явно имаха резерви спрямо идеята му, но определено нямаха намерение да спорят с него.

Накрая, след като се спогледаха, Сестра Улиция прие предложението.

— Никоя от нас не е виждала тази книга, затова ще трябва... ще трябва да научим от нея каквото можем. Мисля, че сте прав, Ваше превъзходителство. Първото, което трябва да направим, е да се запознаем с нея най-подробно.

Джаганг кимна към томчето на масата.

— Ами тогава започвайте.

Сестрите се скупчиха около масата, наведоха глави и почтително огледаха за пръв път книгата, която търсеха от толкова време. Зачетоха в мълчание, а Джаганг не изпускаше от поглед нито тях, нито книгата.

— Ваше превъзходителство — каза след кратко проучване Сестра Улиция, — изглежда, че не можем просто... да започнем, както вие се изразихте.

— Защо?

— Ами, погледнете тук. — Тя потупа страницата. — Още от самото начало се потвърждава нещо, което и бездруго подозирахме — че са взети предпазни мерки срещу всякакви случаи. Тук пише, че ви е

нужен... — Тя млъкна и погледна през рамо към Калан. — Ами... още тук, в самото начало се казва: „Проверка на истинността на думите в «Книгата на преброените сенки», ако са произнесени от друг, а не прочетени от онзи, който управлява кутиите, може да се провери единствено с употребата на...“ Ваше превъзходителство, вижте сам какво пише тук.

Калан разбра, че има нещо, което жената избягва да каже на глас. Джаганг също прочете пасажа наум.

— Е, и какво от това? — възрази той. — Тя е прочетена от онзи, който управлява кутиите. Прочетена е от мен чрез вас, защото сега аз контролирам кутиите.

— Ваше превъзходителство — прокашля се Сестра Улиция, — ще бъда абсолютно откровена с вас...

— Аз съм в ума ти, Улиция. Невъзможно е да не бъдеш напълно откровена. Знаем, че идеята ми ти се струва съмнителна, но не смееш да изразиш мислите си гласно. Както знаеш, ако се опиташ да ме измамиш, аз ще разбера.

— Да, Ваше превъзходителство. — Тя посочи книгата. — Обаче, как да ви кажа, проблемът наистина е много специфичен.

— А именно?

— Имам предвид проверката, Ваше превъзходителство. Това е книга с инструкции за оперирането с изключително сложна материя. Тези неща са не само изключително сложни, но и много опасни — за всички нас. Поради тази причина е много важно да се внимава много във всяка дума, написана в книгата. С тези неща трябва да се оперира много предпазливо. Тук няма място за предположения. Не случайно онова, за което се говори в тази книга, е конкретно и ясно. Трябва да премисляме всяка дума, всяко изречение, всяка формула в нея. Трябва да предвиждаме всяка възможност. Животът на всички ни зависи от пълната ни съсредоточеност, когато боравим с тези въпроси.

— Все пак не разбирам какво толкова специфично има? Казано е съвсем ясно: „ако са произнесени от друг“. Но в случая думите на проверката не са произнесени от друг. Ние я четем директно.

— Точно в това е работата, Ваше превъзходителство. Не я четем директно.

Лицето на Джаганг почервения от яд.

— А какво правим според теб?

Сестра Улиция с мъка си пое въздух, като че ли някаква невидима ръка я беше стиснала за гърлото.

— Ваше превъзходителство, сега вие управлявате кутиите. Но не четете „Книгата на преброените сенки“.

Той се наведе над нея заплашително.

— А какво е това, което чета?

— Препис — каза тя.

Той се замисли за момент.

— Е, и?

— В случая вие, технически погледнато, не четете „Книгата на преброените сенки“. Четете неин препис. Тоест нещо, изречено от друг.

Той се намръщи още повече.

— Тогава кой я чете?

— Този, който е направил преписа.

Джаганг се изправи и по израза на лицето му се видя, че е разбрал.

— Да... това не е оригиналът. В известен смисъл аз чувам гласа на този, който е направил преписа. — Той се почеса по брадата. — Значи трябва да бъде проверена.

— Точно така, Ваше превъзходителство — каза с видимо облекчение Сестра Улиция.

Джаганг погледна през рамо към Калан.

— Ела тук.

Калан побърза да направи това, което ѝ беше наредено, защото не искаше да изпитва болка заради съпротива, която знаеше, че той много лесно ще сломи. Джилиан плътно я последва, защото явно не искаше да остане сама отзад със свирепите стражи наблизко.

Грамадната ръка на Джаганг стисна Калан за врата. Блъсна я силно напред и я наведе над книгата.

— Разгледай я и ми кажи дали е истинска.

Дори след като я пусна, Калан още продължи да усеща болката от силните му пръсти върху врата си. Потисна желанието да разтърка пулсиращото място и взе книгата.

Тя нямаше ни най-малка представа как да каже дали книгата, която никога не беше виждала, е истинска или не. Нямаше представа кое трябваше да определи нейната автентичност. Но знаеше, че

Джаганг не би приел подобно извинение. Интересуваше го само да получи отговор — не искаше да чуе, че тя не знае отговора.

Реши, че най-малкото, което може да направи, е да опита и затова започна да разгръща страниците. Опита се да си придаде вид, сякаш наистина се старее, а всъщност само отгръщаше празните страници на книгата, която лежеше отворена на масата пред нея.

— Съжалявам — каза накрая, неспособна да измисли друго, освен да му каже истината, — обаче тук няма нищо написано. Няма нищо за проверяване.

— Тя не вижда думите, Ваше превъзходителство — прошепна Сестра Улиция, като че ли това беше изненада за нея. — Книгата е вълшебна. За да я прочете човек, му е нужна непокътната връзка със специфичния му Хан.

Джаганг погледна яката около шията на Калан.

— Непокътната значи? — Той се вгледа подозрително в очите ѝ. — Ами ако лъже? Може просто да не иска да ни каже какво вижда.

Калан се запита дали това не е потвърждение, че Джаганг не се е вселил в ума ѝ. Или по някаква причина императорът продължаваше да хитрува. От нейна гледна точка подобно нежелание да разкрие присъствието си в ума ѝ, ако наистина беше проникнал там, не му беше от никаква полза. В края на краищата, кутиите и книгата бяха основната причина, поради която бе подмамил Сестрите да дойдат тук. Беше използвал скритото си присъствие тъкмо за да ги доведе при тази книга.

Джаганг рязко сграбчи Джилиан за косата. Изненадана, тя нададе кратък, сподавен вик. Явно ѝ причиняваше болка. Правеше всичко възможно да не се дърпа от ръката, хванала косата ѝ, за да не ѝ свали скалпа.

— Ще извадя едното око на момичето — каза Джаганг на Калан. — После пак ще те попитам дали е истинска. Ако не получа отговор по каквато и да била причина, тогава ще ѝ извадя и другото око. Ще попитам за последен път и ако отново не можеш да ми дадеш отговор, тогава ще ѝ изтръгна сърцето. Какво ще кажеш за това, а?

Сестрите стояха безмълвни, като наблюдаваха, без да правят каквото и да било опит да се намесват. Джаганг извади един нож от ножницата на колана си. Джилиан се задъха от ужас, когато той я обърна към себе си и я стисна за гърлото, като я държеше плътно до

гърдите си, за да не може да помръдне, докато заплашително насочваше острието на ножа близо до лицето ѝ.

— Нека погледна пак книгата — каза Калан, надявайки се да избегне неизбежното.

С един от свободните пръсти на ръката, с която държеше ножа, той вдигна книгата и ѝ я подаде. Калан запрелиства страниците внимателно, като се стараеше да не пропусне някоя, която би могла да ѝ каже нещо. Но колкото и да се взираше, не видя нищо. Защото страниците до една бяха празни. Нямаше нищо за гледане, а следователно нямаше и начин да прецени дали книгата е истинска или не.

Затвори я и прокара длан по корицата. Не знаеше какво да прави. Нямаше представа какво всъщност търси. Обърна томчето и огледа задната корица. Разгледа кантираните ръбове на страниците. После се взря в гръбчето, където заглавието бе изписано със златни букви.

Внезапно Джаганг стисна Джилиан още по-силно за гърлото, като я повдигна от земята, при което тя нададе сподавен вик. Той насочи острието на ножа си право към дясното ѝ око. Тя примигна, неспособна да избегне опасността; миглите ѝ докоснаха върха на ножа.

— Време е да ослепееш — изръмжа Джаганг.

— Фалшива е — каза Калан.

— Моля? — погледна я той. Калан му подаде книгата.

— Този препис на книгата не е истински — фалшив е. Сестра Улиция пристъпи крачка напред.

— Откъде си сигурна? — Явно недоумяваше как Калан е могла да прецени, че книгата е фалшива, след като не бе способна да прочете и една дума от нея.

Калан не ѝ обърна внимание. Вместо това продължи да гледа пътешественика по сънищата право в очите. Черните му вежди помръдваха като гневни светкавици на среднощен хоризонт. Трябваше ѝ огромно усилие на волята, за да не отмести погледа си.

— Сигурна ли си? — попита Джаганг.

— Да — каза тя с цялата увереност, на която беше способна. — Фалшива е.

Като продължаваше да се взира в Калан, Джаганг пусна Джилиан. Почувствало се свободно, момичето се втурна към Калан и се скри зад нея.

Джаганг не откъсваше поглед от очите на Калан.

— Как разбра, че това не е „Книгата на преброените сенки“?

Като продължаваше да държи книгата срещу него, Калан я обърна, за да може той да види гръбчето ѝ.

— Всички вие търсите „Книгата на преброените сенки“, а тук пише „Книгата на преброената сянка“.

В погледа му заблестя гняв.

— Моля?

— Нали ме попитахте как съм разбрала, че книгата не е истинска. Ето как: тук пише „сянка“, а не „сенки“. Значи е фалшива.

Сестра Сесилия с досада прокара ръка през лицето си. Сестра Армина забели очи. Само Сестра Улиция сбърчи вежди и прочете написаното на гръбчето.

— Права е.

— Е, и? — разпери ръце Джаганг. — Разликата е само в това, че тук е в единствено, а не в множествено число. И какво от това?

— Много просто — повтори Калан, — едната книга е истинска, а другата не е.

— Просто ли? — настоя той. — Мислиш, че е толкова просто?

— Не би могло да бъде по-просто.

— Вероятно не означава нищо — обади се Сестра Сесилия, като се стараеше да уталожить яростта на разгневения си господар. — Единствено число, множествено число — какво значение има? Това е просто подвързия, важното е какво има вътре.

— Може да е грешка — рече Джаганг. — Може човекът, който е подвързвал преписа, да е сбъркал. Вероятно книгата е била подвързана допълнително, а иначе всичко друго си ѝ е наред.

— Точно така — каза Сестра Армина, която също искаше да се подмаже на императора. — Грешката е на този, който е направил подвързията, а не на преписвача. Малко вероятно е да става въпрос за един И същи човек. Подвързвачът сигурно е бил някой некомпетентен глупак. Онзи, който е изписал думите вътре в книгата, трябва да е бил надарен човек. Важни са думите. Това е вярната информация, а не тази на обвивката. Няма съмнение, че това е просто грешка, допусната от прост занаятчия — грешка, която не означава нищо.

— Нали затова я доведохме тук? — напомни им тихо Сестра Улиция. — Няма значение колко проста изглежда цялата работа.

Самата книга започва с предупреждението, че при тези обстоятелства трябва да бъде проверена от... нея.

— Това е много опасно. Отговорът е твърде елементарен — каза Сестра Сесилия.

Сестра Улиция рязко извърна глава към нея.

— Ако те нападне убиец с нож, би ли твърдяла, че оръжието е твърде елементарно, за да е опасно?

На Сестра Сесилия не ѝ стана забавно.

— Въпросът е твърде сложен, за да бъде решен от нещо толкова просто — рече тя.

— О, няма? — погледна я снизходително Сестра Улиция. — И къде е казано, че проверката трябва да бъде сложна? Казано е само, че трябва да я направи тя. Никой от нас не забеляза грешката. Тя я откри. Изпълни инструкцията.

— Това едва ли означава нещо — каза Джаганг, като продължаваше да се взира в немигащите очи на Калан. — Съмнявам се, че тя изобщо е наясно, че това е фалшификат. Просто се опитва да отърве кожата.

— Добре — сви рамене Калан, — щом мислите така. Може би не изпитвате съмнения, защото ви се ще да вярвате, че преписът е истински. — Тя повдигна едната си вежда. — А не защото наистина е така.

Джаганг я изгледа за момент. Изведнъж грабна книгата от ръцете ѝ и се обърна към Сестрите:

— Трябва внимателно да прегледаме съдържанието ѝ. Това е важно за намирането и отварянето на точната кутия. Трябва да сме сигурни, че по никакъв начин няма да допуснем грешка.

— Ваше превъзходителство — подхвана Сестра Улиция, — може би няма как да определим дали нещо, написано тук, е...

Джаганг хвърли книгата на масата и я прекъсна.

— Искам трите да направите всичко необходимо. Да проверите дали нещо ще ви наведе на мисълта, че може да е фалшива.

— Е, можем да опитаме... — прокашля се Сестра Улиция.

— Веднага! — Гласът му проехтя в стаята. — Или ще предпочетете да се върнете в палатките, за да позабавлявате хората ми? От вас зависи каква служба ви очаква. Избирайте.

Трите Сестри се хвърлиха към масата. Наведоха глави и започнаха да изучават книгата. Джаганг се намести между Улиция и Сесилия, явно за да следи отблизо какво четат и да е сигурен, че няма да пропуснат нещо.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

СЛЕД КАТО СЕ УВЕРИ, че четиримата са заети, Калан тихомълком отведе Джилиан в далечния край на стаята, встрани от двамата стражи.

— Искам да ме слушаш много внимателно и да правиш точно каквото ти кажа — прошепна в ухото ѝ Калан, за да не могат Джаганг и Сестрите да я чуят.

Джалиан я погледна намръщена и зачака.

— Трябва да проверя нещо. Ще отида до двамата пазачи...

— Моля!?

Калан сложи ръка върху устата на момичето.

— Ш-ш-т.

Джалиан погледна към мъжете, притеснена да не би да е привлякла вниманието им. Не беше.

След като даде ясно да се разбере какво се иска от Джилиан, Калан отдръпна ръката си.

— Мисля, че трите Сестри са ме омагьосали. Затова не си спомням коя съм. Направили са ми някакво заклинание. Почти никой друг освен те трите и Джаганг не си спомня, че ме е виждал. Хората просто ме забравят на мига. Нямам представа защо при теб не е така. С този нашийник, който ми поставиха, могат да ми причиняват болка. Срува ми се, че тези стражи не ме виждат, но трябва да проверя, за да съм сигурна. От теб искам да стоиш точно тук. Не ме гледай, за да не станат подозрителни.

— Но...

Калан сложи пръст на устните си.

— Послушай ме. Направи каквото ти казвам.

Накрая Джилиан кимна в знак на съгласие.

Без да чака, за да види дали момичето ще промени решението си и ще реши да спори, Калан отново погледна към Джаганг и Сестрите, за да се увери, че са увлечени в четенето. След като никой не вдигна глава, тя веднага се отправи към другия край на стаята. Движеше се

колкото може по-безшумно. Стражите може би не подозираха, че тя е там, но ако Джаганг или Сестрите я чуеха, щеше да изпусне възможността, която ѝ се отвори, още в зародиш.

Двамата пазачи продължаваха да гледат напред, вперили очи в императора си. От време на време този, който беше по-близо до Джилиан, поглеждаше към момичето. По лакомия му поглед Калан разбираше какво си мисли. Мъжът явно се надяваше, че Джаганг ще му пусне Джилиан. Джаганг вероятно бе раздавал и друг път подобни награди като отплата за това, че мъжете са се издигнали до отговорния пост на лични телохранители на императора. Джилиан изобщо не подозираше каква съдба я очаква. Калан трябваше да направи нещо, за да промени хода на приближаващите събития.

Стигна пред стражите, като се стараеше да не стои между тях и четиримата край масата. Трябваше също да внимава да не привлече вниманието на Сестрите или Джаганг. Дори двамата пазачи да не помнеха Калан достатъчно дълго, че да могат да я видят, на нея ѝ щеше да пробва какво ще се случи, ако по някакъв загадъчен начин им попречеше да виждат господаря си. Двамата бяха бдителни мъже и без съмнение с изключителни способности, така че не се знаеше какво би ги накарало да бъдат нащрек. Калан възнамеряваше да им създаде големи неприятности, но първо трябваше да се подготви.

Застанала точно пред двамата мъжаги, тя се увери, че стига едва до раменете им, така че нямаше опасност да им попречи да виждат господаря си. Те не я поглеждаха и по никакъв начин не показваха, че усещат присъствието ѝ. Леко докосна металния шип, пробил носа на единия. Онзи сбърчи нос и небрежно вдигна ръка да се почеше, но не понечи да сграбчи нейната.

Доволна от развитието на събитията, Калан се пресегна и бавно започна да измъква нож от ножницата, окачена на ремъка, който минаваше през гърдите на човека. Факлите осветиха острието и тя продължи много плавно да го издърпва, без да оказва никакъв натиск върху ножницата или ремъка. Мъжът не усети нищо и тя измъкна ножа докрай.

Почувства се по-уверена с оръжието в ръка. Обхваналото я вълнение ѝ припомни как в странноприемницата „Бялото конче“ Сестрите убиха ханджията и жена му. Тогава Калан сграбчи един тежък сатър, за да не позволи на трите да наранят дъщерята на

семейството. Спомни си дълбокото вътрешно удовлетворение, което изпита от факта, че държи оръжие в ръце, защото в известен смисъл оръжието беше средство, чрез което можеше да контролира собствения си живот и да оказва помощ. Оръжието ѝ осигуряваше независимост от благоволенията на злодеи, за които законите не означават нищо. С оръжие в ръка тя вече не беше безпомощна жертва на по-силните, които разчитаха на силата си, за да тъпчат останалите.

Калан завъртя ножа между пръстите си и видя как в него се отразява светлината на факлите. Хвана дръжката и за момент се загледа в добре наточената, лъскава стомана.

Ножът означаваше спасение ако не за нея, то поне за Джилиан.

След като си спомни къде се намира и какво прави, Калан бързо пусна оръжието в ботуша си. Огледа се, за да се увери, че Джилиан пази мълчание и си стои на мястото. Очите на момичето се бяха разширили. Калан продължи нататък и внимателно изтегли ножа на другия пазач. Острието на този беше по-тънко, а ножът — по-изящен. Тя прибра и него при първия — в кожения си ботуш, като внимателно проби кожата. В тази импровизирана ножница ножът не можеше да мърда и да я пореже, докато върви.

Като стъпваше на пръсти колкото се може по-безшумно, Калан бързо се върна при уплашената Джилиан. Сестрите и императорът им водеха оживен разговор за разположението на звездите, атмосферните условия и подходящото време от годината, най-благоприятно за възникването и концентрацията на силата, нужна за някакви конкретни заклинания. Сестрите тълкуваха отделните пасажи, а Джаганг често често им задаваше въпроси и непрекъснато оспорваше заключенията им.

Калан се изненада от компетентността на този човек. Сестрите имаха възможност да се уверят, че по някои въпроси, отнасящи се до кутиите на Орден, императорът е доста по-компетентен от тях. Джаганг нямаше вид на човек, който цени познанията, натрупани от четене на книги, но видът му явно заблуждаваше. Въпреки че Калан не разбираше почти нищо от това, за което говореха, беше очевидно, че Джаганг е чел много и е достоен и начетен събеседник на Сестрите, особено по теми, за които те твърдяха, че се срещат само в най-редки книги.

Това не беше просто свиреп злодей. Беше нещо много по-лошо — умен и свиреп злодей.

— Е, добре — прошепна Калан в ухото на Джилиан достатъчно тихо, за да не я чуят другите, — сега ме чуй внимателно. Времето ни притиска.

Момичето продължаваше да я гледа с широко отворени очи.

— Как го направи?

— Оказах се права — те наистина не ме виждат.

— А ти откъде знаеш да боравиш толкова добре с ножове?

Калан сви рамене. Сега нямаше време да ѝ отговаря — чакаха я по-важни неща.

— Виж какво, трябва да те измъкна оттук. Друга възможност може и да нямаме.

Самата мисъл изпълни Джилиан с ужас.

— Но ако избягам, той ще убие дядо, а вероятно и останалите. Не мога.

— Той те държи именно с това. Но ако не се опиташ да избягаш, най-вероятно ще свършиш в гроба. Разбери — това наистина може би е единствената възможност, която изобщо ще имаш някога, за да извоюваш свободата си.

— Сигурна ли си? Как бих могла да рискувам живота на дядо заради нещо, което според теб евентуално би се случило?

Калан си пое дълбоко въздух. Нямаше време за разпавии.

— по-късно ще се опитам да ти дам по-приемливо обяснение. Сега мога само да ти кажа голата истина и тъкмо това смятам да направя, затова ме слушай внимателно.

Познавам мъжете като тях. Виждала съм какво правят на млади жени като теб и мен — уверила съм се с очите си. Виждала съм техните голи, осакатени тела да лежат проснати на земята; или захвърлени като непотребен боклук в рововете, след като войниците на Императорския орден са им се наситили. Ако не се махнеш, ще пострадаш лошо. Ще прекараш остатъка от живота си между ужаса и плача. И то в най-добрия случай. Ще си жива, но ще копнееш за прегръдките на смъртта. А когато Джаганг си замине, ще бъдеш убита. При всички случаи обаче е глупаво да си мислиш, че ще те пусне да си вървиш. Независимо какво ще се случи, дали ще избягаш или не, той може да пусне дядо ти и останалите просто защото хората му може да

не искат да си правят труда заради тях и да губят време да ги убиват. Джаганг има да върши по-важни неща — неща, които го интересуват. Ти обаче си плячка, която има стойност за него. най-малкото би могъл да те пусне на стражите от личната си охрана като награда за тяхната служба. Това е начинът, по който хората като Джаганг стимулират безсърдечните злодеи като онези двамата да им служат вярно — като им подхвърлят малки вкусни хапки като теб. Имаш ли представа какво могат да ти сторят? Кажй — имаш ли?

За момент Джилиан запази мълчание. После преглътна, преди да заговори.

— Разбрах какво имаше предвид Джаганг, когато ме попита дали някога съм била с мъж, но се направих, че не знам. Знам какво имаше предвид, когато каза, че хората му биха искали да държат в ръцете си млада жена като мен. Знам какво имаше предвид, когато говореше за техните желаня. Семейството ми ме предупреди за опасностите, които могат да ме сполетят от непознати като тези. Майка ми ми обясни. Макар да мисля, че тя не ми каза всичко, за да не сънувам кошмари. Мисля, че онова, което ти знаеш, може да ми докара кошмари. Само се преструвах, че не знам за какво говори Джаганг, за да не разбере колко ме е страх да не постъпи така с мен.

Калан не можа да сдържи усмивката си.

— Постъпила си много умно, като не си показала, че знаеш.

Джилиан изкриви устни, мъчейки се да потисне сълзите, които напиреха в очите ѝ, след като беше признала, че ѝ е известна тежката участ, която я очаква.

— Имаш ли план?

— Да. Ти бягаш бързо, но въпреки това се съмнявам, че би могла да им избягаш. Ние обаче ще се възползваме от твоите познания и от това, което те не знаят. Нали сама каза, че е достатъчен един погрешен завой, за да се загуби човек в лабиринта от тунели и стаи. Нужна ти е минимална преднина, за да се скриеш някъде сред всичките тези завои. Тези катакомби са толкова заплетени, че дори Сестрите не биха успели да им помогнат да те намерят, а Джаганг едва ли би си губил времето да опитва.

Джилиан все още като че ли се колебаеше. — Но аз...

— Джилиан, това е една възможност да избягаш. Може би няма да има друга. Не искам да ти се случи нещо ужасно. Ако останеш, това

е сигурно. Искам да разбереш, че трябва да се възползваш от тази възможност. Искам да се махнеш оттук. Това е всичко, което мога да направя за теб.

Джилиан я погледна ужасена.

— Искаш да кажеш... че няма да дойдеш с мен?

Калан стисна устни и поклати глава. Потупа металната яка около шията си.

— С това те могат да ме спрат. Тук е заложена магия. Ще ми попречат. Но мисля, че преди да са го сторили, ще бъда в състояние да ги забавя достатъчно, за да можеш ти да избягаш.

— Но те ще те наранят, а може дори да те убият, задето си ми помогнала да избягам.

— Те във всички случаи ще ми причинят болка. Джаганг вече обеща да ми се случи най-лошото, което мога да си представя. Той не може да направи повече от това, което вече има намерение да направи. Колкото до това дали ще ме убият — мисля че няма, поне засега. Все още имат нужда от мен. Ще ти помогна да избягаш и толкова. Решила съм го. Изборът е мой. Това е единственото, което мога да направя, единственото, за което мога да избирам. Ако ти помогна, това ще направи по-смислен живота ми, независимо какво ще стане с мен. Поне ще съм направила нещо, с което да им отвърна. Ще съм завоювала поне една моя си победа над тях.

— Ти си смела като Господаря Рал — изгледа я Джилиан.

— Имаш предвид Ричард Рал? — повдигна вежди Калан. — Ти познаваш Ричард Рал?

— Той също ми помогна — кимна Джилиан. Калан поклати учудено глава.

— За човек, който живее тук, сред нищото, май познаваш доста важни хора. Какво е правил той тук?

— Дойде от мъртвите.

— Моля? — намръщи се Калан.

— Е, всъщност не точно от мъртвите. Поне той така твърдеше. Но се появи от кладенеца на мъртвите в гробището, точно както е казано в преданието. Аз съм жрицата на костите. Негова служителка съм. Тълкувам сънища. Той е мой господар. Преди мен е имало много жрици на костите, но той никога не е идвал при тях. Нямах представа, че ще се появи, докато съм жива. Той също търсеше книги. Именно

той намери това място. Аз дори не знаех, че тук, долу, има катакомби. Никой от семейството ми не знаеше. Дори дядо ми не знаеше, че мястото на костите е тук. Ричард търсеше една книга, която трябвало да му помогне да намери важен за него човек. Книгата се казваше „Лавинен огън“. След като откри това място и ме доведе тук, долу, аз му намерих книгата. Той много се развълнува. Бях толкова щастлива, че точно аз му помогнах да намери това, което му беше нужно. Откакто дойдох тук с него, прекарвам цялото си време да изучавам катакомбите и вече познавам всеки завой, всеки тунел и всяка стая. Надявам се един ден Ричард да се върне, както обеща, и тогава ще мога да му покажа всичко. Много искам той да се гордее с мен.

Калан виждаше силното желание в очите на Джилиан да зарадва този мъж, да направи нещо, което той ще оцени, да го накара да признае усилията и способностите ѝ. Калан искаше да ѝ зададе хиляди въпроси, но нямаше време. Обаче не можа да устои на един.

— Как изглежда той?

— Господарят Рал ми спаси живота. Никога не съм срещала такъв като него. — Джилиан замислена се усмихна. — Ами той е, не знам ... — тя въздъхна, неспособна да намери думите.

— Разбирам — рече Калан, виждайки замечтания поглед в златистокафявите очи на момичето.

— Той ме спаси от войниците, които беше изпратил преди това Джаганг. Те търсеха тези книги. Бях изпаднала в ужас, защото онзи мъж щеше да ми пререже гърлото. Но Ричард го уби. После ме прегърна и пресуши сълзите ми. — Тя като че ли се отърси от спомена си. — Той спаси и дядо. Всъщност не точно той, а жената, която беше с него.

— Жена ли, каква жена?

— Ничи. Каза ми, че е магьосница. Беше много красива. Не можех да се наситя да я гледам. Никога дотогава не бях виждала толкова красива жена. Беше като някакъв добър дух, застанал пред мен, с коса като слънчева светлина и очи като небето.

Калан въздъхна. Естествено, че мъж като него ще има до себе си красива жена.

След като го чу, ѝ стана чудно как така не ѝ бе хрумнало подобно нещо.

Калан не можа да си отговори на този въпрос, но почувства как някаква смътна надежда, която досега не се беше осмелявала да дефинира, или може би беше неразгадаем копнеж, останал скрит под черното було, хвърлено върху миналото ѝ, току-що ѝ се изплъзнаха. Наложил се да извърне очи от Джилиан, за да не изгуби контрол върху ситуацията, в която се бе озовала. Спасил положението, като погледна през рамо, за да се увери, че императорът и Сестрите са все още заети. Така успя да изтрие неочаквано бликнала сълза от бузата си.

Вниманието на Сестрите беше погълнато изцяло от споровете около практическите подробности в книгата. Джаганг искаше да е сигурен, че са разбрали правилно някои конкретни пасажи.

Калан пак се извърна към Джилиан и установи, че момичето продължава да се взира в нея.

— Но не можеше да се мери по хубост с теб.

Калан се усмихна. Сигурно едно от изискванията, за да станеш жрица на костите, е да си дипломатичен.

— Сериозно — побърза да добави Джилиан, внезапно разтревожена, че може би Калан няма да ѝ повярва. — Наистина. В теб има нещо.

— Какво искаш да кажеш? — свъси вежди Калан.

— Не знам как да го обясня. — Джилиан сбърчи нос в усилието си да намери точните думи. — Ти си красива и умна и знаеш точно какво трябва да направиш. Но има и нещо друго.

Калан се запита дали наблюденията на Джилиан не биха могли да ѝ помогнат да разбере коя е всъщност. Трябваше ѝ тъкмо човек, който я вижда, спомня си я и може да ѝ даде някаква насока.

— Какво по-точно?

— Не знам. Нещо благородно.

— Благородно ли?

— По някакъв начин ми напомняш за Господаря Рал — кимна Джилиан. — Той без колебание ми спаси живота, също както и ти се опитваш да го спасиш. Но не, не беше само това. Не знам как да го обясня. В него просто имаше нещо... у теб усещам същото.

— Добре. Аз също имам намерение да ти спася живота, така че поне по това наистина си приличаме.

Калан си пое дълбоко въздух и отново погледна през рамо. Четиримата все така бяха погълнати от разгорещения разговор. Обърна

се към Джилиан напълно сериозна.

— Време е да действаме.

— Но аз все пак се тревожа за дядо...

Калан се втренчи продължително в очите на момичето.

— Чуй ме, Джилиан, тук става въпрос за живота ти. Друг живот няма да имаш. Останеш ли тук, никой няма да прояви милост към теб. Сигурна съм, че дядо ти би искал да се възползваш от тази възможност.

— Разбирам — кимна Джилиан. — Господарят Рал ми каза същото за това колко е важен животът ми.

Незнайно защо, но думите ѝ изпълниха Калан с чувството, че на сърцето ѝ олеква. Тя се усмихна. Но веднага след това се сети за предстоящата им задача и усмивката ѝ моментално се изпари. Не знаеше дали Джаганг и Сестрите ще приключат скоро, или ще продължат да се занимават с книгата през цялата нощ. Но не можеше да си позволи да пропусне момента.

— Трябва да действаме сега, преди да е отлетял шансът ни. Искам да правиш точно каквото ти кажа.

— Добре — съгласи се Джилиан.

— Ето как ще действаме: ти стой точно тук, а аз ще отида и ще убия двамата стражи.

— Какво ще направиш? — ококори очи Джилиан.

— Ще ги убия.

— Но как? Ти си жена, а те са грамадни мъжаги, при това са двама.

— Стига да знаеш как, не е невъзможно.

— Ще им прережеш гърлата, така ли? — опита се да отгатне Джилиан.

— Не. Така ще се вдигне шум. Пък и не мога да им прережа гърлата едновременно. Затова ще отмъкна още два от ножовете им, ще се промъкна зад тях и ще ги пробода точно... тук. — Калан опря пръст в гърба на Джилиан, малко встрани, където се намираха бъбреците ѝ. Дори лекото бодване с пръст накара момичето да изохка от болка — толкова чувствително беше мястото.

— Да прободеш някого точно там, в бъбреците, е толкова болезнено, че човек не може дори да извика.

— Не говориш сериозно. Разбира се, че ще извикат.

— Когато те прободат в бъбрека — поклати глава Калан, — болката е толкова силна, че гърлото ти се схваща. Викът остава затворен в дробовете ти. Това ще е нашият шанс. Преди да са паднали на пода в предсмъртна агония, трябва да се измъкнем през вратата зад тях. При това колкото се може по-безшумно, за да спечелим повече време. Вероятно ще разполагаме само с един кратък миг, преди да бъдем разкрити, но той ще ни е достатъчен, за да можеш да избягаш. Значи оставаш точно тук. Веднага щом забия ножовете в гърбовете им, хукваш към вратата с всички сили. Но без да вдигаш шум. Ще те чакам на изхода.

Джалиан се задъха от страх пред предстоящата задача. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Искам да дойдеш с мен.

Калан се наведе и прегърна момичето.

— Знам. Но това е всичко, което мога да направя, за да те защитя, Джалиан. Мисля, че ще е достатъчно, за да се измъкнеш.

— Но какво ще направят с теб? — попита тя и изтри очите си.

— Ти се постарай да се измъкнеш. Обещавам ти, че ако имам възможност да избягам, ще го сторя. Кажи на Локи да следи за мен, в случай че успея да се измъкна.

— Добре.

Калан знаеше, че само ѝ дава напразни надежди. Стисна Джалиан за рамото и се изопна. За последен път погледна четиримата около масата. При това точно навреме.

Джаганг хвърли поглед през рамо, за да види какво прави Калан. И я видя да стои смълчана до Джалиан и да наблюдава работата на него и Сестрите — сякаш не бе мръднала от мястото си, в очакване на своята съдба. И императорът отвърна очи, насочил вниманието си обратно към разгорещения спор между Сестра Улиция и Сестра Сесилия. Улиция продължаваше да упорства, докато Сесилия се стараеше да умилостиви Джаганг, като му казваше всичко, което той би желал да чуе.

След като се увери, че вниманието на Джаганг отново е съсредоточено върху книгата, Калан, без да губи нито секунда повече, се отправи към стражите. Единият от тях хвърляше все по-похотливи погледи на Джалиан. Калан внимателно измъкна от колана му един

дълъг нож. Веднага след това пристъпи към другаря му и издърпа и неговия дълъг нож.

Мина зад двамата и след като се увери още веднъж, че при Сестрите и Джаганг няма промяна, даде знак с очи на Джилиан. Момичето отри длани в бедрата си и кимна, че е готова. Калан протегна ръка към мъжа отдясно и изтегли ножа от ножницата на бедрото му, после го стисна между зъбите си.

Без да се бави, огледа гърбовете на стражите, за да фиксира точно местата, където трябваше да ги прободете. След като всичко бе готово, се подготви да нанесе ударите с всичка сила.

Погледна още веднъж единия, после и другия, за да се увери, че знае точно къде трябва да прободете всеки от двамата. Всяка грешка би била фатална за нея и спасителна за мъжете. А цената щеше да заплати Джилиан. Затова нямаше право на неточен удар.

Калан си пое дълбоко въздух, задържаго в дробовете си, след това издиша, за да прибави и тази сила към енергията, която вложи в ударите. После заби двете остриета в гърбовете на мъжете. Ножовете потънаха в плътта им до дръжките.

Двамата стражи се вцепениха по местата си от внезапния шок.

През това време Калан успя отново да си поеме въздух. Този път го издиша колкото е възможно по-бързо и използва всичката си сила, за да плъзне встрани дръжките на ножовете, така че остриетата да разрежат бърбеците.

Онези стояха като статуи, леко се изпъчиха напред, покосени от невероятната болка. Изцъклиха очите, зяпнаха, но от устните им не излезе никакъв звук. Смъртно ранени, те не можаха нито да си поемат дъх, нито да извикат.

Когато Калан вдигна очи, Джилиан вече беше тръгнала. Калан рязко се обърна и бързо отвори една от тесните врати. Не искаше да осигури свободен коридор на преследвачите, като отвори и двете. Джилиан беше до нея. Коленете на мъжете започнаха да се подкосяват. Калан сложи ръка на гърба на Джилиан и я блъсна през вратата, като я изхвърли в коридора. После извади ножа, който стискаше между зъбите си.

— Бягай! Не спирай за нищо на света!

Джилиан кимна в отговор. Изглеждаше така, като че самият Пазител беше по петите ѝ.

Калан се обърна и затвори вратата. Точно в този момент мъжете се строполиха на пода.

Четири стреснати лица се извърнаха към нея. Калан затвори вратата и побягна със същия устрем. Мярна Джилиан в далечината, точно когато беше стигнала до едно разклонение, откъдето в различни посоки тръгваха няколко коридора. Момичето спря и се обърна назад към Калан. Двете си казаха всичко с очи, след това Джилиан хукна по един от коридорите. Беше толкова тъмно, че Калан не успя да види добре накъде точно пое Джилиан.

Отзад се чу трясък и вратите се разтвориха с гръм. Коридорът около Калан бе осветен от фенер. Калан се закова на място и се обърна. Сграбчи ножа за дръжката. Видя как през разтворените врати на стаята излитат няколко сенки. Замахна с все сила с ножа, без да вижда дали на входа има някой. В този миг там изскочи побеснялата Сестра Сесилия. Ножът се заби в гърдите ѝ. Калан се беше надявала, че пръв ще излезе Джаганг, но се оказа, че е една от Сестрите. Ножът се заби право в сърцето на Сесилия. Когато тя се строполи на пода, Калан се обърна и хукна с всичка сила. Обърна се за миг и видя как другите трима се препъват в тялото на Сесилия. Калан побягна така, както не беше бягала никога в живота си. Още при първия ъгъл зави вляво. Не знаеше накъде е хукнала Джилиан, но не я виждаше. Момичето беше изчезнало. Калан почувства нов приток на сили да изпълва душата ѝ, щом осъзна, че е успяла. Планът ѝ проработи. Изпълнила беше обещанието, дадено на Джилиан и на себе си. Поне веднъж в живота си успя да ги победи.

Въпреки че тичаше като вихър, усети, че главата ѝ е замаяна от победата. Сполучи да убие не само двамата пазачи, но и Сестра Сесилия. Спомените за болката, която тази жена ѝ беше причинявала, при това с огромно удоволствие, преминаха за миг през главата ѝ и тя се наслади на отмъщението си.

Сега, след като планът ѝ успя и Джилиан избяга, изведнъж я обзе ужас. Знаеше, че няма да може да се измъкне. Единственото, което можеше да направи, беше да бяга, като избира напосоки завоите. И да чака края си.

Той дойде с внезапна, разтърсваща болка, която може би бе съизмерима с тази, покосила двамата пазачи. Разбра, че е паднала на

земята, но не го почувства. После като че ли целият таван и мъртвият град над него се срутиха отгоре ѝ. Светът стана черен като гроб.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

ДОКАТО ПРЕВАЛИ БИЛОТО, Ричард съвсем се задъха. Не само защото не му достигаше въздух, а и защото не му бяха останали сили. Не беше отделил достатъчно време, за да хапне по пътя, и беше време да си плати. Чувстваше краката си тежки като олово. Коремът го болеше от глад. Чувстваше се слаб. Единственото му желание беше да легне, но не можеше да си го позволи — не и сега, когато беше толкова близо; не и при такъв висок залог.

Хапна малко ядки и няколко шепи боровинки, които намери край пътя, но не се отклони, за да потърси нещо повече. Просто не искаше да губи време. Добре че поне раницата му беше с него, та предната вечер, точно преди залез слънце, успя да хвърли една въдица в малко езеро. Събра наръч сухи дърва и си запали огън. Докато огънят се разгоря, успя да улови три пъстърви. Беше толкова гладен, че му мина през ум да ги изяде сурови, но рибата се печеше бързо и реши да изчака.

Тъй като не искаше да губи време, откакто напусна мястото, където го остави Плъзгата, бе спал съвсем малко. Повтаряше си, че колкото по-скоро намери книгата, която Баракус беше оставил за него, толкова по-добре. Книгата го бе чакала цели три хиляди години. Не искаше да я остави да чака още една нощ. Помисли си, че ако прояви достатъчно находчивост и я намери по-рано, би могъл да избегне проблемите, пред които беше изправен сега. Надяваше се тя по някакъв начин да му помогне да намери Калан, а защо не и да му разкрие как да обезвреди лавинния огън.

Реши, че е по-важно да намери книгата колкото се може по-скоро, а след това може да почете, докато яде. А по-нататък ще мисли за сън и как да се върне в Кулата.

Кулата беше далеч. Ричард нямаше точна представа за местоположението си в момента, но знаеше, че е на доста голямо разстояние на юг от Агаден, в местност, която изглеждаше ненаселена, някъде в покрайнините на Дивото или близо до него. Притеснението

му сега беше, че в тоя пуцинак няма да може да си осигури кон. Напомни си да разрешава проблемите един по един. Един по един.

Въпреки че му беше много трудно да се катери по каменистия баир в тъмнината, сърце не му даваше да спре, като знаеше, че е толкова близо. Пък и нощните дребосъчета излизат само нощем, затова нямаше смисъл да спре да почива, на сутринта да продължи, а след това да трябва да чака още цял ден, докато отново се стъмни.

Накрая стигна до върха и огледа местността, за да се ориентира. Отвъд стръмния склон започваше рядка дъбова гора. Бризът, излязъл по-рано през деня, беше стихнал по залез и сега цареше мъртвешко спокойствие. Ричард усещаше тишината като тежест, която го смазваше. Тук, на върха, типичните нощни звуци, издавани от животинки, насекоми и други твари, обитаващи хълмистите местности околоръст, незнайно защо бяха стихнали. На лунната светлина Ричард забеляза, че нещо с дърветата не е наред. До едно изглеждаха като мъртви. Дебелите им стволове бяха криви и чворести. Кората им беше започнала да се бели на дълги ивици. Увисналите изкривени клони приличаха на ноктите на хищна птица, протегнали се да сграбчат всеки, който се осмели да навлезе в това място.

Докато се изкачваше, Ричард беше съсредоточил вниманието си върху пътеката, но сега изведнъж застана нащрек и вниманието му се изостри. Ослушваше се да долови някакъв звук сред зловецата тишина. Пристъпваше предпазливо между дърветата, като се стараеше да вдига колкото се може по-малко шум. Но беше трудно, понеже земята беше осеяна със сухи съчки и листа. Надвисналите отгоре клони хвърляха мрачни гротескни сенки на лунната светлина, а във въздуха се усещаше хлад, от който по гърба го полазиха тръпки.

Когато направи следващата крачка, нещо под крака му се счупи и странно изпука. През всичките години, които беше прекарал в гората, Ричард никога не беше чувал подобен звук.

Замръзна на място, наостри уши и зачака. Умът му работеше напрегнато, докато си припомняше звука и се опитваше да разбере какво го бе причинило. Но колкото и да се опитваше, не можеше да го определи. Когато не чу нищо повече и не видя нищо да се движи, внимателно отстъпи назад и вдигна крака си.

След като се огледа във всички посоки и прецени всяка сянка, той клекна, за да види какво беше настъпил. Беше покрито с шума.

Внимателно избута настрани разлагащите се листа.

В него се вираха кухите очни ябълки на счупен човешки череп, полузарит в глинестата горска почва и потъмнял от времето. Тежестта на крака му беше счупила теменната кост.

Обаче очните ябълки, втречени в него, бяха непокътнати. Ричард огледа земята и забеляза други издатини под листата. Видя и нещо друго — още черепи, които не бяха покрити с листа. От мястото, където беше приклепнал, видя десетина черепа, които лежаха почти открити върху листата, а под тях се виждаха и други. Под листата намери останалите кости, принадлежащи на черепа, върху който беше стъпил. Изправи се бавно и продължи да върви, като оглеждаше внимателно земята, дебелите, изкривени стволоче на дърветата и надвисналите клони. Не видя никой, не чу нищо.

Сега, когато вече знаеше какво търси, забеляза, че черепите като че ли са навсякъде. Стигна до трийсет и престана да ги брои. Костите изглеждаха хем разхвърляни, хем някак скупчени, сякаш хората бяха умирали заедно или на групи. Явно тези хора бяха приключили земния си път точно на това място. Не можеше обаче да се каже какво точно се е случило. Имаше само няколко черепа, притиснати плътно един до друг. Но Ричард си каза, че може да е случайно и сигурно са принадлежали на хора, загинали близо един до друг.

Приклепна, за да разгледа някои от черепите — и откритите, и заровените под листата. Първоначално си помисли, че може би тук се е водила битка, но доколкото можеше да прецени на лунната светлина, тези хора не бяха умрели по едно и също време. Някои кости все още бяха здрави, докато други бяха започнали да се ронят. Някои изглеждаха толкова стари, че буквално се разпадаха при допир. Мястото приличаше на гробище, но повечето от телата бяха върху земята, а не погребани.

Другото, което забеляза, беше, че мъртвите не бяха смуцавани от хищници. Докато работеше като горски водач, Ричард беше срещал останки от трупове в гората. Животните винаги намираха мъртвите — все едно дали бяха хора или не. Тук обаче изглеждаше, че с времето телата се бяха разложили и под тях бяха лъснали скелетите, разположени така, както е паднал човекът — на една страна, с широко разперени ръце или пък с лице към земята. Никой не беше положен като за погребение — с ръце, скръстени на гърдите или сложени

отстрани на тялото. Като че ли бяха паднали мъртви на земята. В това нямаше да има нищо чак толкова странно, ако не беше фактът, че нямаше нито един труп, докоснат от хищници.

Ричард имаше чувството, че върви безкрайно през дъбовата гора, загубил надежда, че някога ще излезе от нея. В безлунна или облачна нощ, а дори и в облачен ден тук човек лесно можеше да се загуби. Всичко изглеждаше еднакво. Дърветата бяха на равно разстояние едно от друго и нищо не му подсказваше дали върви в правилната посока — освен луната и звездите. Може би през половината от нощта Ричард продължи да върви напред през гората на мъртвите. Беше сигурен, че следва посоката, посочена му от Плъзгата. Но тя не можеше да предвиди какво ще намери той. Просто му предаваше указанията на Баракус, дадени преди три хиляди години. Тези кости обаче не изглеждаха чак толкова стари. Разбира се, беше напълно възможно сред дъбовата гора да е имало и кости отпреди хиляди години, но досега те биха се превърнали в прах.

Постепенно гората се сгъсти. Накрая Ричард навлезе сред тъмните сенки на грамадни борове. Стволовете им бяха близко един до друг, всеки от тях беше едва ли не с големината на родния му дом в Еленовата гора. Имаше чувството, че пред него се е изправила стена от планини, които се издигаха в небето. В долната си част стволовете, подобно на колони, бяха без клони. Клоните бяха високо горе и се губеха от погледа. Те напълно закриваха небето и превръщаха земята долу в тъмен, объркващ лабиринт сред масивните стволове.

Ричард се спря и се зачуди как ще успее да поддържа посоката в този непрогледен мрак, при положение, че няма да може да върви на право.

И точно тогава чу шепота.

Вдигна глава, послуша се, напрегна слух да различи думите. Не можа, затова внимателно пристъпи още по-дълбоко в мрака, изчаквайки очите му да свикнат с тъмнината, преди да направи още няколко крачки. След малко вече можеше да различава дърветата пред себе си и продължи напред, като навлезе все по-навътре сред грамадните борове.

— Върви си! — прошепна някой.

— Кой е там? — попита тихо Ричард.

— Върви си — повтори едва доловимият глас — или остани завинаги с костите на тези, дошли тук преди теб.

— Дойдох да разговарям с нощните дребосъчета — каза Ричард.

— Тогава напразно си бил път. Сега си върви — повтори по-силно гласът.

Ричард се опита да съпостави този глас с гласа на едно нощно дребосъче, което бе срещал преди. Не беше съвсем същият, но в него имаше нещо общо.

— Моля те, покажи се, за да мога да разговарям с теб. Отговори ми тишината.

Ричард направи още десетина крачки в мрака.

— Предупреждавам те за последен път — обади се зловещият глас, — върви си! Веднага!

— Изминах дълъг път. Няма да си вървя, без да разговарям с дребосъчетата. Важно е.

— За нас не е.

Застанал с ръка, подпряна на хълбока, Ричард се опитваше да реши какво да прави по-нататък. Не можеше да мисли ясно. Умората му пречеше.

— Важно е и за вас.

— В какъв смисъл?

— Дойдох заради нещо, което е оставил за мен Баракус.

— Костите, покрай които мина, бяха дошли за същото.

— Слушай, важно е. И вашият живот зависи от това. В тази битка не се допускат странични наблюдатели. Всички ще бъдат засегнати.

— Ако си дошъл, подмамен от приказките за съкровище, знай, че това са празни лъжи. Тук няма нищо.

— Съкровище ли? Не, ти не разбираш. Изобщо не става дума за това. Мисля, че не можеш да ме разбереш. Вече преминах изпитанията, които Баракус беше оставил за мен, и затова съм тук. Аз съм Ричард Рал. Ожених се за Калан Амнел, Майката Изповедник.

— Не познаваме човека, за когото говориш. Върни се при нея, докато все още можеш.

— Не, там е работата, че не мога. Опитвам се да я намеря. Загубил търпение, Ричард прокара пръсти през косата си. Не знаеше с колко време разполага, за да каже каквото е нужно и колко би могъл да

остави недоизказано, за да успее да убеди нощните дребосъчета в истинската причина, поради която беше тук. Да ги убеди да му помогнат.

— Някога сте я познавали. Срещу Калан беше използвана магия, така че всички да я забравят. И ти си я познавала, но си я забравила — като всички останали. Калан е идвала. В ролята си на Майката Изповедник тя се бореше да защити земята на нощните дребосъчета и да ги предпази от посегателства. Разказвала ми е за красивата ви земя. За ширналите се поляни в древни, далечни гори. Тя е била с дребосъчетата, когато се събирали в здрача, за да танцуват заедно сред тревите и дивите цветя. Разказвала ми е също, че е прекарвала много нощи, легнала по гръб в тревата, докато те са били около нея. Разговаряли с нея за неща, които са интересували и вас, и нея — за надежди, за любов. Моля те, вие я познавате. Тя беше ваш приятел.

Ричард видя малка светлинка, която се показва изпод едно дърво.

— Върви си или костите ти ще останат там заедно с другите, които търсят съкровище, и повече никой няма да може да те види или да узнае какво е станало с теб.

— Ако ми е нужно злато, мога да си го спечеля. Съкровището не ме интересува.

Светлинката отново се появи.

— Не всички съкровища са от злато.

Светлинката се понесе в далечината, а въртящите се лъчи заиграха върху стволите на дърветата, докато минаваше.

— Познавах Шар — провикна се Ричард. Светлинката спря. Престана да се върти.

За момент Ричард видя как искрицата светлина виси в далечината и слабо осветява боровите — царете на гората, застанали като часовои, пазещи това, което беше отвъд тях.

— Значи не си дошъл заради легендите, че тук може да бъде намерено съкровище?

— Не.

— Какво знаеш за името, което изрече?

— Аз бях с Шар, когато тя премина границата. Шар прекоси границата, за да помогне да спре заплахата от Мрачния Рал. Шар премина границата, за да помогне да ме намерят, за да мога и аз на свой ред да помогна в тази борба. Преди да умре, Шар каза, че ако

някога имам нужда от помощ от нощните дребосъчета, трябва само да кажа името ѝ и те ще ми помогнат, защото никой враг не би могъл да знае това име. — Ричард посочи към гората от мъртви дъбове, където лежаха разпадащите се скелети. — Имам чувството, че никой от тези хора, чиито кости лежат там отзад, не е знаел името ѝ, нито името на някое дребосъче.

Светлинката бавно се върна между дърветата и накрая спря недалеч от него. Той почувства как лъчите мека светлина се плъзнаха по лицето му. Усети ги почти като докосване на паяжина. Ричард направи малка крачка напред.

— Разговарях с Шар, преди да умре. Сподели с мен, че не може да живее разделена от себеподобните си, а нямаше сили да се върне в родното си място. Тя ми постави първото изпитание, заръчано от Баракус. Каза ми, че вярва в мен, че знае, че в мен има нещо, благодарение на което ще успея. Това беше посланието на Баракус. Шар ме попита за тайните.

Малката светлинка стана по-ярка и цветът ѝ порозовя, докато за момент се завъртя в мълчание.

— А ти издържа ли изпитанието ѝ?

— Не — призна Ричард. — Тогава за мен беше твърде рано да разбера всичко. Едва по-късно разбрах. Плъзгата ми каза, че сега вече съм издържал изпитанието, оставено от Баракус за мен.

— Как ти е името?

— Израснах с името Ричард Сайфър. Впоследствие научих, че всъщност съм Ричард Рал. Наричан съм и с други имена: Търсачът; Онзи, който носи смърт; Ричард Избухливия; Камъкът в езерото, а също и Кахарин. Някое от тези имена говори ли ти нещо?

— А на теб името Гази говори ли ти нещо?

— Гази ли? — Ричард се замисли за момент. — Не, защо?

— То означава „огън“. Гази получи това име според пророчеството. Ако ти си Избраният, би трябвало да знаеш и това име.

— Съжалявам, не го знам. Не знам защо, но трябва да ти кажа, че не вярвам много-много на пророчества.

— Много съжалявам, но тази земя беше сполетяна от нещастие. Сега дребосъчетата страдат. Не можем да ти помогнем. Трябва да си вървиш. — Дребосъчето пак се накани да си тръгне и се завъртя, понасяйки се към високите дървета.

Ричард направи още една крачка напред.

— Шар каза, че ако имам нужда от помощта на дребосъчетата, те ще ми помогнат! Нуждая се от помощта ви!

Малката светла точка отново спря. От начина, по който тя увисна, без да се движи над него, Ричард остана с впечатлението, че премисля нещо. След малко започна бавно да се върти и да хвърля отблясъци наоколо. Върна се малко назад. После изрече едно име, което Ричард не беше чувал да се изговаря на глас от много години.

Кръвта замръзна във вените му.

— Това име говори ли ти нещо? — попита дребосъчето.

— Откъде знаеш името на майка ми? — прошепна Ричард. Дребосъчето бавно се приближи.

— Преди много, много сезони Гази премина тъмната граница, за да я намери, да ѝ помогне, да ѝ разкаже за сина ѝ, да ѝ разкаже много неща, които тя трябваше да знае, много неща, които синът ѝ трябваше да знае. Гази така и не се върна.

Очите на Ричард се разшириха.

— Какво правят дребосъчетата през деня? Когато е светло?

Подобно на разгорял се сребърен въглен, светлинката бавно се завъртя, хвърляйки отблясъци върху лицето на Ричард.

— Отиваме там, където е тъмно. Не обичаме светлината.

— А огънят вреди ли ви? Лъчите потъмняха.

— Огънят може да ни убие.

— Добри духове... — прошепна Ричард. Дребосъчето се приближи още повече, а лъчите му пак станаха ярки, докато разглеждаше лицето му.

— Какво има?

— Какво беше пророчеството за Гази? — попита Ричард. Бавно въртящата се светлинка спря.

— Предсказваше смъртта на Гази. В него се казваше, че Гази ще умре от огън.

За момент Ричард притвори очи.

— Преди много години, когато бях момче, майка ми умря при пожар.

Дребосъчето не каза нищо.

— Съжалявам — каза тихо Ричард. В главата му отекнаха думите на Шота. — Мисля, че Гази умря в моя дом. Къщата ми се подпали.

Майка ми изнесе брат ми и мен в безопасност навън, после се върна за нещо в къщата. Не знаехме за какво. Тя се задуши от дима. Така и не се появи навън. Не я видяхме повече. Умря сред пламъците. Мисля, че се върна за Гази. Мисля, че майка ми и Гази умряха заедно в този пожар, а Гази не успя да постигне целта си.

Дребосъчето сякаш го изгледа продължително.

— Съжалявам за това, което се е случило с майка ти. След толкова много време ти все още се просълзяваш.

Ричард не можа да каже нищо повече и само кимна. Дребосъчето отново започна да се върти по-бързо.

— Ние те знаем под името Ричард Сайфър. Ела, Ричард Сайфър, и ще ти кажем какво отиде да каже Гази на майка ти.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

РИЧАРД ПОСЛЕДВА ИСКРЯЩАТА СВЕТЛА ТОЧКА сред вековните дървета — място, изпълнено с тишина и спокойствие. Никога не беше виждал толкова големи дървета. Стори му се странно, че такива малки същества живеят сред толкова големи дървета.

Остана с впечатлението, че вървяха с часове, макар да знаеше, че само така му се струва, защото беше много отпаднал. Когато най-последно излязоха от гората на една широка поляна, Ричард не можа да повярва на очите си. Беше точно такава, каквато я беше описала Калан. Поляната светеше от стотици нощни дребосъчета, които се плъзгаха между високите стръкове трева и дивите цветя. Звездите, които се виждаха горе през отвора, оставен от високите борове, изглеждаха бледи и безжизнени в сравнение със звездите в тревата.

Гледката беше красива, но накара сърцето на Ричард да се свие болезнено, защото му напомни за Калан и за първия ден, в който я срещна, когато тя го беше запознала с Шар и когато му беше разказала за дребосъчетата. Двете с Калан се бяха запечатали завинаги в главата му.

А сега, след толкова време, разбираше, че тъкмо заради такова нощно дребосъче майка му беше изтичала обратно в горящата къща, опитвайки се да го спаси. Майка му не беше умряла сама.

И всичко това, защото преди хиляди години един мъж беше отишъл в Храма на ветровете и беше сторил нещо, благодарение на което Ричард се беше родил с двете страни на дарбата, за които Плъзгата му каза, че вече не притежава.

Когато Ричард пристъпи в тревата, някои от нощните дребосъчета се приближиха, любопитни да видят странника сред тях. Започнаха да светят ту по-силно, ту по-слабо, като че ли разговаряха помежду си.

— Как те викат? — попита Ричард придружаващото го дребосъче.

— Аз съм Там.

Ричард забеляза, че дребосъчетата се приближаваха и издигаха покрай него, преди да отлетят.

— Броят ни намалява — рече Там. — Досега подобно нещо не се е случвало. За нас това е време на страдание. Не знаем причината.

— До известна степен заради тази причина съм тук — каза Ричард. — Надявам се да намеря помощ, за да успея да спра това, което причинява болестта сред дребосъчетата. Ако не успея, всички ще изчезнете от този свят.

Там се замисли върху думите му. Някои, които ги бяха чули, отлетяха встрани и се скриха в гъстата трева, като че ли търсейки спокойно място, за да си поплачат. Други се приближиха.

— Тук мнозина познаваха Гази — рече Там. — Той им липсва. Можеш ли да ни кажеш какво е казал, преди животът му да си отиде? Да ни повториш думите му, както повтори думите на Шар?

— Съжалявам, Там, но никога не съм виждал Гази. Не знаех, че е дошъл при майка ми. Гази и майка ми сигурно са умрели, преди той да успее да ѝ каже какво го е довело при нас.

Ричард се запита дали тъкмо това не беше причината за пожара.

Много от дребосъчетата потъмняха, като че ли разочаровани, че той не може да им каже нищо за последните думи на Гази.

Ричард си спомни за целта на посещението си и се обърна към своя водач:

— Моля те, Там, дойдох по една важна причина, която, както казах, накрая може да помогне на дребосъчетата да се излекуват от това, от което страдат. Дойдох, защото Баракус е оставил тук нещо за мен. Неговата библиотека е тук. Изпратил е жена си да остави тук една книга за мен.

— Магда — обади се едно дребосъче.

Ричард не беше сигурен кой заговори, но гласът прозвуча определено по-женски от този на Там.

— Точно така.

— Било е много преди нашето време — каза тя. — Обаче думите на Баракус ни бяха предадени. Продължаваме да съхраняваме тайните, които той ни помоли да пазим. Аз съм Джас. Ела. Двамата с Там ще ти покажем.

Там и Джас поведоха Ричард през сребърната трева към извисяващите се дървета отляво. Сред дърветата, далеч от поляната,

като че ли отново започнаха да слизат в някакъв тъмен свят. Само двете дребосъчета хвърляха пред него достатъчно светлина, за да може да вижда пътя си.

— Далеч ли е? — попита Ричард.

— Не е далеч — отвърна Джас.

— Това място е в границите на нашето царство — каза Там. — Място, което можем да наблюдаваме и да защитаваме. През хилядолетията семето на легендите намери плодородна почва за откъслечните факти, а те, развити от желанията, започнаха да се разрастват. В резултат се получи един огромен плод от слухове, които бяха разпространени от шепота на вятъра, според който ние крием приказно златно съкровище. Нищо не можеше да убеди вярващите в тези приказки, че това не е истина. За тези хора тя не блести като златото. Мечтата им да се сдобият с лесно припечелено богатство беше толкова силна, че те бяха готови по-скоро да жертват всичко наистина ценно за тях, вместо да приемат истината, че това е една празна надежда.

— Това, което крием, не е съкровище — рече Джас, — а обещание, дадено от нашите предци.

— Пак е един вид съкровище — каза им Ричард. — Поне за подходящия човек.

Това, което на тях им се струваше близо, на Ричард се стори доста далеч. Беше му все по-изморително да прави стъпка след стъпка. Коремът му къркореше от глад, докато се придвижваха през смълчаната гора.

Сигурно беше някъде посред нощ, когато дърветата се разтвориха и на сребрилата лунна светлина Ричард можа да види, че далеч долу се простира една долина. Склоновете от двете ѝ страни бяха покрити с гъсти гори. Пред него се откриваше красивата гледка на неща, които той винаги беше обичал. Копнееше да може да опознае това място, да бъде долу сред тези гори... но не сам, а с Калан. Без нея красотата беше само дума, без усмивката на Калан светът беше празен и мъртъв.

— Тук е библиотеката, която господарят Баракус ни завеща да пазим — обяви Там.

Ричард се огледа. Видя само папрати, увивни растения, които се спускаха от тъмнината горе, и масивните стволоче на боровете,

изправени на ръба на височината.

— Къде? — попита той. — Никъде не виждам сграда.

— Тук — каза Джас, понесе се към една скала и кацна отгоре ѝ.
— Библиотеката е тук отдолу.

Ричард се почеса по главата. Мястото изглеждаше странно за библиотека. Но после си спомни, че беше намерил входа за библиотеката в Каска под надгробна плоча. Той се наведе и опря рамо в скалата — в една ниша със загладени ръбове. Даваше си сметка, че не се чувства достатъчно силен, за да премести огромния камък, но въпреки това се напрегна, за да го избута. Камъкът бавно започна да се завърта на една страна.

Дребосъчетата се приближиха и погледнаха заедно с Ричард какво има отдолу. Камъкът беше поставен върху тесен, внимателно огладен ръб. По него нямаше нито дупка, нито стълба, която да води надолу в земята. Ричард приклепна и пъкна ръка под каменния ръб. Мястото беше меко и сухо.

— Това е просто пясък.

— Да — каза Джас. — Когато Магда пристигна, тя следваше указанията на съпруга си и използва магия, за да напълни това, което е отдолу.

— С пясък ли? — попита недоверчиво Ричард.

— Да — каза Джас.

— Колко пясък има? — попита той. Нямаше намерение да копае в дупка, пълна с пясък, независимо колко малка можеше да се окаже тя.

— Виждаш ли рекичката в долината? — попита Джас. Ричард примигна срещу слабата лунна светлина. Видя отблясъците на водата, която лъкатушеше сред пясъчни насипи.

— Да, виждам я.

— Според думите, които ни бяха предадени — каза Джас, — Магда е донесла със себе си мощно заклинание от Баракус. Тя го е използвала, за да създаде водовъртеж, който е издигнал пясъка от бреговете на реката и е напълнил дупката, за да предпази мястото.

— Да го предпази ли? — попита Ричард. — От какво?

— От всеки, който би могъл да стигне до тук. Този пясък трябва да попречи на всеки, който би могъл да дойде да търси онова, което е там, долу.

— Предполагам, че ако има достатъчно пясък, това със сигурност би забавило всеки. — Ричард погледна с подозрение двете дребосъчета, които бавно се въртяха на лунната светлина. — И колко пясък има долу?

Там се понесе във въздуха и застана на ръба на скалата.

— Виждаш ли терасата долу?

Ричард погледна предпазливо през ръба на скалата. До нея вероятно имаше неколкостотин метра.

— Виждам я.

— Стаите на библиотеката са чак там, долу.

— Стаите на библиотеката са заровени под толкова тонове пясък?

— Да — каза Там.

Ричард остана като ударен от гръм. Това бяха несметни количества пясък.

— Но как бих могъл да изкопая такова нещо? Ще ми е нужно безкрайно много време.

Там се обърна и се приближи до лицето му.

— Може би. Но Баракус каза, че ако ти си Избраният, ще знаеш какво да направиш.

— Ако аз съм Избраният? — попита обезкуражен Ричард. Имаше чувството, че върху него се е стоварила цяла планина от пясък. — И защо винаги трябва аз да съм Избраният?

— Това не можем да кажем — рече Там.

Ричард простена разочарован — беше стигнал толкова близко, а се оказваше, че е толкова далеч.

— Ако аз съм Избраният, тогава защо той просто не е оставил послание за мен, за да знам какво да правя?

Там и Джас замълчаха за момент, като че ли премисляха.

— Е, има едно нещо, което ни беше предадено — каза накрая Джас.

— И какво е то?

— Баракус бил казал, че дребосъчетата трябва да пазят това в продължение на векове, но когато пясъците на времето най-накрая свършат, онзи, който е определен да получи книгата, ще бъде тук и ще я отнесе със себе си. — Джас се приближи още повече. — Това ще ти помогне ли, Ричард Сайфър?

Ричард изтри лицето си с опакото на ръката. Защо Баракус просто не е казал как да вземе „Гайните на силата на магьосника воин“? Може би си е помислил, че въпросният човек, който трябва да има книгата, вече ще е придобил силата си и за него това няма да е пречка. Може да си е помислил, че Ричард би трябвало да знае как да завърти вълшебния водовъртеж, който да изсмуче пясъка. Ако е така, тогава Ричард не беше този човек. Той не само не знаеше как да използва силата си, но тъй като беше пътувал в Плъзгата, вече нямаше и дарбата си.

Що се отнася до Ричард, пясъците на времето вече бяха свършили за него. Сестрите на мрака бяха задействали кутиите на Орден. Заклинанията бяха заразили света на живота. Бяха започнали да рушат магията и това вероятно беше голямото нещастие, от което страдаха дребосъчетата, а армията на Императорския орден опустошаваше необезпокоявана Новия свят. Но най-лошото лично за него беше, че Калан беше отвлечена и беше под въздействието на проклятието на лавинния огън и отчаяно се нуждаеше от помощта му.

А сега той стоеше тук и чакаше пясъците на времето да изтекат. Ричард отдръпна ръката си от лицето и се намръщи. Наведе се над ръба на скалата и погледна към терасата, която се виждаше далеч долу. Пясъците на времето.

Обърна се наляво и се загледа внимателно в скалата. Там не видя нищо, което би могъл да използва. Но отдясно му се стори, че вижда път, по който би могъл да слезе долу. Смъкна раницата от гърба си, остави я на земята, извади от нея сгъваемата си лопата и бързо я сглоби.

— „Когато пясъците на времето най-последно свършат, този, за когото е предназначена книгата, ще бъде тук и ще я вземе със себе си“ — повтори той. — Нали това каза?

— Да — отвърна Джас. — Така ни бе предадено.

Ричард отново надникна от скалата.

— Трябва да слеза долу до терасата — каза той.

— Ние ще дойдем и ще осветяваме пътя ти — рече Там. Без да губи време, Ричард заслиза надолу по скалистата пътека. Оказа се толкова трудно, колкото беше и предполагал, но не след дълго той се озова на тясната площадка долу под върха, от който беше избутал камъка.

Огледа се и започна да опипва стената, докато намери това, което търсеше. Веднага започна да копае, да кърти и да вади камъни, които бяха така плътно забити, че беше трудно да се каже със сигурност на оскъдната светлина, хвърляна от луната и от двете нощни дребосъчета, дали наистина беше това, което мислеше.

Когато скалата започна да поддава, увереността му се засили. Колкото повече парчета камъни изваждаше, толкова по-лесно ставаше.

Трябваше да работи предпазливо при отстраняването на някои по-големи камъни. Една погрешна стъпка и можеше да се подхлъзне и да падне от тесния перваз. Някои от камъните в разширяващата се дупка бяха по-големи, отколкото би могъл да повдигне, затова се наложи да ги търкаля, за да ги махне от отвора. За щастие беше успял да разбути почвата под повечето от тях и да ги търкаля. Застана отстрани на перваза и бутна големите камъни, които се изтъркаляха покрай него. Наблюдаваше ги как изчезват в нощния въздух, падайки безшумно, докато накрая се стовариха с трясък далеч под него.

Внезапно лопатата попадна в нещо меко и останалата част от скалата започна да поддава със стържещ звук и се разлетя на много парчета. Ричард едва успя да се дръпне встрани, за да не го ударят. Последва грохот и от дупката бликна струя пясък, която се изля далеч в празното пространство, извита като дъга. Ричард остана да стои с гръб опрян в стената, а сърцето му се разтуптя трескаво, когато кухата вътрешност на скалата се разчисти така внезапно. Двете дребосъчета се въртяха, изненадани от изумителната гледка. Едното дребосъче — Ричард не беше сигурен кое — последва за известно време колоната от пясък, която се стичаше надолу, а после се върна. Пясъкът като че ли нямаше край, но постепенно потокът започна да намалява, докато накрая от дупката само сегиз-тогиз бълваха малки количества. Без да губи време, Ричард се покатери в отвора.

— Хайде — викна той на дребосъчетата, — трябва ми светлина.

Те се подчиниха и минаха над раменете му, за да влязат първи и да осветят пространството. Вече вътре, Ричард се изправи и изтупа праха от дрехите си, като оглеждаше рафтовете, пълни с книги. С изумление си помисли, че е първият човек, застанал на това място, от времето когато Магда Сеарус, жената, превърната в Първия Изповедник, е била тук.

Това му напомни за Калан и за нуждата да я намери, което пък го подтикна веднага да започне да се оглежда наоколо. Оказа се, че библиотеката е твърде непретенциозна, с врата в далечния край, която водеше по-навътре в скалата. Видя сенките на входове и виещи се стълби. Въпреки че пясъкът беше изтекъл през дупката, вътре все още всичко беше покрито от него. Беше нужно време, за да се почисти това място и да може да се каже какво има вътре.

Отдясно върху каменен пиедестал, подпрян на гола каменна стена, лежеше една-единствена книга. Ричард я взе и издуха пясъка и праха от нея.

На корицата беше написано: „Тайните на силата на един магьосник воин“. Пръстите му леко се плъзнаха по позлатените букви на корицата и той отново прочете думите, предназначени за него. Обзе го възторжено чувство, осъзнал, че един магьосник воин, самият Първи магьосник Баракус, е написал тази книга за човека, който е трябвало да се роди със силата, освободена от Храма на ветровете благодарение на неговите усилия. най-после Ричард намери съкровището, което Баракус бе оставил за него.

Едното нощно дребосъче висеше над рамото му и го наблюдаваше, докато той гледаше почитателно книгата, която най-после щеше да даде отговори на въпросите му и така щеше разбере как да си възвърне дарбата.

Накрая с разтуптяно сърце Ричард отгърна корицата, за да види какво е искал да му каже Баракус.

Първата страница беше празна. Прелисти още страници — празни. Прелисти цялата книга — с изключение на думите върху корицата, книгата беше абсолютно празна.

Ричард притисна с пръсти слепоочията си. Имаше чувството, че му прилошава.

— Някой от вас да вижда нещо по тези страници?

— Не — каза Джас, — съжалявам.

— Аз не виждам тук да пише нещо — добави Там.

И тогава Ричард изведнъж се сети къде е проблемът. Сърцето му се сви. „Тайните на силата на един магьосник воин“ беше книга с инструкции за използването на специфична форма на дарбата. Това бе вълшебна книга. По някаква причина Ричард беше лишен от дарбата си. Без нея текстът, изписан по страниците, не можеше да се задържи в

ума му. Той забравяше думите още преди да си е спомнил, че ги е прочел.

Също както вече не си спомняше нито дума от „Книгата на преброените сенки“, така и думите на „Тайните на силата на един магьосник воин“ не се задържаха в съзнанието му достатъчно дълго, за да знае, че изобщо е видял някакви думи. Без дарбата му за него страниците щяха да си останат празни.

Докато не разбере какво не е наред с неговата дарба, нямаше да може да прочете тази книга.

— Ще трябва да я взема със себе си — каза той на дребосъчетата.

— Баракус точно така е наредил, Ричард Сайфър — каза Там.

Ричард се запита дали Баракус някак си не е знаел и това.

Нямаше време да разсъждава дали е знаел, или не. Излезе от дупката и се покатери по скалата. Забеляза, че тя образуваше нещо като козирка над отвора за библиотеката, вероятно за да попречи на водата да започне да прониква вътре. Пясъкът трябваше да е сух не само за да не се развалят книгите, които бяха вътре, но и за да може лесно да излезе навън. Ричард реши, че засега няма опасност библиотеката да се намокри от дъжда. Когато изкачи скалата, той прибра ценната празна книга в раницата си. Забеляза, че под каменния ръб, където допреди малко имаше пясък, сега се спуска виеща се стълба, която потъва надолу в мрака. За да бъде сигурен, че никой няма да открие стълбата, отново напъна всички сили и избута огромния камък, докато заеме старото си място. Задъхан от усилието, Ричард метна раницата на гърба си. В главата му се блъскаха хиляди най-различни мисли. По обратния път през тъмната гора Ричард си поговори малко с двете нощни дребосъчета и им благодари за помощта. Когато излязоха отново при поляната, той огледа малките светлинки, които се плъзгаха между тревата и дивите цветя, а някои се въртяха в сложен танц, като се рееха по двойки. Запита се колко ли са били по времето, когато Калан е идвала тук. Усещаше болезнено липсата ѝ, чак в гърлото му заседна буца. Тя беше неговият свят, но този свят му се изплъзваше.

— Трябва да вървя — каза той на Там и Джас. — Надявам се да използвам това, което намерих тук, за да помогна да бъдат прекратени вашите страдания.

— Ще се върнеш ли? — попита Джас.

Спомнил си за миг за скритата библиотека, Ричард кимна.

— Да, и се надявам да доведе Калан с мен. Дано дотогава вие да сте си я спомнили. Знам, че тя много ще се радва да ви види отново.

— Когато си я спомним — каза Джас, — също ще се изпълним с радост.

Ричард само кимна и продължи пътя си. Там го съпроводи през древната гора, като му помагаше да намери пътя. В края на старите дървета той спря.

— Баракус е постъпил умно, като е избрал теб, Ричард Сайфър. Вярвам, че имаш това, което ти е нужно, за да успееш. Желая ти всичко най-хубаво.

Ричард тъжно се усмихна. Искаше му се и той да беше също толкова сигурен. Вече нямаше достъп до дарбата вътре в себе си — ако изобщо тя беше у него — и нямаше представа как би могъл да успее. Може би Зед щеше да му помогне.

— Благодаря ти, Там. Ти и дребосъчетата сте добри пазители на нещата, които Баракус ви е оставил на съхранение. Ще направя всичко по силите си, за да ви защитя — вас и другите невинни създания, които са в такава голяма опасност.

— Ако не успееш, Ричард Сайфър, съм уверен, че няма да бъде, защото не си положил усилия. Ако някога отново ти потърбва помощта ни, както ти е казала и Шар, произнеси едно от нашите имена и ние ще се опитаме да ти се притечем на помощ.

Ричард кимна и тръгна, като се обърна само веднъж, за да му махне с ръка. Дребосъчето се завъртя, припламна за момент, а после изчезна сред дърветата.

Изведнъж Ричард се почувства ужасно самотен, останал само със светлината на луната. Мъртвите дъбове му се сториха безкрайни. Продължаваше да върви като в унес. Нужна му беше храна и почивка, но искаше да се махне от странната гора. Забеляза кости сред корените на дъбовете, а дърветата като че ли се опитваха да се сведат над мъртвите и да ги притиснат до гърдите си.

След като вървя дълго, вгълбен в тревожните си мисли, някъде в мъртвата гора Ричард усети из въздуха внезапен хлад. Потръпна и се задъха от студения въздух, който нахлу в дробовете му — сякаш беше попаднал в лапите на зимата. Погледна нагоре и забеляза нещо, което

отначало му се стори като сянка, изправена сред черепите. Когато най-после разбра какво е, отново го побиха тръпки.

Беше висока жена с черна, разрошена коса. Беше облечена изцяло в черно. Кожата ѝ беше бледа като луната, а мъртвешкото ѝ лице като че ли плуваше в мрака. Сбръчканата ѝ кожа беше изопната върху ръбатите скули така, както той си представяше, че може би изглеждат мъртвите, след като бяха престояли безжизнени в тази гора, в очакване червеите да си свършат работата. Тънката ѝ заплашителна усмивка безпогрешно показваше, че е готова, без да ѝ мигне окото, да остави костите на умрелите да гният в това място.

Ричард почувства такъв студ, че не можеше да помръдне. Усети, че трепери, но не можеше да се удържи. Не чувстваше пръстите нито на ръцете, нито на краката си. Искаше да се помръдне, да побегне, но не можеше да накара краката си да се движат.

Не можеше да извика и дарбата си. Нямаше меч, който да изтегли.

Почувства се безпомощен под погледа на бледосините ѝ очи. Запита се дали безжизнените му останки щяха да бъдат захвърлени да гният в тази пустош, забравени заедно с всички други анонимни кости на нещастниците, дошли тук да преследват мечтите си.

Ръцете на жената се разпериха като криле на гарван и нощта го погълна.

ЧЕТИРИДИСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ПОСТЕПЕННО КАЛАН ЗАПОЧНА ДА ЧУВА монотонни гласове, които се носеха отблизо и отдалеч. Обаче беше толкова замаяна, че не беше сигурна дали са истински, или само си въобразяваше. Знаеше, че някои от мислите, които непрекъснато се въртяха в главата ѝ, сигурно са плод на въображението ѝ, колкото и истински да ѝ се струваха. Знаеше, че не може да бъде в един момент на поляната с цветята сред звездите, в следващия в разгара на жестока битка с мумифицирани трупове, възседнали коне, а в по-следващия да лети през облаците, яхнала червен дракон. Всичко ѝ изглеждаше реално, но тя знаеше, че не би могло да бъде.

В края на краищата, дракони нямаше. Те бяха само мит.

Но ако това, което чуваше, наистина бяха гласове, тя не можеше да различи думите. Идваха като безплътни, неподправени звуци и всеки тон отекваше болезнено дълбоко в нея. Главата ѝ пулсираше в бавен ритъм и всеки път, когато болезненият напън я притискаше, имаше усещането, че черепът ѝ ще се разцепи от напрежение. Със стихването на всеки периодичен цикъл започваше да ѝ се повдига, а след това с настъпването на следващия мъчителен натиск изпадаше в някакво безразличие.

Колкото и да се мъчеше да отвори очите, Калан не успяваше да повдигне тежките си клепачи. За това ѝ беше нужна повече сила, отколкото можеше да събере в момента. А и се страхуваше, че може би е светло. Беше сигурна, че светлината ще ѝ причини болка, че ще се забие като от наострени игли в беззащитните ѝ очи. Имаше чувството, че непознат, плътен натиск я принуждава да стои неподвижна, докато някаква скрита сила я измъчваше с пулсиращия си напън. Опитвайки се отчаяно да се измъкне от хватката ѝ, тя се помъчи да размърда ръце, но те също се оказаха сковани. Опита се да раздвижи краката си или поне да повдигне едното си коляно, но те като че ли бяха стегнато обвити в плътен мрак.

Един звук, вероятно рязко изречена дума, я стресна. Тя се поразбуди и започна да излиза от вцепенението, връщайки се към живота. Този път беше сигурна, че звуците бяха гласове. Започна да различава по някоя и друга дума. Мислено се вкопчваше в тези думи като в спасителен пояс и ги използваше, за да се измъкне от мрака на безсъзнанието. Започна да диша по-равномерно, като се съсредоточаваше върху думите и се стареше да отклони пулсиращия натиск, докато внимателно се вслушваше в тях и се мъчеше да ги свърже в някакъв смисъл. Разпозна женски гласове и един мъжки. Беше груб.

Обаче болката от пробуждането беше още по-изтощаваща от тази, която беше изпитвала, докато беше в несвят. Реалността имаше свойството да добавя нови мъчителни измерения на болката, едно неизбежно страдание, едно безмилостно мъчение, пулсиращо през цялото ѝ тяло. За да отвлече вниманието си от болката, която изпитваше, Калан отвори очи, колкото да се огледа внимателно наоколо. Беше в някакво помещение. Приличаше на нещо като палатка, направена от избеляло платно, но ако наистина беше палатка, беше много по-голяма от всяка друга, която беше виждала някога. Отстрани бяха провесени богато украсени килими, които изпълняваха ролята на своеобразни двойни врати.

Лежеше върху дебели кожи, проснати върху леко издигната платформа, а не направо на пода. Горещият задушлив въздух от кожата я караше да се поти. Добре че поне не беше покрита с одеяла. Помисли си, че може би е оставена там, за да я държат в подчинение. Точно срещу мястото, където лежеше, имаше стол с облегалка, украсена с дърворезба. В него не седеше никой.

Из стаята имаше няколко лампи, оставени върху табуретки, а други висяха от вериги. Те обаче не успяваха да прогонят мрачната атмосфера в палатката, но поне миризмата на горящото масло помагаше да не се чувства толкова силно тежката воня на пот, животни и тор. Калан с облекчение установи, че от светлината не я болят очите, както се беше страхувала.

Една от Сестрите ходеше насам-натам сред полумрака като зомби, което не може да си намери гроба. Отвън през дебелилото платно и покритите с килими стени на шатрата се чуваха нестройни, приглушени шумове. Като че ли самотното място, в което се

намираше, беше заобиколено от цял град. Калан чуваше говора на хиляди мъже, заедно с тропота на копита, дрънкането на оръжие, мученето на мулета и металния звън на брони. В далечината се чуваше как мъже издават заповеди, смеят се или ругаят, докато тези, които бяха по-наблизо, разказваха някакви истории, от които тя не можеше да разбере нищо.

Калан знаеше каква беше тази армия. Беше успяла да я зърне отдалеч, докато минаваше през местата, където те са били, и беше видяла хората, които войниците бяха измъчвали, изнасилвали и убивали. В никакъв случай не искаше да излезе навън сред тези диваци, защото знаеше що за хора са.

Когато забеляза, че Джаганг я погледна, тя се престори, че все още е в безсъзнание, като дишаше равномерно и лежеше абсолютно неподвижна, с почти плътно затворени очи. Явно решил, че все още не се е събудила, той премести погледа си към ходещата напред-назад Сестра Улиция.

— Не може да е толкова просто — обади се Сестра Армина от мястото, където стоеше край една маса. Тя важно навири нос.

Калан забеляза ръба на една книга на масата. Дългите пръсти на Сестра Армина бяха върху кожената ѝ корица.

— Армина — каза Джаганг със спокоен, почти любезен глас, — можеш ли да си представиш колко забавно ще ми бъде да съм в главата на някои непокорни Сестри, които съм изпратил в палатките, за да си ги предават войниците от ръка на ръка?

Жената пребледня, отстъпи крачка назад и опря гръб в платнището на шатрата.

— Не, Ваше превъзходителство.

— Да съм там и да съм свидетел на страха им? Да бъда в главите им и да виждам колко абсолютно безпомощни са, докато силните ръце разкъсват дрехите им и сграбчват телата им. Да виждам как ги хвърлят върху голата земя, разтварят им насила краката и ги яхват мъже, за които те нямат никаква стойност, освен да служат за задоволяване на похотта им? Мъже, които не изпитват абсолютно никакво съчувствие към тях, които изобщо не се интересуват какви страдания ще нанесат в стремежа си да получат това, което искат? Можеш ли да си представиш какво удоволствие би било за мен да бъда там, в главите на такива

досадни Сестри, да бъда очевиден, така да се каже, на тяхното абсолютно заслужено наказание?

— Не, Ваше превъзходителство — отрони едва доловимо Сестра Армина, облещила подгонените си от паника очи.

— Тогава ти предлагам да престанеш да се възмущаваш, защото мислиш, че това е, което искам от теб, и да започнеш да изразяваш своето мнение. Не ме интересува ласкателството ти. В леглото можеш и да ме ласкаеш, ако мислиш, че така ще е по-добре за теб — макар че едва ли, — но тук аз се интересувам само от истината. Твоите раболепни възражения няма да ни донесат успех. Важна е само истината. Ако имаш да кажеш нещо смислено, кажи го, но престани да прекъсваш Улиция и да критикуваш мнението ѝ със забележки, които според теб искам да чуя. Иначе ще завършиш в палатките. Ясно ли ти е?

— Да, Ваше превъзходителство — сведе очи Сестра Армина.

Сестра Улиция си пое дълбоко въздух, щом Джаганг насочи вниманието си към нея. Престана да снове напред-назад. Вдигна ръка и посочи книгата на масата.

— Проблемът, Ваше превъзходителство, е, че няма как да потвърдим дали преписът е истински. Знам, че искате да направим точно това и, повярвайте ми, ние се опитахме. Но истината е, че не можем да намерим начин да разрешим въпроса.

— Защо?

— Ами, ако в нея се казва „поставете кутиите, обърнати на север“, как бихме могли да сме сигурни дали тази инструкция е вярна или не? Доколкото ни е известно, поставянето им на север е в съгласие с инструкциите на оригиналния ръкопис. Ако това е оригиналът, неспазването на тази инструкция би било фатално. Но как бихме могли да разберем? Може би ви се иска да стигнем до някакво заключение относно автентичността на тази книга, само като я прочетем. Но ние не можем да го направим. Знам, че не искате да ви излъжа, за да ви угодя. Аз ви служа най-добре, когато казвам истината.

Джаганг я изглежда подозрително.

— Внимавай, Улиция, да не започнеш да ми се подмазваш. Не съм в настроение за това.

— Разбира се, Ваше превъзходителство — наведе глава Сестра Улиция.

Джаганг скръсти мускулестите си ръце на масивните си гърди и се върна към обсъждания въпрос.

— Значи мислиш, че това е причината онези, които са направили преписа, да ни оставят този допълнителен начин, за да различим фалшивия препис от истинския?

— Да, Ваше превъзходителство — каза Сестра Улиция, въпреки че бе изкушена да заеме позиция, която нямаше да му хареса.

Тъй като императорът можеше да чете мислите ѝ, щеше да разбере какво е истинското ѝ убеждение. Калан предположи, че според Сестра Улиция най-добрият шанс да не си навлече гнева му е да остане вярна на убежденията си. Сестра Улиция не би представлявала нищо, ако не беше умна.

— Значи в такъв случай си на мнение, че това е истинското обяснение. Че не е грешка, а е било замислено предварително...

Улиция замълча за момент и погледна към Калан. Тя продължаваше да държи очите си притворени, оставяйки почти незабележима цепнатина, за да не може жената да разбере, че е будна. Сестра Улиция отново насочи вниманието си към Джаганг.

— Те може да са си казали, че ако някога се наложи да се използва този начин за проверка, това би могло да стане само ако положението е отчайващо критично и трябва на всяка цена да знаят дали книгата е истинска, тъй като в противен случай рискуват да загубят всичко, в което са вярвали. Ако онези, които използват проверката за кутиите, сбъркат и допуснат грешка с въпросното копие, рискуват да загубят не само живота си — рискуват да загубят самия свят на живота.

— А може пък тези, които са направили копията, да са искали с фалшификатите да заблудят някой алчен крадец — предположи Джаганг.

— Но, Ваше превъзходителство — рече Сестра Улиция, — за да бъдат осуетени всякакви долни планове, тези, които притежават кутиите, трябва да имат начин да различат истинските преписи от фалшивите. Ако те не са оставили такъв метод на онези, които ще дойдат след тях, в такъв случай биха лишили техните потомци от шанс за оцеляване. Поначало единствената причина, поради която са направили преписите, е, че са се тревожили от рисковете, които могат да се появят в бъдеще, ако оставят само оригиналния текст. В края на

краищата, единствената съществуваща книга би станала обект на редица заплахи — от огън, от вода, от червеи, да не говорим пък за големия брой преднамерени заплахи. Те са се опитали да се подсигурят да има едно вярно копие, ако някога се наложи да бъдат използвани кутиите, а оригиналната книга да бъде недостъпна поради причини, които те дори не биха могли да предвидят. Да оставят бъдещето на случайността би влязло в противоречие преди всичко със самата цел, накарала ги да направят копията. Разбирате ли какво искам да кажа? Тъй като са направили само един истински препис, а останалите фалшиви, те са се опитали да попречат на неправилното използване на кутиите, поставяйки още една пречка по пътя към използването им. Обаче същевременно, ако наистина се наложи да бъдат използвани кутиите, със сигурност биха искали отговорът за тяхното използване да не бъде оставен на случайността. Те биха оставили на онези, които ще дойдат след тях, някакъв начин да потвърдят истината. Тъй като в текста в самата книга не се забелязват противоречия, на мен ми се струва, че тези, които са направили копията, без съмнение биха създали и друго средство, за да се различи истинското от фалшивото копие.

Джаганг се обърна към другата Сестра.

— Ето, и Армина иска да каже нещо. Говори, скъпа. Сестра Армина се прокашля:

— Карат ни да повярваме, че една дума в единствено вместо в множествено число ще послужи за единственото указание за идентичността на книгата, нали така? — Сестра Армина поклати глава. — Въпреки че съм съгласна с общата идея, смятам, че отговорът е прекалено елементарен, да не кажа твърде глупав. Начинът да се различи истинското от фалшивото сам по себе си поставя нещата в сферата на случайността, ако те не са ни дали сигурно средство за потвърждение.

— Ама те са оставили — Сестра Улиция повдигна едната си вежда, навеждайки се към жената. — Той е тук, още в самото начало, където точно ни се казва как да различим истинската книга от фалшивата. Казва се, че тя трябва да извърши проверката. И тя я извърши.

Армина скръсти ръце на гърдите си.

— Както казах, това е твърдо елементарно, за да е отговорът.

— Ами като е толкова просто, Армина, защо не го забележа? — попита сестра Улиция.

Калан побърза да притвори очи, когато Сестра Улиция посочи към нея.

— Тя намери грешката. Защо никоя от нас не я видя? Само тя я видя. Без нея вероятно ние нямаше да я забележим или, ако я бяхме забележали, вероятно щяхме да си помислим, че не е важно, и нямаше да ѝ обърнем внимание. Тя направи това, което в книгата пише, че трябва да направи. В нея се казва, че тя трябва да бъде използвана точно за тази цел. Някои от нас може и да са на мнение, че грешката не е достатъчно сложна, за да бъде определящ елемент, обаче това е нелепо. Фактът, че тя трябва да извърши проверката на тази книга, си остава факт и тъй като това беше грешка, която само тя забележа, показва, че преписът е фалшив. Това е важното. Трябва да приемем за валидно нейното заключение.

Докато премисляше думите, казани от жените, Джаганг се почесваше с месестата си ръка по бичия врат, като се разхождаше напред-назад край масата. Загледа се известно време в книгата.

— Има един начин да се уверим — заговори той и изгледа заплашително всяка от Сестрите. — Трябва да намерим другите преписи и да ги сравним. Ако всичките или само някои имат същата грешка в заглавието, това би ни показало, че грешката не означава нищо. Обаче ако всички с изключение на едно имат грешката, тази, в която я няма, би била истинското копие. След това можем да сравним всички пасажи в текста и ако тази, в която заглавието не е сбъркано, се различава от всички останали, ще можем да потвърдим, че това е истинското копие.

— Ваше превъзходителство — рече Сестра Армина и почтително сведе глава, — идеята е чудесна. Ако можем да намерим останалите и се окаже, че единствено в тази има грешка, това би доказало твърдението ми, че е просто елементарна, изолирана грешка, допусната от невеж подвързвач.

Джаганг я изгледа за момент, преди да отмести погледа си и да отиде до един шкаф отстрани. Отвори най-горното чекмедже и извади една книга. Хвърли я върху масата, така че тя се плъзна по повърхността към двете Сестри.

Сестра Армина я вдигна и прочете заглавието на корицата. Дори на слабата светлина от лампите Калан забеляза как лицето на жената силно почервения.

— „Книгата на преброените сянка“ — прошепна тя, като не вярваше на очите си.

— Сянка? — попита Сестра Улиция, надничайки през рамото на Сестра Армина. — Не сенки, така ли?

— Не — каза Джаганг, — това е „Книгата на преброените сянка“, също като тази от Каска.

— Но... но... — заекна Сестра Армина, — не разбирам. Откъде е този препис?

— От Двореца на пророците — усмихна се снизходително императорът.

Челюстта на Сестра Армина увисна и тя не можа да каже нищо повече.

Сестра Улиция сбърчи вежди.

— Какво? Не може да бъде. Сигурен ли сте?

— Дали съм сигурен? — изсумтя ядосан той. — Да, сигурен съм. Имам тази книга от доста време. Отчасти това е причината, поради която ви позволих, глупачки такива, да продължите търсенето. Нужна ми беше същата жена, която преследвахте и вие, за да разбере тя дали това е истинското копие. През цялото време, докато тази книга беше при мен, не забелязах думата „сянка“ в заглавието да е нещо друго, освен това, което би трябвало да бъде. Просто реших, че казва това, което трябва да се каже. Обаче нашата изпаднала в безсъзнание приятелка там го забеляза веднага.

— Но как успяхте да вземете това от Двореца на пророците? — попита Сестра Улиция. — Доколкото разбрахме, тези преписи са заровени заедно с кости, както в Каска, в скрити катакомби. Преди да бъде разрушен дворецът, там не бяха открити никакви катакомби.

Джаганг се усмихна на себе си, като че ли трябваше да обяснява на деца.

— Ти си мислиш, Улиция, че си толкова умна, като си разбрала за кутиите, за необходимостта да бъдат отворени, за катакомбите и за човека, нужен, за да провери текста на книгата. Но аз знаех от десетилетия това, което ти откри съвсем наскоро. Посещавам мозъци от много, много дълго време, за да помогна на нашата кауза. Ще се

изненадате от всички неща, които съм научил много отдавна. Докато вие, Сестри, се занимавахте в двореца с политика и борба за власт в малкия ви остров, като се подмазвахте ту на Създателя, ту на Пазителя и в замяна търсехте услуги за лоялността си ту от единия, ту от другия, аз работех, за да обединя Стария свят, за каузата на братството на Ордена, която е истинската кауза на Създателя и единствената справедлива кауза за човечеството. Докато вие учехте млади мъже да стават магьосници, аз показвах на същите млади мъже истинската Светлина. Без Сестрите дори да имат понятие за това, много от тези млади магьосници вече се бяха посветили на бъдещото спасение на човечеството, ставайки ученици на Ордена. Те прекараха десетилетия, сновейки из стаите на Двореца на пророците, направо под носа на Сестрите, работейки като братя на братството на Ордена. А аз бях там в мозъците им, докато четяха забранените за повечето хора книги в подземията на двореца. Като пътешественик по сънищата им давах насоки и цели в проучванията. Знаех какво е нужно и ги карах да го търсят за мен. Като братя от Ордена те отдавна откриха тайния вход към катакомбите долу. Беше скрит под един отдавна забравен склад в старата част на конюшните. Те измъкнаха от катакомбите тази книга, както и други ценни томове, а после, когато накрая пристигнах в двореца, след като триумфално обединих Стария свят, ми ги предадоха. Имам този препис от десетилетия. Единственото, което нямах, беше достъп през голямата бариера, за да мога да имам както книгите, така и средствата за проверка. Но после, благодарение на техните ежби, Сестрите ме накараха да направя неща, които разрушиха тази бариера. Сега, когато Дворецът на пророците е разрушен, се опасявам, че катакомбите и книгите, които бяха в тях, са загубени завинаги, но тези млади мъже търсеха сред скритите книги и чрез техните очи успях да прочета повечето от тях. Сега дворецът и катакомбите вече ги няма, но знанието, което се съдържаше в тях, не е загубено. Тези млади мъже пораснаха и станаха братя, много от тях все още са живи и служат на нашата борба. Когато разбрах, че подготвяте план да заловите Майката Изповедник, осъзнах, че мога да използвам този план, за да сложа най-после ръка на нея и да я използвам за целите си. Затова ви позволих да си мислите, че можете да постигнете това, което искахте. А в действителност постигнахте това, което исках аз. И сега имам и книгата, и Майката Изповедник, за която книгата

казва, че трябва да бъде използвана, за да потвърди валидността на копията.

И двете Сестри не казаха нищо, а само го гледаха.

Калан изпадна в пълно недоумение. Майка Изповедник. Тя е Майката Изповедник. Какво, да му се не види, е това Майка Изповедник?

Джаганг погледна Сестрите и лукаво се усмихна.

— Вие се оказахте абсолютни глупачки, така ли е?

— Да, Ваше превъзходителство — отговориха едва чуто и двете.

— Сега, както виждате — продължи той — ние имаме два преписа на „Книгата на преброените сенки“, и двата имат същата грешка — думата „сянка“ вместо „сенки“ на корицата.

— Но книгите все пак са само две — обади се Сестра Армина. — Ами ако в другите копия има същата грешка?

— Едва ли — каза Сестра Улиция.

— Е, ако е така, това със сигурност ще докаже нещо, нали? — Джаганг повдигна въпросително вежда над черното си око. — Сега имам две и те имат една и съща грешка. Ще трябва да намерим и останалите, за да потвърдим теорията, че в една от тях заглавието ще бъде написано правилно като „сенки“. Така че, както виждате, ще трябва да оставим Майката Изповедник жива, докато видим, че тя наистина ще намери грешката, която ще потвърди кое е истинското копие.

— Ами ако всички копия имат една и съща грешка, Ваше превъзходителство? — попита Сестра Армина.

— Тогава ще научим, че грешката в заглавието не е методът за проверка на „Книгата на преброените сенки“. Може да се окаже, че трябва да й дадем достъп до самото копие, за да има тя по-широка база за проверка и да я направи въз основа на неща, които сега не е в състояние да види.

Сестра Армина вдигна ръка.

— Но, Ваше превъзходителство, не знам дали такова нещо дори е възможно.

Джаганг не отговори на съмненията на Армина, а вместо това взе от нея книгата и я остави до другата на масата.

— Майката Изповедник все още е много важна за нас. Тя е единственият начин да проверим истинското копие. Още не можем да

бъдем сигурни, че тя може да го направи. Засега изказа мнението си за единствената информация, която ѝ беше достъпна. За момента ни трябва жива.

— Да, Ваше превъзходителство — каза Сестра Армина.

— Тя, изглежда, се събужда — рече Сестра Улиция. Калан си даде сметка, че слуша толкова внимателно, че беше забравила очите си отворени, когато Сестра Улиция погледна към нея. Сестрата се приближи и се вгледа в лицето ѝ. Калан не искаше те да знаят, че е чула да я наричат с титлата Майка Изповедник. Тя леко се протегна, като че ли се опитваше да се измъкне от оковите на безсъзнанието, и същевременно се мъчеше да си представи какво би могло да означава подобна титла.

— Къде сме? — прошепна тя с престорено отпаднал глас.

— Уверена съм, че много скоро ще ти стане съвсем ясно. — Сестра Улиция сръга силно Калан в рамото. — А сега се събуждай.

— Какво има? Искаш ли нещо, Сестро? — Калан разтърка очи, като се мъчеше да изглежда объркана и замаяна. — Къде сме?

Сестра Улиция бръкна с пръст под яката около врата на Калан и я накара да се изправи. Преди Сестра Улиция да може да каже каквото и да било, месестата ръка на Джаганг сграбчи нейната и я отстрани. Вниманието му беше съсредоточено върху Калан. Ръцете му сграбчиха ризата до гърлото ѝ. Повдигна я от земята.

— Ти уби двама верни мои стражи — каза той, скърцайки със зъби. — Уби и Сестра Сесилия. — Лицето му беше почервеняло от бързо обхващания го гняв. Сбърчи вежди над черните си очи. Като че ли светкавица проблесна сред облаците на тези черни очи. — Защо си помисли, че това може да ти се размине?

— Не съм мислила, че ще ми се размине — каза колкото може по-спокойно Калан.

Както подозираше, спокойствието ѝ само засили гнева му. Той изрева, обхванат от неудържима ярост, и я разтърси толкова силно, че тя си помисли, че може да откъсне мускулите на врата ѝ. Беше явно, че е човек, който получава пристъпи на необуздан гняв при най-малката провокация. Беше на ръба да я убие.

Калан не искаше да умре, но знаеше, че една бърза смърт вероятно е за предпочитане пред това, което ѝ беше обещал за по-късно. А тя не можеше да направи нищо, за да му попречи.

— Щом като не си мислила, че може да ти се размине, тогава защо се осмели да направиш такава нещo?

— Какво значение има? — попита с безразличие Калан, докато ръцете стискаха ризата ѝ така, че ботушите ѝ се откъснаха от земята.

— За какво говориш?

— Ти вече ми каза, че ще се отнесеш с мен толкова ужасно, колкото никога не съм си представяла. Вярвам ти. Това е единственият начин, по който хора като теб могат да постигнат нещo — чрез заплахи и бруталност. Тъй като си един надут глупак, допусна грешката да ми кажеш, че не мога дори да си представя ужасните неща, които смяташ да ми сториш. Това беше голяма грешка.

— Грешка? За какво говориш? — Той я придърпа към едрото си тяло. — Каква грешка?

— Ти допусна тактическа грешка, императоре — каза Калаи, като се стараяше титлата му да прозвучи като подигравка. Искаше да го ядоса и виждаше, че успява. Въпреки че висеше във въздуха в стиснатите му в юмруци ръце, Калан се опита да се престори на спокойна и дори надменна. — Ти ми даде ясно да разбере, че независимо какво ще направя, няма какво да губя. Даде ми ясно да разбере, че с теб не може да се разговаря разумно. Каза, че ще направиш най-лошото с мен. Това ми дава сили, защото вече не се надявам на някакво снизхождение от твоя страна. Като ми разкри, че не мога да се надявам на каквото и да било снизхождение, ти ми даде едно преимущество, което няхах преди. Виждаш ли, допускайки тази грешка, ти ми показа, че нямам какво да губя, като убия твоите стражи, тъй като и без това ще бъда подложена на най-тежките мъки. Можех също да си отмъстя на Сестра Сесилия. Като допусна такава тактическа грешка, ми показа, че в края на краищата не си чак толкова умен, а си само един грубиян и можеш да бъдеш победен.

Той отпусна хватката си достатъчно, за да могат пръстите на краката на Калан да опрат в земята и тя да намери някаква опора.

— Ама и теб си те бива — каза бавно той с лукава усмивка, преодолявайки яда си. — Това, което съм намислил за теб, ще ми хареса.

— Вече ти казах каква е грешката ти, а ти я повтаряш. Явно не си от най-схватливите.

Преди, когато я беше вдигнал в яда си и беше приближил лицето си до нейното, а ръцете му бяха заети да я държи заплашително, Калан беше използвала момента, за да измъкне предпазливо ножа от ножницата на колана му. С два пръста го беше мушнала в ръкава си. Той беше толкова ядосан, че не забеляза. Сега, вместо да изпадне в нов пристъп на ярост от новата ѝ обида, той започна да се смее. Калан вече беше стиснала здраво ножа в юмука си. Без да се бави и без предупреждение тя го заби с всичка сила в него. Намерението ѝ беше да забие острието между ребрата, да разреже някой жизненоважен орган, може би дори сърцето, ако успееше да стигне толкова далеч. Но начинът, по който той я държеше, пречеше на движенията ѝ, затова тя се размина на сантиметър от целта си и вместо това уцели най-долното му ребро. Острието опря в костта.

Преди да има време да го измъкне обратно и да нанесе нов удар, той стисна ръката ѝ, изви я и я накара да се завърти. Гърбът ѝ опря в гърдите му. Отне ножа от ръката ѝ, преди тя да може да направи каквото и да било. Ръката му на гърлото ѝ прекъсна притока на въздух, докато той я държеше с огромните си мускули.

Вместо да признае поражението си и преди да изгуби съзнание от липсата на въздух, Калан събра всичките си сили и заби тока на ботуша си в пицяла му. От вика, който той нададе, разбра, че го е заболяло. Нанесе рязък удар с лакътя си право в отворената рана. Той се сви. Когато лакътят ѝ отскочи от удара, тя рязко го повдигна, използвайки инерцията, и го удари в челюстта. Но той беше толкова голям и силен, че не се получи нужният ефект. Все едно беше ударила бик и подобно на бик той побесня още повече.

Без да е видимо пострадал повече от атаката ѝ, Джаганг я сграбчи за ризата, преди тя да може да му се изплъзне. Удари я силно в корема, от което тя се сви надве и въздухът излезе от дробовете ѝ. Отвори уста, като се мъчеше да поеме въздух, преодолявайки ужасната болка. Калан разбра, че е паднала на колене, а той я хвана за косата, повдигна я и отново я изправи на крака. Коленете ѝ се разтрепериха. Джаганг се усмихваше. Гневът му неочаквано беше заменен от възможността да ѝ причинява болка. Играта започна да му харесва.

— Защо просто не ме убиеш? — успя да каже Калан, когато той се загледа надвесен над нея.

— Да те убия ли? Защо да те убивам? Тогава просто ще умреш. Искам да живееш, за да мога да те накарам да страдаш.

Двете Сестри не направиха опит да озаптят господаря си. Калан знаеше, че не биха имали нищо против той да направи каквото си поиска с нея. Докато вниманието му беше насочено към Калан, той нямаше да мисли за тях. Преди да я удари отново, шатрата изведнъж се изпълни със светлина, която привлече вниманието му.

— Ваше превъзходителство! — чу се отвън плътен глас. Един от грамадните стражи отдръпна платницето настрани и зачака. Мъжът приличаше много на двамата стражи, които тя беше убила. Калан предположи, че Джаганг има безброй такива пазванти.

— Какво има?

— Готови сме да вдигнем лагера, Ваше превъзходителство. Съжалявам, че ви прекъсвам, но вие наредихте да ви съобщим веднага щом сме готови. Казахте, че искате да побързаме.

Джаганг пусна косата на Калан.

— Добре, започвайте тогава. — Той се извъртя неочаквано и я удари с опакото на ръката си през лицето достатъчно силно, за да я изпрати на пода.

Докато тя лежеше и се опитваше да се свести, Джаганг притисна с ръка раната над реброто си. Отдръпна я, за да види колко кръв има по нея. Изтри ръката от панталоните си, явно решил, че раната е сравнително нищожна и няма защо да се безпокои. Доколкото Калан можа да види, по тялото му имаше безброй белези, повечето от които говореха за много по-тежки рани от тази, която му беше нанесла тя.

— Погрижете се да не й дойдат други идеи в главата — каза той на Сестрите и се отпрати към платницето на входа, което стражът беше отдръпнал встрани заради него.

Калан усети как от яката ѝ се спуска огън, който премина през нервите чак до пръстите на краката ѝ. Неволно изохка от изгарящата болка. Искеше да изкреци от гняв заради болката, която ѝ бяха причинили. Мразеше как Сестрите използват нашийника, за да я държат под контрол.

Сестра Улиция пристъпи по-близо и се наведе над нея.

— Това, което направи, беше доста глупаво, как мислиш?

Калан не можа да отговори заради силната болка. Можеше да каже на Сестрата, че изобщо не е било глупаво и си е струвало

усилието. Веднага щом като възстановеше дишането си, тя пак щеше да се нахвърли върху тях. Щеше да се бие, ако трябва до последен дъх.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КОГАТО ШАТРАТА на император Джаганг се отвори, Калан трепна, виждайки за пръв път армията на Императорския орден толкова отблизо. Разстоянието, от което я беше видяла преди, беше поизгладило донякъде грубите страни на гледката. Въпреки че знаеше доста неща за Ордена, картината беше невероятна.

Гъстата маса от мъже се простираше до необятния хоризонт. Всички бяха в движение или се канеха да тръгват. Навеждаха се, изправяха се, вдигаха съоръжения, строяваха се в редици, оседлаваха коне, товареха фургони. Конни отряди преминаваха като вълни през множеството. Всичко изглеждаше като безкрайно, разбунтувало се, коварно черно море. Нямаше нито една мила или безобидна физиономия, а мъжете бяха хиляди и хиляди. Всички изглеждаха мрачни и зловещи, сякаш единствената им цел в живота беше да вършат насилие. Тези хора бяха водени единствено от перспективата за необузвано опустошение. Калан със страх си помисли за безумците, дръзнали да се изпречат на пътя на тези мъже.

След като се вгледа по-внимателно, забеляза, че между тях имаше някои различия. Групата, която беше най-близо до императора, беше по-дисциплинирана, по-спретната и се отличаваше по всичко, което вършеше. Те се грижеха повече за оръжията си. Мъжете в непосредствена близост до шатрите на императора приличаха досущ на двамата, които Калаи беше убила.

Отвъд тях имаше други мъже, облечени в различни униформи, направени от метални ризници и кожа. Всички изглеждаха също толкова едри и добре обучени като тези, които бяха най-близо до императора, но основните им оръжия, изглежда, бяха ятаганите. След тях имаше още много кръгове войници, сред които стрелци със заредени арбалети, други, въоръжени с мечове, и редици с копиеносци, наредени плътно едни зад други, готови да тръгнат на предстоящия поход.

Въпреки че мъжете от всеки кръг около императора бяха облечени в различни униформи, характерни само за тяхната група, всички бяха едри, мускулести и тежко въоръжени с майсторски изработени оръжия. Това беше ядрото на императорските сили, състоящо се от най-страховитите, най-мощни и най-смъртоносни части на армията му.

Из вътрешните кръгове имаше мъже, които изглеждаха като офицери. Някои даваха заповеди на вестносци, други даваха нареждания на хора с по-нисш ранг, а трети се събираха на групи и чертаеха планове върху карти. От време на време някои идваха, за да говорят за кратко с Джаганг.

Отвъд бариерите на професионалната армия беше сганта, която съставляваше по-голямата част от армията. Оръжията, носени от тези мъже — мечове, брадви, пики, копия, боздугани, тояги и ножове, — бяха изработени грубо и затова изглеждаха още по-смъртоносни. Това бяха корави мъже, които изглеждаха така, като че ли бяха готови всеки момент да се разбунтуват. Те имаха само едно общо с мъжете от вътрешните кръгове около императора — имаха вид на наивни идеалисти, готови да наложат вярванията си, прегазвайки всички по пътя си под своя ботуш. Калан се почувства така, сякаш беше попаднала на зловещ остров, заобиколен от бурно море, пълно с чудовища.

Тя установи и някои други различия между вътрешните кръгове. Там имаше жени. Отначало не ги беше забелязала, защото дрехите им бяха толкова невзрачни, че се сливаха с тези на мъжете. От начина, по който шареха очите им, тя стигна до заключението, че са Сестри, чиято задача беше да пазят императора. Имаше също мъже, които в голямата си част не бяха въоръжени, но изглеждаха така, че по някакъв начин напомняха на Калан за Сестрите. Вероятно и те притежаваха дарбата. Нито мъжете, нито Сестрите поглеждаха към Калан. Никой освен Сестра Улиция, Сестра Армина и Джаганг не знаеха, че тя е там.

Имаше също млади мъже, които, ако се съдеше по простите, широки панталони и липсата на каквито и да било оръжия, изглежда, бяха роби и явно изпълняваха задачи, изискващи физически труд. От една от другите шатри, принадлежащи към покоите на императора, Калан забеляза да излизат млади жени, които се отправяха към фургоните, преди палатките да бъдат разтурени. Мъжете открито

зяпаха тези жени, а оскъдните им дрехи говореха съвсем ясно за причината за тяхното присъствие сред висшите офицери. Празният поглед в очите на тези жени ѝ подсказваше, че те вероятно бяха пленнички, принудени да служат като проститутки.

Сганта отвъд вдигаше непрекъснат невъобразим шум, а повечето от хората от близкото обкръжение на императора бяха мълчаливи, докато извършваха приготовленията по разтурването на лагера. Повечето от тези, които бяха наблизо, имаха по себе си кабари, халки и верижки, а лицата им бяха татуирани с най-необичайни шарки, които им придаваха не само дивашки вид, но като че ли нарочно ги правеха да изглеждат по-нечовешки, явно предпочитащи по-низшите страсти пред по-възвишените ценности. Тяхната цел в живота беше бруталността. Докато си вършеха работата, те разговаряха много малко и се стараеха да се вслушват в заповедите, давани на висок глас от офицерите, които яздеха сред тях. Работеха със заучена прецизност, докато събираха съоръженията, подреждаха оръжията и оседлаваха конете.

Огромната маса от хора отвъд вътрешните кръгове съвсем не беше дисциплинирана. Нахвърляха безразборно багажа си във фургоните, а когато тръгнаха, оставиха след себе си купища боклуци и изпотрошена плячка. Изобщо не ги интересуваха подробности като ред и дисциплина. Тяхната цел в живота беше да накарат другите да се преклонят пред превъзходството им.

Забелязала реакцията на Калан при вида на тези свирепи мъже, Сестра Улиция кимна към тях с глава, а после се наведе по-близо към Калан.

— Знам как се чувстваш — рече тя.

Калан се съмняваше. Не искаше да казва нищо, защото беше сигурна, че Джаганг е в ума на Сестрата и следи какво може да каже на Калан, докато не е наоколо.

— Всъщност сега едва ли има някакво значение как се чувствам — рече тя на двете Сестри, които я наблюдаваха. — Той ще направи с мен каквото си поиска. — Опипа порезната рана на бузата си, останала от един от пръстените на Джаганг. Вече беше спряла да кърви. — Каза го достатъчно ясно.

— Предполагам, че ще изпълни намеренията си — рече Сестра Улиция.

— Той ще направи каквото си поиска с всички ни — добави Сестра Армина. — Не мога да повярвам, че сме били толкова глупави.

Джаганг се върна заедно с група офицери. Войниците зад тях вече теглеха след себе си оседлани коне. Други мъже бяха събрали шкафове, столове, маси и други по-дребни предмети от шатрата на императора и ги товареха в сандъци, които качваха в чакащите фургони. След като шатрата беше опразнена, свалиха въжетата, след тях коловете и накрая самата шатра. За няколко минути това, което приличаше на малък град от палатки с императорската шатра в центъра, се превърна в празно поле.

Джаганг даде знак на един мъж да подаде на Калан юздите на кон.

— Днес ще яздиш с мен.

Калан се замисли какво ли ще прави на следващия ден, но не попита. Изглежда, той имаше планове за нея. Не можеше да отгатне какви са, но се страхуваше от това, което я очакваше.

Пъхна единия си ботуш в стремето и се метна на седлото, а после огледа морето от мъже, преценявайки шансовете си за бягство към свободата. Може би щеше да успее да се промъкне покрай мъжете, защото с изключение на двете Сестри и Джаганг те не можеха да я помнят достатъчно дълго, за да знаят къде се намира. Колкото и да не можеше да си го представи, за тях тя беше като невидима. Щяха да си мислят, че бяга някакъв кон без ездач и сигурно нямаше да искат да бъдат стъпкани без причина.

Като продължаваха внимателно да я наблюдават, Сестрите също възседнаха коне, заставайки от двете ѝ страни, за да са сигурни, че няма да може да побегне. Въпреки че беше невидима за войниците, Калан знаеше, че Сестрите могат да използват яката, за да я съборят на земята, когато поискат. Дори не беше нужно да е близо до тях. Вече беше успяла да научи това по най-болезнен начин. Краката още я боляха от това, което ѝ бяха сторили малко по-рано. Беше добре, че щеше да язди. Светлината на зората се отразяваше в милионите оръжия, от което армията приличаше на море от разтопен метал. Като че ли носейки се на някакъв добре построен сал, личната стража на императора и кортежът от Сестри, слуги и роби се понесе през обширния развълнуван океан от мъже, които се бяха отправили на север към хоризонта.

Яздеха, а от дясната им страна в небето се издигаше горещото слънце. Калан, застанала между Сестрите и личната стража на императора, се извисяваше сред огромния поток от мъже, насочил се на север. От седлото си тя имаше възможност да вижда надалеч разпрострялото се множество. Поне не се налагаше да носи багажа на Сестрите на гърба си, както го беше правила винаги досега.

Предишният шум, който войниците вдигаха, престана, когато монотонният им марш започна. Вече им беше твърде трудно да разговарят. Не мина много време и Калан започна да се поти от горещината. Мъжете с тежки торби на гърбовете продължаваха да вървят напред, забили очи в земята. Да спрат по всяка вероятност би означавало да бъдат стъпкани. Доколкото можеше да види, с тях на север се беше отправила войска, наброяваща милиони хора.

През целия ден през хората, които вървяха пеш, си пробиваха път фургони и мъже на коне. От време на време сред армията се разпръсваха фургони, които пренасяха вода. Около тях бързо се образуваше опашка от войници, които чакаха реда си, за да получат вода.

Към пладне в центъра на императорската свита пристигна малък фургон. В него имаше топла храна, която беше раздадена на офицерите. Сестрите подадоха на Калан същото, каквото беше раздадено на останалите — филии хляб с някакво солено, размекнато месо между тях. Не беше много добро на вкус, но Калан умираше от глад и беше доволна, че ѝ го бяха дали.

На здрачаване всички бяха изтощени от тежкия преход. Бяха яли в движение и не бяха спирали никъде. Бяха изминали много по-голямо разстояние от това, което тя предполагаше, че може да измине една толкова многочислена армия. Не знаеше дали щеше да е по-добре да падне дъжд, който да накара прахът да се слегне, но пък тогава щеше да се наложи да се примирят с калта.

Калан се изненада, когато забеляза далеч пред тях покоите на императора. Развяваните от горещия вятър флагове по върховете на шатрите като че ли приветстваха завръщането на императора в дома му. Досети се, че фургоните с покъщината на императора сигурно бяха избързали напред, за да подготвят лагера. Армията беше толкова огромна и се разпростираше на такова грамадно разстояние, че бяха нужни часове, а може би и дни, за да се мине през същото място, за да

не се налага фургоните да избързват напред без протекцията на войската. Хората, изглежда, само им отваряха път, за да избързат пред маршируващите войници и да започнат да издигат лагера, преди да се стъмни, така че за пристигането на императора всичко да бъде готово.

Калан забеляза, че на няколко огъня един до друг се печеше на шишове месо. Миризмата му накара стомахът ѝ да се свие от глад. Върху други огънове изпускаха пара котли, окачени върху железни вериги. Насам-натам щъкаха роби, които носеха продукти, редяха маси, въртяха шишове и разбъркваха това, което се вареше в котлите, като прибавяха разни подправки, приготвяйки вечерята. По масите вече бяха наредени блюда с хляб, месо и плодове.

Джаганг, който яздеше точно пред Калан, слезе от коня, когато стигна пред шатрата си. Един мъж се втурна да поеме юздите. Когато Сестрите и Калан слязоха от своите коне, изтичаха още мъже, които да ги отведат. Като по безмълвна команда Сестрите застанаха от двете страни на Калан и последваха Джаганг през голямата, изпъстрена с ярки шарки, завеса пред входа на шатрата, която беше дръпнал встрани един мускулест, гол до кръста войник. Тялото му лъщеше от пот, вероятно от работата по издигането на шатрите, и от него се носеше възкисела миризма.

Вътре обстановката беше същата, каквато беше сутринта, преди да тръгнат. Човек трудно можеше да си представи, че изобщо бяха ходили някъде. Лампите вече бяха запалени. Калан беше доволна от миризмата на горящото масло, защото тя притъпяваше вонята на урина, тор и пот. Вътре имаше няколко роби, които припряно нареждаха вечерята на императора върху масата.

Джаганг рязко се обърна, сграбчи Сестра Улиция за косата и я блъсна напред. Тя извика от болка и изненада, но бързо млъкна и не оказа никаква съпротива, когато той я придърпа към себе си. Робите само погледнаха за миг, когато Сестра Улиция извика, а после веднага продължиха работата си, като че ли нищо не се беше случило.

— Защо не я вижда никой друг? — попита Джаганг. Калан разбираше за какво говори.

— Заради заклинанието, Ваше превъзходителство. Заклинанието на лавинния огън. — Императорът държеше Сестра Улиция в неудобна поза, наведена напред, готова всеки момент да падне. — Това беше основната цел на магията — никой да не може да я вижда. Беше

направена специално, за да може обектът да стане невидим. Мисля, че е била направена като средство за създаване на шпиони, които не могат да бъдат открити. Използвахме магията точно с такава цел, т.е. за да вземем кутиите на Орден от Народния дворец, без някой да разбере какво сме направили.

Като чу как е била използвана и как животът и паметта ѝ са ѝ били откраднати, Калан се почувства така, че сърцето ѝ започна да бие в гърлото. Усети някаква нарастваща буца, когато чу с какво пренебрежение Сестрите се бяха отнесли към личния ѝ живот. Какво беше дало право на тези жени да крадат нечий живот по такъв начин?

Съвсем доскоро тя си беше мислила, че е никоя, че няма памет, че е една робиня на Сестрите. Сега за много кратко време беше разбрала, че е Калан Амнел и че е била Майката Изповедник — каквото и да означаваше това. Сега разбра, че причината да не знае, че името ѝ е Амнел и че е била Майка Изповедник, е заклинанието на Сестрите.

— Заклинанието е трябвало да действа точно по този начин — рече Джаганг. — Тогава защо този ханджия я е видял? Защо онази малка никаквица в Каска я виждаше?

— Ами... не знам — заекна Сестра Улиция.

Той я дръпна още по-силно за косата и я разтърси. Тя посегна да го хване за китките, за да се опита да му попречи да ѝ откъсне скалпа, но реши, че е по-добре да не се мъчи да оказва съпротива и отпусна ръце като парцалена кукла.

— Ще перифразирам въпроса, за да може дори такава тъпа кучка като теб да го разбере. Какво сбъркахте?

— Но, Ваше величество...

— Трябва да сте сторили нещо не както трябва, иначе онези двамата не биха могли да я виждат! — Сестра Улиция се разтрепери, но не отговори, докато той ѝ обясняваше: — Ти и Армина можете да я виждате, защото вие контролирате магията. Аз мога да я виждам, защото бях и съм в главите ви и по такъв начин съм защитен също както вас. Обаче никой друг не би трябвало да може да я вижда. Е, добре — рече той, като направи кратка пауза и изскърца със зъби, — какво не сте направили както трябва?

— Ваше превъзходителство, не сме направили нищо толкова, заклевам се.

Джаганг повика с пръст Армина. Тя заситни уплашена към него.

— Искаш ли да отговориш на въпроса ми и да ми кажеш къде сбъркахте? Или и ти искаш да бъдеш изпратена в палатките заедно с Улиция?

Сестра Армина преглътна, опитвайки да потисне обзелия я ужас, и разпери ръце:

— Ваше превъзходителство, ако можех да се спася, като си призная, бих го сторила, но Улиция е права. Нищо не сме сбъркали.

Той отново изглежда гневно Сестрата, която беше хванал за косата.

— Струва ми се съвсем очевидно, че вие сте сбъркали нещо. Магията би трябвало да я направи невидима, но ето че някои са могли да я видят. И продължавате да твърдите нещо, което явно е лъжа. Сигурно не сте направили нещо както трябва, защото в противен случай онези двамата не биха могли да я видят.

По бузите на Сестра Улиция започнаха да се стичат сълзи от болката, която изпитваше, докато се мъчеше да се отскубне от хватката му.

— То не действа така.

— Кое не действа така?

— Заклинанието на лавинния огън. След като един път е задействано, то следва дадената му насока. Само си върши работата. Самонасочва се. Ние не го насочваме и по никакъв начин не го контролираме. Всъщност в този процес не е възможна никаква намеса. Щом като един път е задействана, магията се разпространява в предварително начертана посока. Ние дори не знаем каква я тя. Целта ни е да следим да действа, да прави това, което е предназначена да прави. Не сме имали причина да се опитваме да се намесваме. Единственото нещо, което направихме, беше да я пуснем в действие — каза разплакана Сестра Улиция. — Извършихме проверка на мрежите, за да сме сигурни, че всичко е така, както би трябвало да бъде, и я пуснахме в действие. Магията сама направи останалото. Нямаме представа защо онези двамата могат да я виждат. Бяхме напълно изненадани.

Той изглежда заплашително Сестра Армина.

— Можете ли да поправите това, което не е наред?

— Нямаме представа какъв е проблемът — рече Сестра Армина, — затова не можем и да го поправим. Дори не сме напълно сигурни дали изобщо има нещо, което не е както трябва. Доколкото ни е известно, просто магията действа по този начин и ще се появят няколко души, които по неизвестна за нас причина ще могат пак да я виждат. Заклинанието е много по-сложно от всичко друго, което сме срещали преди. Нямаме представа какво не е наред, ако изобщо има нещо, което да не е наред, нито как да го поправим.

— Мисля, че това може би беше някаква случайна аномалия — предположи Сестра Улиция, когато тишината в палатката започна да става зловеща. — Понякога с магиите стават подобни неща. Някои дребни проблеми се появяват неочаквано за създателя на магията, но те не се съществени. Случаят може да е просто такъв. В края на краищата, заклинанието е от хиляди години. Тези, които са го направили, никога не са го изпробвали, затова може да са останали някои нерешени проблеми, за които не са имали представа.

Джаганг не изглеждаше много убеден.

— И все пак сигурно има нещо, което не сте направили както трябва.

— Не, Ваше превъзходителство. Дори онези древни магьосници не са били в състояние да направят каквото и да било с едно заклинание, след като то веднъж е задействано. В края на краищата, магията на Орден е била създадена да се справи със заклинанието, ако то бъде пуснато в действие. Нищо друго не може да промени неговия ход.

Калан наостри уши. Тя се запита защо Сестрите са използвали заклинанието, за да откраднат кутиите на Орден, чиято цел е именно да му противодействат. Може би целта им е била да направят така, че никой да не може да му противодейства.

най-после Джаганг пусна Сестра Улиция, хвърляйки я с отвращение на земята. Тя се хвана с ръце за главата, за да успокои болката.

Император Джаганг закри напред-назад, докато премисляше това, което му бяха казали. Когато видя някой да наднича в шатрата, той се спря и даде знак. Влязоха няколко жени с кани в ръце и наляха червено вино в големите чаши, наредени по масата. Шатрата се изпълни с момчета, които носеха в ръце блюда и подноси с най-

различна топла храна. Джаганг продължаваше да ходи напред-назад, без да обръща никакво внимание на робите, докато те си вършеха работата.

Когато най-после масата беше подредена, императорът седна в сложения в началото на масата стол с дърворезбата. Погледна замислен към двете Сестри. Всички роби се наредиха в мълчание зад него, готови да изпълнят всяко негово нареждане или да му донесат каквото пожелае.

Накрая той насочи вниманието си към вечерята и заби пръсти в един свински бут. Откъсна мръвка колкото шепата си от горещото месо. С другата си ръка отчупваше големи парчета хляб и ги ядеше, докато наблюдаваше Сестрите и Калан, като че ли преценяваше дали да ги остави живи.

Когато приключи с бута, извади ножа от колана си и си отрязва парче печено говеждо. Набоде червения къс месо, вдигна го нагоре и зачака. По ножа и по ръката му започна да се стича кръв чак до лакътя, който беше опрял върху масата.

Усмихна се на Калан и каза:

— Ножът ми ще свърши по-полезна работа, отколкото ти беше замислила, не смяташ ли?

Калан помисли дали да не си замълчи, но не можа да се сдържи:

— Другата работа ми хареса повече. Трябваше само да се бях прицелила по-добре. Ако го бях сторила, нямаше да водим този разговор.

Той се усмихна като че ли на себе си.

— Може би. — Отпи голяма глътка вино от една чаша, преди да забие зъби в къса месо, забоден на върха на ножа.

Докато наблюдаваше Калан и дъвчеше, Джаганг каза:

— Свали си дрехите. Калан примигна.

— Моля?

— Свали си дрехите. — Джаганг посочи с ножа. — Всичките.

Тя стисна зъби.

— Не. Ако искаш да ги свалия, трябва да ги разкъсаш сам. Той сви рамене.

— Ще го направя по-късно просто за свое забавление, но сега ги свали.

— Защо?

Той повдигна едната си вежда.

— Защото така казах.

— Не — повтори тя.

Взорът на кошмарните му очи се прехвърли към сестра Улиция.

— Разкажи на Калан за палатките за мъчение.

— Ваше превъзходителство?

— Разкажи й за големия опит, който имаме в убеждаването на хората да правят каквото пожелаем. Разкажи й какви мъчения прилагаме.

Преди Сестра Улиция да заговори, Калан каза:

— Просто започвайте да ме измъчвате. Не ми се слуша как ще започнеш да ги изреждаш като някоя стара квачка. Сигурна съм, че би предпочел да започна да страдам, затова нека караме направо.

— О, мъчението не е за теб, скъпа. — Той откъсна едно бутче от печена гъска и посочи с него към млада жена, застанала зад гърба му: — Мъчението е за нея.

Калан погледна към внезапно паникьосалата се жена, а после изгледа намръщена Джаганг.

— Какво?

Той отхапа от тъмното гъше месо. Мазнината потече между пръстите му. Изсмука я от пръстените си.

— Е — рече императорът, докато късаше висящото месо, — може би аз ще трябва да обясня. Виждаш ли, ние извършваме едно мъчение, при което инквизиторът прави малък разрез в долната част на корема на въпросния човек. — Извърна се и посочи с гъшето бутче към корема на младата жена, точно под пъпа. Месото остави мазно петно върху голата плът. — Точно тук. След това — продължи, обръщайки се той, — инквизиторът вкарва челюстите на едни клещи дълбоко в корема и ги върти, докато успее да стисне с тях някое тънко черво. Вътре е доста хлъзгаво и човекът, подложен на тази процедура, не лежи неподвижен, докато тя трае, ако разбираш за какво намеквам, така че обикновено минава малко време, докато инквизиторът успее да защити точно това, което търси. След като успее, започва да изтегля навън някой и друг метър от него. Изпитанието си го бива.

Той се наведе и придърпа към себе си още един свински бут.

— Ако не направиш това, което казах, тогава всички ще отидем в палатките за мъчения. — Той посочи с парче месо от бута наляво. — И

ще оставим един от нашите опитни инквизитори да го направи на това момиче зад мен.

Той хвърли смразяващ поглед към Калан.

— А тъй като ти отказваш да направиш това, което ти се казва, ще трябва да гледаш цялата тази агония. Ще трябва да слушаш крясъците ѝ, да я чуваш как се моли да бъде пощаден животът ѝ, да виждаш как изтича кръвта ѝ, как вадят жизненоважни за нея вътрешности. След като човекът извади някой и друг метър навън, той започва да навива червото на една пръчка като прежда, за да изглежда тази пихтиеста маса спретната и прибрана. След това ще спре и ще ме погледне. В този момент аз отново любезно ще те помоля да направиш това, което съм наредил. Ако отново откажеш, тогава бавно ще извадим още няколко метра от нейните деликатни, кървави вътрешности и ще ги навием на пръчката, докато всички ще чуват нейните крясъци и молби да бъде умъртвена. Цялата процедура може да продължи доста дълго. Това е едно изключително бавно и болезнено мъчение. — Джаганг весело се усмихна. — А после ще я видиш как агонизира в предсмъртни мъки.

Калан погледна към момичето. То не се беше помръднало, но беше преbledняло като захарта, с която беше пълна една купа на масата.

Джаганг продължи бавно да дъвче, а после отпи голяма глътка вино.

— След това можеш да наблюдаваш как хвърляме безжизненото ѝ тяло в каруцата за мъртъвци заедно с другите осакатени тела на хора, които са били разпитвани. После ще предложи на Улиция и Армина да изберат дали да бъдат изпратени в палатките, за да забавляват хората ми, които имат твърде похотливи желания, или пък ще предпочетат да измислят начини как да използват яката около шията ти, за да ти причиняват повече болка, отколкото си изпитвала досега. Условието ще бъде да не ти позволяват да припадаш. Естествено ще искам да можеш да почувстваш всичко.

Отвън глъчката, която вдигаше армията, продължаваше, без да спира, но в шатрата настъпи гробна тишина. Джаганг си отрязва още едно парче от кървавото говеждо печено. И продължи:

— След като Сестрите изчерпят въображението си, аз мисля, че този стимул може да ги наведе на някои интересни идеи, тогава лично

ще те пребия до такава степен, че ще бъдеш само на косъм от смъртта. След всичко това ще ръзкъсам дрехите ти и ще останеш да стоиш съвършено гола пред мен.

Кошмарните му очи се вторачиха в нея.

— Изборът е твой, скъпа. При всички случаи накрая ти ще се подчиниш на заповедта ми и ще застанеш гола пред мен. Кой метод избираш? Решавай бързо. Няма да ти дам да избираш отново.

Калан нямаше избор. Беше безсмислено да се съпротивлява. Преглътна и веднага започна да разкопчава ризата си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДЖАГАНГ ЗАГРЕБА ШЕПА ОРЕХОВИ ЯДКИ от една сребърна купа и подхвърли няколко в устата си. Усмихна се, доволен от победата си, докато гледаше как Калан започна да се съблича. Самодоволният му вид я караше да се чувства още по-изоставена и безпомощна.

Беше сигурна, че лицето ѝ беше станало тъмночервено. Повече не се опита да се съпротивлява на заповедта му. Знаеше, че трябва да подбира внимателно моментите, когато да влиза в бой, а този определено нямаше да ѝ донесе победа. Запита се дали изобщо щеше да има друг. Започна да се съмнява, че това е възможно. За нея нямаше да има спасение. Това беше нейният живот, бъдещето ѝ, всичко, което я очакваше. Занапред нямаше на какво да се надява, нямаше причини да очаква нищо добро.

Колкото е възможно по-безцеремонно тя хвърляше дрехите си на куп, докато ги събличаше, без да си дава труда да ги стъва. Когато приключи и беше свалила всичко от себе си, остана приведена сред настъпилата в шатрата мъртва тишина, без да поглежда към Джаганг, защото не искаше да среща похотливия му поглед и победоносната му усмивка. Опита се, доколкото ѝ беше възможно, да не показва, че трепери.

— Изправи се — каза Джаганг.

Калан се подчини. Изведнъж се почувства уморена не от физическо усилие, а от всичко. За какво се бореше тя? Какъв живот би могла да има? Нямаше никаква възможност да бъде свободна някога, да очаква, че може да бъде обичана, да се чувства в безопасност. Какъв беше шансът ѝ да има някога щастлив живот?

Никакъв.

В този момент не искаше нищо друго, освен да се свие на кълбо и да се разплаче, или просто да спре да диша и краят ѝ да настъпи. Всичко изглеждаше толкова безнадеждно. Усилията ѝ бяха напразни срещу такава сила, срещу такава множество и срещу такива способности.

Престана да се притеснява. Вече не я интересуваше дали той я гледа. Беше сигурна, че няма да мине много време и той ще приключи с вечерята, след което далеч няма само да я гледа. Нямаше начин да предотврати това. Нямаше никакъв избор. Животът ѝ беше просто една имитация. Без да има възможност да контролира дори такава малка част от живота си, да може да изразява каквото и да било възмущение, животът ѝ нямаше абсолютно никакъв смисъл. Той беше нещо за другите. Тя дишаше, виждаше, чуваше, усещаше вкусове и дори разсъждаваше, но животът ѝ беше напълно безсмислен.

— От входа на шатрата ми се вижда една скала — каза Джаганг и се облегна в стола. — Видя ли я, когато пристигахме?

Калан го погледна; отвътре се чувстваше мъртва. Вече беше готова да прави всичко, каквото ѝ наредят, като покорна робиня. Замисли се върху въпроса му. Да, наистина я беше видяла. Скалата беше доста далеч от шатрата, но си спомни как тъмната река от мъже се изля покрай нея.

— Да, спомням си я — каза с глух глас тя.

— Добре. — Той отпи глътка вино от чашата си. — Искам да отидеш до тази скала. Недей да вървиш направо, а мини по обиколен път. — Императорът повдигна едната си вежда. — Не е нужно да се изчервяваш така, скъпа. Мъжете не могат да те виждат, не помниш ли?

— Тогава защо искаш да го направя? — изгледа го Калан.

— Ти уби двамата ми телохранители — сви рамене той. — Трябват ми повече стражи.

— Отвън е пълно с твои хора.

— Да, но те не могат да те виждат — усмихна се той. — Имам нужда от повече мъже, които виждат.

Калан започна да разбира накъде бие той. Изведнъж се почувства съвсем гола.

— Според мен няма по-добър начин да откриеш мъже, които те виждат, от това да вървиш между тях, като им показваш всичко, което можеш да им предложиш. — Погледът му я опипа цялата, преди да се върне към очите ѝ. — Повярвай, ако някой те вижда, няма начин да не го покаже. Не се съмнявам, че ако момчетата ми могат да те видят като онзи ханджия и момичето в Каска, особено пък в този ти вид, ще зарежат всякаква работа и ще се приближат, за да те поздравят любезно.

Той избухна в смях на собствената си шега. Никой в шатрата не се усмихна, но това, изглежда, не го интересуваше. най-накрая смехът му стихна.

— При всичките хора, с които разполагаме, аз се обзалагам, че ще открием неколцина, способни да те виждат. Сред толкова много мъже би трябвало да има повече „аномалии“, както се изрази Улиция. — Той извърна към нея глава. — Тогава ще имаме стражи, покрай които не би могла да минеш незабелязана, както направи с другите. Виждаш ли, скъпа, ти направи тактическа грешка. Трябваше да пазиш този трик за по-добър шанс за бягство. Сега го пропиля.

Тя не смяташе, че го е пропиляла. Направи това, което искаше — спаси живота на Джилиан. Калан знаеше, че за самата нея няма надежда да бъде свободна, но поне беше дала тази възможност на Джилиан. Обаче нямаше да спечели нищо, ако му го каже, затова реши да не спори с него и той да продължава да си мисли, че така му е дала едно предимство в играта, която играеше с нея.

Освен това Калан не можеше да измисли как да го разубеди да не осъществява плана си. Единствената ѝ надежда беше да остане невидима. Но тя изобщо не се чувстваше невидима. Сякаш още с излизането си от императорската шатра всички мъже в лагера щяха да се вторачат в нея. Вече усещаше похотливите погледи на милиони. Джаганг вдигна ръка.

— Улиция, Армина, вие ще вървите с нея, но на подобаващо разстояние. Ако някой мъж я види, не искам да забележи и вас и да се стресне, без да покаже, че я е видял. Искам всички мъже, които могат да я видят, да бъдат достатъчно нетърпеливи и дръзки, че да зарежат това, което правят, и да се приближат, за да огледат добре нашата дама.

Двете се поклониха.

— Да, Ваше превъзходителство — казаха в един глас. Джаганг престана да се прави на весел и лицето му придоби заплашителен вид.

— А сега тръгвайте. Направете един голям кръг надясно през лагера, за да стигнете до скалата, а на връщане заобиколете от другата страна. Мърдай, жено!

Калан се отправи през меките килими към завесата на входа. Чувстваше похотливия му поглед върху себе си. Отдръпна платнището на входа и мина през отвора.

Когато излезе навън и застана пред разпрострелия се пред очите ѝ лагер, се вцепени от страх. Стегна се и като трепереше при всяка крачка, тръгна между едрите недодялани мъжаги близо до императорската шатра. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Почувства се унижена и абсолютно гола пред мъжете в лагера.

Спря при първия отбранителен кръг от войници, ужасена от мисълта, че трябва да премине в следващия. Искаше да крещи от гняв заради унижението, на което беше подложена. Почувства се като хваната в капан от тези, които я контролираха. Не можеше да накара краката си да продължат нататък. Погледна през рамо.

Император Джаганг беше застанал пред шатрата си, хванал за косата жената, която беше заплашил да измъчва. Тя ридаше безпомощна.

Калан беше направила почти невъзможното, за да спаси живота на Джилиан. Реши да даде всичко от себе си, за да спаси и тази жена, която Джаганг държеше в момента, изправена пред ужасна заплаха. Тя също беше робиня, която нямаше никакъв избор. Само че сега Калан можеше да направи своя избор и да се опита да я спаси от ужасни мъки.

Пак се обърна към шумния хаос на лагера и тръгна. Земята беше твърда и трябваше да внимава къде стъпва, за да избегне не само камъните, но и парчетата счупени съдове, а също и пресния тор. Каза си, че никой от тези мъже не я вижда. Спря при следващия отбранителен кръг, където на пост стояха двама исполини. Погледна мъжа по-близо до нея. Той явно не я забелязваше, гледаше в друга посока. До този момент никой от мъжете не бе показал, че я вижда. Калан се обърна назад и видя, че Сестрите я чакат да продължи нататък. Джаганг продължаваше да стиска жената за косата. Калан разбра посланието и без да губи време, тръгна напред.

Мярна наблизко коне и за момент ѝ мина мисълта да се втурне към тях. Видя се как се мята на гърба на някое от животните, впуска се в галоп и избягва от лагера. Знаеше, че това е само фантазия. Сестрите щяха да изпратят поток от болка през нашийника и да я съборят на земята. Освен това жената, която Джаганг държеше, щеше да умре. А той не беше от хората, които отправят празни заплахи. Изпълняваше заплахите си, за да не си помисли някой, че блъфира.

Калан знаеше, че подобно бягство беше невъзможно, но мисълта за него отвличаше вниманието ѝ от мъжете, които бяха непоносимо близко до нея. Не искаше да мисли за мръсните им ръце, които неизбежно се набиваха в погледа ѝ. Чисто гола, беше абсолютно уязвима. Стоеше сред ширналия се лагер като водна лилия посред голямо вонящо тресавище. Ускори крачка, като си каза, че колкото по-скоро направи кръга, толкова по-скоро ще се върне на сигурно място под покрива на шатрата. Беше ужасно да си помисли, че може да има спасение и сигурност в шатрата на отвратителния Джаганг. Но там поне нямаше да е изложена на показ, а точно в момента това беше най-големият ѝ проблем. Мислите ѝ бяха заети изцяло с него. Трябва да измине разстоянието до скалата и да се върне обратно. Колкото по-бързо го направи, толкова по-скоро ще се прибере в шатрата — освен ако навън, сред тази паплач от войници, не се намереше някой, който да покаже, че я вижда. А в известна степен беше логично да се намери такъв. Вече бе срещнала цели двама души, които я видяха — и то измежду не особено голям брой хора. А тази армия наброяваше милиони мъже. Имаше голяма вероятност да попадне на такива, които можеха да я виждат съвсем добре.

Какво би направила тогава? Погледна през рамо и видя Сестрите далеч назад, отвъд човешкия поток. Ами ако някой от мъжете я сграбчи и събори на земята, а след това я отмъкне нанякъде? най-после Сестрите скъсиха разстоянието, макар че все още бяха доста далече. Калан с тревога си помисли какво би се случило, ако я сграбчи някой, който я вижда. Ами ако цяла група мъже я видят едновременно? Дали Сестрите ще успеят да я отърват от цяла тълпа? При положение, че я следваха твърде отдалеч. Колко ли пъти ще успеят да я изнасят, преди Сестрите да се появят. Но те биха могли да направят магия. Не, не може да позволят на мъжете да се гаврят с нея. После се замисли откъде у нея тази увереност.

Заради Джаганг. Той я искаше за себе си. Не беше мъж, който ще позволи на подчинените си да се възползват от неговия трофей на трофеите. Би я поискал за себе си. Представи си го, легнал върху нея, и я побиха студени тръпки. Обаче сега непосредственият ѝ проблем беше не Джаганг, а тези мъже. В един момент, когато мина покрай един войник, който беше с гръб към нея, успя да измъкне ножа от ножницата на бедрото му. Направи го така, че Сестрите да не

забележат. Мъжът се огледа, почувствал смътно нещо, но въпреки че се загледа право в нея за момент, отмести поглед и продължи разговора си.

Мъжете, сред които се движеше, бяха все още от кръговете около императорския стан, но скоро щеше да излезе от тях и да тръгне между редовите войници. Те пиеха, смееха се, играеха комар и си разказваха истории около огньовете. Сред тях имаше коне. На много места се виждаха фургони. Някои вече бяха опънали груби палатки, други готвеха над огньовете или пък спяха.

Тя видя също, че в палатките водеха жени. Някоя нямаше бодър вид. Видя жени да излизат от някоя палатка, за да бъдат веднага сграбени от чакащи мъже, които ги завличаха в следващата палатка. Калан си спомни, че Джаганг беше споменал за възможността да изпрати Сестрите в палатките за наказание. Когато чу риданията на жените в тези палатки, я изби пот при мисълта за собствената ѝ съдба, когато се върнеше в палатката на Джаганг. Колкото и ужасна да ѝ се струваше мисълта, че може да бъде вкарана в онези палатки, Калан не можеше да изпита съжаление за Сестрите. Дори в крайна сметка да бъдат изнасилени от тези мъже, според Калан това нямаше да е достатъчно наказание за тях. Заслужаваха да им се случат много лоши неща.

Един от мъжете наблизко погледна към нея. По очите му Калан разбра, че я е видял. Гледаше я втренчено. Устата му остана отворена, изумен от късмета си да види как една такава жена му се набутва, така да се каже, право в ръцете. Докато се надигаше, преди напълно да се изправи, Калан разпра корема му от горе до долу и бързо продължи напред, сякаш не се беше случило нищо. Напълно изненадан, онзи направи жалък опит да задържи червата си, които бликнаха навън. Преви се одве и падна на земята със сподавен стон, заглушен от общата врява наоколо. Когато се строполи и червата му се разляха в пръстта, другарите му извърнаха глави към него. Едни бяха шокирани, други се засмяха, но всички си помислиха, че той просто е участвал в бой с ножове. Калан не забави крачка и не се обърна. Продължи да върви, като си напомняше за задачата си — да стигне до скалата, да заобиколи от другата страна и да се върне в шатрата. Да изпълни заповедта на Джаганг. Когато от тълпата изскочи един мъж и се втурна към нея, тя стегна мускули и като използва собствената му инерция,

заби ножа си под ребрата му, като разкъса важни органи. От зейналата рана и под натиска на тежестта му ръката ѝ хлътна в горещите му вътрешности. Онзи се строполи като чувал с пясък, без да гъкне, и Калан разбра, че го е убила. Като спомен от кратката им схватка сега цялата ѝ ръка беше в кръв. Къде ли се беше научила да прави такива неща? Имаше чувството, че ги върши инстинктивно — както емоциите идват по естествен път, без да ги викаш. Не можеше да си спомни нищо за себе си, но явно помнеше как да използва оръжие. Реши, че трябва да е благодарна за това. Продължи да си проправя път сред морето от войници и стигна до едно място, където цареше особено оживление. Мъжете се бяха отдръпнали, за да оставят празно пространство в центъра, където два отбора играеха Джа'Ла. Десетки хиляди войници се бяха скупчили наоколо и с викове насърчаваха ту единия, ту другия отбор. Играта беше дивашка и груба, лееше се кръв, чуваха се възторжени викове.

— Виж ти, виж! — възкликна един от лявата ѝ страна. — Я каква хубава курва ми е дошла на гости!

В момента, когато тя се обръщаше към него, друг мъж я сграбчи за китката, изви я и ѝ взе ножа. В миг двамата се нахвърлиха отгоре ѝ, отмъквайки я от тълпата, събрала се да наблюдава играта.

Калан се помъчи да се освободи, но те бяха много по-силни, освен това я изненадаха. Тя се ядоса на себе си, че допусна да бъде хваната изневиделица. Другите мъже наоколо не забелязаха нищо. Те не я виждаха. За тях беше невидима, но не и за двамата, които я бяха притиснали помежду си, за да я скрият от останалите и да не се наложи да се бият с тях за сочната плячка. Все едно, че беше сама с тях двамата. Единият мушна ръката си между краката ѝ. Дъхът ѝ спря от внезапното насилие. Когато той се наведе към нея, тя успя да освободи китката си. В следващия миг замахна и стовари лакътя си право в лицето му и му счупи носа. Той се просна ничком, като крещеше от болка, а кръвта бликна по бузите и очите му. Другият се засмя, съзрял в това възможност да я има само за себе си. Хвана я за китките с едната си грамадна лапа, докато с другата опипваше плячката си. Калан се дърпаше и извиваше, но той беше прекалено грамаден и силен за нея. Не можеше да се измъкне от хватката му.

— Много се съпротивляваш — прошепна той в ухото ѝ. — Какво си мислиш? Че можеш да не изпълняваш свещения си дълг към

войниците на Ордена? Мислиш си, че си прекалено добра, за да обслужваш палатките? Е, да, ама не си. Ето я моята палатка. Дойде време да изпълниш дълга си.

Калан се изви, понечи да го ухапе, докато той я влачеше към празната палатка наблизо. Онзи я зашлеви с опакото на ръката си. Ударът я замая. Глъчката от лагера заглъхна. Мускулите ѝ като че ли не я слушаха и тя не можеше да окаже достатъчна съпротива на войника, докато той я влачеше към палатката.

Изведнъж пред погледа ѝ изплува лицето на Сестра Улиция. Никога досега не се беше радвала да види някоя от Сестрите, но сега се зарадва.

Сестрата за миг отвлече вниманието на мъжа от Калан, а след това притисна пръсти отстрани на челото му. Почувствала се най-после свободна, Калан отскочи назад, когато похитителят ѝ падна на колене и се хвана с ръце за главата, крещейки от болка.

— Стани — каза му Сестра Улиция — или ще ти се случи нещо много по-лошо.

Той се изправи на разтрепераните си крака.

— Имаш заповед веднага да отидеш в шатрата на императора, за да служиш като специален страж.

— Специален страж? — Онзи я изгледа объркан.

— Точно така. Ще пазиш тази непослушна млада дама за Негово превъзходителство.

Мъжът погледна заплашително Калан.

— С удоволствие.

— С удоволствие или не — мърдай! Това е заповед на самия император Джаганг. — Тя посочи с пръст назад през рамото си. — Оттук!

Войникът сведе глава, явно страхувайки се от магическите ѝ способности. Изгледа Сестрата с нескрито отвращение. Тези хора явно нямаха особено добро мнение за родените с дарбата.

— Скоро ще се видим пак с теб — закани се мъжът на Калан, преди да побегне, за да изпълни заповедта.

Калан видя, че Сестра Армина дава на мъжа със счупения нос същите нареждания. От шума наоколо не можеше да чуе думите ѝ, но онзи явно я чуваше, защото се вцепени от страх, поклони се и побягна след първия мъж.

Сестра Улиция насочи вниманието си отново към Калан.

— Сълзите няма да ти помогнат. Хайде, тръгвай!

Калан не ѝ възрази. Колкото по-скоро приключеше всичко, толкова по-добре. Тръгна веднага, като си казваше, че извади късмет, като елиминира двама от четиримата, които можеха да я виждат. Трябваше да заобиколи множеството около играта, което отново беше изпаднало в неистов възторг. По едно време се наложи да се надигне на пръсти, за да види къде е скалата. После се отправи нататък.

Докато се приберат в шатрата на Джаганг, бяха събрали общо петима мъже. Всичките стояха пред шатрата и чакаха заповеди, включително и този с разбития нос. Той я погледна гневно, докато тя мина покрай него, ескортирана от двете Сестри.

След като Сестра Улиция я освободи от войника, Калан беше успяла бързо да се въоръжи. Сега обаче се беше погрижила да си осигури два ножа, по един за всяка ръка. Държеше дръжките им в юмруците си, а остриетата бяха прилепнали плътно към китките ѝ, за да не могат Сестрите, които я следваха отдалеч, да ги видят. Беше успяла да убие още шестима мъже, които можеха да я виждат, без Сестрите да разберат това. Не беше трудно. Мъжете не виждаха никаква заплаха в една гола жена. И много бъркаха. Благодарение на непредпазливостта им тя успя да забие бързо и безшумно ножовете в тях. Глъчката от пиянстващите, крещящи и биещи се войници в лагера беше толкова силна, че Сестрите така и не забелязаха мъжете, които Калан ликвидира. Тя не успя да се отърве от всички, които я бяха видели, защото Сестра Улиция и Сестра Армина или бяха твърде наблизко, или я следяха внимателно и веднага се втурваха на помощ, като моментално съобщаваха на войниците за новото им назначение като специални стражи. В такива моменти Калан пускаше ножовете на земята и се скриваше сред тълпата, за да не могат Сестрите да заподозрат какво беше правила. Тъй като беше невидима за почти всички, ѝ беше лесно да се снабдява с други ножове през цялото изнервящо пътуване между войниците.

След като се озова в палатката, Джаганг ѝ подхвърли дрехите.

— Обличай се.

Вместо да го попита защо ѝ заповяда нещо, което не беше очаквала, тя, без да губи време, се подчини. Под немигващия поглед на мъжа с огромно облекчение взе дрехите си обратно. Това обаче не

намали очевидния му интерес към нея. Накрая той насочи вниманието си към Сестрите.

— Инструктирах нашите нови пазачи за задълженията им — каза Джаганг и се усмихна така, че Сестрите преглътнаха от уплаха. — Сега, след като имам стражи, които ще ви освободят от бремето ви, ще имате достатъчно свободно време да прекарвате в палатките, изпълнявайки по гръб едно друго задължение.

— Но, Ваше превъзходителство... — каза с разтреперан глас Сестра Армина, — направихме всичко каквото поискахте. Намерихме мъже...

— И ти си мислиш, че тъй като си направила за кратко това, което съм казал, ще забравя годините, през които заговорничехте срещу мен? Мислиш, че лесно ще забравя как пренебрегнахте задълженията си към другите, задълженията си към каузата на Ордена, забравихте моралното си задължение да жертвате светските си желаниа за доброто на другите?

— Не беше точно така, Ваше превъзходителство — каза Сестра Армина, като кършеше ръце, търсейки думи, които биха могли да я спасят. — Да, признавам, постъпихме срамно егоистично, но не сме мислили да ви навредим.

Той се разсмя.

— Значи не сте мислили, че като освободите Пазителя на отвъдния свят, няма да ми навредите, така ли? Не мислите, че като предадете човечеството на Пазителя на мъртвите, няма да ми навредите и няма да се опълчите срещу Ордена, срещу Създателя?

Сестра Армина млъкна. Знаеше, че няма какво да каже. За Калан Сестрите бяха просто усойници, но сега те се гърчеха пред някой, в когото не можеха да впият отровните си зъби.

— Аз контролирам... — Джаганг се усети навреме, преди да изрече титлата на Калан — чрез яката, благодарение на вашата дарба. Не е нужно да сте близо до мен, за да упражнявам тази сила, ако е нужно. Просто трябва да сте живи. Ще предупредя хората си, че не искам да ви убиват, докато се забавляват с вашите женски чарове.

— Благодаря, Ваше превъзходителство — успя да каже едва чуто Сестра Улиция, стиснала до побеляване с ръце полите си.

— Отвън има двама, които са инструктирани какво да правят с вас двете. Вървете с тях! — Той им се усмихна като самата смърт. —

Лека нощ, дами. Заслужавате го, дори много повече.

Когато те излязоха от шатрата, Калан остана в центъра, очаквайки подобна съдба. Джаганг се приближи до нея. Калан си помисли, че или ще умре, или ще припадне от мисълта за онова, което предстоеше да ѝ се случи.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

КАЛАН СЕ ВГЛЕДА в шарките на килима под краката си. Не искаше да отправя предизвикателен поглед към черните очи на Джаганг. Знаеше, че няма да спечели много от моментна проява на храброст.

Когато беше принуждавана да върви, докато Сестрите яздеха, винаги си казваше, че това ще я направи по-силна за мига, в който силата ще ѝ е нужна. По същия начин тя нямаше намерение да проявява решителността си заради една безсмислена демонстрация на дързост. Би било прахосване на сили да въстава срещу похитителя си и онова, което щеше да ѝ стори той, при положение че съзнаваше, че не може да го спре по никакъв начин.

Искаше да запази изгарящата я ярост за точния момент.

А той все някога ще настъпи. Обеща си да го дочака. Дори това да стане в мига, когато полита в зейналата паст на самата смърт, тя пак щеше да излее изгарящия я гняв върху онези, които ѝ причиниха това — не само на нея, но и на всички други невинни жертви на Императорския орден.

Пред погледа ѝ изникнаха ботушите на Джаганг. Притаи дъх в очакване той да я сграбчи. Не знаеше какво би направила, когато това наистина се случи, как би понесла онова, което съзнаваше, че той се кани да ѝ причини. Погледът ѝ се отмести за малко, точно колкото да забележи къде е закачен ножът на колана му. Беше поставил ръка на дръжката на ножа.

— Да вървим — каза той.

— Навън ли? Но защо? — изгледа го изпод вежди Калан.

— Довечера е нощта на турнирите по Джа'Ла д'Джин. Има отбори от различни подразделения на нашите воители. Някои нощи са посветени на турнира. Духът на момчетата се повдига, когато знаят, че техният император наблюдава играта им.

Освен това ще присъстват и мъже от всички завладени земи в Новия свят. Предоставя им се шанс да се присъединят към нашите

отбори. За тях това е златна възможност да започнат да се приспособяват към новата култура, с която даряваме покорените земи, да станат част от тъканта на Ордена, да участват в нашия начин на живот.

най-добрите играчи понякога се превръщат в герои. Жените се избиват за такива мъже. Мъжете от моя отбор до един са такива — герои, които не знаят какво е да губиш. Тълпи от жени ги очакват след края на игрите, нетърпеливи да разтворят крака за тях. Играчите на Джа'Ла могат да си изберат която жена си поискат.

Калан забеляза, че макар като император Джаганг да имаше богат избор от жени, които биха приели на драго сърце близостта на мъж, облечен с такава сила и власт, той бе насочил вниманието си към нея. Явно го блазнеше онова, което не му се предлага.

— Тази вечер някои от тези отбори ще играят за класиране. Всички те се надяват, че един ден ще имат шанса да играят срещу моя отбор в голяма надпревара за най-високите почести. Моят отбор играе два пъти месечно срещу най-добрите от добрите. Никога не губят. У всяка нова група от претенденти гори надеждата, че те ще са онези, които ще надвият най-добрите — императорския отбор — и ще бъдат коронясани за шампиони на игрите. За този отбор ще има много награди, не на последно място — най-красивата сред жените, които сега копнеят да бъдат единствено с мъжете от моя отбор.

Изглежда му бе приятно да ѝ разказва за навиците на този род жени, сякаш говореше за всички жени по принцип и по такъв начин ѝ казваше, че и тя е не по-различна. Калан по-скоро би си прерязала вените. Игнорира намека и смени темата с въпрос.

— След като твоят отбор няма да играе, защо искаш да гледаш? Със сигурност човек като теб не би удостоил с безценното си присъствие правоверните толкова често, само от едната щедрост.

Той я изгледа удивено, сякаш въпросът беше необичаен.

— За да видя стратегията им, разбира се, да изуча силните страни и слабостите на онези, които ще се изправят срещу моя отбор. — На лицето му отново се появи лукава усмивка. — Нали и ти точно това правиш — преценяваш вероятните си опоненти. И не се опитвай да ме убеждаваш, че не е така. Виждам как погледът ти се плъзга по оръжията, по разпределението на стаите, по разположението на хора, укрития и аварийни изходи. Ти си винаги нащрек за удобна

възможност, винаги наблюдаваш, винаги мислиш как да победиш онези, които се изпречат на пътя ти.

Джа'Ла д'Джин е същото. Това е стратегическа игра.

— Виждала съм как се играе. Бих казала, че стратегията е на второ място, това е преди всичко игра на жестокост.

— Ами щом стратегията не те интересува, то несъмнено ще ти е приятно да гледаш как мъжете се потят, напрягат и борят един с друг. Това е причината повечето жени да обичат да гледат Джа'Ла. На мъжете им харесва заради стратегията, заради самото състезание, заради възможността да насърчават отбора и да си представят, че самите биха могли да са на мястото на играчите. Докато жените обичат да гледат полуголи тела и лъснали от пот мускули. Приятно им е да гледат как най-силните надделяват, мечтаят да бъдат обект на желанието на героите завоеватели и чертаят планове как да се доберат до тези мъже.

— И едното, и другото ми звучи безсмислено: или жестокост, или безсмислена похот.

Той вдигна рамене.

— На моя език Джа'Ла д'Джин означава „играта на живота“. Не е ли животът борба, жестоко състезание? Състезание между хората и между половете? Животът, също като Джа'Ла, е жестока борба.

Калан знаеше, че животът може да бъде брутален, но не жестокостта стоеше в основата на живота; че половете не са съперници — те би трябвало да си поделят както труда, така и радостите на живота.

— Това важи за хората като теб — каза Калан. — Това е една от разликите между мен и теб. Аз прибягвам към насието само като крайна мярка, само когато от това зависи животът ми, правото ми на съществуване.

Докато за теб жестокостта е начин да удовлетвориш желанията си, дори най-обикновените, защото освен силата си не притежаваш нищо значимо, което да предложиш в замяна на желанията или нуждите си — и това важи и за жените. Ти вземаш, без да си заслужил.

Аз не постъпвам така. Ти не цениш нито живота, нито каквото и да било в него — а аз напротив. Ето защо ти е необходимо да унищожаваш всичко хубаво — защото красотата изобличава

нищожния ти животец; на фона на доброто личи най-ясно, че ти не правиш нищо, освен да пражосваш дните си.

Ето защо ти и тези като теб мразят хората като мен — защото съм по-добра и ти го знаеш.

Колко типично за един грешник — да смяташ, че като приемаш собствения си живот за стойностен, това е престъпление както срещу Създателя, така и срещу ближния.

В мига, в който тя го изгледа гневно, той ѝ хвърли предупредителен поглед изпод вежди, като се наклони към нея. Размаха под носа ѝ дебелия си пръст, украсен с плячкосан нейде златен пръстен, за да подчертае важността на думите си, сякаш поучаваше себично, твърдоглаво дете, на косъм да си получи пердаха.

— Братството на ордена ни учи, че да си по-добър от някого, означава да си по-лош от всеки.

Калан можеше само да занемее пред подобна вулгарна идеология. Псевдорелигиозният постулат, взет от една лишена от съдържание идеология, ѝ помогна да осъзнае внезапно необятността на дивашката природа на Джаганг и отмъстителността на Ордена като цяло. Ставаше дума за идея, отдавна прекъснала връзката си с основата, върху която бе съградена — че всеки живот има еднакво право да съществува заради самия себе си, — за да оправдае отнемането на живот в името на изобретеното от самия Орден понятие за общо благо.

В елементарно звучащите рамки на една ирационална доктрина той току-що неволно бе разкрил всичко.

Това обясняваше поквареността на цялата му кауза и преобладаващите емоции, които движеха поведението на тези чудовища, струпани навън, готови да убият всеки, който не се подчини на веруюто им. Това беше догма, която зачеркваше цивилизацията, ценеше дивацината като начин на съществуване и налагаше постоянна жестокост, която да унищожи всяка благородна идея и нейния създател. Тази идеология бе като магнит за крадци, които имаха нужда да се уверят в своята правота, за убийци, които търсеха свещено опрощение за кръвта на невинните жертви, просмукваща се в душите им.

Тя приписваше всяко достижение не на човека, който го е извършил, а напротив — на онзи, който няма никаква заслуга за него и

не си е мръднал пръста, за да направи нещо по въпроса. Това бе идеология, която ценеше кражбата, не постижението.

И зачеркваше индивидуалността.

Същевременно тази доктрина признаваше по плашещо тъжен начин загниващата сърцевина на слабостта пред лицето на живота, невъзможността за съществуване на друго равнище, освен като примитивен звяр, който трепери в постоянен страх, че другите са по-добри от него. Това не беше просто отхвърляне на всичко хубаво, негодувание към създанието — на практика беше далеч по-зле. Беше израз на разяждаща ненавист към всичко добро, покълнала от вътрешната неохота да се стремиш към нещо значимо.

Както всички ирационални идеологии, тя беше парадоксална. За да съществуват, тези идеи трябваше да бъдат пренебрегнати в името на това да бъде наложено господство — което само по себе си представлява потъпкване на същите тези принципи. Сред представителите на Ордена не съществуваше равенство, макар че те бяха факлоносците на насилствено наложеното равенство. Все едно за кого се отнася — за играчите на Джа'Ла, за най-изкусните в бой или за императора — най-добрите не само бяха нужни, ами се издирваха и ценяха високо. Така че като общност те бяха изпълнени с ненавист към неспособността си да живеят според изискванията на собствената си доктрина и със страх, че това може да бъде разкрито. Като наказание за неспособността да следват свещените си принципи чрез придържане към самото учение, те стигаха до самобичуване посредством изявления за жалката природа на човека и до намиране на изкупителни жертви, върху които да излеят цялата си омраза.

В крайна сметка вярата се бе изродила до фалшива набожност — безсмислени слова, повтаряни като мантра, с надежда да им бъде придадена достоверност, да прозвучат сакрално.

— Вече имах случай да видя как се играе Джа'Ла — каза Калан и се извърна от него. — Нямам желание да присъствам пак.

Той я сграбчи над лакътя и я обърна към себе си.

— Сигурен съм, че нямаш търпение да ме вкараш в леглото, но ще трябва да почакаш. Първо ще отидем да погледаме Джа'Ла.

На лицето му цъфна похотлива усмивка — като мазна помия, извираща от прогнилата му душа.

— Ако не те вълнува стратегията и състезателният елемент, можеш да оставиш погледа си да се полюбува на голата плът на съперниците. Сигурен съм, че подобна гледка ще изостри апетита ти към онова, което ни очаква довечера. Само се постарай да не бъдеш твърде нетърпелива.

Калан изведнъж се почувства глупаво, задето протестира срещу каквато и да е възможност да избегне леглото му. Но игрите Джа'Ла се провеждаха сред мъжете, а тя нямаше желание да излиза там отново. Но пък нямаше избор. Мразеше да е сред тези отвратителни мъже. Тя си напомни, че трябва да овладее чувствата си. Войниците не можеха да я видят. Държеше се глупаво.

Той я тласна към изхода на шатрата. Тя излезе без съпротива. Не беше време за опърничавост.

Навън чакаха петимата стражи от специалната охрана на императора. Всички те забелязаха, че Калан е облечена, но не продумаха. Стояха изопнати, изпъчени, нащрек, в очакване да скочат при първата заповед. Очевидно се стараеха да се харесат на своя император.

Калан си помисли, че ако си император, няма нищо лошо да си по-добър от някой друг и че това не означава, че е по-лош от всички останали. Той се беше борил за налагането на една доктрина, чиито постулати самият той не спазваше — същото правеха и хората му. Калан не беше толкова глупава, че да го каже на глас.

— Това са новите ти охранители — каза ѝ Джаганг. — Последният инцидент няма да се повтори, тъй като тези тук те виждат.

Мъжете изглеждаха твърде доволни както от себе си, така и от очевидния факт, че жената, която трябваше да пазят, имаше напълно безобиден вид.

Калан прецени набързо с поглед първия, когото Сестрите доведоха при Джаганг — партньора на онзи със счупения нос. Огледа оръжията му — нож и недодялано изработен меч с разцепена на две дървена дръжка, омотана с канап. В начина, по който ги носеше мъжът, личеше безочие и грубост. По погледа му тя разбра, че този човек бе използвал оръжията си само срещу невинни жени и деца. Едва ли бе влизал в мъжка битка на бойното поле. Пред нея стоеше един най-обикновен главорез. Неговото любимо оръжие бе заплахата.

Захилен самодоволно, той демонстрираше, че тя не го впечатлява ни най-малко. Нали в крайна сметка почти успя да я напъха в палатката си, при това без чужда помощ. Мислено той вече я бе обладал.

— Ти ще си първият, когото ще убия — посочи го тя между очите. Мъжете избухнаха в смях. Тя плъзна по тях и по оръжията им преценяващ поглед, научи, каквото я интересуваше. После посочи онзи със счупения нос. — Ти си втори, след него.

— Ами нас тримата? — попита един от другите, като не успя да сдържи кикота си. — В какъв ред ще ни убиеш?

Калан видгна рамене.

— Ще разбереш точно преди да ти прережа гърлото. Всички мъже се засмяха. Но не и Джаганг.

— Съветвам ви да я вземете на сериозно — каза императорът. — Последния път, когато се добра до нож, уби двама от най-сигурните ми пазачи — далеч по-добри воители от вас, а също и една Сестра на мрака. Съвсем сама, само с няколко бързи движения.

Смехът секна.

— Бъдете нащрек — изръмжа Джаганг — или ще ви изкормя собственоръчно, дори ако само ми мине мисълта, че се отнасяте небрежно към задълженията си. Ако тя успее да избяга, докато вие я пазите, ще ви пратя в палатките за мъчения и ще наредя смъртта ви да трае един месец и един ден, плътта ви да загние и умре преди вас самите.

Вече нямаше никакво съмнение относно сериозността на заповедите на Джаганг, както и за това колко ценна е новата му плячка.

Безчислен ескорт от стотици, ако не и хиляди от най-добре обучените императорски стражи от най-вътрешния кръг съпроводиха предводителя си, който се отдалечаваше от шатрата си с решителна крачка. Петимата стражи наобиколиха Калан отвсякъде, освен откъм страната на Джаганг. Всички заедно се отправиха към игрището, образувайки клин от брони и извадени оръжия. Калан предположи, че като предводител Джаганг просто взема обичайните предпазни мерки срещу шпиони, но после си помисли, че не е само това.

Той беше по-добър от всеки друг.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

КОГАТО СЛЕД СЪСТЕЗАНИЯТА ПО ДЖА'ЛА се върнаха в просторната императорска шатра, Калан беше още по-разтревожена. Не беше само заради очевидната уплаха да остане насаме с толкова непредсказуем и опасен мъж, нито почти паническият ѝ страх от онова, което възнамеряваше да ѝ стори той.

Беше всичко това, взето заедно, плюс злоещото подмолно течение на жестокостта му, клокочещо под повърхността. Имаше възбуда, изписана на лицето му, по-голяма увереност в движенията му, острота в кратките му коментари, свирепо напрежение в мастилените му очи. Гледането на игрите ожесточи Джаганг дори повече от това, което тя смяташе, че е по силите му. Видяното му беше подействало. Бе го възбудило — във всяко отношение.

По време на игрите той усети, че един от отборите не играе с целия си потенциал, не дава всичко от себе си. Остана с впечатлението, че играчите му се щадят и не влагат цялото си старание в състезанието. След като те загубиха, той нареди да бъдат екзекутирани направо на терена.

Това ентусиазира тълпата дори повече от самата игра, която бе по-скоро мудна. Джаганг бе приветстван от публиката, задето прати победените на смърт. Следващата игра бе изиграна със значително по-голям плам, при това върху подгизналата от кръвта на обезглавените земя. Джа'Ла беше игра, в която мъжете тичат, отбягват удари и се мятат един връз друг или пък преследват играча с тежката топка, наречена брока, като се опитват да му я отнемат, да атакуват с нея или да отбележат точка. Мъжете често падаха или биваха подкосявани. Търкаляха се по земята. В лятната жега, голи до кръста, телата им лъщяха не само от пот, но и от кръв. Доколкото Калан успя да види, женската публика, която наблюдаваше отстрани на игрището, ни най-малко не се смути от кръвта. Ако изобщо имаше някакво въздействие, то се състоеше в още по-голямото старание да привлекат вниманието

на играчите, които в този момент докарваха тълпата до безумен екстаз със скоростните си, агресивни тактики.

Във всички други игри преди и след завършилата с екзекуция, губещите отбори, понеже бяха играли с дива решителност, не бяха изпращани на смърт, а само бичувани. За наказанията бе използван ужасен бич, направен от множество сплетени възлести въжета, всяко от които завършваше с тежки метални кюлчета. Мъжете получаваха по един удар за всяка загубена от тях точка. Повечето от отборите бяха загубили едва с по няколко точки, но дори и един удар с този бич разкъсваше голата плът на гърбовете им.

Тълпата ентузиазирано отброяваше един по един ударите върху всеки от играчите на загубилите отбори, коленичили в центъра на терена. Често победителите подскачаха наоколо, докато победените, навели глави, получаваха наказанието си.

На Калан ѝ приляваше от гледката, на Джаганг му подейства възбуждащо.

Когато игрите най-накрая свършиха, тя почувства облекчение, но сега, когато се върнаха в императорските покои и ѝ предстоеше да влезе в шатрата му, мъчително чувство на страх започна да я разяжда отвътре. Настроението на Джаганг беше провокирано от насилие и предизвикано от кръв. Калан четеше в погледа му, че нищо не може да му бъде отказано.

И единственото, което му беше останало за тази вечер, беше тя.

Тъкмо когато стражите застанаха пред палатката, тя видя отвън да приближава човек, следван от забързана група мъже. Щом обръчът от стражи се разкъса, за да пропусне напред мъжа и групата офицери, Джаганг прекъсна разясненията, които тъкмо даваше на охраната на Калан. Онзи, който вървеше напред, спря, останал без дъх, и се представи като вестоносец.

— Какво има? — запита го Джаганг и изгледа шестимата висши военни, които го придружаваха. Императорът не обичаше да го безпокоят, когато има други планове.

Калан знаеше, че тя е в центъра на мрачните му мисли и че той няма търпение да я вкара в шатрата си, и то сама. Моментът беше настъпил и той бързаше да се заеме с нея.

Досега не я беше докосвал нито веднъж по непристоен начин. Пазеше всичко за накрая. Така както всеки град, изправил се на пътя на

войската му, бе принуден да очаква в предсмъртен ужас неизбежното нападение, тя също усети, че се задушава от надвиващия я страх, треперейки пред онова, което знаеше, че предстои. Гледаше да не си представя какво ще прави с нея той и какво ще е усещането, но не можеше да мисли за нищо друго, нито да забави бясното препускане на сърцето си. Вестоносецът подаде на императора кожен тубус. Джаганг дръпна запушалката, при което се чу глухо пукане. Извади с два пръста свитъка, счупи восъчния печат, разви рулото и вдигна хартията, за да прочете текста на светлината на факлите, които огряваха входа на палатката му. Пръстените, които носеше на всеки пръст, проблясваха на мъждукащата светлина на факлите.

След първоначалното смръщване императорът започна да се усмихва, докато четеше. Накрая се засмя с глас, като погледна към офицерите си.

— Войската на Д'Харанската империя е побягнала от бойното поле. Съгледвачите и Сестрите едновременно съобщават едно и също нещо — д'харанците така са се уплашили от перспективата да се срещнат лице в лице с Джаганг Справедливия и армията на Ордена, че до един са дезертирали, разпръсквайки се във всички посоки в доказателство на това, че са безверни страхливци.

Силите на Д'Харанската империя вече не съществуват. Нищо не стои на пътя ни към Народния дворец.

Офицерите приветстваха своя император. Изведнъж всички бяха обзети от радостно настроение. Джаганг поздрави офицерите, задето бяха спомогнали врагът да бъде обърнат в бягство.

Докато тя слушаше, застанала настрана, а всички останали гледаха как Джаганг размахва свитъка и говори за скорошния край на продължилата дълго война, Калан бавно и внимателно премести крак, докато пръстите на ръцете ѝ докоснаха дръжката на ножа, затъкнат в десния ѝ ботуш.

С възможно най-пестеливи движения, за да не привлече вниманието на петимата стражи, които я виждаха, или на самия Джаганг, тя успя да премести оръжието от ботуша в юмрука си. Веднага щом то се озова на сигурно място в ръката ѝ, тя се добра и до втория нож, скрит в другия ѝ ботуш.

Стисна здраво омотаната с кожа дръжка на всяко от изкусно изработените оръжия, като намести пръстите си в сигурна хватка около

дръжките. Съзнанието, че държи в ръка оръжие, я изпълни с чувство на решителност и прогони безпомощния ѝ страх пред онова, което ѝ се готвеше за през нощта. Сега вече имаше начин да им нанесе удар. Знаеше, че вероятно няма да успее да спре Джаганг да ѝ стори каквото беше намислил, но поне нямаше да се даде без бой. Това беше шансът ѝ да го накара да си плати.

Тя не помръдна глава, а само поглед, за да прецени положението на всеки от мъжете. За съжаление Джаганг не беше наблизил. Беше се отдалечил към вестносеца, а после бе отишъл и при офицерите си. Калан знаеше, че той далеч не е глупав. Ако пристъпеше към него, веднага би събудила подозрението му. Той знаеше прекрасно, че тя няма да направи по своя воля това, което ѝ предстоеше през нощта. Тя пък на свой ред знаеше, че императорът е опитен боец. Щеше да реагира, преди тя да е успяла да го нападне. Но дори разстоянието помежду им да бе по-малко, едва ли щеше да ѝ е от по-голяма полза.

Но за сметка на това имаше по-подходящи мишени, по-добър шанс да поднесе изненада. Петимата стражи от специалната охрана се намираха вляво от нея, съвсем наблизил, офицерите — малко по-далеч вдясно. Офицерите нямаше да могат да я видят. Отвъд беше лагерът на мъжете, които не я виждаха. Но ако новодошлите офицери не знаеха, че тя е тук, петимата стражи щяха да я видят и само да мръдне, щяха да реагират. Съзнаваше, че може да пролее доста кръв, но и че шансовете ѝ за бягство не са големи.

Алтернативата би била да се приеме със смирение предстоящото изнасилване.

Калан призова гнева си. Стисна по-здраво дръжките на ножовете. Това беше шансът ѝ за ответен удар срещу похитителите ѝ.

С насочен, директен и мощен удар тя заби дългия нож, който държеше в лявата ръка, в средата на гърдите на онзи, комуто бе обещала, че ще умре пръв. Някаква смътна част от съзнанието ѝ долови вцепенението и изненадата му.

Точно зад гърба му, мъжът със счупения нос се ококори и също се вцепени, шокиран от изненадата. Калан използва забития в гърдите на първия нож като отправна точка за постигането на целта си. Помагайки си с тази хватка, тя се завъртя около намушкания. Същевременно очерта с ножа в дясната си ръка дъга във въздуха.

Острието разпори гърлото на онзи със счупения нос. За два силни удара на сърцето ѝ ги беше убила и двамата.

Заби левия си ботуш в тялото на първия, след като той вече беше на земята, за да издърпа заседналия дълбоко в тялото му нож, и отскочи в противоположна посока — към офицерите. При третия удар на сърцето тя се метна върху първия офицер, все едно играеше Джа'Ла. Заби ножа, който стискаше в дясната си ръка, дълбоко в корема му и го изкорми.

В същия миг метна другия нож право в гърлото на втория офицер, който се падаше непосредствено до нея и малко зад първия. Той беше с най-висок ранг сред групата и тя всъщност се целеше точно в него. Прониза го с такава сила, че острието проби гърлото му и излезе отзад през тила. Гръбначният му мозък бе прекъснат и мъртвото тяло се стовари с цялата си тежест толкова бързо, че Калан, която продължаваше да стиска ножа, изгуби равновесие и бе повлечена след него.

В същия миг, още преди да е успяла да се окопити или да издърпа ножа, силата на нашийника я порази като мълниеносна стрела.

В това време останалите трима стражи се нахвърлиха върху ѝ, полетяха заедно с нея към земята и тя заби лице в меката пръст. Силата на нашийника обездвижи ръцете ѝ, а краката ѝ вече не се подчиняваха на желанията ѝ, така че мъжете я обезоръжиха с лекота.

Джаганг им изкрещя нещо и те я изправиха на крака. Беше се задъхала след кратката схватка. Сърцето ѝ препускаше бясно. Въпреки че не успя да избяга, все пак не бе напълно разочарована. Поначало не бе очаквала, че има голям шанс за избавление. Беше се надявала обаче поне да убие неколцина от офицерите и ето че успя. Единственото ѝ разочарование беше, че вместо да я убият, стражите я заловиха.

Джаганг разпусна обърканите офицери, като им обясни, че е станал инцидент с освободила се неочаквано магия. Увери ги, че държи всичко под контрол. Тези мъже бяха свикнали с насиетието, така че приеха внезапната смърт на двамата свои другари, причинена от невидима ръка, ако не спокойно, то поне с известна доза самоконтрол, успокоени от поведението на императора си.

След като те напуснаха периметъра на императорските шатри, повикаха други стражи, които да изнесат трупове. Те дотичаха

незабавно, привлечени от суматохата, и бяха смаяни да видят такова убийство в сърцето на тяхната отбрана.

Всички впериха поглед в Джаганг, за да преценят настроението му, и след като видяха, че е спокоен, незабавно се захванаха с изнасянето на четирите трупа.

Щом те се отдалечиха, Джаганг най-сетне се извърна към Калан.

— Както е видно, следила си игрите внимателно. И май си обърнала по-голямо внимание на стратегията, отколкото на голата плът на мускулестите мъже.

Калан срещна погледите на тримата стражи, които я държаха.

— Само изпълних обещанието си.

Джаганг издиша бавно и дълбоко, сякаш самият той едва се сдържаше да не извърши убийство.

— Ти наистина си забележителна жена — и изключителен опонент.

— Аз съм тази, която носи смърт — отвърна тя.

Той изпрати с поглед мъжете, които отнасяха четирите трупа.

— Самата истина.

После изгледа сърдито тримата стражи, които държаха Калан.

— Има ли причина да не ви изпратя вас тримата да бъдете изтезавани?

Онези, изпълнени с доволство, задето са я повалили, изведнъж загубиха самодоволния си вид. Спогледаха се нервно.

— Но, Ваше превъзходителство — подхвана единият, — двамата, които се провалиха, платиха с живота си. Ние тримата я спряхме. Не й позволихме да избяга.

— Аз съм този, който я спря — изрева той, като едва сдържаше гнева си. — Спрях я чрез нашийника, който тя носи около врата си. — За момент обмисли мълчаливо положението им, като си осигури малко време, за да овладее изблика на гняв. — Но не напразно ме наричат Джаганг Справедливия. Засега ще ви оставя да живеете, но нека ви е за урок. Предупредих ви, че е опасна. Сега вече би трябвало да разберете, че не говоря празни приказки.

— Да, Ваше превъзходителство — отвърнаха тримата един през друг.

— Развържете я — заповяда им Джаганг, склучил ръце на гърба си.

Той ги изгледа унищожително един по един, после улови Калан за ръката и я поведе обратно към входа на шатрата. Тя все още се чувстваше зашеметена от болката, причинена ѝ от нашийника. Ставите я въртяха, краката и ръцете ѝ горяха отвътре.

Преди се беше усъмнила, че Джаганг казва истината, като твърди, че може да използва нашийника, без да е необходимо присъствието на Сестрите. Сега вече знаеше, че е така. Без този нашийник тя вероятно би имала добри шансове да се освободи; но при това положение беше невъзможно. От сега нататък нямаше да смее да омаловажава способностите на Джаганг. Сега вече беше наясно. Понякога е по-лошо да си в неведение дали нещо е възможно.

— Тази нощ вие тримата ще стоите на пост пред шатрата ми. Ако тя излезе навън без мен, погрижете се да я спрете.

— Да, Ваше превъзходителство — поклониха се тримата войници. От самодоволното им изражение не бе останала нито следа. Имаха вид на хора, току-що избегнали смъртна присъда.

Щом мъжете заеха постовете си, Джаганг изгледа строго Калан.

— Последния път ти само се поразходи сред мъжете. Направи една кратка обиколка. Видя само малка част от моята армия. Утре ще имаш късмета да видиш много повече от хората ми. И следователно много повече от тях ще видят теб.

Не зная каква е тази аномалия, за която спомена Улиция, нито какво я е причинило, пък и изобщо не ме интересува. Важното е, че както винаги възнамерявам да я употребя в моя полза. Ще се погрижа да бъдеш добре охранявана. Утре ще яздиш с мен, ще обиколим войските, само че ти ще бъдеш без дрехи. По този начин ще ми помогнеш да си набавим великолепно попълнение от стражи за личната ми охрана. Очаква ни вълнуващ ден.

Калан не възрази — нямаше смисъл. Явно ѝ обясняваше всичко толкова подробно, за да я накара да се почувства притеснена. Унижението ѝ тепърва предстоеше.

Император Джаганг я въведе през входа на шатрата си, сякаш беше кралска особа. Разбираше, че той ѝ се подиграва. Като влезе, тя усети как силата на нашийника отпуска хватката си. най-сетне можеше самостоятелно да движи ръцете и краката си. Болката, слава богу, също започна да намалява.

Вътре цареше полумрак, мъждееха няколко свещи, които обливаха всичко в топли отблясъци и създаваха усещане за уют и сигурност — едва ли не като в храм. Но тази шатра беше всичко друго, но не и това.

Калан имаше чувството, че върви към ешафода.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

РОБИТЕ, които бяха подготвили среднощна трапеза от леки закуски за императора, бяха до един освободени. Щом зърнаха погледа в очите му, след като бяха чули предсмъртните викове на мъжете отвън, те бяха повече от доволни да напуснат, когато Джаганг изръмжа заповедта си.

Той ги изпрати с поглед навън и с месестия си пръст подбутна Калан към масата, отрупана с чаши вино, плата с меса, черен хляб, купи с ядки и грижливо подредени плодове и сладкиши. Минаха през още едно платнище, зад което се откри вътрешна спалня.

Помещението беше изолирано от останалата част на шатрата и от външния свят с тапицирани плоскости за повече тишина. Стените бяха покрити с кожи и пана, украсени с ненатрапчиви орнаменти.

За уюта допринасяха и разкошните килими, няколкото изящни малки мебели, библиотеката със стъклена витрина, пълна с книги, както и богато украсените сребърни и златни лампи. В четирите краища на леглото, застлано с кожи и сатен, имаше спираловидни колони от тъмно дърво.

Калан скри треперещите си пръсти зад гърба и проследи с поглед как Джаганг прекосява стаята и сваля дрехата си от овча кожа. Захвърли я върху стола до малкото писалище. Голите му гърди и гръб бяха покрити с черни къдрави косми. Все повече ѝ приличаше на рунтава мечка. Калан никога не би предположила, че човек като него може да спи в сатенени завивки. Подозираше, че едва ли оценява удобството им, а по-скоро ги използва като показател за високия си ранг. Май беше забравил, че според принципите на Ордена всички са равни и никой не бива да се откроява от останалите. Сигурно изобщо не го интересуваше дали мъжете в мизерните палатки отвън се завиват със сатенени одеяла или с нещо друго.

Джаганг я потърси с поглед.

— Е, жено, сваляй дрехите. Или предпочиташ аз да ги разкъсам. Изборът е твой.

— Дали аз ще ги сваля или ти ще ги скъсаш, все ще бъде насила.

Той се изопна и се вторачи в нея в надвисналата тишина. Шумът в лагера навън утихна чувствително, до тях достигаха само откъслечни приглушени думи, които се сливаха в монотонен шум. Мъжете бяха уморени от целодневния поход, както и от еуфорията от игрите Джа'Ла, а Джаганг беше обявил, че всеки ден оттук насетне, докато стигнат Народния дворец, ги очакват еднакво тежки походи, така че повечето мъжете несъмнено спяха в палатките си.

Единственият, който все още не се бе успокоил и не се бе подготвил да посрещне нощта, беше Джаганг. Ако състоянието му след игрите беше превъзбудено, то след убийството на четиримата мъже той се намираше на границата на истерията. Но на Калан ѝ беше все едно. Ако я пребие до припадък, поне няма да се наложи да е в съзнание, за да усеща останалото, което се готви да ѝ причини.

— Сега си моя — каза той с нисък и заплашителен глас. — Принадлежиш само на мен и на никого друго. Единствено на мен. Мога да правя с теб каквото пожелая. Ако избира да ти прережа гърлото, то твоето задължение е да кървиш до смърт за мен. Ако те отстъпя на тримата стражи, които те виждат, ти ще им се отдадеш, все едно дали ти харесва или не, независимо дали ще го направиш доброволно или насила. Сега си моя. Съдбата ти определям аз. Нямаш право да избираш какво ще ти се случи. Нямаш никакви права. Всичко от тук насетне ще се случва по мое желание.

— Това не променя факта, че е изнасилване.

С три огромни крачки той прекоси помещението, зашлеви я с опакото на ръката си и я просна на земята. Изтегли я за косата и я запрати към леглото. Светът се превъртя, докато Калан летеше във въздуха. Размина се на сантиметри с една от дървените колони на леглото.

— Разбира се, че е изнасилване! Нали точно това искам! Това те очаква!

Той скочи върху леглото като разярен бик. В мастилено-черните му очи се рееха вихрушки от смътни форми. Докато тя се опомни, той вече бе върху нея. Калан беше предвидила всичко. Тя си беше казала, че няма да се опитва да го спре, за да не му достави удоволствие от прилагането на сила, докато я обладава. Но като се видя яхната от него, притисната под тежестта му, тези мисли се изгубиха във внезапна

паника, породена от случването на онова, което тя отчаяно се надяваше да не се случи. Тя забрави всичките си планове и започна да блъска панически ръцете му, но всуе. Нямаше сила, способна да му се противопостави. Той дори не си направи труда да я зашлеви, за да я накара да престане да се съпротивлява. С едно рязко движение разкъса ризата ѝ.

Калан притихна, когато той се спря, гърдният ѝ кош се повдигаше и отпускаше от напрежението. Джаганг се беше вторачил в гърдите ѝ. Току-що бе убила четирима злодеи. Можеше да се справи. Това беше нищо в сравнение с нашийника около врата, в сравнение с това да е лишена от своята памет, от самоличността си, от представата коя е, да се превърне в безпомощна робиня на Сестрите на мрака и на императора на шайка главорези.

Това тук беше нищо. Тя беше способна на повече от това да се боричка с него по такъв глупашки начин, като ученичка, която се опитва да се измъкне от ръцете на грубиян. Не ѝ беше в стила да се бие по този начин. Не би искала. Можеше повече. Вярно е, уплашена беше, но не биваше да се поддава на паниката. Беше я страх и преди да убие четиримата мъже, но овладя страха си и действа.

Струваше повече от Джаганг. Той просто беше по-силен от нея. Можеше да я надвие само чрез сила. Тя съзнаваше това и така си осигуряваше надмощие над него — и той го знаеше. Джаганг никога нямаше да я притежава доброволно, защото тя струваше повече от него и заслужаваше да има до себе си много по-стойностен човек. Той никога не би могъл да притежава жена като нея по друг начин, освен чрез сила, защото като мъж беше слаб и лишен от качества.

— Доволен ли сте от трофея на трофеите, Ваше превъзходителство? — присмя му се тя.

— О, да! — усмихна се Джаганг с противната си усмивка. — А сега сваляй панталоните.

Когато тя се подчини, той започна да разкопчава копчетата ѝ едно по едно, сякаш разопаковаше ценна вещ. Тя лежеше с ръце, прибрани до тялото. Той вмъкна пръсти под талията на панталоните ѝ, свлече ги по краката ѝ, изхлузвайки ги наопаки, и ги свали през стъпалата. Захвърли ги настрана и застина на място, за да огледа подробно разголеното ѝ тяло.

Калан безмълвно прехапа вътрешната страна на бузата си, за да не би в момент на паника да се изкуши да изблъска ръката му, която се плъзгаше по крака ѝ, за да опознае мекотата на бедрото ѝ. Калан се бореше със сълзите си. Би дала всичко, за да не е там, да е на всяко друго място, но не и в ръцете на това чудовище.

— А сега и останалото — каза той с хрипкав шепот. — Бельото.

Съзнала, че събличането на дрехите ѝ само го възбуждаше допълнително, тя се подчини, като се постара да го направи възможно най-малко съблазнително.

Докато я наблюдаваше как изпълнява заповедите му, той седеше на ръба на леглото и събуваше ботушите си. Свали панталоните си и ги отхвърли с крак настрана. Уплашена и отвратена от вида на голото му тяло, Калан се предаде на слабостта си и отвърна поглед от него.

Дали след всичко това ще може да се влюби, дали ще може да допусне да я докосне мъж. Укори се. Знаеше, че никога няма да има късмета да се влюби. Защо да разсъждава над проблем, с който нямаше да се сблъска никога.

Леглото се разклати под тежестта му, щом той се качи и легна до нея. Поспря, за да я огледа, плъзна ръка по корема ѝ. Тя беше очаквала грубост, бе очаквала да бъде рязко сграбчена, а получи внимателно докосване — сякаш извършваше оценка на скъп предмет. Така или иначе, тя не се надяваше тази деликатност да продължи дълго.

— Ти наистина си изумителна — отрони той с дрезгав глас по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Да те възприемам през очите на другите беше съвсем различно — сега го разбирам.

Тонът му се беше променил. Гневът се бе стопил от разгорялото се желание по нея. Той беше на косъм от това да се отдаде на неконтролируема похот.

— Съвсем различно е... винаги съм знаел, че си необикновена, но сега, като те виждам по този начин... ти си изумително създание. Просто... забележително.

Калан се зачуди какво имаше предвид, като каза, че я е възприемал през очите на други. Дали това не означаваше, че я е наблюдавал през очите на Сестрите. В главата ѝ внезапно се появи стряскаща мисъл: мисълта, че той я е наблюдавал как се съблича, докато си е мислила, че само някоя от Сестрите е наблизо. Мисълта за подобно светотатство я изпълни с ледена ярост.

А тогава той е присъствал, планирал е всичко. Но същевременно имаше чувството, че той говори и за нещо друго. В думите му имаше още нещо, някакъв скрит подтекст. Нещо в начина, по който говореше, я накара да си помисли, че става въпрос за живота ѝ, преди да се появят Сестрите, от времето, което беше загубено за спомените ѝ. Ядоса се при мисълта, че я е наблюдавал през очите на Сестрите, но се озадачи, че я е наблюдавал и в живота, който тя не си спомняше.

Той рязко се прекатури върху нея.

— Не можеш да си представиш колко дълго чаках този момент.

Дишането и пулсът ѝ едва бяха започнали да се нормализират. А сега нещата се развиваха твърде бързо. Сърцето ѝ отново заблъска в ребрата. Тя искаше да се успокои, за да си остави време да обмисли как да предотврати намеренията му. Въпреки това при досега на неговата плът с нейната мисълта ѝ изключи. Не ѝ хрумваше никакъв изход. Единственото, за което можеше да мисли, бе силното ѝ нежелание той да ѝ причинява това. Спомни си за обещанията, които си беше дала. Струваше повече от него и трябваше да се държи подобаващо.

Не каза нищо. Гледаше покрай него към тавана на шатрата, осветена от меката светлина на лампата.

— Не можеш да си представиш колко дълго чаках, за да мога да направя това с теб — каза той с глас, в който изведнъж прозвуча заплаха, — не можеш да си представиш колко време ми отне.

Тя премести погледа си, за да срещне неговите страховити очи.

— Не, не мога. Така че продължавай и ми спести думите, които не означават нищо за мен, тъй като нямам никаква представа за какво говориш.

Тя отново отклони погледа си. Искаше да му демонстрира единствено безразличие. Освободи мисълта си от това, което се случваше. Това не бе никак лесно под физическия му натиск, в момент, в който той бе на път да постигне своето, но тя даваше най-доброто от себе си, за да го пренебрегне и да мисли за други неща. Не искаше да му достави удоволствието от една схватка, която бе обречена да загуби. Мислеше за игрите Джа'Ла не защото бяха нещо, за което искаше да си спомня, а защото бяха свежи в паметта ѝ и лесно можеше да си ги припомни с подробности.

Той рязко вмъкна ръцете си под коленете ѝ и притисна краката ѝ почти до самите ѝ гърди. Беше ѝ трудно да диша. Ставите я заболяха от това, че краката ѝ бяха разтворени по този начин, но тя преглътна напирания вик и се опита да пренебрегне начина, по който той я контролираше и се опитваше да я направлява.

— Ако той разбере... това би го убило.

Калан обърна поглед към него. Под тежестта му можеше да си поеме само половината от нужния ѝ въздух.

— Кого?

Помисли си, че става дума за баща ѝ — бащата, когото не помнеше. Баща ѝ сигурно е бил военен, което обясняваше умението ѝ да борави с нож. Не можеше да си представи кого друго би могъл да има предвид.

Тя искаше да каже нещо, с което да го успокои, но преценявайки ситуацията, остана притихнала и безучастна.

Устата на Джаганг беше върху ухото ѝ. Грубата му брада дращеше болезнено бузата и врата ѝ. Дъхът му беше ускорен и неравномерен. Изцяло бе отдаден на похотта, която щеше всеки момент да освободи върху нея.

— Ако ти знаеше... това щеше да те убие — каза той, като очевидно тази мисъл му доставяше удоволствие. Още по-объркана, тя си остана притихнала, докато безпокойството ѝ се въртеше около това, какво би могъл да има предвид той.

Тя мислеше, че ще поднови развратното си начинание, но той бе застинал, държейки краката ѝ разтворени, с поглед, втренчен надолу към нея. Едрото му тяло се притискаше към нейното — на крачка от това да изпълни намерението си. Под тежестта му тя трудно си поемаше въздух, но знаеше, че никакво възражение няма да доведе до това, той да вземе под внимание мъките, които ѝ причинява.

В някаква степен тя дори искаше той да побърза и всичко да свърши веднъж завинаги. Очакването я влудяваше. Искеше ѝ се да крещи, но отказваше да си го позволи. Не успяваше да превъзмогне страха от болката, която той щеше да ѝ причини, от мисълта колко дълго ще продължи всичко — и как това ще се повтаря несъмнено и през идващите нощи. Ако не бе прикована към леглото от животинската му маса, тя би се разтреперила от чудовищното очакване.

— Не — промълви той на себе си, — не искам това. Калан беше объркана. Не беше сигурна, че наистина е чула онова, което си мислеше, че е чула.

Той освободи краката ѝ, оставяйки ги да се отпуснат на леглото, докато се отгласкаше нагоре с помощта на ръцете си. Щеше ѝ се той да не лежи между краката ѝ, така че да може да ги събере.

— Не — повтори той — Не и по този начин. Ти не го желаеш, но въпреки това за теб то ще си остане само нещо неприятно. Няма да ти хареса и това ще бъде всичко.

Искам да знаеш коя си, когато ти причинявам това. Искам да си наясно какво означавам за теб, когато ти го причинявам. Искам да изпитваш омраза, каквато не си изпитвала никога през целия си живот. Искам аз да бъда този, който ще причини това на двама ви. Да посадя в съзнанието ти спомена за това, което то означава, когато посадя семената си в тебе. Искам този спомен да те преследва до края на дните ти, да преследва вечно и него, всеки път когато те погледне. Искам да се научи да те мрази за това, да мрази онова, което ще трябва да означаваш за него. Да ненавижда детето ти — детето, което аз ще ти дам.

За да сторя това, трябва най-напред да научиш коя си. Ако ти го причиня веднага, само ще притъпя сетивата ти, ще намаля изключителното страдание, което би ти причинило извършеното, при положение, че знаеше коя си във времето, в което то ти се случва.

— Кажи ми тогава — каза тя, едва ли не готова да бъде изнасилена, за да узнае.

Бегла, лукава усмивка се изписа на лицето му.

— Кофти идея. Думите биха били кухи, без съдържание и чувство. Трябва сама да го разбереш. Трябва да си спомниш коя си, да узнаеш всичко, за да бъде изнасилването истинско... а аз възнамерявам това да бъде най-ужасното изнасилване, което може да ти бъде причинено — изнасилване, от което ще се роди дете и той ще възприема това дете като напомняне, като чудовище.

Гледайки надолу към нея, той бавно поклати глава, изпълнен със задоволство от мащабите на своите намерения.

— За да се случи това, трябва да си абсолютно наясно коя си и какъв смисъл има всичко това, по какъв начин всичко ще се промени, ще се наруши и ще бъде опозорено за вечни времена.

Той внезапно се прекатури и се отдели от нея. Калан си пое дъх, който беше почти животоспасяващ.

Той изскърца със зъби и голямата му ръка сграбчи дясната ѝ гърда.

— Не си помисляй, че си се измъкнала, скъпа. Никъде няма да избягаш. Просто преценявам, че така ще е далеч по-зле за теб, отколкото, ако прибързам тази нощ. — Той се захили и стисна гърдата ѝ. — по-зле и за него.

Калан не можеше да проумее как е възможно нещата да станат по-лоши от това, което се случваше досега. Тя можеше единствено да си представи, че според него изнасилването хвърля вина върху жертвата. Така разсъждаваше той, така гледаше на нещата Орденът — че виновният е жертвата.

Той рязко я блъсна от леглото. Тя болезнено се удари в земята, но поне падна на меките килими, което до известна степен облекчи положението ѝ.

Той я погледна.

— Ще спиш на земята, точно тук, до леглото ми. А по-късно ще те пусна и в него. — Той се захили. — Когато паметта ти се възстанови и това ще може да те унищожи. Тогава ще си получиш заслуженото и само аз съм този, който може да ти го осигури, който може да съсипе живота ти... и неговия.

Калан лежеше на пода и се страхуваше да помръдне, страхуваше се да не би той да промени решението си. Чувстваше опияняващо облекчение, че тази нощ няма да ѝ се наложи да се мъчи повече.

Той се облегна на рамката на леглото, надвеси се над нея и втренчи в очите ѝ своите всяващи тревога очи. Така внезапно пъкна ръката си между краката ѝ, че тя извика.

Джаганг се изхили.

— И ако ти хрумне да се опиташ да се измъкнеш или пък да ме убиеш, докато спя, по-добре го забрави начаса. Няма да се получи. Всичко, което ще постигнеш, е допълнително време в палатките, след като вече съм съсипал всичко в живота ти. Ще се погрижа всички тези мъже да те имат точно там, където в момента се намират моите пръсти. Ясен ли съм?

Калан кимна, усети как по бузата ѝ се изтърколи сълза.

— Ако през нощта решиш да прекрачиш границите на тези килими, силата на нашийника ще те спре. Искаш ли да я изпробваш?

Калан поклати глава, страхувайки се, че гласът може да ѝ изневери. Той измъкна ръката си.

— Добре.

Тя го чу да се обръща на другата страна, накъдето бе отместил и погледа си. Калан лежеше, без да издава нито звук. Едва си поемаше въздух. Не можеше да прецени какво точно се е случило тази нощ и какво би могло да означава всичко това. Знаеше само, че никога, през целия си живот, не се бе чувствала по-самотна — поне това важеше за онази част от живота си, която си спомняше.

Незнайно защо, но едва ли не би предпочела той да я беше изнасилил. Ако го беше сторил, сега нямаше да трепери от страх пред онова, което бе изрекъл и което тя не разбра. Сега ѝ предстоеше да се буди всяка сутрин, без да знае дали няма да се окаже, че именно това е денят, в който ще възстанови паметта си. А когато това се случеше, по някакъв необясним начин изнасилването щеше да се превърне в нещо още по-страшно и всичко щеше да се промени във възможно най-лошата посока.

Калан му вярваше. Колкото и невъздържан да се беше проявил, когато ѝ посегна, а тя много добре познаваше това невъздържание, той нямаше да се спре, освен ако всичко, което каза, не беше вярно.

Калан разбра, че вече не иска да знае коя е. Миналото ѝ току-що се превърна в нещо твърде опасно, за да има смисъл да си го припомня. Ако това станеше, той щеше да ѝ причини най-лошото. по-добре да си остане със забравата, защото тя ще я предпази от опасността.

Когато долови равномерно му дишане, последвано от ниския, боботещ тон на хъркането му, тя се протегна и с треперещи пръсти издърпа бельото и останалите си дрехи.

Въпреки че беше лято, тя трепереше, обхваната от леден ужас. Както лежеше до леглото, придърпа един близък килим върху себе си, разбирайки, че това е за предпочитане пред последствията от един евентуален опит за бягство. Нямаше изход. Така се беше стекъл животът ѝ. Оставаше ѝ само надеждата остатъкът от този живот да си остане завинаги дълбоко забравен.

Ако си спомнеште коя е, то животът ѝ щеше да се влоши безкрайно. Нямахте да допуснете това. Щеше да остане зад черното було. От тази нощ насетне тя ставаше нов човек, различен от този, който беше в миналото. А онзи, другият, трябваше да остане завинаги мъртъв.

Чудеше се кой ли може да е човекът, когото споменаваше Джаганг. Страхуваше се да си представи какво е онова, което Джаганг ще му причини чрез нея, което така сериозно ще му навреди.

Тя изтласка тези мисли от ума си. Това беше предишното ѝ аз. Тази личност си беше отишла безвъзвратно и това нямаше да се промени никога.

Завладяна от дълбока самота и отчаяние, Калан се сви на кълбо и тихо и безутешно заплака.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

РИЧАРД ВЪРВЕШЕ КАТО ЗАМАЯН, втренчил поглед в земята пред себе си, огряна от лунна светлина. В това мрачно, мъгливо състояние само една искрица можеше да проблесне.

Калан. Толкова му липсваше. Беше толкова уморен да се бори. Беше толкова уморен да опитва. Беше толкова уморен да не успява. Копнееше да си я върне. Отново да се върне в живота му. Да я прегърне... само да я прегърне.

Помнеше времето, преди години, в къщата на духовете, когато той не знаеше, че тя е Майката Изповедник, а тя се бе чувствала отчаяно самотна и съкрушена от смазващите тайни, които трябваше да пази. Беше го помолила да я прегърне, само да я прегърне. Спомни си болката в гласа ѝ, болката от нуждата да бъде прегърната, утешена.

Би дал всичко, за да може да го стори сега.

— Спри — изсъска някакъв глас. — Чакай.

Ричард спря. Имаше проблем да се опита да не остава безразличен към случващото се, независимо че знаеше, че трябва. Можеше да забележи напрежението в стойката ѝ; беше като хищна птица, която накланяше глава и леко помръдваше с крила.

Той не можеше да избяга от тежката летаргия, която го беше налегнала, та да успее да размисли. Изглеждаше сякаш походката ѝ носеше заряд за агресия, но под повърхността усети намек за страх.

най-сетне успя да призове загрижеността си да се опита да разбере. Тогава, на лунната светлина, видя онова, което гледаше Шеста: приличаше на пуст лагер и се простираше из долината. Тъй като беше посред нощ, положението долу бе сравнително тихо. Дори чрез вцепенената миазма от нейното присъствие Ричард усети как степента на тревогата му нараства.

Забеляза и нещо друго. Отвъд лагера в долината той видя горе на възвишението дворец, който му се стори познат.

— Хайде — изсвистя Шеста, като се плъзна покрай него.

Ричард пристъпваше с мъка след нея, за кой ли път потъвайки обратно в замаяното безразличие, в което единственото, за което бе в състояние да мисли, бе Калан.

Вървяха може би с часове през околността в безжизнената нощ. Шеста беше тиха като змия, движеше се, спираше, пак тръгваше, проправяше си път през пътечки и гъсти гори. Ричард се почувства успокоен от миризмата на балсамови дървета и борове. Мъховете и папратите му носеха насладата да се потопи в детски спомени.

Удоволствието от гората се изпари, щом тръгнаха по калдъръмените улици, покрай затворени магазини и мрачни здания. В тъмнината минаваха двойки мъже с копия. Ричард се почувства така, сякаш всичко му минаваше като насън през съзнанието. Обзе го смътното очакване, че е достатъчно да си представи пак онази гора, и тя ще се появи.

Представи си Калан. Тя не се появи.

Двама мъже в лъскави метални доспехи изкочиха от една странична улица. Коленичиха пред Шеста и целунаха края на черната ѝ рокля. Тя само леко намали ход, за да приеме раболепния им жест. Те я последваха нагоре по улиците — същински ескорт за нощната сянка, която влачеше мрака след себе си.

Всичко му беше като в полусън. Ричард знаеше, че би трябвало да се противопостави на апатията си, но не можеше да се насили да престане да му е все едно. Просто изпълняваше, каквото Шеста му нареди. Нищо не можеше да направи. Образът на плаващия силует го очароваше, погледът ѝ го заплениваше, гласът ѝ го омагьосваше. Откакто бе останал без дарба, тя запълваше празнината в душата му.

Присъствието ѝ някак го правеше завършен, изпълваше го със смисъл.

Двамата стражи, които вървяха с тях, внимателно почукаха на желязна врата върху голяма каменна стена. Отвори се малка вратичка в желязната порта. Нечии очи се взряха навън. При вида на бледата сянка, стояща пред тях, леко се опулиха. Ричард можеше да чуе как някави хора от другата страна бързат да дръпнат резето.

Вратата се отвори, Шеста се вмъкна, влачейки подире си Ричард. Той видя величествени каменни стени, но не им обърна много внимание. по-впечатлен беше от змийската фигура, която го водеше през копринената нощ.

Когато минаваха през големи порти, наоколо се втурваха мъже, които отваряха други врати, крещяха заповеди и носеха факли.

— Оттук — каза един от тях, като ги поведе по каменно стълбище.

Спускаха се надолу спираловидно, на завои, все по-дълбоко. Ричард се чувстваше все едно бяха погълнати в хранопровода на голям каменен звяр. Щом го водеше Шеста, той беше доволен да е погълнат. На по-ниско ниво, в един тъмен коридор, мъжете я въведоха в мрачно помещение. По калния под беше постлано сено. Капеща вода отекваше в далечината.

— Това е мястото, което пожелахте — й каза един от стражите. Щом я отвори, тежката врата изскърца в ръждясал протест. Вътре върху малка маса той запали с факлата си свещ.

— Стаята ти за тази нощ — каза Шеста на Ричард. — Скоро ще съмне. Тогава ще се върна.

— Да, Господарке — отвърна той. Тя леко се наклони към него, тънка усмивка разцепи безкръвното й лице.

— Доколкото познавам Кралицата, тя ще иска да започне веднага. Тя е твърде нетърпелива, да не говорим, че е импулсивна. Със сигурност ще доведе големия мъж с бичовете. Очаквам още преди обяд да е смъкнала кожата от гърба ти.

Ричард се втренчи в нея. Не можеше да принуди съзнанието си да възприеме всичко това.

— Господарке?

— Кралицата е не само зла, но и отмъстителна. Ти ще си обектът на нейната злъч. Но няма нужда да се притесняваш. Все още си ми нужен жив. Може би ще страдаш в адска агония, но ще оживееш.

Тя се обърна с плавен жест и излезе тържествено през вратата — сянка, погълната от мрака. Мъжете се изсипаха през една врата след нея. Вратата се затръшна. Ричард чу здравето хлопване на резето. Докато се осъзнае, изведнъж стоеше сам в каменна стая, изоставен, напуснат, забравен.

В настаналата тишина в костите му започна да прониква ужас. Защо Кралицата ще иска да го нарани? За какво й е нужен на Шеста жив?

Ричард замижа. След миг усети, че съзнанието му почва да работи, за да разбере. Сякаш колкото повече се отдалечаваше Шеста,

толкова по-добре можеше да мисли.

След като факлите вече ги нямаше, беше необходимо малко време, за да свикнат очите му със светлината на една единствена свещ. Той огледа каменната стая. Имаше само стол и маса. Подът беше от камък. Стените бяха от камък. На тавана имаше тежки греди.

Сякаш го удари мълния.

Дена.

Това беше стаята, в която бе отведен, когато Дена го плени за първи път. Разпозна масата. Помнеше как Дена седеше на същия този стол. Вдигна поглед и точно там, където си спомни, че стоеше преди, забеляза желязната кука.

Китките му бяха заключени с железни белезници. Дена беше закачила веригата с белезниците на тази желязна кука. Той беше висял там, докато Дена го измъчваше със своя Агиел. Ужасяващи образи от нощта, през която Дена го бе сломила, проблясваха в ума му. по-точно нощта, в която тя бе помислила, че го е сломила. Той бе разделил съзнанието си на части. Но помнеше какво му беше сторила през онази нощ.

И си спомняше какво я бе подтикнало към такова насилие.

Той висеше точно тук, когато принцеса Вайълет дойде да гледа. Каза, че иска да участва, да присъства на измъчването му.

Дена даде на малкото чудовище своя Агиел и ѝ показа как да го използва. Ричард помнеше как Вайълет се перчеше, че ще накара да изнасят Калан, да я измъчват и най-сетне да я убият.

Ричард бе ритнал Вайълет достатъчно силно, че да ѝ строши челюстта и да ѝ разкъса езика.

Това беше същата тази стая.

Ричард се облегна отново на каменната стена и се плъзна надолу, за да седне и да си почине. Имаше нужда да помисли, да разсъди, да разбере какво се случва.

Беше се облегал на торбата си, така че я издърпа и я сложи в скута си. Една мисъл го поразя и той я заразглежда, слагайки настрана костюма си на магьосник воин и златотканото наметало, докато не откри книгата, която му бе оставил Баракус. Запрелиства страниците. Все още бяха празни. Само ако не беше изгубил дарбата си, щеше да е способен да прочете книгата. Ако знаеше как да използва способностите си, щеше да е в състояние да се спаси. Ако.

Изведнъж му хрумна една мисъл. Той не можеше да им позволи да намерят тази книга. Шеста притежаваше дарбата. Поне някаква нейна разновидност. Той не можеше да допусне да я види. Баракус я беше пазил скрита в продължение на три хиляди години. Тя не бе предназначена за други очи, освен за неговите. Не можеше да предаде такова доверие. Не можеше да допусне някой да разбере за книгата.

Изправи се и закрачи из стаята, търсейки някое място, където би могъл да скрие книгата. Нямахше такова място. Това беше обикновена каменна стая. Нямахше килери, нямахше ниши, нито отместващи се камъни. Нямахше къде да се скрие нищо. Както стоеше в центъра на стаята и мислеше, Ричард погледна нагоре и видя желязната кука. Той се движеше из стаята, проучвайки гредите. Една от тях минаваше успоредно на стената, като между стената и гредата не оставаше много място. По гредата, както по повечето на тавана, имаше дълги процеци, останали от времето, когато суровата греда е била отсечена и после изсушена. Дойде му една идея.

Веднага придърпа стола и се покатери върху него. Не беше достатъчно високо. Махна стола оттам и издърпа масата. Едва след като стъпи от стола върху масата, най-сетне успя да достигне желязната кука. Размърда я, но тя бе здраво забита. Ако искаше да скрие книгата, тази желязна кука му трябваше.

Увисна с ръце на куката и употреби цялата си сила, за да подскача нагоре-надолу. най-сетне куката почна да се разхлабва. Работейки бързо и напрегвайки всичките си мускули той най-накрая успя да я размърда. Започна да я клати на всички посоки, докато не успя да я издърпа.

Ричард издърпа масата встрани на стаята, близо до тъмния ъгъл и се качи отгоре. Прегледа внимателно цепнатината в гредата, откривайки място, където се отклоняваше нагоре, близо до кръстосващите ги талпи над главата му. Заби желязната кука в процепа на гредата, нагласяйки я дотогава, докато не се закачи здраво.

Посегна към раницата си и я напъха в тясното пространство между гредата и стената. Щом успя да я сложи възможно най-високо и най-сплескана, той я тласна по дължината на гредата, докато се закрепил над желязната кука. Изпробва раницата, като я напъна, но тя беше здраво заклещена на мястото си. Не мърдаше наникъде. Скочи долу и подреди масата и стола на придшните им места. Раницата беше

подобна по цвят на остарелия дъб на гредата, пък и беше в сянка. Помисли си, че освен ако някой не я търси специално, никой няма да я забележи там, където я бе скрил. Освен това повече нищо не можеше да се направи.

Доволен, че е направил всичко по силите си, за да не попаднат книгата и костюмът на магьосника воин в грешни ръце, той легна на студения каменен под срещу стената насреща и се опита да поспи.

Откри, че е невъзможно да заспи, мислейки за обещаното от Шеста. Разяждаше го страх, който караше съзнанието му да препуска. Знаеше, че трябва да си отдъхне, но просто не успяваше да се успокои.

В действителност чувстваше облекчение, че се намира далеч от Шеста. Беше загубил всякакво чувство за време, откакто се раздели с нощните дребосъчета и тръгна с Шеста. Когато беше с нея, не можеше да мисли, не можеше да върши нищо. Тя поглъщаше цялото му съзнание.

Цялото му съзнание.

Помнеше, че е бил в тази стая преди, заедно с Дена. Тя му бе казала, че трябва да стане нейно кученце и че ще бъде подчинен на нейната воля. Спомни си как си бе казал, че ще ѝ позволи да стори, каквото е намислила, но че ще съхрани частица от себе си, ще я сложи настрана и няма да допусне никого до тази частица, дори самия себе си, преди да усети нужда да я отключи и да бъде отново себе си.

Пак трябваше да постъпи така. Не можеше да позволи на Шеста да притежава цялото му съзнание по начина, по който го притежаваше, откак го бе пленила. Все още можеше да усети тежестта на влиянието ѝ, притегателната сила на волята ѝ, но сега, понеже не присъстваше непосредствено, то изглеждаше далеч по-малко в сравнение с факта, че се чувстваше свободен от нея и способен да разсъждава. Способен да взема решения до степен, каквато му харесваше.

Онова, което желаше, беше да е свободен от вещицата.

Той създаде място в съзнанието си, както бе сторил преди толкова време в същата тази стая, и заключи част от себе си, част от силата си, сърцевината на волята си, така както бе скрил раницата си в тайния ъгъл, където никой не можеше да я открие.

Благодарение на новата си способност да мисли и скроения план почувства облекчение. Въпреки че все още усещаше по себе си зъбите на вещицата, му стана ясно, че тя вече няма над него онзи контрол,

който си въобразяваше, че има. най-накрая успя за малко да си откъхне.

Тогава се сети за Калан. Споменът за нея извики на устните му тъжна усмевка. Застави се да си спомни щастливите времена, прекарани с нея. Припомни си усещането да я държи в прегръдките си, да я целува, да бъде нощем само с нея, докато тя му шепне колко много го обича.

С мисълта за Калан той заспа.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

РИЧАРД СЕ СТРЕСНА и се събуди от отключването на вратата. Звукът го изтръгна грубо от съня, в който бе дошла да го навести Калан. Не си спомняше какво точно сънува, но знаеше, че тя беше там. Чувстваше се изпълнен с присъствието ѝ, сякаш действително е бил с нея, само за да бъде изтръгнат оттам със събуждането. След като той се разбуди, чертите ѝ бързо избледняха. Превръщането дори и на нереалния ѝ образ в студена и празна действителност беше обезкуражаващо. Светът от сънищата му бе далеч по-богат. Въпреки че не си ги спомняше, тези сънища му се струваха сладки, сякаш бяха музика, която звучи в далечината. Само представата за тях беше достатъчна да го накара да не желае да пребивава в действителността.

Ричард седна, което само му напомни колко болезнено се спи на каменен под. Съдейки по това колко замъглена беше главата му, той се съмняваше да е спал повече от два-три часа. Когато стражите нахълтаха в стаята, Ричард се изправи, олюлявайки се, и се опита да разтегне схванатите си мускули.

Шеста нахлу вътре подобно на зъл вятър. На фона на твърдата ѝ черна коса и надиплената ѝ черна роба кожата ѝ изглеждаше призрачна. Воднисто сините ѝ очите се заковаха върху му, сякаш освен него не съществуваше нищо друго на света. Ричард почувства спускащия се поглед така, като че ли тежестта на планина се стовари отгоре му. Този поглед, присъствието ѝ пречупиха волята му.

Заплува в усещането, което сякаш се мъчеше да го удави. Когато Шеста го наближи, той се бореше да задържи главата си над тъмните води, които заличаваха волята му. Сякаш се бореше за живота си сред бушуващите води на река, чието мощно течение го теглеше надолу.

— Ела с мен, трябва да стигнем до пещерите. Нямаме много време.

Не го попита за какво нямат време — въпрос, за който се съмняваше, че ще намери сили да зададе. Вместо това формулира

въпроса, който не му излизаше от главата и за който имаше необходимата сила.

— Знаеш ли къде е Калан?

Шеста спря и се обърна наполовина, за да го погледне.

— Разбира се. Тя е при Джаганг.

Джаганг. Ричард остана като гръмнат. Шеста не само си Спомняше за Калан, но знаеше и къде е. Изглеждаше доволна от болката, която очевидно му беше причинила току-що.

Обърна се и се отправи към вратата.

— Сега тръгвай. Побързай!

Нещо не беше наред. Не знаеше какво точно, но го чувстваше чрез силата, която тя упражняваше върху него. Тя го държеше омагьосан от съблазнителното си влияние, сякаш го бе вързала на гъвкава каишка с желязна сила. Но все пак нещо не беше както преди. Усецаше, че нещо се е променило. В поведението ѝ имаше намек за надвиснала беда.

Но това малко го касаеше. Калан е в ръцете на Джаганг. До такава степен бе зашеметен от думите на Шеста, че Калан е при Джаганг, че изобщо не се запита откъде Шеста знае коя е Калан.

Ако не беше вещицата да го тегли след себе си, Ричард вероятно би рухнал на земята. Не можеше да си представи по-страшен кошмар от този, в който Джаганг притежава Калан. Мислите му панически кръжаха в ума му, докато следваше вещицата по криволичещия каменен път. Трябваше да предприеме нещо. Да помогне на Калан. Освен че Сестрите на мрака я държаха във властта си, те действаха и в съюз с най-опасния враг на Ричард и Калан.

Другата мисъл, която владееше ума на Ричард наред с тази за Калан, беше, че той знае къде е Джаганг. Императорът бе на път за Д'Хара, на поход срещу Народния дворец. А сега разбираше, че Калан беше при него.

Толкова дълбоко бе потънал в мислите си, че със закъснение осъзна, че са излезли навън. Изведнъж разбра какво безпокоеше Шеста. Озоваха се сред океан от войници — същите, които бяха видели да лагеруват в долината предишната вечер.

Шеста тихо изруга, докато търсеше начин да заобиколи двора. През всеки вход нахлуваха войници. Пътят, който водеше обратно към

двореца и каменната стая, беше вече преграден от голямо множество мъже, които маршируваха към земите около двореца.

Всички тези мъже бяха мръсни — някои носеха пластинчести брони, други ризници, но мнозинството използваше за защитно облекло тъмни кожи. Обковани кожени презрамки, на които бяха закачени торби с провизии или ножове в ножници, към които можеше мигом да се посегне, кръстосваха гърдите им. Закачени на тежки кожени колани, те носеха брадви, боздугани, топузи и мечове. Ричард никога в живота си не бе виждал по-свирепи на вид мъже. Стражите, облечени в ризници, под които се виждаха червени туники, не бяха толкова глупави, че да направят опит да ги спрат — особено когато бяха толкова много на брой.

Ричард знаеше без сянка на съмнение, че това са войските на Императорския орден.

Един мускулест воин пристъпи към Шеста.

— Дойдохме, за да проверим дали Тамаранг е в безопасност в името на каузата на Императорския орден.

— Да, разбира се — каза Шеста — Но... пристигате значително по-рано от предвиденото.

Мъжът положи ръка върху ефеса на меча си, а тъмните му очи внимателно огледаха местността. Ричард оцени качеството на оръжията, които носеше онзи, съвършената изработка на бронята му и това как веднага взе инициативата в свои ръце — беше главнокомандващият.

— Имахме късмет — заобяснява той. — Някои от градовете по пътя ни не оказаха съпротива, така че успяхме да стигнем дотук още сега, а не след зимата, както първоначално смятахме.

— Е... от името на Кралицата ви приветстваме с добре дошли — каза Шеста. — Тъкмо... бях тръгнала да се срещна с нея.

Командирът носеше нараменници и нагръдник от пресована кожа с орнаменти. Нагръдникът явно му бе служил добре, защото личаха цепнатини и драскотини от ударите, които беше отклонил. В горната част на лявото му ухо имаше халки, както и татуирани люспи върху цялата дясна половина на лицето му — сякаш бе наполовина човек, наполовина влечуго.

— Ние работим за благото на Ордена и за нашето дело. Тамаранг е вече част от Императорския орден. Вярвам, че всички тук ще са

щастливи да станат поданици на Ордена!

Тропотът на ботуши заглушаваше песента на птиците, отправена към изгрева. Мъжете прииждаха от всички страни, нахлуваха по алеята право към Ричард.

— Да, разбира се — отвърна Шеста, като че ли възвърнала си хладнокръвието. — Кралицата и аз вярваме, че ще уважите сключените споразумения, според които прагът на двореца ни не може да бъде прекрачван от никой представител на Ордена и трябва да си остане територия единствено на Нейно величество, съветниците и слугите ѝ.

Мъжът за момент се вгледа в очите ѝ.

— За мен това е без значение. Дворецът ви не ни е нужен. Той примигна, сякаш леко изненадан от себе си, че се съгласява на подобно нещо. След което издиша шумно, възвръщайки си част от самонадеяността.

— Но според споразумението ни останалата част от Тамаранг вече е провинция на Императорския орден.

Шеста се поклони с глава в знак на съгласие. Тънката ѝ усмивка се появи отново.

— Това гласи нашето споразумение.

Ричард наблюдаваше разговора, но му беше трудно да чуе за какво си говорят. Възползва се от облекчената хватка на Шеста, за да ѝ се изплъзне. Невниманието ѝ му послужи като железен лост, с който разтвори впитите в него невидими нокти. Успя да разхлаби хватката точно толкова, колкото да позволи на ума си да се изплъзне.

Беше време да направи нещо за себе си и за Калан.

Въпреки че беше загубил дарбата си, както и Меча на истината, не бе забравил уроците, получени от това оръжие — помнеше ги по-добре от всички други уроци в живота си. Може и да не притежаваше дарбата, но си спомняше значението на символите. Познаваше ритъма на танца със смъртта.

Все още владееше острието.

Оставаше само да постави ръка на някое острие.

Докато Шеста и командирът определяха периметъра, където мъжете можеха да се разположат, или местата, чиито граници не биваше да пристъпват, и уточняваха каква част от самия град се пада на тях, Ричард хвърли поглед назад и огледа дървените ефеси на

мечовете на войниците, както и кожената дръжка на меча на офицера зад себе си, който стоеше леко вдясно.

Усмихна се на мъжа, докато вадеше от джоба си медна монета, която небрежно претърколи по кокалчетата на пръстите си. Престори се на несръчен и остави монетата да му се изплъзне и да падне. Наведе се, за да я вземе, като се облегна на една ръка — сякаш за да запази равновесие — на мръсната песъчлива пръст встрани от пътеката. По този начин, докато взимаше монетата, остави песъчинките да полепнат по дланта и пръстите му. Заедно с монетата загреба и малко от пръстта и пясъка. Офицерът отзад, който наблюдаваше разговора между началника си и Шеста, погледна към Ричард само докато Ричард избърса монетата и я прибра в джоба си. Шеста беше далеч по-атраaktivна от някакъв си непохватен младеж. Ричард се престори, че бърше ръцете си, а всъщност внимателно разпределяше песъчинките по пръстите и дланите си.

Искаше да направи така, че пръстите му да не се хлъзгат по кожата.

Без да се обръща, той се наклони назад по посока на низшестоящия офицер зад себе си. Мъжът бе съсредоточен върху омайващата фигура на Шеста, докато тя оплиташе мрежата си и обясняваше на мъжете какви желания има спрямо тях. Въпреки че дръжката на оръжието върху бедрото на мъжа беше извън периферното му зрение, Ричард знаеше с точност къде се намира. То бе по-фина изработка в сравнение с оръжията на повечето от останалите мъже.

Докато Шеста и военачалникът разговаряха, Ричард леко се обърна, все едно се протяга. В миг ръката му се озова върху меча. В следващия миг той освободи острието му.

Наличието на меч в ръката му веднага съживи поток от спомени, усещания и умения, които той бе натрупал по време на дългите часове, прекарани в упражнения. Уроците идваха може би отчасти от източници от други светове, но познанието не бе магическо. Това беше опитът на безбройни Търсачи преди Ричард. Въпреки че сега оръжието не беше с него, той все пак притежаваше необходимото знание.

Офицерът явно реши, че той си прави някаква шега и посегна да си вземе обратно оръжието. Ричард завъртя меча и с обратен удар го промуши.

И други мъже се включиха в схватката. В хладния предутринен въздух заблестяха остриета.

Едри мъже освободиха големите ятагани от коланите си, полетяха боздугани и топузи.

Ричард изведнъж се озова в стихията си. Мъглата от съзнанието му се вдигна. Не бе очаквал, че тази част от ума му, която здраво бе заключил, за да успее да я съхрани, ще бъде призвана толкова скоро, но времето беше настъпило и той трябваше да действа. Това беше неговият шанс.

Знаеше къде се намира Калан и трябваше да се добере до нея. А тези мъже преграждаха пътя му. Ричард се завъртя, отсичайки ръка, която държеше брадва. Викът и пръснатата кръв почти накара мъжете да се разбягат. В тази малка пролука от време Ричард извърши следващото движение. Прониза с меч си друг мъж, който тъкмо бе вдигнал своя меч. Той умря дори преди да успее да спусне ръката си. Ричард, завъртайки се, избегна посоката на оръжията, които се бяха насочили към него.

Въпреки внезапно настаналата какофония от звънтящ метал и крещящи гърла, Ричард бе потънал в безмълвния свят на своята цел. Владееше положението. Тези мъже може би си бяха помислили, че пред него е изправена непреодолима армия, но в определен смисъл това беше предимство за него. Той не се сражаваше с армия. Сражаваше се срещу отделни индивиди. Те мислеха като колективна маса, като си позволяваха един другиму да се придвижват, сякаш всеки от тях бе крак от огромна воюваща стеножка.

Това беше грешка, която Ричард използва, за да се вклини в тях. Докато се колебаеха и изчакваха кой от тях ще се хвърли първи в схватката, Ричард вече се движеше през редиците им и ги съсичаше; завърташе се и се хвърляше върху врага, като се опираше на силата и опита си и се носеше през яростната стоманена атака. Всеки негов прободен удар попадеше точно в целта. С всеки замах на оръжието си той съсичаше по някого. Сякаш си пробиваше път през гъст шубрак, като сечеше клоните, изпречили се на пътя му. Вместо да замахва наново с меч си, за да нанесе следващия удар, той използваше инерцията му, като по този начин оръжието не извършваше празен ход. Ако спускащото се острие срязваше по пътя си нечий врат странично, той продължаваше движението му нагоре в обратната посока, като по

този начин промушваше войник, който в момента се приближаваше, после измъкваше острието и ловко се завърташе, за да избегне мечовете, брадвите и топузите, които се стоварваха там, където само преди миг стоеше той. Това бе плавен танц, чрез който Ричард се носеше през грухтящите, напирани един през друг, подскачащи мъже. Сеч, сеч, сеч — нека виковете да изпълват утринния въздух, нека тревогата от това, че не може да бъде спряна, да накара останалите да тръпнат от страх пред онова, което би могло да им се случи.

През цялото време Ричард държеше целта си под око. Той си проправяше път към изхода в стената. Начинът, по който вилнееше и си проправяше път, целият му щурм бяха подчинени на плана му да се добере до този изход, до свободата си. Трябваше да се промъкне от там и после да се добере до Калан.

Някои от мъжете по пътя си Ричард покосяваше по своя си начин, на други се изплъзваше. Целта му бе не да убива колкото се може повече, а да се добере до отворената порта.

Въпреки шумно изкрещяваните заповеди, въпреки виковете на войниците, обхванати от бяс в желанието си да достигнат до него, и писъците на онези мъже, които в момента биваха разпаряни, изкормвани или намушквани, в ума на Ричард се бе утаила една цел, която той спокойно следваше. Той подбираше жертвите си бързо и ги съсичаше също толкова бързо. Не хабеше усилия да замахва, а уверено съсичаше. Съзреше ли сред множеството по-ярка фигура, която останалите следваха, Ричард се насочваше към него. Докато се придвижваше към изхода в стената, той се промушваше през пролуките в защитата на врага, като през цялото време не преставаше да сече около себе си. Не си позволяваше да спре неумолимото си настъпление дори и за миг. Враговете му не можеха да си поемат дъх, а той вече бе пресякъл пътя им. Съсичаше безпощадно всеки, до когото достигаше. Независимо дали изглеждаха свирепи или уплашени, Ричард ги убиваше. Те очакваха той да се уплаши от числеността им, от бойните им викове. Но той не се страхуваше. Ликвидираше ги без всякаква милост.

Накрая достигна до портата и обезглави стража, застанал до лявото ѝ крило, а после и този отдясно. най-сетне изходът бе свободен от войниците на Ордена. Ричард се втурна навън.

Изведнъж всичко спря. Срещу него се надигна стена от стрелци с изпънати лъкове и стрели, насочени към него. Мъжете, въоръжени с лъкове и арбалети, се бяха наредили под формата на полукръг от другата страна на портата, като по този начин го бяха затворили в капана на остриите си като бръснач стрели със стоманени остриета, до една насочени към него. Ричард прекрасно знаеше, че срещу стотиците стрели, насочени към него от такова близко разстояние, е безсилен.

Военачалникът се появи на портата.

— Забележително. Никога не съм виждал нещо подобно. В тона на мъжа личеше неподправено въодушевление, но същевременно с това напомняне, че всичко е приключило. Ричард тежко въздъхна и хвърли меча си на земята. Военачалникът приближи и се намръщи, докато оглеждаше Ричард от глава до пети. Шеста изплува през портата — черен силует на фона на изгрева.

Военачалникът скръсти мускулестите си ръце.

— Умееш ли да играеш Джа'Ла д'Джин?

Ричард си помисли, че това е най-странният въпрос, който би могъл да очаква в този момент. На заден план, отвъд изхода в стената, през който успя да премине, ранените мъже надаваха болезнени викове, стенеха и молеха за помощ.

Ричард не се смути от военачалника.

— Да, умея да играя играта на живота.

Мъжът се усмихна на Ричард, който използва превода на израза Джа'Ла д'Джин, който на езика на императора означаваше точно „играта на живота“.

Командирът, който съвсем не изглеждаше загрижен за броя на своите хора, посечени от острието на Ричард, се усмихна на себе си и поклати учудено глава. От своя страна Ричард също не проявяваше загриженост към убитите и ранените. Те бяха избрали да са част от армия завоевателка, за да грабят, изнасилват и убиват хора, които не са им причинили нищо лошо, хора, чийто единствен грях беше, че не вярваха в идеологията на Ордена, хора, които бяха пожелали да живеят свободно.

— Оценявам вашите доблестни усилия да арестувате този опасен човек — рече Шеста, като се изправи до военачалника. — Той е осъден затворник и аз отговарям за него. Наказанието му ще бъде определено лично от Кралицата.

Военачалникът отмести поглед към нея.

— Той току-що уби значителен брой от моите хора. Сега е мой затворник.

Шеста изглеждаше готова всеки момент да започне да бълва огън.

— Няма да позволя...

Стотици стрели се издигнаха като една по посока на жената. Тя се вцепени, оценила опасността. Също като Ричард, тя очевидно схвана, че дарбата няма да ѝ помогне срещу толкова много стрелци, които с едно докосване на тетивата можеха да задействат оръжията си. Само едно докосване я делеше от края на живота ѝ.

— Този човек е мой затворник — повтори Шеста на военачалника с тих, но твърд глас. — Тъкмо го водех при Кралицата, за да...

— От този момент нататък той е мой затворник. Върни се обратно в двореца. Земите му вече принадлежат на Ордена. Тук вече няма власт нито Кралицата, нито ти. Нито пък този човек.

— Но аз...

— Свободна си. Или искаш да нарушиш нашето споразумение и да се наложи да започнем масово клане?

Воднисто сините очи на Шеста обходиха стотиците мъже, насочили стрелите си към нея.

— Разбира се, че споразумението ни остава в сила, командире. — Тя обърна поглед към мъжа. — Аз го уважавам, както сме се споразумели, и се надявам, че това важи и за вас.

— Много добре — леко сведе глава той. — А сега ни оставете да си вършим задълженията. Според уговорката ни вие и хората, на които е поверено управлението тук, можете да се захванете с ваши си дела, да отидете където пожелаете, без да бъдете притеснявани от моите хора — нито всички вие, нито персоналът на замъка.

След като отправи последен убийствен поглед към Ричард, тя се обърна и се отдалечи, гордо изправила глава.

Заедно с военачалника и всичките му хора Ричард наблюдаваше как вещицата се шмугна през отвора в стената и се отправи по кървавата пътека, сред мъртвите и умиращите, без да си прави труда да погледне повторно към тях, докато прекрчваше входа на замъка. Мъжете отстъпиха, за да ѝ сторят път.

Военачалникът се обърна към Ричард.

— Как се казваш?

Ричард знаеше, че не трябва да казва истинското си име. Не можеше дори да каже името, с което отрасна — Ричард Сайфър. Да го стори, би означавало да се изложи на риска да бъде разпознат. Умът му трескаво търсеше ново име, което би свършило работа. Внезапно в главата му изникна името, което Зед обичаше да използва, когато му бе необходимо прикритие.

— Казвам Рубен Рибник.

— Е, Рубен, давам ти право на избор — можем да те одерем жив, да те изгорим на клада или да разпорим корема ти и да те оставим да гледаш как лешоядите измъкват червата ти и се бият за тях.

Ричард знаеше, че няма да му се наложи да се сблъска с тази участ, защото всичко, което бе необходимо да предприеме, беше да атакува и стрелците щяха да го убият. Но все още не му се умираше. Мъртъв не можеше да помогне на Калан.

— Този избор не ми допада особено. Нещо друго? Мъжът грейна в лукава усмивка, която идеално пасваше на онази половина от лицето му, която бе татуирана с люспи като на влечуго.

— Всъщност има и друго. Всяко подразделение на армията има свой отбор по Джа'Ла. В нашия освен войници от Ордена участват и най-добрите мъже, които срещнахме по пътя си — всички те надарени от Създателя с някаква изключителна дарба.

Начинът, по който си проби път през всички тези мъже и стигна чак до портата, беше много впечатляващ. Имах чувството, че следваш упорито своя собствен път към целта. Ти не позволи да бъдеш спрял, независимо какво хвърляха по тебе противниците ти. С други думи... ти си роден за нападател в отбор по Джа'Ла.

— Позицията на нападателя е рискована.

— Това е играта на живота — повдигна рамене военачалникът. — В момента имаме нужда от нападател. Нашият загина при последната игра. Докато избягваше един защитник, той не успя да улови паса и брокът се заби в ребрата му. Дробовете му станаха на решето. Сполетя го жестока и мъчителна смърт.

— Не звучи обнадеждаващо.

В очите на военачалника проблесна заплаха.

— Ако предпочиташ, може да си опиташ късмета одран и да гледаш как лешоядите се бият за вътрешностите ти.

— А ще получи ли шанс да играя срещу отбора на императора?

— Срещу отбора на императора, значи — повтори командирът. За момент задържа погледа си върху Ричард, заинтригуван от въпроса му. — Наистина си състезателен тип. най-накрая кимна. — Всички регистрирани отбори по Джа'Ла мечтаят за възможността да се изправят срещу отбора на императора. Ако докажеш качествата си и с уменията си на нападател ни помогнеш да печелим турнири, то тогава, да, много вероятно е да получиш възможността да играеш срещу отбора на императора. Ако оцелееш толкова дълго.

— В такъв случай, да, бих желал да се включа. Военачалникът се усмихна.

— Мислиш си как ще се превърнеш в герой, а? Играч на Джа'Ла, който жъне овации? Състезател, който се радва на голяма слава?

— Може би.

Военачалникът се наведе по-близо до него.

— Според мен си мечтаеш за жените, които ще ти осигури една такава победа. За възторжените погледи по лицата на красавиците. За усмивките на привлекателните жени.

Ричард си представи красивите зелени очи и усмивката на Калан.

— Да, точно това ми мина през ума.

— Мина през ума ти! — Онзи се изсмя. — Е, Рубен, по-добре си го избий от главата. Ти не си просто играч. Ти си пленник, при това опасен. Ще бъдеш поставен в клетка и пренасян с каруца. Ще те пускаме, за да участваш в игрите или тренировките, но през останалото време ще си просто затворено в клетка животно. По време на тренировките ще ти се налага да работиш усилено, за да се нагодиш към останалите играчи — нали все пак си нападател. Но дори да си нападател, все пак не играеш сам.

Ричард не виждаше друга възможност.

— Ясно.

Военачалникът си пое дълбоко въздух и пъхна пръсти под колана с оръжията си.

— Е, добре. Ако играеш умело, ако във всяка игра даваш всичко от себе си и ако се случи да победим отбора на императора, ще ти дам

възможност да си избереш която си пожелаеш жена измежду желаещите да преспят с някого от играчите.

— С победителите — поправи го Ричард.

— С победителите — кимна военачалникът, после вдигна пръст във въздуха. — Но направиш ли дори една грешна стъпка, ще бъдеш убит.

— Сделката е сключена — каза Ричард. — Имате си нов нападател.

Военачалникът вдигна ръка, подканяйки останалите офицери да приближат. Те застанаха мирно пред командира си.

— Докарайте каруцата — онази с клетката. Тя е за нашия нов нападател. Мисля, че вече се убедихте колко е опасен. Бъдете нащрек. Искам да използвам таланта му срещу нашите съперници. — Офицерът отправи доволен поглед към Ричард. — Ще бъде хубаво да спечелим някой турнир не само по случайност. — После кимна и започна да раздава заповеди: — Поставете стражи близо до замъка и в града — толкова, колкото са необходими, за да няма безредици сред населението на Тамаранг. После изпратете всички налични работници да започнат работа по пунктовете за керваните. Първо трябва да намерите достатъчно голямо място. Потърсете извън града, близо до реката.

Лятото преваля. Зимата ще настъпи още преди да сте разбрали, а керваните с продоволствия, които скоро ще преминават оттук, ще бъдат много и начесто. Всички наши армии в Новия свят ще имат нужда от продоволствия, за да оцелеят през идващата зима.

Град Тамаранг ще осигури на мъжете ни всичко необходимо за строежа. Край реката има пристанище, където ще бъде доставян дървеният материал, така че ще трябва да предвидите и пътища до строителния обект, както и до казармите, докдето ще трябва да стигат всички войници, които ще бъдат разквартирувани тук отсега нататък.

— Готови сме с всички планове — кимна един от офицерите.

Ричард си направи извода, че Ордена възнамерява да използва град Тамаранг като помощ при строежа на складовете за припаси. Не за пръв път виждаше подобно нещо. По-лесно се оправяха с градове, които изразяваха желание да се приобщят към Ордена, вместо първо да разрушават всичко, а после да го строят наново.

— Аз заминавам незабавно с нашите войски и този керван — продължи военачалникът. — Джаганг събира всичките си сили за нападението над Д'Харанската империя.

Владетелят на Д'Харанската империя спокойно слушаше плановете за последното нападение над Новия свят, за предстоящата кланица над хората, които вярваха в свободата, за битката, която той се бе погрижил да не се случи.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

РЕЙЧЪЛ СЕ СЪБУДИ, щом чу някой да ходи насам-натам из спалнята. През малкия процепа във вратата на желязната клетка тя можеше да види високия прозорец в другия край на стаята. Въпреки че тежките завеси в кралско синьо бяха дръпнати, по цвета на светлината, проникваща през процепа, разбра, че навън се развиделява.

Кралица Вайълет обикновено не ставаше толкова рано. Рейчъл се заслуша да отгатне какво ли прави Вайълет. Чу дълга прозявка, после звуци от обличането на пещерната Кралица.

Краката на Рейчъл бяха изтръпнали от стоенето в клетката през цялата нощ. Искаше ѝ се да излезе и да се протегне. Обаче не смееше да изрече желанието си гласно. Добре поне, че предната нощ не ѝ сложиха скобата на езика; понякога на Вайълет не ѝ се занимаваше.

Изведнъж се чу ТРЯС, ТРЯС, ТРЯС, при което Рейчъл подскочи, сърцето ѝ заби лудо. Беше Вайълет, която удряше с тока на обувката си по капака на желязната кутия.

— Ставай! — извика Вайълет — Днес е голям ден. Нощес вестоносец е пуснал бележка под вратата. Шеста се е върнала — няколко часа преди зазоряване.

Кралицата започна да си подсвирква и се зае с тоалета си. Това не бе съвсем обичайно — Кралицата обикновено викаше прислугата да ѝ приготви дрехи и да я облече. Сега се обличаше сама, като при това си подсвиркуваше. Рейчъл рядко бе чувала Вайълет да си подсвирква. Беше напълно ясно, че доброто ѝ настроение се дължи на завръщането на Шеста.

Сърцето на Рейчъл се сви, като си помисли какво означава това. Малкото светлина, проникваща в кутията, където спеше Рейчъл, помръкна, когато очите на Вайълет се появиха на процепа във вратата.

— Води Ричард със себе си. Заклинанията, които нарисовах, са подействали. Днес ще е най-ужасният ден в живота му. Ще се погрижа за това. Днес ще почне да си плаща за престъпните деяния, извършени спрямо мен.

Лицето на Вайълет изчезна. Тя продължи да си подсвирква, докато пресичаше стаята, довърши си тоалета, като си обу чорапите и обувките с връзки. След малко се върна при клетката.

— Ти ще гледаш, докато го бичуват — вирна глава тя. — Какво ще кажеш? — Свита в единия ъгъл на килията, Рейчъл преглътна.

— Благодаря, Кралице Вайълет. Вайълет се изкикоти и се изправи.

— До залез слънце на гърба му няма да е останал и сантиметър здрава кожа. — Направи няколко крачки до бюрото в ъгъла, после се върна обратно. Катинарът прещрака с металически звук и се удари в металната врата. Вайълет издърпа катинара от резето. — И това е само началото на онова, което ще направя с него. Ще...

На вратата се почука припряно. Приглушен глас настоя да отворят вратата. Беше гласът на Шеста.

— Чакай, идвам — извика Вайълет през стаята.

Рейчъл се приближи до процепа и видя как Вайълет забързано закача катинара обратно на резето. Тя тъкмо го натисна, за да заключи отново, когато Шеста заблъска по вратата.

— Добре де, добре — каза Вайълет, като остави катинара и се завтече през стаята. Вдигна резето на голямата тежка врата и тя на мига се отвори със сила. Шеста се понесе из стаята, мрачна и надвиснала като буреносен облак.

— Доведе го, нали? Тук е, заключен на мястото, където ти казах? — попита Вайълет с разтреперан от вълнение глас, докато Шеста затваряше голямата врата. — Можем да започнем веднага с изтезанията. Ще повикам стражите.

— Войската го хвана.

Рейчъл се примъкна по-близо до желязната врата и предпазливо надникна през процепа. Шеста стоеше на вратата. Кралицата бе с гръб към Рейчъл. Беше облечена в бяла сатенена рокля с тъмносин колан и бели чорапи, с обувки с връзки на краката, втренчена в неподвижната фигура на вещицата.

— Моля!?

— Войските на Императорския орден се появиха точно преди изгрев слънце. Буквално заливат града в подстъпите към двореца. Наброяват хиляди, десетки хиляди, може би дори стотици хиляди.

Вайълет гледаше обърквана, не желаше да повярва на ушите си, опитваше се да намери думи.

— Не може да бъде. Нали ми прати съобщение. Беше заключен, точно както ти наредих — беше заключен в същата килия, в която ме осакати.

— Правилно се изрази — „беше“. Пристигнахме нощес и аз го заключих, както ти беше пожелала. После ти изпратих съобщението и се заех с някои неща в очакване на сутринта. Тъкмо бях тръгнала да ти го доведа, когато се сблъскахме с окупаторите. Настъпват многочислени legionи. Целта им е не да колят и да бесят, а да създадат своя база в Тамаранг, откъдето да разпределят продоволствията, пристигащи от Стария свят. Приеха радушно предложението ми за...

— Кажи за Ричард!

— Закъснях — въздъхна тежко Шеста. — Нищо не можех да направя. Войските прииждаха от всички страни. Нямахме никакъв шанс. Които от нашите опитаха да направят нещо, бяха пометени. Реших, че ще е най-добре сама да се заема с хората на Ордена, да се опитам да осигуря вашата безопасност и безопасността на приближените ви — докато ми е по силите.

Докато разговарях с командира им, осигурявайки изгодни за нас условия в замяна на помощта ни при осъществяване на намеренията им за създаване на продоволствени пътища, внезапно се появи Ричард с меч в ръка.

— Как така се появи с меч в ръка? — Вайълет вдигна юмруци на хълбоците си. Раздражителността в тона ѝ се покачваше с всеки следващ момент. — Трябваше да се погрижиш да е без меча си.

— Не, нямам предвид Меча на истината. Беше друг меч. най-обикновен. Трябва да го е откъснал от някой разсеян войник. Но колкото и да беше обикновен мечът му, знаеше как да го използва. Изведнъж избухна битка. Ричард беше самата развилняла се смърт. Посече десетки воители на Императорския орден. Беше безумно. Мъжете помислиха, че са изправени пред голямо сражение. Всеки се хвърляше в битка, без дори да е наясно срещу какво се сражава. Просто за секунди положението стана неудържимо.

Аз нямам власт над такъв хаос. Мъжете бяха твърде много, имаше твърде много насилие. Необходимо ми беше известно време, за

да установя контрол — а не разполагах с време. Ричард премина през стената...

— Избягал е! След всичко това е избягал!

— Не. Оттатък стената чакаха стотици стрелци. Заловиха го. Взеха го в плен.

— Добре — въздъхна с облекчение Вайълет. — За момент си помислих, че...

— Не. Не е добре. Командирът няма да го пусне. Ричард изби доста от неговите хора, затова командирът ще го хвърли в тъмница. Вероятно възнамеряват да го екзекутират. Съмнявам се, че ще оживее до утре.

Щом се прибрах в замъка, докато се качвах насам, видях през прозореца как го вкарват в клетка, натоварена върху каруца. Откараха го заедно с военната колона, която тръгна на север.

Вайълет присви очи от възмущение.

— И ти го пусна? Позволи на шепа мизерници да го отведат, да ми отнемат трофея?

Във внезапно настъпилото мълчание Рейчъл видя как погледът на Шеста помръкна. Никога досега не бе виждала вещицата да гледа Кралицата по такъв начин и си помисли, че за Вайълет би било добре да се държи малко по-разумно.

— Нямах избор — каза Шеста с ледена интонация в гласа. — Срещу мен бяха насочени стотици стрели. Нямах какво да сторя. Не съм искала да им предавам Ричард. Положихме ужасно много усилия, за да стигнем дотук.

— Трябваше да ги спреш! Ти имаш власт!

— Но не достатъчно, за да...

— Ах ти, тъпа, слабоумна никаквица! Глупава, глупава, безполезна, некадърна, малоумна крава! Доверявам ти важна задача, а ти тотално объркваш всичко! За това заслужаваш да те бичуват, докато ти отлепят кожата от гърба! Не струваш повече от безполезните ми, некадърни съветници. Ще те бичувам вместо Ричард, та да ти дойде акълът!

Рейчъл подскочи от плющияция звук на плесница. Вайълет не успя да се задържи на крака и тупна по дупе на пода.

— Как смееш да ме докосваш! — извика Вайълет, като си разтъркваше бузата. — Ще наредя да бъдеш обезглавена за това.

Стража!

Почти на секундата на двойната врата се почука.

Шеста отвори. Двама мъже с пики в ръце погледнаха седналата на земята Кралица и после вдигнаха глави към воднисто сините очи на жената, която стискаше дръжката на вратата.

— Само да сте посмели още веднъж да почукате на тази врата — изсъска Шеста, — ще изям за закуска суровите ви черни дробове и ще ги прокарам с кръвта ви.

Двамата мъже пребледняха повече и от нея.

— Съжаляваме, че ви обезпокоихме, Господарке — каза единият.

— Да, извинявайте — додаде другият.

После двамата се завъртяха кръгом и изчезнаха в коридора.

В изблик на гняв Шеста сграбчи Вайълет за косата и я изправи на крака. Вещицата издиша и запрати Вайълет да се въргаля по пода, като след нея по килима останаха кървави дири.

— Ах, ти, неблагоприятно малко недоносче. До гуша ми дойде от теб. Понасях всичко това твърде дълго. Отсега нататък ще си държиш езика зад зъбите или ще изтръгна обратно онова, което ти върнах.

Дългите ѝ кокалести пръсти сграбчиха Вайълет за косата и я издърпаха отново, а после блъснаха Кралицата в стената. Рейчъл видя как ръцете на Вайълет увиснаха безжизнено. Шеста продължи да ѝ нанася нови и нови удари, а тя не помръдваше. От носа и от устата на Вайълет потече кръв, която опръска стената. Върху бялата ѝ сатенена рокля изби лигавник от кръв.

Щом вещицата я пусна, Кралицата се строполи на пода и захлипа безпомощно.

— Млък ! — изрева Шеста с нарастващ гняв. — Стани! Стани веднага или няма да се изправиш никога вече!

Вайълет се надигна с усилие и най-накрая застана пред Шеста, като я погледна с очи, пълни не само със сълзи, но и с ужас.

Вайълет повдигна брадичка. Явно успя да се отърси от страха и го замени с възмущение.

— Как смееш да се отнасяш така с Кралицата! Ще те...

— Кралица ли? — Шеста се усмихна презрително. — Ти никога не си била нещо повече от кралица марионетка. А сега вече не си дори това. Вече не си никаква Кралица. От този момент абдикираш.

Сега аз съм Кралицата. Не като теб, надута малка тъпачка, която се мисли за много важна заради екстравагантността на безчетните си нервни изблици. Аз съм истинска Кралица. Кралица с истинска власт. Кралица Шеста. Ясно ли е?

Когато Вайълет започна да плаче, изпълнена с гняв и негодувание, Шеста я зашлеви достатъчно силно, че да отметне главата ѝ назад и от нея да пръсне още кръв по дантелените щампи на стената. Лице в лице с разярената вещица, Вайълет не отговори, дори не отблъсна нападението.

Шеста вдигна юмруци на изпъкналите си хълбоци и се наведе към Вайълет.

— Попитах дали ти е ясно.

Вайълет, на ръба на паниката, доловила смъртната заплаха в гласа на Шеста, кимна.

— Отговори! — Шеста я зашлеви отново. — Отговори подобаващо на Кралицата си!

Хлипанията на Вайълет се усилиха, сякаш това само по себе си можеше да ѝ спаси трона.

— Отговори или ще наредя да те сварят жива, да те накълцат и да те хвърлят на свинете.

— Да... Кралице Шеста.

— Много добре — изсъска Шеста със злъчна усмивка. Тя се изправи. — А сега да помислим каква полза може да имам от теб? — Погледна към тавана, докосвайки брадичката си с пръст, потънала в кралско съзерцание. — Да си правя ли труда да те оставям жива? Да, знам, ти ще бъдеш придворна художничка. Незначителна част от моята свита. Ако изпълняваш задълженията си съвестно, ще живееш. Провалиш ли се пред мен, независимо по какъв начин, ще те сваря и ще те хвърля на свинете. Ясно ли е?

Вайълет кимна пред смръщения поглед, вторачен в нея.

— Да, Кралице Шеста.

Шеста се усмихна зловещо на това, как бързо се вразуми Вайълет. Сграбчи за яката бившата Кралица.

— Сега имаме спешна работа. Все още можем да оправим тази бъркотия.

— Ама как... — изхлипа Вайълет. — Без Ричард...

— Изпилих му зъбите. Дарбата му вече ми принадлежи и ще бъде недостъпна за него. Аз ще реша кога е настъпил моментът да се заема с него.

Колкото до останалото, има си друг начин, но за съжаление не е така лесен. Само използвах Ричард на първо време, защото някои страни на въпроса не бяха толкова сложни. Освен това по този начин те накарах да мълчиш и да работиш, без да мрънкаш, докато аз ти дърпах конците. Другият начин е далеч по-труден, защото не е само Ричард, а са въввлечени множество хора. Ето защо трябва да започнем незабавно.

— Какъв друг начин? Шеста се усмихна превзето.

— Ще ми рисуваш още няколко рисунки. — С една ръка отвори вратата, а с другата издърпа Вайълет в коридора. — Трябва да ми рисуваш една жена. Жена с метална яка около врата.

— Каква жена? — попита Вайълет с треперещ глас.

Рейчъл едва успя да ги мерне в коридора, когато Шеста посегна към дръжката на вратата.

— Ти не я помниш. Затова ще е по-трудно, но аз мога да ти дам инструкции как да направиш елементите, които ще са ми нужни. Все пак знай, че ще е по-трудно от всичко, което си правила досега. Боя се, че ще е изпитание не само за способностите ти, но и за силата и издръжливостта ти. Ако не искаш да свършиш в кочината като помия за свинете, трябва да вложиш всичко от себе си. Ясно ли е?

— Да, Кралице Шеста — отвърна Вайълет, задавена от сълзи.

Шеста излезе, като влачеше Вайълет подире си, и трясна вратата на спалнята след себе си.

Във внезапно настъпилата тишина Рейчъл стаи дъх, чудейки се дали ще се сетят за нея и ще се върнат. Вайълет вероятно изобщо нямаше да си спомни за нея — имаше си далеч по-сериозни проблеми.

Рейчъл се уплаши, че ще си умре в проклетата клетка. Ще я освободи ли някой някога? Ще се върне ли Шеста, за да я убие? Досега я бяха държали само за забавление на Вайълет. Сега Шеста нямаше защо да се преструва.

Сега парадът се командваше от вещицата.

Рейчъл познаваше повечето от хората, които работеха в двореца. Наясно беше, че никой от тях няма да смее да гъкне, когато Шеста им каже, че сега тя е Кралицата. Всички се страхуваха от Вайълет, защото

обичаше да раздава наказания и смъртни присъди, но от Шеста изпитваха истински ужас, понеже тя подкрепяше прищевките на Вайълет. Освен това, когато Шеста заговореше на някого, той сякаш губеше способността си да върши каквото и да било друго, освен заповяданото от нея. Ако някой посмееше да възрази на Шеста, потъваше вдън земя. На Рейчъл неведнъж ѝ бе правило впечатление, че свинете изглеждат добре заситени.

Рейчъл си помисли, че когато Шеста удряше плесници на Вайълет, тя дори не се опита да се защити с ръце. Рейчъл знаеше, че Шеста е вещица. Вещиците притежаваха способността да накарат хората да забравят как да се противопоставят на случващото се. Те просто изпълняваха нарежданията им, колкото и да не им се искаше. Като двамата стражи.

Видяха Кралицата си на пода, с разкървавен нос, как вика за помощ, но не се поколебаха да постъпят така, като им заповяда Шеста — а не Вайълет.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

РЕЙЧЪЛ СЕДЕШЕ В ЖЕЛЯЗНАТА СИ КЛЕТКА замислена, разтревожена, озадачена какво ще стане с нея.

И тогава ѝ хрумна нещо.

Внимателно и тихо, нищо, че в стаята нямаше никого и вратата беше затворена, тя се притисна плътно към вратата и постави око на процепа. Първо огледа наоколо, като се боеше да не би вещицата да я наблюдава отнякъде. Понякога Шеста я навестяваше нощем... в сънищата ѝ. Ако сега тя се материализираше в центъра на стаята, Рейчъл изобщо нямаше да се стресне. Сред персонала на замъка се шушукаше много за странните неща, които започнаха да се случват след пристигането на тази жена.

Сега обаче стаята беше празна. Нямаше никого — никакви извисяващи се фигури в черни роби. Уверена, че е сама, Рейчъл се вторачи в катинара. Известно време се взираше, защото не беше сигурна дали да вярва на очите си.

Катинарът висеше на резето незаклучен.

Рейчъл си спомни как Вайълет го натисна в момента, когато чу Шеста да чука на вратата, но явно в бързината не беше успяла да го щракне. Ако сега успееше да го извади от резето, щеше да отвори вратата. И да излезе.

Шеста беше отвела Вайълет в подземиято. Двете си бяха отишли.

Рейчъл се опита да достигне през процепа до катинара и да го издърпа, но се оказа твърде далеч. Трябваше ѝ пръчка или нещо подобно, за да го достигне. Претърси навсякъде кутията, в която спеше, но не откри нищо. Нищо подходящо. Извън клетката беше пълно с неща, които биха ѝ свършили работа. Само че те си оставаха извън клетката.

Докато катинарът висеше на стоманената си скоба, стърчейки от дупката на халката, нямаше начин Рейчъл да отвори вратичката. Все едно да смята, че е заключен.

Тя се строполи обратно върху одеялото си, обезсърчена, изгубила надежда. Липсваше ѝ Чейс. За известно време животът ѝ бе протекъл като сън. Беше се сдобила със семейство, с прекрасен баща, който се грижеше за нея и я научи на толкова неща.

Рейчъл безцелно подръпваше свободния край на грубия конец, с който бяха обшити краищата на одеялото ѝ. Чейс би се разочаровал, ако я видеше да се предава толкова лесно, да унива тъй бързо. Но какво да стори? В клетката ѝ нямаше нищо, което би могла да използва, за да откачи катинара. Беше облечена в рокля, на краката си носеше ботуши. Ботушите ѝ нямаше да могат да се проврат през процепа. Единственото друго нещо, с което разполагаше, беше спалната ѝ завивка. Вайълет ѝ беше взела всичко. Не ѝ бе оставила нищо.

Докато дърпаше дебелия конец, разбрида голяма част от него. Погледът ѝ попадна върху него и изведнъж ѝ просветна.

Започна да дърпа конца, да разпаря шевовете, издърпвайки колкото се може повече. Скоро разпра целия ръб на одеялото и се сдоби с доста дълъг конец. Сгъна го на две и го намота между дланта и крака си, като го усуква в по-плътна нишка. Беше достатъчно дълъг, за да се прегъне на няколко ката, всичките пристегнати в яка връв. В единия край Рейчъл направи примка и се доближи до процепа.

Внимателно праметна връвта, като се опита да надене примката на катинара, за да може да го закачи и издърпа от резето. Звучеше много лесно, но на практика не беше. Връвта не бе достатъчно тежка, за да може да се хвърли точно. Рейчъл опита по няколко различни начина, но все не успяваше да уцели точното място или пък, ако сполучеше да мине над горния край на катинара, просто се плъзваше встрани. Връвта не искаше да падне откъм далечната страна и да закачи дръжката на катинара. Беше твърде лека, за да може да я метне лесно, и същевременно не достатъчно гъвкава, за да обримчи катинара в случаите, когато попадаше на необходимото място.

Все пак най-накрая успя да метне края на връвта така, че да впримчи катинара. Обаче краят увисна накриво, вместо да легне така, че Рейчъл да съумее да го промуши над отворената скоба.

Тя издърпа обратно връвта и я наплюнчи, след което опита отново. Мократа връв бе малко по-тежка. Така беше в състояние да хвърля по-прецизно. Ръката ѝ заболя и се умори да опитва, защото

трябваше да я усуква настрани, за да хвърля връвта. Това занимание ѝ отне може би цялата сутрин. Връвта почна да съхне. Рейчъл я издърпа и пак я намокри в устата си, за да се накваси добре. Приблужи се до цепнатината и я метна. Тя за пръв път се приземи над катинара. Примката на връвта беше точно под края на скобата.

Рейчъл замръзна. Беше по-близо до целта от всякога. Беше трудно да провере ръка през процепа и после да успее да погледне през оставащото тясно пространство. Обаче можеше да види, че ако дръпне, връвта ще се изплъзне и няма да се закачи на дръжката, там, където ѝ бе необходимо.

Връвта, както беше мокра, полепваше по дългото резе, което хлопваше при заключване. Хрумна ѝ една идея. Започна внимателно да усуква връвта между палеца и показалеца си. Връвта, прилепнала със слюнка към метала, се усука, полепвайки, докато краят ѝ не се праметна през скобата. Рейчъл примигна втренчено. Изглежда, примката беше точно където трябва. Тя се уплаши да не мръдне, да не сбърка, да не пропилее шанса си, да не направи погрешна или недообмислена стъпка.

Чейс все ѝ повтаряше, че трябва да използва главата си — първо да преценява, а после да действа според направената преценка.

Колкото и да преценяваше, примката беше точно там, където трябва. Ако дръпнеш и връвта останеше залепена със слюнката към дръжката на катинара, примката щеше да се закачи на края на резето. Сърцето ѝ се сви. Усети, че се задъхва. Като затаи дъх, започна съвсем внимателно да издърпва връвта.

Плоският край на метала хвана примката. Ако дръпнеш прекалено силно, щеше просто да измъкне примката.

Тя наклони пръстите си, за да промени ъгъла на дърпане, да опита да нахлузи примката на края, вместо да допусне да се изплъзне.

Примката се затегна и се плъзна по дръжката на катинара. Не можеше да повярва на очите си. Внимателно, полека издърпа връвта нагоре и започна да измъква катинара от резето. Когато почти беше излязъл от металната халка, назъбеният край на езичето закачи халката. Рейчъл пробва да дръпне малко по-силно, но така, както беше закачен, катинарът само се наклони, вместо да излезе. Рейчъл се боеше да не дръпне прекалено силно. Боеше се да не скъса връвта.

Беше сгънала конеца няколко пъти, за да получи многопластова връв. Би трябвало да е доста здрава. Въпросът, на който не можеше да си отговори, беше колко здрава е всъщност и достатъчно здрава ли е, за да може да я дръпне по-силно. Тя отпусна малко тягата и спусна катинара по-ниско, после го разклати леко, опитвайки се да махне металната скоба от халката.

Внезапно катинарът изскокна от халката и падна. Увисна на връвта, клатейки се напред-назад под ръката на Рейчъл, която се подаваше през процепа.

Тя натисна вратичката, която се отвори със скърцане. С опакото на ръцете си Рейчъл избърса от бузите си сълзите на облекчение. Беше успяла да се освободи. Де да можеше Чейс да види какво беше постигнала.

Сега трябваше да избяга от замъка, преди Вайълет или Шеста да са се върнали. Рейчъл не знаеше дали Вайълет е наясно, че не е заключила катинара. Ако знаеше и го споменеше на Шеста, щяха де се върнат.

Незабавно се насочи към голямата врата, но после се сети нещо важно. Обърна се и изтича до бюрото в ъгъла. Свали извития му капак до позицията, в която го оставяше Вайълет, когато пишеше разпореждания кой трябва да бъде наказан или пратен на смърт. Рейчъл стисна златната дръжка на най-долното чекмедже в средата и го издърпа. Остави го встрани, после пъкна ръка навътре и затършува. Пръстите ѝ напипаха метален предмет. Извади го. Беше ключ. Вайълет не го беше взела. Все още си беше там, където го държеше нощем.

Рейчъл си отдъхна, пусна ключа в ботуша си, после върна чекмеджето на мястото му и затвори капака на бюрото.

Отиде до клетката, в която спеше, затвори вратичката и закачи катинара на халката. Натисна катинара, докато щракне. Напъна го, за да се увери, че със сигурност е заключен — нещо, което Вайълет беше пропуснала. Ако някой влезеше в стаята, щеше да си помисли, че Рейчъл все още е на сигурно място, заключена в клетката си. Ако извади късмет, Шеста или Вайълет изобщо нямаше да погледнат вътре и тя щеше да има достатъчно време, за да избяга.

Изтича до голямата двукрила врата и открехна едва-едва едното крило, само колкото да надникне през процепа. Не видя никого в коридора. Измъкна се, като затвори тихо след себе си.

Огледа се още веднъж и се насочи към стълбището, след това се втурна нагоре, като внимаваше да вдига колкото се може по-малко шум. На горния етаж, във вестибюл с дървена ламперия и без прозорци, Рейчъл се отпрати към стая, за която предполагаше, че е заключена. Лампите все още светеха. Държаха ги запалени през цялата нощ, в случай че на Кралицата ѝ хрумне да отиде до стаята си за бижута. Тя забърза по коридора, като известно време подскача на един крак, пресягайки се да вземе ключа от ботуша си.

С ключ в ръката, Рейчъл стигна до вратата, която търсеше, и хвърли поглед през рамо. Чак тогава видя в далечината мъж, който приближаваше към нея по коридора. Беше един от икономите. Рейчъл го знаеше по физиономия, но не се сещаше за името му.

— Господарке Рейчъл? — възкликна той и я изгледа намръщено.

— Да, какво става? — кимна тя.

— Именно, какво става? — Той посочи с поглед стаята. Чейс я бе учил да прехвърля топката на хората, задаващи въпроси, на които тя не желаше да отговаря. Също така ѝ беше казал как да извърта подозренията, така че да изкара човека отсреща подозрителен. Край лагерния огън вечер двамата често играеха на тази игра. Тя разбра, че е време да използва уменията си. Само че този път не беше на игра. Беше въпрос на живот и смърт.

Навъси се колкото можа. Чейс я беше научил и на това.

Беше ѝ казал да си представя, че някое момче се кани да я целуне.

— Ти как мислиш — какво става?

— Мисля, че се каните да влезете в стаята с бижутата на Кралицата — повдигна вежди онзи.

— А ти да не би да имаш намерение да ме ограбиш, докато нося на Кралицата бижутата, за които ме изпрати? Затова ли се спотайваш зад ъгъла и причакваш някого, когото са изпратили в стаята с бижутата на Кралицата? За да ги откраднеш?

— Спотайвам се... да ви ограбя... ама, не... разбира се, че не. Само искам да разбера...

— Искаш да разбереш? — Рейчъл вдигна ръце на хълбоците си. — Ти искаш да разбереш? Да не би ти да отговаряш за бижутата? Защо ти не отидеш да попиташ Кралица Вайълет това, което искаш да разбереш. Сигурна съм, че няма да възрази никакъв иконом да я

разпитва. Може би ще нареди само да те бичуват, вместо да те обезглавят.

Изпълнявам нейна поръчка да ѝ занеса нещо. Трябва ли да вземам със себе си стражи, за да охраняват мен и бижутата на Кралицата, докато ѝ ги връча?

— Стражи ли? Не, разбира се...

— Тогава какво ти влиза на теб в работата? Тя се огледа, но не видя никого.

— Стража! — извика, но не много силно — Стража! Един крадец иска да вземе бижутата на Кралицата!

Онзи изпадна в паника, опита се да я накара да замълчи, но после заряза всичко и побягна, без да каже дума повече. Дори не се обърна. Рейчъл бързо отключи вратата, огледа за последен път коридора и се вмъкна вътре. Едва ли някой я беше чул, но не ѝ се щеше да губи повече време от необходимото.

Хвърли само бегъл поглед на блестящата, лакирана стена, покрита с миниатюрни дървени чекмедженца. Сигурно имаше десетки чекмедженца, пълни с огърлици, гривни, брошки, диадеми и пръстени. Вместо това Рейчъл незабавно се насочи към изящния пиедестал от бял мрамор в противоположния ъгъл на помещението. Върху него някога бе стояла любимата вещ на Кралица Милена — кутия, украсена със скъпоценни камъни, около която тя се умилкваше при всяка възможност.

Сега на нейно място стоеше кутия, сякаш изтъкана от най-черните мисли на Пазителя. Беше толкова черна, че отрупаната със скъпоценни камъни стая изглеждаше най-обикновена на фона на нещо толкова злокобно.

Рейчъл мразеше да докосва инкрустираната кутия на Орден на Кралица Милена. Самата мисъл я караше да потръпне от отвращение.

Но се налагаше.

Съзнаваше, че трябва да побърза, ако иска да има някакъв шанс да се измъкне. Не се знаеше дали Вайълет ще си спомни, че желязната клетка в спалнята ѝ е останала незаключена. Можеше да каже на Шеста или пък Шеста просто да прочете мислите ѝ. Рейчъл подозираше, че вещицата е способна на такива неща. Ако разберяха, че Рейчъл не е заключена в клетката си, щяха да се върнат.

Рейчъл смъкна черната кутия от белия мраморен пиедестал и я натъпка в кожената чанта, която стоеше подпряна на стената. Това беше същата чанта, в която Самюъл донесе кутията на Шеста.

На път към вратата Рейчъл се спря пред високо огледало в дървена рамка. Тя мразеше да се оглежда, мразеше да гледа косата си, както бе настригана от Вайълет. Преди, когато живееше в замъка и беше компаньонка в игрите на принцеса Вайълет, на Рейчъл не ѝ беше позволено да си пусне дълга коса, защото тя беше нищожество. Веднага щом Вайълет си върна Рейчъл, едно от първите неща, които направи, бе да вземе големи ножици и да накълца прекрасната дълга руса коса на Рейчъл. Сега наистина за първи път имаше възможността да се огледа внимателно, в детайли.

Избърса сълзите от бузите си.

Чейс ѝ беше казал, когато за първи път отиде при него, че ако иска да бъде негова дъщеря, трябва да си пусне дълга коса. През последните няколко години косата ѝ порасна дълга и лъскава и Рейчъл се чувстваше достойна да бъде негова дъщеря. Сега изглеждаше различна от последния път, когато бе стояла в тази стая и се бе оглеждала в огледалото, докато помагаше на магьосник Гилер да открадне кутията със скъпоценните камъни на Орден. Чертите ѝ сега бяха по-други, не толкова детински, не толкова сладки...

Дошло беше времето, когато влизаше в бандитската възраст, както я наричаше Чейс, преди да разцъфти с красотата на женствеността, което той ѝ бе обещал, че един ден ще се случи. Този ден изглеждаше невъзможно далеч. Освен това без Чейс нямаше да има кой да я види как расте, нямаше кой да се интересува от нея.

Чейс беше мъртъв, а косата ѝ — отново остригана. Вайълет не само я острига, но направо я накълца, така че сега от главата ѝ висяха и стърчаха проскубани дебели и тънки кичури. Това ѝ придаваше вид на оръфано псе, което е спало край бунището. Обаче имаше и нещо друго, което Рейчъл видя в огледалото. Тя видя жената, в която един ден щеше се превърне, жената, каквато Чейс ѝ обеща, че ще стане.

Какво би си помислил Чейс, ако можеше да я види сега, с остриганата коса?

Рейчъл изтласка мислите си в задната част на съзнанието и метна кожената чанта на рамо. Открехна вратата само колкото да огледа коридора, сетне я отвори още малко, за да погледне и в другата посока.

Все още нямаше никого. Светкавично излезе в коридора, затвори вратата и я заключи.

Тя помнеше коридорите и изходите на замъка така добре, както помнеше извивката на усмивката на Чейс, когато го размиваше, а той се опитваше да остане сериозен. най-много обичаше да го гледа как се смее, когато се опитваше да е строг с нея.

Хвана слугинското стълбище, за да избегне евентуална среща със стражи. Те обикаляха най-вече из главните коридори и на представителните места. Хората изпълняваха задълженията си без почивка. Никой от тях все още не бе разбрал, че има нова Кралица. Рейчъл нямаше представа как ще реагират. Знаеше, че хората мразят Вайълет, но в същото време се ужасяваха от Шеста.

Перачки, които си шушукаха с вързопи в ръце, се обърнаха да погледнат, когато Рейчъл притича покрай тях. Мъже, които снабдяваха кухнята с продукти, не ѝ обърнаха никакво внимание. Тя не вдигна поглед към тях, за да не би да я попитат нещо.

Стигна до една врата, водеща към страничен коридор, който от своя страна извеждаше извън замъка. Зави зад ъгъла и се срещна лице в лице с двама стражи. Те носеха червени туники под ризниците и стискаха пики с проблясващи върхове. На коланите им висяха мечове.

Рейчъл веднага разбра, че няма да я пуснат, преди да разберат какво прави там и накъде се е запътила.

— Трябва да се махате! — изкрещя Рейчъл. — Бързо! — Обърна се и посочи зад себе си. — Войските на Императорския орден нахълтват в замъка. Хайде, обратно по този път!

Единият стисна пиката си с две ръце и се облегна на нея с цялата си тежест.

— Няма защо да се боим от тези мъже. Те са наши съюзници.

— Възнамеряват да обезглавят всички стражи на Кралицата! Чух командирът им да дава заповеди! Да се обезглавят всички — така каза! За да имало повече за тях. Войниците до един наизвадиха бойните си брадви. Казано им бе, че могат да задържат каквото вземат от обезглавените. Бързо! Идват! Спасявайте се!

Ченетата на двамата мъже увиснаха.

— Оттук — изкрещя Рейчъл и им посочи слугинското стълбище. — Няма да се сетят да погледнат там. Бързо! Аз ще предупредя останалите!

Мъжете кимнаха в знак на благодарност и хукнаха през вратата към слугинското стълбище. Щом изчезнаха, Рейчъл продължи да бяга. Тя използва изхода, по който минаваха слугите, когато отиваха в града, за да доставят необходимите за поддръжката на замъка неща. Имаше едри войници — мъже, чийто вид внушаваше страх, — които патрулираха навсякъде, но, изглежда, не безпокояха слугите, така че Рейчъл се натъкна на някакви дърводелци и премина покрай високото колело на ръчната им количка. Тя скри лице зад натрупаните дъски.

Войниците само от време на време обръщаха внимание на слугите, заети със задълженията си, като най-вече заглеждаха по-красивите жени. Рейчъл продължи да върви с наведена глава. С остриганата си коса не приличаше на нищо и никой от войниците не я спря.

Когато излезе извън голямата каменна стена, продължи да върви заедно със слугите, докато стигна до гората, която почти опираше в пътеката. Хвърли поглед през рамо и не видя никой от войниците да гледа към нея.

Чевръста като котка, Рейчъл се вмъкна сред дърветата. Веднага щом се озова сред гъстите борове, го обърна на бяг. Пое по еленовите пътечки през къпините, като гледаше да поддържа посока на запад или на север. Както тичаше, изведнъж я обзе паника, от която краката ѝ се разтрепериха. Единственото, за което можеше да мисли, бе как да се махне. Това бе нейният шанс. Трябваше да тича.

Ако войниците на Императорския орден я хванеха на това място, знаеше, че ще попадне в беда. Не беше много сигурна какво точно ще ѝ направят, но, общо взето, знаеше какво я чака. Чейс ѝ бе предал този урок през една тъмна нощ край лагерния огън. Беше ѝ разправил какво биха ѝ сторили подобни мъже.

Беше ѝ казал да не допуска да я хванат. Беше я предупредил, че ако се случи да я пленят, трябва да се бори по всякакъв начин. Обясни ѝ, че не иска да я плаши, а само се надява да я предпази. Въпреки това тя се бе разплакала и се бе почувствала по-добре едва когато се прислони до рамото му.

Осъзна, че не носи нищо, с което да се бие. Всичките ѝ ножове ѝ бяха отнети. Защо не постъпи по-разумно и не прегледа набързо стаята на Вайълет за някои от ножовете си, преди да напусне замъка. Толкова бе нетърпелива да избяга, че изобщо не помисли за това. Поне да беше

мина през кухните, докато беше долу, в слугинските помещения, и да грабне някой нож. Беше така заета да се поздравява заради успеха с връвта и задето се измъкна, че не ѝ мина мисълта да се снабди с оръжие. Чейс вероятно така би се ядосал, че дори би възкръснал, за да я смъмри за несъобразителността ѝ. Лицето ѝ пламна от срам.

Спря се, забелязала на земята да лежи дебел клон. Вдигна го и опита здравината му. Изглеждаше стабилен. Замахна с него към една ела, при което се чу плътен звук. Беше малко по-тежък, отколкото ѝ се искаше да мъкне, но поне нямаше да е с празни ръце.

Намали темпото и продължи да се придвижва, подтичвайки, като се стремеше замъкът да остане колкото се може по-далеч зад гърба ѝ. Не знаеше дали ще открият липсата ѝ веднага и нямаше представа дали Шеста може да я проследи, така както умееше какво ли не. Дали вещицата не би могла да се взре в съд с вода и да види къде се намира Рейчъл? Това я накара отново да се затича по-бързо.

В ранния следобед достигна до някакъв път. Стори ѝ се, че води приблизително на север. Знаеше, че Ейдиндрил се пада натам. Не беше наясно дали е в състояние да стигне толкова далеч, но не се сещаше къде другаде може да отиде. Ако успееше да се върне в Кулата при Зед, той щеше да ѝ помогне.

Така дълбоко бе потънала в мислите си, че дори не забеляза мъжа до момента, в който едва не се спъна в него. Вдигна поглед и видя, че е един от войниците на Императорския орден.

— А така, какво имаме тук? — възкликна онзи.

Щом посегна да я хване, тя замахна с всичка сила с тоягата и го удари през коленете. Той извика и падна на земята, като стискаше коляното си и ругаеше.

Рейчъл хукна презглава. Отново хвана еленовите пътеки и понеже беше по-дребна, ѝ беше по-лесно да върви по тях, отколкото би било на едър мъж. Имаше чувството, че я преследва цяла група главорези, преминаващи с трясък през храстите. Чуваше отдалеч как мъжът, когото бе цапардосала, все още сипе ругатни и призоваваше другарите си да я хванат.

След като неочаквано излезе на едно сечище, задъхана и почти без сили, тя видя, че някакви мъже ѝ препречват пътя. Скочиха едновременно към нея.

Тя свърна встрани и побягна. Изглежда, войниците я заобикаляха от всички страни. Изпадна в паника, без да знае как да им се изплъзне.

Чу как един от мъжете падна. Не се обърна да погледне, а продължи да бяга. Чу ново падане, кратък вик, който заглъхна. Зачуди се дали докато тичаха с бясна скорост, не пропадаха в дупки или просто си изкълчваха глезените, като се спъваха в пълзящи растения.

И друг мъж изохка. Тя се спря и се обърна само колкото да хвърли бърз поглед. Не беше падане, нито изкълчен глезен. Беше предсмъртен стон. Тя облещи очи в почуда. Още един изквича, все едно го колежа жив.

Рейчъл се озадачи в каква гора е попаднала и какви чудовища са пуснати в нея.

Тя се обърна и хукна. Хванеха ли я, нямаше никакъв шанс. Не знаеше какво точно става, но първо трябваше да се погрижи да не я хванат, в противен случай щяха да ѝ прережат гърлото, задето ги бе вкарала в неприятности.

Изведнъж трима мъже се хвърлиха от храсталака с яростни викове. Чу се кратък писък и Рейчъл побягна с всички сили, обзета от страх. Обаче онези бяха с по-дълги крака и почти я настигаха.

Единият се закова на място. Рейчъл погледна през рамо и видя как онзи превива гръб, сякаш от болка. После мярна желязо, стърчащо от гърдите му. Другите двама се обърнаха, изненадващо нападнати в гръб.

Когато прободеният с меч тръгна да пада, Рейчъл остана с отворена уста пред гледката, която се откри зад него.

Беше Чейс в цялото си великолепиe.

Тя не можеше да разбере какво става.

Двамата мъже го нападнаха. Чейс отвърна с бързи мощни удари, поваляйки и двамата на земята с такава лекота, все едно отстранява буболечки, но в същия миг от гората изскочиха още мъже. Тя видя неколцина здравеняци от Императорския орден, които атакуваха по-грамадния дори от тях граничен надзирател.

Рейчъл дотича обратно, когато Чейс започна битка с всички мъже едновременно. Щом уби един от едната си страна, онзи от другата му страна използва възможността да го нападне. Рейчъл му подкоси краката в гръб. Чейс се извърна и го прониза, а после посрещна ожесточената атака на цяла група мъже, всеки от които ръмжеше от

усилие да повали този самотен здравеняк. Те стискаха зъби и пъхтяха, докато се мъчеха да хванат ръцете на Чейс, за да могат другите да го намушкат.

Рейчъл драпаше към тях с всички сили, но без резултат.

Когато един от мъжете падна мъртъв, тя грабна ножа от ножницата на колана му и начаса намушка в краката един, който се канеше да нападне Чейс в гръб. Той извика и се обърна. Чейс се справи с него за секунди.

Внезапно настана тишина, нарушена единствено от тежкото дишане на Рейчъл и Чейс. Другите лежах мъртви.

Рейчъл стоеше втренчена в Чейс. Не можеше да повярва на очите си. Боеше се, че той може да изчезне като призрак.

Сведе поглед към нея и на лицето му се изписа типичната му прелестна усмивка.

— Чейс, какво правиш тук?

— Дойдох да проверя дали си добре.

— Добре ли? Бях пленница в замъка. Мислех те за мъртъв. Трябваше да се освободя. Защо толкова се забави?

— Не исках да ти проваля постижението — сви рамене той. — Не се ли чувстваш по-добре, че свърши всичко сама?

— Ами — обърка се тя, — малко помощ щеше да ми дойде добре.

— Така ли? — Той сякаш не обърна внимание на оплакванията ѝ. — Както изглежда, справила си се.

— Но ти не знаеш. Беше ужасно. Заклучиха ме пак в клетката, слагаха ми метална скоба на езика, за да не мога да говоря.

Чейс я изгледа въпросително.

— Жалко, че не си взела със себе си този катинар за език. Вижда ми се полезен уред.

Рейчъл се ухили и го прегърна през кръста. Когато го срещна за първи път, тя можеше да го прегръща само през крака, защото му стигаше само до там.

Наслаждаваше на приятното чувство едрата му ръка да лежи на гърба ѝ. Изведнъж сякаш всичко на този свят си дойде на мястото.

— Мислех, че си умрял — пророни тя и се разрида. Той разроши остриганата ѝ коса.

— Не бих ти причинил това, малката ми. Обещах ти да се грижа за теб и държа на думата си.

— Надявам се, че все още съм твоя дъщеря.

— Така мисля. Обаче косата ти е грозна. Ако искаш да останеш при мен, ще трябва да си я пуснеш дълга. Не можеш да продължаваш да я остригваш по този начин, ако искаш да си моя дъщеря. Казвал съм ти и преди.

Рейчъл се ухили през сълзи. Чейс беше жив.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

С КАРА ПО ПЕТИТЕ СИ, Ничи прекрачи през огромните врати, обковани с мед и покрити с множество гравирани символи. Една светкавица проблесна през многобройните сводести прозорци между извисяващите се махагонови колони и освети наредените една върху друга лавици на подобната на пещера стая. Бяха успели да поставят парчета стъкло само върху най-пострадалите части на високите цели два етажа прозорци — достатъчно, надяваха се, за да може стаята да бъде използвана по предназначението. Някои от тежките тъмнозелени завеси със златни ресни се мокреха, когато дъждът нахлуваше на по-силни тласъци през останалите пролуки в прозорците.

Като гледаше какво се рее във въздуха в центъра на стаята над голямата маса, където преди време Ничи се бе носила над самата себе си, тя се надяваше, че през липсващите части от прозорците няма да нахлуе целият пороен дъжд.

Втурнал се да я посрещне, Зед я стисна за раменете. В очите му се четеше отчаяние.

— Откри ли го? Жив е, нали? Добре ли е? Ничи си пое дъх.

— Зед, той е оцелял по време на случилото се в Плъзгата — успях да разбера поне това.

Плъзгата вече им го беше казала. Рика остана да пази кладенеца, когато Плъзгата най-неочаквано се завърна. Бяха силно изненадани, че въобще се появи, камо ли пък да им каже нещо.

Сребристото създание изпитваше непреодолимо желание да говори — доколкото му бе възможно, — за да им разкаже какво се е случило с Ричард. Не защото самата тя бе решила да разкрие къде е била с един от пътниците си, а защото Ричард, нейният господар, ѝ беше наредил да им съобщи, че е в безопасност, а също и да им посочи мястото, където го е оставила. Така че Плъзгата изпълни заповедта му.

За нещастие в нейната природа беше заложена способността да пази тайна, затова те не успяха да получат конкретни отговори на повечето си въпроси към нея. Зед обясни на всички, че Плъзгата не се

инати нарочно — просто не можеше да се противопостави на заложеното в характера ѝ, на начина, по който я бяха създали. Не можеше да пренебрегне природата си. Магьосникът ги предупреди да се съобразят с особения начин, по който тя поднася информацията си, и да се опитат да извлекат максималното от нея.

Зед също така се натъкна и на следа от остатъчна сила, оставена от вещица. Бяха почти сигурни, че е била Шеста. Не знаеха какви са били намеренията ѝ, но поне разбраха от Плъзгата, че Ричард по някакъв начин се е измъкнал от лапите ѝ.

— Но къде е той? Плъзгата заведе ли те там? На мястото, където каза, че го е оставила?

— Да. — Ничи погледна Морещицата, после положи ръка върху рамото на Зед — След като стигнахме до мястото, където Плъзгата го беше оставила, тя ни каза къде е отишъл: към страната на нощните дребосъчета. Пътувахме доста, докато стигнем дотам.

— Нощни дребосъчета ли? — погледна я озадачен Зед.

— Да, но Ричард вече го нямаше там.

— Поне е жив. Изглежда е действал по своя воля, а не по тази на вещицата — каза Зед, като звучеше леко успокоен. — И какво ви казаха нощните дребосъчета?

Ничи си пое дъх.

— Ще ми се да можеше да пътуваш и да беше имал възможността да стигнеш до там, Зед. Може би на теб щяха да кажат повече, отколкото казаха на нас. Не позволиха дори да преминем отвъд тази странна, мъртва гора.

— Мъртва гора ли? За каква мъртва гора говориш? Ничи вдигна ръцете.

— Не зная, Зед. Не съм специалистка по природните забележителности. Стигнахме до огромна дъбова гора, но всички дървета в нея бяха мъртви.

— Дъбовата гора е мъртва? — Зед се наклони по-близо до нея. — Сериозно ли говориш? Дъбовете са мъртви?

Ничи сви рамене.

— Така ми се стори. Бяха дъбове — Ричард ме научи да ги разпознавам. И бяха мъртви.

Зед погледна встрани, като почеса веждата си.

— Имаше ли кости между тези дъбове?

— Да — кимна Кара. — Навсякъде между мъртвите дървета имаше пръснати кости.

— Да му се не види — изруга Зед.

— Защо питаш? — попита Ничи. — За какво става въпрос? Зед вдигна поглед.

— Но вие говорихте с нощните дребосъчета?

— Да — кимна Ничи, — разговаряхме с едно от тях. Каза, че името му е Там.

Зед потърка брадичката си и отклони поглед, изпадайки в размисъл.

— Там... не го познавам.

— Имаше още едно на име Джас — добави Ничи. Устата на Зед потръпна, докато разсъждаваше над името.

— Страхувам се, че не познавам и него.

— Джас каза, че Ричард е търсил жена, която нощните дребосъчета би трябвало да познават.

— Сигурно е имал предвид Калан — каза Зед и кимна разбиращо.

— И ние така решихме — каза Кара. — Но защо трябва да я търси при нощните дребосъчета? — Въпросът ѝ сякаш бе насочен до голяма степен към самия него, а не към Ничи, но тя въпреки това отговори.

— Плъзгата няма да ни каже нищо друго по въпроса, освен къде е отвела Ричард. Явно е, че самият той не е уточнил съобщението си, което ни е изпратил по нея. Тя няма да сподели нищо извън конкретните му указания. Както ти сам каза, такава е природата ѝ.

Нощните дребосъчета също няма да ни кажат защо е ходил при тях. Споменаха, че бил воден от причини от личен характер и не било необходимо други да узнават за тях. Също така казаха, че не могат да споделят такива неща от негово име.

— За другите не — но, но... — гласът на Зед премина в превъзбудено лomotене. Обърна се и към двете. — Но не ви ли казаха поне какво е правил там Ричард? Каквото и да било? Трябва да разберем какво го е накарало да отиде при нощните дребосъчета. Бил е тръгнал за насам и междуременно се е случило нещо, което по време на пътуването му е струвало дарбата — може би нещо, свързано със

Шеста. И след това е отишъл при нощните дребосъчета. Защо? Какво ли са му казали? Какво се е случило, докато е бил там?

— Съжалявам, Зед — каза Ничи. — Наистина не можахме да узнаем нищо повече. Плъзгата ни каза само част от всичко това — какво се е случило с Ричард, къде го е отвела, както и че е отишъл при нощните дребосъчета. Но тя самата не знае повече или просто по някаква причина не иска да го сподели с нас. Ричард не се е върнал при нея, но тъй като не може да пътува повече, в това има логика. А е възможно Плъзгата наистина да не знае нищо повече.

Ричард вероятно е потеглил пеша. Надявам се да се е отправил обратно насам, към Кулата. В крайна сметка това е мястото, към което се бе насочил, когато нещо непредвидено се е случило в Плъзгата. По някакви съображения се е отклонил към нощните дребосъчета, но е възможно това да се е дължало повече на маршрута, по който е вървял, отколкото на нещо друго — бил е много по-близо до тях, а дотук е имало голямо разстояние, така че може да е решил да направи малък престой, преди да се върне. Може би това е всичко.

Колкото до нощните дребосъчета, те също няма да ни кажат нищо повече. Няма да ни оставят да преминем през мъртвата гора и да навлезем сред онези огромни, древни дървета отвъд. Но това си има и положителна страна. Знаем най-малкото, че Ричард е жив и е в страната на нощните дребосъчета. Това е важното — Ричард е жив. Доколкото го познавам, той ще се опита да намери кон колкото се може по-бързо и ще е тук, преди да се усетим.

Зед я стисна за ръката.

— Права си, скъпа. — Този жест подейства успокояващо на Ничи, сякаш че го бе направил самият Ричард. Напомняше ѝ на увереността, която Ричард би ѝ вдъхнал в подобна тревожна ситуация.

Зед внезапно се навъси.

— Ти каза, че нощните дребосъчета не са те допуснали до големите борове отвъд.

— Така е — кимна Ничи. — Не ни позволиха нито да преминем отвъд мъртвите дъбове, нито да видим другите дребосъчета.

— В това има логика. — Зед прокара пръст по слепоочието си, докато разсъждаваше. — Нощните дребосъчета са потайни създания и като цяло не допускат никого в страната си, но при тези обстоятелства

това ми се струва странно — особено фактът, че макар да идвате от мое име, те не са ви поканили.

— Те умират.

Очите на Зед се извърнаха към нея.

— Какво?

— Там каза, че нощните дребосъчета постепенно измират и че това е причината да не искат да ни допуснат. Били налегнати от голяма мъка и грижи, между тях имало раздори. В такъв момент не желали да допускат пришълци при себе си.

— Добри духове — прошепна Зед. — Ричард е бил прав. Тревогата преобърна всичко у Ничи.

— За какво говориш? Прав за какво?

— Умиращите дъбове. Те закрилят страната на нощните дребосъчета. Без дъбовете дребосъчетата също ще умрат. Това е част от потока на събитията. Ричард ни го обясни точно в тази стая. Сякаш сме имали нужда от повече доказателства, за да му повярваме.

— Повече доказателства ли? Какво имаш предвид?

Той хвана Ничи за лакътя и я обърна срещу заклинателните форми, които витаеха над масата.

— Погледни тук.

— Зед — предупреди го Ничи, — това е верификационната мрежа на лавинния огън и подозрително напомня вътрешна перспектива.

— Така е.

— Знам, че съм права. Въпросът е какво се случва? Какво имаш намерение да направиш?

— Намерих начин да създам вид огнена симулация на вътрешна перспектива, в която не е необходимо да влизаш. Не е съвсем същото във всяко едно отношение — махна с ръка той, — но за целта, която си поставих, вършеше работа.

Ничи беше изумена от способностите му да направи такова нещо. В същото време беше малко обезпокояващо отново да види това, което за малко не й бе отнело живота. Но и това не беше нещото, което й се струваше най-обезпокояващо.

— Защо виждам две? — попита тя. — При положение че има само едно заклинание на лавинния огън. Защо тук заклинателните форми са две?

Зед направи кисела усмивка.

— О, именно в това е номерът. Разбираш ли, Ричард твърдеше, че Хармониите са били пуснати в света на живота. Ако това е вярно, тяхното присъствие е щяло да зарази света на живота, да зарази магията. Досега никой от нас не е видял доказателство за това. Това е парадоксът на тази зараза; разяжда способността ти да откриваш присъствието ѝ. Исках да намеря начин, за да проверя дали Ричард е прав.

— Ричард Рал е прав.

Зед повдигна едното си кокалесто рамо като отговор на категоричността на нейното изказване.

— Но аз трябваше да се убедя, че ще мога да намеря доказателство. Не можех да разбера всички тези занимания със символи, с които Ричард се бе ангажирал. Аз също вярвам в него, Ничи, но не мога да разбера как е способен да разчита език в символите по начина, по който го прави, как е бил в състояние да достигне до изводите, които прави. Необходимо ми е да получа доказателство, което да разбирам.

Ничи скръсти ръце, докато наблюдаваше удвоените заклинателни форми.

— Мисля, че мога ди си представя как се чувстваш. Вярвам в него и в сериозността на делата му, но понякога се чувствам несигурна, както ми се е случвало по времето, когато бях начинаеща и предстоеше изпит върху материала, който съм пропуснала. Когато Ричард... — Ничи замлъкна. Ръцете ѝ се вдигнаха. — Зед, тези удвоени заклинателни форми не са едни и същи.

— Знам — усмихна ѝ се лукаво той.

Ничи се приближи към масата, до двете пламтящи форми. Разучаваше ги внимателно. Посочи едната от тях.

— Тази е заклинанието на лавинния огън. Разпознавам го. Другото е подобно, но не е същото. Представява огледален образ на истинското заклинание.

— Знам. — Той изглеждаше горд от себе си.

— Това е невъзможно.

— И аз си помислих същото, но впоследствие се сетих за „Книга на инверсията и двойствеността“.

Ничи се вторачи в стария магьосник.

— Знаеш къде е „Книга на инверсията и двойствеността“? Зед направи двусмислен жест.

— Всъщност да, успех да се добера до един неин препис. Ничи го изгледа подозрително.

— Да се добереш до препис ли?

— Проблемът е в това — прокашля се Зед и като я хвана за ръката, я обърна към пламтящите очертания на наличния обект, — че си спомнях от прочетеното преди много, много години в тази книга, какви са техниките на получаване на удвоени заклинателни форми. По онова време никак не бях заинтригуван от подобно начинание. Защо ще му е необходимо на някого да удвоява заклинателна форма?

Но това не бе всичко. Книгата се занимаваше с това да дава указания как да бъде обърната наопаки първата удвоена заклинателна форма. най-шантавото нещо, за което някога бях чувал. През цялото време омаловажавах книгата и описаните в нея процедури. Каква би могла да е целта на подобно нещо? Кой би се захванал с нещо от този род? Никой, мислех си. — Той вдигна пръста си. — по-късно, разсъждавайки върху вероятността Хармониите да са разпръснали зараза и опитвайки се да намеря доказателство за теорията на Ричард, си спомних неочаквано, че някога съм чел книгата и в този момент ме осени мисъл. Разбрах защо някой може да поиска да удвои и да обърне наопаки една заклинателна форма.

Ничи недоумяваше.

— Добре, предавам се. Защо?

Зед започна да жестикулира въодушевено по посока на двете магически форми.

— Ето защо. Погледни. Тази е оригиналната — тя много напомня на онази, в която ти беше поставена, но без някои от по-сложните и неустойчиви елементи. Зед размаха ръка, подчертавайки, че не това е най-важното. — Те не са ни необходими в този случай. Тази тук е абсолютно същата, удвоена, а по-късно преобърната. Тя е копие.

— Дотук е ясно — каза Ничи, — но все още не схващам каква е целта, за да се провежда този странен анализ.

— Пукнатини — усмихна се многозначително Зед и я докосна по рамото.

— Пукнатини ли? Ами да... — Ничи ахна, внезапно разбрала. — Когато преобърнеш заклинанието наопаки, а после обратно,

пукнатината няма да се обърне!

— Правилно — намигна дяволито Зед и назидателно поклати пръст. — Пукнатината няма как да се обърне наопаки. Невъзможно е. Заклинателната форма е просто демонстрация на магията, заместител на нещо истинско. Затова тя може да бъде манипулирана — обръщана наопаки. Тя не е истинското заклинание; не можеш да обърнеш наопаки истинско заклинание. Но пукнатините не са предмет на влиянието на магията от книгите с инструкции — само специфичната, планирана магия е такава. Пукнатините са действителни. Пукнатините са всепроникващи. — Зед придоби тържествен вид, съзнавайки крайно сериозното естество на този тъй важен въпрос. — Когато заклинателната форма е активирана, тя върви заедно с пукнатина, която вече е внедрена. Когато удвояваш заклинателната форма, тя носи същата пукнатина, но след като я обърнеш наопаки, пукнатината не може от своя страна да се обърне, защото е истинска, а не замества нещо истинско, какъвто е случаят със заклинателните форми. Не забравяй, че заразата едва не те уби.

Ничи премести поглед от наситения лешников цвят на очите на Зед към пламтящите заклинателни форми. Те бяха огледални. Тя започна да изучава структурата, проследявайки всяка линия, всеки елемент, сравнявайки я с другата заклинателна форма, която беше същата, но обърната.

И тогава тя го видя.

— Там. — Тя си пое дъх и посочи. — Тази част е еднаква и при двете. Не е обърната. Не е огледален образ като всичко останало. Еднаква е и при двете, докато всичко останало е обърнато наопаки.

— Точно така — каза триумфиращ Зед. — Оттук следва, че целта на „Книга на инверсията и двойствеността“ е да открие пукнатините, които иначе не могат да бъдат видени или разкрити по някакъв друг начин.

Ничи гледаше стареца, сякаш го виждаше в нова светлина. Знаеше за „Книга на инверсията и двойствеността“, но подобно на всички останали, които я бяха изучавали, никога не бе успяла да разбере предназначението ѝ. Водеха се дискусии около нея, разбира се, но никой не можеше да установи предназначението на подобна вълшебна книга. Тя не съвпаднаше с традиционното знание за предмета и целта на магиите. В крайна сметка тя бе отхвърлена като някакво

странно и отживяло явление. На лекции беше представяна именно в тази светлина — като нещо странно, реликва от отминали времена, ненужна, но все пак интересна като оцелял документ от миналото.

Зед, подобно на Ричард, никога не пренебрегваше каквото и да било знание. Той го трупаше, систематизираше го в ума си, в случай че му се наложи някога да го ползва. Когато се затрудняваше при търсенето на някакъв отговор, той проверяваше паметта си за забравена информация, помещаваща се в някой пращен ъгъл на ума му.

Ричард правеше същото. Веднъж придобитото знание си оставаше в неговия арсенал. Това му помагаше да свързва нещата по нови начини, да намира нови, изненадващи решения, които често бяха предизвикателство към практиката да се придържаш към стари и утвърдени пътища.

Много хора приемаха този начин на мислене, особено що се отнася до магиите, като нещо, намиращо се в опасна близост до ереста.

Ничи оцени истинската стойност на този подход. Истинските отговори на проблемите идваха именно от този вид мисловен процес, този вид логика и търсене на основания — всички здраво стъпили на познанието. Това беше същината на Търсача, основата на онова, което той правеше в търсене на истината. Това бе и едно от основните качества на Ричард, което така очароваше Ничи. Той беше ученик без формално образование, който беше способен интуитивно да схване най-сложните решения по начин, недостъпен за никого друго.

Зед се наведе напред, придръпвайки Ничи със себе си.

— Погледни насам. Виждаш ли това? Разпознаваш ли го?

— Частта, която не се обръща наопаки? — Ничи поклати глава.
— Не. Но какво е?

— Това е заразата, оставена от Хармониите. Разпознах го. Това е паякът в мрежата от магии. Ничи се изправи.

— Това доказва правотата на Ричард.

— Момчето го е разбрало правилно — съгласи се Зед. — Не разбирам как, но го е установил с голяма точност. Веднъж изолирано по този начин, аз разпознавам разложението, причинено от Хармониите, така както разпознавам червеникавокафявата кора на ръждата. Той е успял да разчете езика на линиите и е бил прав. Магията е заразена. А източникът на заразата са Хармониите. Това е механизмът, по който Хармониите разяждат и развалят магията. Ако са

заразили това заклинание, то те са заразили и други магически създания по същия начин.

— Това ли е, което убива нощните дребосъчета? — попита Кара.

— Боя се, че нещата стоят така — каза ѝ Зед. — Дъбовете около родните им места също са снабдени със защитна магия. Това, че дъбовете и дребосъчетата измират едновременно, е подозрително и неестествено.

Ничи отиде до прозорците, загледана в слабите лъчи светлина, преминаващи през матовото стъкло.

— Магическите същества измират. Точно както предрече Ричард.

Той ѝ липсваше така силно, че тъгата ѝ премина през нея, сякаш самата сянка на смъртта почерни душата ѝ. Струваше ѝ се, че тя самата ще изсъхне и умре, ако не го намерят скоро. Чувстваше се така, като че ли не ѝ бе останала повече надежда за оцеляване, ако няма възможност да го види, да види живота в неговите сиви очи.

— Зед, мислиш ли, че Ричард беше прав и за останалото? Мислиш ли, че тук наистина е имало дракони и ние всички сме забравили за съществуването на тези неща в нашия свят. Мислиш ли, че Ричард е прав и че светът, който познаваме, постепенно отмира, преминавайки в царството на легендите?

— Не знам, мила — въздъхна Зед. — Наистина не знам. Искан ми се да се надявам, че не е прав чак в такава степен, но преди много време се научих да не се обзалагам с Ричард.

Ничи се усмихна на себе си. Тя се бе научила на същото.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— НИЧИ — каза Зед и направи неопределен жест с ръце, очевидно търсейки най-добрия начин да се изрази, — ти... как да кажа, изпитваш същото уважение към Ричард, каквото изпитвам и аз, изпитваш подобна привързаност и вярност към него... — Той вдигна ръце, а после ги отпусна, явно не успял да намери подходящите думи. — Не знам как да го кажа.

— Ти, Кара, аз... — всички обичаме Ричард, ако това се опитваш да ми кажеш.

— Да, основното е това. Не ми е останал никакъв спомен от Калан, но предполагам, че трябва да гледам на теб по същия начин, по който си мисля, че съм се отнасял към нея — като нещо повече от довереница, бореца се за същата кауза.

Ничи се почувства като ударена от гръм. Дори не посмя да се замисли за емоционалния заряд в думите му. С голямо усилие запази спокойствие и след като повдигна едната си вежда, накрая попита:

— За какво намекваш?

— Като Кара и Ричард аз започнах да си мисля много за теб, особено като имам предвид какво беше мнението ми за теб отначало. Както казах, започнах да изпитвам по-голямо доверие към теб... каквото бих изпитвал към една снаха.

Ничи преглътна, но не срещна погледа му.

— Благодаря ти, Зед. Като се има предвид откъде дойдох и какво мислех за себе си в началото, това означава много повече за мен, отколкото можеш да си представиш. Да могат хората искрено да... — Тя се прокашля и най-после го погледна в очите. Въпреки че беше останала поразена от думите му, тя не смяташе, че той наистина им придава такъв смисъл, а по-скоро гледа на тях като на предисловие към нещо важно. — Искаш да ми кажеш нещо ли?

— Научих някои други неща — кимна той. — Много тревожни неща. Не бих ги казал на никого другото, но, как да кажа, освен самия Ричард няма никой друг, на когото да имам по-голямо доверие,

отколкото на теб и на Кара. Вие двете се превърнахте в нещо повече от приятели в цялата тази работа. Само се опитвам да изразя пред теб колко много...

Когато той не се доизказа и погледна встрани, Ничи нежно сложи ръка на рамото му.

— Ние ще го върнем, Зед. Обещавам ти. Но ти си прав за това, което чувстваме към него. Ричард напълно промени живота ми. Ако има нещо, за което трябва да поговорим, бих искал да вярваш, че можеш да се довериш на Кара и на мен почти толкова, колкото и на Ричард. Мисля, че това искаше да кажеш, нали? Всички изпитваме едни и същи чувства към него и към нашата кауза... Аз... е... знаеш какво искам да кажа.

Страхувайки се, че е казала твърде много, Ничи почувства, че се изчервява.

— Това, което се опитвам да кажа — рече накрая Зед, — е, че се нуждая от помощта ви и искам да знаете какво означавате и двете за мен... и че никак не ми е лесно да разказвам за тези неща. През целия ми живот съм пазил тайни, защото е трябвало да бъдат пазени. Това не е много лесно, но така трябва. Обаче нещата се промениха и аз повече не мога да пазя някои неща, които знам, само за себе си. Сега от това зависят много повече неща от когато и да било.

Ничи кимна и зачака какво ще каже магьосникът.

— Знам, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да заслужи доверието ти.

Зед сви устни.

— Тази книга — „Книга на инверсията и двойствеността“, беше скрита на място, което само аз знаех, че съществува. Беше в катакомбите под Кулата.

Ничи и Кара се спогледаха.

— Зед — попита Ничи, — да не искаш да кажеш, че под Кулата има кости? А също и книги?

— Много книги — кимна Зед. — Там намерих „Книга на инверсията и двойствеността“. — Той направи няколко крачки, за да погледне през прозорците, които се осветяваха от светкавиците на бурята в далечината. — Доколкото ми е известно, никой не знаеше, че долу има гробове. Аз намерих мястото, когато бях момче. Знаех, че никой друг не е влизал там от векове. В праха, слегнал се от хиляди

години, нямаше нито един отпечатък от стъпка. Аз бях първият, който остави отпечатък във вековния прах. Не беше нужно някой да ми казва колко значим е този факт. Като момче всъщност се уплаших, когато намерих древните катакомби. И без това вече ме беше страх, тъй като се опитвах да намеря път, за да се промъкна обратно в Кулата. Когато намерих катакомбите, инстинктивно разбрах, че нямаше да бъдат скрити така, ако не е имало основателна причина. Затова колкото и да ми се искаше навремето, никога не го споделих с когото и да било. Почти почувствах, че това място ми позволи да вляза в него, но в замяна поиска мълчанието ми. Аз не само се отнесох сериозно към моята отговорност, но истински вярвах, че съм нещо като пазител на това неразкрито място. В края на краищата то съдържа останките на много хора, може би дори и на моите прадеди. Знаех, че винаги ще се намерят хора, които да използват това откритие, и не исках това да стане с едно място, държано в тайна от тези, които го бяха скрили. Към това трябваше да се прибави и чувството ми за вина, че бях смутил покоя на това гробище заради незначителната причина да се опитам да се промъкна обратно вътре, за да избегна неприятности, че съм излизал без разрешение. Бях се измъкнал от Кулата, за да отида на пазара в Ейдиндрил, за да погледам вълнуващите дрънкулки, които показваха там. Това ми се струваше много по-интересно от скучните занимания, на които се предполагаше, че трябва да посвещавам времето си. След моето случайно откритие тихомълком подпитвах хората тук и там и установих, че дори старите магьосници, които познавах, нямаха представа за мястото под Кулата. С течение на времето разбрах, че за неговото съществуване дори не се и подозира, камо ли пък да се носят някакви слухове. Като момче трябваше да изучавам много неща, което отнемаше почти цялото ми време. Тогава в Кулата живееха много хора, но заради моите занимания никога не ми оставаха повече от два часа време да слизам там долу. Бързо установих, че там има много от същите книги, които имахме горе в Кулата, така че започнах да си мисля, че откритието ми не е чак толкова важно, колкото първоначално бях предположил. — Той замислен се усмихна. — Представях си се като голям изследовател, който открива древни съкровища. Това съкровище се състоеше главно от кости и книги. Тук, в Кулата, беше пълно със скучни книги, които трябваше да изучавам, така че другите книги, които бях намерил, не

бяха чак толкова вълнуващи, колкото мислите за заклинания и проклетия, пазещи скрити съкровища от кехлибар и скъпоценни камъни. Но там, долу, нямаше никакви такива неща. Само рушащи се кости и стари книги.

В катакомбите имаше безброй стаи, пълни с прашни стари книги. Никога нямах време да проуча тези стаи основно. Дори не можех на око да преценя какъв брой книги имаше скрити. Имах време само да хвърля бегъл поглед. Както казах, много от тях бях виждал преди това горе в Кулата, а от тези, които не бях виждал, за моите години никоя не ми се стори достатъчно интересна, за да я запомня, с изключение на няколко, като например „Книга на инверсията и двойствеността“. Когато пораснах, се влюбих в най-чудната жена и скоро тя стана моя съпруга. Тя роди другата светлина в живота ми — една дъщеря. Когато тя порасна, стана майка на Ричард. За млад магьосник, работещ в Кулата, винаги имаше повече работа, отколкото са часовете на деня. Нямах време да прекарвам долу сред старите кости. А след това светът беше хвърлен в една ужасна война с Д'Хара. Това бяха мрачни времена на ужасна борба. Бях станал Първи магьосник. Битките бяха жестоки — като всички битки. Трябваше да изпращам хора на смърт. Трябваше да се вглеждам в очите на магьосници, млади и стари, които знаех, че не се справят с предизвикателствата, и да им казвам да правят всичко, което е по силите им, макар да знаех, че това няма да е достатъчно и вероятно ще умрат, докато се стараят. Давах си сметка, че ако аз трябваше да го направя, щях да успея, но имах безброй други задачи, които трябваше да бъдат свършени, а бях сам. Понякога стигах до заключението, че отговорността, знанието и способностите са проклетие. Като гледах тези невинни хора да разчитат на мен като Първи магьосник и като разбирах, че ако се проваля, те ще умрат, всичко това ми идваше прекалено много. В това отношение съвсем точно знам какво трябва да мине през главата на Ричард. Бил съм на неговото място. Носех света на плещите си.

Зед махна с ръка, за да отпрати назад в спомените меланхоличното си отклонение от обсъжданата тема.

— Както и да е — продължи той, — заради другите ми задължения катакомбите през повечето време бяха оставени в забвение, в каквото са били в продължение на хиляди години, преди да ги открия. Просто нямах време, за да разгледам какво има там долу. От

повърхностните ми търсения като малък бях останал с впечатлението, че там не може да бъде намерено нищо освен стари и сравнително безинтересни книги, заровени заедно със забравени кости. Имаше много по-належащи въпроси на живот и смърт. За мен най-важното беше, че катакомбите ми осигуряваха таен вход за влизане в Кулата. Този вход се оказа безценен, когато Сестрите на мрака превзеха Магьосническата кула. По едно време, когато бях по-млад след войната, в която умря жена ми, влязох в остър спор със Съвета относно кутиите на Орден. И тогава... Мрачният Рал изнасили дъщеря ми. Затова напуснах Средната земя — напуснах я завинаги. Взех с мен дъщеря ми и преминах границата към Западната земя. Тя беше всичко, което ми остана, и всичко, което имаше някакво значение за мен. Реших, че ще прекарам остатъка от живота си отвъд границата, в Западната земя. После се роди Ричард. Наблюдавах го как расте. Дъщеря ми много се гордееше с него. Тайно се притеснявах, че той има дарбата, и се измъчвах, че силите отвъд границата един ден ще дойдат за него. После избухна пожар и изведнъж дъщеря ми, майката на Ричард, изчезна от живота ми и от живота на Ричард. За утеха насочих цялото си внимание върху Ричард. Дадох му всичко от себе си, което да му помогне да стане такъв, какъвто трябваше да бъде. Моментите, които прекарах тогава с него, бяха едни от най-хубавите в живота ми.

Без мое знание, тъй като правех всичко възможно да забравя външния свят, Ан и Натан, подтиквани от едно пророчество, помогнаха на Джордж Сайфър да се сдобие с „Книгата на преброените сенки“ от Магьосническата кула. Тя се пазеше в личните покои на Първия магьосник, където я бях оставил на съхранение.

— Почакай за момент — каза Ничи, прекъсвайки разказа му, — да не искаш да ми кажеш, че „Книгата на преброените сенки“, една от най-важните съществуващи книги, се е търкала просто така в Кулата?

— Е, не може да се каже, че се е търкала просто така. Както казах, тя беше в личните покои на Първия магьосник. Това място е по-сигурно от останалите в Кулата и достъпът до него не е много лесен.

— Като е било толкова сигурно — припомни му Ничи, — как тогава Ан, Натан и Джордж Сайфър са влезли вътре, за да вземат книгата?

Зед въздъхна и я погледна изпод гъстите си вежди.

— Тъкмо това започна да ме безпокои... след като единственият екземпляр на една толкова важна книга беше толкова уязвим...

— Ричард се канеше да ти каже точно това — каза изпълнена с внезапно прозрение Ничи. — Точно затова той толкова бързаше да се върне тук... Каза, че трябва веднага да дойде при теб. Това беше причината!

Зед се намръщи.

— За какво говориш?

Тя пристъпи към магьосника и извади малката книга от джоба си.

— Това е книгата, която Мрачният Рал е използвал, за да задейства кутиите на Орден...

— Какво е това?

— Това е книгата, която Мрачният Рал е използвал, за да задейства кутиите на Орден — повтори тя пред изумения магьосник. — Намерихме я в Народния дворец. Обещах на Ричард да я проуча и да разбера дали има начин да се развали това, което Сестра Улиция е направила, да видя дали кутиите на Орден евентуално могат да бъдат деактивирани. Опитах се да обясня на Ричард, че магиите не действат по този начин, но нали го знаеш какъв е, не се примирява лесно, че нещо не може да бъде направено.

Зед гледаше книгата, която тя държеше, сякаш беше усойница, която може да ухапе някого.

— Това момче е способно да обърне планина, за да си намери белята.

— Зед, в тази книга се предупреждава, че за да бъде използвана, трябва да се използва ключът. В противен случай, без ключа, всичко, което е станало преди, т.е. това, което е било използвано от тази книга, не само ще бъде напразно, но и фатално. Тук се казва, че в срок от една година ключът трябва да бъде използван, за да бъде довършено това, което е било сторено с помощта на тази книга.

— Ключът — прошепна Зед, като че ли беше настъпил краят на света. — В срок от една година кутиите трябва да бъдат отворени и задействани. Нужна е „Книгата на преброените сенки“, за да се отворят кутиите. Тази книга ще трябва да е ключът.

— И аз мисля така — каза Ничи. — Работата е там, че намерихме информация от времето, когато се е водила Голямата война, според която някои магьосници са направили пет преписа на „книгата, която не бива да бъде преписвана“.

— И ти мислиш, че книгата, която не бива да бъде преписвана, е била „Книгата на преброените сенки“?

— Да. В една пророческа книга се казва: „Те ще треперят от страх пред стореното и ще хвърлят сянка върху ключа при костите, за да не се разбере, че само един е истинският ключ.“

Зед я зяпаше така, като че ли целият свят се разпадаше пред очите му.

— Свети духове! Това ми звучи като че ли е взето от „Небивалиците на Янкли“.

— Точно така. Работата е там — рече Ничи, — че всички преписи, с изключение на един, са фалшиви. Пет копия — четири фалшиви — едно истинско.

Зед притисна с ръка челото си. Ничи забеляза, че дишането му се е ускорило. Като че ли щеше да припадне.

— Зед, какво има? Пръстите му трепереха.

— Знаеш ли, това, което каза за „Книгата на преброените сенки“, че може лесно да бъде открадната, съм си го мислил и аз, но някак не съм разсъждавал съзнателно върху тази възможност. Беше по-скоро нещо, стаено някъде в главата ми, но не излизаше на повърхността.

— Да — каза Ничи и търпеливо го изчака да продължи.

— Когато се сетих за „Книга за инверсията и двойствеността“, аз си спомних къде съм я виждал като момче — в катакомбите. Нужно ми беше да проверя това заклинание и затова, докато вие с Ричард бяхте в Народния дворец, отидох долу в катакомбите и я потърсих.

Още преди да го е изрекъл, Ничи вече знаеше какво ще каже.

— И докато търсех „Книга на инверсията и двойствеността“, намерих едно копие на „Книгата на преброените сенки“.

— „Те ще треперят от страх пред стореното и ще хвърлят сянка върху ключа при костите“ — повтори отново цитата тя.

Зед кимна.

— Никога не съм знаел, че съществува препис на тази книга. Бяха ме учили, че няма други копия. Бяха ме учили, че има само един екземпляр. Този факт сам по себе си ме убеди колко важна е тази

книга. Но след като е била толкова важна, тогава защо не е била сложена на някое по-сигурно място? Този въпрос не преставаше да ме гложди. Това беше и една от причините, поради която се разгневих толкова много на Съвета, че бяха раздавали кутиите на Орден като подаръци или награди. Знаех колко опасни са тези кутии, но никой не искаше да ми повярва. Всички мислеха, че нещата, които им разправях, са само предразсъдъци или врели-некипели.

Част от причините, поради които никой не вярваше за истинската опасност, която представляваха кутиите, беше, че книгата, нужна за да се задействат кутиите, никога не беше намерена. Без книгата твърденията за кутиите бяха празни приказки. — Той посочи към книгата в ръката на Ничи. — Всъщност никой дори не е знаел заглавието на тази книга. То като че ли е на високо Д'харански. Ще ни трябва някой, който да ни го преведе.

— Аз мога да чета високо Д'харански — каза Ничи.

— Разбира се, че можеш — рече Зед с такъв вид, като че ли вече нищо не можеше да го изненада. — И какво означава това заглавие?

— „Книгата на живота“.

Лицето на Зед стана почти толкова бяло, колкото бялата му коса. Явно не се беше съвзел от шока.

— „Книгата на живота“ — повтори той и прекара уморено ръка през лицето си. — Какво подходящо заглавие. Силата на Орден идва от самия живот. Ако отвори нужната кутия, човек може да придобие силата на Орден, т.е. ще държи в ръцете си самия живот, ще властва над всички неща — и живи, и мъртви. Той ще има безусловна власт. Ако отвори погрешната кутия и магията го докопа — ще е мъртъв. С отварянето на погрешната кутия всяко живо същество ще се превърне в нищо. Това ще бъде краят на целия живот.

Магията на Орден е двойник на магията на самия живот и смъртта е част от всичко, което живее, така че магията на Орден е свързана със смъртта, както и с живота. А ключът е средство, чрез което може да се разбере коя кутия каква е. Човекът, който отвори кутиите, може да рискува, но ще постъпи много глупаво, ако го стори, без предварително да е използвал ключа и без да е сигурен коя кутия каква е.

— Ще постъпи глупаво — каза Ничи — като Сестрите на мрака, на които им е все едно дали ще отворят погрешната кутия, така ли?

Зед само я изгледа.

— И така, ти каза, че си намерил едно от копията — обади се накрая Кара, когато мълчанието на погълнатия от мислите си Зед се проточи.

На Ничи ѝ олекна, че точно Кара го подтикна да продължи, защото виждаше, че той е изумен от мисълта какви ужасни събития могат да последват — събития, каквито тя вероятно не би могла да си представи.

Опасявам се, че това дори не е най-лошото — каза той. — Виждаш ли, Ричард е запаметил наизуст „Книгата на преброените сенки“ още като момче. Джордж Сайфър се страхуваше, че книгата може да попадне в лоши ръце, но беше достатъчно умен и не посмя да унищожи знанието, което тази книга съдържаше, затова накара Ричард да я запомни. След като той я научи наизуст до последната думичка, двамата с Джордж Сайфър, човекът, който го е отгледал и когото навремето Ричард смяташе за свой баща, изгориха „Книгата на преброените сенки“. Когато Мрачният Рал залови Ричард и отвори кутиите, той го накара да прочете инструкциите от „Книгата на преброените сенки“. Сега не мога да си спомня точно... вероятно в резултат на заклинанието на лавинния огън. Важното е, че аз бях там. Спомням си твърде добре тази част, защото бях много шокиран по две причини. Първо, защото научих, че книгата е била открадната от моите покои в Кулата, за да може Ричард да я запамети наизуст, и, второ, защото тя беше вълшебна книга, а това означаваше, че Ричард може да я запомни и да произнася думите, защото е роден с дарбата. Когато намерих препис на „Книгата на преброените сенки“ долу в катакомбите, бях изумен. Прочетох го и наистина съдържанието беше дума до дума същото, каквото беше запомнил Ричард. Ничи рязко вдигна глава.

— Същото ли беше? Сигурен ли си?

— Напълно — каза категоричен Зед. — Двете бяха напълно еднакви.

На Ничи също започна да ѝ прилошава.

— Това би могло да означава само едно от две неща: или едната книга е била оригиналът, или другата е била единственото истинско копие на този ключ... Освен ако и двете не са били фалшиви ключове, т.е. фалшиви копия.

— Не, не биха могли да бъдат фалшиви — настоя Зед. — Когато Ричард прочете книгата, той пропусна един важен елемент в самия край. Тъкмо благодарение на този пасаж успя да победи Мрачния Рал. Всъщност така книгата се превърна във фалшиво копие и Мрачния Рал бе измамен и победен. Както често съм казвал на Ричард, понякога измамата е най-добрата магия.

Ничи остави книгата на масата.

— Това не означава непременно, че е истинският ключ, а не фалшивият. Погледни това — тя отвори „Книгата на живота“ и потупа страницата в самото начало, върху която имаше само един пасаж, за да подчертае колко е важен той. — Това е въведението към „Книгата на живота“. Вече го преведох. То е предупреждение към всеки, който ще прочете тази книга. В него се казва: Който е дошъл с омраза, нека си върви още сега, понеже по омразата си личи човекът.

Зед примигна, загледан в думите, написани на високо Д'харански, оставени сами на страницата.

— Значи искаш да кажеш какво... че тъй като Мрачният Рал е пристъпил към кутиите на Орден с омраза, е бил унищожен от истинската „Книга на преброените сенки“, както би бил и от фалшивата?

Възможно е — каза Ничи.

— Не ми се вярва — поклати глава Зед. — Някои магии се задействат, след като бъдат прочетени. Като например Мечът на истината. Хората, които са изпълнени с омраза, обикновено не си дават сметка за този свой порок. Те бълват омраза и смятат, че това си е в реда на нещата. Тъкмо това ги прави толкова лоши и опасни. Способни са да правят най-отвратителни неща и да се мислят за герои, че са ги направили.

— Значи се опитваш да ми кажеш, че според теб е съвпадение, късмет, че се е случило така, че и двете книги са били единствените истински ключове? И че са били толкова близо една до друга? Мислиш, че магьосниците, които са направили копията и са ги изпратили в далечни, скрити места, са оставили едното истинско копие точно тук — близо до единствения друг истински ключ? И защо ще го правят, с каква цел? — Зед потърка замислен голобрадото си лице. — Разбирам какво имаш предвид.

— При книги като тази трябва да бъде намерен начин да се потвърди автентичността на преписите — каза Ничи.

— Има начин — възкликна Зед. — В началото на „Книгата на преброените сенки“ се казва: „Проверка на истинността на думите в «Книгата на преброените сенки», ако са произнесени от друг, а не прочетени от онзи, който управлява кутиите, може да се провери единствено с употребата на Изповедник...“ Копието предполага думите да са „произнесени от друг“ — продължи той. — Човекът, направил преписа, на практика го произнася. Четящият в действителност не чете оригинала. Освен ако не е оригиналният ключ и този оригинален ключ не е прочетен от онзи, който пуска кутиите в действие, това предисловие налага необходимостта от проверка.

— Калан — каза Ничи.

Другите двама я погледнаха и по израза на лицата им се видя, че са разбрали какво има предвид.

— Зед — каза накрая Ничи, нарушавайки мълчанието, — никой от нас не си спомня Калан. Ако можем да я намерим и по някакъв начин да поправим заклинанието на лавинния огън... дали няма начин да я накараме да си спомни това, което в момента не може да си спомни?

— Не — отвърна Зед.

Ничи не беше очаквала такава категоричност.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Заклинанието разрушава паметта. Не я покрива, нито блокира достъпа до нея. Разрушава я. То не кара хората да забравят, а всъщност изтрива паметта. Човек, на когото са направили такава ужасно нещо, остава абсолютно без памет.

— Но все би трябвало да има някакъв начин — настоя Кара. — Една или друга магия, която би могла да възстанови паметта ѝ.

— Да я възстанови с какво? С това, което никой от нас не може да си спомни ли? Паметта е същността на живота. Магиите действат по специален начин, както и всички други съществуващи неща. Магията не е някакво свръхумно съзнание, действащо под прикритие, което знае какво искаме да постигнем и може да измъкне всичката памет на даден човек, т.е. целия му живот, като от някой джоб, а после да я върне обратно, само защото така ни се иска.

Кара не изглеждаше много убедена.

— Но аз не мога ...

— Погледни на нещата по този начин. Ако аз бутна тази книга от масата, тя ще падне на пода. Това ще стане благодарение на невидимата сила на земното привличане. Гравитацията действа по специален начин. Не мога да разперя ръце и да изкомандвам гравитацията да отиде и да ми приготви вечеря. Същото е и с магията и с паметта. Проклятието на лавинния огън е унищожило паметта ѝ. Тя не може да бъде върната назад. Не можеш да възстановиш това, което е било, а вече го няма. Просто няма начин. Това, което си е отишло, си е отишло.

Кара поглади с ръка дългата си руса плитка.

— В такъв случай ми се струва, че здравата сме загазили.

— Загазили сме наистина — съгласи се магьосникът.

На Ничи ѝ се искаше да каже, че сърцето на Ричард е в голяма беда, но не посмя да го изрече на глас. Безпокоеше се за него и за това пред какво му предстоеше да се изправи един ден, но не искаше точно тя да го изрече.

— В такъв случай, ако Ричард я намери — запита едва чуто тя, — какво ще прави?

Зед склочи ръце зад главата си. Загледа се в нея за момент, а след това отмести поглед.

— Има още един начин да се потвърди дали едно копие е истинско — каза Кара.

Зед и Ничи я погледнаха, доволни, че ги отклонява от мислите им.

— Просто намерете останалите копия и ги сравнете. Това, което Ричард е научил наизуст, вече го няма. Така че ако намерите другите, можете да ги сравните. Онова, което се различава, ще бъде единственото истинското копие. Другите четири, които са еднакви, ще са фалшивите ключове.

Зед я погледна учудено.

— Ами ако хората, които са направили фалшивите ключове, са си казали, че един ден една умна Морещица може да се сети за това, и са направили всичките копия различни едно от друго, за да не могат да бъдат сравнени?

— Ох — каза Кара и направи гримаса. Ничи разпери ръце.

— А как той би могъл изобщо да намери другите? Та те са били скрити в продължение на три хиляди години.

— Не само това — каза Зед, — Натан ни каза, че има катакомби под Двореца на пророците, а той е разрушен. Знам, защото сам пуснах заклинанието на светлината. Там не е останало нищо, а дори да са оцелели някакви части от катакомби, Дворецът е построен на остров. След като островът беше разрушен, водата сигурно е нахлула във всички подземни помещения, които до този момент не са били засегнати. Та това копие, ако е имало такова там, сигурно вече е унищожено. Дали е било истинско или фалшиво? А какво ще стане, ако през всичкото това време са били унищожени и другите? Остава въпросът как да разберем, че копие, което е запааметил Ричард, и това, което аз намерих, са единствените два истински ключа. Ничи погледна встрани.

— Опасявам се, че може би са фалшиви копия — това, което Ричард е запааметил, и другото, което ти си намерил долу в катакомбите.

Зед започна да ходи напред-назад.

— Не мога по никакъв начин да съм сигурен.

— Може би има два начина — каза тя. — Първият, за него не мога да гарантирам още, защото току-що започнах да превеждам „Книгата на живота“, но в нея се споменава нещо, свързано с използването на ключа. Казва се, че ако човек, който пусне кутиите в действие, не използва ключа както трябва, кутиите ще бъдат унищожени заедно с този, който ги е пуснал в действие.

— Да използва ключа както трябва — каза замислен Зед.

— За мен това означава — подхвана Ничи, — че щом Мрачният Рал не е успял да използва истинския ключ както трябва, тъй като не е знаел последния пасаж от книгата, който, както ти каза, Ричард е пропуснал да изрече, когато му повтарял съдържанието на книгата пред него, тогава Мрачният Рал е трябвало да загине. Но кутиите на Орден също би трябвало да бъдат унищожени. А те не са, както знаем. Това ми подсказва, че Ричард може би наистина е произнесъл пред Мрачния Рал съдържанието на фалшиво копие, Мрачният Рал на свой ред не е отворил правилната кутия и тя го е унищожила.

Там не се казва, че кутиите ще бъдат унищожени, ако е използван фалшив ключ, защото по времето, когато е била написана книгата, още

не е имало фалшиви ключове. Така че проблемът не е бил взет под внимание, когато е бил създаден този материал.

— Сигурна ли си в това? — сбърчи замислено вежди Зед.

— Не — призна Ничи. — Сложно е, а аз току-що започнах да я превеждам. Попрегледах тази част, защото се отнасяше до използването на ключа, за да се извършат необходимите стъпки. Има също и формули, които трябва да бъдат взети под внимание. Предавам ви само първото си впечатление. — Ничи прекара пръсти през косата си. Застана пред масата с отворената книга върху нея. — Виждате ли обаче какво имам предвид — тя посочи към книгата на масата. — Ако Ричард е изопачил съдържанието на истинското копие, за да накара Мрачния Рал да отвори погрешната кутия, това подсказва, че кутиите би трябвало да бъдат унищожени заедно с Мрачния Рал. Това, изглежда, потвърждава предположението, че Ричард е запаметил фалшиво копие.

— Може би. Ти каза, че още не си сигурна в това — рече Зед и се почеса по врата, като продължаваше да крачи напред-назад. — Нека да не правим прибързани заключения.

Ничи кимна.

— Спомена, че има и още нещо, нали? — попита Зед. Ничи кимна и започна да цитира главното пророчество, което Натан им беше казал:

„В годината на цикадите, когато привърженикът на жертвите и страданията, действащ под флага както на човечеството, така и на Светлината, най-сетне разцепи ордите си, това ще бъде знак, че пророчеството е събудено и решителната битка е близо. Внимавайте, защото всички истински разклонения и техните производни са преплетени в този основен корен. Само един ствол излиза от този заплетен първичен източник. Ако фуер грисса ост драука не поведе тази последна битка, тогава светът, който вече стои на ръба на мрака, ще падне под ужасната сянка.“

— Виждате ли — продължи тя, — „привърженикът на жертвите и страданията, действащ под флага както на човечеството, така и на Светлината“ е Джаганг и неговият Императорски орден. Следващите думи казват, че когато „той най-сетне разцепи ордите си, това ще бъде знак, че пророчеството е събудено и решителната битка е близо“. Той вече раздели армията си. Половината държи при проходите, а другата

половина тръгна да заобикаля планината, за да влезе в Д'Хара от юг. И по-нататък — казва се, че ни предстои „решителната битка“.

Като че ли в потвърждение на думите ѝ през прозорците проблесна светкавица, придружена от гръмотевица, която разтърси Кулата под краката им.

— Започвам да губя нишката — намръщи се Зед.

— Първо, защо Ан и Натан откраднаха книгата от Ричард? Защото са изтълкували погрешно пророчеството. Мислели са, че последната битка е тази с Мрачния Рал. Заблудили са се, че Ричард е имал нужда от „Книгата на преброените сенки“, за да поведе последната битка с Мрачния Рал. Намерили са единственото съществуващо копие — но само така са си мислели. Не разбираш ли? Това е било твърде лесно. Ричард е роден, за да води тази битка сега с Джаганг и с резултата от стореното от Сестрите на мрака, които задействаха кутиите на Орден. Това сега е продължение на същата „последна битка“, започната с Мрачния Рал. Мисля, че в пророчествата може би се намеква, че Ричард е запааметил погрешното копие. „Внимавайте, защото всички истински разклонения и техните производни са преплетени в този основен корен.“ „Всички истински разклонения“, т.е. истински копия, са свързани с тази последна битка. А другите разклонения са фалшиви. Може би другите разклонения съдържат фалшиви копия. Би ли могло да се каже, че битката срещу Мрачния Рал е фалшиво разклонение? Навремето Ан и Натан не са знаели достатъчно, не са се били случили достатъчно събития, затова са тръгнали по това разклонение, подготвяйки Ричард за битката с Мрачния Рал, а не с Джаганг. Но в предсказанието се казва: „Ако фуер грисса ост драука не поведе тази последна битка, тогава светът, който вече стои на ръба на мрака, ще падне под ужасната сянка.“

Тази ужасна сянка е силата на Орден, отприщена от Сестрите на мрака. Те искат да затъмнят света на живота. Ан, Натан и Ричард са се готвили за погрешната битка. Това е битката, която той е предназначен да води.

Зед продължи да крачи замислен напред-назад. Накрая спря и се обърна към нея:

— Може би, Ничи. Може би. Ти си прекарала много повече време в изучаването на пророчества, отколкото аз. Може би в това, което казваш, има нещо. А може и да няма. Пророчеството, както

обясни Натан, не подлежи на тълкуване по начина, по който ти токущо го обясни. То е средство за комуникация между пророци. То не може да бъде проучено, анализирано или разбрано от онези, които нямат пророческа дарба. Така както Ан и Натан може да са стигнали до прибързани заключения, без да разполагат с достатъчно информация, мисля, че и за теб е твърде рано да правиш такива заключения.

— Надявам се да си прав, Зед — кимна Ничи, съгласила се с довода му, — искрено се надявам. Това не е някакъв спор, който искам да спечеля. Казвам го само защото мисля, че трябва да имаме предвид последиците.

Той кимна.

— Но има и нещо друго, върху което трябва да се замислим — рече магьосникът. — Ричард не си пада много по пророчествата. Той е свободомислещ човек и те в известна степен го ограничават. В случая с Мрачния Рал — може би наистина той е бил фалшиво разклонение. Но ако беше спечелил, е имало пророчества, които са предвиждали също и подобна възможност. Противниците на пророчествата биха изтъкнали това, за да потвърдят, че Мрачният Рал представлява истинско разклонение. Сега може да се окажем върху едно от другите разклонения и то също да излезе фалшиво. За всяко нещо, в което иска да повярва човек, може да се намери и пророчество.

— Не съм сигурна — каза Ничи и прокара пръсти през косата си. — Може и да си прав.

Чувстваше се много уморена. Имаше нужда от малко сън. Може би тогава щеше да бъде в състояние да мисли по-ясно. Може би тревогата я караше да се впуска по фалшиви следи.

— На този етап е невъзможно да кажем със сигурност дали копията на „Книгата на преброените сенки“ — това, което аз намерих, и другото, което Ричард знае наизуст — са истински или фалшиви — заключи Зед.

— Тогава какво ще правим? — попита Ничи.

Зед престана да крачи напред-назад и я погледна.

— Ще си върнем обратно Ричард и той ще намери начин да спре тази заплаха.

Ничи се усмихна. Магьосникът имаше способността да я накара да се почувства по-добре и Е най-тежките моменти, също както правеше Ричард.

— Но ще ти кажа едно — рече Зед. — Преди да настъпи това време, ще е по-добре да разберем дали ключът, който той е запаметил, е истинският или е фалшивият.

Ничи затвори „Книгата на живота“, вдигна я и я пъкна под мишница.

— Трябва да изуча цялата тази книга от кора до кора. Трябва да разбера дали има начин да направя това, което Ричард ме помоли. Да извадя отново кутиите от играта или по някакъв начин да анулирам заплахата. За да постигна това, трябва да я изуча подробно, за да мога да се надявам, че ще бъде от полза за Ричард и да му помогна да намери отговора на всичко това.

— Това е тежък труд — изпитателно я изгледа Зед. — Ще отнеме много време. Разтълкуването на една толкова сложна книга може да отнеме месеци. Мога само да се надявам, че ще имаме толкова време. Трябва обаче да кажа, че съм съгласен с теб. Мисля, че трябва да започнеш веднага.

Ничи пъкна отново книгата в джоба си.

— Прав си. Тук може да има някои книги, които биха могли да помогнат. Ако се сетя за някоя, ще ти кажа. От това, което съм видяла досега, има технически въпроси, за които може би ще ми трябва помощ. Ако стигна до задънена улица, ще поискам помощта на Първия магьосник.

— Ще я имаш, скъпа — усмихна се Зед. Тя му се закани с пръст.

— Обаче ако измислиш начин да намерим Ричард, ще е по-добре да ми кажеш веднага.

Зед широко се усмихна. — Съгласен.

— А какво ще стане, ако не намерим Господаря Рал? — попита Кара.

Двамата я изгледаха.

Далеч в долината удари мълния. Дъждът заблъска в прозорците.

— Ще си го върнем — каза уверено Ничи, отказвайки да мисли за немислимото.

— Нищо на този свят не се постига лесно — промърмори Зед.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

КОЛКОТО И ИЗТОЩЕНА ДА БЕШЕ от ездата, Калан се изпълни с благоговение пред гледката, която се извисяваше в далечината. Отвъд черното море от войници на Императорския орден, зад лилаво-сивите сенки, полегнали над ширналата се равнина, се издигаше величествено плато, уловило последните златисти лъчи на залязващото слънце.

Платото беше достатъчно голямо, че да побере средно голям град. Високите външни стени сияеха, огрени от чезнещата привечерна светлина. На фона на бледнеещата червенина на дневната светлина проблясваше бял мрамор, хоросан и камък, от които бяха издигнати необятен ред от сгради в безкрайно разнообразие от размери, форми и височини. Покривите защитаваха града от настъпващата студена нощ на отмиращия сезон, сякаш прикъткали всички под полите си пазителки.

Радваше се да види нещо позитивно, благородно и прекрасно, след като през последните безкрайни седмици пътуване единственото, което виждаше, бяха неумолими мъже с мрачни физиономии, нетърпеливи да излеят върху някого подлата си същност.

Калан си каза, че е светотатство такива като тях да стоят в подножието на такова великолепие. Срамуваше се да бъде сред тази паплач, събрала се пред това блестящо творение на човека, което така гордо се възправяше пред очите им. Тази гледка караше сърцето ѝ да пее. Не можеше да си спомни да е била тук преди, макар че имаше смътното чувство, че би трябвало.

Навсякъде около тях беше пълно със сумтящи мъже, ревящи магарета, пръхтящи коне, скърцащи каруци и звън на брони и оръжия — грохотът на звяра, дошъл да унищожи всичко добро. Зловонието покриваше всичко като отровен облак, който напомняше на всеки срещнат колко нечистоплътни са в действителност тези мъже. Не че имаше нужда от подобно напомняне.

Около Калан язدهа стражите от специалната охрана на Джаганг, които от седмици я следяха зорко. Четирийсет и трима души. Калан знаеше точния им брой, защото държеше да ги следи всичките във всеки един момент. Беше си поставила за задача, докато пътуват, да изучи лицата им, навиците им. Знаеше кои от тях са тромави, кои — глупави, кои — умни, и кои умееха да си служат добре с оръжията.

Като на игра по време на ездата в заредилите се безкрайни дни тя изучи силните и слабите им страни, начерта планове и си представяше как ги изстребва до крак.

По пътя не посегна на никого. Реши, че по време на дългия преход за нея ще е най-добре да изпълнява покорно всички заповеди, да бъде сговорчива и послушна. Всички мъже бяха предупредени, че тя е собственост на Джаганг, и никой не смееше да я пипне с пръст. Единствената им задача беше да я пазят да не избяга.

Планът ѝ беше да се слее с монотонността на ежедневието, да приспи бдителността на охраната си, да ги накара да я мислят за безвредна, безобидна, даже напласена, така че да се превърне просто в едно от техните досадни задължения. Бе имала множество удобни възможности да убие не един и двама от тях. Но не се възползва нито веднъж, колкото и лесно да ѝ се струваше. Вместо това предпочете да се потруди и да ги накара да се чувстват удобно, сигурно, дори отегчени от нея. Подобно невнимание към опасността, която тя представляваше, щеше един ден да ѝ послужи по-добре, отколкото безполезна атака, която за момента не би постигнала нищо. Нямахше да може да избяга и само щеше да накара Джаганг да използва нашийника — ако не и ръцете си, — за да ѝ причини болка. Макар че той не се нуждаеше от предлог, за да го направи, тя не виждаше смисъл да го подстрекава допълнително.

Единственият, чието внимание не бе приспано в безразличие и безхаберие, беше самият Джаганг. Той не беше преценил погрешно нито нея, нито желанията ѝ. Изглежда му беше приятно да наблюдава нейните тактики, дори и най-безинтересните — като това, че не предприемаше нищо. Също като нея и той притежаваше в запас търпение. Беше единственият, който не свали гарда и за миг. Калан беше убедена, че императорът знае съвсем точно какво прави тя във всеки един момент.

Все пак реши да не обръща внимание и на него. Нищо, че той бе наясно с всяко нейно действие. Все пак степента на бдителност, която той може да поддържа, малко или повече намаляваше, когато не се случваше нищо. Очакването на нещо, което никога не става, е изтощително, дори и когато знаеш, че е неизбежно. Дори той да бе наясно, че тя все някога ще се опита да предприеме нещо, седмици наред покорна отстъпчивост щяха да ѝ спечелят елемента на изненадата, пък била тя и само моментна. Този миг на изненада би могъл да се окаже решаващ, когато му дойде времето.

Понякога обаче тя не можеше да не му обръща внимание. Когато беше в кофти настроение и тя го ядосваше — обикновено просто с присъствието си, а не с действията си, — той я биеше до кръв. На два пъти се наложи да я лекува Сестра, за да не умре от загуба на кръв. Когато изпаднеше в някое от наистина ужасните си настроения, обикновено всичко приключваше много по-лошо от обичайния бой. Джаганг беше много изобретателен, щом ставаше въпрос как да бъде малтретирана една жена. Когато беше в настроение да изтезава, го опияняваше не просто болката, но и унижението. Тя се бе научила, че той не спира, преди да я накара да заплаче по една или друга причина.

Ако наистина се разплачеше, това ставаше само когато вече не издържаше и беше достигнала до предела на болката, унижението или отчаянието, та просто не можеше да сдържи сълзите си. Тогава Джаганг се наслаждаваше да я гледа как плаче. Тя го правеше не само за да се предаде, да го накара да спре, но и защото в такива моменти стигаше до точката, в която не можеше повече. А на него му харесваше да гледа точно това.

Друг път водеше в палатката си жени, докато Калан трябваше да спи на килима до леглото му, където ѝ бе отредено да спи, все едно му беше куче. Той обикновено водеше някоя нещастна пленена жена, която нямаше желание да е с него. Изглежда, търсеше пленници, които най-много се страхуваха от вниманието му, и после им предоставяше насилствена прелюдия към положението им на роби на императора и неговото легло. След като той заспиваше, Калан прегръщаше ужасената жена, обясняваше ѝ, че нещата ще се оправят някой ден, и я утешаваше, доколкото ѝ бе по силите.

Може би той го правеше, защото му доставяше наслада, но това беше само допълнителна награда. Истинската му цел беше постоянно

да напомня на Калан какво ще ѝ се случи, когато си възвърне паметта.

Тя възнамеряваше никога да не си я връща. Паметта ѝ щеше да бъде нейният край.

Сега, когато бяха стигнали до целта си, щеше да има повече време за игрите Джа'Ла. Калан си представяше, че ще има турнири. Надяваше се, че те ще отклонят вниманието на Джаганг от нея, ще го ангажират. Тя щеше да е принудена да го придружава, но това беше за предпочитане пред перспективата да остава насаме с него.

Когато пристигнаха при шатрите на императора, тя остана доста учудена, че те в частност и изобщо целият лагер бяха разположени толкова далеч от заветната им цел. Платото изглеждаше толкова близо. Сякаш от него ги делеше само някой и друг час езда.

Калан не попита защо са спират, но скоро заприиждаха офицерите и от кратката им среща всичко ѝ стана ясно.

— Тази нощ всички Сестри да бъдат на пост — каза им Джаганг. — Сега, като сме толкова близко, никой не знае какви нечисти сили би могъл да ни изпрати врагът.

Калан забеляза, че Сестра Улиция и Сестра Армина, които стояха недалеч от заседаващата група мъже, изпитаха облекчение от думите му. Това означаваше, че тази нощ няма да бъдат изпратени да забавляват мъжете. След като от седмици прекарваха в палатките почти всяка нощ като наказание за прегрешенията им към Джаганг, и двете изглеждаха състарени с години.

Доскоро двете Сестри бяха имали доста привлекателен вид — но вече не. Бяха загубили предишната си красота. Очите им, под които бяха увиснали натезали тъмни торбички, бяха безизразни и дистанцирани. От небесносините очи на Армина не слизаше слисаният поглед — сякаш тя все още не можеше да повярва на сполетялата я съдба. На лицата им се бяха появили бръчки, които им придаваха тежък, изпит и унил вид. Бяха вечно мръсни, със сплъстени коси и раздрани дрехи. Често сутрин се появяваха със зловещи синини.

На Калан не ѝ беше приятно да гледа някой да страда, но към тях двете не можеше да изпита никакво съчувствие. Ако не бяха те, сега тя нямаше да е в лапите на човек, който брой часовете до възстановяването на паметта ѝ и който може да започне не на шега да я кара да страда в непоносима агония, както ѝ бе обещал — както физическа, така и психическа. Той ѝ се закани, при това неведнъж, че

щом тя си възвърне паметта, ще посее в нея семето си и тя ще му роди дете — момче.

Не пропускаше да ѝ намекне, че когато паметта ѝ се възвърне, тя ще осъзнае напълно какво чудовище би било едно такова дете за нея. Колкото до двете Сестри, каквото и да им стореше Джаганг, Калан не смяташе, че им е достатъчно.

Освен онова, което ѝ бяха причинили, от дочутото оттук-оттам Калан сглоби картината на естеството на техния заговор и на плановете им, скроени за всеки един човек. Това само по себе си не бе в състояние да я подтикне да се отнася към тях твърде жестоко. Ако можеше да избира обаче, Калан просто би ги изпратила на смърт. Тя не споделяше страстта на Джаганг към мъченията; просто смяташе, че двете не заслужават да живеят повече. Бяха загубили правото си на живот заради злото, което вече бяха причинили на други хора и заради кроежите им да отнемат чужд живот. Според този критерий цялата армия заслужаваше да измре.

Единственото желание на Калан бе Джаганг да изстрада подобна съдба.

— Добре поне, че армията им се изпари — каза на Джаганг един от старшите офицери, — след като конят на императора бе отведен заедно с кобилата на Калан.

Половината от лявото ухо на офицера липсваше. Раната отдавна се бе затворила в подутина, която привличаше почти неустойимо погледа. Но който се загледаше в него твърде дълго, нерядко сам губеше ухото си.

— Останали са без защитници — обади се друг офицер.

— Сигурен съм, че горе има хора с дарбата — каза Джаганг, — но не би трябвало да представляват препятствие за нас.

— Според докладите на съгледвачите и шпионите ни пътят нагоре се стеснява и масирана атака би била невъзможна. Освен това има и подвижен мост. Струва ми се почти невъзможно хем да мъкнем нагоре строителни материали и да се отбраняваме, хем да се опитваме да построим мост над пропастта.

Колкото до голямата порта към вътрешния път към билото на платото — тя е затворена. Никой на таи надежди, че може да бъде разбита. Издържала е хиляди години на всякакви нападения. Освен

това според сведенията на нашите магьосници силата на всеки, роден с дарбата, който не е на тяхна страна, отслабва в близост до двореца.

Джаганг се засмя.

— Имам някои идеи.

Мъжът с половин ухо сведе глава.

— Да, Ваше превъзходителство.

Докато Джаганг и офицерите му разговаряха, Калан забеляза малка група мъже в далечината, които препускаха с бясна скорост през полето. Идваха отзад, от юг. На всеки контролен пункт забавяха скоростта и да спираха, разменяха по някоя дума с постовете, после продължаваха напред.

Джаганг също бе забелязал конниците. Разговорът му с офицерите се прекъсна и скоро всички обърнаха поглед заедно с императора към конниците, които достигнаха вътрешните отбранителни обръчи и скочиха от седлата сред облак прах. Застанаха пред последния стоманен обръч от стражи, в очакване на разрешение да влязат в императорските покои.

Щом Джаганг даде сигнал, мъжете бяха пропуснати да минат. Приблжиха се с енергична крачка въпреки уморения си вид. Водачът им беше жилав мъж, по-възрастен, с твърд поглед в тъмните си очи.

— Е, добре — каза Джаганг, — какво толкова спешно има?

— Ваше превъзходителство, получихме сведения, че са били атакувани градове в Стария свят.

— Нима? — въздъхна припряно Джаганг. — Това са онези метежници от Алтур'Ранг. Все още ли не са победени?

— Не, Ваше превъзходителство, не хората от Алтур'Ранг — макар че и те създават проблеми под водачеството на едного с прозвище Ковача. Тук става въпрос за прекалено много нападения, за да е дело само на метежниците.

Джаганг изгледа подозрително мъжа.

— Кои места са атакувани?

Мъжът измъкна някакъв свитък изпод пращната си риза.

— Това е списъкът, който сме съставили досега.

— Досега ли? — попита Джаганг, повдигнал вежди, докато развиваше свитъка.

— Да, Ваше превъзходителство. По наша информация вълна от разрушения помита Стария свят.

Джаганг прегледа дългия списък с места, изредени върху свитъка. Калан опита скришом да хвърли поглед върху доклада. Видя две колони с изредените имена на малки и големи градове. На свитъка имаше може би трийсет и пет или четирийсет имена.

— Не разбирам за какво помитане става въпрос — изрева Джаганг. — Та това са само хаотично разхвърляни. Не виждам да са разположени на някаква линия или в близост едно до друго, или в една и съща област на Стария свят. Разпръснати са навсякъде.

Мъжът се прокашля.

— Да, ваше превъзходителство. Такива са сведенията.

— Сигурно данните са преувеличени. — За да подсили думите си, Джаганг тикна дебелия си пръст в листа. Сребърните му пръстени блестяха на всеки пръст. — Ето например Така-Мар. Така-Мар да е бил атакуван? Не ще да е било особено ефективно недоволна шайка глупаци да нападнат подобно място. Там има военни части. Това е разпределителният щаб за продоволствените кервани. Мястото е под мощна охрана. Има дори братя от Братството на ордена, които отговарят за града. Те не биха допуснали някаква сбирщина от бунтовници да постигне своето в Така-Мар. най-вероятно сведенията са преувеличени от пъзльовци, които се боят и от сянката си.

Мъжът наведе извинително глава.

— Ваше превъзходителство, Така-Мар беше едно от местата, които видях със собствените си очи.

— Е, и? — изкрещя Джаганг. — Какво точно видя? Хайде, говори!

— Покрай пътищата, които извеждат от града във всички посоки, са набити безброй колове, на които са набучени овъглени черепи — започна мъжът.

— Колко черепа? — Джаганг махна презрително с ръка. — Десетки? Сто?

— Ваше превъзходителство, безчет са, когато стигнах до няколко хиляди, спрях да броя. Градът вече не съществува.

— Не съществува ли? — Джаганг примигна озадачен. — Как така не съществува? Това е невъзможно.

— Опожарен е напълно, Ваше превъзходителство. Не е останала тухла върху тухла. Пожарите бяха толкова огромни, че беше невъзможно да бъде спасена дори една талпа. Овощните градини по

целия път към хълмовете са унищожени. Нивите с узрялата реколта във всички посоки около града са на пепел. Земята е осолена. Там повече нищо няма да поникне — никога. Плодородната някога почва повече никога няма да роди плод. Сякаш самият Пазител е опустошил всичко.

— Ами войниците! Какво правеха те през това време?

— Черепите, набити на коловете, бяха на войниците от тамошните поделения. Обезглавени са до последния човек.

Джаганг хвърли поглед към Калан, все едно тя имаше нещо общо с тази катастрофа. Погледът му ѝ подсказваше, че намира някаква връзка между нея и сполетялата ги беда. Той смачка в ръка свитъка и се обърна към вестоносеца.

— А братята от Ордена? Те обясниха ли какво се е случило и защо не са могли да го предотвратят?

— Към Така-Мар имаше зачислени шестима братя, Ваше превъзходителство. Бяха поставени на пост, всеки на различен път из града. И шестимата са одрани живи. На главата на всеки от тях бе поставена отличителната монашеска шапка, за да е ясно на всички чие е тялото.

Тълпите, избягали от града, твърдят, че нападението е станало през нощта. Всички бяха изпаднали в такъв ужас, че не ни се удаде да извлечем много полезна информация от тях. Разбрахме само, че нападателите са били войници от Д'Харанската империя. Всички бяха сигурни в това. Всичките тези хора са останали без дом.

Нападателите не са предприели нищо, за да изтребят бягащото население — освен ако някой не оказал въоръжена съпротива. В същото време много ясно показали на бегълците, че имат намерение да сравнят със земята целия Стар свят и всеки, който поддържа Императорския орден.

Войниците казали на хората, че Орденът и неговите доктрини са отговорни за това, което им се е случило, за опустошаването на земите и домовете им. Войниците се кълнели, че ще преследват хората на Стария свят до гроб, а после и до най-тъмните ъгли на отвъдния свят, ако не се откажат от учението на Ордена.

Калан осъзна, че се усмихва, едва когато Джаганг се нахвърли върху нея и я зашлеви с опакото на ръката си толкова силно, че тя не

успя да се задържи на краката си. Знаеше, че ще я бие до кръв тази нощ.

Не я беше грижа. Заслужаваше си да чуе онова, което току-що бе чула. Не можеше да спре да се усмихва.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

НИЧИ СЕ ЗАГЪРНА по-ПЛЪТНО в наметалото си и се облегна на крепостната стена. Надникна през процепа между два зъба към пътя, който се виеше далеч долу, и проследи с поглед четиримата ездачи, поели нагоре по посока на Кулата. Все още бяха доста далеч, но тя бе почти сигурна кои са.

Ничи се прозя, докато гледаше надолу към Ейдиндрил и необятните горски килими, застлани около града. Живите есенни цветове започваха да чезнат. Докато гледаше дърветата, плъзнали по склоновете на заобикалящите я планини, и как те дръзко оповестяваха смяната на сезоните, мислите ѝ се насочиха към Ричард. Той обичаше дърветата. Ничи също ги бе заобичала, защото ѝ напомняха за него.

Тя виждаше дърветата в различна светлина и по други съображения. Те символизираха прелома във времето, сменящите се сезони, смяната на действителността, която беше част от света, в който тя живееше сега — заради връзката им с всички тези неща, които изучаваше в Книгата на живота. Всичко беше свързано в сложна плетеница — действието на силата на Орден и функционирането на тази сила чрез връзката ѝ със света на живота. Светът, сезоните, звездите, разположението на Луната бяха частите, чрез които се постигаше хармония — всички те допринасяха за силата на Орден и същевременно я управляваха. Колкото по-навътре потъваше в книгата, толкова по-осезаемо чувстваше пулса на времето и живота, които я заобикаляха.

Освен това беше установила с пълна категоричност, че Ричард е запааметил фалшив ключ.

Не каза на Зед — засега това не бе толкова важно. Пък и би ѝ било трудно да го докаже. Важното беше не толкова какво казва „Книгата на живота“, а как го казва. Тази книга беше на друг език, не просто на високо Д’харански. Да, наистина беше написана на високо Д’харански, но всъщност нейният истински език беше двустранната ѝ връзка със силата, предизвиквана чрез нея.

Формулите, заклинанията и ритуалите бяха само едната страна на медала. По много неща всичко това ѝ напомняше колко убедително Ричард използваше езика на символите. Ничи едва сега успя да го разбере напълно — след като прочете всичко със собствените си очи в „Книгата на живота“. Започваше да различава в линиите и овалите на определени формули техен собствен език. За пръв път имаше чувството, че разбира в дълбочина какво всъщност има предвид Ричард.

Книгата на живота носеше послания, които караха Ничи да гледа на света на живота по нов начин, който напомняше на начина, по който Ричард възприемаше света — през призмата на въодушевлението, учудването и любовта към живота. До известна степен това бе дълбоко преклонение пред съвършенството на нещата, опит те да бъдат оценени сами по себе си, а не според смисъла, с който хората са ги натоварили.

Това донякъде се дължеше на факта, че в „Книгата на живота“ имаше не само Адитивна, но и Субтрактивна магия — както и смъртта е част от процеса на живота. Тази книга имаше за свой предмет тоталността на нещата. Ето защо Ничи нямаше как да го обясни на Зед — той не притежаваше Субтрактивна магия. Без нея му липсваше важна част от нужното, за да се разбере „Книгата на живота“. Ничи можеше да му обясни формулите, да изложи процедурите, да му покаже заклинанията, но повечето от нещата той можеше да проследи само през филтъра на ограничената си способност. Докато с интелекта си той би разбрал определена част, в цялостен план нямаше как да извърши всичко необходимо.

Това бе все едно човек да е чувал за любовта, да разбира дълбочината на това чувство, да е наясно как то завладява хората, но никога да не си го изпитвал. Без личния опит всичко си остава само научен факт.

Човек, който не е бил подвластен на магията, не я познава.

Като следваше този ред на разсъждения, Ничи успя да разбере, че Ричард е запааметил фалшив ключ. Оказа се права, че ако човекът, който пусне кутиите на Орден в действие, сбърка ключа, то те ще бъдат унищожени заедно с този, който ги е пуснал в действие. Но имаше и друго освен това просто правило. Касаше се за всички сложни процеси, включени в използването на кутиите, които

представяха идеята и които думите можеха да обяснят само по крайно опростен, сбит начин.

Чрез механизмите, описани в книгата, тя успя да зърне как действа силата. Разбирайки тази функция в дълбочина, се увери как магията, бидейки предизвикана, се нуждае от ключа и го използва, за да се осъществи. Осъзнавайки това, тя успя да проумее, че ако ключът бъде използван неправилно, кутиите се разрушават безвъзвратно заедно с човека, направил фаталната грешка. Магията чисто и просто не допускаше подобни нарушения.

Все едно да хвърлиш камък и без всякаква външна намеса да го накараш да се рее в пространството, вместо да падне обратно на земята. Нямахше как да стане. Така и магията на Орден действаше по строго определени закони. И начинът, по който функционираше благодарение на тези закони, налагаше кутиите да бъдат разрушени, ако ключът не бъде използван правилно. Камъкът трябваше да падне на земята.

Когато Ричард възпроизведе информацията от книгата, за която смяташе, че е „Книгата на преброените сенки“, той я промени, за да заблуди Мрачния Рал и да го накара да отвори погрешната кутия. Но това просто бе грешната кутия, посочена по време на хитроумна симулация. Тя заблуждаваше, че има отношение към „Книгата на живота“. Всъщност тази книга беше просто ловка измама, фалшив ключ. Ако беше истинска, кутиите на Орден вече нямаше да ги има.

Фалшив ключ и хитроумна измама не можеха да задействат силата на Орден да разруши кутиите, но истинският ключ, в случай че бъде използван по начина, по който го стори Ричард, биха причинили рухването на структурата на заклинанията върху самата себе си, при което биха били пометени и кутиите. В крайна сметка кутиите на Орден бяха създадени, за да противостоят на заклинанието на лавинния огън. Да се злоупотреби с ключа, означаваше някой с порочни намерения и познания да се опита да си осигури достъп до силата на Орден, като по този начин се намеси в целта, поради която е била създадена тя. „Книгата на живота“ даваше ясно да се разбере при разискването на структурата на заклинателните форми, че като предпазна мярка, в случай че не бъде изпълнено всичко точно както трябва, и най-вече ако не бъде употребен ключът според точно предписаните правила, формулите и заклинанията ще се

самоунищожат — по подобен начин, както когато Ричард прекъсна верификационната мрежа, за да спаси Ничи.

Истината беше, че Ричард е запаметил погрешен ключ.

— Какво има? — прозвуча гласът на Зед. Ничи погледна през рамо, за да види как старият магьосник крачи по широкия крепостен вал. Знаеше, че трябва да остави настрана размислите си за по-късно. Да каже на Зед за грешния ключ, означаваше да предизвика спор. А спорът със Зед нямаше да доведе доникъде.

Ричард беше единственият, който трябваше да разбере, че използваният от него ключ е бил грешен.

— Наближават четирима конници — каза му Ничи.

Зед се спря до отвора. Погледна надолу към пътя и изсумтя в знак, че ги е видял.

— Мисля, че са Том и Фридрих — каза Кара. — Сигурно са прибрали някого, който се е промъквал насам.

— Не съм съгласна — каза Ничи. — Не ми приличат на пленници. Оттук виждам блясъка на стоманата. Онзи е въоръжен. Том би обезоръжил всеки, когото е сметнал за опасен. А четвъртият е по-скоро момиче, дете.

— Рейчъл? — възкликна Зед и като се намръщи, се наведе още по-напред, напрегнал взор да види по-добре кой наближава далеч долу по пътя между дърветата. Не след дълго феерията от златистокафяви листа щеше да угасне заедно с помръкването на сезона. — Наистина ли мислиш, че може да е тя?

— Така предполагам — каза Ничи. Той се обърна и я огледа критично.

— Изглеждаш ужасно.

— Много ти благодаря. Точно това иска да чуе една жена от джентълмен.

Той измърмори някакво оправдание за грубите си маниери.

— Кога си спала за последен път? Тя пак се прозя.

— Знам ли, май миналото лято, когато се върнах от Народния дворец с тази книга!

Той прие опита ѝ да прояви чувство за хумор с кисела физиономия. Защо ли се опитва да го размива? Зед беше способен да разсмее някого дори само като изгрухти. А щом тя кажеше нещо, което

й се струваше забавно, хората само я поглеждаха — като например Кара.

— Как вървят нещата? — попита той.

Ничи знаеше какво има предвид магьосникът. Отмахна косата си от лицето, придържайки я срещу порива на вятъра.

— Бих се възползвала от помощта ти при някои звездни карти и изчисления на ъгли. Това би ускорило нещата. Така ще мога да премина към някои други преводи и да се заема с още някои проблеми.

Зед нежно постави ръка на гърба й, разтривайки я внимателно, което беше израз на топлото му приятелско отношение.

— При едно условие.

— А именно? — попита тя, като пак се прозя.

— Да се напиш.

Ничи се усмихна и кимна.

— Добре, Зед. — Тя посочи с брадичката си. — Но най-напред трябва да слезем да видим кой ни идва на гости.

Тъкмо се подадоха през голямата вътрешна порта на Кулата откъм страничния изход с падока, когато конниците преминаха под сводестия отвор в стената.

Том и Фридрих съпровождаха Чейс и Рейчъл. Косата на Рейчъл, която преди беше дълга, сега бе остригана късо, а Чейс имаше учудващо здрав вид за човек, пронизван с Меча на истината.

— Чейс! — извика Зед. — Ти си жив!

— Е, малко ще ми е трудно да яздя изправен, ако съм мъртъв.

Кара се подсмихна. Ничи я погледна и се запита откъде изведнъж у Морещицата се появи чувство за хумор.

— Срегнахме ги на път за насам — каза Том. — От месеци не бяхме срещали никого.

— Хубаво е да видим Рейчъл отново — додаде Фридрих. по-възрастният мъж гледаше момичето с усмивка, в която личеше цялата му искреност.

Зед повдигна Рейчъл, докато тя се спускаше от седлото, а Кара бе хванала юздите на коня й.

— Леле, колко тежка си станала — възкликна Зед.

— Чейс ме спаси — изчурулика Рейчъл. — Беше толкова храбър. Да го бяхте видели. Уби сто души съвсем сам.

— Сто души! Леле, леле, какво постижение!

— И ти промуши един в крака заради мен — каза Чейс, като скочи от седлото. — Ако не беше ти, щяха да са само деветдесет и девет.

Рейчъл риташе с крачета и се мятеше в ръцете на Зед, за да я свали на земята.

— Зед, нося ти нещо важно.

Още щом краката ѝ докоснаха земята, тя развърза една чанта, закачена зад седлото. Занесе я до гранитното стълбище и я остави на стъпалата, после развърза шнура ѝ.

Щом отметна капака на чантата, в ясения следобед на есенния ден нахлу мрак. Ничи имаше чувството, че гледа в мастиленочерния мрак на очите на Джаганг.

— Рейчъл — възкликна учудено Зед, — откъде се сдоби с това?

— Беше у един мъж, на име Самюъл, у когото е и мечът на Ричард. Той прободе Чейс и ме отвлече. После даде това на една вещица, наречена Шеста, и на Вайълет, Кралицата на Тамаранг — макар че тя вече май не е Кралица. Не можеш да си представиш колко е зла тая Шеста.

— Мисля, че мога — увери я Зед.

Тъй като му беше малко трудно да проследи историята, той повдигна леко кожения капак, за да погледне по-добре вътре.

Втренчена в една от кутиите на Орден, която бе оставена на стъпалата пред нея, Ничи имаше чувството, че сърцето ѝ се е качило в гърлото. Беше неописуемо да види наяве този предмет, след като прекара седмици в изучаване на книгата, явяваща се един вид приложение към трите кутии. Теорията беше важно нещо, но да видиш на живо подобна вещь беше съвсем различно.

— Не можех да позволя да остане у тях — каза Рейчъл на Зед. — Така че, щом ми се откри възможност да избягам, я взех със себе си.

Зед разроши остриганата ѝ руса коса.

— Браво на теб, малката ми. Винаги съм знаел, че ти си специална.

Рейчъл прегърна магьосника през шията.

— Шеста накара Вайълет да прави рисунки на Ричард. Беше ужасно да ги гледам какво правят.

— В пещера ли? — попита Зед. Когато Рейчъл кимна, той отпрати поглед към Ничи. — Това обяснява много неща.

— Ричард там ли беше? Видя ли го? — Ничи направи крачка към нея.

— Не — поклати глава Рейчъл. — Един ден Шеста изчезна. Когато накрая се върна, каза на Вайълет, че го била довела със себе си в замъка, но Императорският орден го заловил.

— Императорският орден... — повтори Зед.

Ничи се запита кое е по-лошо за Ричард — да е пленник на вещицата или роб на Императорския орден.

Май най-лошото все пак беше да е лишен от дарбата си, от меча си и да се намира в плен на Ордена.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

КАЛАН СЕ СГУШИ в наметалото си, вървеше редом до императора. Бе станала негов неизменен, мълчалив придружител. Не по собствена воля, разбира се, а по принуда — независимо дали явна или прикрита. Нощем спеше на килима до леглото му — нещо като постоянно напомняне за това, къде ще се озове накрая. През деня не се отделяше и на крачка от него, все едно беше негово куче, което водеха на каишка. Нейната каишка обаче бе желязна яка, която я държеше в пълно подчинение.

Не можеше да си представи какво би могло да породи такава ненавист, какво може да е дало тласък на обсебилата го нужда да накаже нея за греховете, които приписваше на враговете си. Каквото и да бе сторил, за да си навлече тази омраза, той я заслужаваше.

Когато внезапен порив на режещия студен вятър премина през лагера, Калан скри едната страна на лицето си под мантията. Мъжете извъръщаха лицата си от връхлитащите ги песьчинки, които вятърът носеше. Есента си отиваше бързо и съвсем скоро щеше да ги застигне зимата. Калан знаеше, че тя няма да бъде приятна навън в полето около обсаденото плато, на което се намираше Народният дворец, но също така знаеше, че с плячката пред очите си Джаганг нямаше да пропусне тази възможност за нищо на света. Ако имаше качество, с което да се слави, то това бе упоритостта.

Предполагаше се, че има още едно копие от „Книгата на преброените сенки“, скрито някъде в това плато, и Джаганг възнамеряваше да се сдобие с него.

В равнината Азрит строителството напредваше. Бе продължило през цялата есен и тя знаеше, че ще продължи и през зимата, ако е необходимо чак до пролетта, докато не бъде завършено започнатото. Разбира се, ако почвата под краката им не замръзне. Но Калан подозираше, че императорът има планове как да продължи дори и това да се случи — вероятно щяха да бъдат запалени огньовете, ако е необходимо, за да се размразява пръстта. Калан предполагаше също

така, че стига да е суха, земята пак ще може да се копае, макар и замръзнала.

Нямаше начин голямата вътрешна порта към платото да бъде пробита, а що се отнася до външния път, който водеше нагоре, беше установено, че е безсмислено да бъде атакуван от такъв огромен брой хора.

Но Джаганг намери разрешение на тази трудна ситуация.

Възнамеряваше да построи широк полегат път, по който армията му да достигне право до стените на двореца, кацнал отгоре на платото. Веднъж стигнали под стените, щяха да използват обсадни машини за разрушаването им. Но първо трябваше да се доберат до там.

И така, войската се зае със строителството на пътя. Той трябваше да е достатъчно широк и това се налагаше по две причини — и двете еднакво важни. Първо, така щяха да имат възможност да атакуват масирано, за да е трудно на защитниците да ги отблъснат. И второ, платото се издигаше над нивото на равнината Азрит. За да достигне пътят до тази височина, трябваше да има огромна основа, иначе цялата конструкция можеше да рухне. По тази причина се наложи първо да издигнат малка планина срещу платото и така да достигнат нужната височина. Замисълът беше наистина дързък.

Разстоянието, което делеше изходната точка от заветната цел, беше обезкуражаващо голямо. Заради височината на платото се наложи да предвидят пътя с достатъчно голяма дължина, за да се издига плавно и оборудването да може да бъде извозено безпрепятствено нагоре, до самите стени на Народния дворец.

В началото идеята изглеждаше налудничавата и неосъществима, но е наистина поразително какво могат да постигнат милиони мъже, които нямат друга работа, и техният обхванат от бяс император, който изобщо не се интересуваше от тяхното състояние. Във всеки един момент от деня, а понякога и под светлината на факлите, дълги, виещи се като змии редици от хора носеха сандъци с пръст и камъни по посока на уголемяващата се рампа на пътя или пък изкопаваха могили с нов материал. Камъкът се смесваше с по-фината почва, за да я заздравява.

Почти целия наличен състав беше включен в начинанието. Въпреки че беше на пръв поглед непосилно, благодарение на усилията на толкова много хора резултатът постепенно започна да се забелязва.

Пътят напредваше с всеки изминал ден. Разбира се, колкото по-високо отиваха, толкова повече време щеше да отнема строежът, тъй като се изискваха огромни количества строителен материал.

Калан виждаше нещо много показателно в това, че тази сган от мърляви войници се канеше да превземе с пръст изящния и красив мраморен комплекс. Това Сеше типично за философията на Ордена — да се ровиш в пръстта, за да разрушиш красотата, създадена от човешка ръка.

Калан нямаше представа колко дълго ще отнеме завършването на това начинание, но Джаганг нямаше намерение да се отказва, докато не доведе плана си до успешен край. Обичаше да повтаря на своите офицери, че краят се вижда, като очакваше от тях пълна отдаденост и жертвоготовност в името на благородната им цел. Решението му да срине последната крепост на свободата беше неумолимо.

Откъм периферията на императорските покои, докато наблюдаваше строежа, Калан видя да се задава вестносец на кон. На юг тя можеше да види облака прах, съпровождащ приближаващия продоволствен керван. Следеше го от известно време, наблюдаваше как напредва и ето че първите каруци вече навлизаха в лагера.

Джаганг въздъхна с облекчение, щом видя, че керванът е тук. Армия от такъв мащаб имаше постоянна нужда от всякакви продоволствия, но най-вече от храна. В равнината Азрит войската нямаше откъде да си набавя храна — наблизо нямаше нито ферми, нито реколта, нито стада с добитък. Необходимо беше постоянното зареждане с продоволствия от Стария свят, за да може армията да оцелее и да издигне рампата на императора до небесата.

След като слезе от коня си, вестносецът приближи и търпеливо зачака. най-накрая Джаганг махна на няколко офицери да приближат заедно с пристигналия мъж.

Онзи се поклони.

— Ваше превъзходителство, аз съпровождам продоволствията, които добрите хора от нашата родина са изпратили. Много от тях направиха жертви, само за да могат нашите достойни войски да победят врага.

— Няма съмнение, че продоволствията са ни необходими. Мъжете работят усилено и аз трябва да подхранвам силата им.

— Заедно с кервана пристигнаха и някои от отборите по Джа'Ла, които искат да се включат в турнирите с надеждата, че един ден ще имат късмета да се изправят срещу именития отбор на Ваше превъзходителство.

— Що за отбори са това? — попита Джаганг разсеяно, докато разглеждаше декларацията, която друг вестносец му подаваше.

— Повечето са съставени от наши войници от различните дивизии. Един от отборите е на командира на кервана. За да попълни липсите в отбора си, той е събрал мъже от Новия свят по време на похода си на север. Надява се с тези попълнения в отбора си да успее да осигури един вълнуващ спектакъл за забава на Ваше превъзходителство.

Джаганг кимна, докато продължаваше да чете.

— Ще е полезно тези варвари да научат нещо от нас. Игрите Джа'Ла д'Джин са добър начин да приобщим и други хора към нашите обичаи и култура. Те отклоняват вниманието на обикновените хора от безплодното съществуване, което всички трябва да понасяме през този безсмислен живот.

— Да, Ваше превъзходителство — поклони се мъжът.

Джаганг най-накрая приключи с четенето и вдигна поглед.

— Дочух някои слухове за този отбор от пленници — дали е толкова добър, колкото ми го хвалят?

— Изглеждат костелив орех, Ваше превъзходителство. Победиха отбори, които никой друг не бе успявал да победи. Отначало всички приемаха това за чист късмет. Вече никой не го отдава на късмета. Те имат нападател, за когото се твърди, че е най-добрият, играл някога.

Джаганг изсумтя скептично.

— най-добрият нападател е в моя отбор.

Мъжът се извини с поклон.

— Да, Ваше превъзходителство. Разбира се.

— Какви вести ни носиш от родината? Мъжът се поколеба.

— Ваше превъзходителство, боя се, че трябва да ви съобща някои тревожни новини. Докато товарехме кервана с продоволствия долу, в Стария свят, той беше нападнат и унищожен. Всички нови попълнения от войници, които трябваше да бъдат изпратени на север... бяха... Ваше превъзходителство, боя се, че те бяха убити. Главите им бяха набучени на колове покрай пътя. Редицата от колове се

простираше от един опожарен град до съседния. Други, по-големи градове, както и гори и земеделски земи, също горят. Пожарите са мащабни и ако вятърът задуха в нашата посока, ще можем да усетим пушека дори толкова далеч на север. Трудно е да се установи какво точно се случва, но сигурни източници докладват, че нападенията са дело на войниците от Новия свят.

Джаганг погледна към Калан. Сигурно за да провери дали пак се усмихва. На нея не ѝ беше необходимо да се усмихва. Можеше да запази каменно изражение на лицето, а вътрешно да ликува. Вътрешно сякаш приветстваше тези непознати мъже, които започваха да дразнят Джаганг с пораженията, които нанасяха.

Почти толкова пагубни, колкото пораженията, се оказваха и слуховете, плъзнали из лагера. Нападенията в родните им земи тревожеха мъжете, които винаги бяха вярвали, че Старият свят е не само неуязвим за такива атаки, но е и непобедим въобще. Когато слуховете започнаха да се разпространяват, внесоха смут сред мъжете. Джаганг вече беше езекутирал не един от онези, които ги разпространяваха. Калан искрено се съмняваше, че езекуциите ще успеят да сложат край на слуховете. Щом мълвата за случилото се нарушаваше спокойствието на войниците, Калан само можеше да си представи какъв страх е сковал жителите на Стария свят. Сега, когато армията им се бе отдалечила на север, воювайки за нови територии, тя си представяше, че в Стария свят хората са до голяма степен беззащитни.

— Вестите, Ваше превъзходителство, са, че тези мародери унищожават всичко по пътя си. Изгарят реколтите, избиват добитъка, унищожават мелниците, разбиват бентовете и потъпкват всеки, който полага благородни усилия да разпространява идеологията на Ордена.

Особено тежки са пораженията сред проповедниците и учителите, които внушават необходимостта да се правят жертви, за да бъдат смазани неверниците на север.

Външно Джаганг изглеждаше спокоен, но Калан, както и офицерите, които го наблюдаваха, знаеха, че отвътре кипи от ярост.

— Имате ли представа кой преследва нашите проповедници? Може би определена войскова част на врага?

Мъжът пак промърмори някакво извинение, после отговори на въпроса му.

— Ваше превъзходителство, съжалявам за това, което трябва да доложи — всички наши проповедници и братя от Ордена, които бяха убити, докато проповядваха законите на Създателя и постулатите на Ордена, ами... бяха им отрязани десните уши. На всички до един.

Лицето на Джаганг почервения от гняв. Калан можеше да забележи как мускулите на челюстта му и слепоочията се изопнаха, докато скърцаше със зъби.

— Как мислите, дали са същите, които ни създаваха грижи, докато пътувахме към Средната земя, Ваше превъзходителство? — попита един от офицерите.

— Разбира се! — изрева Джаганг. — Искам да видя, че нещо се прави по този въпрос — изкрещя той на офицерите. — Ясно ли е?

— Тъй вярно — отвърнаха всички, като наведоха глави и останаха да стоят така.

— Искам да се сложи край на всичко това. Трябва да гарантираме безпрепятственото пристигане на керваните с продоволствия. Близко сме до великата победа, с която ще приключим тази война. Няма да позволя усилията ни да се провалят. Ясно ли е!

— Тъй вярно, Ваше превъзходителство — отговориха те в един глас, без да вдигат глави.

— Тогава залавяйте се за работа — всички!

След като те се разотидоха, за да се заемат със задълженията си, Джаганг се отправи навън, извън границите на своите покои. Калан усети болката от нашийника да я пронизва, подтиквайки я да го последва. Императорът мигновено бе наобиколен от въоръжената си стража.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

РИЧАРД ГЛЕДАШЕ ПРЕЗ РЕШЕТКАТА на малкия прозорец на железната клетка, в която го държаха, докато каруцата подскочаше през ширналия се военен лагер.

— Рубен, няма ли да хвърлиш един поглед? — каза Скалата, прокара ръце през решетката, искрено развеселен.

Ричард погледна съкафезника си.

— Интересна гледка — съгласи се той.

— Мислиш ли, че ще се появи отбор, който ще ни бие?

— Рано или късно ще го разберем — отвърна Ричард.

— Да ти призная, Рубен, нямам търпение да спукам главата на някой знаменит играч от отбора на императора. — Онзи погледна косо Ричард. — Помисли само — ако победим отбора на императора, може да ни пуснат да се приберем у дома.

— Сериозно ли?

Онзи се изсмя нервно.

— Пошегувах се, Рубен.

— Черен хумор — каза Ричард.

— Вярно — въздъхна Скалата. — Ама нали разправят, че отборът на императора е най-добрият. Хич не ми се ще да усетя пак камшика по гърба си.

— И на мен един път ми беше достатъчно.

Откакто Ричард беше заловен в Тамаранг, двамата мъже споделяха железната клетка. Скалата беше пленен преди Ричард. Беше едър човек, мелничар, някъде от южните части на Средната земя. Точно преди керванът с провизии да премине през неговото селце, нахлули войниците от патрулния отряд и като го видели каква е канара, го взели да попълни свободно място в отбора.

Ричард не знаеше истинското име на Скалата. Всички го били наричали така поради внушителната му фигура и здравите мускули, заякнали вследствие носенето на чували със зърно. Той пък познаваше Ричард като Рубен Рибник. Нищо че Скалата споделяше същата съдба

като него — Ричард не мислеше, че е безопасно да каже на някого истинското си име. Скалата беше споделил с Ричард, че преди да го заловят, е успял да счупи ръцете на трима от войниците, опитали се да го пленят.

Ричард на свой ред му разказа как се предал веднага, щом видял насочените към него стрели. Скалата явно се сепна от чутото и изтълкува поведението на Ричард като липса на смелост.

Въпреки че кривата, леко глуповата усмивка, която не слизаше от устните му въпреки положението, в което се намираше, Скалата имаше бърз ум и аналитичен мозък. Той хареса Ричард, който единствен разбра, че съотборникът му не е глупав, и не се отнасяше с него като с глупак. Скалата беше всичко друго, но не и глупав.

С течение на времето той се убеди, че греши в мнението си за смелостта на Ричард и пожела да му стане дясно крило в игрите Джа'Ла. Това бе твърде неблагодарна позиция, която го излагаше на атаките и ударите на противниците. Скалата обаче я оценяваше, понеже тя му даваше възможност да разбива главите на играчите от Ордена, което искрено го забавляваше. Въпреки едрото си телосложение Скалата беше бърз — комбинация, която го правеше перфектен за дясно крило на Ричард. На терена Скалата обичаше да стои близо до Ричард, за да вижда как нападателят дава воля на яростта си по неочакван за противниците начин. Те бяха почти непобедим тандем. Нито Ричард, нито Скалата го казваха гласно, но и двамата знаеха, че всеки от тях цени шанса си за отмъщение над своите похитители.

Лагерът отвъд желязната решетка като че ли нямаше край. Сърцето на Ричард се свиваше, като виждаше къде се намират — в равнината Азрит, в подстъпите на Народния дворец. Не му се гледаше повече и седна отново, като се облегна в другата част на клетката, отпусна китка на коляното си, докато каруцата се люлееше и подскачаше през безкрайното множество.

Успокоителното беше, че Д'Харанските войски отдавна се бяха разпръснали — в противен случай биха били изтребени до крак. Досега войниците му сигурно вече отдавна бяха стигнали до Стария свят. И вероятно вече го бяха опустошили.

Ричард се надяваше да са се придържали към плана — бързи и смели атаки, единични акции и внезапни удари по всяка мишена в

Стария свят, без да жалят нищо.

Искаше да накара хората в Стария свят да се чувстват застрашени. Трябваше да си понесат последствията за това, което ги подтикваше да вършат идеологията им.

Всички в лагера наблюдаваха кервана, който преминаваше между тях. Изглежда му се радваха, вероятно заради храната, която носеше. Ричард се надяваше всеки да си получи заслуженото. Беше разпоредил това да бъде последният продоволствен керван, който ще напусне Стария свят. Без провизии наред равнината Азрит, пред лицето на приближаващата зима, за армията на Джаганг щяха да настанат трудни времена.

Почти всички мъже, покрай които минаха, гледаха втренчено клетката на Ричард, като се надигаха да го видят. Сигурно вече бяха тръгнали слухове за него, които пъплека из лагера и сред отбора по Джа'Ла. От опит знаеше, че обикновено славата им ги изпреварваше. Всички войници бяха почитатели на играта и очакваха турнирите с интерес, особено пък сега, когато пристигаше отборът на Ричард — Рубен, както се представяше той. Това беше отборът на командира, чието лице бе татуирано наполовина със змийски люспи. Нямахше нищо друго, освен пленените жени, което да забавлява войниците повече от играта на Джа'Ла. Ричард се постара да не мисли за това, защото само се изнервяше, а от тази клетка не можеше да направи нищо.

Един ден, след един особено бурен мач, който спечелиха със силна тактическа игра, Скалата остана дълбоко озадачен от факта, че Ричард се е оставил така лесно да го хванат. най-накрая Ричард му призна истината за случилото се.

В първия момент Скалата не му повярва. Ричард му каза, ако иска, да попита Змийското лице. Скалата наистина го попита и се увери, Ричард казва истината. Скалата ценеше високо свободата и мислеше, че си струва човек да се бори за нея. Горедолу по това време той поиска да стане дясно крило на Ричард.

Някога Ричард бе давал израз на гнева си чрез Меча на истината; сега го правеше чрез брока и играта на Джа'Ла. Дори собственият му отбор, колкото и да се радваха, че им е капитан, до известна степен се страхуваха от него. Всички без Скалата. Той не се боеше от Ричард.

Споделяше неговия стил на игра — играеше така, все едно беше въпрос на живот и смърт.

За някои от противниците им, излъчени от средите на войските на Императорския орден, които имаха твърде високо самочувствие, беше точно така. Изобщо не беше необичайно някои от играчите, особено противници на отбора на Ричард, да бъдат сериозно ранени или дори да умрат по време на мач. Един от играчите от отбора на Ричард издъхна на терена. Получи удар по главата с тежката брока, докато гледаше в друга посока. Броката му счупи врата.

Ричард не бе забравил как вървяха по улиците на Ейдиндрил с Калан и гледаха как децата играят Джа'Ла. Той им измисли по-леки топки, вместо тежката брока, за да не се наранят. Сега всички тези деца бяха избягали от Ейдиндрил.

— Това място ми се вижда доста кофти за нас, Рубен — пророни вяло Скалата, докато гледките от лагера се нижеха покрай малкия им прозорец. Звучеше нетипично омърлушен. — Отвратително място за един роб.

— Ако се мислиш за роб, наистина ставаш такъв — каза му Ричард.

Скалата се обърна и го изгледа продължително.

— Тогава аз не съм роб, Рубен.

— Браво на теб, Скала — кимна Ричард.

Мъжът продължи да оглежда безкрайния бивак, който се точеше пред очите му.

Вероятно никога не беше виждал нещо подобно през живота си. Ричард помнеше собственото си учудване, когато за първи път остави родната си Еленова гора, за да открие какво има отвъд нея.

— Ще погледнеш ли за малко? — каза Скалата с нисък глас, вперил поглед през решетките.

На Ричард не му се гледаше.

— Какво има?

— Видях едни войници, които не приличат на останалите. Изглеждат по един и същи начин — с по-добри оръжия, по-добре спретнати, по-яки. Направо свирепи. Всеки им прави път. — Скалата се извърна и погледна Ричард през рамо. — Май императорът идва да ни види. Исква да види противниците на своя отбор, докарани за

турнирите. По описанията, които съм чувал, съм готов да се обзаложа, че тия здравеняци охраняват не друг, а самия Джаганг.

Ричард се доближи до малкия отвор, за да погледне. Сграбчи решетките, притиснал лице в тях, за да види по-добре обръча от стражи и охранявания от тях човек.

— Изглежда, че наистина е император Джаганг — каза Ричард на Скалата.

Императорът гледаше на другата страна, към други отбори по Джа'Ла, съставени от войници на Императорския орден. Те, разбира се, не бяха заключени в железни клетки. Джаганг ги гледаше как гордо маршируват в редици, понесли знамената на отборите си.

И тогава я видя.

— Калан!

Тя обърна глава в посока на гласа му, без да знае откъде идва. Ричард стискаше така здраво решетките, че можеше да ги огъне. Въпреки че тя не беше далече, той си даде сметка, че вероятно не може да го чуе при цялата тази гюрултия. Навсякъде бе пълно с мъже, които надаваха одобрителни викове за парада на маршируващите отбори.

Дългата ѝ коса се спускаше разрошена върху пелерината ѝ. Ричард помисли, че сърцето му ще експлодира в гърдите.

— Калан!

Тя пак извърна глава към него.

Погледите им се срещнаха. Той беше вперил поглед право в зелените ѝ очи. Щом Джаганг започна да се оглежда, тя моментално се обърна в противоположна посока. Той се обърна с нея.

И в следващия миг тя изчезна, скрита зад мъжете и каруците, и конете, и палатките, отдалечаваща се в далечината.

Ричард се отпусна на решетките задъхан.

Скалата седна до него.

— Какво има, Рубен? Изглеждаш така, все едно си видял призрак да се разхожда сред всички тези мъже.

Изцъклил очи, Ричард не можеше да отмести погледа си.

— Видях жена си. Скалата се изсмя дръзко.

— Искаш да кажеш, че си видял жената, която ще пожелаеш да бъде с теб, когато спечелим? Командирът обеща, ако победим императорския отбор, да ни даде да си изберем по някоя. Ти какво, харесал си си някоя ли?

— Тя беше...

— Рубен, ти май се влюби от пръв поглед.

Ричард осъзна, че на лицето му грее усмивка.

— Тя беше. Жива е, Скала... Де да можеше и ти да я видиш. Жива е. Същата си е. Добри духове, това беше Калан. Тя беше.

— Я се стегни и се успокой, Рубен, че ще вземеш да пукнеш, преди да сме получили възможност да им пукнем канчетата.

— Ще играем срещу императорския отбор, Скала.

— За да имаме този шанс, първо ще трябва да спечелим много мачове.

Ричард едва чу какво му каза. Засмя се, ликуващ, не можеше да се удържи.

— Това беше тя. Жива е. — Ричард прегърна Скалата толкова силно, че едва не му счупи кокалите. — Жива е!

— Щом казваш, Рубен.

Калан постепенно успокои дишането си, като се опитваше да обуздае препускащото си сърце. Не можеше да разбере защо е така развълнувана. Не познаваше онзи мъж от клетката. Мярна лицето му само за кратко, докато каруцата минаваше покрай нея, но по някаква причина това я развълнува до дълбините на душата ѝ.

Когато мъжът я извика по име за втори път, Джаганг сякаш чу нещо. Калан побърза да извърне глава, за да не повдига бдителността му. Не знаеше защо това ѝ се стори така отчайващо важно.

Не, всъщност знаеше. Този човек беше в клетка. Ако я познаваше, Джаганг можеше да го нарани, дори да го убие. Но не беше само това. Този мъж я познаваше. Вероятно бе свързан с миналото ѝ. Миналото, което тя искаше да забрави.

Но щом го погледна в сивите очи, сърцето ѝ заби лудешки. Вече не искаше миналото ѝ да бъде погребано. Изведнъж ѝ се прииска да знае всичко.

Надникването в очите на този мъж носеше такава съкровена сила — бе изпълнено до такава степен с нещо важно, нещо витално, че тя осъзна колко важен е за нея животът ѝ.

Видяла погледа в сивите му очи, ѝ стана ясно, че трябва непременно да узнае коя е. Каквито и да са последствията, каквато и да е цената — трябваше да знае истината. Трябваше да си върне живота. Единственият начин бе да научи истината.

Заплахите на Джаганг вероятно щяха да имат съвсем реални последствия, но тя внезапно осъзна, че истинската опасност е в това, че той я принуждава да се откаже от живота си, от волята си, от съществуването си... като се предаде на неговия контрол. Чрез неговите заплахи за това какво би й сторил, щом разбере коя е всъщност, той диктуваше живота ѝ, заробваше я. Ако се подчинеше на волята му, би означавало, че се е отказала от своята собствена воля.

Не можеше да си позволи да мисли по този начин. Животът ѝ имаше повече смисъл. Може да беше негова пленница, но не беше негова робиня. Робството е състояние на ума. Тя нямаше да предаде волята си в неговите ръце. Щеше да върне живота си обратно.

Животът си беше само неин и тя щеше да си го върне. Нищо, което можеше да направи Джаганг, нищо, с което можеше да я заплаши, не можеше да ѝ го отнеме.

Калан усети, че сълза от радост се търкулна по бузата ѝ.

Този мъж, когото тя дори не си спомняше, просто ѝ беше дарил желанието да си възвърне живота, искрата на живота. Почувства се така, сякаш за първи път, откак бе загубила паметта си, си поема истински дъх.

Искаше ѝ се само да може да му благодари.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

НИЧИ ПРЕМИНА С МАРШОВА СТЬПКА през просторния коридор на Народния дворец. Кара, Натан и група стражи я следваха по петите. Всеки път, когато някой се обръщаше към Натан с „Господарю Рал,“ нервите ѝ се опъваха до крайност. Тя знаеше, че това се налага, но в сърцето ѝ единственият Господар Рал беше Ричард.

Какво не би дала, за да види отново сивите му очи. Когато беше в двореца, физически усещаше присъствието му около себе си. Предполажи, че това се дължи на заклинанието, около което беше построена сградата. Дворецът бе под формата на защитно заклинание, създадено да пази Господаря Рал. Ричард беше Господарят Рал. Поне в нейното съзнание.

За да бъде честна, тя знаеше, че има и други — на първо място Кара, — които споделят същите чувства. Когато беше насаме с Кара — а това ѝ се случваше често, — двете се разбираха без думи. Споделяха една и съща тъга. И двете копнееха Ричард да се върне.

Кара пристъпи напред, като ги поведе през поредица от малки сервизни коридори до желязна стълба, която се виеше в тъмна шахта. Щом се изкачиха до горе, тя отвори вратата. Излязоха на наблюдателницата, посрещнати от студена светлина. Тук, на края на външната стена, на ръба на платото, имаха чувството, че се намират на края на света. Долу беше разположена армията на Императорския орден, разпростряна като голямо тъмно петно, достигащо в далечината почти до хоризонта.

— Виждаш ли какво имам предвид? — каза Натан, като се изкачи до нея и посочи в далечината. В началото ѝ беше трудно разбере, но после ѝ стана ясно.

— Прав си — отвърна. — Наистина прилича на въздушен път. Нима смяташ, че могат да построят рампа чак до тук?

Натан се вгледа в далечината.

— Не знам, но трябва да кажа, че ако Джаганг си направи труда да започне строителството на подобно съоръжение, то ще е само

защото има причина да вярва, че може да довърши работата до край.

— Ако успее да направи толкова широка рампа — каза Кара — ще се окажем в беда.

— Бих казал, ще сме мъртви — поправи я Натан.

Ничи огледа хората от Ордена, опита се да прецени на какво разстояние от двореца са стигнали.

— Натан, ти си от династията Рал. Това място увеличава силата ти. Трябва да можеш да пратиш до долу магьоснически огън, който да вдигне във въздуха това съоръжение.

— И аз това си мислех — каза той. — Подозирам, че са се погрижили за охраната му чрез Сестри със щитове. Не знам какво точно би трябвало да се направи, нито пък съм пробвал нещо досега. Искам да изчакам, докато напреднат още малко и се почувстват на финалната права. Едва тогава, когато видят целта на една ръка разстояние, най-накрая ще им нанесе удар, с който бих могъл да се надявам да нанесе по-сериозни поражения. Ако разруша построеното сега, те няма да претърпят големи загуби. по-добре е да изчакам, докато положат по-големи усилия и изгубят повече време.

Ничи свъси вежди неодобрително към високия Пророк.

— Натан, винаги намираш начин да се измъкнеш. Той се усмихна с пророческата си усмивка.

— Предпочитам да мисля за себе си като човек, който винаги намира начин да прояви находчивост.

Ничи продължи да оглежда лагера долу. Той беше достатъчно далече разположен, за да могат родените с дарбата в двореца да имат достатъчно време за реакция в случай на атака.

Ничи беше прекарала достатъчно време с армията на Джаганг, за да знае прекрасно как разсъждават. Знаеше точно какви кръгове на отбрана ще бъдат поставени около армията от родените с дарбата, сред които имаше и Сестри на мрака.

— Погледни — посочи тя. — Май пристига нов керван. Натан поклати глава.

— Наближава зимата. Армията явно няма намерение да се мести, така че ще се нуждаят от достатъчно продоволствия, за да оцелеят в студовете.

Ничи най-сетне разбра какво може да се направи.

— Е, добре, Ричард изпрати армията на юг към Стария свят, за да атакува керваните и всичко останало. Нека да ги оставим да се заблуждават, че могат да завършат успешно започнатото. Ако всичките тези мъже озвереят от глад, това ще реши нашия проблем. През това време аз ще помисля какво бихме могли да направим, за да ускорим процеса.

Тя извърна поглед от депресиращата гледка долу и от кервана, който носеше на войниците всичко необходимо, за да преживеят обсадата на двореца.

— Хайде — подкани тя Натан. — Време е да вървя, би ли ме изпратил.

Натан ги поведе надолу през двореца, през по-малки слугински помещения вместо през обширните коридори. Спускаха се чевръсто през каменната вътрешност на двореца, което ги доведе на много пониско ниво в мрака, във вътрешните части под двореца, места, които повечето хора никога не бяха виждали. Имаше елегантни, макар и семпли каменни коридори дори в тези неவிждани места. Без украса, на места те бяха направени от полиран камък, на други — от скъпо дърво. Това бяха личните коридори, използвани от Господаря Рал и неговите служители.

Ничи беше дошла в Народния дворец, за да посети Градината на живота. След това провери как напредва Бердин със задачите си и какво прави Натан. Макар и да нямаше желание, се наложи да изслуша някои проблеми, с които искаха да я запознаят. След като видя отново къде бяха съхранявани кутиите на Орден, беше твърде разстроена, за да може наистина да се съсредоточи върху това, което ѝ казваха. Сега запуснатата Градина на живота ѝ се видя по-различна — това бе мястото, където Мрачният Рал отвори кутиите. Тя проучи разположението на стаята, количеството светлина, което влизаше вътре, ъглите до различните познати звездни карти, както и как слънцето и луната пресичат мястото и областите за правене на заклинания.

Откакто преведе „Книгата на живота“, Ничи виждаше Градината на живота по различен начин. Тя я видя през контекста на магията на Орден, заинтересува се от начина, по който бе оползотворено пространството. Това ѝ даде ценна информация за последното място, където са били използвани кутиите. Практическият оглед даде отговор

на някои от нейните въпроси и потвърди част от заключенията, до които беше стигнала. Накрая Натан стигна до бели двойни врати с охрана пред тях. Той направи знак и мъжете им отвориха.

Зад тях се показа парапет от бял камък, който изглеждаше частично разтопен.

— Идвал ли си тук? — попита тя Пророка.

— Не — отговори той. — На моята възраст гледам да стоя извън гробниците колкото е възможно по-дълго.

Ничи прекрачи ниския парапет и сведе глава, за да не я чукне горе.

— Чакай тук — каза тя на Кара, която понечи да я последва.

— Сигурна ли си?

— Тук е нужна магия.

Кара сбръчка нос, като че ли бе помирилася вкиснато мляко, и зачака отпред заедно с Пророка.

Ничи изпрати искра от своя Хан към факлата на стената. На нейната светлина установи, че просторната сводеста стая е изградена от розов гранит. Подът беше от бял мрамор. Навсякъде по стените имаше десетки златни вази, всяка от които поставена на стената под отделна факла. Ничи разсеяно ги преброи. Петдесет и седем. Мина й през ума, че в това число има скрит смисъл. Вероятно вазите и факлите обозначаваха възрастта на човека, който лежеше в ковчега в центъра.

Мястото беше тревожно не само поради факта, че представляваше крипта. Тя прекара пръсти по символите, изсечени в гранитните стени точно под вазите. Думите из цялата стая и около златния ковчег бяха високо Д'харански. Надписите представляваха инструкции от баща към син относно процеса на преминаване към и от отвъдната земя. Добро завещание.

Такива заклинания съдържаха Субстрактивна магия. Именно тя бе разтопила част от парапета. Облицоването на стените със специален камък забавяше значително процеса, но не можеше изцяло да го спре.

— Е? — попита Натан, като мушна глава през дупката. — Някакви идеи?

Ничи излезе напред и тръсна ръце.

— Не знам. Не смятам, че е надвиснала някаква опасност, но са замесени някакви тъмни сили, така че може би греша. Мисля, че е най-добре да го защитим посредством тройно заклинание.

Натан кимна замислено.

— Значи искаш да го направиш? Да го оплетеш със Субстрактивна магия?

— по-добре го направи ти. Ти си Рал. Ще бъде по-ефективно. Дори да използвам Субстрактивна магия, тук вече са смесени и двете, при това от един Рал. Такава сила може да наруши всякакво заклинание, което бих могла да сътворя тук, под ограниченията на заклинанието около двореца.

Той премисли набързо.

— Ще се заема веднага. — Хвърли поглед към криптата. — Някаква идея защо това заклинание прогаря всичко?

— През главата ми, така да се каже, беше активирана една от кутиите на Орден, която бе отворена в Градината на живота. Все още не мога да разбера как действа субстрактивният елемент, но думите, гравирани върху ковчега и стените, сочат, че тези съставки тук са били предвидени да бъдат използвани при придобиването на силата на Орден, следователно действат в хармоничен отговор, след като са били в близост до тази специфична сила.

Натан поклати глава замислено.

— Добре. Ще направя тройно заклинание и ще следя процеса.

— Трябва да се връщам. Ще ти се обадя по-късно, само за да разбера дали имаш вести от Ричард и да видя как се развиват нещата с Ордена.

— Кажи на Зед, че държа всичко под контрол и че врагът е обкръжен.

Ничи се усмихна.

— Ще му предам.

По пътя през широките коридори на двореца, с Кара до нея, Ничи потъна в мисли. Не беше сигурна каква ще бъде следващата ѝ стъпка. Отвсякъде я налягаха проблеми. Повечето бяха неясни и зле дефинирани. Нямаше с кого да обсъди всичко, което ѝ минаваше през ума. Зед ѝ помагаше за едни, с Кара можеше да разговаря за други.

Но Ричард беше единственият, който би могъл да разбере какво всъщност бе започнала да проумява тя. Всъщност Ричард бе човекът, който трябваше да ѝ покаже какво означава съзидателна магия. Тя все още ясно си спомняше онзи разговор с него една вечер край лагерния огън. Това беше много важен момент в отношенията им.

Освен това имаше неща, които трябваше да му каже. Имаше случки, свързани с него и с кутиите на Орден, които бяха най-малкото обезпокоителни.

Така да се каже, той бе подпалил огън под съставки, които не само че бяха опасни, ами започваха да врят и кипят и ако не се предприемеха мерки, можеше да се стигне до непредвидими последици.

Имаше замесени предсказания, които, тъй като тя не беше Пророк, не би могла да разтълкува сама. Някои пророчества започваше да мисли, че разбира добре и не можеше да се въздържи да не ги вземе предвид.

Сред тях най-важно беше онова, което започваше с „В годината на цикадите“ — а тази беше такава, — „когато привърженикът на жертвите и страданията, действащ под флага както на човечеството, така и на Светлината, най-сетне разцепи ордите си“, — което Джаганг бе направил, — „това ще бъде знак, че пророчеството е събудено и решителната битка е близо. Внимавайте, защото всички истински разклонения и техните производни са преплетени в този основен корен. Само един ствол излиза от този заплетен първичен източник.“ — Положението беше сега или никога, всичко или нищо, преломният момент, от който зависи бъдещето на всички. — „Ако фуер грисса ост драука не поведе тази последна битка, тогава светът, който вече стои на ръба на мрака, ще падне под ужасната сянка.“

Това пророчество, вече започна да проумява тя, беше заплетено в кутиите на Орден, но все още не можеше да разбере каква точно е връзката. От време на време а-ха да ѝ просветне, но така и не успяваше да пробие булото на разгадаването. Току под повърхността на пророчеството се криеше нещо, което според нея беше ключът към загадката.

В същото време имаше чувството, че събитията се спускат едно през друго лавинообразно, набират сили, и тя разбра, че трябва да направи нещо, преди да излязат от контрол. С всеки изминал ден знаеше, че вариантите им за спасение намаляват все повече. С пускането в действие на кутиите на Орден Сестрите на мрака ги лишиха от възможността да използват силата на Орден по предназначение — като противодействие на активирания лавинен огън. Сега, когато лавинният огън бе заразен от Хармониите, те

стремително губеха възможността да използват дарбата си, за да поправят нещата.

Изобщо не беше ясно още колко време всеки от тях щеше да продължи да владее дарбата си, необходима за преодоляването на препятствията, пред които са изправени.

Същевременно „Книгата на живота“ започна да придобива такова значение за нея, каквото тя никога не си е представяла. Освен с нея се запозна и с няколко сложни за разбиране теоретични книги, които Зед ѝ беше намерил. Те също ѝ помогнаха да разбере нещата в по-голяма дълбочина, но това сякаш само отваряше вратите към други области с още повече неизвестни.

Ничи се сепна и вдигна глава.

— Какво е това?

— Камбаната, която призовава на отдаване — погледна я Кара с недоумение заради реакцията ѝ.

Ничи наблюдаваше хората, които се бяха събрали на близкия площад с езерце в центъра. Над езерцето нямаше таван, а по средата му бе поставен тъмен каменен олтар.

— Май е добре и ние да вземем участие в отдаването — каза Кара. — Понякога помага, когато човек е разтревожен, а ти определено си.

Ничи я изгледа изпод вежди, чудейки се толкова ли ѝ личи, че е притеснена.

Сигурно не беше трудно да се отгатне.

— Нямам време за отдавания — каза Ничи. — Трябва да се върна и да си изясня нещата.

Идеята явно не се стори особено добра на Морещицата. Вдигна ръка към площадчето.

— Мисълта за Господаря Рал може да ти помогне.

— Мисълта за Натан едва ли ще ми помогне. Все ми е едно, че за всички останали Натан е Господарят Рал. За мен Господарят Рал е Ричард.

— Знам — усмихна се Кара. — Точно това имах предвид. — Тя хвана Ничи за ръката и я помъкна към езерцето. — Хайде.

Ничи се втренчи в Морещицата и се остави да бъде издърпана.

— Сигурно няма да ни навреди да поспрем за малко и да помислим за Ричард — рече накрая.

Кара поклати глава и я изгледа многозначително. Хората с уважение се отдръпнаха да сторят път на Морещицата, която се бе запътила към свободно място край езерцето. Ничи мярна риба, която блесна в тъмните води. Изобщо не разбра как се озова коленичила до Кара, опряла чело в земята.

— Господарят Рал ни ръководи — започна да нарежда множеството. — Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Ничи се присъедини към останалите и думите им отекнаха из коридорите. „Господарят Рал“ и „Ричард“ за нея бяха неразделни.

Те бяха едно и също.

Без да усети как, тревожните ѝ мисли се успокоиха, щом започна да повтаря отдаването заедно с другите.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Тя се изгуби в думите. Слънцето топлеше гърба ѝ. Следващият ден беше първият ден на зимата, но вътре в двореца на Господаря Рал слънцето пръскаше жарките си лъчи също както в Градината на живота.

Странно как Мрачният Рал и неговият баща Панис, които бяха предишните Господари Рал, бяха превърнали този дворец в обиталище на злото.

Ничи осъзна, че мястото си е просто място. Важни са хората.

Човекът определя разликата. Човекът дава тон, който другите следват — водени от добри или лоши помисли. В известен смисъл отдаването представляваше формален израз на това схващане.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Тези думи отекнаха в съзнанието на Ничи. Ричард ужасно ѝ липсваше. Независимо че неговото сърце принадлежеше на друга, Ничи страдаше от разлъката, липсваше ѝ усмивката му, разговорите с

него. Дори това да беше всичко, на което можеше да се надява, беше й достатъчно. Само неговото приятелство, мястото му в нейния живот и нейното място в неговия.

Дано само той бъде щастлив, да бъде жив, да бъде... Ричард.

Животът ни ти принадлежи.

Ничи рязко се изправи на коленете си.

Изведнъж разбра.

Озадачена, Кара я изгледа изпод вежди, останалите продължаваха да припяват монотонно.

— Какво има?

Животът ни ти принадлежи.

Тя знаеше какво трябва да направи.

Ничи се изправи рязко.

— Хайде. Трябва да се върна в Кулата.

Докато бягаха през коридорите, Ничи чуваше жуженето на множеството гласове, които изговаряха заедно едни и същи думи.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Тя се почувства изгубена в думите, които внезапно придобиха за нея смисъл, какъвто не бяха имали никога досега.

Разбра как се напасва всичко, най-накрая разбра какво трябва да направи.

Щом я видя да стои на прага, Зед стана от стола си до бюрото в малката стаичка.

Светлината на лампата смекчаваше чертите на познатото му лице.

— Ничи, ти се върна. Какво става в Народния дворец? Тя почти не чу въпроса му. Нямахше време да му отговаря.

Зед се приближи към нея, в лешниковите му очи заблестя безпокойство.

— Какво има, Ничи? Приличаш на призрак, който се рее из коридорите.

Тя напрегна всичките си сили, за да проговори.

— Вярваш ли на Ричард? Зед смръщи вежди.

— Що за въпрос?

— Готов ли си да му се довериш с цената на живота си?

— Разбира се. За какво става дума? — махна с ръка Зед.

— Готов ли си да му довериш живота на всички нас? Зед я стисна нежно за ръката.

— Ничи, аз го обичам.

— Отговори ми, Зед — готов ли си да му довериш живота на всички?

Безпокойството в погледа му обхвана цялото му лице и бръчките му станаха по-дълбоки.

— Разбира се — кимна накрая. — Ако има човек, на когото мога да разчитам и да съм готов да поверя собствения си живот и живота на другите, то това е Ричард. Все пак нали аз съм този, който го избра за Търсач.

— Благодаря ти, Зед — извика тя и се обърна да върви. Той повдигна леко робата си и се запъти след нея.

— Имаш ли нужда от помощ, Ничи?

— Не. Благодаря ти, всичко е наред.

Зед само поклати глава и се надвеси обратно над книгата, която четеше.

Ничи премина през коридорите на Кулата, без да ги забелязва. Движеше се, сякаш водена от невидима светлина, така както Ричард ѝ бе казал, че може да следва сияещите линии на заклинателните форми.

— Къде отиваме? — попита Кара, докато подтичваше след нея.

— Вярваш ли на Ричард? Готова ли си да му се довериш с цената на живота си?

— Разбира се — отвърна Кара без никакво колебание.

Ничи кимна, без да спира. Преминаваше през разклонения, покрай стаи и стълби, без изобщо да ги забелязва. Потънала в мислите си, най-накрая стигна до защитената област на Кулата и същата стая, където верификационната мрежа едва не отне живота ѝ. Където щеше да умре, ако не беше се намесил Ричард. Той упорито търсеше начин за спасението ѝ, когато всички други се бяха отказали.

Тя бе готова да му се довери с цената на живота си, а животът, благодарение на него, ѝ беше много ценен.

— Трябва да остана сама — обърна се тя към Кара, щом застана на прага.

— Ами аз какво да правя?

— Става въпрос за магия.

— О! — възкликна Кара. — Добре тогава. Аз ще почакам тук, в коридора, в случай че се нуждаеш от нещо.

— Благодаря ти, Кара. Ти си добра приятелка.

— Преди да се появи Господарят Рал, не бях имала истински приятели. Хубаво е човек да има приятели.

Ничи ѝ се усмихна.

— Преди да познавам Ричард, в живота ми нямаше нищо ценно, заради което да си струва да живея.

Ничи затвори двойните врати. Зад нея двуетажните прозорци заблещукаха от светлина. Тя си каза, че винаги щом влезеше в тази стая, навън върлуваше буря.

Блесна светкавица и в стаята стана ослепително светло. Имаше обаче един предмет, който не реагира на докосването дори на такава силна светлина. Той беше като мъртъв.

Ничи разтвори „Книгата на живота“ пред мастиленочерната кутия на Орден, която се намиреше в центъра на масата. При всеки опит на светлината да я огрее, черната кутия я поглъщаше до последната искрица. Да гледаш тази кутия бе като да се вираш във вечността.

Ничи направи първото заклинание, като призова мрака да се изправи пред неумолимото черно на отвратителната кутия пред нея. Напомни си, че както и в Народния дворец, всичко зависи от отделния човек.

В стаята нахлу гръмовна сила, която залости вратата. Никой не можеше да влезе. Ограничителните полета на прозорците бяха вече без значение.

Ничи призова по-могъща сила. В стаята настъпи мъртвешка тишина, обля я катраненочерна тъмнина. Тя получи видение, родено от силите, които беше призовала.

Изрече думите, написани на следващата страница, направи следващото заклинание, което отвори пътя за управляващите формули.

Използва тънко снопче Субстрактивна магия, за да се пореже на върха на пръста. С шурналата кръв започна да рисува нужните символи пред кутията на Орден.

Докато кръвта продължаваше да тече от отворената рана, очерта ограничителните полета около самата кутия. Беше нещо като полето в

стаята, но доста по-наситено. Ако не бъде ограничена, тази сила, освободена от кутията на Ордена, можеше непреднамерено да прокъса воала към отвъдния свят, но така, че да убие само онзи, когото Ничи искаше да унищожи.

Почти без да се налага да се консултира с книгата, която имаше чувството, че е изучавала едва ли не през половината си живот, тя продължи с уравненията, които включваха времето от годината: първият ден на зимата. След като приключи и с това, тя нарисова с кръв двата противоположни символа и връзката на върха от правилната карта.

Това продължи, формула след формула, през целия следващ час, с изчисления, които доведоха до наслояването на магия, която щеше да ѝ бъде нужна в следващия етап. Всяка пресечна точка в книгата изискваше да се приложи само подходящото ниво на сила. Ничи просто трябваше да я отпусне, без да се притеснява. Нямахме друг начин.

Със спускането на вечерта около кутията продължаваха да се затягат линиите на заклинанието — донякъде подобни на тези от верификационната мрежа на лавинния огън, които сияеха в зелено. Но имаше и чисто бели, и други, в които имаше и елементи от Субстрактивна магия и бяха по-черни от черното, сякаш празни ями в света, където бяха начертани линиите, като пролуки в отвъдния свят.

Когато Ничи привърши и последното заклинание, най-накрая чу шепота на самия Орден, в потвърждение на това, че е направила всичко правилно. Все пак не толкова гласът, колкото силата оформи идеята в съзнанието ѝ. Силата е пусната, чу се шепот в тъмнината, все едно чупене на лед.

Аз призовавам сега това място, този свят да се преобърне с тази игра на кутиите на Орден.

Назови играч.

Ничи постави ръце върху мъртвата черна кутия пред нея.

— Играчът е Ричард Рал — каза тя. — Вслушай се във волята му. Изпълнявай желанията му, ако докаже, че е достоен, убий го, ако не успее, унищожи всички ни, ако той ни разочарова.

Направено е. От този момент нататък силата на Орден е задействана от Ричард Рал.

Пророчеството каза: „Ако фуер грисса ост драука не поведе тази последна битка, тогава светът, който вече стои на ръба на мрака, ще падне под ужасната сянка.“

Ничи стигна до извода, че ако Ричард трябва да победи, то той трябва да е този, който ще ги поведе в тази последна битка. Единственият начин да поведе, за него беше да задейства кутиите на Орден. Така той наистина щеше да изпълни пророчеството — фуер грисса ост драука, този, който носи смърт. Според пророчеството Ричард трябваше да ги поведе, но това беше повече от пророчество.

Пророчеството само доказва онова, което Ничи вече знаеше — че Ричард притежава ценностите, които поддържат живота.

Всъщност не те следваха пророчеството, а пророчеството следваше Ричард.

За последен път следваха Ричард — следваха го в това, което беше направил с кутиите на Орден, в това, което беше направил с живота и смъртта.

Това беше последният тест за това, какво представлява той, какво ще бъде, какво ще стане с него.

Ричард сам определи условията на схватката, когато разговаря с Д'Харанските войски: всичко или нищо.

Не може да бъде по друг начин.

Сега наистина опираше до всичко или нищо.

Улиция и нейните Сестри на мрака също отвориха вратата към силата на Орден. Борбата сега беше наистина балансирана. Ако Ничи беше права за Ричард, а тя знаеше, че е права, тогава в битката, от която зависеше всичко, се бяха включили две сили. Ако фуер грисса ост драука не поведе тази последна битка, тогава светът, който вече се намира на ръба на тъмнината, ще попадне под ужасната сянка. В тази борба те трябва да имат доверие на Ричард. Ето защо Ничи трябваше да пусне в действие кутиите на Орден от името на Ричард. Сестрите на мрака вече не притежаваха изключителните права над силата на Орден. Ничи се погрижи да вкара в играта Ричард, като му предостави възможността да спечели битката.

Без това, което току-що беше направила, той нямаше да може да спечели, камо ли да оживее. Ничи, изглежда, се бе отнесла в друг свят.

Когато накрая отвори очи, бурята беше отминала.

Първите лъчи на светлината току-що докоснаха прозорците. Беше утро. Първата зора на първия ден на зимата. Ричард разполагаше с една година да отвори точната кутия. Животът на всеки сега беше в неговите ръце. Ничи гарантираше за Ричард с живота си. Точно сега тя беше поверила на него живота на всички. Ако не можеше да има доверие на Ричард, тогава нямаше смисъл да се живее.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.